

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

emine tavuz

kimsesizler matemi

indigo

*“Gece Yarısı Güneşi,
bu dağın üzerindeki
tüm karı eritiyorsun.”*

Bu kitabı benim gibi hâlâ sevgiye ve iyiliğe inancı olan
tüm okuyucularıma ithaf ediyorum. Çünkü biliyorum ki,
sizler bu kitabın herhangi bir satırında kendinize denk geleceksiniz.
Güzel bir ruhla karşılaşma arayışınızdan hiç vazgeçmeyin. ♡

“Ördek dereye yüziyor.”

Sarı ampulle aydınlanan küçük banyonun ıslak zemininde, küvetin hemen önünde bağdaş kurmuştu. Annesinin pazardan yaşı kadar paraya aldığı elbisesi zeminde ıslanıyordu. Çıplak kolları, bir türlü ısınmayan evleri yüzünden üşüyordu fakat çocuksu heyecanı bu hissi törpülüyordu.

Yeşil, pelüş ördek, gözleri önünde dibe çökmeye başladı. Kızın çenesinin altında birleştirdiği küçük elleri hissettiği hayal kırıklığıyla aşağı düşürü.

Onun ölmesini istemiyordu. Kurtarmalıydı, kurtaracaktı. Aralık dudaklarından bir inilti dökülürken, telaşla suyun dibine uzandı. Tombul gövdesi küvetin ıslak mermerine yaslanırken, kalp atışlarını artıran heyecanla birlikte dibe çökmüş ördeği yakaladı. Pelüş ördeğini avucunda hissederken, şeytanı bile dize getirecek eşsizlikte gülümsedi.

Yeşil ördeğini, küçük ve tombul gövdesine bastırarak soluksuz kalmış gibi iç çekti. “Böyle olmaması gerekiyordu,” dedi düşünceli şekilde. Diline batan hayal kırıklığı yaşından büyüktü. “Minik ördeğim, senin yüzmen gerekiyordu. Yoksa... Yoksa o çizgi film yalan mı söylüyordu?”

Beline kadar inen dolaşmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına ittirerek gözlerini ağır ağır kırpı. Pelüş ördeğinin cevabına ihtiyacı vardı fakat onun yalnızca bir oyuncak olduğunun, kendisine yanıt veremeyeceğinin farkındaydı. Başını iki yana sallayarak ördeğini kurtarma çabasına girişti.

“Benim minik ördeğim kurtaracağım seni... Seni şimdi babama götürreceğim, o senin ölmene engel olacak.”

Oturduğu zeminden hızla doğrulduğunda kucığında toplanan elbise eteği dizlerine doğru döküldü. Ufak burnunu gürültüyle çekip üşüyen ayak tabanlarıyla küvete sırt çevirdi. Banyonun çıkışına yöneldi.

Islak ayaklarıyla koridora çıktığında, karanlık onu oldukça ürkütmüştü. Bir eliyle ördeğini göğsüne bastırmaya devam ederken, diğer eliyle elbise eteğinin uçlarını yakaladı. *Annesi, yardıma ihtiyacı olduğu her an kiliseye gitmesini veya Tanrı'ya sığınmasını emretmişti.*

Annesini dinlemeliydi.

Yoksa... Parmağı cıs olabilirdi!

Bunu katiyen istemiyordu.

“Ördek derede yüzemiyor, ördek derede yüzemiyor...” Küçük kızın elem verici bir karanlığa değil, kaburgalarına saklanacağı bir aydınlığa ihtiyacı vardı. Oturma odasında oturduğunu düşündüğü babasına doğru seslendi. “Baba, burası çok karanlık. Beni buradan alabilir misin? Korkuyorum.”

Dili bazı harflere dönmese de ne dediği anlaşılabilirdi. Ufak adımlarıyla kısa koridora yürürken babasından bir cevap bekliyor fakat o cevabı alamıyordu. “Ama babacığım!” diye isyan etti çocuksu bir kırgınlıkla. “Neden yanıma gelmiyorsun? Sana ihtiyacım var. Hani babaların en büyük görevi kızlarını mutlu etmekti?” Bir an duraksadı, gözleri parladı. “Yoksa bu bir oyun mu babacığım?”

Bu düşünceyle korkusunu yenmişti. Adımlarını hızlandırdı. Titrek soluklarıyla birlikte oturma odasının kapısına geldiğinde durdu. “Yeşil ördeğim, görüyor musun? Babam bizimle oyun oynamak istiyor.” Dudaklarının sol yanını ele geçiren tebessümüne engel olmadı. “Belki... Belki, odayı süslemiştir ve bana sürpriz yapacaktır!”

Küçük kız, bu düşüncenin verdiği mutluluğun etkisiyle ördeğine daha sıkı sarıldı. Aralanan kapıdan içeriye doğru adımladı. Babasının sesini hâlâ duymadığında, “Gözlerimi açıyorum,” dedi cıvıldayarak. “Çünkü çok, çok merak ediyorum.”

Ve gözlerini açtı.

Ona göre, Tanrı, ona büyümeyi tam da bu anda öğretmişti.

Bunu yıllar sonra fark edecekti.

Şahit olduğu manzarayı anlamaya çalıştı. Bakışları kısılmış, rengi atmıştı. Tavandaki tahtada bir ip asılıydı, kötü renkli kalın bir ipti. *O ip geleceğin kâbuslarıydı.* Babasının başı, o ipin çemberi arasındaydı ve sola doğru yattı. İri cüssesi, boynunu geçirdiği o ipten aşağıya sarkıyor ve küçük kıza yukarıdan bakıyordu. Babasının çıplak ayakları yerden kesilmişti. Ayaklarının basamadığı yerde, bir iskemle devrilerek yan düşmüştü.

Peki ya, babasının açık gözleri neden görmüyor gibi bakıyordu kendisine?

Kız başını sol omzuna doğru yatırıp babasına yaklaşıırken, onun ürktü-tücü yüzünü dikkatle izliyor ve kavramaya çalışıyordu. Babasının boynu

ve çenesi kızarmış lakin yanakları bembeyaz bir renge bürünmüştü. Gözleri açıktı ancak kıpırtısız beyazlıkta hiçbir ifade görünmüyordu.

İpin ucundan sarkan bedeni, yavaş yavaş hareket ederek dönüyordu.

Bunun ne olduğunu anlamamıştı.

Babasına biraz daha yaklaştı. Kız, babasının dizlerine yetişebilecek bir boya sahipti. Babasını daha iyi görebilmek için başını arkasına düşürdü. Babası ona ilk defa korkutucu geliyordu. Var olan zekâ, kızın beyninde henüz filizlenmemiş bir tohumdu ve idrak gücü geliştirdiğinde, bu ânın yeşerttiği kâbuslarla boğuşmak zorunda kalacaktı.

Kız genişçe gülümsedi.

Hay aksi...

Tabii ki, babası onunla oyun oynuyordu ve kendisi anlamamıştı.

Cevap bulduğuna inandığı sorularla birlikte rahatladı. Eğilerek ördeğin kulağına fısıldadı. "Baksana, babacığım bana yeni oyun bulmuş. Ama ben bu oyunun kurallarını bilmiyorum ki. Sence ne yapmalıyım minik ördeğim?"

Kız sanki bir cevap alabilirmiş gibi, kulağını ördeğine biraz daha yaklaştırdı ve kendi kendine bir oyun çevirdi. "Ne? Babama sarılmalı mıyım?"

Biraz daha sokuldu babasına... Her zaman sarıldığı bacağına yaklaştı ve bir eliyle pelüş ördeğini severken, diğer kolunu da babasının dizine sardı. Üşüyor muydu?

Kollarını, ısıtma umuduyla daha sıkı sardı bacağına. "Lütfen üşüme babacığım. Seni oradan indirip ısıtabilirim. Hem... Bu ne biçim bir oyun böyle?" Yanağını babasının dizine sürttü. "Oyunu bitirelim mi?"

Oyun yirmi iki dakika önce bitmişti.

Babasından cevap alamadığında küstü. "Yoksa havada mı uyuyacaksınız? Tamam, o zaman ben de bir daha seninle uyumayacağım."

Babasını çok seviyordu ve bu oyun hoşuna gitmese de onu üzmemek istemiyordu. Bu yüzden o da uyumayı tercih etti ve dudaklarını usulca kıvırdı. Gözkapaklarını aşağıya indirerek olanca kuvvetiyle babasının bacağına sarıldı. Ördeği de koynunda olduğuna göre uyuyabilirdi.

Annesi yoktu ama...

Annesi zaten, geceleri hiç onunla olmazdı.

Biraz daha gülümsedi. Uyurken gülümseyen ve babasını memnun eden bir kız olursa daha çok sevilebilirdi. Sonsuza kadar, kocaman

sevilme  istiyordu. Bu yüzden, prenseslere yakı ır şekilde tebessüm etmekten hiç yorulmadı. Teni cayır cayır alev alan gökyüzünün, vah etle kustu u yağmurun sesini dinlerken derin bir uykuya yumdu gözlerini.

Uyandı ında hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Uyandı ında gökyüzünün alev almış teninden, minik yüreğine acı bir matem sızacaktı.

Kesilen saçlarının yasını tutamadan kimsesiz kalacaktı.

G ne  do acaktı;

G ne  batacaktı.

Bir yaşam ba layacak;

Bir yaşam bitecekti.

K l kuyusuna bir adam seslenecek;

Bir kadın asla duymayacaktı.

Ve matemın gözü ıslanacaktı;

Kimsesizleri  o aldık a.

“HÜZÜNLÜ BİR MATEM”

*Şakaklarına şiirler okusam alnından dökülür heceleri,
Kaburgalarını kırsam kalbinden dökülür kemikleri,
Seni yaksam, önce bana sıçrar yangının alevi.*

2005

Çocukluğu ölü bir beden gibi ceset torbasına kaldırılarak gömüleli bir ay olmuştu. Olduğu yeri bilmiyor, bilmenin yanından bile geçmiyordu. Burayı sevmiyordu, çünkü geceleri gökyüzüne bakarak yıldızları saymasına izin vermiyorlardı. Burayı sevmemesi için var olan onlarca sebepten biri de şuydu; babası yanında yoktu.

En uzak galaksi bile bu kadar kimsesiz hissedemezdi.

Temiz bir hayatı olmadığını beş yaşındaki aklıyla anlamıştı lakin daha fazlasını anlamak söz konusu olduğunda zihni ona zorluk çıkarıyordu. Gözleri, dünyadaki tüm yaşları içine biriktirmiş iki inci tanesiydi. Evet, babasına sorsa, gözlerindeki doluluğu böyle tarif ederdi.

Ağlarsa, çok ağlarsa, babası gelip onu buradan alır mıydı?

Bir an bunu düşündü ama bir sonuca varamadı. Hasta olmayı bekliyordu; çünkü o zaman babası hisseder ve gelirdi. Hareketsizlikten uyuşan parmaklarıyla burnuna baskı yaptı ve burnundaki doluluğun akmasına engel oldu. Galiba istediğini başararak hasta oluyordu.

Kül renkli gözlerini tavandaki karanlıktan uzaklaştırarak geniş, içinde birçok yatağı bulunan odaya çevirdi. Gördüğü en büyük odaydı burası ve burada ağlayacak kadar huzursuz hissediyordu.

Huzurla uyuyan oda arkadaşlarına memnuniyetsizce baktı. Kendisini yanlarına davet etmediği için onlara küstü. O bir mumsa bu kız çocukları da bu mumun yansımasydı. Titrek yutkunuşu, kabzası çekilerek kurşunu sıkılmayan bir tabanca gibi genzinin üstüne çöktüğünde, yüzünü yastığa daha çok gömdü. O anda, duyduğuna büyüdüğünde pişman olacağı kısık bir ses döküldü kulaklarına.

Bekçi Hüseyin Amca'ydı.

Küçük kız, duyduğu sesin bu adama ait olduğunu fark ettiğinde gözlerini irice açtı. Başını yastığından kaldırarak doğruldu. Kirpiklerini kırıştırarak gözlerinin aydınlığı kabul etmesini bekledi. Adam kapıyı açmış, kendisine bakıyordu.

"Safir," diye seslendi, kırklı yaşlarının henüz başındaki Hüseyin amcası. "Küçük Safir, hadi buraya gel."

Safir Mila Safkan.

O, buydu.

Yatağının ucundaki büyük terlikleri ayağına geçirerek kalktı. Hüseyin amcası, onu babasına götürecek olan tek kişiymiş, kendisine öyle demişti. Kızın beş yaşındaki zihni böyle bir yalana öyle muhtaçtı ki, duyduklarının gerçekliğini sorgulamayı reddediyordu. "Geliyorum," dedi, büyük bir sevinçle. "Gitme, tamam mı Hüseyin Amcacığım. Hemen geliyorum."

Dile getirdiği cümleden hemen sonra parmak uçlarında yükselerek otuzlu yaşlarındaki adama doğru yürümeye başladı. Kız umutluydu, adam mutlu. Adamın düşünceleri yüz kızartıcı ve mide bulandırıcıydı. Safir koşturarak yurt bekçisinin yanına yanaştığında adam eğilerek kız ile aynı hizaya geldi ve Safir'in parmaklarına uzandı.

Adam, sanki tüm dünyanın kirini dudaklarında taşıyormuş gibi sararmış dişlerini göstererek güldüğünde, Safir heyecandan yerinde duramayarak konuştu. "Babama gidiyoruz değil mi Hüseyin Amca? Canım babacığım. Hüseyin Amca seni babamla tanıştırayım mı? Babamın hiç arkadaşı yok... O bana masal anlatıyor ama ona masal anlatacak kimsesi yok."

"Sen istediklerimi yaparsan babanla tabii ki tanışırız benim küçük Safir'im."

Safir Mila başını salladı. "Ne istersen yaparım."

Kızın yumuşacık elini tutarken, kendileri için uygun bir yer arıyordu, Hüseyin Kanguru. Yetimhane sessiz, hüzünlü ve birazdan şahit olacağı şey için üzgündü. Gündüz vakitlerinde çocuk kahkahalarının şenlendirmediği koridoru yürürken, ikisi de sabırsızdı. Adam, kızı ve kendisini görecekti herhangi birinin varlığına tahammül edemezdi, bu yüzden aceleciydi.

Bir oda seçti, kızı kapıya kadar sürükledi. Safir karanlıktan ürkererek Hüseyin amcasına sokuldu; kendisine yardım ve merhamet eden bu adamı sevmişti. Adamın sürüklediği yere, onun açtığı kapıdan içeriye girdi.

Burası müdürenin odasıydı ve en karanlık işler en beklenmeyen yerlerde gerçekleşirdi.

Adam, kapıyı arkalarından kapattı.

Mila babasını göreğine olan inancıyla odanın her köşesini aradı, hatta müdür Melahat Hanım'ın koltuğunun arkasına dahi saklanmış olabileceğini düşündü ve oraya baktı. Babasını orada da göremeyen Safır, kafasını koltuğun arkasından kaldırarak yurt bekçisine baktı. "Hüseyin Amca, babamı burada bulamıyorum. Acaba yine mi saklandı? Geçen sefer öyle yapmıştı. Bir ipteydi, o gece onunla onun oyununu oynadık ama sabah kalktığımda babam saklanmıştı..." Gücenerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu özledim. Geceleri Tanrı'ya bildiğim tüm duaları okuyorum ama..."

"Safır, küçüğüm." Adam keyifli gülümsemesini genişletti. "Hadi, amcanın kucağına gel."

"Ben babamın yanını özledim!"

Adam sinirini bu gülümsemeyle bastırarak, oturduğu koltukta biraz daha gevşedi. "Yanıma gelmezsen seni babana götüremem Safır."

"Safır, küçüğüm." Adam keyifli gülümsemesini genişletti. "Hadi, amcanın kucağına gel." yanına da oturabilirdi tabii ki. Bu yüzden parmak uçlarında koşarak amcasının yanına yanaştı. "Hüseyin Amcacığım, babamın da yanına böyle koşardım. Otururdum, hikâye..."

"Sus artık!"

"Pe... Peki."

Hüseyin, kızın ona olan itaati karşısında keyiflendi ve kız çocuğunu yanına biraz daha yerleştirdi. "Aferin sana," dedi. "Şimdi amcana bir öpücük verir misin?"

"Hayır, babam küser." Göz pınarları, gözyaşlarının istilasına uğradı. "Hüseyin Amca, başka bir şey istesen olmaz mı? Hem... Hem babamı küstüremem ki ben."

"Olmaz." Adamın itirazı kızın ağlamaya itti. "Beni öpmeni istiyorum. Hadi ama benim küçük Safır'ım." Kızın saçlarını, iyi niyet barındırmayan bir hisle okşadı. "Hem baban kızmaz. Amca, baba yarısı demektir. Babanı öpmüş gibi olursun."

Safır bir an duraksayıp gözlerini kırptı. "Gerçekten mi?"

"Ne sandın ya? Gerçekten."

Safir yaklaşıp tıpkı babasını öptüğü gibi öptü ve adamdan uzaklaştı. “Hadi, bak öptüm. Çağır babamı gelsin.”

Adam oldukça heyecanlı bir şekilde gerindi ve hiçbir şeyden haberi olmayan kız çocuğunu kollarına sardı. Adam, kızın babasını defalarca kez sorduğunu duydu, onu taciz ettiğinin farkındaydı ama kız bunu fark edene kadar bu kızıdan yararlanacaktı. Yani önünde uzun yıllar vardı, bu düşünceyle daha da keyiflendi ve ağlayan kızın saçlarını eliyle taradı.

Safir, kendinden habersizce verdiği ağlamama mücadelesini kaybetti. “Ama babam...”

“Sen uyu Safir. Uyandığında, baban burada olacak.”

Bir isim ancak bu kadar güzel kirletilebilirdi.

“Büyüdüğünde yüzümü hatırlamanı istiyorum Safir.” Kızın mırıltılar eşliğinde konuştuğunu duydu. “Şimdi senin için bir amcamım ama ilerisi için karanlığım. Uyu Safir.”

2021

Ruhumu bir ameliyat masası üstüne bırakmamın ve tüm organlarımı, içimde hastalık gibi büyütmeye başlamamın üzerinden on altı yıl geçmişti. Ve elimde huzursuz ruhumdan başka hiçbir şeyim kalmamıştı.

Kâbusumdan sıçrayarak uyandığımda, gördüğüm ilk şey bembeyaz tavan olmuştu. Ayak ve el parmaklarım çarşafı kuvvetle sıkıyor, göğsüm çenemin hizasına dek yükseliyordu. Yanaklarım ıslaktı. Görüntüler kopuk kopuktu. Acıyan tırnaklarımı çarşaftan ayırdım ve ellerimle ıslak kirpiklerimi kuruladım. Güvendeydim ama korkmaya devam ediyordum. Hava aydınlanmıştı ama gökyüzü, pencere camından gördüğüm kadarıyla buruk ve kasvetliydi.

Yattığım yerden doğrulduktan sonra dizlerimi kendime çektim ve duvarın dibine kadar geriledim. Seğiren çenemi dizimin üstüne yasladım, ellerimi bedenime sarmak ve kendimi tüm pislikten uzaklaştırmak istiyordum. “*Ayudame,*” diye fısıldadım usulca. “*Dios ayudame.*” *

On sekiz yaşına kadarki yurt maceramdan sonra arkadaşımın sevgilisinin evinde yaşamaya başlamıştım. Arkadaşım, benimle aynı yetimhanede kalmış fakat benden bir yıl önce çıkmıştı. Bu sırada irtibatımız hiç

* (İsp.) “Tanrım bana yardım et.”

kesilmediği için yetimhaneden çıktığımda, beni sevgilisiyle yaşadığı eve getirmişti. Fakat sevgilisi beni evinde istemiyordu. İşte, ben de sadece Galip'in evde olmadığı gecelerde onların evinde kalabiliyordum.

Kesinlikle bir evden fazlasıydı.

Bir villaydı.

"Safir."

İşte, arkadaşım da ismimi çağıran bu kıزدan başkası değildi.

Gazel.

Sadece Gazel. Çünkü yetimhaneye bırakıldığında bir kimliği yoktu, bu ismi de ona yurt görevlileri vermişti. Aslında geçici soyadı takmışlardı ama o sadece Gazel'di işte.

Onun hiç beklenmeyen dokunuşunu omzumda hissettiğimde sıçradım. Yatağından doğrulmuş, mavi gözleriyle bana bakıyor ve beni korkuttuğu için pişman görünüyordu. "Günaydın Gazel."

"Safir." Endişeyle bakıyordu. "Affedersin. Korkutmak istememiştin. Su getireyim mi?"

Yüzümün sarardığını tahmin ettim. "Sadece sessizliğe alışmıştım," dedim, sesimi bulabildiğimde. "Bir anda sesini duyduğum için ürktüm. Telaşlanma, bir şeyim yok."

Buruk bir şekilde güldü. "Sen zaten ne zaman *bir şeyim var* dedin ki, Mila?" Kumral saçlarını kulağının arkasına itirdi. "Senin hiçbir şeyin yok ama hep kederlisin. Küçülmüş, incinmiş, sanki yok olmayı istemiş gibi..." Bir an duraksadı. "Bana ne zaman anlatacaksın?"

Kimse bilemeyecek. Kimseye söyleme küçük Safir. Kimse bir kimsesize yardım edemez.

Gözlerimi kaçırarak beceriksizce gülümsedim. "Yetimhanedeki her çocuk kâbus görüyordu Gazel. Biliyorsun, hepsi zaman zaman ağlardı."

"Sen ağlamıyorsun," dedi. "Sen içini bırakıyorsun. Sanki şey... Bir masadasın, açık kalp ameliyatı oluyorsun ve gözlerin açık, acıyı hissediyorsun."

"Her yetimhane çocuğu gibi onarılmayacak yaralarım var," dedim. "Fakat, ben biraz da fazla hassas olduğum için daha fazla etkileniyorum. Sahi, sen çok mu iyi ve mutlusun Gazel?"

Gazel oval yüz hattında belirgin bir kabartı olan dudaklarına, samimiyetten uzak bir tebessüm kondurdu. "Ben iyiyim Safir. Senden daha iyiyim. En azından bir evim var, sevgilim var. Birazcık da olsa sevgiyi

tadabiliyorum. Baksana canımın köşesi, biz niye sabahın bu saatinde bol kalorili bir kahvaltı yapmak yerine bunları konuşuyoruz ki?”

“Galip gelecekti. Beni burada görürse yine sana kızar,” dedim, üstümdeki yorganı usulca bıraktım ve yer yatağından kalktım. “Ben gideyim, dışarıda bir şeyler atıştırırım Gazel.”

Gazel, “Galip akşama doğru gelecek,” diyerek elleriyle omuzlarıma baskı uygulayarak beni kalktığım yere oturttu. “Sağlıklı bir kahvaltı yapman şart, hem sana çikolatalı süt yaparım.”

Öyleyse kalmamda bir sorun yoktu. “Peki,” diyerek kabullendim, midemdeki açlık isyanını belli etmeyerek. “Ama benim için zahmete girme. Ne olsa yerim.”

“Bilmem mi,” dedi oturduğu yuvarlak yataktan kalkarken. “Hiç seçici değilsin.”

“Böyle bir lüksüm yok Gazel.”

Gazel’in yanında kalmadığım günler cami avlusunda kalır, bulduğum her şeyi de ayırt etmeden yedim. Haftanın dört beş günü Gazel’le kalıyorsam bir iki günü cami avlusunda kalıyordum. Gazel, sözlerimi duyduğunda bana sevgi dolu bir bakış attı. “Elimde olsa sana her şeyimi verirdim Safır.”

“Senin de bir şeyin yok Gazel.”

Bir an duraksadı. “Doğru, ben dahil bu evdeki her şey Galip’in. O olmasa kalacak yerim olmayacaktı.”

Omuzlarından aşağıya doğru dökülen dalgalı saçlarına baktım. “Galip’e hissettiğin minnet yüzünden onunla olmak zorunda değilsin.”

“Mila... İnsanlar, karşılıksız günahlarını bile vermiyorlar. Galip bana istediğim hayatı veriyor, ben de ona kendimi. Sonuç olarak ikimiz de bundan memnunuz.”

“Ama o adam otuz beş yaşında.”

“Sonuçta reşitim.”

“Peki ya bir gün âşık olursan Gazel? O zaman Galip’in istediği kadın olmaya devam edecek misin?”

“Unuttun mu?” dedi dalga geçer gibi. “Biz yetimhane gülüyoruz. Kimse sevmez bizi.”

“Işığımızı söndürdüler,” dedim yavaşça ve hemen sesini duydum. “Karanlığımızdan şikâyetçiler.”

Parmaklarımı kavuştururken Gazel'in kendisi ve benim için kıyafet seçtiğini gördüm. Kaldığımız oda geniş, sadeydi. Dolap kıyafeti içerisine Gazel için onlarca kıyafet dizilmişti, bu bakımdan şanslıydı. Gazel'in yanında kaldığımda hep yer yatağı serer, aynı odada ama ayrı yerlerde yarıdık. Benim için seçtiği kıyafetleri elime tutuştururken, "Duş al," dedi, tatlıca gülümseyerek. "Bugün senin için çok özel bir gün."

Kalbimi heyecanlandıran tek şeyden bahsediyordu. Hayattaki tek tutkum, amacım, uğruna kanımın son damlasına dek savaşıcağım tek eylem. *Dans.* Heyecanla verdiği elbiselere sarıldım. "Başaracağım değil mi Gazel?"

"Benim canımın köşesi." Ellerimi sıkı sıkıya tuttu. "Sen dans ederken ne kadar muazzam görüldüğünü asla bilmiyorsun. Bir erkek seni dans ederken görüyorsa, vay onun haline."

Kızmış gibi yaptım. "Sersem."

Beni banyoya yolladığında, o da diğer banyoya girmişti. Odadan çıktığımda beni geniş bir koridor karşılıyordu. Koridorun sağ ve sol cephesinde birçok oda bulunuyordu ve evdeki ikinci banyo, sağ cephenin sonundaydı. Oraya yürüyerek kapıyı açtım ve kendimi içeriye attım.

Kapıyı kilitledim, çıplak kaldığım hiçbir yerde güvende hissetmiyordum. Doğrusu ben, çıplak kalmayı da sevmiyordum. Banyo yaparken iç çamaşırlarım üstümde kalırdı. Çıplak kalmaktan, mahrem bölgelerimdeki yaralarımı görmekten utanıyordum.

Suyun sıcaklığını ayarlayarak kabinin içine girdim. Sıcak suyu her zaman bulamıyordum, bu yüzden kendimi iyice yıkadım. Dışarıya çıkıp lavabo tezgâhı üstüne bıraktığım kıyafetlerin yanına yürüdüğümde Gazel'in yine düşünceli davranarak benim için yepyeni iç çamaşırları seçtiğini gördüm. Bu konularda ne kadar hassas olduğumu bilirdi. Vücudumu saran siyah blüzun altına yüksek bel, bol paça bir pantolon geçirdim ve el havlusuyla saçlarımı kurularken göz ucuyla aynaya baktım.

Kalın, koyu renkli kaşlarımın arasındaki minik dikiş izi yüzümde dikkatimi çeken ilk ayrıntı oldu. Aynaya yaklaşıp burnuma ve yanaklarıma dağılmış duran çillerime baktım, onları sevmiyor değildim. Böyle yakından bakınca gözlerimin griliği de daha belli oluyordu.

Kendinden dalgalı, ince telli ve arasına koyu sarı tutamların düştüğü kahverengi saçlarımı kuruttuktan ve sebep olduğum dağınıklıktan topladıktan sonra kendimi dışarıya attım. Bu evde kendimi yabancı

hissediyordum. Çekingen adımlarla dar, ahşap merdivenleri indiğimde Galip'in döşediği iç karartıcı salonla karşılaştım.

Galip kaba bir adamdı.

Kaba insanlardan hoşlanmıyordum.

"Safir, kahvaltı hazır."

Parmaklarımı kotun arka ceplerine sokuşturarak merdivenlerin bitişindeki mutfığa yürüdüm. Geniş, balkonu yeşil bahçeye açılan bir mutfaktı ve tasarımında bordo renkler hâkimdi. Açık balkon kapısından içeriye süzülen soğuk hava çıplak ayaklarımı üşütmüştü. Orta alandaki yemek tezgâhına yürüyerek çektiğim bar taburesine oturdum. "Saat kaçta salonda olacaksın?"

Kalbim, bir yetişkin değil de bir çocuğun kalbi gibi çırpındı. "Seçmeler öğleden sonra üçte başlayacak."

Bileğine geçirdiği gümüş saatine göz attı. "Seni ben bırakırım."

Sanki ne yapıyorsa mahcup olayım diye yapıyordu. "Yürüyerek gideirim. İki gibi çıksam yetişirim."

"Kendine kıymet ver," dedi, azarlayan bir ses tonuyla. "Hem ben geleceğe yatırım yapıyorum. Sen mükemmel bir dansçı olup iyi para kaldıracaksın. Galip bana tekmeyle basarsa senden faydalanacağım."

Tatlı gülümsemesine karşılık vermek adına hiçbir şey yapamadığımı acıyla fark ettim. "Galip seni önemsiyor."

"Ona itaat ettiğim sürece."

İlişkileri hakkında çok yorum yapmazdım ama Gazel'in sahte bir mutluluk takındığını görebiliyordum. Kimsesiz olmayı istemediği için Galip ile birlikteydi ama sevgi bekleyen kalbi için o doğru kişi değildi.

Gazel'in gireceğim seçmeler hakkında konuştuğu, benim sessizce onu dinlediğim bir kahvaltı yapmıştık. Çikolatalı sütü severdim, hatta bir bardak daha içmeyi istemiştım ama kendimi engellemeyi başarmıştım. Ona yardımcı olarak granit tezgâh üstündeki kalabalığı toparladım. Gazel de bulaşıkları makineye dizdiğinde mutfaktaki işlerimizi bitirmiştık. Tam mutfaktan çıkmak üzere hareketlenmiştık ki sokak kapısından duyulan anahtarın sesini işitip durduk. Tanıdık ses yükseldi kulaklarımıza. "Gazel, evde misin?"

İşte bu beklenmedikti. Galip beni burada görmekten hiç hoşlanmayacak, bunu kırıncı sözleriyle sarf etmekten de geri durmayacaktı. Stresle gözlerimi Gazel'e çevirdim. Tedirgindi, ne yapacağını bilemeyerek

durumu toparlamaya çalışacaktı ve ben onu arada bırakmak istemiyordum. "Hani akşam gelecekti?"

"Bana öyle söylemişti," dedi, sıkıntısını gizlemeyerek. "Sürpriz yapmak istedi sanırım. Onu yumuşatabilirim, endişelenme."

Galip mutfağa girmeden Gazel mutfağın kapısını kapatarak salona girdi. İnsanlar beni istemiyordu ve ben kendini bilmez bir geri zekâlı gibi onların kapısını eşeliyordum. Bir takırtı daha yükseldi, hemen sonra, "Lütfen kısık sesle konuş," dediğini duydum Gazel'in. "Zaten bugün gidecek, onu kırmanı istemiyorum Galip."

Galip'in kişiliğine çokça uygun olan kaba bağirtisini işittim. "Onu evimin sınırları içinde istemediğimi defalarca kez dile getirmiştım. Beni alakadar eden sensin Gazel, onu beslemek istemiyorum!"

Annen bile beslemedi seni diye fısıldadı iç sesim, *neden bir başka yabancı beslesin ki?* İç sesimin haklılığı karşısında tüm kırgınlıklarım susmalı, Galip'e hak vermeliydi. Neden ekmeğini ve evini benimle paylaşacaktı ki? *İnsanlık için,* dedi bir diğer kimsesizliğim.

Gazel'in daha yumuşak bir tavırla konuşarak onu ikna etme çabasına girdiğini işittim. "Galip, sevgilim sen kötü bir adam değilsin." Sulu bir öpücük sesi yankılandı kulaklarımda. "Arkadaşıma yardımcı olmanı istiyorum. Hem neden onu görmeyi istemediğini anlamıyorum."

"Neden isteyeyim?" dedi. "Ne idüğü belirsiz kızın teki. Zaten beni görünce öcü görmüş gibi oluyor, konuşmayı bile beceremiyor..." Aşağılar gibi güldü. "Ve kokuyor!"

Cidden mi?

Haftada iki kere banyo yaptığım ve zamanımın çoğunu dışarıda geçirdiğim düşünülürse oldukça haklıydı. Yanaklarımdan kızardığını hissederek, başımı arkaya yatırdım ve gözyaşlarımı geriye ittirdim.

Gazel onu ikna etmeye devam ederken, "O dünya iyisi bir kız," dedi, onu inandırmaya yemin etmiş gibi çırpınarak. "Ben onu buraya getiriyorum, onun bir talebi yok."

Sesler biraz uzaklaştı, üst kata çıkıyor olmalıydı. "Umurumda değil gazel, ben *yetimhane* değilim. Yolla gitsin."

"Çok kırıcsın!"

Seslerin artık kulağıma gelmediğini fark ettiğimde tuttuğum nefesi bıraktım ve kapıya uzandım. Bu fırsatı değerlendirmeli ve buradan

uzaklaşmalıydım. Kendimi mutfağın dışarıya attığımda, kalbim oldukça kırılgandı.

Omuzlarımı düşmüş bir halde sokak kapısını açtığımda, yukarıdan kılınan bir şeylerin sesini duydum. Gazel'e benim yüzümden zarar verirse vicdan azabından geberebilirdim. Villanın ağır, demir kapısına doğru yürümeden önce bir hayli eski olan ayakkabılarımı giymiştim. Spor çantama baktım. Eşyalarımı Gazel'in evinde, bu çantada saklardım. Çantanın içindeki daha küçük çantama ihtiyacım olanları koydum. Büyük çanta şimdilik burada kalacaktı.

Doğrudan seçmelerin olacağı adrese gitmeli, kıyafetlerimi giymeli ve dans etmeliydim. Bahçe kapısının kilidini kaldırdığım anda, "Safir," dedi Gazel, soluk soluğa. "Dur, bekle."

Kendim için değil, onun nasıl olduğunu görmek için omzumun üstünden arkama döndüm. Yanıma koşuyordu ve Galip merdivenlerin önünde, koyu bir öfkeyle ona bakıyordu. Yanıma vardığında elinde tuttuğu pudra pembe rengindeki pointleri bana uzattı. "Benim var," dedim ince bir sesle. "Teşekkür ederim ama alamam."

Gazel bana yalvaran gözlerle baktı. "O pointler artık ayaklarını acıtıyor," dedi, hissettiği burukluğu saklayamadan. "Hem yırtıldılar. Bugün senin için özel bir gün, bu pabuçlar sana yardımcı olacaktır."

"Gazel, hemen buraya gel!"

Sesinin şiddetinden ürkerek gerilerken, "Yok," dedim hızlıca, bu adam beni korkutuyordu. "Benimkiler yırtık ama benim. Ben aldım. Kimsenin parasıyla değil, kendi paramla aldım..." Ona arkamı döndüm. "Ben besleme değilim, neden alayım ki? Gerçekten değilim. Kimsenin parasını istemiyorum. Kendime yeterim."

Orayı nasıl terk ettiğimi bilmiyordum. Omzumdaki çantayla o kadar hızlı yürüdüm ki, sokağın köşesini döndüğümde yavaşlamak zorunda kaldım. Elimi göğsüme yaslayarak bir kez daha tekrar ettim. "Ben besleme değilim."

Sakin olmalıydım. Bugün seçmelere girecektim. Aklımı toplamalı, kendimi dansa vermeliydim. Adresi biliyordum ama oraya yürüyerek gitme konusunda bir daha düşünmeliydim. Kıyafetlerim de çantamın içindeydi, onları giymek de epey vaktimi alacaktı.

En yakın metro durağına yürüdükten sonra gideceğim yerden geçen metroya bindim ve kalabalık içinde derin nefesler almaya çalıştım. Ken-

dimi, çantanı, bozuk telefonumu bile korumalıydım. Yabancı erkeklerle aynı ortamda olmaya dayanamıyordum, nefes alıp verişlerini duymak bile beni rahatsız ediyordu.

Metrodan indiğim an ellerimle yüzümü yelledim ve etrafa bakındım. Seçmelerin yapılacağı konservatuar salonu burada, az ilerideki tarihi mekânın içindeydi ve etraf biraz kalabalıktı. İçerinin de kalabalık olduğuna emindim.

Hepsi eğitiliydi.

Ben yalnızca ortaokul ve lisede, tiyatro kolunda aldığım kısa süreli eğitime sahiptim ama yetenekli olduğumu biliyordum.

Telefonumun çaldığını fark ettiğimde, dalgın gözlerimi kırıştıtarak çantama uzandım. Küçük ekranda yalnızca bir cümlelik isim yazıyordu: *Annemin Doktoru*. Beni yine çağıracaktı ama ben bugün o zindana giremezdim. Bu yüzden aramayı reddettim ve telefonu cebime tıktırdım.

Tekrar geleceğime baktım.

Önümde dikiliyordu.

Heyecanla titreyen ellerimi çenemin altında birleştirerek gözlerimi yumdum. Eğer dünyaya bir şeyleri gerçekleştirmek için geliyorsak ben dans etmek için gelmiş olmalıydım. Sadece dans etmek istiyordum. Yeteneğimin keşfedilmeye ihtiyacı vardı. Sönen ışıklarımın parlamasını istiyordum.

Bakın, demek istiyordum. Beni de tamamlayan şeyler var. Benim de yapabildiğim şeyler var.

Dans edebiliyorum.

Gözlerimi tekrar araladığımda savaşmak için çırpınan o kimliğime güvendim ve mekâna doğru yürüdüm. Bu bir şirketin verdiği burs seçmesiydi, şirket aramızdan seçeceği bir kişiye burs imkânı verecek ve onu müzikale çıkaracaktı. Bu şekilde kendi reklamını da sağlamış olacaktı. Geçtiğimiz ay, bir kafede çalıştığım sırada bu seçmeden haberim olmuştu. Doğrusu o kafede de üç günden fazla çalışmamıştım, erkeklerle konuşurken çekingen davrandığımı fark eden patronum müşterilere karşı yeterince güler yüz göstermediğim gerekçesiyle beni kovmuştu.

Mekânın arka bahçesine yürüdüm. Gözden uzak bir bank seçerek oraya oturdum. Çantamın büyük gözünü açarak krem renkli bale ayakkabılarımı çıkardım, yırtıklarının dikilmeye ihtiyacı vardı. Bacaklarımı

kendime toplayarak bankta bağdaş kurdum, iğne ve ipliği de çıkararak nasıl dikebileceğimi düşündüm. Sağlam ama özenle dikmeliydim.

Ayakkabıyı parmaklarımın arasında dengeleyip diğer elimin parmaklarıyla tabandaki yırtığı dikmeye başladım. Küçük bir yırtıktı, halledebilirdim. Gözlerimi kısıarak tüm dikkatimi işime verdim, özenli davrandığım için ağırdan alıyordum. Dansıma, pabuçlarıma, yapabileceklerime öyle çok dalmıştım ki, etrafımda gelişen hiçbir şeyin farkında değildim.

Özenli dikişlerimin üzerinde bir tur daha atarak sağlamlaştırdığımda, dudaklarımda çok içten bir tebessüm filizlendi. Elbette başarabilirdim, çünkü hırslım vardı. Heyecanlı tebessümün yanaklarıma yayılırken dikişin üstüne bir ilmek attım, ikinci ilmeği atarken iğne parmağıma battı.

Ani gelen acının dengesizleştirdiği parmaklarım iğneyi kucağıma düşürdüğünde, ıslığı andıran bir inilti dökerek gözlerimi yumdum. O sırada güneşin gölgelendiğini, hafif bir karartının gözkapaklarımda ağırlık yaptığını hissettim.

Dudaklarım usulca aralanırken, elimi alınma siper ederek gözkapaklarımı kaldırdım. Elimin alınımdaki varlığı dolayısıyla ve güneşin yaptığı gölge sebebiyle karşımdaki silueti tam olarak görememiştim. Siyah, güneş ışınları sayesinde parlayan gömlek ve gömleğin üzerindeki sık kesim ceket bir erkeğe aitti. Yakasından gevşemiş, belki sıkıntıyla çözülmüş bir kravat ceketin ön cebine yerleştirilmişti.

Çekingen bakışlarım daha fazlasını görmekle ilgilenmeyerek kucağıma düştüğünde, adamın kombinini kumaş bir pantolonla tamamladığını görmüştüm. O da tıpkı benim gibi hafifçe eğildiğinde, bir an banktan kaçacağım sandım ama yabancı benden önce davranarak bir mendili avucuma bıraktı. Donmuş, kasılmış, kilitlenmişim. Aksi halde bir erkeğin bana dokunmasına izin veremez, buna tahammül edemezdim.

Nefesimi tutmuş halde, göğsümde toparlanan endişeyle adamın parmaklarını benden uzaklaştırmasını izledim. Tamamen benden uzaklaştığında, bedeni de doğruldu ve ne olduğunu anlayamadığım o kısa an içinde karşımdan çekilerek güneşin tenime uzanmasına izin verdi.

“O pabuçlar iş görmez.”

Sesini yüzünden önce tanıdım.

Kırptırdığım gözlerimle mendildeki kan lekesine bakarken, kelimeleri uzaktan işitir gibi oldum. Zikrettiği şey, sabahıtan şimdiye kadar

üst üste, bir domino taşı gibi dizdiğim umutlarımı bir anda yıkmıştı. Umutların yere dağılırken oluşturduğu sestten değil, o sesin bir benzerini yükselten kalbimden korktum. Kırılmıştı.

Sinirle dudaklarımı ezerken, “Keşke beni izlesen ve neler yapabileceğimi görsen,” diye fısıldadım, kalp kırıklığımla. “Keşke.”

Eşyalarımı aceleyle toplayarak çantamın içine tıktırtırken ofladım. Hazırlanmak için mekânın ön bahçesine yürüdüm ve kalabalığı aşarak merdivenleri tırmandım. Kalabalıkta bir görevliyi bulup hazırlanmam için gerekli olan odayı sordum. Yönlendirdiği yere varana kadar heyecanlı fısıltıları duydum. Hazırlanmak için ayrılan odaya girdiğimde benim gibi dokuz kız daha gördüm. Kapıyı açtığım ilk an hepsi başlarını kaldırarak aynı anda bana baktılar. Hepsinde güzellik, ışıltı ve özgüven gördüm.

Kapıyı kapatarak içeriye girdiğimde kızlardan birisi bana döndü. “Safir sensin demek?”

“Öyle olmalı,” diyerek saçmaladım ve güldüklerini iştirken devam ettim. “Yani, evet. Safir benim. Safir Mila Safkan.”

Oda oldukça büyük ve konforluydu. Yan yana dizilmiş dolapların önünde kızlar vardı ve çoğu, kısa zamanda birbirleriyle kaynaşmış gibiydi. Dolap üstlerinde isimlerimiz yazılıydı ve benim dolabım kapıya en uzak mesafedeydi. Onların bakışları altında dolabımın önüne yürüdüm ve bunu yaparken çantamı omzumdan düşürerek elime aldım.

“Sen kaç yaşındasın?” dedi, kalçasını kıvrarak kabinlerin önüne yürüyen sarışın. “Son ona kalmayı nasıl başardın?”

Çantamın gözlerinden birini açarken, “Yirmi bir yaşındayım,” diye cevapladım. “Ve sen nasıl kalmayı başardıysan ben de öyle başardım.”

Hepsi birbiriyle konuşuyor, ara ara bize göz dikiyordu. “Hangi okuldan mezunsun? Dersi Amerika’da mı aldın yoksa...” kızlarla baktıktan kısa bir süre sonra sevimsizce kıkırdadı. “Yetimhaneden mi?”

Geçmişim sürekli önüme çıkmaktan vazgeçmeyecek gibiydi. Çantamın içindeki kıyafetlerimi alarak doğruldum. “Sen nereden aldın?” dedim sakın bir sesle. “Sanırım takas yapmışsınız. Onlar senden beynini almış, sen onlardan ders...” Sesler bıçak gibi kesildi. “İçi boş kafanı gözümün önünden uzaklaştırır mısın?”

Kısa bir sessizlik.

Onları şaşkınlıklarıyla bir arada bırakarak boş kabinlerden birine girdiğimde, düşen omuzlarımın sebep olduğu acizliği görenin bir tek ben olduğunu bilmek iyiydi. Kabul, incinmişim ama görüldüğümünden de fazlasıydım.

Dürtülmedikçe sokmazdım.

İlk olarak mayomu giydim, sade ama iş görür bir parçaydı. Askılı ipleri ensemde bağlanan, bacaklarımı ve kollarımı sergileyen mayo açık pembe rengindeydi. Bacaklarıma yine aynı renklerde bir çorap giydim ve üstüne beyaz tütü eteğimi geçirdim. Kombinim, ayakkabılarımı giydiğimde tamamlanacaktı. Omuzlarımın üç parmak altına uzanan saçlarımı taradıktan sonra ensemde, özenli bir topuz yaptım. Bu, dans sırasında kolaylık sağlayacaktı.

Döndüm ve aynaya baktım.

Üç yıldır hep aynı kıyafet içindeki Safır'i görmek beni dahi sıkmıştı. Sade ama toplu görünüyordum. Yüzümü canlandırmak için rujuma uzandım, pembe tonlarındaki ruju dudaklarıma sürdüm. Takma kirpik taktım, olduğumdan biraz daha iyi görünmeliydim. Saçımı topladığım lastiğin üstüne, ucunda tüyümsü fazlalığı olan aksesuarı taktım. Şimdi biraz daha renkli görünüyordum. "Işığımı söndürdüler," diye fısıldadım, sessiz bir isyanla. "Ama yeniden parlamak istiyorum. Parıltımdan kör ol-sunlar istiyorum. Lütfen, lütfen, lüt..."

"Çık artık. Biz de giyineceğiz."

Sabırla soludum. Kapıyı sessizce aralayarak dışarı çıktığımda, az önceki kız omzuma çarparak çıktığım kabine girdi ve kapıyı gürültüyle örterken bağırdı. "İki saattir hazırlanıyorsun ama bir yetimhane gülünden öteye gidememişsin. Neyse ki rakiplerimin sayısı azaldı."

Bomboş gözlerle kapıya baktım. Birkaç kız kıkırdarken birkaç kız sessiz kaldı, en azından hepsi dalga geçmiyordu. Bununla yetinmeli miydim? Dolabıma ilerledim ve çantamı geniş dolabın içine koyarak kilitledim. Hepsinin benden çok daha özenli, güzel ve ıslıtlı görüldüğünü bilirken, kazanacağıma olan inancımı nasıl sürdürebilirdim ki?

Olduğum yere çömererek pointlerimi ince çorabımın üstüne geçirdim ve ince, zarif bağcıklarını bileğimde çapraz bir şekilde bağladım. Tamamen hazırdım. Doğrularak karşımdaki aynadan bir kez daha kendime göz attım. İç sesimle olan savaşımı sürdürürken, beyaz bale kıyafetinin içinde bir

kuğu gibi süzülen esmer kızın sesini işittim. “Hangisinin daha çok heyecanlandığını bilemiyorum,” diyordu, hayran hayran etrafında dönerken. “Bale yapacak olmak mı yoksa böyle biri tarafından izlenilmek mi?”

Pointleri küçük ayaklarına giymekte olan bir diğer kız yarım ağız gülererek, “Bizi seçecek olanın o olması çok heyecan verici,” dedi iç çekerek. “Kuğu gibi süzüleceğim ve kesinlikle o herifin dibi düşecek. Hadi ama kızlar, bu işte hiç şansınız yok.”

Daha sessiz olan kızlardan birisi göz ucuyla onlara baktı. “Neden bahsediyorsunuz acaba?”

Esmer kız gözlerini çevirdi. “Tabii ki de İstanbul’un en gözde bekar damat adayından bahsediyoruz...” küçük burnunu kıvrıdı. “İstanbul’un mu? Hayır! Ülke sınırları içerisindeki en hoş damat adayından bahsediyorum.”

Diğer kız onu destekledi. “Evet, dans seçmeleri düzenleyen babasının kurumuydu fakat bugün işi devralmış küçük bey.”

“Küçük mü?” dedi esmer kız, tekrar devreye girerek. “Yirmi sekiz yaşında. Harika okullarda okumuş...” durdu. “Biliyor musunuz boş zamanlarında en çok ne yaparmış?”

Kız resmen adamın otopsisini çıkarmıştı, ayakta alkışlanacak bir performanstı doğrusu. Diğer kızların hepsi ortaya bir seçenek attı.

“Golf?”

“Seyahat?”

“Seks?”

Esmer hatun duvarları cınlatan bir kakhaha attı. “Heykel!”

Bu benim için bile beklenmedikti. Kızların hepsi gülüşerek gizemli adam hakkında biraz da edepsiz şeyler konuşmaya başladıklarında onları dinlemeye son verdim. Dip boyası gelen sarışın kabinden çıkmış, içinde parladığı kıyafetiyle ortada süzülmuş ve üstünlüğünü gözümün içine sokmuştu. Gözlerimi yere indirerek pointlerimdeki dikişlere baktım ve onların beni bu yüzden aşağılamasına dayanamayacağıma karar vererek diğer ayağımla o dikişleri sakladım.

Evet, hayat bana karşı herkese olduğundan biraz daha acımasızdı.

Giyinme odasının kapısı tıklatılıp aralandığında, kalabalığın uğultusu kulaklarımızı doldurdu. İçeriye giren yetkili kadın hepimize göz gezdirdi. “Birkaç dakika sonra sahneniz başlayacak hanımlar,” dedi. “Ebru, ilk sahne senin. Biliyorsunuz, bu sizin için oldukça önemli ama

endişe etmeyin. Sizler zaten dansı seven kızlarsınız, oraya çıkıp yapabildiğinizin en iyisini yapın!”

Kırmızı çerçeveli gözlüklerinin ardından hepimizi izledi ve en sonunda, bakır rengindeki gözlerini üstüme indirdi. “Tatlım, sen Mila olmalısın?”

“Evet,” dedim bir tebessümü dudaklarımın yerleştirirken. “Safir Mila.”

“Ah, evet,” dedi, tebessümünü sürdürürken. “Öyleydi. Birçoğunuzun isimlerini hatırlıyorum. Senin çıkmana bir süre var, sekizinci sıradasın.”

Nasıl bekleyecektim? Stres ve heyecandan kelimelerim bile ağzıma dolanıyordu. “An... Anladım.”

Ellerini hızla iki yana savurdu. “Telaş yok kızlar. Salon ve konuklar hazır, birkaç dakika sonra isimleriniz sırasıyla seslenilecek. İsteddiğiniz bir şey var mı?”

Hepimiz bir şeyler istemediğimizi belirttiğimizde muhtemelen otuzlarının başındaki eğitmen bizi rahatlatmak için birkaç şey daha söyledi. Kulaklarım duymuyordu, nabzım hızlanmıştı. Nefes aralıklarım oldukça kısaydı ve dizlerimdeki titremeyi çok net hissediyordum. Sırtımı arkamdaki granit dolaba yaslayarak destek aldığımda, ilk olarak Ebru’nun ismi söylenmiş ve heyecan tufanı resmen başlamıştı. Ebru heyecanla odadan ayrılarak performansını sergilemeye başladığında, sarsılan omuzlarımı durdurmaya çalıştım. Bu şiddetle titremeye devam edersem nasıl dans ederdim?

Lütfen!

İyi bir şeylerin gelişmesine ihtiyacım vardı.

Kızlar benden daha sakin bir şekilde kendi aralarında konuşmaya başladılar ama onlara eşlik edemedim. Sabırsızlıkla, dinmeyen heyecanımla dualar etmeye başladım. Babam, duaların işe yarayacağına inanmış ve bana da inandırmıştı. Bu yüzden Tanrı’ya inanıyordum. Saniyeleri saydım, tırnaklarımı yedim, nefeslerimi kontrol altına almaya çalıştım ama hiçbirisi sağlıklı dans etmem için yeterli olmadı.

Ebru döndü, kızlar heyecanla neler yaptığını ve nasıl geçtiğini sordular. Duyu işlevimi kaybetmeye çeyrek kalaydı, kalbimin yırtıkları altında yaşattığım o kız çocuğu da başaramamamdan korkuyor, daha şimdiden üzülmemem için bana yalvarıyordu. Başaramazsam çok üzülecektim ama başarmam için inanmam lazımdı. Bir başka kız gitti, geldi. Sonra başka bir

kız gitti, o diğerlerinden daha heyecanlıydı. Terleyen ellerini çarşının üstüne sildim. Biraz daha zaman geçti, sanırım zamanın bu kadar yavaşla-
dığını hissetmemin üstünden yıllar geçmişti...

Sonra sahnin seslendirildi.

Odadaki diğer kapıdan dışarıya çıkıldığında uzuzun, karanlık bir kori-
dor beni karşıladı. Yerde canlı kırmızı tonunda bir halı çalkı ediyordu adın-
larım. Korklorun sonundan yükselen ılık gözlerimi kın edecek cinstendi
ve o kadar güçlüydü ki âdeti yetersizliğini haykırıyordu.

Parmaklarımın ucunda, her an kanatlanarak uçacakmış gibi yfistidi-
ğim santiyelerle sonunda ışığın çapı içine girilmiş, gözlerimi usulca yum-
muştum. Ayaklarımı yerden kesilmişti, uçar vaziyetteydim. Bir yerden
ışık yükseliyor, sağ yanağımı ve kirpiklerimi gölgelendiriyordu. Sahnenin
neresindeydim? Artık gözlerimi açmalı mıydım?

Açtım.

Sonra sahneye döndüm.

Tek bir noktadan yayılan ılık harcında her yer karanlıktı. () ılıkta
öyle bir kuvvet vardı ki, gözlerimi kısarak bakmak zorunda kalmıştım.
Sahnenin tam ortasında, dikkatlerin birleştiği yerdeydim. Ellerimi bir kez
daha çorabıma sildikten sonra gözlerimin karanlığa alıştığını fark ederek
bakışlarımı o ışığa bir kez daha dokundurdum.

Işığın altında bir adam vardı.

Ve adamın ışığı emen bir karanlığı vardı.

Onun kim olduğunu görmek isterdim ama bir anda başlayan müziğe
kapılarak ellerimi kaldırdım. Parmak uçlarımda yükselerek bir kolumu
zarifçe yukarıya kaldırdım ve yükseldiğim parmaklarımla yan tarafa usul-
ca süzıldüm. Bunu yaparken diğer bacağıma dizimden doğru kırdım ve
diğer bacağımın diz kısmına yasladım, hareketlerim birbirini özenle takip
ediyordu. Vücudum kıvraktı. Doğduğum günden bu yana bu sahne için
yerleşmiş gibiydim.

Hızlandım. Parmak uçlarımda, kollarımı ileriye doğru uzatarak
geriledim ve acıyan parmak uçlarımı düşünmemeye çalıştım. Hemen
sonra kollarımı etrafım boyunca süzdürdüm ve bir ayağımı devre dışı
bırakarak tek ayağım üstünde yükseldim, parmaklarıma saplanan da-
yanılmaz acıyı savuşturdum. Aynı hareketleri zarafetimi asla bozma-
dan ve estetikliğimi zedelemekten tekrarlardım. O bakış tüm bedenimde

geziniyordu. Bir bacağıma belime kadar kaldırarak ters bir pozisyonu aldım ve ışığa dönerken bir kez daha gördüm. Simsiyah bir takımın içindeydi. Diğer bacağıma kaldırıp aynı hareketi tekrarlariken bu sefer kravatını gördüm.

Bu sefer ceketinin cebinde değil, gömlek yakasının üstünde; olması gereken yerdeydi.

Ayaklarımı yere daha sağlam basarak bedenimi bir lastik gibi yana doğru kıvrırken artık bitirdiğimi hissediyordum. Parmaklarım kezzap dökülmüş gibi yanıyordu ama bitirmeyi başarmıştım. Bedenimi biraz daha bükerek öne doğru eğildim. Dansımı bir reveransla tamamlayarak gözlerimi yumdum.

Müzik bitti.

Ben de öyle.

Gözlerimi ağırca yumduktan hemen sonra parmak uçlarımda aldığım şekli biraz bozdum ve kollarımın yardımıyla, ileriye doğru zarıfçe yürüdüm. Bacaklarımın direnme gücü tükenmeden hemen önce kendimi koridora atmayı başardım. Tüm bedenimi karanlığı sırtlayan duvara yasladım ve umutla fısıldadım. “*Yo era capaz.*”

Dans ederken aklımı kaybeder gibi hissettiğim başka bir an olmamıştı. Ayaklarımı hâlâ hissetmiyordum. Yanaklarım, tenim alevler içindeydi. Neden böyle olduğunu anlamamıştım. Lakin olabildiğimin en iyisi olmuş, söndürdükleri ışığıma rağmen parlayabilmişim. Işığım o yabancı- nın gözlerini aldıysa, beni seçer miydi?

Eğitmen kadın gelerek dansımı perde arkasından izlediğini ve çok iyi bir iş çıkardığımı söyledi. Onunla koridordan ayrılarak sahne arkasına geçtiğimizde ağzımı açıp tek kelime bile etmedim. Zemine bastığımdan bile emin değildim. Parmaklarım, kollarım, bacaklarım, eklerim âdeta kıvrılmak, süzülme için can atıyordu.

Diğer kızlarla birlikte beklediğimiz heyecanlı dakikalar boyunca küçüklüğümün yanı başımdaki hayaleti de oldukça sabırsızdı. Benden sonraki iki kız da sunumunu sergilemiş, yanımıza dönmüş ve sonucu beklemeye başlamışlardı. Tırnaklarımı yiyerek olduğum yerde küçüldüm ve dolu gözlerle kapıya baktım. Eğitmen gelecek, aramızdan birini çağıracaktı. Yüzde on gibi bir ihtimalim vardı.

* (İsp.) “Başardım.”

Az sonra odanın kapısı gürültüyle açıldığında dişlerimle eziyet ettiğim dudakımı azat ettim. Eğitimci, yanaklarına doğru yayılmış olan tebeşürümüyle içeri girdiğinde, sağır edici bir sessizlik oldu. Nefeslerimizi tuttuk. Kadın gülümsemesini sürdürdü, kaybedenler için üzüntülü ama kazanan için umut yüklüydü bakışları.

Sonra, "Safir Safkan," dedi aniden. Ruhumun içine hapsolan *küçücük Safir'in* başını göğsüme bırakarak parlayan gözlerini gözlerime çevirdiğini hissettim. İkimiz de gülümsüyorduk şimdi. "Seçildin!"

Seçildin.

O zemini hiç terk etmeyecek gibi hareketsizleşerek alık alık kadına baktım bir süre. Seçildiğimi söylemişti. Birazcık mutlu olabilirdim değil mi? İleriye doğru bir adım attım ama sersemlediğimi gören eğitimci kolumdan tutarak beni doğrulttu. "Tatlım iyi misin? Kıyamam, nasıl da heyecanlandı."

Ağladığımı fark etmem iki saniyemi aldı ve yürüyemeyeceğimi anlayan kadın bana yardımcı oldu. "Gidelim ve onunla tanış Safir."

Koridora çıktığımızda yine ayaklarımı kaybetmişim. Parmaklarım dansın ve ayağımdaki ayakkabıların yaptığı sıkışmanın etkisiyle acısını artırmıştı ama zerre umurumda değildi. Uçuyordum, kanatlarımdaki ağırlıktan kurtulmanın rahatlığıyla gevşemiştım ama adımları sorsalar söyleyemezdim. Nereye gidiyorduk. O kimdi? O gözlerin sahibi miydi? Duvarlarımdan ardına bir el uzatılmıştı, artık o duvarları renklendirebilir ama duvarların ardından çıkamazdım.

Burası Kimsesizler Matemi'ydi.

Girdiğinizde çıkışa bile bulamıyordunuz.

Koridoru yürüyerek sahneye ulaştığımızda bulanık gözlerimin önüne bir silüet düştü. Arkası bize dönüktü, ışığın altındaydı. Takım elbisesinin altına gizlenen omuzlarından aşağıya inen geniş sırtı ince belyeyle tamamlanıyordu. Ceketin kesiminin altından dar kalçalarını kâfi ölçüde sararak bacakları boyu aşağıya inen kumaş pantolonu göze çarpıyordu. Bileğindeki saatine baktı. Geldiğimizi fark ettiğinde telaşsız bir şekilde bize döndü.

Amber.

Gözlerinin rengi buydu.

Parmaklarını uzattı. Ürktüm, erkeklerle teması sevmezdim. Tutamadığım için beni seçmekten vazgeçer miydi? Korktum. Bu yüzden seçti-

ren parmaklarımı kaldırarak parmakları arasına bıraktığımda, midemin düğümleneceğini ve ellerimin bir daha temizlenemeyeceğini düşündüm. Ancak öyle olmadı. Elim elinin içinde bir gezgin gibi kayboldu, yumuşacıktı ve saten bir kumaşa dokunuyormuş hissi vermişti.

“Hazer Han,” dedi, kulakları uzun süren sessizliğin ardından. “Hazer Han Dalgakıran.”

Konuşma becerimi kazanmak adına yavaşça genzimi temizleyip, “Safir,” dedim, parmakları parmaklarımın arasından geçerek bizi bir resim gibi tamamlarken. “Safir Mila Safkan.”

Gözleri gözbebeklerimi yutarken zihnimin arkalarından bir ses cereyan etti. *Şöyle diyordu:*

Çıkışa kesilen biletler durmuştur.

Kimstesizler Matemî'ne hoş geldiniz.

“BİR AVUÇ ŞEKERLEME”

Adı Hazer Han'ımış.

Elimden akıp giden ve lavaboyu tıkayan su birikintisine düşünceli gözlerle bakarken, parmaklarımı daha sert ovuşturdum. O dokunuşu tenimden uzaklaştırmak konusunda kendimi mecbur hissediyordum. Sanki o dokunuştan mutlaka kurtulmalıyım. Bu yüzden el sıkışmamız bittiğinde ellerimi yıkamak istemiştim.

Ellerimin içindeki dokunuştan kurtulduğuma inandığımda, parmaklarımı musluğun altından uzaklaştırarak ellerimi kâğıt havluluyla duruladım. Islaklığı kurularak büzüştürdüğüm havlu kâğıtlarını metal çöp kutusuna attıktan sonra aynaya göz gezdirdim. Göz altlarım, tenimden dışlanmış gibi morarık ve çillerim ayışığı gibi parlaktı. Burun kıvrarak eteğimin uçlarını çekiştirdim ve lavabodan ayrıldım.

Birkaç dakika süren sessiz yolculuktan sonra tekrar hazırlanma odasına girdim. Ben girer girmez dokuz kızın da gözleri üstüme yığıldı. Kimisi suçlayıcı, kimisi buruk, kimisi hayal kırıklığıyla bakıyordu. Kapıyı yavaşça örterek onlara aldırmamaya çalıştım ve dolabıma yürüdüm.

“Söylesene nasıl kazandın?” Bu, o kızdı. Acımasızca devam eti. “Bu mümkün değil. Senin kazanmış olman çok saçma! Becerinin bile olmadığına eminim...”

Dolabımın kapağını gürültüyle açtığımda tok bir ses etrafa çınladı. Bu, kızın bir an irkilmesine sebep olmuştu. “Senden daha iyi dans ettiğimi hazmetmek için zamana ihtiyacın var,” dedim sakince.

Kız, ayaklarındaki ayakkabıları çıkarıp odanın belirsiz bir yerine fırlattı. Benim öyle pointlerim olsa giymeye bile kıyamazdım ama işte, insanlar yokluğunu çekmeden varlığın kıymetini bilemiyordu. “Biz de bunu yedik zaten,” dedi öfkeli sesiyle. “Ne yeteneğinden bahsediyorsun? Yırtık pointerinle doğru dürüst adım atmak bile zor. Kesin bir iş var bu seçimde. Şikâyet edeceğim.”

Yırtık pointler... Bir anda tüm kızların gözleri bacaklarım boyunca inerek ayaklarıma düştüğünde pointin yırtığını diğer ayağımla örtmemek

için mücadele ederken, “Benim yırtık pointlerle yaptığımı siz sağlam pointlerinle yapamadınız,” dedim yavaşça. “Bu daha üzücü olmalı. Bunu da hazmetmen için zaman lazım!”

Dişlerini göstererek hırladı. “Çirkin çilli.”

Bir kız sessizce mırıldandı. “Çilleri sevimli aslın...”

Kız bakışlarını ona doğrultarak âdeta susmasını emrettiğinde diğeri aceleyle arkasını döndü ve dolabıyla ilgilenmeye başladı. Tekrar dolabıma dönerek kıyafetlerimi kucağıma aldım ve boş kabinlerden birine ilerledim. Sevincimi bastırmalarına, hevesimi kursağımda bırakmalarına müsaade etmeyecektim. Kırılgan olduğum aşıkardı ama bunu benden başkası bilemezdi. Çabucak üstümdeki kıyafetleri sıyırdım, bale kıyafetlerimi özenle katlayıp pointlerimi çantanın içine kaldırdım.

Gazel’den ödünç aldığım kıyafetleri iç çamaşırlarımın üstüne giyindim. Spor ayakkabıları çoraplarımın üstüne geçirdikten sonra tüm kıyafetlerimi çantama yerleştirdim.

Kabinden çıktığımda birkaç kızın kazanamadığı için ağladığını gördüm. Onlar için gerçekten üzül müştüm ama yapabileceğim bir şey yoktu. Şu diğer kız kabinden çıktığını fark ettiğinde omzunun üstünden bana döndü. “Seçmeyi kazanmış olabilirsin,” dedi hoşgörüsüz bir sesle. “Fakat bu sadece başlangıç yetimhane gülü. Müzikali kazanabileceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Evet?”

Kız ansızın bir kahkaha patlattı. “Bu gerçekten komikti,” dedi bir diğer kız, gözlerini abartıyla devirdi. “Sen aynada kendine bakıyor musun? Konuşmayayım, ezmayeyim diyorum ama daha fazla sabredemeyeceğim. Işığın yok. Bir balerinin ihtiyacı olan ne varsa, sende yok.”

Işığım var.

Montumu alarak üzerime geçirirken, “Işığım var,” dedim, bu kadar inanarak söylediğim başka hiçbir cümlem daha olmamıştı. Gözlerimi montumdan kaldırarak onlara baktım. “Gözlerinizi aldığınızda anlayacaksınız.”

Az önce, çillerimin sevimli olduğunu söyleyen kız mahcubiyetle bana bakarken kapıya kadar yürüdüm ve kendimi dışarıya attım. Ağlamayı istiyordum ama bunun için kendimi biraz daha tutmalıyım. Koridor boyu yürürken birkaç insanın bana baktığını, arkamdan bir şeyler fısıldadığını duydum. Zaten az sonra ismim öğretmen tarafından seslenilmişti.

“Safirciğim, seni arıyordum ben de.”

Yüzümdeki burukluğu aceleyle toparlayarak omzumun üstünden arkama baktım. Eğitimci yüzüne yerleştirdiği tebessüm ve gözlerinde parlayan sevinçle bana yaklaştı. “Harika bir iş çıkardın,” dedi bir ane edasıyla. Anne mi? Bu kelimeyi en son ne zaman kullandığımı hatırlayamadım. “Hazer Han gibi seçici bir adam tereddüt dahi etmeden seni seçti, bir başka seçeneğe bile gerek görmedi. Dansınla onu büyülemiş olmalısın.”

Dediği gibi balemi sevmiş olmalıydı. “Benim adıma teşekkür edersiniz,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Gerçekten, verecekleri bursa minnettarım.”

Gülümsemesinin miktarını artırarak konuştu. “Neden seni teşekkür etmiyorsun tatlım? Zaten hemen yanımızdan kaçtın. Biliyorsun, bu müzikal için sadece bir kişi seçilecekti ve o şansa sen eriştin. Bence bunun kıymetini bilmelisin.”

Bu beni çok heyecanlandırıyordu. “Bileceğim tabii ki,” dedim her kelimenin üstüne bastırarak. “O anki telaşla hemen uzaklaştım yanınızdan, bir sorun olmadı değil mi?”

“Hayır,” dedi hemen. “Yalnızca kimlik bilgilerini tazelememiz gerekiyordu sizinle, tabii bu bilgileri Hazer Han Bey’e de ulaştıracağız kayıt için?”

Korkuyla atladım. “Onlara güvenebilir miyiz? Yani bilgilerimi vereceğiz...”

Bu telaşımı bir an kavrayamadı, anlamak ister gibi daha dikkatli baktı. “Elbette güvenebiliriz Mila. Onlar son derece profesyonel ve güvenilir bir kuruluş.”

Ne kadar rahatlayabilirdim? Hiç. İnsanlara güvenim zerre yoktu ama söz konusu dansım olduğunda mecburi olarak dediklerini yapmalıydım. “Kimlik bilgilerimde herhangi bir değişiklik olmadı,” dedim sessizce.

Durdu. “Fakat bana bir adres vermemiştin. Sana aniden ulaşmamız gerekir belki, bunun için bize bir adre...”

“Adres yok,” dedim hızlıca, buna rağmen sesim küçük bir çocuğunki gibi çaresizdi. “Aramanız yeterli.”

Daha fazla soru sormasına izin vermeden arkamı döndüm. Şaşkınlığını fırsat bilerek koşar adımlarla uzaklaşmaya başladım. Ne anladığımı bilmiyordum ama evsiz olduğumu söylemek için bu kadar cesaretim vardı.

Bunu açıkça söyleyebilirdim. Tek sorun gözlerinde göreceğim ifadeydi. Acıma. Gözlerinde bunu görecektim ve görmemeyi yeğliyordum.

En alt kata indiğimde pencereden dışarıya bakındım, hava kararmıştı. Montumun fermuarını boynuma kadar çekiştirdikten sonra çantanın askılarını da sağlamlaştırdım ve başımı eğerek çıkışa yöneldim. Tarihi mekândan ayrıldıktan sonra dışarıda bir kalabalıkta karşılaştım ama fazla durmadan bahçeden ayrıldım ve konservatuvarın olduğu sokak boyunca indim. Bu sırada montumun cebine uzandım.

Cebimdeki falçatayı kontrol ettim.

Herhangi bir risk anında o falçatayı kullanacaktım. Etrafı kontrol ederek yürüdüğüm sokağın köşesini döndüm. Kestirmeden gittiğim için yollar biraz daha tenhaydı ama ne yazık ki camiye erken varmak için kestirmeyi kullanmak zorundaydım. Hiç dikkat çekmemeye çalışarak girdiğim sokağı da yürüdüm ve bir başka sokağa girdim. Burası da tenhaydı.

Ta ki bir arabanın görkemli farı sokağı aydınlatana dek.

Önümde yürüyen iki kız kol kola girerek hızlandığında benim boyunca tırmanan ürpertiye silkmeye çalıştım ve hızlandım. Tamam, bir sorun olmayabilirdi ama beni korkutmak için bu yeterliydi. Gürültülü motor sesi artık daha yakından hissedilir olduğunda, parmaklarım ile tekrardan cebime uzandım ve falçatayı kavradım. *Lütfen. Zarar vermesinler.*

Arabanın sakın bir frenle durduğunu işittiğimde, hissettiğim paniğin artık elle tutulur kadar yoğun bir hal aldığını fark ettim. Bir anda elim ayağım uyuşmaya, dizlerim titremeye başlamıştı. Bu yüzden hiç tereddüt etmeden, metali parmaklarıma değen falçatayı kavradım ve yavaşça cebimden çıkardım. Tok sesler duyuldu, arabanın belki benimle alakası yoktu ama çok korkuyordum. Araba kapısı açıldı ve kapandı. Bu sırada hızlı yürüyor, etrafta bana yardımcı olacak birilerini arıyordum.

Arkamdan yükselen adım sesleri bir çeşit işkence gibi zihnimde uğulduyordu.

Ensemde bir nefes hissettim, sonra rüzgârın zemine sürtünerek meydana getirdiği sesi duydum. Falçatayı tutan parmaklarım titrerken, dirseğimde bir dokunuş hissettim ve o an bilinçsizce bağırdım. "Dokunma!"

Kendimi düşme tehlikesini umursamadan hızla ileriye attığımda, duvara çarparak tökezlemiştim ama bu beni yıldırmadı. Koşmak için atacağı

geçeceğim sırada, “Benim hatam,” dedi yabancı ses. Dirseğimdeki dokunuşu çekti ve aceleyle sürdürdü konuşmasını. “Lütfen sakın olun. Niyetimi yanlış anladınız. Patronum sizi tanıyor, yolda tek yürüdüğünüzü görünce bir ihtiyacınız olup olmadığını sormamı istedi.”

Hı?

Tökezlediğim adımlarımdan destek almaya çalışırken, kısa bir durum değerlendirmesi yapmaya çalıştım ama beynim şu an elverişsizdi. Adamla aramızda epey mesafe açarak gözlerimi onun üstüne düşürdüğümde, “Neden bahsediyorsunuz?” dedim titreyen dudaklarımla. “Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok. Lütfen, uzaklaşır mısınız?”

Yirmili yaşlarının ortalarında gibi duran, kahverengi gözlü ve saçları üç numaraya vurulmuş bir gençti. Kemikli, ölçülü bir yüze sahipti ve tereddütle bana bakıyordu. Takım elbisesi jilet gibiydi, eli hâlâ aramızdaki boşlukta durmaya diretirken, “Sanırım çok yanlış anlaşıldım,” dedi mahcubiyetle. “Korkmayın lütfen. Tamam, bir şeye ihtiyacınız yoksa elbette giderim ama sokak çok tenha, dilerseniz sizi caddeye bırakabiliriz.”

Ayağımın üstüne basmakta güçlük çekerken, cümlelerinin korkumun yanında çok etkisiz olduğunu fark ettim. “Siz...”

Tok bir ses sokakta çınladığında, tutunma ihtiyacıyla birlikte yanımdaki duvardan destek aldım. Bakışlarım bir çeşit refleksle sesin geldiği yere ulaştığında şaşkınlık bilincimi mağlup etti. Ses, aracın arka koltuğunda oturan tanıdık bir simaya aitti. Camı indirerek başını dışarı uzatmıştı. Hazer Han. Ah, patron diye bahsettiği bu adam mıydı?

Genç çocuk patronuna bir bakış atarak tekrar bana döndüğünde, “Hazer Bey,” dedi sakın bir sesle, gözlerindeki iyi niyet miydi? “Kendisi sizden arabaya binmenizi rica etti. Şimdi gelmediğinizi görünce merak etti, fikrinizi değiştirmenizde bir etkisi olur mu?”

Genç son derece kibardı ama bunun bir maske olma ihtimali de vardı. “Teşekkür ederim,” dedim kısık, belirsiz bir sesle. “Çok düşüncelisiniz ama kendim gidebilirim. Patronunuza teşekkürlerimi iletin.”

“Siz teşekkür edin,” dedi ısrarcı davranarak, gülümsüyordu. “Peki, arabaya binmeyin ama hiç değilse selam verin. Aksi halde beni azarlayacaktır.”

Arabaya bakmadım ama Hazer Han adındaki genç adamın pürdikkat bizi incelediğini hissediyordum. “Pekâlâ,” dedim kabullenerek. “Teşekkürümü ileticeğim.”

Genç, daha geniş bir gülümsemeyle yüzünü aydınlattığında, hafifçe geri çekildi ve nazikçe, geçmem için bana yer açtı. Belki kaçıp gitmeliydim, sonuçta onları tanımıyordum. Hazer Han'a bakmaktan kaçınarak kafasını doğrulttuğu camın oraya yürüdüm ama ben daha o camın önüne ulaşmadan kafasını geriye kaçırıp camı kapattı.

Az sonra arabanın arka kapısı açıldı.

Beni arabanın içine davet ediyordu. Diğer adamın şoför koltuğuna yöneldiğini görürken, arabanın etrafını dolandım. Aralık kapının önüne geldiğimde hafifçe başımı içeriye doğru eğdim ve kül renkli gözlerimle koltuğun diğer ucunda oturan adama baktım. Doğrudan bana bakıyordu. Genzimi temizledim. "Hazer Bey?"

Kaşları usulca havaya kalktı. "Safir Hanım?"

Onunla ilgili öğrendiğim ilk şey mesafeli olduğuydu. Gözleri alttan bana bakmakta ısrarcıydı fakat herhangi bir yardım sıcaklığı taşımıyordu. "Teklifiniz için teşekkür ederim," dedim kibar bir sesle. "Fakat kabul edemeyeceğim. Kendim gideceğim, lütfen siz devam..."

"Bacağınız aksıyor."

Dizlerimden aşağıya doğru inen ağrı dişlerimi sıkma sebep olurken, "Evet," dedim kısık sesimle. "Beni korkuttuğunuz için sendeledim."

Kavisli kaşları biraz daha yükseldi. "Özür dilememi ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Kısık gözleri şoför koltuğuna uzandı. "Hanımefendiden özür dile."

Şoför koltuğundaki adam aceleyle omzunun üstünden bana döndüğünde kendimi suçlu hissettim. Mahcubiyetle konuşmaya başlayacağı sırada, "Gerek yok," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Bilerek yaptığınızı düşünmüyorum."

Şoför, patronu Hazer Han'a bir bakış attı, onun onayına ihtiyaç duyuyor olmalıydı. O onayı almış olmalı ki, önüne doğru döndü ve iletişiminizi kesti. Tekrardan Hazer Han'a döndüğümde, gözleriyle beni arabaya davet etti. "Sizi caddeye bırakmamıza izin verin."

Saçımı kulağımın arkasına itirdim. "Neden?"

"Sizi caddeye bırakmayı istemek herhangi bir sebep gerektirmiyor hanımefendi."

Deri, son derece rahat görünen koltuğa müthiş bir rahatsızlıkla bakarken, "Gereği yok aslında," diyebildim.

“Sizi arabama davet etmek için herhangi bir gereklilik duymuyorum,” dedi. Şoföre minik bir el hareketi yaptı. “Buyurun Safir Hanım.”

Yanaklarımı şişirerek kararsız bir soluk bıraktım, kapıyı biraz daha aralayarak çantamı içeriye bıraktım ve sonrasında kendim de arabanın içine binerek koltuğa yerleştim. Tereddütlü ve korku doluydum ama ısrarcılığına karşı koyamadım. Saçlarıma, yüzümü gölgelediği için minnettardım. Koltuğun en ucuna oturdum, neredeyse kapıya yapışmışım.

Araba gürültülü bir motor sesiyle birlikte sokak kıyısından kalktığında, meydana gelen sesle irkildim ve gözlerimi camdan dışarıya sabitledim. Hayatımda ikinci veya üçüncü kez arabaya biniyordum. Üstelik bu sefer iki yabancı adamla. Parmak kenarlarımdaki minik yaraları tırnaklarımla eşelerken yanağımı soğuk cama yasladım.

“Hanımefendi üşümüş olmalı,” dedi Hazer Han. “Arabayı ısıtır mısın Kerem?”

“Tabii Hazer Bey.”

Gerçekten arabanın içi soğuktu, ben gelene kadar ısıtıcıya gerek görmemiş olmalılardı. “Aslında o kadar da üşümü...”

“Titriyorsunuz.”

Bilmiyordum ki korkudan titriyordum.

Midemdeki yanmayı hissederken, bunu açıkça söyleyememenin vermiş olduğu rahatsızlığı sindirmeye çalıştım. “Öyleyse teşekkür ederim.”

“Ders aldınız mı?”

Boşluğuma geldi, bir anda omzumun üzerinden ona döndüm. “Nasıl?”

Karşılaştığım ilk şey gözleriydi. Kırpikleri çok sıkı ve yüzündeki mimikler yavaşça hareket ediyordu. “Bir dansçısınız?” dedi, onaylamamı talep eden bir sesle. “Bu seviyeye gelene kadar eğitim almış olmalısınız. Öyle değil mi?”

“Değil. Yani sayılmaz.”

Gözlerimi tekrar cama doğrulturken sarf ettiğim kelimelerin deşilmesini diledim. Kravatını yakasından çözdüğünü, parmaklarını kapsayacak bir şekilde eline sardığını gördüm. “İşlenmemiş mücevher,” diye bir mırıldanış döküldü dudaklarından. “İşlendiğinde talibi çok olur, ışığı alır gözleri. İyi bir dansçıyı kaybetmeyeceğim, bu yüzden sizinle bir sözleşme imzalamalıyız.”

“Anlayamadım?” dedim merakla.

“İş sözleşmesi.”

Bana burs vereceklerdi. Müzikalde onların dansçısı olarak şovumu sergileyecektim ve bunun karşılığında benden bir söz istiyorlardı, anlamıştım.

“Sözleşmedeki şartları okuyacağım,” diyerek kabul ettim isteğini. “Ayrıca ben sizden yararlanıyorsam siz de benden yararlanacaksınız. Karşılıklı haklarımızı savunacak bir sözleşme olmalı.”

“Sözleşme, karşılıklı haklarımızı savunacak.”

“Teşekkür ederim, her şey için. Özellikle beni seçtiğiniz için.”

“Sen zaten sana bağışlanan yetenek sayesinde seçilmişsin.”

Yetenekli olduğunu düşünüyor, dedi, içimi heyecanla yumruklayan kız çocuğu. *Tıpkı senin gibi.*

Gazel dışında birinin bir cümleyle dahi olsa bana destek vermesi çok ilginçti. Annem bile benim işe yaramaz biri olduğunu düşünmüş, tüm çabalarımı püskürtmüştü. Şimdi birinin bir yeteneğim olduğuna inanması... “Benim bir ışığım var.”

Aksini iddia eden kimseye inanma Safır. Hiç kimseye.

Şık bir iç dekora sahip araba kısa bir mesafeden sonra تنها sokakları aşarak ışıltılı caddeye çıktığında, arabaya bindiğimden bu yana ilk nefesimi verdim. Tamam, bana zararları olmamıştı. Belki insanlara güvenmeyi başarabilirdim. Az da olsa... Hayır, bu düşünceyi hemen kafamın içinden uzaklaştırmalıydim.

Zar tutmayı öğrenmeden güvenemezsiniz.

Caddenin ışıltılı, kalabalık sokağı boyunca arabanın içinde daha fazla durmanın doğru olmayacağına karar verdiğimde sessizce yutkundum. Kelimelerimi bulmak için boğazıma bir olta indirdim ve oltanın ağzına aldığı kelimeleri dudaklarımdan bıraktım. “Müsait bir yerde inebilirim.”

“Dilerseniz evinize bırakabiliriz?”

Reddettim. “Hayır, kendim gidebilirim.”

“Hanımefendiyi duydun Kerem.”

Şoför arabanın hızını yavaşlattı. “Elbette.”

Yavaşlayan araba trafiği etkilemeyecek bir köşede sakince durduğunda, aceleyle çantama uzandım. “Getirdiğiniz için teşekkür ederim,” dedim kibarca.

“Ne demek. Harika bir şov izledim, karşılığı bile olamaz.”

Ona utangaç bir bakış attım. Ardından arabadan indim.

Çantamı omuzlarıma asarak hızlı adımlarla oradan uzaklaştım. Zaten araba da benimle eş zamanlı olarak caddedeki kalabalığa karışmıştı. Bu gece kalacağım yer belliydi; bir camide kalacaktım.

Caddenin sağ tarafından aşağıya inen sokakta ilerledim, daha önce kaldığım camiye yaklaştım. Avludan içeriye girdim, burası güvenliydi. Etrafımı kontrol ederek kısa sürede kendim için bir köhne yer aradım. Ağaçların yapraklarıyla kapatılan, kimse tarafından görünmeyecek bir alan bulduğumda hızla çantamı kenara bıraktım ve yanıma aldığım termal ceketini giyindim. Gazel’le kalamadığım günlerde cami avlusunda kaldığım için bu duruma alışmıştım. Maalesef kendime daire tutacak bir bütçem yoktu ve çalışmaya başladığım işlerden bir şekilde çıkmak zorunda kalıyordum. Erkeklerden öyle ürküyordum ki, hangi kafeye çalışmaya girsem patronum fark ediyor, iyi sunum yapamadığım gerekçesiyle beni kovuyordu. Kadın kuaföründe çalışmayı denemiştim, hatta bir süre çalışıp kendime daire tutmaya çalışmıştım ama biriktirdiğim para, geceyi parkta geçirdiğim bir gece çalınmıştı. Her defasında başladığım yere dönmüştüm, kendim için bir hayal kırıklığı olmuştu. Hayatım için mücadele etmekten yorulmuştum ama buna devam edecektim, kendimin en iyi halini alana kadar pes etmeyecektim.

Kulağıma çalınan hastanenin uğultusu, hafif atıştıran yağmurun arkamdaki pencereye çarpan cıltz sesine karışıyordu. Hastanelerin o bilindik kokusunun yanında burası biraz... hastalık kokuyordu.

Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi.

“Safir Hanım, anneniz sizi bekliyor.”

Cansız gözlerim bana seslenmekte olan doktora tırmandı. Kırklı yaşlarında olduğunu düşündüğüm kadın doktor annemin kaldığı odaya bir bakış attı. “İsterseniz onu bağlayabiliriz?”

Vahşi bir hayvan gibi onu bağlamaları...

“Gereği yok.”

“Pekâlâ. Semra Hanım burada, herhangi bir aksilik olduğunda size yardımcı olacaktır.”

Semra adındaki hemşire beni gözetlerken, koridora taşan sesleri duymazlıktan geldim. Güçsüz ruhumun ellerinden tuttum, onu yerden kaldırdım ve ikimizi de az sonraki yaşanacaklara hazırladım.

Ve kapıyı açtım.

Kapıyı arkamdan kapattım, doğrudan ona bakarken sessiz adımlar attım. Annem oradaydı. Camdan yansıyan güneş ışınları göz altlarındaki morluğu belirgin hale getiriyordu. Sandalyenin üstünde oturuyor, ritmik bir aralıkla ileriye doğru sallanıyordu. “O lanet olası ilaçları içmeyeceğim, içmeyeceğim...”

Bacaklarımı yanına taşırken, “Benim,” dedim. “Ben, Safır.”

Karşısındaki sandalyeye oturduğumda güneşin yüzümün sol tarafına yayıldığını fark ettim. Göz göze geldik, eteklerine asılarak ağlamayı istedim ama annemin yapacağı tek şey beni bir paspas gibi yere sermek ya da üzerime çullanmak olurdu.

“Mila,” dedi hevesli bir sesle, gözlerini kırıştırdı. “Annemi ziyarete mi geldin kızım?”

Neden burada olduğumu bilmiyordum. “Safır,” dedim üstüne bastırarak. “Safır’i seviyorum, Mila’yı değil.”

Gözlerini devirdi. Küçük bir yüzü vardı. Her geldiğimde onu daha küçülmüş halde buluyordum. Güzelliği uğruna kızını bile harcayan kadın çirkinleşiyordu.

“Safır’i o sünepe baban koydu diye mi?” dedi dalga geçer gibi. “Sen Mila’sın. İstedğin kadar inkâr et, sen de benim gibisin...” Gülüşü bulaşıcı hastalık gibiydi, beni de hasta ediyordu. “Belki ileride benim gibi geceliği pahalı bir fahişe bile olur...”

“Böyle söyleme.” Kusmak, bu hastalıktan ve içime yayılan her şeyden kurtulmak istiyordum. “Babamı, ağzına alma. Onun ölüsüne saygı duy, yaşarken zaten defalarca öldürdün.”

Parmaklarını havaya kaldırdı, ellerine baktı. Yüzü düştü, gözleri bulutlandı, az sonra omuzları sarsılarak ağlamaya başladı. “Güzelliğimi kaybediyorum,” dedi, güzelliğini kaybetmekten korktuğu kadar beni kaybetmekten korkmaması nasıl bir gerçektir?

“Yaşlanıyorum. Ellerim kırıkmış Mila. Annenin kremlerini getir kızım.” Ellerini sertçe dizlerine indirdi, gözbebekleri kinlenmişti. “O ezik baban yüzünden! Gençliğimi sömürdü, ellerimi buruşturdu ve sonra geberdi, git...”

“Anne... Böyle söyleme.”

Güldü. Sonra ağlamaya devam etti. Duygu geçişleri hızlıydı. “Bana babanı savunma,” dedi ağzının içinde. “Aslında haklısın. Sen benim değil, tam da onun kızıydın. Onun kadar sünepe, silik...”

“Benim ışığım var!” dedim, boğazımı delip geçen bir haykırıyla. “Ben silik değilim. Sadece görünmez olmayı tercih ediyorum.”

Alay edercesine güldü. “Işığın olduğuna kendini nasıl inandırdın? Seni buna inandıran neyin var?”

“Dansım.”

Acıyan gözlerle bana baktı. “Dansın mı? Baban da bir yeteneği olduğuna inandı, yıllarca kendini kandırdı durdu. Sonra ne oldu? Asla bir heykeltıraş olamadı ve bizi fakirliğiyle süründürdü. Boş ver o yetenek saçmalığını, kendini kurtar.”

Onun yanına gelmekle hata yapmışım. Ne bekliyordum ki? Seçildiğimi söylediğimde beni kutlayıp sevindiğini falan mı söyleyecekti? Onun annelik hakkında hiçbir şey bilmediğini unuttuğum için aptal mıydım?

“Hayır anne, yanılıyorsun. Babam sadece idealistti yeteneği vardı ama şansı yoktu.”

“İdealistti ama bir gecekonduda yaşıyordu. Bunun neresi idealistlik?”

İçerlemiştim. “İdealist olmak için bir tomar paraya ihtiyaç yok,” dedim, parmağımı şakağıma bastırırken. “Şu kafanın içinde bir amaç taşımak yeterli. Paraya hep sahip olabilirsin ama her zaman bir hedefin olmaz.”

“Çokbilmiş.”

Sinirle bağırdım. “Bu odanın içinde öleceksin!”

Kimsenin ölmesini istemezdim, o babamı öldürmüş olsa bile... Gözlerinde ayaklanan canılığı gördüm, özür dilemem için bana fırsat bile vermeden oturduğu yerden kalktığı anda, gerileyerek sırtımı sandalyeye yasladım. Yanıma dek yürüdü, önüme doğru eğildiğinde aynı renk gözlerimiz çarpıştı.

Parmakları ansızın çenemi yakalayarak yüzümü yüzüne hizaladığında can acısıyla tiz bir inilti bıraktım. “Acıyorum sana,” dedi kekremesi, iyi niyet barındırmayan bir sesle. “Baban gibi, ideallerin uğrunda öleceksin ve arkandan üzülen kimse olmayacak.”

Ağlama Safır.

Durdurulması zor bir şekilde titreyen dudaklarımla, “Acıyor,” diyebildim yalnızca. “Çenem acıyor anne.”

Bilinçli olmadığını biliyordum ve bana uzattığı pençelerinden kurtulmak için girişimde bulunmuyordum. Biraz daha hırçınlaştı, bir eli saçlarıma uzandığında karşı koymadım. Bir tutam saçımı çekerek kafamı arkaya yatırdığında, acı çılgılığımı boğazıma batırdım. Beni sarstı. Canımı yakarken kendinde değildi. Bomboş ve biraz da içi dolu gözlerle ona baktım. Bir şeyler diyordu ama duymuyordum. Büyüdüğümde, yani biraz daha büyüdüğümde ona benzeyecek miydim? Lütfen, benzemek istemiyorum. O olmak istemiyorum.

“Anne yapma.”

Bana zarar verdiği süre boyunca sessizce ağlamak dışında bir şey yapmadım. Bir eli çenemin çevresini ağrıtırken, diğer eli saçlarımı çekiştiriyordu. Bedeni ileri geri sarsılırken boş vermiş gibi hissettim. Zaten canımın acıması umurumda değildi. Buraya gelmek hataydı, bir hasar alacağımı bilmeliydim. Birkaç saç telimin onun parmakları arasından aşağıya sarktığını düşünürken, kapı gürültülü bir şekilde açıldı. Semra Hemşire gelmiş olmalıydı, yanında birkaç görevli vardı.

Onu bağlayacaklardı.

Annemi üstümden çektiklerinde başım benden bağımsız bir şekilde önüme düştü ve dağılan saçlarım yanaklarıma çarptı. Birkaç saç tutamı da zemine düşmüştü, oysa babam hiçbirine kıyamazdı. Annemin bağırışları kulağıma çalındı, kurtulmak için çırpınıyor ama onu tutan insanların elinden kaçamıyordu.

Dokunmayın, demek istedim. Ona dokunmayın.

Semra Hemşire hızla hazırladığı şırıngasını saplamak için annemin koluna uzandığında, bunu görmeye tahammül edemeyeceğimi bilerek gözlerimi yumdum. Ellerimle sandalyeden destek alarak doğruldum, ilk an sendelesen de duvardan destek alarak kapıya kadar yürümeyi başardım. Annem sakın bir deniz gibi dinmişti, ufak iniltileri giderek cıızlaştı. Parmaklarım kapının kulbunu kavrarken, “Sen kurtarmadın,” dedi incecik bir sesle. “Kardeşin kurtaracak beni buradan.”

Kendimi dışarıya attım.

Titreyen dudaklarıma elimin tersiyle vururken, “Durun,” dedim âdetâ yalvararak. “Titremeyin.”

Koridor üstündeki sandalyeye bıraktığım çantamı kavradım ve hiç durmadan koşmaya başladım. Biraz hava almalıydım. Koridor boyu insanlara çarpmamaya çalışarak koştum ve merdivenleri indim. Düşme riski umurumda değildi ya da gözlerimi sulandıran bu rüzgâr.

Koşmak istiyordum.

Düşene kadar.

Çünkü o zaman hatırlamalıydım düştüğümde kaldıracak kimsemin olmadığını.

Bahçeyi son hızla koştum. Hastanenin sokağından aşağıya, arabaları ırgalamadan ilerledim ve az sonra bedenimin hiçbir uyarısına aldırmadığım için tökezleyerek düştüm.

İstedğim buydu; düşmek.

Hatırlamak ve bir daha düşmemek.

Düştüğüm yerde, sırtımı arkamdaki duvara yaslayarak soluk soluğa yere bakarken çantam da omzumu terk ederek yanıma düştü. Bir müddet hiç kıpırdamadan yanımdan gelip geçen insanların tuhaf bakışları altında orada durdum. Hatırladım. Düşmüştüm ve kaldıracak kimsem yoktu. *Bu yüzden düşmemelisin Safir. Hiç düşmemeli...*

Rüzgâr yanaklarımdaki ıslaklığı kuruturken bacaklarımı kendime çektim ve o sırada eski model telefonuma düşen mesajın sesini işittim. Önce önemsemedim. Fakat sonra dans veya bursla ilgili bir haber olabileceğini düşünerek heyecanla montumun cebindeki telefona uzandım.

Mesaj kayıtlı olmayan bir numaraya aitti.

Sizi, mesaja eklediğim adrese bekliyorum Safir Hanım. Geç kalmazsanız memnun kalırım.

Mesajın kimden geldiğini anlamam birkaç dakika sürmüştü. Hazer Han adındaki o adam olma ihtimali çok yüksekti ama biraz düşünceli davranarak ismini yazsaydı memnun kalırdım. Olduğum yerde toparlanarak çantamı aldım, telefonu cebime yerleştirmek istediğimde ise ansızın telefonuma düşen çağrıyla duraksadım.

Ekrana baktım.

Arayan: Canımın Köşesi.

Gazel'in aradığını görür görmez telefonu yanıtladım ve kulağıma yasladım. "Şükür," dedi, sesi kısıktı. "Seni o kadar çok merak ettim ki, Safir. Lütfen, dün yanında olamadığım için beni affet, çok çabaladım..."

“Sakin ol,” dedim sessizce, kırgınlığımı sakladım. “Çabaladığına emimim. Kendini kötü hissetme, ben sana güvenmedim.”

“Yalancı,” dediğini duydum, sesi daha da kısılmıştı. “Kırıldın, biliyorum. Üzgünüm fakat telafi edeceğime emin olabilirsin. Bak, şimdi çok konuşmıyorum ama bu akşam mutlaka seninle görüşeceğiz. Bana sadece söyle, kazandığını duymayı istiyorum canımın köşesi.”

Danstan bahsettiğinde heyecanlanarak cevap vermek istedim ama telefonun diğer ucundan yükselen ses kelimemi yuttu.

“Gazel!” diye bağırdı Galip, birtakım sesler duyuldu. “Yine o kızla mı konu...”

Bir gürültü...

Ve sonra kapanan telefon.

Gazel, devamını duymamı istememişti.

Can sıkıntısıyla ofladım. Yerden kalktım, üstümün tozunu silktim ve çantamın askılarını sağlamlaştırarak sokağa göz attım. Karşıya geçtikten sonra metro durağına giden yolu yürüdüm, adres çok uzak değildi ve sadece metroya binmem yeterliydi.

Metroya bindiğimde kendimi en köşeye attım. Bu sırada Gazel’i düşünüp durdum. Sorunsuz bir şekilde metrodan indiğimdeyse adrese göz attım ve birkaç dakika içinde adresi buldum. Önünde durduğum yüksek binaya bakarken buranın nasıl bir yer olduğunu anlamaya çalıştım. Bir şirkete benzeyen dış cepheye sahipti ama daha küçük bir yerd. Önümde uzanan geniş, temiz merdivenleri tırmanırken dışarı çıkan insanlara bakındım. Üstlerinde spor kıyafetler vardı, danstan bahsediyorlardı.

İçeriye geçtiğimde buranın daha sıcak olduğunu fark ettim, geniş bir holü yürürken etrafıma bakındım. O sırada görevlileri gördüm, masanın ardından soru soranlara yardımcı oluyorlardı. Tereddütlü adımlarımı oraya taşıdım ve bir kadınla göz göze geldiğimde, “Merhaba,” dedim. “Hazer Bey beni davet etti, kendisi...”

Kadın anlayışla gülümsedi. “Üst katta, dans salonunda. Merdivenleri çıkıp sağa dönün, zaten göreceksiniz.”

“Sağ olun.”

Merdivenleri bulduktan sonra gergin adımlarla basamakları çıktım. Kadının tarifine uyarak koridor boyu yürüdüm ve tabelasında “*Dans Hazırlığı*” yazan odanın önünde duraksadım. Odanın beyaz, ağır kapısı

hafifçe aralıktı. O aralıktan görebildiğim tek şey duvardı. Etraf sessizdi, ileride bir oda daha vardı ve içeriden hafif klasik müzik sesi yükseliyordu. Sessizce önümdeki kapıdan içeriye girdiğimde kendimi serin ve boş bir odada buldum. Etrafta hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Geniş bir odaydı. İki duvarı boydan boya ayna kaplamaydı ve kendimi orada görüyordum. Birkaç bale malzemesi vardı ama asıl olması gereken kişi görünürde yoktu.

Çantamı zemine bıraktıktan sonra kollarımı ovuşturarak üzerinde birkaç kâğıt bulunan masanın yanına yürüdüm, salonun en ucundaydı ve yuvarlak bir masaydı. Göz ucuyla kâğıtlara bakarken bir kâsenin içindeki şekerlemeleri gördüm. Renkli, bayram şekerini andıran ama ambalajsız şekerlere bakarken, bir elimle hızlıca onlara uzandım. Birkaç şekerini avuçlayarak hızla ağzıma atarken, bunların burada ne işi olduğunu düşündüm ama kendime bir açıklama getiremedim. Sadece canım çekmişti. Bence çok büyük suç işlemiyordum izinsiz yiyerek...

Parmaklarım kâsenin içindeki renkli şekerleri bir kez daha kavradığında, henüz o şekerleri ağzıma götürmeden bir ses duydum. Kocaman açtığım ağzım ve gözlerimle, önümdeki kâseye bakarken, yanaklarıma yayılan pembeliğin boynuma doğru yol aldığını hissettim.

“Safir Hanım?”

Ah, Hazer Han.

Onun sesini duyduğumda bilinçsizce arkamı dönerek yüz yüze gelmemizi sağladım. İfadem şaşkın bir ördek yavrusu gibi olmalıydı. Şekerlemeler avucumdaydı ve gözlerim âdeta pörtlemişti. Dudaklarımı birkaç kez açıp kapadıktan sonra titreyen avuç içimdeki şekerlemeleri ona doğru gösterdim. “Sadece... Canım çekmişti.”

Kaşları, aralarındaki boşluğu azaltacak bir şekilde yukarıya doğru tırmanırken, çillerinin dağıldığı yüzünü tekrar yukarıya kaldırdı. “Biraz pervasız bir balerinim var galiba?”

Doğrudan bana doğru attığı adımları izlerken ve özel alanımın sınırlarında gezinirken panikle doluyordum.

“Pervasız olduğumu düşünmüyorum,” dedim, ayakkabısının simsiyah, mat boyasına gözümü indirmişken. “Şekerlemelerinizi izinsizce aldığım için özür dilerim.”

“Özür dilemelisin.”

Arkama sakladığım elimini nemlendiğini hissederken, “Zaten ben de öyle yaptım,” dedim hızlıca.

“Öyle yaptınız,” dedi ve ekledi. “Zaten.”

Ayakkabımızın burunları arasındaki bir karışıklık mesafeden bana bakarken, “Evet,” dedim saf saf kafamı sallayarak.

“Evet.”

Kaşlarımı çattım. “Daha ne kadar cümlelerimi tekrar edeceksiniz?”

“Daha ne kadar bana bakmayacaksınız?”

Sanki gözlerim bu cümleyi bekliyordu. Ansızın kafamı kaldırarak onun kıdemli bakışlarını karşıladım. Dingin, çok sakın bakışlarla bakıyordu. Gözlerim istemdişi çillerine inerken, “Göz temasından pek hoşlanmam,” dedim. Devam etmek istedim ama benden önce davranarak sordu.

“Hangi tür temaslardan hoşlanırsınız?”

Terleyen elimi taytıma sürttüm. “Hiçbirinden.”

“Anlıyorum.”

Aniden bana gelen adımlarının yönünü değiştirerek arkasını dönerken bir diğer elini de cebine yerleştirdi. Dik omuzlarından bedenini sarmaya başlamış olan ceket tam gövdesine oturmuştu ve pantolonun kalçalarını, tıpkı ceketinin bedenini sardığı gibi sarmıştı. Kravatını yine ceketinin ön cebine koymuştu ve saçları, üstündeki takıma kıyasla oldukça dağınıktı. Ellerini birkaç tur orada gezdirmiş olmalıydı.

Arkamı dönerek avuççimdeki şekerlemeleri kâsenin içerisine bıraktım. Parmaklarım renklenmişti. Elimini içini taytıma silerek bu tutarsız, telaşlı halimi dindirmeye çalıştım. Birkaç dakika sırt sırta sessiz kaldık, hemen sonra adımlarının sesi tekrardan duyuldu. “Meliha Hanım, balemiz burada.”

Birini çağırırdı. Kadın ona karşılık verdi ama tam olarak ne dediğini anlayamadım. Saçlarımı aceleyle kulağımın arkasına sıkıştırarak kapıya döndüğümde, bir kadının içeriye girdiğini gördüm. Hazer Han sırtını aynalı duvara yaslamış, kollarını geniş göğsünde bağlamıştı. Kadının üstünde tayt ve dizlerinin bir karış üstünde biten bir atlet vardı. Fit vücudunu sarmalıyordu.

“Demek yıldızımız sensin,” dedi geniş bir tebessümle. “Hoş geldin. Ben Meliha, senin bir süre eğitmenin olacağım.”

Selamlaşmak için elini uzattığında dokunuşlara hassas olan bedenim gerilmişti. Yine de zoraki bir şekilde gülümseyerek nemli elimi avuççığına bıraktım. “Safir,” dedim kibarca. “Safir Mila Safkan.”

“Hoş bir isim.”

Temasımız bittiğinde elimi tekrardan arkama kaçırdım ve onlara belli etmeyerek kazağıma sildim. Kadın ellerini beline yaslayarak bu sefer, bizi izleyen Hazer’e baktı. “Ee, ne yapıyoruz? Kızın yeteneği olduğunu söyledin, bu harika. Peki benden tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

Hazer Han parmaklarını ritmik bir şekilde koluna vurarak dikkatimi tuhaf bir şekilde dağıttığında rahatsızca kıpırdandım. Gıcık bir tipti. Hey! Utanmalıyım. Bana yardım edecek biri için böyle konuşmam hiç hoş değildi.

“Yeteneğini parlatmanı, onu eğitmeni istiyorum. Garip, onu seçmeme sebep olan dansının bir yetenek olduğunu söyledi, hiç eğitim görmemiş.”

“Ortaokul ve lisede dans gruplarına katılmıştım yalnızca.”

Kadın duraksadı ve zarif yüzü tekrar bana döndü. “Sen seçildin ve bunu bu kadarcık eğitimle mi başardın?”

“Öyle.”

Hazer Han’ın sesi keskindi. “Kendinden emin, yeteneğinin bilincinde. Ona, yeteneğini nasıl kullanması gerektiğini öğret lütfen...” Parmaklarını sıkılattı, gözleri kısılmıştı. “Bir çalışma programı çıkaralım, müzikale kadar asla boş durmasın. İyi, fakat daha iyi olması lazım. Herkesin daha iyisi vardır, o herkesin en iyisi olmalı.”

O hakkımda kararlar alırken ve karşımdaki kadın ilgiyle beni incelerken gergin olmamak mümkün değildi.

“Beni dinlerse ve çalışma programına uyum sağlarsa müzikale bir yıldız çıkaracağımıza eminim.”

Hazer, bu fikri sevdiğini belirterek kafasını salladı. Sonra gözleri telaşsız bir şekilde yüzüme tırmandı, durgun ama kibar bir tavrı vardı. “Öyleyse şimdi bize izin verir misin?”

Meliha Hanım, Hazer Han’ın ricasını ikiletmedi. “Tamam, programı en kısa sürede çıkaralım o zaman.”

Kadın bana tatlı şekilde göz kırparak odadan ayrıldı. Ben de gitmek istiyordum, burada daha fazla yapacak bir şeyim yok gibiydi ama Hazer Bey benimle konuşmak istiyordu. Göz ucuyla bakındığımda ceketinin iç

cebiyle uğraştığını gördüm. Kâğıtlar vardı. Yanıma doğru atik adımlarla yürürken, yine cebinin iç ceketinden bir kalem çıkardı. “İyice oku ve imzala. Unutma, geri dönüşü yok.”

İhmm...

Ağır bir kokusu vardı.

Yakın alanıma girmesinin vermiş olduğu rahatsızlıkla birkaç adım geriledim, bu onun omzunun üstünden dönerek bana bakmasına sebep oldu. “Bir sorun mu var?”

“Yok,” dedim saçma bir refleksle. “Sorun yok.”

“O halde buraya gelir ve bunu okur musunuz?”

Haklıydı, sadece bir erkek çok yakınımı girdiğinde olur olmadık tepkiler veriyordum, ne acı ki bu küçüklüğümün bana mirasıydı. Ona çok yaklaşmamaya özen göstererek masadaki sözleşmeye göz attım. “Bu kadar aciliyeti var mı?”

Elini cebine indirdi. “Sözlerin bir an evvel icraata dökülmesini tercih ederim.”

Birkaç sayfalık bir sözleşmeydi, demek ki şarttı. “Burada çok madde var.”

“Telaşlanma. Çoğu klasik şeyler, yalnızca birkaç önemli madde var.”

Düşünme fırsatım olmalıydı. “Sorun olmazsa bende kalabilir mi? Bu gece okuyayım, yarın size geri veririm?”

İşinin aksamasından pek memnun kalmamış gibiydi fakat reddetmedi.

“Yalnızca bir gün?”

“Hıhı.”

Onun kafasını salladığını gördüğümde bu konuşmanın bittiğini anladım ve siyah, şişme montumun fermuarını yakama dek çekip çantamın yanına yürüdüm. Eğilerek çantamı kavradığımda, onun kalçasını masaya yaslayarak kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm.

“Sizin için bir taksi çağırılır mı?”

Afalladım. “Metro... Metro kullanıyorum.”

“Metro kullanıyorsunuz.”

“Metro iyidir..”

Saçmalıyorsun Safır.

O bir yerde patronumdu ve bursu kaybetmemek adına nazik olmalıydım. Bu yüzden ona döndüğümde, kendisinin zaten sakın adımlarla bana

yöneldiğini gördüm. Tedirginlikle sırtımı kapının pervazına yaslayarak acemi bir çocuğunun telaşıyla ona bakarak “Öyleyse görüşmek üzere,” dedim mesafe barındıran sesimle. “Kendinize iyi bakın Hazer Bey.”

Hareketlenmek istediğim anda elinin bana uzandığını gördüm. Ben itiraz yükseltmeye yakın bir anda avucumu kavradı. Elimin sırtı elinin içine yerleştiğinde korkuya kapıldım. Gözlerimiz birbirine odaklandığında, benim bakışlarım safi şaşkınlıktı. Dudaklarım aralandığında diğer elinin de elime meylettğini gördüm. Ellerimi çekmek, ellerinden uzaklaşmak istiyordum ama o benden önce bir şey yaptı.

Açtığı avuççiçime renkli şekerlemeler bıraktı.

Ve fısıldadı. “Afiyet olsun.”

Beni bırakarak elimin aşağıya inmesine sebep olduğunda, şekerlemelerin düşmemesi için parmaklarımı avuççiçime sakladım. Tek bir harekette ceketinin yakasını üstüne oturttu, ellerini tekrardan ütülü pantolonunun ceplerine yerleştirdi ve klasik ayakkabıları üstünde ters dönerek benden uzaklaşmaya başladı. Bir adım, iki adım, üç adım...

Az sonra gözden kayboldu.

Bir avuç şekerleme, seçiren parmaklarımın arasından düşerek zeminde ufak sesler bıraktığında yutkunma isteğimi bastırdım. Hazer Han, zihnimin içine dikilmiş olan rüzgâr güllerine bir nefes bırakmış ve hepsini döndürmeyi başarmıştı. O nefesin içine hapsolmuş gizemli bir fısıltı vardı.

Durmadan şunu tekrarlıyordu:

Bu matem, artık tek kişilik değil.

“KASIRGA”

Yetim yanıma bir mum diktiler. Beni, ben sönene dek yaktilar.

Fakat Tanrım, hiç sönmeyeceğimi nasıl bilemediler? Tutuşarak, etrafıma sıçrayarak yandım ama neden söndürmediler? Çok çılglık attım, çok yalvardım, neden duymadılar? Duymayı mı istemediler? Yoksa bir çocuk cinayetinden mi korktular? Çocuk da benim, cinayet de benim. Fakat onların korktuğu kadar korkmadım celladımdan.

Çünkü aslında her katil, daha çok korkar maktulünden...

2005

Çocukların cinsiyeti olmaz diyordu yetimhanede, çocukların saçlarını özenle tarayan Müzeyyen Teyze. Çocuklar sadece çocuktur, kimi zaman melektir.

Kanatlarımı kırdılar Müzeyyen Teyzeciğim, nasıl melek olacağım, diymiyordu ona.

Gök gürültüsünden korkmamayı beceremediği için uyuyamıyor, öğle uykusuna yatmış oda arkadaşlarını izliyordu. Babaları yanlarında olmadıkları halde bu kadar çocuğun nasıl huzurlu olduğunu anlamasa da bu çocukları sevmeye başlamıştı.

Kafasını kaldırarak küçük camlardan dışarıya, gökyüzüne baktı. Ona göre bulutlar çok fazla siyahtı ve bunun yağmurun habercisi olduğunu ona babası öğretmişti.

Sırtını yatağının başlığına yaslayarak uyumak için gözlerini yumdu ama yağmur o kadar şiddetliydi ki, bunu başaramayarak tekrar gözlerini açtı. Teni soğuktu, kolay ısınmıyordu. Hasta olmakta hâlâ kararlıydı ama çok fazla üşümeye dayanamıyordu.

Gökyüzü bir kez daha gürlediğinde ellerini kulaklarına örttü. “Ama bu yağmur çok fazla...” Küçük ağzı titredi. “Neredesin babacığım? Beni bu yağmurda nasıl yalnız bırakabiliyorsun?”

Gözleri camdan dışarıya bakmayı sürdürürken tombul parmaklarıyla akmış birkaç damla gözyaşını sildi. Aslında az yağan yağmuru seviyordu ama gök gürlendiğinde korkuyordu. Babası ona “*Korktuğun şeyin üstüne gitmelisin,*” derdi. Belki de bunu yapmalıydı.

Babasını memnun etme isteğiyle dolduğunda, bacaklarındaki yorganı ittirerek uzaklaştırdı ve dudaklarının kıvrılmasına izin vererek ayaklarını yere bastı. Sessiz olmalıydı, arkadaşlarını uyandırmaması gerekiyordu. Saçları belinden aşağıya dökülürken parmak uçlarında yürümeye başladı ve bunu yaparken kimseye yakalanmamaya çalıştı.

Yetimhanenin ona göre kocaman olan odasından dışarıya çıkarak çıplak ayakları üstünde, upuzun koridorda yürümeye başladı. Koridor sessizdi, Hüseyin amcası kulübesinde olabilirdi. Yetimhanenin kocaman kapısına geldiğinde kafasını arkaya yatırarak devasa kapıya baktı. Bir çocuğun açarken zorlanacağı türden bir kapıydı. İlk denemede başarısız olsa da ikinci denemesinde kapıyı açmayı başardı. Hiç beklemeden kendini dışarıya attı.

Yağmuru hissetti.

Kıkırdadı. Bu, babasını onu bıraktığından beri ilk kez sesli güldüğü andı ama hemen bunun için pişman oldu. Babası onu gülümserken görse kendisini özlemediğini düşünerek üzüldü. Arka bahçeye yürürken titreyerek kollarını kendine sardı ve içeri girmemek için direndi. Çok soğuktu.

Arka bahçeye geldiğinde yetimhaneden uzaklaştı ve bu ona iyi hissettirdi. Çıplak ayakları çamurlu zeminde kirlenirken kafasını arkaya yatırarak sızlanan gökyüzüne baktı. Kollarını iki yana açtı. Yağmur, yüzünün her yanına iri damlalar halinde düşerek boynuna akmaya başladığında, ağırlaşan saçlarının uçları rüzgârdan yediği darbelerle beraber uçtu. Gözyaşları, kasırgaya direnemeyen okyanus gibi taşı yanaklarına. “Baba yalvarırım, ne olursun gel artık!”

Titremesini durdurmuyarak iki yana açtığı kollarıyla kendi etrafında dönmeye başladı. Yağmur şimdi daha dengesiz şekilde yüzünün ve bedeninin her yanına çarpıyordu. Dönmenin, hareket etmenin, bacaklarını kullanmanın, dans etmenin kendini mutlu hissettirdiğini ve bunun doğru andan beri kaderinde olduğunu biliyordu.

Dans etmek için yaratılmıştı.

Şimdi daha az ağlıyordu, dans onu her bakımdan iyileştiriyordu. Bir ayağının parmak uçlarında zarıfçe yürüyerek belini kıvrırdı ve kendi etrafında seri bir şekilde döndü. Saçları omuzlarına, yağmur gözkapaklarına çarptı. Bunu istiyordu. Hep dans etmek istiyordu, sanki bazen ayaklarını sabit tutmakta bile zorlanıyordu.

Parmak uçlarına batan küçük taş parçalarının acısıyla inlediğinde, kolaylıkla ve zarafetle kıvrılan bedenini kendi etrafında bir kez daha döndürerek saçlarının suratına tokat gibi çarpmasına neden oldu. Bayılana kadar, düşene kadar, hatta babası gelip onu buradan alana kadar hiç durmadan dans edebilirdi. Eğer o sesi duymasaydı.

“Safir Mila!” Yetimhanenin kırk beş yaşındaki kızıl müdiresi, gür bir sesle andı ismini. Kadının aksanına bazen gülümserdi Mila, ama şimdi değil.

“Çabuk buraya gel!”

Müdire, yetimhanenin iri kapısı önünde, elinde tuttuğu şemsiyesiyle ona bakıyordu. “Gelmeyeceğim,” dedi, annesinden aldığı aksanlı konuşmasıyla. “Dans edeceğim.”

Müdire, Safir’in bu inadı ve garip davranışlarıyla ilk kez karşılaşmadığı için pek şaşırmadı. Ciddiyetini koruyarak kendi etrafında dönen çocuğa sertçe baktı. “Hasta olursan oyun odasına giremez ve arkadaşlarından ayrı yatarsın.” Çocuğun onu duymuyormuş gibi durmadan aynı hareketleri tekrarlaması karşısında sesini yükseltti. “Sana buraya gelmeni söyledim! Eğer hemen buraya gelmezsen seni gece olana kadar içeriye almayacağım.”

Safir Mila küçük bedenini, bir bulutun üzerinde yürür gibi süzdürmeye devam etti. “Babam gelecek,” dedi kekeleyerek. “Babam gelene kadar dans edeceğim.”

Kadın, küçük kızın inatçı tavrı karşısında daha fazla üstelemedi, üstelik bu soğuk havada daha fazla durarak üşümek istemiyordu. Şemsiyesinin üstünde biriken suları silkerken omzunun üstünden kulübesinin camlarından kendilerini izleyen Bekçi Hüseyin’e döndü. “Bu kız bahçeden dışarıya çıkmayacak Hüseyin.” Adamın gözlerindeki karanlığı göremiyordu. “Ama içeriye de girmeyecek. Yeter bu kadar arsızlık ona! Dışarıda kalsın da aklı başına gelsin.”

Yağmur hızlandı, hava kasıp kavuracak kadar soğudu, kadın içeriye girdi ve Safir Mila dans etmeye devam etti. Babasının sevgisine,

babasına duyduğu sevgiye inanıyordu. Kiliseye gittiği her seferde Tanrı'ya çok dua etmişti. Biliyordu, yeteri kadar isterse tüm duaları gerçekleşebilirdi.

Kız, kendi etrafında bir an yavaşlamadan dönerek kollarını tekrardan iki yana açtığında, bir çift göz tarafından izlendiğini bilmiyordu. Şayet çocukluğu bir kâğıt olsaydı kâğıdın bir ucu çoktan alev almış olurdu ama bunu da kavrayacak bir akla sahip değildi henüz. Onu vuran kasırga şimdi daha şiddetliydi ve bir ağaca tutunmazsa o kasırga onu da alıp gidecekti. O da tutunabileceği en iyi şeye, babasının bir gün geri döneceği umuduna tutundu.

Babası hiç dönmedi.

Mila umut etmekten hiç vazgeçmedi.

Sonrasında kendi umutları tarafından öldürüldü.

2021

“Ertesi sabah revirde hem ağlıyor hem öksürüyordun,” dedi Gazel, bankın diğer ucuna oturmuş, elindeki simidi kemirirken. “O gün neden yağmurun altında o kadar kaldın ki? Uyanıp seni yatağında göremediğimizde çok korkmuştuk. Üstelik revirde hastayken bile sürekli babanı sayıklıyordun.”

Bahsettiği günü hatırlıyordum. Yağmur şiddetle yağıyordu, hava soğuktu ve anımsayabildiğim kadarıyla dışarıda kalmakta inat ederek hastalanmıştım. “Dans etmek istemiştin,” dedim sadece. “Kendime, bir şeyler yapabildiğimi kanıtlamak istiyordum. Hem sanıyordum ki, hasta olursam babam beni almaya gelir.”

“Seni kandırdıkları için o yetimhaneden de çalışanlarından da nefret ediyordum.”

Ürperdim. Çalışanları... Kafamı iki yana sallayarak ona döndüm. “Gözlüklerini çıkarsana, güneş yok.”

Dudaklarının tek bir çizgi halinde gerildiğini görmem bir yanılgı mıydı, emin olamadım. “Göz nezlesi olmuşum sanırım,” dedi ince sesiyle. “Sulanmasın diye takıyorum. Sen tüm bunları boş ver de bana o seçmeleri nasıl kazandığından bahset.”

Ah, seçmeler. Bale. Hazer Han... Evet, sevdiğim şeyler bunlardı. Yani, Hazer Han'dan öncekiler... Düşünceme gözlerimi devirdim. "Kendimi sadece müziğe bıraktım," dedim, kızarmıştım. "Yeteneğim olduğunu biliyordum, parlayabileceğimi de biliyordum ve oraya çıkıp parladım..." Duraksadım. "Aslında diğer kızlara kıyasla çok eğitimsizdim ama bir şekilde beni seçti."

Kıkır kıkır güldü. "Onu büyülemişsin."

Dansımla herkesi büyülemek isterdim ama bunu duyunca utanmak kaçınılmaz oluyordu. "Eğitmen de böyle söylemişti." Omuzlarımı silk-tim.

"Belli mi olur," dedi hülyalı bir iç çekişle. "Bir gün beraber dans edersiniz, onun kollarında süzülürsün."

Ben biriyle dans edemezdim, bedenim ve ruhum bu düşünceden bile korkuyordu. Bir adama dokunamazdım.

"Baksana," dedi aniden, bir şeyi yeni hatırlamış gibi. "Senin için bir iş buldum galiba. Eminönü'nde bir sahaf var, geçen birkaç kitap aldığında görmüştüm. Eleman aranıyormuş. İçeriye göz attım, sahibi kadın. Orada huzurlu olabilirsin, hem kitapları da seversin."

Bir işe, yaşamak için de eve ihtiyacım vardı. Yüzümü ona çevirerek gülümsedim. "Teşekkür ederim," dedim, o sahip olduğum tek şeydi. "Bakacağım, üstelik ilk maaşımla sana istediğin bir şeyler alabilirim."

Omuzlarını düşürdü. "Safir... Ben senden hiçbir şey istemiyorum. Maaşın sana lazım olacak. Kendine ev tutmalı, kıyafetler almalı, pointlelerini değiştirmelisin. Sana yalvarırım kendine değer ver."

Ama Gazel, değerimi o kadar hırpaladılar, üzerinde o kadar tepindiler ki bir değerim olduğundan bile habersiz kaldım.

"Yanında kalem var mı?"

"Çantamda olması lazım."

Çantamın ön gözünden sözleşmeyi çıkardım ve iki sayfalık sözleşme maddelerine bir kez daha göz attım. Hepsini onayladığım, değiştirmek istemediğim maddelerdi.

İsmimin yazılı olduğu köşeye imzamı atarken, uzun bir süre boyunca Hazer Han ile çalışacak olmamızın gerginliğini yaşadım. Adam mesafeli ve soğuktu ama aynı zamanda kibardı da. Bakışları kurşun gibiydi ve bana her yoğunlaştığımda sırtımdan soğuk terler akıtıyordum.

Fakat beni seçtiği için ona hep minnettar kalacaktım.

Gazel’le ayrıldığımızda çantamı omzuma asıp yola koyuldum. Üsürümde siyah, sıradan bir pantolon vardı ve ceketimin içine siyah, düz tişört giyinmişim. Sabahları AVM içlerindeki tuvaletlerde giyinirdim ama buna bir an önce çare bulmam gerektiğini biliyordum. Sokaklar çok tehlikeliydi ve birisi yaklaşacak olsa ne yaparım, Tanrı bilirdi.

Ceketimin cebine attığım telefonun titreşimi parmaklarıma çarptığında, bir an kaldırım üstünde durarak telefonu çıkardım ve ekrana baktım. Bir mesajdı ve sanki bildirim doğrudan kalbime düşmüştü.

Gönderen: Hazer Han Dalgakıran.

Yarım saat sonra attığım konuma ulaşmış olursanız sevinirim Safir Hanım.

Not: Şekerleme ister misiniz?

Düştüğü nota kaşlarımı çattım. Şekerlemeler... O gün onları bana vermişti ve ben anın şaşkınlığıyla onları avucumdan düşürmüştüm. Şimdi bunu imalı bir şekilde hatırlatarak beni utandırması...

Metrodan indiğimde yağmurun hafifçe atıştığını fark ettim. Adresi aramakla harcadığım vakitten sonra ayaklarım beni görkemli bir binanın önüne getirmişti. Bu kez farklı bir yerd. Güzel Sanatlar Okulu’ydü. Bir hayli geniş ve temiz olan merdiven basamaklarını tırmanarak döner kapıdan geçtiğimde ferah bir mekânla karşılaştım. Etrafta az sayıda, benim yaşlarımda, eğitim aldığı tahmin ettiğim insanlar vardı ve gülümsüyorlardı.

Gülümsüyorlar.

Bu, onlar için sıradan bir eylem. Benim için değil.

Asansörle üst kata çıktığımda salonu bulmaya çalışmış ve en nihayetinde kapısı kapalı salonu bulmuştum. Elimi kapının koluna yerleştirdiğimde, Hazer Han’ın içeride olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum.

Gördüğüm ilk şey, o olmuştu. Geniş salonun penceresi önünde, sırtını kapıya dönmüş vaziyette duruyordu. Kollarını göğsünün üstünde bağlamış olduğu anlaşıyordu. İyi giyimli bir işadamıydı ama her daim gizemli hissettiriyordu.

İçeri girdiğimi anladığında yüzünü bana döndü.

Kadrajına girdiğimde, sanki parmak uçlarımda yürümekte zorlanmış gibi kasıldım. Saçları, üstündeki kıyafetine yakışmayacak şekilde dağınıktı ve kravatı yine ceketinin ön cebindeydi. “Merhaba, Safir Mila.”

“Merhaba, Hazer Han Bey.”

Yüzünde mimik oynamadı. “İki ismimi kullanmanız şart değil.”

“İki ismimi kullanmanız şart değil.”

Keskin, dik bakışlar karşısında dudaklarımı birbirine bastırarak susmuş ama neticede demek istediğimi demiştim. Bakışlarımı kaçırdım, salonu süzdüm. Genişliği beni daha da küçülten bir salondur. Sahneye çıkan birkaç basamak vardı, sahnenin kırmızı halısı gözlerime çarpmıştı.

“Sahne sizin.”

Ürperti, omurgalarım boyunca tırmandığında, “Burada sadece ikimiz mi olacağız?” diye sordum kendime mâni olamayarak. “Profesyonel bir eğitmen benimle ilgilenmeyecek mi?”

“Beni yetersiz mi buluyorsunuz?”

“Yetersiz buluyorum.”

“Dans edin benimle.” Sesi oturaklı, kelimeleri anıydı. “Yetersiz olup olmadığımı o zaman karar verirsiniz.”

“Hayır.” Bir anda tepki vererek gerilediğimde gür kaşlarının çatıldığını fark ettim. Bakışlarımı etrafa kaçırarak sesimi alçalttım. “Yani... Bu konuda size inanıyorum. Zaten sizin için dans edeceğim, en iyi eğitimi almamı istersiniz.”

Aşırı tepki vererek kendimi açık ettiğimi hissettiğimde üzüntüyle iç geçirdim. Umarım benden umudunu kesmezdi. Sırtımdaki çantayı omuzlarımdan indirerek yere bıraktığımda, gözleri incecik omuzlarıma kaydı.

Uslu bir öğrenci edasıyla aramızda açtığımız mesafeden, onun arkasından yavaşça yürüdüm. Bir eli pantolonunun cebinde kendinden emin duruyordu. Bedenini siyah koltuğa bıraktığında ceketinin önündeki düğmeyi açtığını göz ucuyla fark ettim. Tedirgin şekilde önünden yürüyerek sahneye olan mesafemi açtım ve birkaç ahşap basamağı tırmanarak sahnede yükseldim. Sahneye ayak bastığım ilk an deli gibi süzülmeyi istemiş olsam da kendimi durdurmayı başardım ve geniş sahnenin ortasına dek yürüdüm. Sırtım hâlâ ona dönüktü. Saçlarını ceketimin üstüne dökülmüştü. Hızlı soluklar eşliğinde sahneyi çevreleyen uzun duvarlara bakıyordum.

Ceketimi sıyırmak için çelimsiz parmaklarımı ceketin iki yakasına götürdüm. “Dans ederken daha cesursunuz,” dediğini duydum, ben ceketimi çıkartıp yere koymak için eğildiğimde. “Fakat çok tutuksunuz. Sizi

izlememden rahatsız mı oluyorsunuz?”

Mesele onun beni izlemesi değil, herhangi biri tarafından izlenmekti. “Dans etmeyi istiyorsam bunların üstesinden gelmeliyim,” diye düşündüm. “Hayır, rahatsız olmamaya çalışıyorum.”

Tekrar doğrulduğumda bacaklarımın titremesini engellemek için zemine daha sağlam bastım. Ellerimin yardımıyla saçlarımı hızlıca toplarken, bu hazırlıkları sahne öncesi yapmadığım için kendime kızdım. “Müziği açmayacak mısınız?”

“Açayım mı?”

“Açarsanız sevinirim,” dedim.

“Sizi sevindirmeyi isterim.”

Göğsüm hızlıca devinirken klasik bir müziğin ilk notaları yükseldi ve salonun içine dağılarak kulaklarıma ulaştı. “Herhangi bir koreografiye bağımlı olmadan mı dans etmemi istiyorsunuz?”

“Ben sizi sahnede seçtim,” dedi aniden. “Bana sizi niye seçtiğimi göstermenizi istiyorum.”

Müziği duyduğum an ayaklarım benden bağımsız bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Gerçekten istediğinizde şarkıyı daha çok hissedebilirsiniz. Ben de öyle yaptım. Sadece müziğe odaklandım, bu müziğin yalnızca kendim için çaldığına inandım ve başımı sol omzuma doğru düşürdüm. Boynumun gerilişini hissederken, sol ayağımın üstünden sol tarafa doğru hafifçe kavislendim. Bunu yaparken kollarımı hiç kasmamaya özen göstererek aşağıdan yukarıya doğru kaldırdım. Her şey uyum içerisinde olmalıydı. Diğer ayağımı da sola doğru kaydırarak ayaklarım arasındaki mesafeyi kapattığımda, ayaklarımı, dolayısıyla ayakkabılarımın yanlarını birbirine sürterek dizlerimin hafifçe bükülmesini sağladım.

Dansın büyüüne çoktan kapılmıştım.

Müziğin en yüksek perdeden çalındığını duyduğumda hızlanmam gerektiğinin bilinciyle parmak uçlarımı zorladım ve bir kolumu başımdan yukarıya kaldırdım. Hafifçe yan duruyordum, yüzüm sahnenin bakış açısındaydı ama gözkapaklarım gözlerimi örttüğü için dışarıyı göremiyordum.

Sahnenin bana yetecek kadar büyük olmasına güvenerek parmak uçlarımın acısına aldırmadan bedenimi ileriye doğru süzdüm. Müzik sert bir vuruş yaptığında başımı diğer omzuma doğru düşürerek kendi

etrafımda bir kez daha döndüm. Kalçam geride, belim ve gövdem daha öndeydi ve dizlerim öne doğru bükülmüştü. Tenimin üstüne ateşten dikilmiş bir başka ten daha geçirmiş gibi sımsıcak hissediyordum. Müziğin ve dansın büyüsiyle ileriye doğru biraz daha süzölmek için bacaklarıma yön verdim ancak ben daha ne olduğunu anlayamadan sendeleyerek çığlık attım. Düşmek üzere kendimi hazırlayarak bedenimi serbest bıraktığımda, aşağıya doğru savrulan ellerim yabancı bir şeye dokundu.

Hazer Han'ın omuzlarıydı.

Tanrı, içime, beni yakmak için dikili muımlara sadece bir an üfleyerek bu yangını söndürdü sandım, başparmağım buz gibi çenesine çarparak omzuna indiğinde. Tanrı bir an bana acıdı sandım. Tanrı duamı kabul etti sandım ama bu yangının bitişı, başlayışıyla eş zamanlı olduğu için bu hisse güvenemeyerek gözlerimi açtım. Sahnenin ucundaydım. Hazer Han da sahnenin aşağısında ama sahnenin yakınında olduğu için bana yetişmeyi başarmış ve beni belimden yakalayarak düşmeme engel olmuştu.

Ürperip kaçır gibi geriye doğru sendeledim. “Affedersiniz,” dedim, elleri, ondan uzaklaşmamla beraber iki yana düştüğünde. “Tutmanıza hiç gerek yoktu.”

“Kayıtsız kalamazdım,” dediğini duydum kibarca. “Balerinimi korumalıyım.”

Parmaklarımı ovuştururken, “Teşekkür ederim,” diyerek nezaket göstermeyi başardım. Göz ucuyla yerdeki kot ceketime bakındım. “Sanırım takıldım.”

“Dans ederken gözlerinin kapalı olması ne kadar sağlıklı?”

Ayak uçlarımı izlemekten vazgeçmedim. “Ben... Gözlerimi yumduğumda kendimi dansa daha iyi veriyorum.”

“Ve takılıp düşüyorsunuz.”

“Dikkat edeceğim.” Suçumu kabul ettim. “Tekrarlamayacağım.”

“Neden bana bakmıyorsunuz?”

Ayakkabılarım epey eskimişti, acaba insanlar gördüklerinde evsiz bir kız olduğumu tahmin ediyorlar mıydı? “Size bakmam için bir sebep göremiyorum.”

“İnsanlar konuşurken göz teması kurar.”

“Temaslardan hoşlanmadığımı söylemiştim.”

Hayır, cevap vermedi. Kaskatı kesildiğimi konuşmamız bittiğinde fark ettim ve titreyen bacaklarım üzerinde sahnede ilerleyerek kot ceketi-me uzandım. Dansım bitmiş olmalıydı, fazladan aynı ortamda kalmamız da gerekmediğine göre gidebilirim diye düşünüyordum. Sahnenin basamaklarını inerken, Hazer Han'a bakmamaya özen göstererek saçlarımı bir arada tutan lastik tokaya uzandım ve saçlarımdan çekip çıkararak tutamların sırtıma dağılmasına izin verdim.

Koltuğa oturmuş olduğunu, gözlerimi hafifçe kaldırdığımda gördüm. Kollarımı ceketin üstünden kendime sararak yanından geçtim ve kapıya dek yürüdüm. Diken üstünde yürüyor gibi hissetmekten vazgeçemiyordum. Kırışmış bir kitap sayfası gibi rahatsızlık vericiydim âdeta. "Nereye gidiyorsun Safir Mila?"

"Buradayım."

Yüzünü bana çevirme zahmetine bile girmeden sormuştu bu soruyu. Zaten uğruna zaman harcanacak tek şeyim, dansımdı. Çantamın yanına ilerleyip o kalabalığın içerisinde kırışmış olan sözleşmeyi buldum. Elimin tersiyle kırışıkları düzeltirken yanına yürüdüm ve aramızda bir kol mesafesi bırakarak durdum. "Okudum," diyerek sözleşme kâğıtlarını ona uzattım. "Haklarımı sakınan bir sözleşme hazırladığınız için teşekkür ederim."

"Ben adil bir adamım."

Sözleşmeyi parmaklarının ucuyla kavrayarak havada bir kere çevirdikten sonra başını sol omzuna doğru düşürerek kâğıdı kısaca süzdü. "Güzel imza."

"Teşekkürler."

O, sözleşmeyi süzmeye devam ederken ben geniş salonu izledim. Neyse ki biraz sonra sandalyeyi ittirerek doğruldu. Geriye sıçrayarak mesafemizi korudum ve ondan başka her yere baktım. Yönünü bana dönmüştü, ona bakmıyor olsam da yüz yüze olduğumuzu biliyordum. "Bugünlük bu kadar mı?" diye sorma gereği duydum.

"Bugünlük bu kadar."

Ayaklarım üzerinde sallandım. "Ben gideyim o zaman."

"Siz gidin o zaman."

Oyalanmadan arkamı dönerek daha rahatlamış halde çantamı bıraktığım yere doğru ilerledim. Ceketimin düğmelerini ilikleyerek ellerimi ceplerime sakladım. Hazer Han koltuğun arkasına bıraktığı paltosunu alarak üzerine geçirmişti. Düğmesini iliklerken bana karşı ilgisizdi. "Sizi bırakayım mı?"

“Teşekkür ederim, hiç gerek yok.”

Sırt çevirerek kapıyı araladım. Vay canına, bu ne ağır bir kapıydı böyle; bileğimi zorlamıştı. Bileğime bakarak dışarıya çıkmış ve birkaç adım atmıştım ki, “Bu ne kabalık!” dedi rahatsız bir ses tonuyla. Katlar çıktığımız o duvarların arkasından seslenmesine rağmen çok yakınımızdan duyuldu sesi. “Vedalaşmadan mı gideceksiniz?”

Yaptığının ayıp olduğunu fark etmemiş, öğrenmiştim. Ben insanlarla konuşmaz, görüşmez ve dolayısıyla onlarla vedalaşmazdım ama demek ki bunu yapmam gerekiyordu. Sağ omzumun üstünden döndüm ona.

“Görüşmek üzere Hazer Han Bey.”

Bakışları yanaklarıma ve gözüme o kadar dikkatli bakıyordu ki, yüzümde çamur aramamak için elime sahip çıktım. Gözümü kırptırdım.

“Yüzümde bir şey mi var?”

“Çil...” dudağının köşesini ısırarak bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Yüzünde çillerin var.”

Senin de.

Yanımdan geçip aramıza mesafe ekledi ve ağır adımlarla benden uzaklaşmaya başladı. Parmaklarımı götürüp yanağımdaki çillere dokundum. Belki o da ikimizin çilli olmasını garipsemişti.

Merdivenleri yavaşça inerek alt kata yöneldiğimde, Hazer Han’ın bir diğer kadın merdivenlerini inerken gözlüklerini taktığını görmüştüm. Kimseyle temasa girmemeye dikkat ederek onun indiği kata indim ama o da ilk kata inerek gözden kaybolmuştu. Etraftaki gençlerin kahkahalarına imrenerek bakarken, ellerimle kollarımı sıktım. O kadar görünmezdim ki, insanlar bana çarparsa da çarpmamış gibi hissediyordu. Hayatın içinden değildim sanki.

Döner kapıdan geçtiğimde rüzgâr sert bir kuvvet uygulayarak birkaç tutam saçımı yüzüme doğru çarptı. Azıcık gülümseyerek saçlarımdan yanağıma gıdıklamasına izin verdim ve o tutamlara müdahale etmedim. O saçlar görüş alanımı biraz kapadığında neredeyse düşecektim.

Kendime güldüm.

Gazel’in bahsettiği o sahafa gidecek, eğer beni alırsa orada çalışacaktım. Sokakta yaşayarak her an korkmaktan, tedirgin olmaktan çok yorulmuştum. Başıma beremi örterek yoluma devam ettim ve Kadıköy’den vapura binerek Eminönü’ne geçtim.

Vapurdan inerek adrese ulaştığımda kalbim, göğsümü dışarı fırlatmak ister gibi sert şekilde attı. İçeriye girdiğimde beni kitap ve kahve kokusu karşıladı. Lezzetli kokular eşliğinde içeri girdiğimde ilk fark ettiğim, buranın iki katlı, kütüphane tarzı hem yeni hem eski kitapların bulunduğu bir sahaf olduğuydu. Kapının girişinde, sol tarafta kalan merdivende birkaç kişi gördüm. Ahşap kokusunu almıştım. Loş, geniş, uzun duvarlı bir mekândı. Mesafeli raflar uzun ve dolu doluydu. Bir rafın önünde durarak başımı kitaplara eğdim ve bir kitabı öne çıkardım. Sonbaharı, yağmuru, huzuru hissettirmişti bana burası.

Kitabın sayfalarını kokladım.

Sessiz, saygın, her yaşta insanın bulunduğu bir ortamdı ve iki kız çalışan da nazik görünüyordu. Üst katı da gezerek birkaç raftaki şiir kitaplarına göz atarak şiirler okudum.

Sahaftan ayrılırken yarın iş başvurusu için buraya geleceğimi kendime hatırlattım ve Eminönü'nün tarihi caddelerinden sahile doğru yürüdüm. Kısa süren yürüyüşün ardından Boğaz'a bakan ama gözden uzak bir parka geçtim ve bir bankın üstüne oturdum. Bir çocuk ve annesinden başka kimsenin olmadığı ahşap bir parkı ve toprak yağmurla ıslanmış, kokuyordu. O kokuyu içime çekerek bacaklarımı karnıma çektim. Oturduğum yerde cenin pozisyonu alarak kollarımı bacaklarıma sardım. Bank hafif nemliydi ama çok dert etmedim, yağmur zararsızdı ve hep kendime hatırlattığım gibi Tanrı'nın bereketiydi. Hımm, bir süredir kiliseye gitmiyordum, sanırım yakın zamanda gitmem gerekiyordu.

Beremi saçlarıma iyice yerleştirerek yüzümü kucağıma gömdüm ve kendimi, şu an kimsenin bana zarar vermeyeceği yalanıyla kandırarak gözlerimi yumdum. Bugün de dışarıda kalacaktım, belki yine bir camiye sığınırdım. Ya da şu başvurumu yenilemeliydim; Kadın derneklerinin kimsesiz kadınlar için ayarladığı yerlerden birinde kalabilirdim belki. Kollarımı bacaklarıma daha sıkı sardım ve sakinliğin tadını çıkardım. Uyku ağırlığı çökmüştü üzerime. Her ne kadar direnmeye çalışsam da gözkapaklarım bana karşı daha fazla güç uyguluyorlardı sanki.

Burası bulut, diyerek kandırdım kendimi. Kimse erişemez bana. Burası bir bulut ve ben burada uyuyabilirim.

Burası bir bulut,

Evi gökyüzü olan, içli bir bulut.

IV

“ÇİĞLİK”

Çığlık bile atamadım. Çığlık atamadım, çünkü korktum. Çığlık atamadım, çünkü bana susmamı söyledi. Çığlık atamadım, çünkü beni incitti. Çığlık atamadım, çünkü... Elini ağzıma kapattı.

Sizin, atamadığınız kaç çığlığınız var?

Şimdi, yanağımın yastı olduğu soğuk duvara bedenimi de dayayarak, az ileride ağlayan bebekleri duymazdan gelmeye çalışmak, sanki dünyada yaptığım en zor şeylerden birisiydi ve buraya bir kez daha gelmiş olmak ruhumu acıtıyordu.

Yetimhanedeydim.

“Safır Hanım, kardeşinizi görebilirsiniz.”

Kardeşim... Küçük oğlan kardeşim.

Başımı omzumun üstünden arkama çevirdim. Yetimhanenin orta yaşlı müdiresi bana bakarken, “Bu duvarlar çok soğuk,” dedim kendime engel olamayarak. “Koridor da soğuk. Çocuklar odalarına çıkarken bu koridorları kullanıyorlar, üşüyor olabilirler.”

“Aa.” Elini yanında durduğu duvara uzatarak tespitimi onayladı. “Evet, biraz soğuklar. Açıkçası hiç farkında değildim, iyi ki söylediniz. İlgileneceğim.”

Koridorun ucuna bakınırken, “O nasıl?” diye sordum ansızın. “Kardeşim, iyi mi?”

“Merak etmeyin, iyi.”

Ah, küçük kardeşim... Benimle aynı kaderi paylaştığı için ona öyle çok üzüliyordum ki. Şehrin ikinci büyük yetimhanesindeydi, doğduğundan beri buradaydı ve her ne kadar buraya alışmış olsa da yeterince mutlu değildi. Onun varlığını, o üç yaşındayken annemden öğrenmiştim ve yetimhaneden çıktığım ilk gün buraya, onun yanına gelmiştim. O hâlâ küçük, sadece yedi yaşındaydı. Annemin çocuğu, benim kardeşimdi ama...

Babası, annemin bedenini sattığı herhangi adamdan birisiydi.

Kapıyı usulca örterken onu halının üstünde, bir oyuncak yığınının arasında gördüm. Sırtını ahşap kitaplığa yaslamış, birkaç arabasıyla oynuyordu. Oraya vararak halının üstüne, yanına oturdum ve onun dikkatini çekerek ela gözlerini bana çevirmesini izledim.

Ben senin o parlayan ela gözlerini, bu karanlık hayatımın içinde nereye koyayım?

Zaten iri olan gözlerini biraz daha irileştirerek ne kadar tatlı olduğundan habersizce gülümserken, “Safir,” dedi heyecanla. Yoğun kirpiklerini hızlı hızlı kırptı. “Sahiden gelmişsin.”

“Sevindin mi?” dedim heyecanla. Ellerim kucağıma düştüğünde, onun bana yaklaşmakta çekinceleri olduğunu görerek içimin ezilmesine izin verdim. “Sevindim,” dedi dikkat ve merakla beni izleyerek. Burada olduğuma hâlâ inanamıyor gibiydi. “Çok sevindim Safir... Hemen gitmeyeceksin değil mi?”

Küçük çenesine uzanıp severken, “Bana abla demen gerekiyor,” dedim yavaşça.

Bir anda çenesindeki elimi bileğimden yakaladı. “Safir, hemen gitme tamam mı? Lütfen biraz burada kal. Bak...” elimi bıraktı, bir oyuncak arabaya uzandı ve onu kaldırarak hevesle bana gösterdi. “...arabalarım var benim, oynar mısın?”

Şimdi ona baktığımda, nasıl çalındığını bilmediği bir piyano başına oturmuş oğlan çocuğunun, parmaklarını zarifçe tuşlarda gezdirdiğini görüyordum. Şimdi yaralı bir çocuktu ama içindeki acı çoğaldıkça o tuşlara zarifçe dokunmak yerine sertçe basacaktı. Kızdıkça daha sert, sinirlendikçe daha sert, öfkелendikçe çok daha sert... Sonunda piyano çalmayı öğrenecekti ama çalabildiği tek şey acıyla yüklü melodiler olacaktı.

“Sen biraz bile mutlu olacaksan kalırım Leo.”

Dişlerini göstererek gülümsedi. “Sen gelince ben hep mutlu oluyorum ki Safir.”

Başını önüne eğerek birkaç arabasına uzandığında onu dikkatle izledim. Üzerinde benim gibi, boğazlı kırmızı bir kazak vardı, altındaki siyah pantolonla tamamlanmıştı. Saçları altın rengindeydi, ensesine dek dümdüz uzanıyordu. Annem onu doğurduğu gibi yetimhaneye bırakmış, varlığını yok saymıştı. Babasının kim olduğu ya da annesinin onu istemiyor oluşu umurumda değildi. O benim kardeşimdi.

“Safir?”

Küçük elleriyle oynadığı arabalara bakındım. “Efendim?”

“Beni buradan ne zaman alacaksın?”

Şimdi o piyanonun başındaki bendim ve parmaklarımın dokunduğu tuşlardan dökülen notalar, çaresizliğin yankılarıyla dolduruyordu odanın içini. Göğsümün sıkıştığını hissederek bakışlarımı ondan kaçırırken, “Seni buradan almam için onlara sana bakacağımı kanıtlamam gerekiyor,” dedim hissettiğim çaresizlikle yüzüm buruşurken. “Ama ben sana bakamam.”

“Yani...” elindeki arabayı bıraktığını gördüm. “Ben hep burada mı kalacağım?”

Ona bakamadım, o da aynı soruyu tekrarlamadı. Sadece bana yaklaştığını anladıktan sonra küçük kollarının bana iki yanımdan sarıldığını ve ellerinin anlayışla sırtımı sıvazladığını hissettim. *Şimdi piyanonun başında ne o oturuyor ne de ben. Müzik çalmıyor, çünkü acı, o bana sarıldığında birazcık sustu.*

“Olsun,” dedi. “Ben burada kalsam da olur ama sen yine gel olur mu Safir? Bazen çok gün geçiyor, seni bekliyorum ama gelmiyorsun. Hep gelebilirsin, ben seni buradan taa uzaya kadar seviyorum!”

Küçük bir tereddüitten sonra saçlarını okşadım. “Ben de seni buradan ta yıldızlara kadar seviyorum.”

“Ben de seni buradan taa güneşe kadar seviyorum!”

“Yıldızlar dünyaya, güneşten daha uzaktadır. Yani bu demek oluyor ki, ben seni daha çok seviyorum.”

Güldü. Bir tek çocuklar gülse, hiçbirimiz gülmesek de olur diyordunuz bazen saf bir çocuğun gülüşüne denk geldiğinizde. Sanki çocukların gülüşleri gökyüzüne asılı kalan yıldızlardı ve her çocuk güldüğünde o yıldızlar yere düşüyordu. Dünyaya o kadar yıldız düşse nasıl aydınlık olacağını tahmin ediyor musunuz? Belki de aslında bu yüzden yeterince güldüremiyorduk çocukları, çünkü dünya o kadar yıldızın ışığıyla sadece aydınlık değil, bembeyaz bir ışık huzmesi olurdu.

Başı karnımdan kalktığı anda ellerini çenesinin altında birleştirdi. “Benimle araba yarışı yapar mısın?”

Onun renkli oyuncak arabalarına bakındım. “Seni yeneceğim.”

“Hayır, ben yeneceğim!”

Oyuncak odasında bizden başka birilerinin olmaması rahat olmamı sağlamıştı. Odaya bakındım, birkaç kamera vardı. Kaşlarımı hoşnutsuzlukla çatarak omuzlarımı dikleştirdim ve sanki kendimi korumak ister gibi ellerimi kollarıma sardım. Özellikle yetimhanelerin bir yuva olduğuna olan inancım yıllar önce kaybolmuştu ve kendimi asla güvende hissetmiyordum. Az sonra Leo, elindeki bir arabayı bana uzatarak beni yeneceğinden bahsettiğinde gerginliğimi azaltmaya çalışarak verdiği arabayı aldım. Ona ayak uydurdum, eğildim ve elimdeki oyuncak arabayı hızlıca yerde kaydırarak zeminin diğer ucuna itirdim. Heyecanla beni izledi ama birkaç saniye sonra arabam onun arabasının gerisinde kaldığında bana bilmiş bakışlar atarak böbürlendi.

Kazanmıştı.

Onu tebrik ettim. Bana bir beyefendi gibi benim de çok iyi oynadığımı ama onun kadar şanslı ve becerikli olmadığını söyledi. Koşturarak arabaların yanına gitti, onları alarak geri döndü ve tekrar oynamak istedi. Onu gücendirmedim ve bir kez daha oynadım onunla. O hayatımın ne kadar içindeydi bilmiyordum ama dışında olmadığını da biliyordum.

Aradan bir süre geçtikten sonra yetimhanenin bakıcısı gelerek Leo'nun öğle uykusuna yatması gerektiğini söyledi. Leo her ne kadar itiraz etse de sağlıklı olanın bu olduğunu bilerek, "Uyumalısın," dedim gözlerine bakarak. "Uyuyup büyümeli ve koca bir adam olmalısın."

Bu onu düşündürdü. "Kocaman adamlar nasıl olur?"

"Kendi ayakları üstünde dururlar," dedim ve onun hemen ayaklarına bakarak mırıldandığını duydum. "Ama ablacığım, ben de kendi ayaklarım üstünde duruyorum."

Parmaklarımı dudaklarıma yaslayarak gülüşümün sesini alçalttım. "Öyle değil, tatlım."

"Nasıl o zaman? Kim gibi mesela?"

O bu soruyu sorduğunda aklıma gelen ilk kişi o olmuştu.

Hazer Han.

Başımı iki yana sallayarak bu alakasız düşüncüyü savurdum. Aklıma o gelmişti, çünkü tanıdığım tek kocaman adam oydu. Hayatımın içinde, patronum olarak benimleydi ama sonuçta bu hayatın içindeydi ve gördüğüm kadarıyla kendi ayakları üstünde duran bir adamdı. Leo'nun gözleri

tarafından izlenildiğimi bilerek, "Artık gitmeliyim," dedim kısıkça. "Sen de uyu olur mu Leo?"

Üzüntüsünü saklamadı. "Bir daha ne zaman geleceksin Safır?"

"Sana gülümseyebilecek kadar iyi hissettiğimde geleceğim, Leo."

Cümlem onun körpe zekâsı için fazla büyüktü ve dolayısıyla anlamadı. "Hani, sen beni buradan yıldızlara kadar seviyorsun ya. Gece yıldızlara bakıp uyuyacağım abla."

Başını okşadım.

Bana küçük dişleriyle gülümsediğinde, eğilerek saçlarının üstüne bir buse kondurdum. Ondan uzaklaşırken de ejderhasına uzandığını görek hafifçe yutkundum. Beynim, aklıma gelen ihtimalle aniden uyuşmuş, gözlerim kararmıştı. Onu dirseğinden yakalayarak dikkatini çektiğimde bakışlarımız karşılaştı. "Burada, sana do... dokunmuyorlar değil mi?"

"Nasıl yani?"

Çaresizce açıklamaya çalıştım. "Mesela... Kıyafetlerini kendin giyiyorsun değil mi? Sonuçta kocaman bir çocuksun."

"Tabii ki kendim giyiyorum," dedi beni ne kadar rahatlatığından habersizce. "Semra Teyze diyor ki, bizler artık büyümüşüz ve kendi kıyafetlerimizi giymemiz gerekiyormuş."

"Elbette öyle," dedim omuzlarım rahatlamayla beraber gevşerken. Küçük yüzündeki kızarmış yanaklarına baktım. "Sana daha önce söylemiştim değil mi? Bazı bölgelerimiz mahremdir ve kimsenin dokunmasına izin vermemeliyiz."

Yanakları şimdi daha çok kızarmış ve bakışları benden kaçarak eline düşmüştü. Utandığını biliyordum ama onu korumam, ona bazı şeyleri öğretmem gerektiğinin bilincindeydim. "Kimsenin sana dokunmasına izin verme, tamam mı küçük kardeşim?"

Korktuğunu hissettim. "Ya dokunurlarsa?"

"Bağır," dedim tek bir an düşünmeden. *Mila yumruklarını göğsüne vurarak haykırdı: bağırсын, susmasın.* "Çılgılık at."

"Tamam Safır," dedi uslu bir tavırla. "Kimsenin gereksiz bir şekilde bana dokunmasına izin vermeyeceğim ve eğer dokunurlarsa çılgılık atacagım."

"Evet, Leo. Çekinme kimseden. Bir kere susarsan bin kere daha susarsın." *Sustururlar, çünkü konuşarak onlara kim olduklarını göstermemizi istemezler.* "Beni anladın değil mi?"

“Anladım Safır.”

Beceriksiz bir gülümsemeyle onu az önce korkutmuş olmamın tesellisini yapmaya çalıştım ama dudaklarım tebessümler konusunda tecrübesizdi. Oyuncaklarını toplayıp ona ait olan rafa yerleştirdikten dakikalar sonra veda etmek için yanıma yanaştı. Dizlerimin üstünde durarak onunla aynı boya kavuştum ve sevinçle bakan gözlerini boynu bükük bırakamayarak yanağına bir öpücük bırakmak için ona uzandım.

Yan yana ama konuşmadan odadan ayrıldık ve üst kata çıktık. Burası elbette benim kaldığım yetimhane değildi, ben zaten oraya asla gitmezdim. Buraya da tahammül etmemin tek sebebi onu görmeyi istiyor olmamdı.

Leo’yu odasına bırakarak kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde yetimhaneden dışarıya attım. Sokakta birkaç insan vardı, hepsi hızlı hızlı yürüyerek sokağı terk etme telaşındaydı sanki. Üstümde siyah, şişme bir mont vardı ve fermuarı boynuma kadar örtülüydü. Sayılı pantolonumdan biri olan siyah pantolonumu gri kazağımla tamamlamıştım. Rüzgârın bedenime kuvvetli bir yıkım gibi indiğini hissediyordum.

Sokağın köşesini dönerken hâlâ kaldırımın üzerindeydim ve ayak-kabılarımın altında birkaç kuru sonbahar yaprağını eziyordum. Onlara basmamaya çalışarak kaldırım arasında âdeta sekmeye başladığımda, cebimdeki telefona gelen bildirim sesini işiterek duraksadım.

Gönderen: Hazer Han Dalgakıran.

Dilerim dersimizi unutmamışsındır Safır Hanım. Çünkü saat ikiye çeyrek var ve siz hâlâ yoksunuz.

Not: Bu arada neden mesajlarıma hiç cevap vermiyorsunuz?

Böyle bir mesaj okumayı hiç beklemiyordum. Bana bundan önce iki kez iş için mesaj atmıştı ve ben her ikisine de cevap vermemiştim.

Telefonu cebime koydum.

Yine mesajına cevap vermedim.

Bu konu üzerinde fazla düşünmeden sokak boyu, yaprakları ezmeden yürüdüm ve dakikalar sonra metro durağına vardım. Bu saatlerde metroların çok kalabalık olmaması benim için teselliydi. Bir köşeye sindim, ellerimi kollarıma sararak kendime bir kalkan ördüm ve metronun içini izleyerek durağıma varmayı bekledim.

Yolculuğum kısa sürmüştü.

Şimdi, ikinci kez geldiğim bu binanın temiz merdivenlerini tırmanırken heyecanlıyım. Koridorun sağ tarafından, daha önce girdiğimi hatırladığım odanın kapısına dek yürüdüm. Muhtemelen içerideydi, beni bekliyordu, çalışmamızı isteyecekti ve bu süreçte gözlerini bir an olsun benden ayırmayacaktı. Omuzlarımı dikleştirdim, sonuçta bana karşı ters bir davranışı olmamıştı ve yanında rahat olabiliyordum. Genzimi temizleyerek kapı kolunu aşağıya indirdim ve gözlerimi yerden ayırmadan araladığım kapıdan içeriye süzülüdüm. Kapıyı açtığım gibi sessizce kapatırken, garip bir şekilde odadaki varlığını hissettim ve bu, ruhumun sanki bir yerde asılı kalarak ayaklarını çırpmasına sebep oldu.

Başımı kaldırdığımda onu gördüm.

Ruhumun asılı kaldığı bu şey, sanki şimdi beni daha çok sıkıştı ve ayaklarımı ne kadar çırpısam da o bakışlarıyla beni izledikçe buradan kurtulamayacaktım. Gözlerimizin birkaç saniyelik temasından sonra bakışlarımı kaçırarak ileriye doğru ufak bir adım attım. Sanki konuşmak için bu adımı bekliyormuş gibi, "Hoş geldiniz," dedi.

Bir adımına diğer adımım yetişirken, "Hoş buldum," dedim kibarca. "Biraz geç kaldım, kusura bakmayın."

"Kusura baktım."

Hı?

Şaşkınlıkla başımı omzumun üstüne çevirdiğimde, doğal olarak gözlerim de yukarı kalkarak kadrājına onu almıştı. Düz düz bakıyordu. "Tamam," dedim saçma bir şekilde. "Bir daha olmaz."

"Olmasın. Ben seni izleyerek geçireceğim vakti boş duvarları izleyerek geçirmeyi istemem."

Karnıma, nereden fırladığı belli olmayan bir yumruğun yerleştiğini hissettim. "Beni izlemek derken?"

"Elbette, dansından bahsediyorum."

Evet, öyleydi. Sonuçta burada beni ve dansımı izlemek için duruyorken boş duvarları izlememeyi istemekte oldukça haklıydı. Neden aniden gerilmiş ve bu durumu sorgulamıştım ki? "Dansımı neden bu kadar beğendiğinizi bilmiyorum," dedim. Ah, yanaklarım ısınmıştı. "Her gün dansımı izlemek sıkıcı olmuyor mu?"

"Henüz sıkılmadım." Gözleri yavaşça kısıldı ve ben aynı zamanda amber renkli gözlerinin içinde sıkıştığımı hissettim. "Daha yeni başladık."

Seni hep izleyeceğim. Belki bir günde en çok gördüğüm yüz senin yüzün olacak.” Omuzlarını silktilti. “Alışmalısın, Safır Mila.”

“Alışayım o halde.”

“Alış o halde.”

Alışmam gerektiğini biliyordum. Sonuçta bu seçmelere katılırken birçok şeyi göze almıştım ama göze aldıklarımın arasında, bu kadar rahatsız edici bir şekilde izlenmek yoktu. Belki onun tarafından izlenmeye alıştığım da bu rahatsızlık dinebilirdi.

Ya ona alıştığımızda, dedi Mila, ruhumun içinde, kaldığı karanlıkta, ışığı ararken. O zaman ne olacak?

Onun ağzını bantlamak istiyordum. Benden daha cesurdu, benim kendime sormadıklarımı o bana soruyordu. Kaşlarımı çatarak ondan uzağa, odanın diğer ucuna birkaç adım daha attım. Kocaman, geniş, duvarlarında boydan boya aynaların kaplı olduğu bir odaydı.

“Aksanlı konuşuyorsunuz?”

Çantanın askılarını omuzlarımdan düşürürken, “Daha önce de demiştiniz,” diye onu cevapladım.

“Yabancı mısınız?”

“Türk’üm.”

Babam Türk, annem İspanyol’du ve annemin genlerini taşıdığım gibi onun aksanını da taşıyordum. Bizim evde her iki dil de konuşulurdu. Çantanın askısını elime aldığım da, odadaki ikinci kapıya, giyinme kabinin kapısına gergince baktım. Soyunmalı, taytımı giymeliydim ama o buradayken...

“Bir telefon görüşmesi yapacağım, biraz sonra dönerim.”

Ben ona karşılık vermeden adımları âdeta birbirini kovaladı ve kapıyı açarak rüzgâr gibi esip geçti odadan. Çok... kibar bir hareketti açıkçası.

Çantamla kabine girdim ve siyah taytım, kırmızı, düz bir tişörtü giydim. Bedenimi saran, içinde rahat edebileceğim kıyafetler olmalıydı. Çıkardığım pantolon ve kazağı çantanın içindeki yığının arasına sıkıştırdıktan sonra kabindeki aynadan kendimi süzdüm. Hatırı sayılır uzunluktaki saçlarımı başımın tepesinde sıkı bir topuz yaparak lastikle tutturduktan sonra ellerimi kızarmış yanaklarıma yaslayarak aynadaki çaresiz gözlerime baktım. *Korkuyor, ürküyor, umut ediyordu.* Ellerimi çenemin altında birleştirirken, “Ne olur mahcup olmayayım,” diye yalvardım

Tanrı'ya. "Ne olursun bana yardım et." Dudaklarım kıvrıldı. "Parlamak istiyorum."

Ellerimi çenemin altından uzaklaştırdım ve dışarıya çıkmak adına kapıya uzandım. Henüz gelmemiştii. Kabinin kapısını kapatarak pointlerimle birlikte odanın içine doğru yürüdüm ve köşedeki ahşap ayaklı, beyaz kadifeli pufun üstüne oturarak spor ayakkabılarımı çıkardım.

Ah, pointlerimin dikişleri açılıyordu ve benim hâlâ yenisini alacak param yoktu.

Burnumun sızladığını hissettiğimde, pointleri giymiş ve kurdele şeklindeki ince bağcıklarını bileğime dolamıştım. Birazdan açılan odanın kapısıyla birlikte içeri karmaşanın sesleri dolmuştu. Bu seslere Hazer Han'ın bedeni yetmişti. Kapıyı ardından kapattığında, yüzümü kaldırdım ve onunla göz göze geldim.

İçeriye doğru ağır adımlarla yürüdü. "Hazırsan başlayalım?"

"Başlayalım."

Odada radyonun yanına ilerlerken gözüm yerdeki hoparlörlere kaydı. O radyonun yanına vardığında ayağa kalktım ve odanın içine, aynalara doğru yaklaştım. Şimdi onun bedeni arkamda kalmıştı, önündeki aynalardan beni izliyor olmalıydı.

Rahatlatıcı, yavaş bir müzik odanın içine eşit orantıda dağılarak kulaklarıma ulaştığında, Hazer Han parmaklarını havaya kaldırdı.

"Başlayabilirsin Safır Mila."

İsmimi onun ağzından, bu haliyle ikinci kez duyduğum detayı üzerinde durmadan aynaya düşen yansımasına baktım. Derken o kadar ani bir şekilde göz göze geldik ki, aynanın bu etkiyle parçalanacağını hissettim. "Siz hep böyle rahatsız edici mi bakarsınız?"

Bunu neden sormuştum ki? Nasıl baktığı beni alakadar etmezdi ama bir anda ağzımdan kaçırvermişti. Cevap vermemesini umarak gözkapaklarımı yılınca örttüm ve dans etmek için müziğin sesine kulak kabarttım. Evet, cevap vermemiştii. Artık onunla değil, yalnızca dansımla ilgileniyordum. Ben mi dansın kölesiydim yoksa dans mı benim kölemdi bilmiyordum ama bayılıp düşene kadar dans etme arzusuyla doluydum.

Sağ ayağımın parmak uçlarında odanın sol tarafına doğru açılırken, diğer ayağımı hafifçe yukarı kaldırarak ağırlığımın tümünü sol bacağıma yüklemiştim. Gözkapaklarım kapalı olduğu için nasıl göründüğümü

bilmiyor ama estetik göründüğümü umut ediyordum. Kolum sağ bacağımın yönünde ileriye doğru açılmış, sol kolum havaya kalkarak dengeyi sağlamıştı. Dansla o kadar bütünleşmiş hissediyordum ki, müziği bile duyamıyordum.

Bu yüzden onun yanıma yaklaştığını da duyamadım.

Sol ayağımı havada tutmaya devam ederken, sağ elimi sol elim gibi havaya kaldırdım ve iki elimin birbirine çarptığı sırada, tüm ağırlığımı sağ ayağıma yığarak, yine sol ayağımın üstünde kendi etrafımda döndüm. Kusursuz bir dönüş çıkaracağıma inanıyordum ancak başımın üstünde dönen ellerimin sert bir bilinmeze çarpması sonucunda dönüşümü tamamlayamadan sersemledim. Ufak bir inilti bırakarak geriye doğru sıçradım.

Gözlerim aceleyle açıldı.

Tam karşımdaydı. İstese kalp atışlarımı duyardı. Bir kol mesafesinden, yukarıdan aşağıya bakarak gözlerimi karşılıyordu. Parmaklarım çenesine çarpmıştı. Konuşmak için dudaklarımı araladığımda, “Rahatsız etmek istesem bunu yapardım,” dedikten hemen sonra ekledi: “Sana seni rahatsız etmek için bakmıyorum, Safır Mila.”

Sırtımı arkamdaki aynaya yaslayarak ellerimi de aynanın üstünde açtığımda, bakışlarımı mahcubiyet ve korkuyla kaçırarak pointlerimin önüne baktım. Bana dokunmak istememişti, sadece rahatsız etse böylesini yapmak isteyeceğinden bahsetmişti. Omuzlarımın şiddetle yükselip alçaldığını hissederken, onun gerileyerek mesafeyi tekrar açtığını fark ettim. Dansla arama girdiği ve beni huzursuz ettiği için, “Zaten beni rahatsız etmeye hakkınız yok,” dedim lafımı esirgmeden. “Lütfen bunu bir daha yapmayın.”

Genzini temizleme sesini duydum, sanki bir şeyleri bastırmak istiyordu. Ayakkabıları görüş alanımdan çıktığında, “Devam et,” dedi rica eder bir ses tonuyla. “Vakit kaybetmeyi istemem.”

“Bu vakti sizin yüzünüzden kaybettik,” dedim dürüst davranarak. “Bir daha dansla arama girmeyin lütfen.”

“Ağzınız iyi laf yapıyor.”

Ona bakmanın kaçınılmaz olduğunu hissederek ürkek gözlerimi gözlerine kaldırdığımda, başımın üstünden aynaya bakarak kravattını ceketinin ön cebine yerleştirdiğini gördüm. Benimle ilgisini kesmiş

görünüyordu, o yüzden cevap vermeyecektim. Gri kravatını ceketinin ön cebine özenle yerleştirdikten sonra nizamı dağılmış olan saçlarını arkaya doğru taradı. Üstünde siyah, daha önce giydiklerine benzeyen bir takım vardı ve beyaz gömleğinin ilk iki düğmesini açmıştı. “Devam etmek için neyi bekliyorsunuz?”

Sadece ellerim değil, bütün bedenim terlemişti. “Sahnemden çekilmenizi bekliyorum.”

“Ah... Tabii... Sahne senin.”

O andan sonra sahne gerçekten benim olmuştu. Geriye çekilmiş, beyaz döşemeli pufun üstüne oturarak kollarını göğsü üzerinde bağlayarak beni izlemeye başlamıştı. Odanın ortasına geçerek ona sırtımı döndüğüm andan sonra hiç durmadan dans etmeye başladım. Neden bir koreografi seçmediğimizi bilmiyordum, sonuçta bir müzikale hazırlanıyordum ama henüz nasıl dans edeceğime dair bir fikrim yoktu.

Karşımda duran varlığını bir zaman sonra unutarak dansla bütünleştirdim. Bunu yaparken kendimden bile habersizce gülümsedim. Dans ederken sanki hiç yorulmuyordum. Koşarken ağrıyan bu bacaklar dans ederken sızlamıyordu bile. Hâlâ yaşıyorsam dansa tutunduğumdan, parlamayı istediğimdendi. Gözlerim bu sefer açıldı ve bu dans sırasında kısa saniyelerle sınırlı olarak göz göze gelmiştik.

Dakikalar sonra ceketinin düğmesini açtı.

Kırmızı, ipek mendiliyle ensesinin nemini sildi.

Biraz sonra Meliha Hanım da bize katıldı. Hazer Han sessizce bizi izlerken, Meliha Hanım daha estetik görünmem ve daha kıvrak olmam için birkaç şey söyledi. Dans ederken aceleci davrandığımı, telaşsız olmam gerektiğini de ekledi. Bana birkaç gün içinde bir koreografi çıkaracağından bahsetti. Bedenimin kıvrak olduğunu ama sınırları zorlayarak daha da kıvraklaşabileceğini söylediğinde elleriyle belimi sabit tutarak kalçamı kıvrırmamı istedi.

Saatler sonra Meliha Hanım kendimi bu kadar yormamın kâfi olduğunu söyleyerek bugünlük dersi bitirdi. Çok yetenekli olduğumu söyleyerek yüreğime su serptikten sonra yanımdan ayrıldı. Hazer Han Bey de ondan birkaç dakika sonra çalan telefonuna bakmak için çıkarak beni rahat bıraktı. Kendimi kabine atarak kapıyı kilitledim. Taytımınla tişörtümü çıkararak gri kazağımla siyah pantolonumu giydim.

Aynadan gördüğüm kadarıyla saçlarımdaki topuz gevşemişti, bu yüzden lastiği çekip çıkardım ve saçlarımı düzelterek omuzlarımdan aşağıya bıraktım.

Odanın içinde birkaç dakika durarak Hazer Han'ı bekledim. En azından vedalaşmanın bir nezaket kuralı olduğunu biliyordum artık. Gergin bir şekilde onu beklemiş olsam da kapıdan girmedi. Bu yüzden gittiğini düşünerek kaşlarımı çattım ve bu hareketinin büyük saygısızlık olduğunu düşünerek odadan ayrıldım.

Binanın kapısından geçerek açık havaya çıktığımda yağın yağmuru fark ettim. Hay aksi! Yağmurun bir aksilik olduğunu düşünmüyordum ama böyle ansızın yakalanmak beni ürkütüyordu. Merdivenin son basamağını da inerek duraksadım ve sokağa bakındım. Gazel sabah beni almak istediğini söylemiş ve adresi istemişti, birazdan burada olurdu.

Ayaklarımın ilerisindeki çukur suyla dolmuştu ve yağmur damlaları o birikintiyeye her düştüğünde su etrafa dağılıyor, bir kısmı paçalarımın sıçırıyordu. Üşüdüğümü hissettiğimde saçlarımın ıslanarak beni hasta etmesinden endişe ettim. Ellerimi başımın üstüne kaldırdım ve avuçlarımı başıma örterek yağmurun saçlarıma düşmesine engel olmaya çalıştım.

Fakat o sırada bir şey oldu.

Başımın üstüne şemsiye açıldı.

Durumu aklıma izah etmeye çalışırken, başımı omzumun üstünden arkama çevirdim. Ve evet, Hazer Han'ı gördüm. Hemen arkamda, merdivenin son basamağında durmuş, siyah şemsiyesini başımın üzerine hizalayarak beni yağmurdan korumuştur. Hazer Han'ın hemen arkasındaysa şoförü Kerem vardı ve o da bir başka şemsiyeyi patronunun başına hizalamış, kendisi yağmurun altında ıslanıyordu. Dudaklarım duruma uygun birkaç kelimenin arayışına düştüğünde, "Kasım ayında şemsiyesiz dışarıya çıkılmaz," dedi Hazer Han kibarca. "Kasım, acımaz."

Suçlu aylara atmayalım bayım. Bulutlar ağlamak istiyorsa bırakın, ağlasınlar.

"Teşekkür ederim," dedim, şemsiyesini benimle paylaştığı için. "Fakat gerek yoktu, ıslanmak benim için sorun değil."

"Balerinimi korumalıym."

Olanca gücümle yutkunarak kafamı salladım. Bakışlarımı çevirirken de şoför Kerem'in tebessüm eşliğinde bana başıyla selam verdiğini

gördüm. Minik bir gülümsemeyi dudaklarıma yerleştirerek kendisine aynı şekilde selam verdim.

Hazer Han omzunun üstünden dönerek Kerem'le bakiştı.

Başımın üstündeki şemsiyeye düşen seslerin kulaklarımı doldurması sonucunda, henüz hâlâ yanımdan uzaklaşmak için harekette bulunmadıklarını anladım. Gergince ellerimi ovuşturarak, "Arkadaşımı bekliyorum," dedim gitmeleri için.

"Eee," dedi.

"Yani... Gidebilirsiniz."

"Eee?"

Huysuzlandım. "Eee'si, gidebilirsiniz."

"Ben de arkadaşımı bekliyorum, Safır Hanım."

Sahi, neden benim için beklediklerini düşünmüştüm ki? Şemsiyenin uçlarından düşen birkaç yağmurun az ilerideki su birikintisine çarpmasını izlerken, "Yağmur da hızlandı," dedi Kerem, imalı bir şekilde. "Benim de şemsiyem yok."

Başım üstündeki şemsiyenin ona ait olduğunu ve benim yüzümden ıslandığı düşünerek büyük bir mahcubiyetiyle omzumun üstünden arkama döndüğümde Hazer Han'ın da benim gibi ona döndüğünü gördüm. Dik dik Kerem'e baktı. "Başımın üstündeki şemsiyeyi sana mı vereyim Kerem?"

"Yok tabii patron da..." Ben şemsiyenin ona ait olduğunu düşünerek vermek için teklifte bulunmak isterken, Kerem devam etti. "Kendi şemsiyeni kendin tutsan da Behram Abi gelene kadar içeride dursa..."

"Senin maaşın sana fazla geldi galiba." Hazer Bey başını sol omzuna doğru eğdi. "Hatırlat, biraz düşeyim."

Kerem'in gözbebekleri büyüdü. "Peki patron."

Onları izlediğimi fark etmemeleri için başımı çevirdim ve bu hareketim saçlarımin yüzüme çarpmasına sebep oldu. Yanaklarım, fark edilmiş olmanın ihtimaliyle daha da kızarıırken, şemsiye dirseğime çarptı. Hazer Han şemsiyeyi hafifçe yükseltti.

Bakışlarımı sokağın ucuna diktiğimde, kırmızı spor arabanın sokağın köşesini döndüğünü gördüm. Galip'in Gazel'e hediye ettiği arabaydı. Gazel'in arkasından başka bir siyah arabanın gelerek Gazel'i geçtiğini gördüm.

Siyah araba fevri bir frenle önümüzde durduğunda Hazer Han Bey'in bakışları oraya çevrildi. Arkadaşının o olabileceğini düşünmüştü. Gazel'in arabasının da yavaşlayarak durmasını izledikten az sonra kaçınılmaz olanı yaparak vedalaşmak için omzunun üstünden ona döndüm.

Zaten bana bakıyordu.

Bakışlarımız birbirini yontan taşlar gibi birbirine sürtündüğünde, çillerinin gün ışığında daha belirgin durduğunu gördüm. "Arkadaşınız geldi," dedim neden hâlâ beklediğini anlayamayarak.

"Farkındayım."

Mimiklerimin hepsi birden oynayarak afallayışımı belli etti. "Öyleyse gidebilirsiniz?"

"Gidebilirim."

Göz temasımızı korurken tekrarladım: "Gidin."

"Gideyim."

Şemsiyeyi başımdan çekerek kapattı ve üstünde biriken suyu silkerek merdivenin son basamağından indi. Kerem de aceleyle patronunu takip etti. Az sonra ikisi de arabaya yerleştiğinde gözlerim şoför koltuğunda oturan adama rastlamıştı. Profilden gördüğüm kadarıyla kirlî sakallı, ni-zami bir saç tıraşı olmuş biriydi. Adı Behram'dı.

Araba kornasının çaldığını duyduğumda gözlerimi kırmızı arabaya çevirdim. Gazel şoför koltuğundan bana el sallıyor, yanına gelmemi söylüyordu. Kaldırımdan indim ve telaşlı adımlarla arabaya yöneldim. Kırmızı arabanın kapısını açarak kendimi koltuğa attığımda, öndeki arabanın uzaklaştığını gördüm.

Çantamı sırtımdan indirerek ayaklarımın ucuna bıraktım. O sırada Gazel'in oturduğu yerden bana doğru döndüğünü gördüm. Başında kırmızı beresiyle ilk anda çarpmıştı güzelliği gözüme. "Merhaba," dedim sıcakça. Yaklaşarak beni yanağımdan abartılı bir şekilde öptü. "Merhaba canımın köşesi."

Bu sevgi gösterisine minicik gülümseme çıkardığımda, gerileyerek tekrar koltuğuna yerleşti. Üstünde, beresiyle aynı renkte olan kırmızı, kısa bir mont vardı ve beyaz pantolonunu bacaklarına geçirmişti. "Nasılsın?" dedi. "Nasıl geçti ders?" İmalı sesine anlam veremediğimde devam etti. "Doğrusu öyle bir adamın karşısında dans ederken baya heyecanlanmış olmalısın."

Şaşkınlıktan çenem düşecek sandım. "Gazel! Çok çok ayıp!"

“Ne?” dedi kıkırdamaya devam ederek. “Allah aşkına, ne kadar yakışıklı görmüyor musun? Ben bile arabanın içinden adama alık alık baktım, sen nasıl dans ediyorsun karşısında?”

Yanaklarımın, boynumla beraber yandığını hissettim. “Bahsetme böyle,” dedim ciddiyetle. “O sadece işverenim. Hem belki evli, belki nişanlı?”

“Yüzüğü var mıydı?”

Doğrusu evli olmadığını biliyordum. Dans seçmesinde kızlar onun *gözde bekâr ve zengin damat adayı* olduğundan bahsetmişlerdi. “Dikkat etmedim,” dedim ilgisizce. “Kendisi hakkında böyle konuştuğumuzu duysa yerin dibine girerim.”

“Nereden duyacak sanki?” Bana omuzlarını silkti. “Ben bilmem. Haber olsun, şu andan sonra sizi yakıştırıyorum.”

“Gazel, ayıp ama!”

“Pardon da böylesini kaçırırsan asıl sana ayıp. Safır, adam çok yakışıklıydı.” Şimdi biraz daha ciddiydi. “Görmediğini söyleme.”

Gözlerimi erkeklere kapattığımı bilmediği için böyle konuşuyordu. Onları görmüyordum, üzgünüm ki onlardan sadece korkuyordum.

“Kızma ama,” dedi, gönlümü almaya çalıştığını anladım. “Sen ıslanma diye şemsiye açmıştı, çok tatlı hareket bence.”

“Gazel, o benim yalnızca bursumu karşılayan adam.”

“İçimden bir ses öyle kalmayacağını söylüyor.” Sesi surete bürünmüş o, a, umuda benzerdi. “Bazı insanların bir araya gelmesi tesadüf değil, aderdir. Belki siz de öylesiniz, ne biliyorsun?”

“Gazeeeel.”

“Tamam tamam.”

Yolculuğumuz çok sürmedi. Bazen dünyayla olan tüm bağıyı koparır, sadece durur ve beklerdim. Amaçsız, sebepsiz, zamansız, neyi beklediğimi bile bilmeden... Araba yolculuğu sırasında da böyle bekledim ve dakikalar sonrasında Gazel omzumu sıvazlayarak beni uyandırdığında, irkilerek kendime geldim. Beni, Eminönü’nde ziyaret ettiğim sahafa getirmişti. Bunu onunla konuşmuştuk, burayı uygun bulduğumu, çalışabileceğimi söylemiştim.

“Teşekkür ederim,” dedim esneyerek doğrulurken.

“Seve seve.” Elini omzumda hissettim. “Galip birkaç gece yok, lütfen gel, benimle kal.”

Son olanlardan sonra nasıl kalırdım ki evde? “Hayır,” diye itiraz ettim onu kırmaktan korkarak. “Ben... Ben başımın çaresine bakabiliyorum.”

“Safir, lütfen.” Gözleri sahici bir itiraz ve samimiyetle destekliyordu isteğini. “Ne olursun, bu sefer karşılaşmanıza izin vermeyeceğim. Bak, ben sıcacık evimde yatarken senin dışarıda kalmanı kaldıramıyorum...” Çenesini sıktı, dudağının içini ısıırıyordu. “Beni seninle sına. Hem bu gece çok yağmur yağıyor, nasıl kalacaksın dışarıda?”

“Gazel...”

“Sana söz, karşılaşmayacaksınız.”

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Gözlerimi yumarak başımı salladığımda, el çırtığını duydum. “Çıkışta seni alırım, beni ara.”

Cevap veremedim. Sıcak kollarının bana sarılarak vedayı eyleme dökmesine müsaade ettim. Kollarını kısa bir süre sonra çekerek başımdaki bereyi düzeltti ve genişçe gülümseyerek arabadan inmemi izledi.

Gazel olmasa eksik kalırdım.

Kaldırıma çıkarak sahafın cam detaylı, üzerinde birkaç not kâğıdının bulunduğu kapısını açtım. Not kâğıtlarında şiirler, kısa sözler yazıyordu. Kapıyı içeriye doğru açtığımda, kısık sesli bir zilin çaldığını duydum. Gazel arabasıyla birlikte uzaklaşırken birkaç saniye çalan zili görmek için başımı çevirdim ve bunun kapıda bulunan bir sistem olduğunu fark ettim.

Birkaç gün önce geldiğim gibiydi. Ahşap rafların arasında insanlar vardı ve içerisi oldukça sessizdi. Uzun duvarlara sahip olan mekânın çatısından avizeler sarkıyordu. Ortama dengeli bir şekilde yaydığı ışıklar loştu. Arar gözlerle etrafa bakarken kasanın yanında duran kadını gördüm ve ayaklarım benden bağımsız bir şekilde oraya ilerledi.

Lütfen yapabileyim, lütfen!

Geniş, ahşap kasanın önünde durarak ellerimi stresle kotuma sürdüm. Karşımdaki kadın varlığını hissederek başını bana doğru kaldırdığında, ilk fark ettiğim siyah çerçeveli, büyük camlı gözlükleri oldu. Kır saçlı, ellili yaşlarında, pamuk gibi beyaz teni olan bir kadındı.

“İlan vermişsiniz, çalışan arıyormuşsunuz. Ben... başvuru için geldim.”

Beni süzerken kafasını salladı. “Kitaplardan anlar mısın?” diye sordu, sesi meraklıydı. “En son hangi kitabı okudun?”

“Severim,” dedim dosdoğru bir şekilde. “En son şiir okudum. Edip Cansever’in.”

O şiiri burada, üst katta okuduğumu bilse utançtan iki büklüm olabilirdim herhalde.

“Yaşınız kaç?” diye sordu.

“Yirmi bir.”

“Üniversite öğrencisi misiniz?”

Herkes sizi olamadığınız her iyi şey için suçlayacaktı. Neyse ki buna alışmıştım. “Hayır,” dedim.

“Tamam, başlayabilirsiniz.”

Gözlerimi kendisine çevirdim. “Ne?”

Gözlüklerinin ardındaki kahverengi gözlerini bıkkınlıkla devirdi. “Başlayabilirsin çocuğum.”

Bu kadar hızlı bir geri dönüş beklemiyordum. “Yani, hemen şimdi işe mi başlayayım?”

Elindeki kitabın sayfasını özenle düzeltirken, “İşe ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Elbette.”

Çenesiyle sahafın içini gösterdi. “Öyleyse, bir toz mendiliyle kitap kapaklarını silmekle işe başlayabilirsin.” Kendisine nasıl bakıyordum bilmiyorum ama sabırsızca soluduğunu gördüm. “Kitapların bir kısmı çok yaşlı olduğu için tozlu ve bakımsız. Kapaklarını ve oldukları rafları sil.”

Mutluluktan ağlamak istediğimi fark ettim. Çok heyecanlanmıştım. “Toz bezini nerede bulabilirim?”

Kasanın altındaki bir rafı çekti ve birkaç saniye sonra elime bez bıraktı. “Başla kızcağızım, iş beklemez.”

“Hemen başlıyorum!”

“Bu arada,” dedi gözlerini üstümden bir an çekmeden. “İsmin ne bakayım?”

“Safir,” dedim. “Safir Mila Safkan.”

Güzel Safir, derdi babam. Güzel ve tatlı Safir.

Onaylar bir mırıltı çıkardığında, yüzümdeki minnet ifadesiyle beraber ona arkamı döndüm ve yavaş, heyecanlı adımlarla iki rafın arasına girdim. “İleride bir portmanto var,” dedi henüz adını bilemediğim yeni patronum. “Oraya koy kızcağızım.”

Öyle çekingendim ki doğru dürüst diyalog bile kuramıyordum. Bunun üzüntüsüyle iç geçirerek iki rafın arasından yürüdüm ve çıkıntılı duvarın içine yerleştirilmiş portmantoyu buldum. Çantamı, montumu ve beremi üzerimden çıkararak dolabın içine ittim ve kazağımın kollarını bileklerime çekeştirerek etrafıma bakındım.

İşim.

Elimdeki bezle kadının bahsettiği rafa ilerledim. Burası hem yapı hem dekor olarak diğer kitapçılara benzemiyordu; daha klasik görünümlüydü. Elimdeki toz beziyle kalın kapaklı, tozlanmış kitaplara uzandım ve resmi olarak işe başlamış bulundum.

İstediğim buydu. Kimsenin bana karışmadığı, hatta benimle konuşmadığı bir ortamdı. Çalışmak, paramı kazanmak, kendime bakabilmek istiyordum. Doğrusu hiç sorgulamadan beni işe almaları çok garipti ama sanırım acil çalışana ihtiyaçları vardı. Maaşımı, çalışma saatlerimi hiç konuşmamıştım ama yarın konuşabileceğimizi umuyordum.

Uzun bir süre rafların ve kitapların tozunu aldım. Bu sırada burada çalışan birkaç kız beni görünce şaşırmış ama huysuz ve tonton patronum onlara kötü kötü baktığı için yanıma gelip bir şey soramamışlardı. Genç bir çocuğun da burada çalıştığını gördüğümde ilk an ürkmüştüm ama henüz liseli bir çocuk olduğunu anladığımda rahatlayabilmişim.

Saatler boyunca koşturdum, çok az yoruldum ve çoğu zaman kitapların tozunu aldım. Hava karardığında bile mekân loş kalmaya devam etti. Yalnızca iki müşteri vardı ve ikisi de üst katta, mekân kapanacağı için telaşla alışverişlerini tamamlıyorlardı. Huysuz tonton kasanın arkasında, kahvesinin son yudumlarını içerken, bir elimi enleme yerleştirerek ense kökümü ovdum ve anlık ağrıyı savuşturmaya çalışarak gerindim.

En üst raftaki az yapraklı kitabı almak için parmak uçlarımda yükseldiğimde, sahaf kapısının aralandığını duydum ve hemen sonra zilin çalarak etrafta kısıkça çınladığını işittim. Mekân birkaç dakika sonra kapanacakken birinin gelmesini beklemiyordum. Parmak uçlarıma yüklenerek bedenimi geniş rafa yasladım ve tüm gücümü zorlayarak kiraba uzandım.

Tabanlarıma basarak rahatladım ve başımı hafifçe önüme düşürerek kataba bakındım. Kapağı hoşuma gittiğinde açtım ve sessizce sayfalarına göz attım. Hafif sararmış yapraklara sahip ince bir kitaptı. Dalgın bir şekilde açtığım sayfada, italik harflerin üzerine düştü gözlerim. Beyaz sayfaya siyah mürekkeple yazılan yazıyı gördüğümde, tebessüm eşliğinde o repliği okudum. “*Eğer yeryüzündeki bütün elleri bir masanın üzerine koysalar...*” diye başladığım repliği, tanıdık bir sesin sahibi devam ettirerek şöyle dedi: “*... elini bulabilirdim onların içinden.*”

Hazer Han,

Burada.

Sesini ansızın duymuş olmanın şaşkınlığıyla harflerin üstündeki gözlerimin kocaman olduğunu hissettim. Sahiden burada, yanımdaydı ve tekrar kaçınılmaz bir şekilde yüz yüze gelecektik. Kitabı taşıyan parmaklarımın titrediğini hissettiğimde, omzumun üzerinden ona döndüm. Bir kol mesafesi kadar uzağımda, avizeden dağılan ışığın altındaydı. Boyu benden uzun olduğu için yukarıdan bakan oydu ve ne şaşkınlığa ne duygularına dair bir ifade barındırmıyordu çehresinde. “Burada ne yapıyorsunuz?” dedim parmaklarımı kitabın etrafına sararak. “Bu da mı tesadüf?”

Elleri, takımının üstüne giydiği kabanının ceplerindeydi ve geniş bedeni bir gölge gibi önümde dikilerek beni ürkütüyordu. Omuzlarını silkerek, “Sürekli uğrarım buraya,” dedi. Gözleri o kadar kısıktı ki, renklerini göremiyordum. “Bu mevkide oturduğumdan bahsetmiştim, Safir Mila.”

Bahsetmişti ama bunu şimdiden unutmuştum. Hem neden planlamadığımız halde her seferinde karşılaşıyorduk ki? Bakışlarımı ellerime düşürürken, “Ya siz?” dedi, pürüzlü sesiyle. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Çalışıyorum.”

Duraksadığını hissettim ama bununla ilgili hiçbir şey sormadı. Üzerinden yağmur kokusunu alıyordum. “Buyurun, bakmak istediğiniz kataba bakın,” dedim nazik davranmaya özen göstererek. Geçmek için izin istedim. “Müsaadenizle?”

Keskin bakışları yüzüme bakmaya devam ederken, “Kitabı istiyorum,” dedi dümdüz. “Elindekini.”

“Ha?” Minik bir duraksamanın ardından elimdeki kitabı kendine uzattım. “Buyrun.”

Cebinden çıkardığı elini kitabı almak için bana doğrulttuğunda yutkundum. Sanki uçurumun ağzında, rüzgârın gelip beni aşağıya uçurmasını beklemek gibiydi elini beklemek. Kemikli parmakları ona uzattığım kitabı kavradığında omuzlarım rahatlamanın verdiği gevşemeyle çöktü.

Bir adım gerilediğinde elimdeki toz bezini avucuma alarak rafta kendisi arasında sıvıştım ve kasaya doğru yürüdüm. Arkamdan geliyordu, adımları bana yetişmişti. Kasanın önünde durduğumda, huysuz

tontonun bana olduğundan daha tatlı şekilde Hazer Han'a baktığını gördüm. "Hoş geldin oğulcağızım," dedi sevimli bir tonda. Hafif bir gülme istediği beni dürtse de kasaya bakmaya devam ettim. "Bu kitabı mı aldın? Ama sen bu kitaptan daha önce almıştın san..."

"Yanlış hatırlıyorsunuz galiba."

Hazer Han'ın sessizce mırıldandığı söz sonrasında kadın üstelemeden kafasını salladı ve kitabın barkodunu okuttu. Hazer ödemesini yaptı, poşetini aldı ve kabarık cüzdanını cebine yerleştirdi.

Ona *iyi akşamlar*, demek için dudaklarımı araladığımda, "Sizi bırakmamı ister misiniz?" diye sordu, aniden. Heyecanlandım. "Evinize?"

Onu bir kez daha geri çevirecek olmanın mahcubiyetiyle, "Metro kulanacağım," dedim. "Teşekkürler."

Başı sağ omzuna düştü. "Beni hep reddediyorsun Safır Mila."

"Reddedileceğinizi bildiğiniz soruları sormayın öyleyse."

Gözleri bana sonbaharı anımsatıyordu ama asla ona uzun bakıp o mevsimi yaşamıyordum. "Elbet bir gün kabul edersin," dedi ve gözlerini gözlerimden çekmeden ekledi. "İkna konusunda kabiliyetliyim."

Verecek bir yanıt bulamayarak gözlerimi kırıştırdığımda, boyasına çamur sıçramış ayakkabıları üstünde dönerek uzaklaştı. Bana veda etmemişti, belki de vedası, son bakışıydı. Gün içinde dağılmış olan saçlarına bakarken, "İyi akşamlar," diyebilirdim yalnızca. "İyi akşamlar, Hazer Bey."

Omuzlarının yükseldiğini gördüm. "Balerinim, iyi akşamlar."

Balerininiz için hiçbir akşam iyi değil, bayım.

Sahafın kapısı aralandı, zil içeride çınladı ve etraf, o kapıyı çekip gittikten sonra ölümcül bir sessizlikle kaplandı. Kaldırım kenarındaki arabasına yerleşti, şoför koltuğunda yine Kerem olmalıydı. Oysa yanımdan arabayla ayrılmamışlardı. Araba kaldırım kenarından uzaklaşmaya başladığında, sahafın pencerelerine inen yağmurun gürültüsü çoğaldı. Gittiler, uzunca bir süre orada durup bakakaldım.

“ÇİRKİN KALPLER”

Sustuklarım o kadar büyüdü ki içimde artık ben kayboldum.

Son zamanlarda en çok bunu hissediyordum; sessizliği. Kâbus görerek kan ter içinde kaldığım, altındaki çarşafı, parmaklarım acıyana dek sıkıtığım bir güne uyanmıştım. Dün Gazel ile konuştuğumuz gibi, Galip evde olmadığı için buraya gelmiş, misafir odasında kalmıştım. Bu ev göğsümün huzursuzca kıpırdanmasını sağlıyordu ama dışarıda kalmak, burada kalmaktan daha iyi değildi.

“Hadi Gazel.”

Az sonra Gazel hazırlanmış bir şekilde geldiğinde, hâlâ koltuklara bakıyor olduğumu gördüm ve bir kez daha günün birinde kendime ait bir evimin olmasını umdum. Gazel kadife bir etekle triko kazak giymişti.

“Beni şu yakışıklı patronunla ne zaman tanıştıracaksın?” diye sordu yanıma vardığında, salonun çıkışındaki portmantoya yürüdük. “Adı neydi? Hazer mıydı Hazer miydi?”

“Hazer, Hazer Han.”

Adı kaburgalarımın, stresli bir vuruşla beraber kalbime yüklenmesini sağladı. Gazel portmantodaki içi yünlü kabanına uzandı. “Beni tanıştıracaksın değil mi?”

“Bir şekilde karşılaşırırsanız zaten tanışırırsınız Gazel. O benim hayatımdaki biri değil, neden tanışmak istiyorsun ki?”

“Sizi yakıştırdığımı söylemiştim.”

Erkeklerden korktuğumu ona söylediğimde bunu sorgulayacak olması, benim bu konudaki sessizliğimin sebebiydi. Ben bir saksının içinde solan çiçektim ve erkekler bu saksıyı sulamazdı. Üzgünüm, erkekler benim için o saksıdaki çiçeğe zarar veren böceklerdi.

Montumu giydim. Gazel’de bıraktığım büyük eşyalarımın olduğu çantayı değil de normal sırt çantamı alarak askılarını omuzlarıma takım.

Evden çıktık ve sokağın karşısına geçerek Gazel’in kırmızı, spor arabasına yerleştik. Beni dans okuluma bırakacaktı. Evet, sanırım orası artık “benim” dans okulumdur.

Yolculuğumuz onun acemi şoförlüğü sayesinde biraz uzamıştı ama bu dert değildi, üstelik daha vaktim vardı. Bir müddet sonra, güneş gökyüzüne oturan bulutların önüne geçerken, araba kaldırım kenarında sakın bir frenle durdu.

Gerginlikle ellerimi ovuştururken, Gazel koltuğunda bana doğru kaykılarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “İşin bittiğinde tekrar yanıma gel, Galip evde değil, ayrıca sana kurabiyeler yapacağım. Kurabiyelerimizi yerken bir kez daha Titanik izleyip ağlayalım lütfen.”

Bana umutla baktığında onu geri çevirmek zor oldu. Kollarını belime sardı. O bana sarılınca benim için hâlâ umut olduğunu hissettim. Kısa süreli sarılmasını yanağıma kondurduğu bir öpücükle tamamlayarak benden uzaklaştığında arabayı dikkatli kullanması gerektiğini söyleyerek arabadan indim.

Basamakları çıkıp nihayet kapıya geldiğimde yine aynı hislerle doluydum. Kalbim gerginlikle kasıldı ve ardından gevşeyerek göğüs kafesimin içine yerleşti. İçeri girdim. Sırtını duvara dayamış, ellerini pantolonun ceplerine yerleştirmişti. Beni bekliyordu ve odadan içeriye attığım ilk adımda omzunun üzerinden bana doğru döndü.

“Erken geldin Safir Mila.”

Bir ima mıydı yoksa erken geldiğim için duyduğu memnuniyeti, çıkarsızca söylüyor muydu emin olamadım. “Sizi bekletmek istemedim,” diye itiraf ettim. “Sonuçta beni izleyerek geçireceğiniz vakti duvarları izleyerek geçirmek istemezsiniz,”

“Sonuçta ben seni izleyerek geçirdiğim vakti duvarları izleyerek de geçirebilirim ama bu beni, seni izlerken olduğum kadar tatmin etmez.”

Gözleri bir an gürültülü bir gökyüzüydü, bir an sonra ise uğultu bile olmayan bir uçurum dibiydi. “Anlıyorum.”

“Anlıyorsun.”

Küçük bir an, sürekli tekrarlayan diyaloglarımıza gülecek gibi oldum. “Meliha Hanım bize katılmayacak mı?” diye sordum ve o beni bir an ertelemekten cevap verdi: “Meliha Hanım’ın bize katılmasını mı istersiniz?”

Onunla konuşmak böyleydi işte. Susarak konuşmaktı, avuçlarım terleyerek, vücudum kasılarak konuşmaktı. “Bana yardımcı olacağından bahsetmiştiniz,” diyerek açıkladım kesik kesik. “Yoksa olmayacak mı?”

“Senin dans ederken kimseye ihtiyacın yok. Sen dans ederken, senden başka kimse görünmüyor zaten.”

Gözlerinde gerçeği aramak istedim ama gözlerine o kadar uzun süre bakamazdım. “Beni takdir mi ediyorsunuz?”

“Yeteneğini ve dansını takdir ediyorum.”

Bunu birisi bana ilk kez söylüyordu. Birisi, gözlerimin içine eksiksiz şekilde bakarak beni ve dansımı takdir ediyordu. Tamam, Gazel de dansımın harika olduğundan bahsederdi ama beni bunun için takdir etmemişti. “Beni takdir ediyorsunuz?”

“Seni takdir ediyorum.”

Heyecanlanmıştım. Dans konusundaki dürüstlüğüne inandığım birinden bunu duymuş olmak, bedenimin dans için dilenmekte ne kadar haklı olduğunu hissettirdi bana.

“Üstünü değiştir istersen?”

Kafamı hızla salladım. Altımda taytım olsa bile üzerime ince, hareketlerimi kısıtlamayacak bir bluz giymeliydim. “Ben kabine geçeyim.”

“Beni fazla bekletmeyin Safir Hanım.”

Onun için kimi zaman Safir Hanım, kimi zaman Safir Mila’yıdım ama o benim için hep Hazer Han Bey’di. Avuçlarımanın nemini silecek bir yer arayışında ilerleyerek dans odasının içindeki kabine yöneldim. Kabinde biraz soluklandıktan sonra kapıyı kilitledim ve kapıyı kilitlediğimi onun da anladığından emin olarak rahatsızca kıpırdandım.

Kabinden çıkarken pointlerim ayaklarımdaydı.

Parmaklarımı sıkıştırmıştı ama bu acıya dayanabilirdim. Dışarıya çıktığımda, Hazer Han beni fark edip bana doğru döndü. Tek kaşını kaldırdı. Ah! Ne kadar muntazam kaşlara sahipti... “Müziğini sen seçmek ister misin?”

Benim için dans sırasında müzik şart değildi. Fakat o bir yerde benim patronumdu ve ona müzik istemediğimi söylemezdim. İçinde kaset bulunan radyonun yanına yaklaştığımda ona sırtımı dönmüştüm. Radyonun tuşları üzerinde parmaklarımı gezdirdim, neden eski tarz bir radyo tercih ettiğini bilemiyordum. İlk müzik hoşlanmadığım bir tarzda hızlı bir melodiydi. Değiştirdim fakat bu da pek hoşuma gitmemişti. Hazer Han’ın kaba bir tavır sergilemesinden kaçınarak bir sonraki müzikte karar kıldım; ağır aksak ilerleyen, hoş, sözsüz bir müzikti. Altdudağımı ısırarak

omzumun üzerinden ona döndüğümde, sırtını duvara dayamış beni izlediğini gördüm. “Hâlâ bir koreografimiz yok mu?” diye sordum.

“Meliha hâlâ üzerinde çalışıyor.”

“Peki müzikal günü?” diye sordum, dudağımı ısırma bir an ara vererek. “Tek başıma mı olacağım?”

Bakışlarını kaçırdı, ya da ben öyle düşündüm. “Meliha’nın hazırladığı koreografiye bağlı.”

Kendime engel olamayarak, ta içimden gelen bir yakarıyla baktım gözlerinin içine. “Yalnız olmak istiyorum... Bir erkek partnerle dans etmek istemiyorum.”

Kirpikleri, birbirine değecek kadar kısıldı. “Buna ben değil, Meliha karar verecektir,” dedi.

“Ama ben senin balerinimin?”

Durdu.

Bu yanlış bir cümleydi. O da bu cümlemin yanlış olduğunu düşünüyor muydu? Hızlıca önüme döndüm, ona bunu söylemem çok saçmaydı ama bana böyle seslendiği için onu ikna edeceğimi düşünmüştüm. Kalbimin içinden bir bıçak geçiyormuş gibi hissettiğimde, o bıçağı kalbime geçirenin de kendim olduğu gerçeğiyle yüzleştim.

Bana bir karşılık vermediğinde müziğin sesini daha çok açtım. Gözlerim kapalı kalmaya devam ederken, parmaklarımı önümdeki gri metale yastıdım. Bu bale veya dans sırasında destek almam için odanın duvarları boyunca döşenmiş bir sistemdi. Ellerimi silindirik şeklindeki, gümüş metalin etrafı boyunca dolayarak bacaklarımı kırdım. Dans ettiğimde o utancı yakamdan biraz silkebilir, bunu unutturdum. Dans, benim aklımı başımdan alıyordu. Demirden destek alarak bedenimi serbest bıraktım ve başım, arkama doğru belimle beraber kıvrıldığında, karnımın gerildiğini hissettim.

Bedenim dans için kıvrılmaya istekli bir şekilde kıpırdandığında, bu talebi reddetmeyerek doğruldum ve parmak uçlarımda yükselerek destek aldığım yerden uzaklaştım. Birkaç ufak ısınma hareketi şarttı. Öncelikle kollarımı soluma doğru açarak başımı boynumla beraber kıvırdım ve bunu yaparken parmak uçlarımda yükselerek kondisyonumu ölçtüm. Parmak uçlarımda yeterince uzun süre kalabiliyordum, bu güzeldi.

Birkaç dakika ısındıktan sonra müziği duymamaya, dansımdan başka hiçbir şeyi hissetmemeye başladım. Başımı sol omzuma çevirerek bacağımı ileriye kırdım ve diğer ayağımın ucunda yükselerek kendi etrafımda üç yüz altmış derece bir dönüş yaptım. Bacaklarım kıvrakça süzülüyor, pointlerim ayak parmaklarımı sıkıştırıyordu. Saçlarım, bağlamadığım için her dönüşümde kuvvetli bir şekilde yüzüme çarpıyordu. Göğsümü gererek kollarımı ileriye atıyor, belimi kırıyor, bacaklarıma yükleniyordum. Bu büyüleyiciydi. Dans etmek en pahalı gerdanlıkları takmaktan, en güzel yerlere gitmekten çok daha muazzamdı. Çünkü dans ederken parlayan o gerdanlık sizdiniz.

Tabanlarımı yere kavuşturduğumda ve kollarımı iki yanına indirdiğimde, bir alkış sesi duyarak irkildim ve gözkapaklarımı hızla kaldırdım. Beni alkışlayanın Hazer Han olmadığını hissediyordum. Hislerimde yanılmamıştım, çünkü beni alkışlayan Meliha'ydı. Hazer Han'ın yanında ve parlayan gözlerle bana bakıyordu. "Bayıldım," dedi samimiyetle. "Az eğitime rağmen oldukça başarılısın."

Heyecanla saçma bir tepki vermemek için yutkundum. Işıklarım yanmaya mı başlıyordu? "Teşekkür ederim."

Bana göz kırptı ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi, "Yalnız pointlerin seni zorluyor gibi," O an eğilip pointlerime mi baksam yoksa hüznümü mü saklasam bilemedim. "Bu baya eski sanırım, mümkün olursa yeni point al kendine."

Kafamı hızlıca salladım, engel olamadığım bir şekilde sol ayağımı sağ ayağım üzerine yaslayarak dikişleri örterken içimi çektim. Meliha Hanım memnuniyetle gülümseyerek uzaklaştı ve Hazer Han'a birkaç şey diyerek odadan dışarıya çıktı. Burnumun direği sızlamıştı. Ah, yaşadığım durum utanç vericiydi.

Hazer Han bana doğru bir adım atarak boyalı ayakkabılarıyla kadrajıma girdiğinde, zihnim geçmişten bir anı kavrayarak önüme bıraktı. O anın içinde onunla ilk kez karşılaşılıyorduk, güneşin önünden geçerek yanıma geliyor ve kanayan parmağım için bana bir mendil uzatıyordu. Pointleri diktigimi biliyordu, başka pointlerim olmadığını da tahmin ediyor olmalıydı.

"Safir Mila..."

"İşe gitmeliyim."

Bir çırpıda arkamı dönüp kabine yürüdüm. Israr etmedi, boğazının derinliğinden tanımsız bir mırıltı dökülürken kendimi kabinin içine atarak sırtımı kapıya yasladım. Hayatın bana bir kez olsun cömert davranmasını hak etmiyor muydum, Tanrım?

Hızlı hareketlerle kazağıma uzandım. Bluzumun üstüne geçirerek montuma uzandım. Bugün kendisini bir kez daha görmek istemiyordum, az önce yaşananlar yeterince küçük düşürücüydü zaten. Adımlarının sesini duydum ama odanın içinde mi geziyor yoksa dışarı mı çıkıyor anlamadım.

Lütfen çık.

Adım sesleri uzaklaştı, Hazer Han beni bırakıp gitti.

Saçlarımın yükünü sırtıma bırakarak kabinden dışarıya çıktım ve eşyalarımı alarak odayı terk ettim. Kollarımı kendime sararak merdivenleri indim. Ah, yine yağmur yağıyordu ve bu, bir kez daha ıslanacağım anlamına geliyordu. Tanrı'nın sanatından şikâyetim yoktu ama şemsisiz bir kız için, gökyüzünün daha merhametli olmasını diliyordum.

Kapılar iki yana açıldığında dışarı çıkarak ıslak merdivenlerden indim, bu sırada yalnızca basamakları izliyordum. Su birikintileri taytuma sıçramasın diye dikkatli yürürken, son basamağı da indim ve aynı esnada bir motor sesini duyarak irkildim. Merdiven bitiminin önünde duran bu araba Hazer Han'a aitti. Kalbim yeni bir duygu tadarken araba kapısı içeriden açıldı ve gözlerim ilk önce onun kemikli elini gördü. Eli doğrultusunda kolunu, omzunu, boynunu ve gergin yüzünü... Amber gözleri, ürkek bakışlarına dokundu. Ben daha ağzımı aralamamışken, "Kahve," dedi yalnızca dudaklarını kıpırdatırken. "İçer misin?"

Saçlarım başıma yapışırken gürültülü yağmurun sesini bastırarak cevapladım. "Hayır." Sevmem ki.

"Sahlep?"

Birbirimize bakmaya devam ettik.

"Hayır."

"Sıcak çikolata?"

"Olur."

"Harika."

Bir an olacak olanın ne olduğunu düşündüm. Bunu ne ara, nasıl onaylamıştım? Bana en savunmasız anımda gelmişti ve onu bir kez daha

geri çevirmenin kaba olacağını düşünmüştüm. Deri araba koltuğunda gerilediğinde, yanında benim için yer açtığını anladım ve o koltuğa yerleştim. Çantamı yanıma bırakarak sırtımı arkaya dayadım ve cam kenarına oturarak nefesimi tuttum. Nefesimi tuttum, çünkü kapıyı kapatmak için eğildi ve bunu yaparken kolu montuma sürtündü.

İkimiz de bir an, küçücük bir an birbirimize baktık.

Uğultulu sessizlik motor sesiyle dağıldı.

Başımı önüme düşürerek ellerimi dizlerimin arasına kısırdım ve saçlarımın iki yanımdan yüzüme gizlemesi karşısında rahatça nefeslendim. Tombul parmaklarımı izlerken, arabanın sokaktan çıktığını ve yan caddeye girdiğini gördüm. Silecekler çalışıyordu, silecekleri izlerken Kerem'in ısıtıcıya uzandığını görür gibi olmuştum. Gözlerimiz aynada kesiştiğinde bana, onda görmeye alışkın olduğum çıkarsız tebessümle karşılık verdi.

"Nasılsınız Safır Hanım?"

Kimsenin gülümsemesine kanmamam gerektiğini çok küçük yaşta öğrenmiş olmama rağmen Kerem'in bu gülümsemesine karşı koymak zor gelmişti. "İyiym Kerem," diyerek cevapladım kendisini. "Sen nasılsın? Patronun hâlâ seni, maaşını azaltmakla tehdit ediyor mu?"

Kerem'in gözleri ve dudakları eş zamanlı büyüyerek soruma tepki verdiğinde mimiklerinin gülmeye hazır olduğunu gördüm fakat Hazer ona nasıl baktıysa, Kerem sertçe yutkunarak kafasını iki yana salladı. "Hazer Bey o anlarda ciddi değil, maaşım almam gerekenden bile daha yüksek."

Hazer Han'ın bakışları şimdi profilimdeydi, yüzüme nakış nakış işleniyordu sanki bakışı. Yüreğim denizler gibi taşacak oldu. "Senin için sevindim Kerem."

"Sağ olun Safır Hanım. Isıtıcıyı açtım, daha iyi misiniz?"

Hazer Han sesli bir nefes aldı.

Tanrı'dan onun hak ettiği her şeye sahip olacak bir adam olmasını diledim. "Teşekkür ederim Kerem."

"Ne demek Safır Hanım." Kerem direksiyonu sağa kırdı. "Ee, daha nasılsınız?"

Bu sorunun cevabını kendime veremiyordum ki ona vereyim. Herkes gibi yalan söyleyerek *iyiyim* mi diyecektim? Benim tökezlediğim esnada Hazer Han'ın kısık sesi arabanın içine dağıldı. "Kerem, sussan mı artık?"

"Aa yine gevezelik mi yaptım Hazer Bey?"

Dik dik Kerem'e baktığını gördüm. "Kerem, işinden olma da sus."

Kerem sustu. Hazer'in Kerem'i susturma taktiği buydu sanırım ama Kerem, Hazer Han için çalışmaktan şikâyetçi görünmüyordu.

Yağmur gürültülü şekilde cama indiğinde, camdan uzaklaşarak koltukta kaykıldım. Cama o kadar yakından bakıyordum ki, sanki yağmur damlaları gözlerime düşüyor gibi hissetmişim. Yağmur yavaşlayana ve ardından tamamen durana kadar gökyüzünü izledim ve gökkuşağının gökyüzüne oturmasını bekledim.

Büyük araba daha önce defalarca kez geçtiğim bir caddede, kaldırıma yakın şekilde sakince durduğunda, kafenin Starbucks olduğunu gördüm. Sanırım benimle kahveyi burada içecekti, pardon, sıcak çikolatayı...

"Daha bekleyecek misin?"

Yanağımın içini ısırdım. "Sizi bekliyorum."

"İneyim o halde, sen de inersin."

"İnin o halde, ben de ineyim."

Homurtuya yakın bir ses çıkardıktan sonra kapıya asıldı ve kendini dışarıya bıraktı. Takımının içinde pahalı ve şık görünüyordu. Kerem patronuyla eş zamanlı olarak dışarıya fırlayıp şemsiyeyi almış ve patronunun başına açmıştı. Oyalanmadan dışarıya çıktığımda, gerginlikten âdeta vücudum ağrıyordu. Kalbimin kasılıp gevşediğini ve bunu bir ritim halinde yaptığını hissediyordum. Karşıya geçmek için birbirimize doğru yaklaştığımızda, Kerem bir adım arkamıza geçerek şemsiyeyi ikimizin üstüne açmış oldu. Şemsiyeye düşen yağmur damlalarını işitirken, Kerem ağzının içinde homurdandı. "Starbucks'mış... Bunlar hep kapitalizmin oyunu."

Hazer Han dilini dudakları üzerinde yuvarlayarak omzunun üstünden Kerem'e döndü. "Kerem," dedi şemsiyeyi onun elinden alırken. Siyah şemsiye silkelendi ve birikmiş su aşağıya döküldü. "Bizi bir sal."

Kerem gülmeye çalışarak, "Arabaya geçeyim en azından orada ıslanmam," dedi.

Hazer Han'ın ona olan dik bakışları altında kaputu dolanarak şoför koltuğuna yerleştiğinde, Hazer Han çok ani bir şekilde yüzünü bana çevirerek beni hazırlıksız yakaladı. Gözleri erimiş karamel şeklindeydi, sıcaktı ama soğuk bakıyordu. Şemsiyeye yağmur düştü, kırmızı ışık yandı, karşıdan karşıya geçmek için ilk adımı aynı anda attık.

Az sonra kafenin kapısından içeriye, birkaç insanla beraber girdiğimizde Hazer Han şemsiyeyi kapatarak silkelemişti. Ne yapıyordum? Erkeklerle güvenmiyordum, onlardan ürküyordum ama neden buradaydım? Sıraya girdik, çok beklememiştik. Sıcak çikolata ücretimi ne ara ödemişti anlamamıştım ama ona çatıgım kaşlarla baktığımda, beni buraya kendisinin davet ettiğini söyleyerek bunu geçiştirmişti. Mekânın en تنها yerinde kalan yuvarlak, ahşap bir masayı seçerek oturduğunda, etrafı kolaçan ederek masaya doğru yaklaştım ve onun karşısına oturdum. Mekânın camı hemen yanıımızdaydı, oturduğumuz sandalyeler kahverenkliydi ve ayaklarım masanın altındaki demire yaslanmıştı. Ceketinin düğmesini çözerek bembeyaz, ütülü gömleğine daha fazla yer açtığına, ellerimdeki karton bardağı masa üzerine bıraktım. Şemsiyeyi yere yaslayarak cama dayamış ve saçlarını arkaya doğru silkelemişti. Parmakları yer yer kızarıktı.

Hazer de ellerini tıpkı benim gibi ahşap masanın üstüne yaslayarak parmaklarıyla oynamaya başladığında, onun da gergin olduğunu hissettim. Bu gerginlikten sıyrılmayı dileyerek etrafıma bakınırken, “Montunu çıkarmak istemez misin?” diye sordu, sesi karlı bir kış günü gibi soğuk ve dumanlıydı. “Burası sıcak.”

Ceketinin ön cebine koyduğu gece mavisi ipek kravatını izlerken, kelimelerimi boğazımdan çekip çıkardım. “Böyle, montumla kalayım.”

Yüreğim telaşla kıpırdanırken, bakışlarının, taşımakta zorunlu olduğum bir gerdanlık gibi boynuma yerleştiğini hissettim. Bu çok anlık bir bakıştı ve tekrar gözlerime çıkmıştı. “Neden aksanlı konuştuğunu hâlâ söylemeyecek misin?”

Ah, şu mesele... Neden bunu merak ettiğini anlayamayarak, “Annem İspanyol,” dedim, annemi anmanın bir ölüyü anmakla eş olduğunu hissedip ürperdim. “Ben... Ben küçükken evimizde iki dil de konuşulurdu ve her iki dili de bazen aksanlı konuşabiliyordum.”

Nefesim, tıpkı bir neşter gibi boğazıma kesikler atarak dudaklarımdan sızarken, boğazını temizleyerek eliyle ensesini sıvazladığını gördüm. Onu da mı geriyordum? Kendisine karşı yabancı olduğum için benimle konuşmakta tereddüt mü ediyordu? “Kardeşin var mı?” diye sordu bu kez.

Leo’nun umutla parlayan gözlerini anımsadığımda dudaklarımda ufak bir tebessüm belirdi. “Bir oğlan kardeşim var.”

“Demek bir erkek kardeşin var.”

“Bir oğlan kardeşim var.”

“Bir erkek kardeşin var.”

“Bir oğlan kar..”

“Anlıyorum Safır Mila, oğlan kardeşin var.”

Yanaklarımdaki kızarıklık boynuma yayılmış olmalıydı. Saçma bir diyalogtu ve bunun sebebi ikimizin de gergin olması mıydı? Ona karşı o kadar mesafeliydim ki benimle buraya geldiği için pişman olmalıydı. Bir an bu düşüncenin beni üzdüğünü hissettim. Gözlerine, ona fark ettirmeden bakmaya çalışıyordum ama toprağı eşeleyen fareyi sanki kuyruğundan kısıtıyordu. Bir an dudaklarıma engel olamayarak, “Benimle buraya geldiğiniz için pişman mısınız?” diye sordum.

Bakışları bana, kaldırım taşına takılıp düşmüşüm gibi hissettirirken, “Hayır,” dedi yalnızca. “Ya sen davetimi kabul ettiğin için pişman mısın?”

Bir an kırpmadığı gözlerine, nefesimi tutmuş bakarken, “Hayır,” dedim soluksuzca. “Değilim.”

“Olma.”

“Olmam.”

Bakışlarımızı aynı anda kaçırarak derin derin soluklandık.

Ellerimi önümde birleştirerek bakışlarımı parmaklarıma indirdiğimde, koyu renkli takımının içinde yükselip alçalan göğsünü görmüştüm. Bu utandırdı, bir erkeği incelemek şimdiye kadar hiç yapmadığım bir şeydi. Ben, onun göğsünden aşağıya sarkan ipek kravatına bakarken, akrep ve yelkovan aç canavarlar gibi bu zamanı bölüşmekle meşguldü.

Bir şeyler içersem konuşamazdım, o da soramazdı. Birkaç damla yağmurun düştüğü saçlarımı bir kez daha sol omzumda toplayarak montumun fermuarını hafifçe açtım ve içeceğimi daha kolay içmek için kendime alan yarattım. Sadece masaya bakıyordum. Hoş bir masaydı, rengini de sevmiştim. Parmaklarımı karton kutunun etrafı boyunca sararak içmek için ağzımın hizasına kaldırdım.

Onun da iri elinin karton bardağa yöneldiğini gördüm, vay canına, parmakları cidden uzundu. Bir an masanın üstündeki elimi açtım ve parmaklarımın, iri elinin yanında ne kadar küçük durduğunu gördüm. Üstelik parmaklarım tombuldu, buna rağmen küçük kalmıştı. Bu an, bana bir yaşanmışlığı hatırlattı. Eskiye zamanın içinde,

çatısı delik odanın birinde, üşüdüğüm için küçük ellerimi elleri içine alan babamı... Ellerim ellerinin içinde küçücük kalırdı, şimdi olduğu gibi. Yutkunarak acıyla kırışan alnımı düzeltirken, Hazer Han'ın toplu halde duran parmakları bir bir çözüldü ve eli, tam elimin yanında açıldı. Bu yaptığı hafifçe bir şaşkınlığın zihnime yerleşmesine sebep olduğunda, "Tombul parmaklar," dedi sadece, kısık bir şekilde. "Tombul parmaklar..."

Elimi aceleyle masanın üzerinden çekip kucağıma bıraktığımda, kalabalığın içinden kopan kahkahaları duydum. Bize en yakın masa bile uzaktaydı. Elimin tersiyle ensemden akan soğuk teri silerken, onun geniş omuzlarını dikleştirdiğini ve kahve kartonunun avuçları içinde kaybolduğunu gördüm.

Kalbim ağzımdan fırlayacak gibiydi.

Sıcak çikolatamı yarılایana kadar konuşmadık ve bu da biraz olsun sakinleşmemi sağladı. Masanın altındaki ayaklarımı sürekli kıpırıyor ve o da bazen başını yavaşça eğeri gibi olup ayaklarıma bakıyordu. Burası sıcaktı, montumun içinde terlemiştim, o da ceketinin içinde terlemiş olmalıydı ama ceketini çıkarmak için çaba göstermiyordu. Gerçekten büyük vücudu vardı, iri... Babamdan bile iri. Parmakları yer yer ezilmişti, babam da heykel yaptığı zamanlar parmaklarını zorlar, incitirdi.

Telefonum cebimde gürültülü bir şekilde çaldığında, aramızdaki sessizlik dağıldı ve kalbim silahını bırakan bir er gibi yılğınca köşesine çekildi. Onun gözleri tarafından izlenildiğimi hissederek montumun cebindeki telefona uzandığımda arayanın Gazel olduğunu gördüm. Fakat şimdi telefonu açıp ona Hazer Han Bey'le olduğumu söylersem beni çok yanlış anlardı. Bana kızacağını bilerek aramayı reddettiğimde, kendimde telefonu tekrar cebime koyacak gücü bulamadan telefon bir kez daha çaldı. Hazer Han masaya doğru yüklenerek "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

İrkildim. "Efendim?"

Yoğun kirpiklerinin altında saklanmış gözleri, bana, zamansız gelen acıları benimsemiş güçlü bir adamın bakışlarıyla baktı. "İsrarla arayan, sevgilin mi?"

Kelime haznemi kaybetmiş gibi, yalnızca gözlerine bakabildiğim sessiz bir an yaşandı. "Değil," diye yanıt verdim. "Benim sevgilim yok ki."

Son cümlemin çok gereksiz olduğunu, cümlem bittikten hemen sonra fark etmiş ve bakışlarımı aceleyle kaçırmıştım. “Hımm,” dedi Hazer Han Bey, yüreğimi ağzımdan taşıyarak. “Anladım.”

“Anladınız.”

Başımı bir yere vurmak istiyordum. Bunu yapmaktan ne zaman vazgeçecektim, sürekli onun cümlelerini tekrarlamam çok saçmaydı. Sıcak çikolataya uzanarak bu anın çabuk bir şekilde geçmesini diledim. Birkaç uzun yudum aldım. Beni sobelemesine izin vermeyerek bakışlarımı gözlerinden ayırıp oyalanmak için yüzünde gezdirdim gözlerimi. Fakat bu bile benim için zordu, çünkü erkeklere bakamazdım. Ama kalın kaşlarına bakarken o kaşlarının ne kadar düzenli olduğunu fark ederek bilinçsizce mırıldandım. “Kaşlarınızı alıyor musunuz?”

Hazer Han, ağzındaki sıcak çikolata yudumunu masaya püskürttü.

Hayır, olamaz! Bunu sahiden yapmış mıydım? Ona, kaşlarını alıp almadığını mı sormuştum? Bu arsızlığı, kabalığı nasıl yapabilmiştim? Kulaklarımdan dumanlar çıktığını hissettim, bunu nasıl izah edebilirdim? Cildimin kıpkırmızı olduğunu, dudaklarımda durumu toparlamak için birkaç kelime arayışına düştüğünü ama sadece açılıp kapanmaktan başka bir şey yapamadığını hissediyordum. Tırnaklarımı masaya yaslariken Hazer Han’ın erkeksi bir homurtuyla beraber genzinde bir şeyleri bastırıldığını duydum. Mırıldandı. “Tarzım değil.”

Yüzümü biraz daha önüme eğdim, onu görmeyi istemiyordum. Elimi alnıma yaslayarak kızaran yüzümü büyük ölçüde gizlerken, zorlukla konuştum. “Affedersiniz ben...”

“Güldürücüydü.”

“Evet.”

“Evet.”

Sustuk, bunu karşılıklı olarak yaptık. Kalbim normal ritmine kavuşana kadar sık sık nefesler aldım. Tamam, erkekler de kaşlarını alabilirdi ama Hazer Han Bey hiç o tarza sahip değildi. Hem bunu öylece soramazdınız. Çok densiz bir soruydu. Yüzüm o kadar sıcaktı ki, elimi yakıyordu.

Vücut ısım normal seviyeye düştüğünde elimi yüzümden ayırarak tekdardan masaya bıraktım ve eş zamanlı olarak bakışlarımı, başımla beraber kendisine çevirdim. Gözlerimiz birbirine köprü kurdu ama ikimiz de o köprüyü yürümedik. Köprünün altından akan nehrin gürültüsü bir an

için kulaklarımda uğuldadı sanki. Nehir köprüye doğru yükseldi, coştı, beni içine çekti. "Artık kalkabilir miyiz?" diye sordum, dikenli bir yoldan geçiyor gibi bir şeylerden korkarak. "Tabii dilerseniz siz kalabilirsiniz ama ben kalkayım. Bu arada, beni buraya neden çağırmıştınız?"

Bakışları anlamsızlaştı. "Neden mi?"

"Yani," diyerek açıkladım. "İnsanlar insanları yanına sadece konuşmak için çağırır mı?"

"Bazen evet."

"Peki benimle ne konuşmak istediniz?"

"Balerinimi tanımam lazım," dedi her harfi ağırdan alarak. "Bu iyi bir sebep."

"Balerininiz artık gitmeli."

"Sizi bırakayım."

Beni bırakmasına gerek olmadığını ona söylemeyerek sandalyemi ittirdim ve doğruldum. Kendisi de bunu bir an ertelemeden ittirdiği sandalyeden kalktığında, iri vücuduyla kafenin alanını daralttığını hissettim. Önüme döndüm ve onun şemsiyeyi aldığını göz ucuyla görürken çıkışa ilerledim.

Starbucks'ın kapısından dışarıya çıktığımızda kaldırımın kenarından sular aktığını gördüm. Hazer Bey karşıya geçmemiz için trafik ışıklarını kontrol etti; kalabalık bir caddeydi. Botlarımın açılmış, dikişleri kopmuş kenarlarına bakarak, yağmur birikintisinin ayağıma dolması karşısında içimi çektim. Çorabım ıslanmıştı, ayaklarım üşüyecekti. Çaresizlik duygusu içime batarken, kalabalığın caddenin karşısına geçtiğini gördüm.

Hazer Han Bey karşıya geçmek için beni bekledi.

Birbirini tamamlayan adımlarla karşıya geçtiğimizde arabanın hâlâ orada olduğunu gördüm. Hazer Han arabayla olan mesafeyi kapatarak, siyah arabasının kapısını kendi için araladı. Durmuş, altdudağımı ısırarak, kendileriyle gitmeyeceğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Hazer arabaya yerleşmek üzereyken bakışlarını omzunun üstünden bana çevirdi. Aramızdaki mesafede araba bulunuyordu. "Kendim gidebilirim," dedim sesimi, duyurmak için yükseltirken. "Size zahmet çıkarmak istemem. Lütfen, siz devam edin."

Dudaklarını birbirine sımsıkıya bastırmadan evvel, "Kasım acımama ya devam ediyor," dedi ve gözlerini bir an için eline çevirdi. "Şemsiyeyi size vereyim, yürüyecekseniz ihtiyacınız olacaktır."

Gökyüzüne baktım. “Yağmur yağmıyor.”

“Yağacak.”

Şemsiyeyi bana uzattı.

Bunu nasıl reddedeceğimi bilemeyerek şemsiyeyi almak için elimi cebimden çıkardım. Şemsiyeyi alarak saçma bir şekilde göğsüme bastırıırken, birkaç adım geriledim ve aynı anda, “Çantam,” dedim ani bir çıkışla. “Hâlâ arabanızda.”

“Alabilirsin.”

“Alayım.”

Kapıyı araladım ve aceleyle çantanın askısına uzandım. Çantayı elimde tutarak arabadan çıkardım ve ağırlığına alışkın bir şekilde gerileyerek kapıyı kapattım. Birkaç araba arkamdan geçti, su damlaları taytına sıçradı. Çantayı elimde sıkıca tutarak, bana öğrettiği veda adabını gerçekleştirmek için son kez ona baktım. Dudaklarım, ona veda etmek için aralandığında, Hazer Han’ın bakışları değişime uğradı ve o an asla olmaması gereken bir şey oldu.

Çantam elimden çalındı.

Çantama yüklenen başka bir eli hissettiğimde ve henüz kendime, bunu açıklamak için zaman bile bulamadan, parmaklarım arasındaki çanta kayboldu ve elim boşluğa düştü. Nefesim kesilirken, dehşet bir halde omzumun üstünden arkama döndüm ve siyah bereli, bir adamın koşarak cadde boyu indiğini gördüm. Hazer Han’ın çoktan kıpırdadığını fark ederken, gözlerimi kocaman açarak ellerimi ağzıma örttüm. Çantamı çalmıştı. Çantam, param, özel eşyalarım...

“Çantam...”

İlk şoku atlatarak siyah bereli o adamın peşine düştüğümde, Hazer Han’ın yüzündeki sakinliğin bocaladığını görmüştüm. Onu ve arabasını arkamda bırakarak kaldırım boyunca, çantamın peşinde koşarken, kuru rüzgârın cildimi bıçak gibi kestiğini hissettim. Birkaç saniyenin ardından ben de köşeyi dönerek soluk soluğa caddede adamı aradım ama aradığım şeyi bulamayarak durdum ve boğazımda kilitlenen yakarışın dudaklarımdan kopmasına izin verdim.

Çantamı çalmış ve kayıplara karışmıştı.

“Ama ben... Şimdi ne yapacağım?”

Gözlerim önüne, gözyaşlarımdan oluşan puslu bir birikinti vardı ve bedenim şiddeti yadsınamaz şekilde titriyordu. Sersemleyerek nereye ol-

duğunu bilmediğim adımlar atarak kafamı iki yana sallarken, titreyen dudaklarımın parmaklarıma çarptığını hissettim. Çaresizlik koyu bir renge bürünerek kader satırlarımın üstüne dağıldığında, birkaç damlanın yanaklarımdan aşağıya süzüldüğünü hissettim. Etrafıma bir daha baktım, siyah bereli, çirkin kalpli o adamı aradım ama bulamadım. Sağıma döndüm, soluma döndüm, birkaç araba korna çaldı, gürültülü frenle durdu, birkaçı caddeden çıkmam gerektiğini söyledi ama bir tanesi bile durmadı. Gürültülü bir fren kulağıma çalındığı esnada arabalardan biri bedenime çarpmak üzereyken, kolumdan tutularak sert bir şekilde çekildim. Kaldırım taşına çarparak anca duraksayabildim.

Hazer Han, kollarımı iki yanımdan tutmuştu.

Ruhum, bedenimden kurtularak dışarıya çıkacakmış gibi hissederken kocaman olmuş gözlerle Hazer Han'ın dengesizce yükselen göğsüne bakakaldım. Beni, kollarımdan biraz daha çekerek tamamen kaldırıma çıkardığında, sırtım duvara çarparak duraksadım ve ellerine ürkek bakışlar attım. Bir elimi arkamdaki duvara dayarken, ellerini iki kolumdan çekerek geriledi ve gözyaşlarım, kaldırım taşına düştü. “Çantam...”

“Kerem senin için çantanı bulacaktır.”

Kerem adamın peşine mi düşmüştü? Bu olanlara dayanamayıp ellerimi yüzüme örterek ağlamaya başladım. Hazer Han beni teselli etme amacıyla olacak bana doğru yaklaştı ancak duvara sindiğimi görerek bundan vazgeçti. Göğsüm seri şekilde yükselip alçalırken, “Ağlama,” dediğini duydum, vakur sesiyle. “Ağlama lütfen.”

“Ama çantam...”

Parmaklarımın arasından kendisine baktığımda, kemikli yüz hatlarının sertleştiğini buna rağmen gözlerinin gayet anlayışla baktığını gördüm. Gözlerimiz, parmaklarım arasındaki o küçük yerde kesişti. “Kerem onu bulacaktır.”

Burnumu kabaca çektim. “Bana bunun sözünü verebilir misiniz?”

“Söz,” dedi ceketinin cebine uzanırken. Parmakları düzgün ceketinin cebinden bir mendili çıkararak bana uzatırken ekledi. “Gözyaşlarınızı sil.”

“Bakmayın bana, ağlayamıyorum.”

“Tamam, arkamı dönüyorum.”

Mendili parmak uçlarından aldığımda çamur sıçramış ayakkabılarının üstünde bana arkasını döndü. Krem renkli mendiliyle yanağı

ıslatan gözyaşlarımı silerken, ensesindeki küçük saçları izledim. Omuzlarım düştü. Mendili taşıyan tombul parmaklarım titrerken, gözlerimi sıkıca yumarak içimdeki kıza seslendim: *Orada kalmaya devam et, dışarı çıkma, çünkü burası çirkin kalplerle dolu.*

Çirkin kalplerin içinde yaşayamaz altın kalpler,

Şeytan inine inemez melek yüzler, Tanrım... İyilik bu dünya için, artık paha biçilemez bir gerdanlık.

“KÜÇÜK BİR HEDİYE”

*Babacım bak, canavarlar takım elbiselerinin altına gizlenmiş,
Elimdeki şekerimi çalıyorlar,
Korkuyorum.
Burada iyi kalpli kimse yok,
Seni arıyorum.
Babacım masalarda sonu yazan kötülermiş,
Acımasızca öğreniyorum.
Her ölenin mezar taşı olmazmış,
Öldükçe anlıyorum.*

2003

Şehirde dondurucu bir soğuk vardı. Akşam ağır ağır çöküyordu. Saffir'in dışarıdan gördüğü kadarıyla hava kararmıştı bile. Akşam ezanı az önce okunmaya başladığında babası ona susması gerektiğini söylemişti. Konuşmak için ezanın bitmesini bekliyordu. Evlerinin salonunda yanan sobaya ellerini uzatmış, üşümüş parmaklarını ısıtıyordu.

Kış şiddetini hissettirirken, bir babanın kızını ısıtmak için kıyafetlerini yaktığını bilmiyordu.

Mila başını omzunun üstünden arkaya çevirerek kanepede oturan babasına baktığında, onun gürültülü öksürükleriyle sarsılan omuzlarını gördü ve beş yaşındaki aklıyla bile bunun güzel bir şey olmadığını anladı. Kalbi, Tanrı'nın ona bir hediyesi gibi, kötü ve iyi durumları birbirinden ayırabiliyordu. Bir keresinde annesiyle babasını konuşurken duymuş ve babasına astım diye bir hastalığın bulaştığını anlamıştı. Rüzgâr cama çarptığında, tavandaki ampule baktı. Ürperip önüne döndü. Babasının üstündeki battaniyeyi düzeltmek için sobanın önünden kalktı. Oldukça kısık bir sesle, “Artık konuşabilir miyim baba?” diye sordu. İçeriden annesinin şarkı söyleyen sesini duyuyordu. *Çav bela çav.* “Biz susarken annem neden konuşuyor?”

verse sevgisini vermiş olurdu? Bir öpücük, saçlarına bir el izi, yanığına bir dokunuş... "Babama çorba ısıtır mısın?"

Annesi onunla hep kendi dilinde konuşmasını isterdi ama Mila babasıyla daha çok konuştuğu için dili Türkçeye daha yatkındı. Annesi elindeki ruju sertçe masaya bıraktığında hafifçe ürktü. Annesi masallar bilmezdi ama masallardaki kötü kadın olmayı iyi bilirdi. "Baban da baban," diye söylendi. "Bir kere de annem desen öleceksin zaten. Çorba falan ısıtmıyorum, acelem var."

Tüpü yakamazdı, babası halsizdi ve onu koltuktan kaldırmak istemiyordu. Ee, çorbayı nasıl ısıtacak? Küçük aklı karışırken, ayağını yere vurarak annesinin eteğini çekiştirmeye devam etti. "Anneciğim lütfen! Babam iştten geldi, çok aç. Ona bir şeyler hazırlayalım."

Annesi onu kolundan yakalayarak ittirdi. "İşe geç kalırsam çorbayı alacak o parayı bile bulamayacağız!" diye bağırdı. Mila sarıldıkça, annesi onu ittiriyordu. "Çekil ayak altından Mila! Ben sana ne demiştim? Tanrı, annelere karşı çıkan çocukları cezalandırır."

"Tanrı, çocuklarını üzen anneleri de cezalandırmalı öyleyse!"

"Seninle cezalandırılıyorrum ya zaten..."

Safir durdu, bu nasıl bir cümleydi anlamamıştı. Bazen aklının çok büyük olduğunu düşünse de annesinin dediklerini hiç anlamıyordu. Son kez kollarından tutularak itildiğinde, ayakları birbirine dolanmıştı. Kadın, giyinmek için yatağın üzerindeki siyah paltosuna uzanırken, Mila son bir çırpınışla elleriyle annesinin eteğini çekiştirdi. "Annecim, eğer çorba ısıtırsan bundan sonra senin dediğin her şeyi yaparım. *Mamá por favor!*"*

"Başımın belası!" Bu cümlenin ne tarafı güzeldi? Her tarafı Mila için çirkindi. Annesi bu sefer dizlerinin üzerinde onun hizasına eğilerek büyük elleriyle yüzünü kavradığında, kendisine kızmış olduğunu gördü. Kötülüğü annesinin gözlerinden öğrenmişti. "Babana çorba ısıtmayacağım, anlıyor musun? Koskocaman kız oldun ama bir şeyi yüz defa tekrarlamak zorunda kalıyorum! Git ve oyuncaklarınla oyna yoksa parmaklarının hepsine tekrar iğne batırırım. Cıs!"

Kız, parmaklarına batan iğneleri anımsadığında gözleri korkuyla büyüdü. Fakat babasının aç olduğunu biliyordu ve annesine ısrar etmekten vazgeçmeyecekti. "Hayır! Babama çorba ısıtacaksın *mama!*"

* (İsp.) "Anne lütfen."

Annesinin elinin kalktığını gördüğünde, ondan gelecek yeni tokadı reddederek başını annesinin göğsüne yasladı ve bundan kurtuldu. Annesi onu göğsünden iterek sertçe uzaklaştırdığında, yapacak bir şeyi kalmamıştı. Çaresizce yere oturdu. Kadın, söylenerek ondan uzaklaşmış ve kabanını giymeye başlamıştı. Mila onun kendisine *baş belası* dediğini duyuyordu. *Sen tam babanın kızısın ve ben bundan nefret ediyorum*, diyerek devam ediyordu. *Biraz bana benzeseydin, o sünepe baban yerine!*

Ama Safır, babasının kızı olmaktan mutluydu.

Annesinin kızı olmaktan da... Her ne kadar annesi, onun annesi olmaktan memnun olmasa da.

“Babama yemek hazırla!”

“Zıkkımın kökünü yesin!”

“O ne?”

Annesi ona, onu ürkütecek kadar kötü baktığında, dudaklarını ısırarak babası için üzüldü. Yapabilse gerçekten ona çorbayı ısıtabilirdi ama yapamıyordu ki. Dolapta peynir ve zeytin olmalıydı, babası için onlardan koyabilirdi. Üzüntüyle iç çekerek yerden kalkarken kadın ona son kez baktı. Kendisine, onu ısırarak bir böcekmiş gibi bakıyordu ama Safır’ın yaptığı tek şey yalnızca annesini sevmekti. Annesi, kapıyı çarparak çıktığında, peşinden koşturdu ama ona yetişemeyerek kapının önünde dizlerinin üstüne çöktü.

Babasının sesini duydu.

Babası koridora çıkmış olmalıydı. O halde kendine çorba da ısıtabilirdi değil mi? Bu onu sevindirdi, ta ki babasının sesini duyana kadar. “Gitme,” diyordu babası annesine, çoğu kez dediği gibi. “Gitme artık!”

Annesinin topuklu ayakkabıları tıkırdıyordu çıplak zeminde.

“Yeter artık,” dedi, sabrı tükenmişti. “Bıktım senin bu sızlanışlarından!”

Bir elini kulağına kapadığında bunları duymaz sandı ama her ikisinin de sesi o kadar yüksekti ki, maalesef duyuyordu. “Ölüyorum, görmüyor musun?” diye yakındı babası, âdeta kükreyerek. Duvarlardan bir ses geldi, babasının yumruğu muydu? “Ölüyorum!”

“Sen, tüm bunlara en başından razı geldin! Ölmeyi kendin seçtin. Ben senin için bu zavallı ve sefil hayatın bir ortağı olamam.”

“Seversin sandım, beni seversin sandım.”

“Seni seviyorum ama parayı ve pahalı kıyafetleri daha çok.”

Annesi yine kapıyı mı çarpmıştı? Onun gittiğini anladığında kapıyı kendine doğru çekerek açtı ve dışarı çıkarak loş koridorda babasını aradı. Kapının önünde, bacaklarını kendine çekerek oturmuş, ağlıyordu. Duvar kenarından yürüyerek babasının yanına vardığında dizlerini kırarak çıplak parkeye oturdu ve elleriyle babasının saçlarını okşadı. Babası yüzünü kucığına gömmüş, sessizce ağlıyor ve ona bakmıyordu. Safır Mila için tüm bunlar çok anlamsızdı. Anlayabildiği tek şey kalbindeki sızıydı.

“Baba,” dedi, üzüntülü sesiyle. Yağmur, evin çatısını delecek gibiydi. “Annem bu yağmurda nasıl gitti ki?”

Bir motor sesi sokaktan duyularak taşıtı evin içine.

Bunları değil, yalnızca babasına ne olduğunu bilmeyi isteyerek onu bir kez daha omzundan dürttüğünde, adam yüzündeki yaşları gömleğinin koluna sürterek yüzünü kaldırdı ve beceriksizce gülümsedi. Babası onu kollarının arasına aldığı anda, tombul parmaklarını adamın göz altlarına yerleştirerek ıslaklığı sildi. Ama gözleri, bu yaşında bile onu rahatsız edecek kadar kederle doluydu. “Ölmek ne demek babacığım?”

“Ölmek,” diye tekrarladı babası, kahrılı bir sesle. “Ruhta başlayıp bedende biten kaçınılmaz bir sondur.”

Babası, ruhun ne demek olduğunu bilmediğini bilmiyor muydu? Ölüm dedikleri şey de kötü olmalıydı, çünkü babasının sesi hüznünlüydü. “Sen ölme baba,” dedi kısıkça. Bir kız çocuğu gözlerine bakarak ölmemesini isterken hangi baba ölebilirdi? “Sen ölürsen ben çok ağlarım.”

Babası ağlayışının şiddetini artırdı. Safır ne yapacağını bilemeyerek telaşa kapıldı. Babası onun başını göğsüne bastırduğunda, gözlerini kaldırarak tavana baktı. Tek ağlayan babası değildi, beyaz bulut yumakları da ağlıyordu. Annesi evde olsaydı Tanrı’ya isyan ederdi ama annesi çalışıyordu ve babası Tanrı’dan gelen her şeye minnettardı. Ürktüğünü hissetti. Kalbi yine onunla konuşuyor, hızla atıyordu. Duraksayarak kalbini dinledi, şöyle diyordu: *Babam ölmesin.*

Bu ölüm fikri nereden çıkmıştı bilmiyordu ama içini tedirgin etmişti.

Tanrı biliyor bunu,

İntihara yeltenen bir babanın yadigârıdır,

Şimdi, erkenden büyümüş çocukluğun.

Parmaklarımın arasında tuttuğum su şişesi her an kayacak gibiydi. Son gücümle bu şişeyi tuttuğumdan olmalı ki düşmüyordu. Biraz su içip sakinleşeyim diye Hazer Han elime tutuşturmuştu bu şişeyi. Beni arabanın arka koltuğuna oturmaya ikna ettikten sonra uzaklaşmış, sokağın sonunda Kerem'i arıyordu. Her şey olup biteli birkaç dakika olmuştu. Ondan, arkasını dönerek beni gözyaşlarımla bırakmasını istememden az sonra arabaya oturmamı istemiş, Kerem'i beklemekten bahsetmişti.

Arabanın açık kapısından onun sırtını görüyordum. Rüzgâr başının üstündeki saçlarını âdeta okşayarak yatırıyor ve az sonra tekrar eserek onları karıştırıyordu. Bu olana inanamıyordum, nasıl bir çirkinlik? Kerem neden hâlâ dönmemişti, yoksa bulamamış mıydı hırsızı? Kerem'i yordüğüm, Hazer Han'ı oyaladığım için mahcubiyet duyuyordum ama bunun suçlusunun ben olmadığımı da biliyordum.

"Gözyaşlarınızı silebilmeniz için mendilimi verebilirim."

Hazer Han Bey'e aitti bu ses. Başımı bu sese kayıtsız kalamayarak kaldırdığımda, doğrudan o amber renkli gözlerinin içine düştü gözlerim. Gözlerimize bakmamız için sadece küçük bir ânımız oldu. Omzunun üstünden, buraya doğru koşuşturarak gelen Kerem'i gördüğümde, su şişesi elimden kayarak düştü ve göğsüm, elinden uçurtması alınan bir çocuk telaşına dönüştü.

"Geldim," dedi Kerem, Hazer Han'ın yanına vardığında. Soluk so-luğa kalmıştı, üstündeki kumaş ceketin yakaları dağılmıştı ama bunlara rağmen gülümsüyordu. "Kurtardım çantanızı Safır Hanım."

Kerem iri çantamı görmem için yukarıya kaldırdığında dudaklarım bir nefes için aralandı. Sahiden çantamı kurtarmıştı, üstelik bu iyiliği yaptığı için oldukça mutlu görünüyordu. Hazer Han kaşlarını yukarıya kaldırarak Kerem'in elindeki çantayı süzerken, "Epey kolay oldu," dedi kahramanlığını sürdürerek. "Buyurun, çantanız."

Hazer Han ikimizi izleyerek bize doğru yaklaşırken, "Kerem," diyebildim, kendisine hissettiğim büyük minnetle. "Ben... Çok teşekkür ederim! Nasıl yaptın bilmiyorum..." Uzattığı çantamı titreyen ellerimle aldım. "Gerçekten bir kahraman gibi davrandın."

Kerem utanarak gülümsedi, birkaç adım gerileyerek bana alan açtı ve çantama kavuşmamın sevincini yaşamam için izin verdi. Çıkarırsızca

bana yardı etmişti. Hazer Han'ın bakışlarına karşılıksız kalamayarak bir saniyelik de olsa ona baktığımda rahatladığını gördüm.

“Sizi bırakmayı teklif etmeyeceğim, sizi gideceğiniz yere bırakacağım,” dedi, sesi kabalığı için özür diler gibi, nazikti. Kerem’e sert bir bakış attı. “*Kahraman*, arabaya geç.”

Kerem yüzünü astı. “Yine ne yaptım Hazer Bey ya...”

Kerem biraz komik bir gence benziyordu ve bunun yanında, yaşadığımız bu olay onun temiz kalbini görmeme fırsat vermişti. Onlar arabaya binerken kendime çekidüzen verdim. Hazer Han ondan kaçmama izin vermiyordu, tıpkı kopya çekmeye izin vermeyen bir öğretmen gibi despottu.

“Teşekkür ederim,” dedim, çantamın askılarını sıkıca kavrarken. “Şoförünüz benim yüzümden yoruldu, siz oyalandınız, üstelik şey...” Elimden düşen su şişesinin ıslattığı araba zeminine baktım. “Arabanızı ıslattım.”

Genzini temizledi. “Görüyorum, sorun değil.”

Önüme dönerek stresli bir şekilde saçlarımı kulaklarıma doğru ittim. Bunu aceleyle yaptığımdan hem Hazer hem de Kerem bir an bana bakıp hemen önlerine döndüler. Fakat benim bir teşekkür borcum vardı, Kerem’e tekrar teşekkür etmek istiyordum.

“Kerem çok teşekkür ederim ama çantamı nasıl kurtardın? Umarım sana zarar vermemiştir. Bu beni çok üzer. Ne oldu o hırısza?”

Kerem bana aynanın üstünden baktı. Temiz yüzlüydü. Bir kahraman gibi kendisiyle övünerek, “O ne demek Safir Hanım, bir koydum mu oturturum yani,” dedi gururla. Sonra bir an duraksayarak aynanın üzerinden Hazer’e baktı.

“Tabii koymadım, koysam yani demek istedim. Çocuk yakalanma telaşıyla çantayı bırakıp kaçtı, anladı tabii bulaşmaması gereken birisine denk geldiğini. Ben de çantayı alıp koşturdum yanınıza, aslında peşinden giderdim ama sizi bekleterek daha da telaşlandırmak istemedim.”

Araba başka bir caddeye girdiğinde Kerem tam bana bir şey sormak üzereydi ki Hazer Han'ın tehlikeli bakışlarından ürkerek sustu. Kızgınca Hazer Han'a döndüm. Hiçbir hakkım ve yetkim olmamasına rağmen kendimi tutamayarak, “İnsanları bastırmak hoşunuza mı gidiyor?” diye sordum, onun bakışları bana rastladığında. “Kerem’i sürekli bakışlarınızla susturuyorsunuz.”

Sadece gözlerime bakmasıyla tüylerim diken diken oldu. “Kahramanınızı, gözlerine bakmadığınız bir adamdan mı koruyorsunuz?”

“Gözlerinize bakabiliyorum.”

“Evet, iki saniye falan.”

Aralarındaki ilişki için söz hakkım yoktu, karışmam belki saçmaydı ama insanların birbirini bastırmasından hoşlanmazdım.

“Çantayı kurtarıp siz kahraman olmak isterdiniz değil mi Hazer Bey?” Kerem kıs kıs gülünce Hazer ona bir daha baktı ve Kerem genzini temizleyip bana hitaben “Sizi nereye bırakayım Safir Hanım?” dedi.

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken, “Sahafa,” dedim endişeli şekilde. “Saat... Saat kaç?”

Kerem’e sorduğum sorunun cevabını Hazer Han verdi, siyah kayışlı saatine bakarak. “Dörde çeyrek var.”

“Ben...” Kafamı toparlamaya çalıştım ama karmakarışık duygular içerisindeydim. “Ben dört gibi orada olmalıyım, günde birkaç saat çalışıyorum.”

Hazer Han Bey oturduğu yerde biraz daha dikleşti. “Kerem’in şoförlüğü iyidir, seni yetiştirerek bugün bir *kahramanlık* daha yapacağına eminim.”

“Elbette Hazer Bey.”

Yanağımı serin cama yaslayarak kapıyla bütünleşmiş şekilde otururken, arabanın içini dolduran ağır kokunun içime doğru karıştığını hissettim.

Bu kokunun kime ait olduğunu artık biliyordum.

Rahatsız biçimde kıpırdandığımda, Hazer’in ağız dolusu bir nefes alarak koltukta benden biraz daha uzaklaştığını gördüm. Ondandır, ona fark ettirmeden uzaklaştığımı sanıyordum ama o elbette bunu fark etmişti. Beni yanlış anlamasını istemezdim ama üzgünüm ki erkeklere karşı bundan daha merhametli olamıyordum.

Arabada alınan sert soluklar ve verilen titrek nefeslerden başka ses yoktu. Kerem, Hazer’in dediği gibi iyi ve dikkatli bir şekilde araba kullanılarak yarım saatlik yolu yirmi dakikada geldiğinde rahatladım. Birkaç dakika geç kalmıştım ve bunu açıklamaya çalışarak beni bağışlamasını isteyecektim tatlı patronumdan. Araba, kaldırım kenarında durduğunda bakışlarımı kitapçının kapısından çekerek kaçınılmaz olanı yaptım ve

Hazer Han'a baktım. Beni yetiştirdikleri için onlara duyduğum minneti bilmelerini isterdim. "Beni yetiştirdiğiniz teşekkür ederim."

"Balerinimi, kimseye karşı mahcup edemezdin."

Son kez Kerem'e bakarak ve bir kez daha teşekkür ederek arabanın kapısına uzandım. Kendimi dışarıya atarak çantamı omzuma astım ve kaldırıma çıktım. Başımı hafifçe eğerek arabanın içine baktım. Yine onu gördüm.

Beni izlemekten hiç çekinmiyordu.

Kapıyı, gözlerinin içine bakarak örttüğümde bir filmi yarıda kesmiş gibi hissettim ve gözlerimi yumarak başımı gökyüzüne kaldırdım. Yarım saat içinde yaşadıklarım bana fazla gelmişti, beklenmedik şeyleri ve başa çıkamadığım durumları sevmiyordum. Kaldırımdan inerken araba hâlâ oradaydı, yeşil ışık yandığında ve ben karşıya geçtiğimde de oradaydı ama kitapçının kapısını açtığım anda tozu dumana katarak uzaklaşmaya başlamıştı.

Kitapçının kapısını açmamla beraber ortalıkta kısıkça bir şekilde çalan zili duydum. Bu, müşterinin girdiği haberini veriyordu. Tedirginlikle loş dükkânın içine doğru yürürken patronumun, gözlüklerinin ardından beni izlediğini gördüm. Ortalıkla birkaç çalışan ve ahşap masalarda oturan müşteriler vardı. Geç kalmış olmam karşısında patronumun kızgın olduğunu gördüğümde, konuşmak için ağzımı araladım ama kendisi benden önce davrandı.

"İlk günden işe geç kalınır mı kızcağızım?" dedi. "Ben nasıl seni tam saatinde çıkarıyorsam sen de tam saatinde işe gelmelisin ki, işimizdeki huzur bozulmasın değil mi?"

"Lütfen bağışlayın," dedim, bu işe duyduğum ihtiyacın bilinciyle. "İnanın elimde olmayan sebeplerdi. Çantam... Çantam çalındı ve ben..."

"Aaa." Tatlı patronum hayret dolu bir nidayla cümlemi kesti. "Ne diyorsun? İyi misin? Ah, dur bakayım sana..." Endişe, gözlerinde açılan bir pencere gibiydi. "Bir şey yapmadılar sana inşallah? Kurtardın mı? Çantan sırtında olduğuna göre kurtarmış olmalısın."

Gülümsedim. "Benim için mi endişelendiniz?"

"Elbette senin için endişelendim. İnsanlar bu durumlarla başka insanlar için endişelenir. Baksana, ne kadar solgun görünüyorsun. Çantanı bırak da az dinlen."

“Yok,” dedim hızla karşı çıkarak. “Yapmam gereken ne varsa, söyleyin hemen yapayım. Geç kaldım, telafi etmeliyim.”

Kendisini yaşından genç gösteren bir edayla gülümsedi. “Ah kızcağım, sen ne masumsun öyle... Işık saçıyorsun etrafına ama bu saflığınla seni çok üzerler.”

Bu tepkiyi hiç beklemeden kafa karışıklığıyla duraksadıktan hemen sonra geçen sefer eşyalarımı koyduğum dolaba doğru ilerleyerek gömme dolabın içerisine çantamı ve montumu bıraktım. Tamam, üzül müştüm ancak olaya iyi tarafından bakmalıyım. Tonton patronum bana baktığında ışığını gördüyse gerçekten hâlâ parlıyor olmalıydım. Bu beni gülümsetti.

Kendime başarmak için güçlü olduğumu hatırlattım ve iş arkadaşlarımın sevecen şekilde verdiği selamı alarak rafların önüne geçtim. İşime kaldığım yerden devam etmeli, müşterilerin bozduğu rafları düzeltmeliydim. Gerçekten kendim için bir şeyler yapmaya başlamıştım ve bunu kendime kanıtlamak mutluluk gözyaşları dökmeme bile sebebiyet verebilirdi.

Kendime bir ev tutabilir miydim?

Buradaki diğer çalışanların adını öğrenmiştim. Hepsi temiz yüzlü, iyi insanlara benziyordu ama kötülük, öyle sinsi ki, bazen kendimiz bile farkında olmazdık onun içimizde olduğunun. Toplamda birkaç cümleden fazla konuşmadım, onlar da benim çok sessiz olduğumu fark ettiklerinde benimle konuşma çabasından vazgeçtiler.

Rafları sildim, sürekli dağılan kitapları yerleştirdim. Müşterilere yardımcı oldum, yerlerini öğrenmeye başladığım kitapları sorduklarında onlara yerlerini söyledim. Kitap kokusu müthişti. Birkaç kere bir kitabı incelemeye dalar gibi oldum ama sonra bunun ayıp olduğunu fark ederek kitapları yerlerine bıraktım.

Kazandığım ilk parayla kendime hediye kitap almalıydım.

Hangi kitabı alacağımı düşünerek işlerime devam ettiğim süreden sonra, mekândaki son müşterinin de elinde kabarık bir poşetle dışarıya çıktığını gördüm. Zil, kısık bir şekilde etrafta çınladı ve müşteri şemsiyesini açarak kaldırım kenarından uzaklaşmaya başladı. Duvardaki saate baktım. Akşamın sekiziydi. Gazel yarım saat kadar önce arayarak beni alacağından bahsetmiş ve ona karşı çıkmama müsaade etmeden telefonu

kapamıştı. “Kızcağızım, hadi geç de üstünü giyin,” dedi tatlı patronum. “Başka bir müşteri gelmeden.”

Dolaba yürüdüğümde iş arkadaşlarımın kendi aralarında konuşarak montlarını giydiğini ve çantalarını aldığını gördüm. Oldukça sessiz bir şekilde eşyalarımın uzanarak montumu üzerime geçirdiğimde ve çantamı omzuma taktığımda cebimdeki telefon titredi.

Gazel gelmişti.

Sahafın camlarından dışarı baktım, Gazel’in kırmızı arabası sokak lambası altındaydı.

Kitapçıdan iş arkadaşlarıma iyi akşamlar dileyerek çıktıktan sonra yağmur damlalarını paçalarımın sıçratarak Gazel’in arabasına koştum. Beni gördüğü ilk an sevgiyle kucaklamış, yanaklarıma öpücükler kondurmuş, günümün nasıl geçtiğini sorarak bana gülümsemişti. Gazel’de bir arkadaşa arayacağınız her şey vardı ve hayatımın son ânına kadar ne yaparsa yapsın onu seveceğimi biliyordum.

Eve gelene kadar beni gülümsetmek için çaba harcadı, işimden memnun olup olmadığımı ve tabii ki Hazer Han Bey’i sordu. Onu azarlasam da bizi bir arada düşünme konusunda ciddi görünüyordu.

Eve vardığımızda öncelikle Gazel’in misafir banyosunu kullandım. Sıcak su rahatlatmıştı, çıkıp üstümü giydim ve doğrudan salona inip Gazel’in sabah bahsettiği gibi izlemek için Titanik filmini açtık. Galip’in geniş, rahatlığı inkâr edilemez koltuğunda, loş ışık altında, TV ekranına dolu gözlerle bakıyorduk. Olduğum yere yabancıydım, koltukta bile rahat oturamıyor ve sürekli kıpırdıyordum. Gazel başını omzuma yaslamış, Titanik’in can alıcı sahnelerinden birisi için üzüldürken, ellerimi dizlerim arasında birbirine sürterek camdan dışarıya baktım.

Galip ansızın gelse, beni yine kovar mıydı?

Galip ne derse desin Gazel’in ne düşünüp hissettiğini biliyordum.

Dünyadaki yerimi asla bulamayacağıma inansam da Gazel’deki yerimi biliyordum.

Zaman mıydı şimdi kalp atışları bu kadar yavaşlayan? Ben miydim yoksa, zamanı ağırdan yaşıyan?

Dünyadan bir ışık yılı kadar uzaklaşabilir miydim? Peki ışık hızına sahip olsam zamanı geçer miydim? Zamanı, arkamı dönüp mü

izlerdim? Babamın yanına gidebilmek için kaç ışık yılına ihtiyacım vardı? Kaç zaman geçmesi, kaç takvim yaprağının düşmesi gerekiyordu? Babama kavuşmak için ne kadar zamanım vardı?

Babam, bana bir iple, dünyanın en korkunç şeyini yapmayı öğretmişti.

Bencildi.

Bu sabah, babamı ne kadar çok özlediğimi fark ederek mutsuz uyanmıştım ve hâlâ öyleydim. Dans için buluşma saatimiz her zaman öğlen bir olurdu ama bugün saat biri kırk geçiyor olmasına rağmen Hazer Han Bey geç kalmıştı. Bu hiç olmazdı, her seferinde birkaç dakika da olsa geç kalan ben olmuştum. Ama bu sefer o kırk dakika gecikmişti. Sabah telaşla evden çıkıp geldiğimde Meliha Hanım koreografiyi hazırladığını ve her zaman çalıştığımız odada değil de gösteri salonunda olmam gerektiğini söylemişti. Tamam, utanacağım bir şeyi itiraf etmeliydim ki, geç kalarak kendini bana karşı mahcup hissedecek olması hoşuma gitmişti.

Bu çok ayıptı ama sürekli beni geç kalmam konusunda ikaz ederek kendisinin geç kalması, bana bunu düşündürmüştü.

Sahnenin ucunda, ayaklarımı sarkıtmış vaziyette oturuyordum. Burası büyük, çok fazla koltuğa sahip ve geniş sahnesi olan bir gösteri salonuydu. Hayranlıkla sahnenin önündeki kırmızı perdelere baktım, parmaklarım sahnenin zeminini okşayarak, “Buraya aitim,” dedim, inancıma sıkı sıkı tutunarak. “Tanrım teşekkür ederim. Bana, hâlâ parlama şansı verdiğin için sana minnettarım. Bana verdiğin bu yeteneği harcamayacağıma söz veriyorum.”

Saate bir daha baktım.

Tam kırk üç dakika geç kalmış...

Kapı açıldı.

Başım omzumun üzerinden arkaya düştüğünde, saçlarım dalgalar şeklinde yüzüme çarpmıştı. Onu, açtığı kapının önünde alnına düşmüş saçlarıyla gördüm. Simsiyah takımının içindeydi ve bu takımı aynı renk gömleğiyle tamamlamıştı. Kravatı yine ceketinin ön cebinden aşağıya doğru sarkıyordu. Lacivert mendili de cebindeydi ama kravatı onu biraz gizlemişti.

“Safir Hanım?” dedi mesafeli sesiyle. Sesi, büyük alanda yankılanarak doldurdu kulaklarımı. “Merhaba.”

“Hazer Bey,” diyerek karşılık verdim ve kendime engel olamadım. “Geç kaldınız.”

Gözlerimin parladığını hissettim, zafer parıltısı mıydı? Bir an bu düşünceden tekrardan utandığımda kaşları kavislendi. “Beni iğneliyor musunuz?” diye sordu, amacımı anlamakta gecikmeyerek. “Mahcubiyetim hoşunuza mı giderdi?”

O, sahneye doğru yaklaştıkça, gerginlik vücuduma çekilen elektrikli bir ip halini alıyordu. “Evet,” diyerek utandığımı bu durumu kabul ettim. “Hoşuma giderdi.”

“Fakat mahcup değilim.”

“Ama olmalısınız,” dedim dudak bükerek. “Ben birkaç dakika bile geciktiğimde mahcup hissediyorum.”

Kollarını geniş göğüsü üstünde bağlayarak yukarıdan aşağıya beni süzdü. Neden, beni izlemekten çekinmiyordu? “Gecikeceğimi Meliha’ya söyleyerek sana iletmesini istemiştin,” dedi. “Cuma günleri dersimiz bir değil de ikide başlasın.”

Kaşlarımı çattım. “Ben gecikecek olsam Meliha Hanım’a değil, size haber verirdim,” dedim. “Siz de öyle yapmalıydınız Hazer Bey.”

“Hadi ya.”

“Hıhı,” dedim ve bakışlarımı uzaklaştırdım.

“Balerinim, kızarıyorsun.”

Evet, tabii. Erkeklerle konuşmazdım ama Hazer Han’la konuşuyor olmakla beraber onunla tartışıyordum ve bu bedenimdeki gerginliği hat safhaya çıkarıyordu. “Burası sıcak,” dedim, kendimi bu durumdan kurtarmaya çalışarak. “Ondandır. Siz de terlemiyor musunuz? Sanırım güneş doğrudan buraya düşüyor. Petekler de yanıyor üstelik. Siz de terlediyseniz ceketinizi çıkarın...” Bir an duraksayarak kalın etime sertçe çimdik attım. Saçmamalıyım, acilen durumu toparlamalıyım. “Ben... ben, pointlerimi giyeyim.”

“Sen pointlerini giy.”

Ayaklarımın üstünde yükseldim ve izleyici koltuğuna bıraktığım çantama ilerledim. Onun yokluğunda bale kıyafetlerimi giymiştim ama pointlerimi giymek için çekincelerim vardı. Meliha Hanım bu pointlerin yetersiz olduğunu düşünüyordu, haklıydı fakat hâlâ yenisini alacak param yoktu.

İmkânının olmaması ayıp değildi elbette, bir daha sorarsa bunu kendisine söylemeyi düşündüm.

Ama işte, birinin gözlerine bakarak bir şeyler için yetersiz olduğunuzu söylemek kalbinizi sıslatıyordu.

Siyah renkli botlarımı çıkardım ve pointlerimi dikişlerini zorlamayarak giyip kurdelelerini bileğimde zarıfçe bağladım. Tamam, onları giymiştim ama onlarla daha ne kadar dans edebilirdim?

“Meliha koreografyi hazırlamış olmalı.”

Temkinle sordum. “Partner yok değil mi?”

“Sana denk birini bulamam.”

Bedenimdeki anlık kasılma geçtiğinde koltuktan doğrularak ona bakmadan sahneye doğru ilerledim. Birkaç adımda onu geçmiş, sahneye çıkan merdivenleri yürüyerek büyük sahneye çıkmıştım. Sırtım ona dönüktü ama bunun onu rahatsız edeceğini düşünmüyordum. Daha önce de sırtımı ona dönerek dans etmiştim. Ellerimi kalçalarımın biraz üstüne, bel kavisi-me yerleştirdim. “Benim için müzik açar mısınız?”

“Senin için müzik açarım.”

Ah, tekrarlayan cümlelerimiz...

Boynumu iki yana doğru kıvrırken, adımları durdu ve aynı anlarda salonun kapısı açıldı. Kafamı çevirdim ve Meliha Hanım’ın içeri girdiğini gördüm. Üzerinde krem renkli atleti ve siyah, belden oturtmalı taytı vardı. “Hazer, hoş geldin,” dedi ve ifadesi bozularak devam etti. “Ah Mila, sana Hazer Han’ın gecikeceğini söylemeyi unuttum değil mi? Aklım çok yoğundu, kusura bakma lütfen.”

Hazer Han radyonun yanına vararak müzik seçerken, Meliha Hanım’ın özrünü içtenlikle kabul ettim. “Ne kusuru, insanlık hali...” Yutkundum. “Böylelikle Hazer Bey bu tür gecikmelerini doğrudan bana bildirmesi gerektiğini anlamış olmalı.”

Hazer Han genzini temizledi.

Meliha Hanım muzip bir gülümsemeyle canlandı. “Tatlım, bilirsin işte, büyük patronlar hep böyledir.”

Hazer aniden konuştu. “Meliha koreografyi anlatmaya başlayabilirsin.”

Meliha bana koreografiden bahsetmeye başladı. Bu dersimize kendisi de katılacaktı, açıkçası rahatlamıştım. Daha az gerileceğimi umarak

bahsettiği her şeyi uygulamaya koyuldum. Hazer Han daha önce de bir kez bize eşlik eden müziği açarak koltuklardan birine oturdu ve hiçbir direktif vermeden bizi izlemeye başladı.

Meliha Hanım koreografinin beni zorlayacağından bahsetmişti ve Tanrı biliyor ya, gerçekten zorlamıştı. Bedenim kıvrak olmasına rağmen dönüş açıları ve bacaklarımı kullanmam gereken bazı anlarda istediğim kadar iyi olamamıştım. İzleyen herkesin ağzını açık bırakmak istiyordum. Gerçekle düşü karıştırmalarını, beni, gözlerine inanamayarak izlemelerini istiyordum.

Bazı hareketlerin beni zorlaması karşısında kızmış, kendime daha iyisini yapabileceğimi telkin ederek hareketleri tekrarlamak istemiştım ama Meliha Hanım ilk sefer için çok iyi olduğumu vurgulamıştı. Hiç durmadan dört dönüş yapmamı istediğinde, üçüncü dönüşüm sırasında parmaklarım sıkışmış ve dikkatim dağılmıştı. O bunu sorun etmemişti ama bu kusuru yapmaya hakkım yoktu. Benim tek yanılsa bile hakkım yoktu.

Kendim için bir hayal kırıklığı olamazdım.

Bu düşünce sırasında kolumu arkamda kıvırdım. Dördüncü dönüşümü tamamlamak üzereydim ki boş bulunarak olması gerekenden daha erken bir şekilde tabanlarıma bastım. Tamam, iyi bir dönüş olmuştu ama harika değildi, kimseyi büyülemezdi. Kolumu aşağıya doğru indirerek soluk soluğa durduğumda Meliha Hanım alkışlayarak beni tebrik etti.

“Safir, Hazer Han’ın neden seni seçtiğini daha iyi anlıyo...”

Hazer Han’ın konuşması aniden olmuştu. “Kafan dağınık, kendini topla Safir Mila.”

Ah, beğenmemiş miydi? Beni bugün başarılı bulmamış mıydı?

“Bence harika,” dedi Meliha Hanım, o da Hazer Han’dan gelen tepkiye şaşırılmış görünüyordu. “İlk seferde ondan daha fazlasını talep edemeyiz, biraz acımasızca davranmıyor musun Hazer Han?”

“Onu defalarca izledim. Potansiyelini bilen benim. Vücudunun neler yapabileceğini en iyi ben biliyorum. Kendisi için bir hayal kırıklığı olmasına izin veremem.”

Taytımın kumaşını sıkarken, “Evet öyle,” dedi Meliha Hanım, sesi hissettiklerini yansıtıyordu. “Fakat ne kadar yetenekli de olsa onun da sınırları var. Hareketler zor, buna rağmen zarafetle kıvrılabilir. Bu kadar acımasız olma lütfen.”

Hazer Han'ın yüzünde tek mimik oynamadı. "Anlatsana Safır Mila, dansın seni tatmin etti mi?"

Kendim için üzümlere cevap verdim. "Etmedi."

"O zaman, tatmin olana kadar dans et."

Dinlenmemi, kafamı toplamamı istemiyor, yapamadığımı düşündüğü şeyin üstüne gitmemi istiyordu. Dediklerini yaparak dansın üstüne gittim ve onlara sırt çevirerek nemli avuçlarımı bluzuma sürttüm. Evet, başaramadığımda pes etmezdim elbette. Başaramamak, başarmak için bir motive kaynağıydı. Az önceki hareketlerimi tekrarlarken parmak uçlarımdaydım ve zarafetle süzülüyordum.

Ruhumu bedenimden çıkarsam, dansın suretine bürünerek çıkardım.

Müziğin sesini duymadığım gibi onların varlığını da hissetmiyor, yalnızca dansın büyüüne kapılarak sahnenin her yerine açılıyordum. Daha iyisi olana kadar parmak uçlarımdan inmedim, o kadar uzun süre kaldım ki, tabanlarımdaki kanın akışında tersliği hissetmişim.

Meliha Hanım yeterli olduğunu ve bugün kendimi daha fazla yormamı söyleyerek beni durdurup salondan çıktı. Biraz soluklanarak sahnenin ortasına oturdum. Hazer Han o kadar sessizdi ki, bir zaman sonra varlığını unuttum.

Saçlarımı, beni daha fazla terlettiği için çıplak ensemden kaldırarak bluzumun üstünden sol omzuma bırakırken, nefesime Hazer Han'ın nefesi yetişti ve koltuktan kalktıktan az sonra sahnenin ucunda dikilmeye başladı. Yüzüne bakmadım. Pointlerimin dikişlerini izleyerek yükselip alçalan göğsümün yavaşlamasını beklerken dilimin âdeta ağzımın içinde eridiğini fark ettim.

Hazer Han, elindeki su şişesini sahnenin ucuna bıraktı ve cam şişe takırdatarak bana doğru kayd.

"İçmelisin."

Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Soğuk su kuruyan ağzımı ıslatarak boğazımdan aşağıya kayarken, birkaç damlası ağzımdan taşarak çeneme düşmüş ve beni utandırmıştı. "Teşekkür ederim," dedim sakinleşince.

"Koltuğa geç otur istersen, zemin soğuk."

Kafamı salladım ve su şişesinin kapağını kapayarak ellerimden aldığım güçle birlikte kendimi kaldırdım. "Aslında dinlenmeme gerek yok," dedim saçma bir açıklama da bulunarak. "Gitsem iyi olacak."

“Çok yağmur yağıyor.”

Kalbimin sesi miydi bu yağmuru duymamı engelleyen bilmiyordum ama o diyene kadar yağmur yağdığını duymamıştım. Gösteri salonunda ki pencerelere doğru ilerleyerek perdeleri kaydırduğimde, üst katta olmamıza rağmen yollarda biriken su birikintileri beni korkuttu. Babam yağmurun nimet ve bereket olduğunu söylerdi ve aynı zamanda bu berekete isyan ettiğimizde Tanrı’nın yağmurla felaket oluşturabileceğini eklerdi.

Gazel beni almaya gelecekti.

“Hızlı başlayan yağmur hızlı biter,” dedi Hazer Bey, sesi salonun içinde dağılarak döküldü kulaklarıma. “Yavaşlayana kadar biraz geç de dinlen Safır Mila.”

Parmaklarım perdenin kenarından düşerken kendisiyle bir kez daha yüz yüze gelmeye hazırlanarak arkamı döndüm. Az önce oturduğu mavi koltuğa yerleşmiş, çenesini sıvazlayarak beni izliyordu. Elimdeki su şişesini sıkarak birkaç adım attım ve ondan uzaktaki koltuğa oturdum. Su şişesini koltuğun kenarına bırakıp sırtımda bir sopa taşıyormuşum gibi dimdik durarak bakışlarımı ondan başka her yerde gezdirdim. Parmaklarım point içinde acıyordu.

“Başarısız mıydım?” diye sordum aniden, kendime engel olamayarak. “Yeterince iyi değilsem bana söyleyin lütfen. Dürüstlüğünüzü yalnızca takdir ederim, size karşı incinmem.”

O kadar uzun süre cevap vermedi ki, ona bakma mecburiyeti hissettim. Gözleri, sanki onlara çarpacağımı biliyor gibi hazırlıklı yakalandı bakışıma. “Potansiyelinin altındaydın,” diyerek yanıtladı beni, oldukça düz bir sesle. “Birini incitmekten korkarak yalan söylediğim hiç olmamıştır.”

Aramızda süzülen hava, lapa lapa kardı sanki. Kendisi de gergin gibiydi. “Aslında dans edemediğim için beni azarlamak istiyor gibisiniz ama kendinizi tutuyorsunuz.”

“Demek hoşgörüsüz bir adam olduğumu düşünüyorsunuz?”

Mırıldandım. “Öylesiniz.”

Duraksadı. Çenesini sıvazlayan parmakları orada kalmış, kaşları âdeta alınına kadar yükselmişti. “Ne dedin?”

“*Cejas realmente como tomados.*”

* (İsp.) “Kaşları gerçekten alınmış gibi.”

Yerinde dikleşti. “Türkçe konuşur musun?”

Dudağımı büktüm. “*Un despota.*”

Gömleğinin yakasını çekti. “Bana küfür mü ediyorsunuz!”

“Ne?” Durdum. “Ben asla küfretmem.”

“Ne dediğinizi söylemezseniz bana küfrettiğinize inanacağım.”

“Ama...”

Kapı tıkladı.

Hazer Han, yerinde kıpırdanarak anlaşılmaz bir homurtu yükseltti. Bu, kapının önündeki insanı içeriye davet ettiğinin habercisiydi. Zaten çok geçmedi ki kapı aralandı ve kaburgalarım kalbimin etrafını dikenli bir tel gibi örerken, heyecanlı bir ses adımı bağırdı. “Safir!”

Gazel?

Çenem âdeta yere yapışacakmış gibi sahici bir şaşkınlık yaşayarak hızla kapıya döndüğümde, Gazel’i mahcubiyet içerisinde bize bakarken gördüm. Telaşımı fark ettiğinde durmaya son vererek içeriye doğru bir adım attı.

“Rahatsız mı ettim, affedersiniz?” Soruyu Hazer Han’a yöneltmiş olmalı ki, doğrudan ona bakıyordu. Hazer’in sesi nazikti. “Rahatsız etmediniz.”

Gazel’in gülümsemesi büyürken, “Safir’i almaya gelmiştim ve aşağıya inmeyince merak ettim,” diyerek durumu izah etti, tatlı bir şekilde. Çantasının askısını tutarak yanıma yetiştirdi ve eğilerek yanağıma abartısız bir öpücük bıraktı. “Umarım dersinizi bölmemişimdir.”

Beyaz kürkünün içinde göz alıcı görünüyordu. Yutkunarak duruma uygun birkaç kelime arayışına düştüm. “Çok yağmur yağdığı için inemedik, Hazer Bey yağmur dinene kadar burada durmayı teklif etmişti.”

“Aaa, biz tanışmadık.” Gazel doğrularak siyah, şık eldivenli elini Hazer Han’a doğrulttuğunda, Hazer kendini toplayarak elini sıkmak için Gazel’e uzandı. “Ben Safir’in yakın arkadaşı Gazel. Siz de Hazer Bey’siniz anladığımı kadarıyla. Çok memnun oldum.”

“Arkadaşınız benden bahsetmiştir sanırım. Memnun oldum.”

Yanağımanın içini ısırdım. Gözlerimi içerek yaptığı ima. Boynuma kadar ısındım. Koltuğumdan kalkarak titreyen bacaklarım üstünde

* (İsp.) “Bir de despota.”

durmaya çalışırken, “Çok nazıksınız,” dedi Gazel, ona olan kızgın bakışlarını görmeyerek. “Değil mi Safır? Ne kadar da nazik?”

“Tabii, tabii.”

Gazel geçiştirici tavrım üzerine bir saniye kadar duraksadı ve kaşlarını sorarcasına yukarıya kaldırdı. “Ee, Safır’i beğeniyor musunuz?” dedi ve boğazımdan fırlayan öksürükle beraber durumu düzeltti. “Dansı harika değil mi? Âdeta parlıyor.”

“Evet,” diye sakince yanıtladı Hazer Han. “Öyle olmasaydı onu seçmezdim.”

Işığımın, bedenimi ve ruhumu çerçeveleyerek beni tamamladığını biliyordum ve bunu onların da görmüş olması çok hoştu fakat daha fazla burada kalmak istemiyordum. “Gidelim,” dedim ağzımın içinde. “İşe geç kalmak istemem.”

Gazel çantama benden önce uzanarak, “Montunu giy,” dedi. Hemen sonra bizi izleyen Hazer Han’a döndü. Ellerini ceplerine yerleştirmiş, ilgisizce konuşmalarımıza kulak veriyordu. Ben montumu alıp giyinirken, “Dilerim bir daha karşılaşabiliriz,” dedi Gazel, sevecen bir sesle. Gür saçları yüzünün bir kısmını gizliyordu. “Görüşürüz Hazer Be...”

Kapı bir kez daha çaldı.

Başlarımız doğrudan kapıya döndüğünde, kapıyı çalan kişi bir komut beklemeden çaldığı kapıyı ittirdi ve aralanan kapının ardından bir erkek görüş alanımıza girdi. Hazer yanımda aniden dikleşerek ileriye doğru bir adım atarken, montumun fermuarını çekiştirerek gözlerimi kırıştırdım. Adam bize iki saniye dahi bakmadan bakışlarını Hazer’e çevirdiğinde, “Affedersiniz,” dediğini duydum sakın bir sesle. “Müsait miydin Hazer?”

“Hay aksi,” dedi Hazer Han. “Gelmiş miydin? Beklettim mi?”

“Zıyanı yok,” dedi adam yumuşak bir ifadeyle, doğrudan Hazer’e bakarak içeriye doğru birkaç adım daha attı. “Aşağıdan seni sorduğumda burada olduğunu söylediler. Müsait değilsen aşağıda bekleyeyim kardeşim.”

“Yok Behram, hanımlarla ayrılıyorduk zaten.”

Behram? Bu isme aşınaydım... O gün, Hazer Han’ın başıma şemsiyesini açtığı gün kendisini alan arkadaşıydı. Adının Behram olduğunu öğrendiğim beyefendi yalnızca başıyla bizi selamladığında gözlerimi

ürkekçe kaçırarak kafamı salladım. Gideceğimizi hatırlatmak için Gazel'e döndüğümde, onun kirpiklerinin altından Behram Bey'e baktığını gördüm. Dirseğine nazikçe dokundum. "Gidelim mi?"

Elini bir tutam saçıyla oyalayarak, "Tabii," dedi sıcak sesiyle. "Ayakkabılarını giy canımın içi."

Altdudağımı dişleyerek yerdeki siyah botlarıma uzandığımda, beyle-
rin yan yana durduğunu ve kendi aralarında sessizce konuştuğunu gör-
düm. Behram Bey'in bizimle tanışmak için girişimde bulunmaması beni
oldukça rahatlatmıştı. Botumu giymek için pointimi ayağımdan çıkardı-
ğımda, Gazel'in elinin havaya kalktığını gördüm. Parmakları, tokalaşmak
için uzandı.

"Merhaba, ben Gazel."

Behram başını omzunun üstünden arkadaşına çevirdi. Doğrudan
onun uzattığı eline baktıktan sonra yüzündeki ifade bocaladı. Taranmış,
üç numaraya vurulmuş saçları ve gömleğinin iliklenmiş her düğmesiyle
oldukça nizami görünüyordu. Üstünde, önü açık paltosu vardı. Gazel'in
gözlerine hiç bakmadan onun selamını elini göğsüne yaslayarak aldı.

Gazel'in parmakları aşağıya düştü ve benim gibi bu durumu garip
karşılayarak başını önüne eğdi. "Kusura bakmayın, ben..."

Behram birkaç kez sessizce öksürdü, yanakları mahcubiyetle kızar-
mıştı. "Estağfurullah," dedi, sesi oldukça yumuşaktı. "Yanlışı anlaşıldım,
yalnızca şey..."

"Yaşam biçimi olarak," diyerek olaya müdahil oldu Hazer Han. Arka-
daşının omzunu sıvazladı.

Ah, sanırım anlamıştım. Behram Bey muhafazakâr bir adamdı. Ben,
ayakkabılarımı giymiş doğrulurken, Gazel kıpkırmızı kesilerek bakışları-
nı önüne düşürdü. Utandığını, mahcubiyet duyduğunu gördüm.

"Anlıyorum," dedi zor duyulan bir sesle. "Ben... affedersiniz, rahatsız-
lık vermek istemedim."

"Estağfurullah."

Garip bir tanışma olmuştu ama yaşam tarzları farklı insanlar olduğu-
muzı anlamıştım. Behram çok sakın ve zararsız birine benziyordu. Ga-
zel'in koluna bir kez daha dokunup, "Hadi," dedim yumuşak bir sesle.
"Gidelim canım."

Mahcubiyetle bana sokulup fısıldadı. "Utanç içindeyim."

Bunu duyan bir tek bendim, çünkü beyler bize karşı ilgisizdi. Point-lerimi çantanın içine yerleştirdikten sonra Gazel'in hiç durmadan bir baş selamı vererek uzaklaşmasını izledim. Tamam, ufak bir yanlış anlaşılma olmuştu ama bu kadar büyütüp kendisini üzmemeliydi. Kapıdan dışarıya çıktığında, yapmam gereken o şeyi fark ederek başımı kaldırdım.

Onunla vedalaşmalıydım.

Behram'ın birkaç adım gerileyerek bize karşı ilgisiz davrandığını gördüğümde, Hazer Han bana doğru bir adım daha atarak özel alanımın sınırına tehdit gibi dikildi. İnsanlara bu kadar dikkatli bakmaması gerektiğini öğrenmeliydi. Gözlerini hiç kırpıyordu, sanki kirpiklerinin uçlarında, düşürmeyi istemediği şeyler asılıydı. "Ben gideyim, yarın görüşürüz."

"Siz gidin, yarın görüşürüz."

"Cümlelerimi neden tekrarlıyorsunuz?"

"Siz cümlelerimi neden tekrarlıyorsunuz?"

Parmaklarım saçlarımdan düşerek yanıma indi. "Yarın da geç kalacaksınız lütfen haberini bana verin."

İgnelemem üzerine yalnızca omzunu silkti. "Bugün geç kalmadım, bu yalnızca Meliha Hanım'ın kabahatiydi. Cuma günleri dışında aynı saatimizde buluşacağız."

"O halde görüşürüz."

"Görüşürüz, balerinim."

Yanından uzaklaştım ve Behram'ın nazik bir tebessümle verdiği baş selamını alarak kapıdan dışarıya çıktığımda derin derin soludum. Gazel, sırtını koridor duvarına dayamış, tırnaklarını yiyordu. Yanına yettiğiimde kolumu tutarak âdeta beni çekti. "Çok utandım Safir!"

"Utanılacak bir şey yok Gazel," diyerek onu yatıştırmaya çalıştım. Tanışmak doğal bir hareket. Behram muhafazakâr bir adammış, nereden bilebilirdin ki?"

"Evet ama..." merdivenleri tırmandığımız sırada dudaklarını büktüğünü gördüm. "Tanışmak için elimi uzatan ilk ben olmamalıydım."

İç çektim. "Nezaket kuralları gereğince tanışmak üzere elini uzatan kadınlar olmalıdır."

"Çok tuhaftı ama..." Gözlerinin içinde bir çiçek gibi açtı. "İlk kez böyle bir insanla tanıştım. Ya da hayır, tanışamadım. Yanakları kızarmıştı, böylesini hiç görmemiştim."

“Olabilir, dünyada çeşit çeşit insan var.”

Dışarıya çıktığımızda, yağmurun yavaşladığını ama sulusepken devam ettiğini gördüm. Merdivenlerden indiğimizde Gazel elimden tuttu ve beni koşturarak zorlayarak, caddeden karşıya geçirdi. Burukça gülümse dim, vücudum ve ruhum daha bir şeylerden habersiz olduğu zamanlarda, onunla sık sık mutlu olup yağmurların altına koşuştururduk. El ele, can cana, sevinç içerisinde... Yağmur suları paçalarımıza sıçrarken, Gazel’in arabasının yanına varana kadar koştuk.

İçimdeki huzursuzluğu, onun gülüşleri alıp götürdü.

Biz arabaya yerleşirken, Hazer Han ve Behram merdivenleri ağır ağır indi.

Sessizlik istiyorum ama gürültülerce koşuyorum,

Hayallerime,

İnançlarıma...

Bu sabah erkenden kalkmış, Gazel’in benim için hazırladığı kahvalt ıyı yapmış, bana aldığı kıyafetleri giymiştim. Kendisi için her alışverişe çıktığında benim için de bir şeyler alıyor, ona sitem etsem de bunu yap maktan vazgeçmiyordu. Benim onları koyacak bir dolabımın bile olma dığını biliyordu. Taş grisi, boğazlı bir kazak almıştı ve giydiğimde çok yakıştığını söylemişti.

Koşuyor, konferans salonuna giden merdivenleri tırmanıyordum. Saat bire beş vardı. Geç kalmamıştım ama bugün Hazer Han’dan önce gelmek istiyordum. Bu, aramızda tuhaf bir rekabete dönüşmüştü ve yap tığımdan utansam da ondan önce salona varmak istiyordum. Koridorun sonuna kadar yorulan bacaklarla yürüyerek kapıyı açtığımda, tek temen nim ondan önce gelmiş olmamdı.

Soluk soluğa koltuklara baktım.

Yoktu.

Yanaklarımın muzipçe kızardığını fark ederken kapıyı arkamdan ört tüm. Çantamı bırakmak için koltuklara yürüdüm. Ondan önce gelmiş tim ama bu sefer geç kalanın o olduğunu kendisine söyleyerek onu iğ nelemeyecektim. Sahneye, ait olduğum yere dönerek saçlarımın yükünü sırtıma saldıgımda, bakışlarım gayriihtiyari sahnenin zemininde duran kutuya çarptı.

Bir kez daha etrafıma baktım, fakat hayır, Hazer Han yoktu.

Kutuyla ilgilenmeyerek bakışlarımı kaçırdım ama en azından ne olduğunu anlamam gerektiğini düşünerek sahneye yürüdüm. Birkaç adımda sahneye varıp tümseğe çıkarak kutuya uzandım. Dizlerimin üstünde çökerken, bunun beyaz, yeni alınmış bir ayakkabı kutusuna benzediğini fark ettim.

Birisi burada mı unutmuştu?

Parmaklarımın bir kısmıyla kutuyu kendime doğru çektim. Kutunun karton kapağını kaldırdığımda, nefesimi tutmuş ve gözlerimi arayışla kutunun içine düşürmüştüm. Bakışlarım, gördüğüm şey karşısında kocaman olurken, göğsümdeki elim kucağıma düştü. Kanım, damarlarım içinde koşuştururken, nabzım bileklerimde sıkışarak ellerimi uyuştururken, dudaklarımdan hayali bir mırıltı geçiverdi. İşlevini yitirmek üzere olan parmaklarımla, son bir gayretle, bembeyaz pointlerin arasına sıkışmış olan küçük karta uzandım. Harfler hoş bir el yazısıyla bir araya gelmişti.

Şöyle yazıyordu:

İyi balerinler iyi pointleri hak eder.

Hazer Han Dalgakıran.

VII

“DİLEK”

*Kendimi, görüntümü bir arada tutan
aynanın önünde bile paramparça hissediyordum.
Tek parça görünüyordum ama bin parçaydım.*

Ben nasıl ölüneceğini bilirim, nasıl yaşanacağını değil. İşte bu yüzden bazen insanların yüzünde gülümsemeler gördüğümde inanamayarak duruyordum. Çünkü bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum. Benim bunu nasıl yapamadığımı da merak ediyordum. Gülümsemek yıllar önceye aitmiş gibi gelen bir eylemdi, çok yıllar önceye. Fakat insanların yüzünde görüp şaşırdığım bu tebessüm şimdi benim dudaklarımdaydı.

Gülümsüyordum.

Çünkü artık yeni pointlerim vardı.

Beyaz, ıslıl ıslıl ve ayaklarımdaydılar. Onların bana alınmış bir hediyeye olduğunu fark ettiğim ilk an bocalamış, biraz durmuş ve sonrasında hiç vakit kaybetmeden küçük bir çocuk telaşıyla ayaklarıma geçirmiştım. Şimdi sahnenin üstünde oturuyordum. Hayatımda bundan daha güzel pointlere sahip olmamıştım. Kendi paramla almış olsam daha mutlu olurum ama Hazer Han'ın alması rahatsız etmemişti. Sonuçta ben bir bakıma onlar için çalışıyordum ve zaten bu, işin koşullarından biriydi; ihtiyaçlarımı karşılamaları. Elbette bunları kabul edecektim, çünkü parlamak için ihtiyacım olan şeylerden yalnızca birisiydi. En önemlilerinden birisiydi. Ve çok güzeldi. Beyaz kurdele şeklindeki iplerini zarifçe bileğime bağlamıştım ve pointler ayaklarıma tam oturmuştu. Ayaklarımda üstlerini okşayarak daha büyük gülümsedim.

Parmaklarımla dudaklarımı yoklayarak gülümsememi hissederken, göz ucuyla saate baktım. Biri az geçiyordu, Hazer Han birkaç dakika içinde burada olacaktır. Eminim ki hediyesini görmem, idrak etmem için bana zaman tanıyordu. Buradaydı ve birazdan o kapıdan içeriye girecek, amber renkli gözleriyle gözlerimin en içine, hiçbir çekince duymadan

bakacaktı. Çenemi dizimin üstüne yaslayarak pointlerimin sağlam dikişlerine baktığım esnada, tok adım seslerini duydum. Çok geçmedi ki kapı sakince aralandı ve biz kaçınılmaz olanı yaşayarak göz göze geldik. Kalp atışlarım saniyeler içinde katlandı.

Ona gülümsedim.

Yüzündeki ifadesizliğin kırıldığını gördüm. Gözbebekleri, çok az bir farkla büyümüş olsa da anlık tepkisini kontrol edebildi ve gülümsememe baktı. İyi niyetine içimden geldiği gibi bir tepki vermiştim ama açıkçası bu beni de şaşırtmıştı. Bir düzine insanın gözlerine bakmışlığım vardı ama zaman hiçbirinde bu kadar hızlı akmamıştı. Kapıyı arkasından kapattı.

Ayaklarıma baktı, pointlerimi gördü.

“Giymişsin?”

“Giydim.”

Ben yerden destek alarak doğrulurken o, temiz ayakkabılarının üstünde salonun içine doğru yürüdü. Ayakkabıları her daim siyah, boyalıydı ve elbisesi hep olduğu gibi yine ütülüydü. Takımı bugün koyu gri rengindeydi. Bakışlarım bir arayışla ceketinin ön cebine düştü ve mendilin yine orada olduğunu gördüm. Mendili, takımıyla aynı renkte, koyu griydi. “Yakışmış,” dedi, sesi yalnızca bir fısıldayıştı. “Beyaz olmasını istedim, bembeyaz.”

Beraber, ayaklarımdaki beyaz pointlere baktık.

Bu bakıştan sonra tekrar göz göze geldiğimizde, ben çoktan bacaklarım üzerinde doğrulmuş, yukarıdan onu izliyordum. “Çok güzeller,” dedim hayranlık dolu bir sesle. “Bunların içinde daha rahatça hareket edip daha güzel dans edebilirim...” Vücudumun hafıflediğini hissettim. “Hem ayaklarım da acımıyor... Teşekkür ederim. O müzikali kazanıp size bu minnet borcumu ödeye...”

Lafımı kesti. “Öbür pointlerinde ayakların mı acıyordu?”

İlgilendiği tek şeyin bu olması karşısında duraksayarak bakışlarımı kaçırdım. “Biraz,” diyerek itiraf ettim, bu sızlanışın utancı içerisinde. “Fakat sorun değil. Ben o pointlerle mücadele edip bu sahneyi, ayağımdaki bu pointleri kazandım. Benim ilk pointlerimdi, onları seviyorum.”

Sahnenin merdiven basamaklarından ilkinin çıktı. “Canını çok mu acıtıyorlardı?”

“Çok diyemem, azdan biraz fazla.”

Tek kaşı kalktı. “Hımm?”

“Hı hı.”

Tümseğe, sahneye çıkarak bana yukarıdan bakmaya başlayan kendisi olduğunda, kelimelerim boğazımda sanki yandı. Hepsi bir kül yığınına dönerek soluk borumu yaktı. Konuşmadan ona bakarken, saniyeler içinde önümde diz çöktü ve ben bedenimin kabiliyetini kaybederken sol ayağımdaki pointlerin iplerine uzandı. “Üzerine basacaksın,” dedi, çözülmüş olan ipleri parmak uçlarıyla kavrarken. “Daha dikkatli ol.”

Kurdele şeklindeki point bağcıklarını seri şekilde ilmeklerken, tüyler ürpertici bir hissin ensemde aşağıya aktığını hissettim. Parmak uçları ayak bileğime çok ufacık bir an dokunmuş ve hemen sonra işini hallederek parmaklarını pointlerin üzerinden çekmişti. Gözleri, gözlerimde ne gördü bilmiyorum ama doğrulurken kalın kaşlarını çattı. “Ben,” dedi, kafası karışmış görünüyordu. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Kollarımı, vücuduma sardım. “Yanlış olanı siz yapmadınız, o yaptı.”

“Safir Mila, kim, ne yaptı?”

Kendime, sakinleşmek için izin verdim. Tamam, Hazer Han yalnızca centilmence bir hareket yapmıştı, canavar olan o değildi. Bakışlarımı telaşla ellerime düşürerek olayı geçiştirme arzusuyla, “Bugün yağmur yağarmı?” diye sordum, saçma bir şekilde. “Bulutlar dolu sanki, bence ağlamaya ihtiyaçları var.”

Seslice soluklandı. “Bana her nedense ağlamaya ihtiyacı olan senmişsin gibi geldi.”

Bende gördüğü gerçekleri inkâr etmek istedim. “Yanlış düşünüyorsunuz.” Ondan uzaklaşarak sahnenin ortasına doğru açıldım. “Sizde böyle bir izlenim bırakmak istemezdim.”

“Bende bıraktığınız izlenim yalnızca bu değil.”

Ne demek istediğini sormadım, çünkü konuştukça uzayan bir diyalogumuz vardı ve ben daha fazla uzatmak istemiyordum. Hazer Han’a arkamı dönerek ellerimi üzerimdeki bluza sürttüm, onunla olduğum her an böyle sebepsizce terlemeye devam mı edecektim? Dağınık saçlarımı bileğimdeki lastikle bağlarken, ensemde açılmasından hissettiğim rahatlığı âdeta kedi gibi mırılayarak belli ettim. “Meliha Hanım bize katılmayacak mı?” diye sordum, içten içe katılmasını dileyerek. “Koreografiyi kendisi biliyor.”

“Ben de biliyorum balerinim.”

Doğru, biliyor olmalıydı. Dediği gibi ben onun baleriniysem o da bale ve müzikle ilgili yapmam gerekenlerden haberdardı. Meliha Hanım’ın gelip gelmeyeceğini öğrenemesem de bu soruyu tekrarlamadım ve ondan hep istediğim gibi müziği açmasını istedim. Bir dakika içerisinde sahneden indi, müziği seçti, sahneye geri çıktı ve perdenin yanından beni izlemeye başladı.

Onu görüp telaşa kapılmamak için gözlerimi kapattım.

Şimdi yalnızca dans ve ben vardık. Kollarımı nazikçe iki yana açarak parmak uçlarımda yükselirken, her zaman ayaklarıma yüklenen o acıyı bu sefer hissetmedim ve bunun rahatlığıyla gülümsedim. Artık canımı yakmayan pointlerim vardı ve gerçek bir yıldız olmak için engelim kalmamıştı. Koreografideki hareketlerin sırasını anımsamaya çalışırken, sol ayağımın üzerine yüklenerek kendi etrafımda bir tam dönüş gerçekleştirdim. Bunu iki kez üst üste yaptım ve bu sefer tökezleyerek, kendim için bir hayal kırıklığı olmadım.

Bunu başarıyla yapmış olduğumu kendime kanıtlamıştım ve onun gözlerinde de bu başarıyı görmek için gözkapaklarımı kaldırdığımda, beni izlediğini gördüm. Elbette beni izliyor, başarılarımı veya başarısızlıklarımı görüyordu. Kısacık bir âna bir düzine kalp çarpıntısı sığdırarak, “Gördünüz mü?” dedim hevesle. “İki dönüşü de üst üste, hiç tökezlemeden yaptım.”

Gözlerindeki takdiri görmek omuzlarımı kabartmıştı. “Çok başarılıydı Safir Hanım.”

“Teşekkür ederim.”

İnanılmaz bir heyecanla ve daha fazla dans etmek isteyen bedenimle birlikte hiç durmadan kaldığım yerden devam ederken, bu sefer gözlerim açık kaldı. Koreografideki hareketlerin sırasını anımsıyordum ama bazen karıştırır gibi olduğumda, “Hayır hayır,” diyordu Hazer Han, etrafımda dönerek beni izlerken. “İki değil bir dönüş yapacaksın ve kollarını bu sefer yanına indireceksin.”

Ben de dediği her şeyi yapıyor, onun takdirini kazanıyordum. Sahnenin her yerindeydim, hareketlerime göre hızlanıp yavaşlıyordum ve o da hareketlerimi her yönden görmek için sürekli benimle yer değiştiriyordu. Bir vakit sonra parmak uçlarımda fazla durduğumu söyledi, vücudumu

kasmamamı istedi. Daha sonraysa, nasıl oldu bilmiyorum ama düşecekmiş gibi hissettiğimde bana yetişerek beni dirseğimden tuttu.

Ayağım kaymıştı.

“*Gracias,*” diyerek dirseğimi sıcak dokunuşundan kopardım ve ona arkamı döndüğümde, anlamadığı bir dilden konuşulduğunda bu durumdan hiç hoşlanmadığını hatırladım.

Dansıma kaldığım yerden devam ettim. Bir ara susayarak dudaklarımı ıslattığımda, sanki ne istediğimi anlamış gibi sahneden indi ve benim için su getirdi. Ona bu sefer Türkçe teşekkür ettim, bir daha kızmasını istemezdim. Hiç oyalanmadım, kaybedecek vaktimiz yoktu. Kollarımın ağırlığını taşımak zorlarsa da kısa süreli olan hareketleri eksiksiz tamamlamıştım. Kollarımı o kadar çok ve hızlı şekilde indirip kaldırmıştım ki, uzaktan izleyen birisi kanat çırttığını düşünebilirdi.

Dakikalar sonra nefes nefese sahnenin üstüne, ışığın altına oturdum.

Ağzım kuruduğu için hiç konuşmadan yanımdaki su şişesine uzandım ve beni serinletecek olan suyu kana içtim. Hazer Han sahnenin öbür ucundan yanıma doğru yürüdü.

“Dans esnasında, hızlı olmaman gereken anlarda bile hızlısın,” dedi, doğru bir durum değerlendirmesiyle. “Bu nefesinin sık sık kesilmesini, ağzının aralanmasını, boğazının erkenden kurummasını sağlıyor.”

Hepsi birbirinden doğru olan tespitleri duymamla beraber kızardım. “Daha dikkatli olabilirim.”

Bir an için, gerçekten yalnızca bir an için muhtemel terden parlanmış olan boynuma baktı. İçime uzanıp tek sıkımlık ruhumu tam oradan, boynundan kavrayarak avuçları içinde sıkıldığını hissederek nefessiz kaldım. Bakışlarını aceleyle kaçırdı. “Kızardığında çillerini daha net görabiliyorum,” dedi hiç beklemediğim şekilde. Onun yüzündeki sayısız çile bakmak kaçınılmaz oldu. “Çok fazlalar.”

Nazikçe yanıtladım. “Sizin de öyle.”

“Küçükken saymaya kalkışmıştım,” dedi aniden. Ne o bunu söylemeyi bekliyordu ne de ben ondan bunu duymayı bekliyordum.

“Ama sayamadım, çocukluk akli işte. Her neyse...” Uzaklaştı. “Giyinecek misiniz?”

“Giyineceğim.”

Bacaklarım hantallaşmıştı. Hazer Han Bey benden önce sahneden inerek az evvel çalmaya başlayan telefonunu cevapladığında, ben de

sahnedan inerek çantamı koyduğum koltuğa yürüdüm. Çantamın küçük gözündeki temiz mendili enseme ve boynuma dokundurarak terimi hafifçe aldım.

Hazer Han konuşmasını bitirerek yanıma geldiğinde montumu giymiş fermuarını çekiyordum. Yanıma vardığında eğilmek için çantama uzanıyordum.

“Neden konservatuar eğitimi almıyorsun?”

Bu zamansız soru bir an duraksayarak elimin çantama yetismekten vazgeçmesine sebep oldu. “Bu sizi neden ilgilendiriyor?” diye karşılık verdim ona, yüz yüze olmadığımızdan memnuniyet duyarak.

“Üniversite eğitimi almıyor musun?”

Hay aksi, neden özel hayatımla alakalı sorular soruyordu? Tamam, tüm bunlar uzaktan ya da yakından onu da alakadar ediyor olabilirdi ama yanıtlamayı sevdiğim sorular değildi. “Hayır,” diye cevapladım. “Hakkımdaki bu tarz şeyleri bildiğinizi sanıyordum. Yani, seçtiğiniz kişiyi araştıracağınızı?”

Arkamda durmaktan vazgeçmiş gibi yanımda yer aldığında, gözlerinin ağırlığıyla mücadele edemeyerek omzumun üstünden ona döndüm.

“Kayıtlarımızda bir ev adresin yok,” dedi yine hiç beklemediğim şekilde.

“Nerede yaşıyorsun?”

Ona ne dersem beni böyle sorgulamaktan vazgeçerdi? Ona nasıl baktım bilmiyorum ama gözlerinin içindeki soru işareti netleşirken, bir parça pişmanlık görür gibi oldum. Bakışlarını benden uzaklaştırdı. “Kendin hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını görüyorum ama ben de iletişim kurmaya çalışıyorum.”

“Benimle neden iletişim kurmayı istiyorsunuz ki?”

“Gözlerine baktığımda benden korkmadığını görmek için.”

Hayır. Hayır. Bir şeyleri sezmiş, anlamış mıydı? Evet, ürkek ve erkeklere yakın olduğumda korkak biri haline dönüyordum ama bunu gizlediğimi düşünmüştüm. Onda ne vardı ki bunu görüyordu? “Hayır,” diyerek kafamı iki yana salladım. “Siz beni korkutacak hiçbir şey yapmıyorsunuz.”

“Gözlerin, söylediklerinin yalancısı.”

Yanımdan çekip gittiğinde gözlerimde gördüğü şeyi, aynaya baktığımda görüp göremeyeceğimi düşündüm. Onun bende gördüğünü ben

kendimde göremiyordum. Salon kapısının sakince açılışını ve gıcırdayarak örtülüşünü işittim. Hayır, samimiyetimle söyleyebilirim ki ondan korkmuyordum. Hatta o, gözlerine korkmadan baktığım ilk adamdı ve ürkekliğimi yanlış anlamasını istemezdim.

Şimdi, neden böyle bir şey olmuştu ki...

Üzgünce iç çekerek çantama uzandım ve eski pointlerimi çantama koyduğumdan emin olarak ayakkabılarımı giydim. Hızlı davranıyordum, çünkü Hazer Han Bey'e yetişmek, durumu çözmek istiyordum. Çantamı sırtıma asarak aceleci adımlarla salonu terk ettim ve etrafıma bakınarak merdivenlere yöneldim. Birkaç katı aceleyle inerek giriş katında onu aradım ama bulamayarak omuzlarımı düşürdüm. İki yana doğru kayarak açılan kapıdan dışarıya çıktım. Tenim serin rüzgârla çarpıştığında başımı öne eğerek merdivenleri indim.

Basamakları inerek kaldırımındaki kırmızı taşın üzerinde durduğumda, bakışlarım gayriihtiyari kaldırımın önüne düştü ve gözlerim arabasını aradı. Kerem arabayı hep buraya park ederdi. Bu sefer araba yoktu, fakat... Hazer Han, orada dikilmiş bana bakıyordu. Onu arıyor olmama rağmen onu görmeyi hiç beklemeden duraksadım ve zamanın bizi bu âna sabitlemesine karşı koymadan gözlerinin içine bakakaldım.

"Gittiğinizi düşünmüştüm," diye kısıkça mırıldandım, ona doğru birkaç adım atarken. "Ben çok yanlış anlaşıldım, sizden korkmuyorum. Lütfen, böyle düşünmeyin. Şey, bunu nasıl telafi edebilirim?"

Kaldırıma çıktı. "Bana akbil basarak."

Akbil? "Efendim?"

"Metroya bineceğim ama akbilimi evimde bırakmışım."

Onun için akbil basmamı istiyordu, bu oldukça makuldü ama neden bunu istiyordu? Zaten bir arabası, bir şoförü vardı. Etrafıma baktığımda ne arabayı ne de şoförü görebildim. Kerem bugün neredeydi? Saçlarımı karıştırarak onun kaldırım kenarı boyunca ilerleyen bedenine baktım ve ardına düştüm. O şey, biraz iriydi ve yanında yürürsem kaldırımdan düşebilirdim. Sanırım omzu omzuma bir çarpısa gerçekten kaldırımdan fırlayabilirdim. Bir an bu saçma ve gereksiz düşünceme gülerek tuhaf bir homurtu çıkardığımda, hâlâ ona bir cevap vermediğimi fark ettim. Benimle aynı metroya mı binecekti?

"Kerem bugün yok mu?" diye sordum çekingen bir tavırla.

Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Hayır, yok."

"Metroyla mı gideceksiniz?"

"Metroyla gideceğim," diyerek beni tekrarladıktan sonra ekledi. "Tabii siz benim için akbil basarsanız?"

Akbilime aylık yükleme yaptığım için çok kez kullanabilirdim, dolayısıyla onun için elbette akbil basardım.

"Tabii, sizin için akbil basarım."

"*Gracias.*"

Ne?

Bu cümlemin anlamını bilmiyordu... Ona bu şekilde teşekkür ettiğimde anlamadığını net bir şekilde görmüş, bundan utanmıştım. Dudaklarında çok hafif bir seğiriş vardı ama buna ne ad verilirdi bilemiyorum. Kafam karışmıştı. "Bu cümlemin anlamını bilmediğinizi sanıyordum."

Sadece omzunu silkti ve ilerlediği kaldırımın köşesini dönerek başka bir caddeye yöneldi. Hemen ardında, huzursuzca onu takip ediyordum. Şimdi hatırlamıştım, ben bu cümleyi kullandıktan az sonra o telefonunu kurcalamıştı. Demek ki telefonda çevirisine bakmıştı. Tıpkı onun gibi sokağın sonuna bakarak kaldırımda ilerledim.

"Bana sorsaydınız söyledim ne anlama geldiğini," diyerek dudacağımı kıvırdım. "İnternette bakmanıza gerek yoktu."

Duraksayıp tuhaf bir şekilde baktı:

Hızlandım ve onun önüne geçerek telaşla ilerlemeye başladım. Ona gıcıklık mı yapmıştım? Ya da onu utandırmış mıydım? Normalde böyle şeyler yapmazdım ama işte Hazer'in yanında bazen saçmalıyordum. Onunla bazı şeyler *farklıydı*.

Bana yetişerek yanımda yürümeye başladığında, yan yana kaldırıma sığamadığımız için önüme geçmişti. Terli avuçlarıma bakarak ellerimi montumun ceplerine yerleştirdim ve kaldırım boyu ilerledim. Işıklara kadar yürümeli, karşıdan karşıya geçerek metro istasyonuna ulaşmalıydık. Öyle de yaptık. Tez vakitte ışıkların oraya yürüyerek karşıdan karşıya geçtik ve metro istasyonuna inmek için yürüyen merdivenleri kullandık.

"İlk defa mı bineceksiniz?" diye sormadan edemedim.

Amber renkli gözleriyle beni süzdü. "Uzaydan gelmedim ben."

"Uzaydan geldiğinizi söylemedim."

"Metroya hiç binmediğimi ima ettiniz."

“Takım elbisesini üzerinden çıkarmayan bir jön gibisiniz,” dedim, o durmuş beni izlerken. “Hakkınızda böyle düşünmem kaçınılmazdı elbette.”

“Hakkımda başka neler düşündüğünüzü paylaşmak ister misiniz?”

“Hayır.”

“Peki.”

Akbilimi çantamdan çıkardım ve ikimiz için bastım. Turnikelerden geçerek kalabalık yığınla beraber aşağı inmeye başladık. Fakat ben yürüyen merdivenlerdeki o kalabalığa karışıp insanlarla temas etmek yerine normal merdivenlere yönelmiştim. Hazer Han da bana eşlik etmişti. Az sonra aşağıya inerek kapıların önünde yan yana beklemeye başlamıştık.

Yakınımdaydı.

Metro geldiğinde insanlarla temasa girmemek için herkesin girmesini bekledim ve bundan sonra içeriye yöneldim. Hazer Han’ın araştırmacı bakışları sanki yaptığım her şeyi sorguluyordu. Metro çok kalabalık değildi, kendime cama yakın, tutunabileceğim bir yer bularak oraya ilerledim ve o da peşime düşerek benimle aynı yerden, demirden tutundu. Ellerimiz alt altaydı. Onun iri eli yanında benimkisi minicikti.

Tutunduğumuz demirin yanındaki koltuklarda oturan genç bir adam, muhtemelen metrodan ineceği için yerinden kalktığı anda boşalan yere oturma isteğiyle doldum ama hemen arkamdaki genç adam benden hızlı davranarak o koltuğa oturmak için önüme geçti. Bense umutsuzluk içinde omuzlarımı düşürdüm. Hazer Han aniden, “Beyefendi,” dedi ve adam omzunun üzerinden dönüp Hazer’e baktı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Hazer eliyle metro duraklarının yazılı olduğu kapı üstündeki tabloyu gösterdi. “Bu metroda kaç durak var?”

Adam ilginç bir şey sorulmuş gibi gözlerini kırıştırtarak Hazer Han’a bakakaldı. “Saymadım hiç, nereden bileyim?”

Hazer, adama ters bakışlar fırlatarak burnunu kırıştırdığında, adam aralarındaki olumsuz elektriğin fark ederek oturmaktan vazgeçti ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Hazer Han daha sakin bir şekilde bana döndü. “Otur istersen, oturacaklar yoksa.”

Etrafıma bakıp hemen iki kadının arasındaki boş koltuğa oturdum. Çantamı önüme, bacaklarımın üstüne bıraktım ve rahatladığımı hissederek iç çektim. Bacaklarım, gün içerisinde sürekli hareket halinde olduğu

için yorgun düşüyordu. Üstelik sahafta da ayakta duracaktım, biraz dinlenmek iyi hissettirecekti.

Hazer Han önümdeydi ve bu sefer kolunu yukarı kaldırarak eliyle başının üzerindeki demire tutunmuştu.

Göz göze geliştikçe bir hikâye vardı ama bu hikâyenin okuru yoktu.

Birkaç durak sonra inecektim. Onun nerede ineceğini ise bilmiyordum. Doğrusu nereye gideceğini bile bilmiyordum. “Hazer Bey,” dedim sesimi ona duyurarak. Bakışları aşağıya düştü. “Hangi durakta ineceksiniz?”

Önüne düşmüş saçlarını toplayarak başının üstüne doğru tararken, öne doğru çıkık olan dudakları aralandı ve bir anlık bocalayıştan sonra omzunu silkerek beni cevapsız bıraktı. Hah, ne diye sormuştum sanki? Kollarımı göğsümün üstünde kavuşturarak bakışlarımı agresif bir şekilde ondan uzaklaştırdığımda, yine aynı şeyi yaparak genzini temizledi.

Ağzımın içinde mırıldandım. “Öksürün de kurtulun artık.”

“Bir şey mi dediniz?”

“Hayır.”

Bir daha konuşmadım ve metro duraklarını takip ederek ellerimi izledim. Hazer Han bu sırada metrodan hiç inmedi, yerinden kıpırdamadı, sadece benim gibi bekledi. Onun çalıştığı sahafın yakınlarında oturduğunu biliyordum, bu metrodan beraber inecektik. Evet, tahmin ettiğim gibi oldu. İneceğim durağa vardığımızda metrodan arka arkaya çıktık ve hiç konuşmadan kalabalığın arasına karışarak çıkışa yöneldik. Birinci çıkıştan çıktığımda yavaşladım ve daha önce yaptığımız gibi vedalaşmak için onu bekledim. Birkaç saniyenin sonunda yanımdan geçerek karşımda dikildiğinde, akşam güneşinin doğrudan yüzüne vurduğunu gördüm. Çilleri, tenine sabitlenmiş bir ikinci gölgeliği gibiydi.

“Sahafa değil mi?”

Ah, ne yaptığımı mı soruyordu? “Evet,” dedim usulca. “Sahafa.”

İkimiz de başımızı sallayarak sustuktan bir an sonra çıkışın önünü kapattığımızı, insanların homurtuları sayesinde fark ederek oradan ayrılmak üzere bakıştık.

“Pointler için hissettiğim minneti bilmenizi isterim,” diyerek bir kez daha teşekkür ettim. “Onlara çok iyi bakacağım.”

“Sana hak ettiğinden fazlasını vermedim ki.”

İçim, büyükçe huzur ve anlık sevinçle doldu. “Ama mesele bu ya zaten. İnsanlar hak edileni hak edene vermiyor. Ben size bunun için teşekkür ediyorum.”

“Belki bir gün sen de benim ihtiyacım olan bir şeyi karşılırsın,” dedi dümdüz bir sesle. “Bunu karşılık beklemeden yaptım ama belki o zaman ödeşiriz.”

“Belki o zaman ödeşiriz.”

Tekrar başımızı sallayıp birbirimizin aksi yönüne gitmek için ileriye doğru birer adım atarak ama çarpışacağımızı anladığımızda hızla geriledik. O gerilediği yerden duraksayarak geçmem için bana izin verdiğinde, bir melodi gibi uğuldayan kalbimin sesini susturarak, “Görüşürüz,” dedim ve yanından yürüyüp geçtim. “Görüşürüz Hazer Bey.”

“Görüşürüz, balerinim.”

Aynı yerden farklı yönlerle doğru ilerlemeye başladığımızda, midemin üstündeki ağırlığın altında ezildiğimi hissettim. Kaldırıma çıktım, onun da kaldırıma çıktığını düşünerek yorgun ama azimli adımlarla kaldırım boyu yürüdüm. Sokağın köşesini döndüğümde nihayet sahafı gördüm.

Islak kaldırımdan inerek karşıya geçtim. Kapıyı arkaya doğru ittiğimden kısıt sesli zil sesi her zamanki gibi çaldı. Kapı açıldığında kesif kahve ve kitap kokusu eşsiz şekilde burnumun ucunda dalgalandı. Etrafta birkaç müşteri ve çalışan vardı. Ahşap masalarda karşılıklı şekilde oturan bir grup liseli genç ders çalışıyor görünüyordular. Üzerlerinde lise kıyafetleri vardı ve kütüphane adabı gereğince oldukça sessizlerdi. Çantamı ve montumu dolabın içerisine bırakarak rafların arasına doğru yürümeye başladım. Dağınık kitapları yerleştirmeli, toz almalı, müşterileri nazikçe karşılamalıydım.

İnsanlara gülümsemek gibi bir alışkanlığım olmadığı için belki yeterince nazik olamıyordumdur. Bu düşünceyle cebelleşirken bütün rafları itinayla düzelttim. Alt katta bulunan tüm rafları düzelttikten sonra üst kata çıktım. Buranın daha dağınıktı. Çalışan genç, birkaç müşteriyle ilgilenirken, ben sağ baştan başlayarak raflardaki kitapları bölümlerine göre yerleştirmeye başladım. Müşterilere mesafeli ama elimden geldiğince nazik davranıyordum. Bu esnada yanıma gelen on beş yaşlarındaki bir genç kıza istediği kitabı vermek için onunla alt kata indim. Aradığı kitabı bulup verdim.

Onu kasaya uğurlarken müşterinin geldiğini belli eden zil sesini bir kez daha işittim. Gözlerimi, müşteriye görmek isteyerek kapıya çevirdim. O an kalbimin bir yaşanmışlığı anımsayarak gerildiğini ve hemen ardından üzüntüyle yerine sindiğini hissettim. Şaşırmış halde müşterilere baktım. Kapıdan içeriye önce dans seçmesinde gördüğüm kızlar girdi.

Burada hazırlıksız halde onlarla karşılaşmak beni kaskatı yapmıştı. Kendimi rafların arkasına gizlerken, adının Leyla olduğunu hatırladığım kızın hevesli şekilde raflara yöneldiğini gördüm. Diğeri arkasından ona yetişirken, “Yüzlerce kitabın var kuzen,” diyerek yakındı, sanki bu kötü bir şeymiş gibi. Kuzenlerdi demek. “Hâlâ kitap alıyorsun. Küçüklüğünden beri tüm harçlıklarını kitaplara yatırmaktan bıkmadın mı?”

Leyla sanki onun bu serzenişine alışkınmış gibi gözlerini devirerek rafları karıştırdı. “Asla bıkmayacağım.” Gözleri heyecanlı bir arayıştaydı. “Bunu sadece kitap kurtları anlayabilir.”

“Aman.”

Leyla ona azarlayan bir bakış attıktan sonra aradığı kitabı bulmak için etrafına bakındı. Dalgalı saçlarını dağınık bir topuz yapmış, halka küpelerini sallandırıyor; üzerinde siyah montu vardı. Kuzeni de en az onun kadar şıktı. Güzel oldukları aşikârdı ama Leyla’ya yüreğinin güzelliği vurmuştu. O gün çillerimin güzel olduğunu söyleyen oydu. Bir müddet kitabı aradı ama bulamadığında kasaya yürüyerek tatlı patronuma kitap sordu. Patronum ona birkaç şey dedikten sonra kütüphanenin içinde arayışa geçti ve az sonra maalesef bana seslendi. “Safir, kızcağızım, buraya bir baksana.”

Bundan kaçışım yoktu. Rafın arkasından çıkarak omuzlarımı dikleştirdim ve kasanın oraya doğru ilerledim. Bu sırada hem Leyla hem de o kötü kalpli kuzeni omuzlarının üzerinden bana dönmüşlerdi. İkisi de bir an şaşırdıktan sonra ifadeleri değişti ve Leyla sevimli bir gülümsemeyle beni karşılarken, kuzeni gözleriyle düşmanlığını açıkça belli etti. “Hanımlar aradıkları kitabı bulamamışlar,” dedi patronum, tatlı sesiyle. “Yardımcı olsana.”

“Tabii.”

Kuzeniyle irtibata girmeden doğrudan Leyla ile göz kontağı kurdum. “Safir?” dedi, sevinçli bir şekilde. “Beni hatırladın değil mi? Leyla ben. Ya, seni görmeyi hiç beklemiyordum...” Dostça omzumu sıvazladı.

“Burada mı çalışıyorsun? Buraya uzun zamandır gelirim, yeni başladın sanırım.”

İşıl ışıllı gülümsüyordu ve ben ona şaşkınca bakarken, kuzeni öfkeyle dolmuştu.

“Evet burada çalışıyorum,” dedim mesafeli şekilde. “Hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kuzeni dirseğinden yakaladığında Leyla ona döndü ve aralarında soğuk bir bakışma geçti. Kuzeni Leyla’nın bana olan sıcak tavrını onaylamıyordu. Kimse iyi olanı hak ettiğimi düşünmüyor muydu? “Bir kitap arıyorum,” dedi Leyla, bana döndüğünde. “Fakat ilk baskısını arıyorum ama maalesef hiçbir yerde bulamadım. Burada var mıdır acaba?”

“Umarım bulabiliriz.”

Leyla bana hangi kitabı istediğinden bahsettiğinde, öyle bir kitaba rastlayıp rastlamadığımı düşünerek edebiyat kategorisine ilerlemeye başladım. İkisi de peşime düşerek beni takip etmeye başladıklarında, “Demek burada çalışıyorsun,” dedi kuzeni, varlığı beni diken üstünde tutuyordu. “Çok ilginç. Bir sahafta rafları düzelterip sahneye mi çıkacaksın? Sende bir yıldız potansiyeli olmadığını daha önce söylemiştim değil mi?”

“Müjgan,” dedi Leyla, ben içinde kaşınan yaraya ulaşmak için elimi kalbime yasladığımda. “Lütfen yapma, beni utandırıyorsun!”

Leyla’nın mahcubiyetinin farkındaydım, ona kızamazdım ama Müjgan’a karşı içim bir kumbara gibi dolmaya başlamıştı. Yine de sakinliğimi koruyarak istediğim rafa ulaştığımda, “Sen zaten eziklere yardım etmeye bayılırsın,” dedi Müjgan, sesini duymamdan endişe etmiyordu. “Fakat bu kız ezik bile değil! Sen unutmuş olabilirsin ama o gün benim birinciliğimi aldı Leyla.”

“Sus artık!” Leyla daha fazlasını duymaya tahammül edemiyormuş gibi bu sefer daha sert çıkışarak Müjgan’ı susturdu. “O sadece bizim gibi çıkıp dans etti ve kazandı. Hırsın beni çok korkutuyor. Rica ederim ağzından çıkanı kulağın duysun.”

Müjgan homurdandı. Bana ne hissettirdiğini bilse söylediklerinden veya tavrından pişman olur muydu? Parmak uçlarımda yükselerek birkaç kitaba daha baktıktan sonra onun istediği kitabı bularak arkamı döndüm. Leyla’nın özür dileyen gözleriyle karşılaştığımda kitabı ellerinin içine bıraktım. “İlk baskı,” dedim, sesim kırgındı. “Keyifle oku.”

Benimle konuşmak istediğini anladığımda bunu duymayı istemeyerek uzaklaştım ama Müjgan gitmeme izin vermedi. Aynı anda yana doğru adım atarak benimle yüz yüze geldiğinde, ifadesinde katrandan daha koyu bir nefretin gezindiğini gördüm. “Cevap bile veremiyorsun, çünkü haklıyım!” dedi, dişlerini sıkarak konuşuyordu. “Bunun burada kalacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Hazer Han’ın sekreterinden bir randevu kopardım bile. Onu, bir kez daha beni izlemeye ikna edeceğim...” Tepeme bir balta indirmiş gibi kalakaldım. “O müzikalde ben olacağım!”

“Evet, müzikalde sen olabilirsin,” dedim incindiğimi örtbas eden bir sesle. “Fakat sadece seyirci koltuğunda.”

Nefretle bana bakakaldığında, onun için üzülerek karşısından ayrıldım. Hızla onlardan uzaklaşmaya başladım. Ben üst katın merdivenlerine çıkmaya başladığımda, Leyla arkamdan geldi. “Maalesef ki bunu hak etmişti,” dediğinde dönüp ona baktım. Çantasını kurcalarken hâlâ anlayışla beni izliyordu. “Bak, sana numaramı vereyim. Gözlerime baktığında senin için olumsuz hiçbir duygumun olmadığını görüyor olmalısın...” Numarasını çantasından çıkardığı kâğıda yazdı. “Numaramı al, ihtiyacın olursa aramaktan çekinme. Lütfen Safır, kendimi sana çok yakın hissediyorum ve inan sadece bunun için yapıyorum.”

Ona olumlu veya olumsuz hiçbir şey söylemedim fakat onun da dediği gibi gözlerine baktığımda art niyetli olmadığını görebildiğim için numarasını saklayacaktım. Leyla’nın Müjgan’ın yanına varışını ve birkaç dakika içinde tartışarak sahaftan ayrılışlarını izleyerek omuzlarımı düşürdüm.

Kötü insanların iyi insanlara tahammülü yoktu.

Güçlü kalabileceğimi kendime hatırlatarak omuzlarımı dikleştirdim. Bir kişi değil bin kişi de olsa pes etmeyecektim.

Tanrı bana ne kadar cömert davranacak görmek istiyordum ve bunu görmeden sahneden inmeyecektim.

Duyuyor musunuz?

Bazen bağırtıyorum.

Uzaklardan bir ses,

Çalınıyorsa eğer kulağınıza,

Yakınlarınızdayım.

Görüyor musunuz?

Önünüzden yürüyüp geçiyorum.

Ama hayır,

Kafanızı kaldırıp bakmıyorsunuz.

*Çünkü dünyanın geri kalanına bakmaktan, ölümünü izleyen bir zaval-
lıyı göremiyorsunuz.*

Ben buradayım, diye bağırmamak için kaç kez sustuğumu bilmiyordum ama sabaha karşı korkunç bir kâbusla uyandığımdan beri içimde bir bağıрма isteği vardı. O gün pazar günüydü, pratik yoktu. Öğleden sonra sahafa gidecek ve böylelikle gün içerisinde daha az yorulacaktım. Koyu renkli yüksek belli bir kot pantolonla kiremit renkli triko kazak giymiş Gazel'in evinden ayrılmıştım. Galip hâlâ dönmediği için Gazel'leydim.

Metro durağına vardım ve kısa bir metro yolculuğunun ardından inerek sahafa dek yürümeye başladım. Sahafın hem o eve hem de bir nevi okulum olan dans salonuna yakın olması beni memnun ediyordu. Param az olduğu için idareli kullanmalıyım ve ne kadar az yol parası kullanırsam benim için o kadar iyiydi. Tarihi hatırladım, devletin verdiği para yatmış olmalıydı. Elimde çok az kalmıştı, o parayı çekmeliydim. Çalışma saatime daha vardı. Önce ATM aradım. Hesabımı kontrol ettiğimde paranın yatmış olduğunu görerek rahatladım. Paranın bir miktarını çektim. Sokaklarında yaşadığım için İstanbul'u iyi biliyordum. Korkunç olmanın yanında şiir gibi bir şehirdi. Arada bir gördüğüm güzel manzaraları fotoğraflamayı severdim. İşime gitmek için diğer sokağa girdiğimde kaldırıma çıktım ve ellerimi cebime yerleştirdim. Kaldırımın kenarındaki parkı gördüm, ıssızdı. Bu park renksiz, ahşaptan yapılma olduğu için çocuklar tarafından pek sevilmiyordu ama ben yağmur yağdığında ahşabın ve çimenin kokusunun yaydığı karışımı seviyordum. Parkı izleyerek kaldırım kenarı boyunca ilerlemeye devam ederken, banktaki bir karartı dikkatimi çekti. Gözlerimi net görmek için

kıstım Bir adamdı, siyah kumaş ceketini dik omuzları taşıyordu. Ensesin. de biten saçlarını görüyordum.

O tanıdıktı.

Hazer Han'dı.

Burada, bir çocuk parkında ne işi vardı ki? Bu çevrede oturduğunu biliyordum ama parka gelmesinde bir anlam görememiştim. Sadece oturuyor ve parkı izliyordu.

Bilinçsizce parkın merdivenlerine doğru birkaç adım attığımda, gözlerim sokağın sağ tarafında, duvara yakın bir şekilde park edilmiş arabaya rastladı. Hazer'in arabasıydı ve arabanın kaputuna yaslanmış sigara içen kişi Kerem'den başkası değildi. Sanki orada olduğumu hissetmiş gibi dönüp omzunun üstünden bana baktığında, buradan, onlara selam vermeden gidemeyeceğimi anladım. Sigarasını ağzından uzaklaştırarak tatlı bir gülümsemeyle beni selamladığında ona el salladım.

Yürüyüp gitmeli mi yoksa Hazer'e selam mı vermeliydim? Yapmam gerekeni yapmak için basamakları inerek parkın içerisine girdim ve banka doğru ilerlerken, adımlarımın sesini duyarak omzunun üstünden bana döndü. Bir an kalakaldı ama yaşı kadar tecrübesi olduğundan olsa gerek, bu şaşkınlığın yerini sakın bir ifade aldı.

Elinde sigara vardı.

Fakat ben yanına varana kadar sigaranın izmaritini, yanda bulunan silindirik şeklindeki çöp kutusunun içine atmıştı. Oturduğu ahşap bankın kenarına, mesafeli bir şekilde oturarak çantamı kucağıma koydum. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş bana bakıyordu. Bu bakışların farkında olup onları yok saymak mümkün değildi. Bir kedi kuyruğunu sallayarak bankın etrafından uzaklaşırken Hazer Han beni selamladı.

"Merhaba balerinim."

Gözlerindeki bağrışın yüksekliği miydi kulaklarımı uğuldatan, rüzgârın hızı mıydı kulaklarıma bu denli yüksek çarpan, bilmiyorum.

"Sizinle sürekli rastlaşıyoruz."

"Şu kaderin işine de bakınız..."

"Kadere inanır mısınız?"

"Evet, inanırım."

"Ben de inanırım."

"Sen de inanırsın."

Yine aynı şeyi yapmıştı. Doğrusu bunu sadece o mu yapıyordu yoksa ikimiz de mi yapıyorduk, bilmiyordum ama bunda gülünç bir şeyler vardı.

“Neden bunu yapıyorsunuz?” diye sordum gerçekten merak ederek. “Cümlelerimi tekrarlıyorsunuz?”

“Hoşuma gidiyor.”

Hayatımda kimsenin hoşuna gittiğimi hatırlamıyordum. Dudağımın kenarını kemirirken onun hafifçe gülümsediğini gördüm ve nezaketimi koruyarak önüme döndüm. “Garip bir hoşluk anlayışınız olmalı,” dedim onu iğnelemeden duramayarak. “İnsanlar bu huyunuz yüzünden sizden şikâyetçi oluyorlardır bence.”

“Senden başka kimsenin cümlelerini tekrarlamıyorum.”

“Sizden başka kimse cümlelerimi tekrarlamıyor.”

“Al işte,” dedi. “Sen de cümlemi tekrarladin.”

“Sadece...” Saçımı karıştırdım. “Bu duruma alışkanlık kazandım galiba.”

Gözleri gözlerimden düşerek yüzümü kısaca izlediğinde, yalnızca ağzımın değil boğazımın da kupkuru olduğunu hissettim. Alnı kıristı ve bununla beraber sol gözüme daha dikkatli baktığında utançla inledim.

“Ne oldu? Bir şey mi var gözümde?” Bir elimi gözümün üstüne kapayarak kirpiklerimi ondan gizlediğimde, “Hayır,” dedi tuhaf bir sesle. Parmağını yüzüme doğrulttu. “Kirpik.”

Parmaklarımın aralığından ona baktıktan sonra elimi gözümün önünden çektim ve göz çevremde kirpiğimi aradım. Onun baktığı yere parmaklarımı uzattım ama kirpiğim elime gelmedi. Hazer Han’ın parmakları yüzümün hizasına doğru kıvrıldı. “Alayım?”

Parmağı yüzüme yetişerek gözümün altına düşmüş olan o kirpiği aldığı anda utançla bakışlarımı kucağıma düşürmüştüm. Parmak uçları tenimde iki saniye bile kalmamış ama ürpermeme yetmişti. Eli uzaklaştığında parmaklarımla az önce temas ettiği yeri kaşıyarak kırırdandım. Bununla beraber onunla daha fazla konuşamayarak bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde aramızda kalan çantayı gördüm. Ah, bir saniye? Bu bizim sahafın poşet çantasıydı? Kitap alışverişi yapmış olmalıydı.

“Çok mu kitap okursunuz?” diye sordum rahatsız edici sessizliği gidermek amacıyla. “Ben kısa bir süre önce işe başladım ama bu sürede bile birçok kitap aldınız.”

Elinin ensesine gittiğini gördüm. Bakışlarını etrafta gezdiriyordu, “Okurum,” dedi kısık sesle. Sesinde bir şeyler vardı ama anlamadım. “Pazar günleri çalışmıyorsun herhalde?”

“Öğleden sonra çalışıyorum.”

“Anladım,” diye durgunca cevapladı.

“Siz?” Bir an bu sorunun çok münasebetsiz olduğunu düşündüm ama o sorduysa ben de sorabilirdim. “Takımınız üstünüzde ama buradasınız?”

“Pazar günleri birkaç saat çalışırım.”

Kafamı sallayabildim. Ağzımdan boğazıma bir kanca inmiş, kalbimi söküyor ve yukarıya taşıyor gibiydi. “Patron olmanıza rağmen mi?”

Bana bakmaya devam ederek havayı biraz daha ağırlaştırdı. “Bilirsin, bazen düşünmeyi istemediğimiz şeyler olur. Çalışmak düşüncelerimi oynatıyor.”

Düşüncelerinin yarattığı uğultuydu sanki aramızdaki esintinin nedeni. Birbirimize bakarken gözümüzü bile kırpmadık. “Düşüncelerinizi oyalayan tek şey çalışmak mı?”

Genzini temizledi. “Şu an için evet.”

Düşünceler yanıcı maddelerdi, zihnimizi yakıyordu. Uzun bir sessizlik oldu. O kadar uzun oldu ki birimiz bu sessizliği dağıtmak zorunda kaldı ve o biri, Hazer Han oldu. “Siz sever misiniz kitap okumayı?”

“Ben mi?” Hasretle, onun kitaplarına baktım. “Nasıl sevmem ki? Okumaya bayılıyorum.”

“Kitaplarımın yarısını seninle paylaşabilir miyim?” Bu beklenmedik soru, dudaklarımdan dökülen hayret dolu bir nidaya sebep oldu. Hazer Han gayet ciddi görünüyordu. “Birkaç tane aldım ama şimdi düşünüyorum da yakın zamanda hepsini okuyamam...” Dilini dudaklarında gezdirdi. “Kabul edersen.”

Oldukça cömert bir yaklaşımdı fakat alamazdım. Bu çok fazla ve gereksiz olurdu. “*Gracias...*” ellerimi sıktım. “Ama bu beni utandırır. Lütfen hepsini kendiniz okuyun.”

Çantayı kemikli parmaklarıyla kavradı ve poşetin içinden iki tane kalın kitap çıkardı. Stephen King’in kitaplarıydı ve oldukça cezbedici görünüyorlardı. İncelediğim kitapları bankın üzerine aramıza bıraktı. Çantayı da içinde kalan kitaplarla beraber dizine bırakırken, “İki tanesi

senin olsun,” dedi, itirazıma rağmen. “Diğer ikisi bende kalsın. Onları okursun, tabii ben de okurum...” Ellerini gergince ovuşturdu. “Ve sonra şunu yaparız. Kitapları ilk bitiren diğerimize dilediği herhangi bir şeyi söyler. Kazanamayan, kazananın dilediği o tek şeyi yapar. Tabii sizi şimdiden uyarayım, bu makul bir dilek olmalı.”

Bana neden böyle bir teklifle geliyordu ki? Gayet ciddi görünüyordu, zaten öyleydi ama vaktini neden benim için harcıyordu?

“Bunu neden yapıyoruz?”

“Çünkü yapmamamız için bir sebep yok.”

Bu geçerli bir sebep mi bilmiyordum ama bir süre sonra kendimi bu teklifi kabul ederken buldum ve aramıza, benim için koyduğu kitaplara uzandım. Onları dizlerime yerleştirerek kaçamak gözlerle Hazer Bey’e baktığımda ellerimi ya da kitapları izlediğini gördüm. Kitapları almam bu teklifi kabul ettiğimi gösteriyordu. “Kabul,” diyerek artık bana ait olan kitapları okşadım. “Tek bir dilek hakkımız olacak, öyle mi?”

“Tek bir dilek.”

Bana ansızın elini uzattı. Bu anlaşmaya resmiyet kazandırmak istediği için bunu yaptığını fark ederek kararsızlıkla parmaklarına baktım. Bende daha fazla gariplik bulmasın diye elimi kaldırdım ve elinin içine bıraktım. Avucum ılık ve iri avucuna kayarak yerleşmiş, elinin hissiyatı elimden bileğime tırmanarak koluma yayılmıştı. Gözlerindeki o bakış, bu anlaşmamıza bastığı mühür gibiydi. “Bir el sıkışmasında ilk önce elini hanımefendiler uzatmalıdır,” diyerek bildiğim bu nezaket kuralını ona fısıldadım. “Bunu nasıl bilmezsiniz?”

“Biliyorum,” dedi, elimi her tokalaşmada olduğu gibi hafifçe sıkarken. Damarlarımdaki titreşim kafamın içinde büyüyerek kulaklarımı uğuldattı. “Biliyorum.”

Biliyorsanız neden elinizi bana uzatıyorsunuz, diye sormadım.

Elimi çekerek kucağıma yerleştirdiğimde, Hazer Han da bankta yana kayarak ellerini benim gibi kucağında birleştirdi. Aniden gelişen bu anlaşmayı sessizce kabullenerek bir süre birbirimize hiç bakmadık. Biraz sonra bir hile yaparak dizlerimin üzerindeki kitaplardan birinin kapağını açtım. Bakınmaya başladığımda onun şaşkınlığını hissettim. Hey, madem bu bir yarıştı, o zaman kazanmalıydım. Kendi kendine mırıldandı. “Aynı zamanda hırslı da...”

Kitabımı yüzümün hizasına kaldırarak kendimi ondan gizlediğimde, dudaklarımdaki yaramaz, minicik gülümsemeyi de gizlemiş oldum. Fakat birkaç saniye sonra kitabı yüzümden hafifçe indirerek kitabın üstünden ona baktığımda, dizlerinin üzerindeki kitaplara baktığını gördüm. Gözleri bana dönecek oldu ki, kitabı hemen yüzüme doğru kaldırdım ve o andan sonra ne o benim yüzümü görebildi ne de ben onun yüzünü görebildim. Kitabı okuduğumu düşünmesini istiyordum, şimdi okumam şart değildi. O, ben kitabı okuyor sanırken ben ilk sayfasındaki çizime bakıyordum. Fakat bu karakalem çiziminde bir tuhafılık vardı. Ne olduğunu anlayamamıştım. Şey, sanki biraz şekilsizdi. Gözlerimi kısarak daha dikkatli baktım. Şekle bir türlü anlam veremi...

“Sen kitapları tersten okuyorsun herhalde.”

Bu,

Hayatımın,

En,

Utandığım,

Anlarından,

Birisi oldu.

Ve yağmur bembeyaz bulutlardan ince ince inene dek, o bankın iki ucunda, az önceki yaramazlığım olmamış gibi sükûnetle oturduk.

Zaman durdu sandım ama biz durdu sandık diye durmazdı ya zaman.

“KİMSESİZLİK”

*Babacığım yanıyor.
Babacığım yalnızca yanmıyor,
Çok yanıyor.*

Babacığım, bu yarayı ne geçirir bilmiyorum ama zaman geçirmiyor-muş, şimdi anlıyorum. İçimde dermansız bir kız çocuğuyla yaşıyorum ve onun kurtuluşu olmadan kendimi kurtaramayacağımı biliyorum. Yanımdasın, bakıp duruyoruz. Elimi atıyorum, kefeni cesedin üzerinden kaldırıyorum. Orada bir kız çocuğu yatıyor. Gözleri kapalı ama babacığım inkâr etme, sen o kızı tanıyorsun. Bakmaya cesaret edemediğin o kız, senin kızın, biliyorsun.

Kendimi iyi hissettiğim sayılı zamanların birindeydim. Bale kıyafetlerinin içinde, sahnenin üzerinde oturuyordum. Dansımızın başlamasına birkaç dakika vardı, Hazer Han sadece üç dakika önce gelmiş, salondaki misafir koltuğuna oturmuş beni izliyordu. Bense sahnenin üzerinde birkaç ısınma hareketi yapıyordum. Normalde taytla bluz giyer, provaları o şekilde yapardım ama bugün bale kıyafetlerimi giymek istemiştim. Hazer Han'ın içeriye girip beni bale kıyafetleri içinde gördüğü o an, kendimi bayramlığını giyen bir çocuk gibi hissetmiştim.

Hazer Han nasıl bu kadar uzun süre gözlerini kırpmadan benim yü-züme bakıyor, hiç anlamıyordum.

“Neden bugün bale kıyafetlerini giydin?”

Ah, bu selamlaşmamızdan sonra bana kurduğu ilk cümleydi. İşaret parmağını bana doğrultmuş, kıyafetlerimi gösteriyordu. Kendisi her zamanki gibi takımının içinde, gösterişli görünüyordu. Dağınık saçlarına göz ucuyla bakarken, “Giyમેse miydin?” diye cevapladım onu.

“Bana fazla cömert davranıyorsun.”

“Ne konuda?”

“Tütü eteğin çok şirin.”

Benimle veya eteğimle alay mı ediyordu? Alay edip etmediğini görmek için gözlerimi yüzünde dolaştırdım ama ciddiyeti sarsılmaz şekilde duruyordu. Sahiden şirin mi bulmuştu?

“Kendimi bale kıyafetlerimin içinde tam bir balerin gibi hissediyorum,” diyerek ona sessiz bir yanıt verdim. “Şey, kelebek gibi! Yani, hani kelebekler uçarken kelebek gibidir ya, ben de balerin kıyafetlerimi giydiğimde balerin gibiyim. Aptalca mı?”

“Aptalca değil,” diye yanıt verdiğinde, eli bir düğmesini çözmek için gömleğinin yakasına gitti. Sıcaktı, terlemesine hak veriyordum. “Biraz bile değil.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Siz danslara epey ilgilisiniz.”

“Herhangi bir ilgim yok. Bu benim işimin bir parçası.”

“Bale hakkında bir şey bilmeden beni nasıl eğitiyorsunuz?”

“Safir Mila, ben sadece dansının bir izleyicisiyim. Estetik görüntüden anlarım ve senin estetik görünmen benim çabam. Koreografin, dansının tekniği Meliha’nın işi.”

Şimdi çok daha iyi anlıyordum. Hazer Han dansımın tekniğiyle değil estetik kısmıyla ilgileniyordu. Şirketlerinin katılım gösterdiği müzikali kazanmak için beni yakından inceliyordu. Bu müzikal onlar için bir prestij, marka görünürlüğü ve kazanç demekti. Altdudağımı ısırarak oturdum yerden kalkarken, Hazer Han’ın eliyle koltuğunun kenarını sıktığını gördüm.

“Demek estetik görünmem gerekiyor?”

“Evet.”

Meliha Hanım aramıza katılana kadar birkaç dans hareketiyle ısınmaya çalıştım. Önce küçük adımlarla başlayarak ellerimi ve kollarımı kullandım. Kendi etrafımda yarım bir dönüş yaptığımda sırtım ona dönmüş, parmak uçlarımda yükselmişim. Koreografinin girişini ezberlemiştim, sürekli bunun üzerinde çalışıp en iyisini yapabiliyordum. Solunumum birkaç dakikadan sonra hızlanmış, bale kıyafetimin bir tamamlayıcı olan askılı bluzum sırtıma yapışmıştı. Belimin, kalçamın kıvrılışını, bacaklarımda kasılışını, ayak parmaklarımda yakarışını hissediyordum. Sol ayağıma yükledim. Defalarca yaptığım hareketi yapmak için kendi etrafımda gözüm kapalı şekilde tam bir dönüş yaptım ve tabanlarıma basarak durduğumda uğultulu bir ses duydum.

Alkış sesiydi.

Hazer Han beni mi alkışlıyordu?

Bu anı kaçırmak istemedim. Gözlerimi aceleyle açarak, onun alkışını görmeye de çalıştım ama alkış sesinin onun ellerinden gelmediğini fark ettim. Hazer Han oturduğu koltukta dönmüş kapıya bakıyordu. Kaşlarını çatarak bir şeyleri anlamlandırmaya çalışırken, ben de bakışlarımı salon kapısına doğrulttum.

Beni alkışlayan, kapının önünde duran yabancı genç bir adamdı.

“Çok iyiydi.” Adamın alkışları azalarak bitti ve yankısı salonun içinde sürmeye devam ederken, koyu renkli takımının içindeki bedeniyle kapıdan içeriye girdi. Beni baştan aşağıya süzerek başıyla selamladı. “Merhaba hanımefendi.”

Ellerimi vücuduma sararak bu anlamsız tanışma girişimi karşısında ürperdim. “Merhaba.”

Yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu bir adamdı. İşadamı görünümünü iyi bir yüzle tamamlamıştı. Kumral saçları, iri gözleri, köşeli çene siyle dikkat çeken yüzünde gizemli bir ifade vardı. Kendisinin bizi hangi sebeple rahatsız ettiğini anlamayarak bakışlarımı önüme çevirdiğimde, “Hazer Han,” dedi aynı adam, sesi memnuniyet doluydu. “Demek müzikalde rakibimiz olarak karşımıza bu hanımefendiyi çıkaracaksınız. Oldukça iddialı.”

Kafamın içinde sorular dönüp dururken Hazer Han’ın koltuğundan kalkarak gergin şekilde ceketinin önünü düzelttiğini gördüm. Bana bir bakış attıktan hemen sonra karşımızdaki beyefendiye döndü. İleri doğru birkaç adım atarak iri vücuduyla benim görünümümü bir nebze olsun kapattı. “Burada ne arıyorsun?” diye sorduğunda sesinde apaçık bir kabalık yoktu ama adamın burada olmasından memnuniyetsizlik duyduğu belliydi.

“Bu saatler içinde bu salon bana ait. Benimle konuşmak istersen ara, olduğum yerlere çat kapı girme.”

Ben Hazer Han Bey’in gergin omuzlarına bakarken adam konuştu. “Hanımefendi ile tanışmayacak mıyım?”

“Hayır.”

“Yine kötü huylu bir tümör gibisin Hazer.” Adamın sesi alaylıydı. Hafifçe yana kaydı ve bir an beni kadrajına aldığı anda Hazer Han da yana

kayarak beni yine gizledi. “Müzikale bu kızı çıkaracaksın değil mi? Birkaç dakika izleyebildim ama çok etkileyici. Nasıl buldun onu?”

Hazer Han’ın boynunu sola doğru yatırışını izledim. “Onu izlemen hiç etik değildi, biliyorsun değil mi? Biz rakibiz ve o benim için çalışıyor, onu izlemeye kalkışman hiç doğru değil.”

“Niye gerildin?” Adamın sesindeki eğlenceli tını, karnıma bir çekiç gibi girip organlarımı ezmişti sanki. “Demek senin için çalışıyor... Baksana, belki tarafını değiştirip benim için çalışmak is...”

“Unut.” Hazer Han çıkıştı. “O benim balerinim.”

Adamın sesindeki keyifte azalma olmamıştı. “Ama benim de olabil...”

“Hakkımda konuşmaya son verir misiniz?” Aniden, benden bekleneilmeyecek şekilde sesimi yükselerek memnuniyetsizliğimi somut şekilde ifade ettim. Ayaklarımın ucuna bakarken, kızarmış ve utanmış şekilde konuşmamı sürdürdüm. “Hazer Bey terim soğumadan devam edelim mi?”

Hazer Han bana doğru döndü. “Çıkarken kapıyı kapat.”

Adam elbette kapıyı kapatmadı. Gözden kaybolduğunda Hazer Han ellerini cebinden çıkararak sol elinin parmaklarıyla çenesini sıvazladı ve bunu yaparken, gözlerini sımsıkı yumdu. Adam gittiği için rahatlamış olsam da birkaç dakika içinde gelişen olaylara ve konuşulanlara anlam verememiştim. Hazer Han salonun kapısına uzandı ve sertçe örterek bakışlarını bana çevirdi. Dudakları tek bir çizgi halindeydi. Aramızda ağır bir hava vardı. “Burada olduğunu bilseydim seni izlemesine izin vermezdim. Benim gözüm çok açıktır, nasıl oldu da geldiğini hissetmedim ki...”

“Sizden izin isteyecek birine benzemiyordu,” diye cevapladım onu. “Üstelik beni zaten izleyecek değil mi? Anladığım kadarıyla müzikalde, rekabet içinde olacağım dansçılardan birinin burs vereni. Ben ve siz gibi.”

“Biz gibi olamazlar.”

O bunu söyleyince ne karşılık vereceğimi bilemedim ve bakışlarımı kaçırdım.

Ellerimi birleştirerek avuççilerimi birbirine yasladım ve onun büyük adımlarla yerine geçmesini izledim. Kalktığı koltuğa oturarak dağınık saçlarını başının arkasına doğru taradı. Yanındaki koltukta duran cam su şişesine uzandı. Suyu içmeye başladığında bakışlarım âdemelmasına

takıldı. Bir yumruk gibi küçülüp büyüyordu. Boynu boyunca kavislenmişti, suyu kana kana içti. Şişeyi ağzından ayırarak kapağını örttükten sonra elinin tersiyle dudaklarını sildi ve yerinde dikleşti. “Devam et.”

Boğazım kurumuştu. “Bana kızgın mısınız?”

Tek kaşı kalktı. “Sana neden kızgın olayım?”

“Bilmem.” Doğru, kızgın olması için herhangi bir sebep yoktu. “Biraz gerildiniz?”

“O herifi sevmiyorum.”

Aslında benimle alakalı bir durum yoktu, o beyefendiyle aralarında bir münasebet vardı ve bu yüzden gerilmişti. Ben de o adamdan hiç hoşlanmamıştım, göz göze geldiğimiz o kısacık anda alaylı bakışlarının hücumuna uğrayarak rahatsızlık duymuştum. Üstelik Hazer’in dediği gibi beni izlemesi hiç etik değildi. Bir daha onun tarafından izlenilmemeyi umarak sahnenin ortasına doğru yürüdüm ve sükûnetimi koruyarak kaldığım yerden dansıma devam ettim.

Birkaç dakika sonra Hazer’in beni izlerken gevşediğini, rahatladığını görür gibi oldum. Daha sonra Meliha Hanım aramıza katıldı. Geciktiği için özür dileyerek sahneye, yanıma çıktığında, Hazer Han bir müzik açmak için ayağa kalkmıştı. Meliha Hanım sahnede dans ettiğim her ânı çok yakından inceleyerek yanlışlarımda beni uyarmış, dönüşlerim sırasında yardımcı olmuş, koluma her dokunduğunda beni ürpertmişti.

Dinlenmek için ara verdiğimizde Hazer Han oturduğu koltukta bizi izlemeye devam etti. Bakışları ilk zamanlardaki kadar rahatsız edici değildi. Meliha Hanım izlemem için bilgisayardan birkaç video açtı. Su içerek dinlendiğim sürede açtığı videoları izledim. Bunlar dans tekniği barındıran videolardı. Oldukça profesyonel ve estetik görünüyordlardı. Acaba ben nasıl görünüyordum? Kendimi izlemek istedim, dans ederken ne hissettiğimi biliyordum ama nasıl göründüğümü bilmiyordum.

Dans ederken hissettiğim kadar güzel miydim?

Bir süre video izleyip Meliha Hanım’la tekniklerden bahsettik. Terim üzerimden soğumadan tekrar ayağa kalktığımdaysa koreografinin ikinci kısmını ilk kez vücudumda şekillendirdim. İkinci kısım gösterişli, yüksek çıkışlar gerektiren kısımdı. İleriye doğru açıldığında birkaç kez takılmış ve utanarak başımı kaldırdığımda Meliha Hanım’ın anlayışlı bakışlarına rastlayarak rahatlamıştım.

Provanın sonunda yorgunlukla sahneye yığıldığımda, Meliha Hanım bana havlu verip vedalaşarak salondan ayrılmıştı. Havluyu askımın açıkta bıraktığı boyun çevreme doğru yavaşça sürterken kurumuş boğazımı yutkunarak ısıtıyordum. Hazer Han sahnenin önünde ayakta duruyordu. Simsiyah, pürüzsüz ayakkabılarının taze boyasına bakarken, “Ayakkabılarınızı her gün boyuyor musunuz?” diye münasebetsiz bir soru sordum ve hemen bunu sorduğuma inanamayarak gözlerimi büyüttüm. “Ben... neden böyle sorular sorduğumu bilmiyorum. Affedersiniz.”

Parmağının ucuyla burnunun üstünü kaşırken, amber renkli gözlerinin içinde bir muziplik gördüm. “Böyle sorulardan kastın *kaşlarınızı alıyor musunuz* gibi soruların mı?”

Havluyu göğüslerime bastırdım. “Kaşlarınızı almadığınıza inanmıyorum.”

Ah, neden böyle gereksiz konuşuyordum ki.

“Öyleyse yakından bak da gör.” Aniden kollarını göğsünün üzerinden çözerek ellerini iki yana açtı. Tamamen sahnenin önüne yaklaşarak avuçlarını sahnenin üzerine bastırdı. Belini kıırarak vücudu ve başıyla bana doğru eğilirken işaret parmağını kaşlarının ortasına bastırdı. “Sence alınmış mı benziyor?”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Evet.”

“Hasbinallah.”

Dürüst olduğum için bana kızacaksa özür dilerim ama bu onun kabalığı olurdu. Kaşları yaradılışından olsa gerek muntazam bir görüntüye sahipti. Yargıladığımdan değil, güzel bulduğum için ona bunu söylemişim ama sanırım beni yanlış anlamıştı. Sırtımdan akan soğuk terin belimden aşağıya kaydığını hissederken, yakınlığının beni zorladığını fark ederek bakışlarımı kaçırdım. Hazer Han’ın gayretli yutkunuşunun çıkardığı ses kulağıma ulaştı. “Neden böylesin Safır Mila?”

Havanın ağırlaştığını hissettim. “Anlamadım. Nasılım?”

“İki nefeslik canın varmış da verip kurtulmak istiyormuşsun gibi.”

İrkildim. “Şimdiden iki nefes verdim bile, öyle olsa kurtulmuş olurum.”

“Evet, yüzümde hissettim.”

“Neyi?”

“Nefesini.”

İkimiz de aynı anda geriye doğru çekildik.

Titreyen ellerim havluyu boğazıma bastırmakla oyalanırken, onun da tok adım seslerini duydum. Bu kadar otoriter, zorlayıcı bir adam olmak zorunda mıydı? Midemde bir jilet taklalar atarak dönüyordu.

Başım öne eğik halde sahneye doğru döndüğümde, saçlarımı çıplak kolumda hissederek ürperdim. Saçlarımda lastik vardı, ne ara düşmüştü? Havluyu enseme atarak saçlarımı sol omzumda topladım ve sahnenin üzerinde lastiğimi aradım. Ne ara, nasıl düştüğünü anlamamıştım.

“Ne arıyorsun?”

Hazer Han’ı duyduğumda avuçlarımı sıkarak perdenin arkasına bakındım. “Saç lastiğimi arıyorum, düşmüş.”

“Hımm.”

Hazer Han ellerini ceplerine yerleştirmeden önce şöyle bir sahneye baktığında, yanaklarımı şişirerek nefeslendim. Hay aksi, nasıl olmuştu bu? Lastiğimi bulamayarak omuzlarımı düşürdüm ve saçlarımı elimde toplayarak sahne merdivenlerine yöneldim. “Nereye kaybolmuş ki?”

“Bilmiyorum.” Altdudağıma kemirdim. “Dans sırasında saçımdaydı.”

“Allah Allah.”

Sahnenin birkaç basamağını indiğimde Hazer Han gerileyerek benden uzaklaştı, cama yaklaştı. Çantamın yanına vardım ve küçük gözü açarak içini karıştırdım. Gazel’de kaldığım için bugün iri çantamı yine orada bırakmış, küçük sırt çantamı almıştım. O yüzden yanımda lastik yoktu. “Sizde lastik var mı?”

Hazer Han histerik bir mırıltı döktü. “Olmaz olur mu? Saçlarımı iki kulak yaptığımdan her zaman yanımda bulundururum.”

Ben herhangi bir ip, saçımı bağlayabileceğim herhangi bir şey sormak istemiştım ama yine yanlış anlaşılmıştım... Ona bir kadın tokası sormak istememiştım elbette. Yanaklarım ısındı ve mahcubiyetle mırıldandım.

“*Disculpe.*” Sadece, saçımı bağlayabileceğim herhangi bir eşyanız var mı diye sormak istemiştım.”

“Kravatım var?”

Siyah kravatı... “Yoo, onu kastetmedim. Olmaz ki o. Yine de teşekkür ederim.”

* (İsp.) Affedersiniz.

Hazer Han hareketlendi ve yanıma doğru gelerek misafir koltuğunda duran paltosunu uzandı. Çok oyalanmadan paltosunu kolunun üstüne yerleştirerek vakur şekilde yanımdan yürüyüp geçti. Kapıyı açıp dışarıya çıktığında kendimi önümdeki koltuğa bırakarak gözlerimi yumdum.

Biraz dinlendikten sonra sahnenin arkasına geçerek kıyafetlerimi üzerimden çıkardım. Buranın küçük ve güvenilir olmasını seviyordum, kimse tarafından izlenilmeyi istemezdim. Bale kıyafetlerimi çıkardıktan sonra boğazlı, beyaz bir bluzla yüksek bel kot pantolonumu giyindim. Kahverengi saçlarımı sırtıma bıraktım ve düzgün göründüğüme inanarak sahne arkasından, elimdeki bale kıyafetleriyle çıktım. Birkaç dakika içinde kıyafetlerimi ve pointlerimi çantama özenle yerleştirdim ve siyah montumu üzerime geçirdim. Çantamı omuzlarıma yerleştirip sahneye hasretle baktım. Kapıyı açarak salondan çıktım.

Giriş kapısına vardığımda, elim açmak için kapıya gitti ama iri kapı aynı anda bana doğru itilerek açıldı. Kapı yüzümü teğet geçerek benden tarafa doğru açıldığında geriye sıçrayarak başımı yukarı kaldırdım. Behram'ın iri, kahverengi gözleriyle karşılaşarak dudaklarımı araladım. Behram başını önüne eğerek kapıdan içeriye girdi ve başıyla selam verdi. Aramıza koyduğu mesafeye saygı duyarak, "Merhaba," dedim tereddütlü bir sesle. "Beni tanıdınız mı?"

Kafasını salladı. "Evet, Safır'dı değil mi?"

"Hıhı," diyerek çantamın askısına asıldım. "Siz... Hazer'e, yani Hazer Bey'e mi bakmıştınız?"

Dudaklarından bir gülümseme geçti. "Evet, ona baktım. Dersiniz bitmişti sanırım."

"Bitti," diyerek onu onayladım. Bana pek bakmıyor ama benimle sakin bir diyalog kuruyordu. "Hatta kendisi benden önce inmişti aşağıya. Sokağa baktınız mı? Geleceğinizden haberdarsa sizi bekliyordur."

"Doğru," dedi mülayim bir tavırla. Başını sol omzunun üstünden çevirerek cam kapıdan dışarıya, sokağa bakındı. "Dersinizin bitmediğini düşünerek doğrudan binaya girdim, arabasının içindedir muhtemelen."

Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladığımda, ellerini ovuşturarak sessizce konuştu. "Ben gideyim o halde."

"Ben de çıkıyorum."

Gülümseyerek kapıya uzandı ve kapıyı geriye iterek açtıktan sonra bana yer vererek geriye çekildi. “Buyurun.”

Kapıdan dışarıya çıkarken göz ucuyla ona bakıyordum. Kapıyı yavaşça örterek çıktığında aramızda bir adım kadar mesafeyle merdivenleri inmeye başladık. Sokağa bakındım, Hazer Han’ın arabasını görürsem kendisine gösterebilirdim. “Orada,” dedi Behram, bir adım gerimden, sessizce. Kafamı kaldırıp baktığımda orada sadece Hazer Han’ı görmedim, garip şekilde Gazel de oradaydı. Onun burada ne işi vardı? Behram yüzünü bana çevirdi. “Söylemeseydiniz bir daha o kadar katı çıkacaktım, Allah razı olsun.”

Hâlâ karşılıklı duran Hazer ile Gazel’e bakıyordum. “Rica ederim.”

Behram bana arkasını dönerek karşıdan karşıya geçerken ellerimle saçlarımı ittirerek Gazel’e saçlarımı çattım. Behram onların yanına vardığında Hazer onu selamladı ve onlar dostça sarılırken, Gazel’in bakışları dalgınlıkla beni buldu.

Eliyle beni yanlarına çağırıyordu.

Ben burada durmuş, onun yanıma gelmesini beklerken onun beni çağırması karşısında bocalayıp yüzüne alık alık baktım. Kısa süre sonra omuzlarımı umutsuzca düşürüp karşıya geçmek için ilk adımımı attım.

Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

Karşıya geçerek yanlarına vardığımda Hazer Han beni Behram Bey’in omzunun üzerinden gördü ve o minik an içinde gözlerinin içinde sanki bir yara açıldı ve dermanını aradı. Behram’ın omzunu sıvazlarken bana bakmayı sürdürüyordu.

“Gel canımın köşesi.” Gazel beni dirseğimden yakalayarak kendine çekti. “Ben de tam Hazer Bey’e kahve içmeyi teklif etmiştim, kendisi beni kırmadı. Hadi, kahve içmeye gidiyoruz.”

Kahve, biraz daha Hazer Han, biraz daha ürpertici bakışlar demekti... Gazel’in kolunu sıktım. “İşe gitmem gerekiyor, hem beyleri meşgul etmeyelim.” Behram mesafesini korumayı seven bir adamdı, ona da böyle bir emrivaki yapmanın kabalık olacağını düşündüm. “Gazel, biz gidelim.”

“İş için henüz vaktin var,” dedi Gazel, gülüşü bahar güneşinde açan çiçekler gibiydi. “Hazer Bey meşgul olsa kabul etmezdi Safir.”

İki adamın kadrájında olduğum için konuşmak zor geliyordu. “Behram Bey’e emrivaki yapıyoruz,” dedim. “Belli ki işleri var Gazel, biz gidelim.”

“Esağfurullah.” Behram nazikçe aramızdaki diyaloga müdahil oldu. Ona dönüp baktığımızda, yanaklarının kızarmış olduğunu gördük. “Biz de zaten bir şeyler içecektik, buyurun, siz de bize katılın.”

“Teşekkür ederiz.” Gazel Behram’a gülümsedi ama Behram ona bakmıyordu, Behram bana da bakmıyordu. Gözleri sadece kim olduğunu görmek için birine bakıyordu. “Behram Bey mi diyeyim sadece Behram mı?”

Behram Gazel’in hücumu karşısında duraksadı, yüz ifadesi bunu beklemediğini açıkça belli ediyordu. “Siz bilirsiniz.”

“Peki Behram.” Gazel saçlarını kulağının arkasına iterek Hazer Han’a döndü. O da kaşlarını kaldırmış, Gazel’le Behram’a bakıyordu. “O zaman gidelim mi Hazer?”

Hazer Behram’a döndü. “Arabanla mı geldin?”

“Yok, arabam Muazzez’de.”

“O halde sen öne geç kardeşim.”

Behram şoför koltuğunun yanındaki koltuğa geçmek üzere kapıyı açtığı anda, Kerem oturduğu yerden başını uzattı ve dişlerini göstererek gülümsedi. “Safir Hanım, kahramanınıza bir merhaba demez misiniz?”

Gülümseyecek gibi oldum. “Merhaba kahraman.”

Hazer Han başımın üzerinden Kerem’e baktı.

Kerem’in sırtışı kayboldu.

Hızlıca ikisi arasından kaçarak uzaklaştım. Hazer Han Behram’ın omzunu sıvazlayarak kapıyı kapattı ve ben geçmesi için ona müsaade ettiğim de, arka kapıyı açarak koltuğa yerleşti. Gazel’in kolundan tuttum. Hazer Han geniş koltukta yana doğru kayarak gözlerini bize dikti. “Otursanıza.”

“Aa, yok.” Gazel Hazer Han’ın teklifini nazikçe geri çevirdi. “Kendi arabam var, sizi takip ederim.”

Hazer Han sırtını koltuğa yaslariken bana baktı. “Sen de mi?”

“Gazel’le geleyim.”

“Gazel’le gel.”

“Oldu.”

“Oldu.”

Gazel kıkırdadı. “Olsun o halde.”

Gazel'i uyarı niyetine dürttüm. O da Hazer Han'a selam vererek kolumu tuttu. Ona sırtımızı dönerek önde duran arabaya yürümeye başladığımızda, tırnaklarımı Gazel'in koluna geçirerek sıkıca ona tutundum. Arabaya gidene kadar da kalp atışlarım yavaşlamadı. "Bunu neden yaptın Gazel? Hazer Han Bey'e neden bir şeyler içmeyi teklif ettin?"

Arabanın kapısını açarken, mavi gözlerinin içinde denizler kadarengin bir gülümseme olduğunu gördüm. "Senin için doğru bir adam olup olmadığını test edeceğim."

Elim hayretle ağzıma kapandı. "Gazel, lütfen! Sakın, sakın ona böyle imalar yapma. Çok utanırım, hakkında böyle şeyler düşündüğümü sanırsa bir daha yüzüne bakamam."

"Canımın köşesi, seni asla mahcup etmem. Sakin ol lütfen."

"Gazel, onun hakkında benimle böyle konuşma."

Siyah montunun kürklü şapkasını düzeltti. "Elektriği hissediyorum Safır, nasıl konuşmam?"

"Ne elektriği?"

"Hem de öyle bir elektrik ki, ülkenin tüm elektrik ihtiyacını tek başına karşılar."

"Hı?"

"Üşümüştün sen, kıyamam. Dur, ısıtıcıyı açayım."

Yanaklarımı nefesimle şişirerek kafamı salladığımda tüm dünyanın kalanından daha zengin bir tebessümle bana bakarak ısıtıcıya uzandı. Espri yaptığını düşünerek dediklerini kale almadım. Uzanarak kemerimi taktım. Gazel direksiyonu kavrarken çantamı kucağıma bıraktım. Yanacağımı soğuk cama yasladığımda, Hazer Han'ın gösterişli arabası yanıımızdan hızla geçti. Araba yanıımızdan geçerken, gözlerimiz araba camlarının ardından birbiriyile buluştu.

Sokaktan ayrıldığımızda Gazel yavaşça Hazer Han'ın arabasının peşine düşmüştü. Yol sırasında sorduğu sorulara kısa cevaplar vermiş, öğabildiğince az konuşmuştum. Gazel'den bir daha bunu yapmamasını rica edecektim, çünkü beni oldukça zor duruma sokmuştu. Hazer Han Bey'le fazladan vakit geçirmek istemiyordum.

Girdiğimiz sokakta birçok işletme yan yanaydı. Gazel arabanın önündeki aynayı indirerek kendisine baktıktan sonra gözlüklerini dalgalı saçlarına doğru iterek araba kapısına uzandı. Arabadan inerek kendimi

dışarıya attığımda Gazel kaputun etrafını dolandı ve yanıma gelerek koluma girdi. Saçları bahar mevsiminin neşesini taşıyordu.

“Bakalım içeceklerimizi içtikten sonra hesabı Hazer ödemek isteyecek mi? Eğer bizim de hesabımızı öderse biraz despot ama nazik biri demektir. Eğer bizim kendi hesaplarımızı ödememize karışmazsa kadın olarak kendi hesabımızı ödememizi takdir ediyor demektir. Ama yok, eğer kendi hesaplarını da bize ödetmek isterlerse o zaman biraz öküzdür bence. Doğrusu ben davet ettim ama... Neyse, bakacağız canımın içi.”

Çenem düşecek gibi oldu. “Gazel, şimdi bayılacağım ama. O yalnızca işverenim, lütfen yapma!”

“Üstüme iyilik sağlık, ne yapıyorum ki?”

Hazer Han ve Behram’a yetişerek onların arkasından kafeden içeriye girdik. Bahçeli, pastane tarzı bir yerdi. İçeri girdiğiniz an taze kavrulmuş kahve kokusunu alabiliyordunuz. Hazer Han tam önümde, hafifçe eğilmiş, Behram’a bir şeyler söylüyordu ve ben onun hemen arkasında, Gazel’in beni yavaşça çektiştirmesine ayak uyduruyordum. Ahşap kare masaların kenarlarında, küçük vazolar içinde çiçekler vardı. Hazer Han Bey sola doğru dönerken, bir an için omzunun üstünden bana baktı ve göz göze geldiğimiz o an, kendimi görkemli bir gecenin içinde yıldızlı sokaklar boyu koşarken gördüm.

“Burası müsait gibi?”

Gazel benim için Hazer Han’ın karşısındaki sandalyeyi çekti. Çantamı sırtımdan indirerek oturdum ve Gazel’in yanıma oturmasını bekledim. Hazer Han’la karşılıklı oturduğum için Gazel de Behram ile karşılıklı oturmuştu. Ben kimsenin yüzüne bakmadan sadece tırnaklarıma odaklanmıştım. Parmaklarımin arasında sıkıttığım çantayı azat ederek parmaklarımı dizlerime koydum.

“Yakın arkadaşsınız değil mi?” diye bir soru sordu Gazel çok da uzun sürmeyen sessizliği bozarak. “Biz de Safır ile uzun yıllardır arkadaşız.”

“Kardeşiz,” dedi Hazer Han ve bunu dediğinde sesindeki içtenliği hissettim. Elleri masanın üzerindeydi. Parmaklarının tümsekliğini görebiliyor, çizgilerin izlediği yolu takip ediyordum. “Çok uzun yıllardır tanıyor sayılmayız ama birkaç yılı devirdik.”

“Biz tam on beş yıldır birbirimizi tanıyoruz,” dedi Gazel ve uzanıp dağınık saçlarını omuzumdan aşağıya bıraktı. Onun anne şefkatini an-

dıran sevgisi, üstelik bunu Hazer Han'ın önünde göstermesi beni biraz utandırıldı.

“Çok uzun süre,” dedi Hazer Bey.

Behram'ın dudaklarını kıvrıdığını gördüm. Bu masada bana benzeyen tek insandı sanırım. Kafasını kaldırıp benim gibi göz teması kurmuyor, olaylara ölçülü tepkiler veriyordu. Önümüzdeki vaktin sakın ve olaysız geçmesi için dualar ederken Gazel'in gözlerini Behram'a çevirdiğini gördüm. Hayatımızda hiç muhafazakâr insanlar olmadığı için onun tarzını merak ediyor olmalıydı ama Behram'ın bu bakışlardan rahatsız olabileceğini düşünmesi gerekirdi. Ona düşünceli davranması gerektiğini söylemeyi aklıma kazıyarak önüme döndüğümde, Hazer Han'ın bakışlarıyla karşılaşarak irkildim. Omuzları ve kollarıyla masaya yüklendi.

“Yine sıcak çikolata mı içmek istersin?”

Zaman, yönünü şaşırmış bir yel değirmeni gibi geriye doğru dönerek bu an için geçmişle iletişim kurdu. Boynundan sarkan dağınık kravatına baktım. “Onu hep çözüyorsunuz.”

Anlamamıştı. “Neyi?”

Parmağımla boynunu gösterdim. “Kravatınızı.”

Parmakları boynuna, ipek kravatına gitti ve o kravatı yavaşça boynundan aşağıya kaydırıldı. Kravat boynunda süzülerek avucuna düştü. “Kendimi, üniformasından sıkılan bir lise öğrencisi gibi hissettiğimde onu boynumdan çözüyorum,” dedi, dudaklarının kıpırdadığını görmesem konuştuğuna inanamazdım. “Kravatımı, saçlarını bağlayan için hâlâ sana verebilirim.”

Tırnaklarımı masaya yasladım. “O kravat saçlarımı tutmaz.”

Bir garson Hazer Han'a cevap verme fırsatı tanımadan yanımıza geldiğinde Gazel'e döndüm. Menüye bakınıyordu. Behram'la Hazer demli birer çay istediler, biz de sıcak çikolata istedik. Garson siparişleri alarak yanımızdan ayrıldığında herkes yine sessizliğe gömüldü. Gazel yanımda kıpırdandı. “Bahsetsenize lütfen, nasıl tanıştınız?”

Behram Hazer Han'a bakarak ensesini kaşırken, “Üniversitede,” diye cevap verdi Gazel'in sorusuna. “Ben görüşlerime saygısı olmayan insanlar tarafından dışlanmıştım. O da çok neşesiz olduğu için neşeli insanlar tarafından... İlk yılımızdı ve bazı derslerimiz ortaktı. Muazzaz bir gün okula, yanıma geldiğinde birkaç terbiyesiz onunla alay etmiş. Hazer tesadüf eseri

orada olup Muazzez'e yardımcı olduğunda tanışıklığımız pekişti. O günden bu yana biliriz birbirimizi. Boşuna her yerde bir hayır vardır demezler,"

Behram konuşurken o kadar sakin, o kadar inceydi ki, hakkında hiçbir olumsuz düşünce oluşamıyordu kafamın içinde. Hazer Han Behram'ın omzunu dostça sıvazlarken Gazel yanımda ellerini ovaladı. Muazzez kimdi bilmiyordum ama bir dostluğun başlangıcı olduğu için mutlu olmalıydı.

"Ya siz?" Hazer Han bakışlarını kardeşim dediği Behram'dan ayırarak bize çevirdi ve her ikimize de kısaca baktı. "Siz nasıl tanıştınız?"

Çok karanlık bir gecenin sabahında.

"Yetimhanede."

Midem bulandı. O yerin adını duymak veya anmak bana bunu yapıyordu. Gözlerimi ellerime indirmeden hemen önce Behram ve Hazer Bey'in bize bakakaldıklarını gördüm. Öyle ki Behram bile kafasını kaldırmış, bunu söyleyen Gazel'e bakmıştı. Sonra her ikisinin de bakışlarını hızla kaçırdığına şahit olduğumda, kafamda büyüyen soruyla beraber avuççilerime baktım. Hazer Han yetimhanede büyüdüğümü bilmiyor muydu? Bazı bilgilerimin ellerinde olduğunu biliyordum ama demek ki sadece iletişim bilgilerim vardı. Anlık şaşkınlıklarını anlayabiliyordum, sonuçta tanıştığımız hangi insan yetimhanede büyümüş oluyordu ki?

Garson siparişlerimizle birlikte gelene kadar sessiz kaldık ve hiç konuşmadan önümüze baktık. Aramızda en çok konuşanımız Gazel'di ama o da yetimhaneden her bahsedildiğinde sessizleşiyor, kendi köşesine çekiliyordu. Onun buz kesmiş elini avucuma alarak sıktım. Birbirimize bakıp gülümsedik.

İçeceklerimizi sükûnet içinde içerek birbirimizle konuşmadan vakit öldürdük. Doğrusu ne konuşacağımızı sanırım hiçbirimiz bilmiyorduk. Behram ve ben soru sorulmadıkça zaten konuşmuyorduk ama bu sefer Hazer Han ile Gazel de sessizliği koruyorlardı. Ta ki, Hazer Han konuşana dek.

"Siz, beraber mi yaşıyorsunuz o halde?"

İçeceğimi sakince yutarak gözlerimi yüzüne dokundurduğumda, bu soruya nasıl bir cevap vereceğimi bilemeyerek şaşırmıştım. Gazel'le kısa bir an bakiştık. Sanırım Gazel'in sevgilisiyle yaşadığını söylemek onunla yaşamadığım anlamına gelirdi ve konu böylelikle kapanırdı. Bu cevabı

vermek için ağzımı araladığımda Gazel aniden elimi sıktı ve telaşa konuştu. “Yok, beraber yaşamıyoruz ama çoğu zaman beraberiz.”

Tamam, sanırım Galip ile yaşadığını söylememi istemediği için beni durdurmuştu. Başta buna anlam veremesem de Gazel’in Behram’a attığı kaçamak bakışı gördüğümde, yanlış anlaşılmaktan korktuğunu düşündüm. Dudağımı ısırarak önüme döndüm. Hazer, avuçları arasındaki ipek kravatı sıkıyordu.

“Nerede yaşadığını söylemekten bu sefer de kurtuldun, bakalım bir dahaki sefere beni erteleyebilecek misin...”

Boğazıma kılçık batmış gibi hissettim. “Hazer Bey, bence Kerem çayınızı soğutarak içmemiş olmanızdan dolayı sizi israfçılıkla suçlardı.”

“Hı?”

“Çayınız soğuyor, içsenize.”

Behram Hazer Han’ı dikkatli, araştırır gözlerle süzdü. “Evet kardeşim, sen soğuk çay sevmezsin. Daldın gittin, içsene.”

Hazer Han çayını tek yudumda bitirdi.

Bardağı hararetle masaya bırakışını şaşkın gözlerle izlerken, Gazel’in yanımda kıkırdadığını duyumsadım. Behram da Hazer Han’ın bu hareketine aynı şekilde gülmüştü ama ben gülmedim. Önüme dönerek sıcak çikolataya uzandım ve onunla ilgili şeylerin beni ilgilendirmedigine emin olarak içeceğimi yudumladım. Tamam, erkeklerle karşılıklı oturup konuşabiliyordum. Ama bir yandan da biliyordum ki, masaya yabancı bir erkek daha gelse kalkmanın yollarını arardım. Kendimi düşüncelerimden başka herhangi bir şeyle meşgul etmeye çalışırken, tiz bir ses duydum. Behram sandalyesini çekerek doğruldu. “Gidiyor musun?”

Hazer Han kolunu sandalyesinin arkasına atarak yayılırken, Behram hazırlıksız yakalandığı bu soru karşısında bocaladı ve ceketinin önünü düzeltirken, Gazel’i yanıtladı. “Kısa bir işim var.”

Behram’ın gözden kaybolmasından sonra kafe duvarlarında bir saat aradım. Saati bulduğumda vardiyama az kaldığını gördüm. Hazer Han’ın benimle paylaştığı kitapları okumaya başlamıştım. O günkü utancımдан sonra oradan koşarak uzaklaşmış ve parkın çıkışına kadar kucağımdaki kitapları göğsüme bastırarak kendime söylenmişim. Onun kitapları okuyup okumadığını merak ediyordum. Eğer şu an burada değil de iş yerine gidiyor olsaydım metroda okumaya başlardım ama buradaydım.

O kitapları Hazer Han'dan önce bitirebilirdim. Bu rekabetin galibi ben olmak istiyordum.

“Behram nereye gitti ki?”

Hazer Han Gazel'in sorusu üzerine bileğindeki saate baktı. “Mescide geçmiştir, namazını kılacaktır.”

“Hıı,” dedi Gazel ve daha fazlasını sormadan bana doğru döndü. Mavi gözleri sanki uzak denizlere açılıyordu. Yalnızca benim duyabileceğim şekilde devam etti. “En son namaz kıldığını gördüğüm kişi yetimhanedeki Müzeyyen Teyze'ydi.”

“Aynen.”

Gazel elini yanağına yasladı. “Çok garip bir adam.”

“Öyle olduğunu düşünmüyorum. Dini zaten bu değil mi? Dini inancına göre yaşaması garip değil ki. Birçok insan Müslüman bu ülkede.”

Hazer Han'ın duymadığından emin olarak fısıldadı. “Sence hep böyle midir? Yani kafasını kaldırıp hiçbir kadının gözlerine bakmıyor mudur?”

“Riyakâr bir adam olduğunu sanmıyorum, bence bakmıyordur. Üstelik bu bizi ilgilendirmez.” Omzunu sıvazlayarak gülümsedim. “Galip döndü mü?”

Alnını kırıştırdı. “Henüz değil.”

Fısıldaşmamız bittiğinde önüme döndüm ve sıcak çikolatamdan birkaç yudum daha alarak kendimi oyalamaya çalıştım. Ellerimi bardağımın etrafına sararak gözlerimi yumdum ve burnumu havaya kaldırarak kavrulmuş kahve çekirdeği kokusunun arayışına düştüm. Burnumdan seslice nefes alarak kokuyu ciğerime sertçe çektiğimde, dudaklarımdan hayali bir gülümseme geçti.

“Kitapların ne kadarını okudun?”

İrkilerek gözlerimi açtığımda Hazer Han'ın bakışlarını üzerimde yakaladım. “Söylemem,” dedim, başımı önüme eğerek.

“Söylemez misin?”

“Söylemem elbette. Biz rakibiz, neden söyleyeyim ki?”

“Doğru.” Kravatını iki ucundan tutarak boynuna astı ve siyah ceke-
tinin üzerinde süzülmesini sağladı. “Rekabetin ateşini düşürmek olmaz.”

“Kravatınızla oynamaya son verir misiniz?”

Gözleri, bunu söylediğime inanamıyor gibi hafifçe büyüdü. “Efendim?”

“Şey, dikkatimi dağıtıyor da...”

Gözleri, bereketli bir kış günüydü. “Dikkatini?”

“Dikkatimi.”

Bakışlarımızı birbirimizden uzaklaştırır uzaklaştırmaz midemdeki bu ağrıyla daha fazla baş edemeyeceğimi bildiğimden Gazel’e döndüm.

“Gidelim artık, işe geç kalacağım.”

“Behram’la da görüşseydik, ayıp olmasın.”

“Olmaz.” Hazer Han’ın kadrajında olduğumu yok sayarak Gazel’e, arzumu yerine getirmesini isteyen gözlerle baktım. Gözlerimde gördüğüm ifadeye karşılık anlayışla kafasını salladı. “Kalkalım canımın köşesi.”

Hazer Han herhangi bir itirazda bulunmadığında kalkıp çıkardığımız montlara uzandık. Gazel koltuktaki çantasını almış içinden cüzdanını çıkarıyordu ki, Hazer Han sandalyesini iterek doğruldu. “Gazel, ben ısmarlıyorum.”

Gazel gülümsedi. “Ben sizi davet ettim, ben ısmarlayayım.”

“Aksini kabul etmeyeceğim, içecekler benden.”

“Sağ ol vallahi, film artisti gibi cool adamsın.”

Gazel çantasını omzuna asarak çıkışa ilerlemeye başladığında arkasından iç geçirerek baktım. Saçlarımı sırtıma vurarak ileriye doğru bir adım attığımdaysa Hazer Han masanın yan tarafına kayarak geçeceğim alanı işgal etti ve ben başımı kaldırıp ona baktığımda, sıcaklardan sakınan bir adamın ateşi yürüyerek geçtiğini gördüm. “Gidiyorsun?”

“İşime geç kalmayayım.”

“Ben de işe gideceğim.”

“Kolay gelsin.”

“Size de.”

Geçmem için izin verdi. Yavaşça oradan uzaklaşmaya başladım. Ellerimi cebime saklayarak çıkışa ilerlediğimde Gazel dışarıda beni bekliyor, Kerem de arabanın yanında dikiliyordu. Beni görünce aramızdaki birkaç adımlık mesafeden bana el salladı.

“Safir Hanım, sizi bırakayım mı? Hazer Bey sanırım biraz daha oturacaklar Behram Bey ile. Burada boşum, sahafa kadar bırakayım.”

İyi niyeti ve nazik teklifi karşısında minnetle doldum. “Zahmet etme, ben giderim. Üstelik yürüme mesafesinde, arabayı çalıştırmaya değmez.”

Genişçe gülümsedi. “Kahramanlık yapmadan duramıyorum, ne yapayım.”

“Hazer Bey duymasın.”

Duyulmaktan korksa da sırtarak konuştu. “Kahramanlıklarımı kıs-kanıyor.”

“Çok ayıp.” Gülmemeye çalıştım, Hazer Han’a ayıp etmek istemedim ama Kerem’in ifadesi oldukça güldürücüydü. “Deme öyle lütfen.”

Gazel bana seslendiğinde Kerem’le birbirimize el sallayarak Gazel’in yanına doğru yürüdüm. Erkeklerle yönelik çekinceme rağmen Kerem’de beni ürküten hiçbir şey yoktu. Erkekler öcü değillerdi elbette ama kimileri bazı kadınların katiliydi, biliyordum.

Kendimden.

Gazel’le arabaya girdik. Ben çantamı kucağıma bırakırken Gazel de çantasını arka koltuğa fırlatarak bana döndü ve tombul ellerimi yakaladı. Bu ani temasıyla beraber ona döndüğümde, gözlerinin dolu dolu baktığını görerek afalladım. Ben henüz neden ağladığını sormaya fırsat bulamadan, “Hissediyor musun?” dedi, sesinde garip bir sevinç vardı. “Işık senin için yaklaşıyor.”

Kirpiklerimi kırıştırdım. “Ne ışığı Gazel?”

“Despot ve nazik.”

“Tatlım, anlamıyorum.”

“Lütfen mutlu ol.” Sanki kendisi de buna ihtiyaç duyuyordu. Ellerimi daha sıkı tuttu. “Ben bugün bir çift gözde senin gülümseme ihtimalini gördüm. Gülümse, çünkü gülümsediğinde parlıyorsun.”

Ama Gazel... Şimdi ben, gülümsediğimde parlıyorsam, cinayetim ışıklar içinde mi işlendi?

Yumruk kadar kalbinin içine bütün dünyayı aldın da içine beni alamadın anne.

Kimse çocuk yapmak zorunda değildi ama çocuk yapan herkes, o çocuğa bakmakla yükümlüydü. Annem bana sütünü vermediği için doğduğum ilk yıllarda vitamin eksikliğinden defalarca hastaneye kaldırılmış, yeterli beslenmediğim için zayıf düşmüştüm. Annemle babam tartışık-

ları her zaman, babam annemin yüzüne bunu vururdu. Annemin *sütüm gelmiyor* diyerek babama karşılık verdiğini hatırlıyordum. Sonra devam ediyordu: *Onu doğurmak için vücudumu yeterince bozdum, emzirmesem de olur.*

Ben, özenle baktığın o vücut kadar etmiyorum ama işte bak anne, sana çorbanı içiren benim. Sen vücudunu benden daha çok sevdin ama o şimdi, yaşlandı, yıprandı, buruş buruş oldu. Vücudun nankörlük etti ama ben buradayım anne.

Anneme baktığımda tüm bunları sadece içimden değil dışımdan da söylemek istiyordum. Ancak tüm yaralarım için onu biraz da ben yaramak istemiyordum. Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde annemin yanında, yatağının önündeydim. Annem pembe, kokoş bir geceliğin içinde, bacaklarını yataktan sarkıtmış vaziyette oturuyordu. Aramızda ayaklı bir masa vardı. Üzerinde bir tepsi, tepside bir kâse sıcak çorba vardı. Geceliğinin içinde üşüyor olmalıydı, kendinden habersiz davrandığını bildiğimden, *“Que va a crecer en frío,”* dedim. *“Madre.”*

Annem gözlerimin içine bakarak susmaya devam ettiğinde, onun beni incitmesi için konuşmasına gerek olmadığını anladım. Çorba dolu kaşığı kaldırdım. Ağzına yaklaştırdığımda büyük dudakları aralandı. Annem, ona benzemediğim için yüzümü pek sevmezdi. O gerçekten çok güzeldi ama ben babama benziyordum. Kaşığı indirirken, *“Estas muy descuidado,”* dedi, buz gibi bir sesle. *“Ojalá fueras tan hermosa y bien arreglada.”*

“Senin güzellik anlayışın makyajlı bir surat, iri dudaklar, büyük halka küpeler, dalgalı saçlar...” Omuzlarımı silktim. “Bende bunların hiçbirini yok.”

“Ningún chico se voltea y te mira!”

Gözümü bile kırpmadım. “Zaten istediğim bu.”

“Orospuluğun kalbin kadar geniş olsaydı, oldukça zengin olurdu.”

Kalbin, orospuluğun kadar geniş olsaydı, öldürücü darben sevgisizliğin olmazdı.

Titreyen ellerimdeki kaşığı çorba kâsesinin içine daldırırken, onun adına utandığımı hissederek kızardım. Benim ağzıma alamadığımı

* (İsp.) “Üşüyeceksin anne.”

** (İsp.) “Çok bakımsızsın. Keşke benim kadar güzel ve bakımlı olsaydın.”

*** (İsp.) “Hiçbir erkek dönüp sana bakmayacak.”

o yapmıştı. Kaşığı götürdüğüm dudaklarına baktım; o dudakları babamdan başka kaç kişi öpmüştü? Anneme sorsam o bile bilmezdi. Bedenine kim bilir kaç yabancı dokunmuştu?

Annem babamı kaç kez aldatmıştı?

“Geçtiğimiz günlerde Leo’yu ziyarete gittim,” dedim, kaşığı bir kez daha ağzından indirirken. Saçlarıyla oynuyordu. “Beni gördüğü için mutlu oldu. Seni sordu. Semra Hanım ile konuşayım, eğer mümkünse seni Leo’nun yanına götüre...”

“*No quiero*,” dedi cırtlak, huysuz bir sesle. Annemin sevgisizliği oldukça bereketliydi. “*Esta creciendo allí? Viéndome y haciendo lo que.*”

“O büyümesi için birine verdiği saksı çiçeği değil.” Sesim ruhsuzdu. “Orada büyüyor, bana ne diyemezsin!”

Bana kayıtsızca baktı. “Sen büyüdün, o da büyür!”

Titreyen ellerimi kucağıma indirerek nefesimi sakın tutmaya çalışırken, zihnimdeki kayıt dosyasının önüne bir set çektim ve hiçbir görüntüyü düşüncelerimden içeriye almadım. “Onu oradan alacağım.”

Annem ani bir kahkaha patlattı. “Sen mi onu alacaksın? Sokaklarda yaşayan kızım mı? Al işte, tam babanın kızıdır. O da üç kuruşluk hayatında beş paralık hayaller kuruyordu. Hayallerinin değil, kazancının peşinden git ve yol yakinken bale sevdasından vazgeç. Zengin birini bul, kurtul.”

Oturduğum sandalyeyi geriye doğru iterek kalktım. Annem ipek geceliğinin yakasını düzeltmeye çalışarak yataкта geriledi. Gitsem iyi olacaktı, beni, tekrar yanına gelmeme engel olacak kadar kırmasına izin veremezdim. Sandalyenin üzerindeki montumu ve çantamı aldığımda, gözleri yüzümün çevresinde gezindi. Abartılı şekilde sürdüğü ruj dudaklarından taşmıştı ama bundan şikâyetçi görünmüyordu.

“Senin yerinde olsam çillerimden kurtulurdum. Erkekler pürüzsüz yüzler sever.” Saçlarını omzuna attı. “Üstelik çillerini hiçbir zaman sevmediğimi biliyorsun, anneni dinle ve onları kapatmanın bir yolunu bul.”

Parmaklarım yanağıma, çillerimin üzerine yerleşti. “Çirkin değiller ki.”

“Onlar olmasa seni daha çok severdim.”

* (İsp.) “İstemiyorum. Beni görüp ne yapacak, büyüyor işte orada.”

Onlar olmasa beni gerçekten sever miydin?

Annemin arkamdan bağırmasını umursamadan kaldığı hastane odasından dışarıya çıktığımda, çantamı göğsüme bastırılmış hızlı hızlı yürüyordum. Ne yani, çillerim olduğu için mi beni sevmiyordu? Ne gülünç bir bahane!

Sokaktan metro durağına kadar koşarak indim. Kaçarcasına kendimi istasyona gelen ilk metroya attığımda çantamı hâlâ sıkı sıkı tuttuğumu fark ettim. Geldiğim yere inip de dışarıya çıktığımda derin derin soluklandım.

Çillerin olmasaydı seni severdim.

Metro istasyonundan bayır aşağı koşarak sahafın olduğu sokağa girdim. Kısa sürede işimin başına geçtim. Annemle olan konuşmamı unutmak için kendimi işime verdim, müşterilerle ilgilendim. Neyse ki kimse beni, gülyüzlü olmadığım için yanlış anlamamış, suçlamamış, kitaplarını alarak kasaya inmişlerdi. Akşama kadar çalışmış, hava iyice karardığında paydos etmiştim. Tatlı patronum Semiha Hanım kasa kontrolünü yapıp birkaç fişini keserken, diğer çalışanlarla birlikte ışıkları söndürmüş ve peş peşe sahaftan çıkmıştık. Onlara mesafemi koruyarak iyi geceler dediğimde hepsi samimiyetle gülümseyerek beni yanıtlamışlardı. Bana ters bir yöne doğru kaldırımda ilerlemeye başlamışlardı. İçlerindeki tek erkek sürekli kızları gülümseten komik şeyler söylüyordu.

Onların arkadaşlığına imrenerek arkamı döndüm ve başım önümde yürümeye başladım. Sokakta, karşı kaldırımda yürüyen iki kız arkadaştan başka kimse yoktu. Gazel'e gidecektim, doğrusu bugün bana, beni alacağına dair bir mesaj atmamasına şaşırmışım ama ondan bunu talep edebilecek değildim. Kaldırım boyunca ilerlemeye devam ettiğimde belirginleşmeye başlayan bir ışığın gözlerimi aldığını hissettim ve kafamı kaldırarak baktım.

Sokak lambası altında Hazer Han'ı gördüm.

Sanki sokakta zaman durdu. Ne sokakta gözden kaybolan hanımların topuklu ayakkabılarının sesini ne de az önceye kadar çöp tenekesine çarparak uğultu oluşturan rüzgârın sesini duydum. Zaman, bu anda sabit kalmış gibiydi. Mantiğim onun burada olmasına bir gerekçe ararken, sırtımdaki çantanın onlarca katı ağırlığını göğüs kafesimde taşıyorum sandım. "Hazer Bey, burada ne yapıyorsunuz?"

Elini ensesine attı ve bakışlarını yavaşça kaçırarak, “Buradan geçiyorduk,” dedi kibarca. “Baktım ki sizin çıkış saatinize denk gelmişiz... Sizi de evinize götürebiliriz diye düşündüm.”

Beni tanımadığı halde neden bana merhamet ediyordu? Altdudağını ısırdım. “Çok nazıksınız.”

Bir an rahatlamış gibi göründü, elini ensesinden indirdi. “Geliyor musun yani?”

Dudaklarımı sıkıp vereceğim cevabı düşünürken aniden bir korna sesi duydum ve ikimiz de başımızın üzerinden arkamıza döndük. Kerem, başını arabanın camından çıkararak gülümsedi. “Hazer Bey, siz devam ederseniz ben gideyim?”

Hazer Han ona nasıl baktı bilmiyorum ama Kerem kendini aceleyle içeriye sokmak isterken, kafasını cama çarptı. Hazer Han ağzının içinde geveledi. “O cama geçireyim ben senin kafanı...”

Kerem’in sempatik tavrına gülecek gibi oldum ama sadece dudaklarım titrediğinde, Hazer Han çenesiyle arabayı gösterdi. Peki madem, binecektim. Daha fazla konuşmak, meseleyi uzatmak istemiyordum. Üstelik ne Hazer Han ne de Kerem beni hiç rahatsız etmedikleri için arabaya binmekte artık sakınca görmüyordum. Minik adımlarla arabaya yaklaştım. Hazer Han işaret parmağını Kerem’e sallıyordu. Aralarındaki garip iletişime karışmadım.

İkimiz de arabanın arka koltuğuna yerleştik. Kerem beni selamlayarak arabayı çalıştırdığında sükûnete boğulduk. Arabanın içindeki baskın koku Hazer Han’a aitti, artık biliyordum. Ellerimle koltuğun iki yanından sıkarak gerginlik içinde oturuyordum ve açıkçası onun da benden pek bir farkı yoktu. Başını, camdan dışarıyı görmek için uzatmıştı, kaşları düşünceyle çatılmış gibiydi. Aramızda bir insanın oturabileceği kadar mesafe vardı ve dönüp omzumuzun üzerinden ne zaman birbirimize baksak arabanın içindeki hava daralıyordu.

Araba tarifim üzerine Gazel’in Galip ile yaşadığı evin önünde durduğunda omuzlarım gevşedi. Kerem aynanın üzerinden bakarak beni uğurlarken, ona başımı sallayarak veda ettim ve doğrudan kapının kulpuna asıldım. Kapı açılıp da rüzgâr yüzüme çarptığında bacaklarımı yere indirdim ve aynı anlarda Hazer Han, sessizce mırıldandı. “Seni evine bırakmak benim için hiç sorun değil tamam mı? Hem de hiç. Yüzündeki o mahcubiyeti görmek istemiyorum.”

İyi niyetli yaklaşımına minnettar kaldığımı hissettim.

“*Gracias.*”

Fısıldadı. “*Noches tranquilas.*”

Kendimi arabadan dışarıya attığımda çantamı sıkıca göğsüme bastır-mıştım. Bunu kalbimin seri atışını dindirmek için yapmıştım. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak kaldırım boyunca koştum ve Galip’in evinin demir kapısı önünde soluklandım. Araba hâlâ çalışmamıştı, ışıkları sokağı ay-dınlıyordu. Demir kapıyı açarak bahçeye girdim ve taştan yolu telaş içinde koşuşturarak sokak kapısına vardım. Allah Allah, bu telaş niyeydi sanki? Hep onun yüzündendi, benden uzak dursa bu kadar gerilmez ve kendimi kaybetmezdim. Galip’in evde olmamasını umarak göğsümdeki elimi indirdim ve sokak kapısına vurmak için kaldırdım. Kimse açmadı. Bir kez daha vurmak için elimi kaldırdığım sırada sokak kapısının açıldığını görerek rahatladım.

Ama...

Bu gözler, Galip’in gözleriydi.

Onun gözlerindeki kötülüğü gördüğümde, şaşırmaya fırsatım kalma-dan kendime acımaya başladım. Onun ne zaman geldiğini bilmiyordum ama burada, evinde olduğuna göre beni kovacağından şüphe duymuyor-dum. Burnundan sabırsızca ve sertçe soluyordu.

“Ben de seni bekliyordum,” dedi, sanki konuşurken ağzının içinden dumanlar çıkıyordu. “Eşyalarını vermek için.”

“Ben...”

“Sen gurursuzsun!”

Birinin birini iki kelimeyle parçalayabileceğini, tam bu anda parçala-narak öğrendim ve bomboş gözlerle ona bakakaldım. Düşüşümü tamam-lamayı ister gibi, “Eve, paraya, kalacak bir yere ihtiyacı olan tek insan sen değilsin,” dedi, sesi giderek yükselerek. “Çalış ve ihtiyaçlarını karşıla. Ben hayır kurumu değilim!”

Çantamı göğsüme daha sert bastırarak bir adım gerilediğimde, aya-ğım taşa takıldı ve tökezledim. Galip acımasızca beni süzdü.

“Rica ediyorum artık evime gelme!” Bu sefer bağırıyordu ve sanki onun bağırması, depremi tetikleyen fay hattı gibi beni titretmişti. “Gazel’le

* (İsp.) “Huzurlu geceler.”

görüşmeni bile istemiyorum. Onun vasat, kendini bilmez arkadaşlara ihtiyacı yok!”

Canıma teşebbüs etmiş gibi hissettim.

“Üzgünüm ama sen bile benim Gazel’le görüşmeme engel olamazsın... Üstelik bu kadar kırıcı olmak zorunda değilsin Galip.”

“O zaman ben Gazel’in seninle görüşmesine engel olurum!”

Kırgın bakışlarım omzunun üzerinden evin içine düştü. “O nerede?”

“O benim sevgilim ve benim olmasını istediğim yerde. Onu arama, sorma, rahatsız etme...” İşaret parmağını bana doğru salladı ama ondan korkmadım. “Birinin sırtına yük olmak hoşuna mı gidiyor?”

Kendimi ondan sakınarak birkaç adım geriledim. “Anlıyorum, bir daha gel... gelmem.” Omuzlarımı dikleştirdim. “Fakat Gazel’le görüşme hiç kimse engel olamaz. Üstelik biliyor musun, gururum açık artırmaya girse senin karakterinden daha fazla eder.”

Nefreti, kollarımda taşıyamayacağım kadar ağırlaştı ve gözlerine olduğu gibi yüzüne de yayılarak ondan biraz daha gerilememe sebep oldu. Kötülüğü çoğaltmak istemezdim ama azaltmama da izin vermiyordu. Öfkeyle eğildi ve kapının kenarına koyulduğunu gördüğüm büyük çantamı kavradı. “Eğer gururun karakterimden daha fazlaysa bir daha bu eve gelmezsin,” dedi. Ağzı açık çantamı iri ellerinin arasından üzerime doğru fırlattı. “Ben, kaldığınız o yetimhane değilim!”

Kapıyı çarptı.

Çantam sertçe kucağıma çarpmadan hemen önce, içindeki eşyaların etrafa dağılışını izledim ve içimdeki fay hattının kırılmasıyla âdeta depresmi yaşadım. Dizlerimin üzerinde, bahçe kapısının önüne çökerek etrafa dağılan eşyalarımı bakarken, gözlerimde biriken ıslaklık yanaklarıma taşı ve ılık damlalar çenemin altına kadar aralıksızca inmeye başladı.

Tanrım...

Bu dünyaya herkes sığıyordu da bir ben mi fazla geliyordum?

Sessiz sessiz ağladım. Kendimi dizlerimin üzerinde görmek, savaştığım herkese ve her şeye yenilmişim gibi hissettirdi. Güçsüzlüğümü, acizliğimi kendime yalanlamak için dizlerimin üstünden kalktım ve parmaklarımla yanaklarımdaki gözyaşlarını temizledim. Acı, büyüyen bir çocuktu ve artık kollarıma sığmıyordu. Bahçeye dağılan eşyalarımı toplayarak hepsini çantanın içine yerleştirirken, iyiliği olmayanın mezarına

bile çiçek bırakılan bu dünyada, ben neden yaşarken öldürülüyordum, merak ediyordum. Bahçeye, çimlerin arasına fırlamış olan mendili aldım. Bu Hazer Han'ın bana verdiği ipek mendildi. Onu özenle katlayarak iri çantamın içine koydum.

“Yenilmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim. Tanrım, kazanmak için o kadar çalışacağım ki bir an bile şikâyet etmeyeceğim...” Çantamın fermuarını kapadım. “Zaferim, kalbimdeki iyilik kadar büyük olacak.”

Her şeyi topladığıma emin olduğumda sokak kapısına bir daha baktım ve ne olursa olsun bu eve tekrar girmeyeceğime yemin ettim. Gazel’le dışarıda görüşebilirdim ama burada kalıp gururuma ucuz bir fiyat biçmezdim. Omuzlarımı dikleştirerek kucağımdaki çantayla beraber doğruldum ve o kapıya sırt çevirerek önüme döndüm. Bakışlarım tanıdık yüze çarptı.

Hazer Han bahçe kapısının ağzındaydı.

Göz göze geldiğimizde depremin enkazından çıkarılan bir çocuk gibi hissettim ve nefesimi tutarak ona baktım. Sokak ışığı, yüzlerimizin bir kısmına cömert davranırken diğer kısmını karanlıkta bırakıyordu. Hazer Han’ın elinde gözyaşlarım için ipek bir mendil ve gözlerinde, durmuş bir saatin yetişemediği zamana olan telaşı vardı. Gözlerindeki kayıp ve yas o kadar tanıdık geldi ki, o ipek mendili kaldırarak yanağıma yasladığında ve birkaç gözyaşımı sildiğinde ondan korkmadım.

Ve hak ettiğim merhameti, hiçbir şeyim olmayan bir adamın gözlerinde gördüm.

“Ağlama.” İpek mendili elmacık kemiğime kaydırdı. “Kimsesiz olmak suç değil, ayıp değil. Ağlama.”

Babacım görüyor musun? Birisi bu yaranın üzerine bir bez bastırıyor; akan kan yavaşlıyor.

IX

“NOT”

Bir ev,

Uzaklarda yanıyor.

Duvarda bir çerçeve,

İçinde bir fotoğraf...

Fotoğraftaki sen.

Yanıyor gülümsemen,

Kayıplardasın,

Kül oluyorsun.

Bir an,

Bir ah,

Bu dert,

Dermansız.

Yanıyor bu fotoğraf,

İçindeki sen.

Kaybın, sen sustukça büyüyorsa, konuşacak yüzlerce kelimen var demektir.

Ayazda dudaklarım titriyor, kalbim duran bir saat gibi zamanın akışına yetişme gayreti güdüyordu. Nasıl yelkovan, bozuk bir saatin içinde donup kalmışsa ben de onun gözlerinin içinde kalmıştım. Tıpkı saat çalışmadan yelkovan dönmeye devam etmeyeceği gibi, o gözlerini benden çekmedikçe o gözlerden ayrılamayacaktım. O bana kimsesiz olmadığını söyleyeli ne kadar olmuştu bilmiyorum ama parmakları hâlâ mendilin üstünde, yanağımda duruyor ve tek bir an kıpırdamadan bana bakıyordu.

Yanağım parmakları yüzünden mi karıncalanıyordu?

“Siz,” dedim, rahatsız edici sessizliği bölerek. Rüzgâr çarptıkça dudaklarım sızlıyordu. “Ben gittiğinizi düşünmüştüm...”

“Eve girdiğini görmeyi bekledim.” Ondan böyle bir cevap bekleyerek şaşırdım ama o ne söylediğinin bilincinde gibiydi. “Kapı açıldıktan sonra o herifin bağırtılarını duydum, ne dediğini tam işitemedim ama

sana bağıırıyordu.” Parmakları mendille beraber yanağımdan usulca uzaklaştı. “Sana bağıırdığını duyunca işte... Duramadım.”

Aşağılandığımı görmüş, duymuş olması beni o kadar utandırdı ki, nefes alamadım. “Bana bağıırmak istemediğine eminim, sadece sinirlenmiş. So... Sorun yok. Ben şimdi bir arkadaşına gideceğim, Galip’le daha sonra konuşup bunu telafi ederiz, siz merak etmeyin. Affedersiniz, beni neden merak edeceksiniz ki? Elbet etmezsiniz. Teşekkür ederim ama siz devam edebilirsiniz, benim için yapabileceğiniz bir şey yok. Hem...”

“Sesin titriyor.”

Gözyaşımın tuzlu tadı hasret çekiyormuş gibi hızla kavuştu dudaklarıma. “Ha... hayır, titremiyor.”

Amber renkli gözleri sol yanağımdan aşağıya kayan gözyaşını takip ediyordu. Gerginliğini apaçık görebiliyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, terliyordum.

“Seni o kadar ürküttü mü?” diye sorduğunda sesi öyle kısıktı ki, bir an bunu duyup duymadığımdan emin olamadım. “Şu işe bak! Seni resmen ağlattı!”

Hayır, bunu konuşmak istemiyordum. Gördüğü, duyduğu her şeyi unutamaz mıydı? Neden bununla ilgileniyordu ki? Dudaklarını sertçe birbirine bastırarak parmak uçlarında tuttuğu mendili bir kez daha kaldırarak olduğunda, yüreğimin yettiğinden fazla yanmayı göze alamayarak bir adım geriledim.

“Yapmayın,” dedim tek solukta, nefessizlikten ölecek gibi. Takıldığım da beni tutmak için orada olduğunu gördüm ve o an, elleri bir yabancıнын eline bakıyormuşum gibi hissetmediğim ilk an oldu. “Neden bununla ilgileniyorsunuz? Lütfen yolunuza devam edin.”

Eli bir an havada kaldıktan sonra mendili avuç içine hapsederek yumruğunu yanına indirdi ve yüreğimin yetmediği o ateş gibi gözlerle bana bakmayı sürdürdü. “Bundan sonra yolumuza beraber devam edeceğiz.”

“Efendim?”

“Arabaya geç, seni burada bırakmıyorum, yola beraber devam edelim.”

Hayır, bunun gereği yoktu. Kalbimi, patlamaya hazır bir mayın tarlası haline getirmesinden yorulmuştum. “Hiç gereği yok. Ben şimdi bir taksi çevirir, yoluma yalnız devam ederim. Bence siz gidin, Kerem’i çok beklettiniz.”

Bir an için omzumun üzerinden evin kapısına baktı ve dudakları tek bir çizgi halinde gerildi. "Suratına çarpılan kapının önünde taksi mi bekleyeceksin?" dedi, beni hazırlıksız yakalamıştı. Gözleri hızla bana döndüğünde, yanağımdaki yaşları siliyordum. "Anlamadığım şu ya... İnsan, senin suratına bakarken o kapıyı nasıl çarpabilir?"

"Hazer Be..."

"Ağlamasana."

Ona bakamadım, ona baktıkça dilime batan kıymıklar çoğalıyor ve kelimelerim azalıyordu. Konuşamıyor, susuyordum. Hep susmuştum ama bu suskunluk hepsinden başkaydı. Susarken çığlıklar atmıyordum, kalbimin telaşını kovalıyordum. Bu suskunluk hepsinden başkaydı, biliyor ama bir şey yapamıyordum.

O yaptı, mendili kaldırdı ve sol yanağımdaki yaşları bir daha sildi.

Beni burada bırakıp gitmeyeceğine emin olduğumda aramızda daha fazla diyalog kurulmasının önüne geçerek hareketlendim. Kerem dörtlülere yakmış arabada bekliyordu. Bahçe kapısından dışarıya çıktığımda Hazer Han'ın hâlâ o sokak kapısına baktığını ve yerinden hiç kıpırdamadığını gördüm. Ben karşıdan karşıya geçerken neyse ki orada durmaya son verdi ve peşime düştü. Az sonra ikimiz de arabanın arka koltuğuna yerleştikimizde Kerem içten bir tebessümle beni selamladı.

"İyi misiniz Safir Hanım?"

Bu soruyu sormasıyla beraber onun da az önce yaşananları az ya da çok duyduğunu anlayarak utandım. "Teşekkür ederim Kerem, iyiyim."

Kerem teşekkürümü alıp sevecen bir ifadeyle bana baktıktan sonra kendi kendine söylenerek önüne döndü. "Şu şerefsizin yaptığına da bak hele sen..."

Hazer Han yerinde dikleşerek genzini temizledi. "Kerem."

Kerem ne dediğinin farkına vararak duraksadı ve yanaklarını bir çocuk gibi şişirdi. "Aman Hazer Bey, siz haklı olsam da beni azarlıyorsunuz haksız olsam da..."

İkisinin diyaloguna misafir olarak yanaklarımdaki yaşları silmeye devam ederken, "Bence de," diyerek onayladım Kerem'i. "Azarlamayın onu."

Hazer Han kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Kerem sanki çocuk, bir de onu savunuyorsun bana. Ah pardon, kahramanıydın."

Kerem bana sevimli bir bakış fırlatarak direksiyona asıldı. Kollarımı Hazer gibi göğsümde kavuşturarak yanağımı soğuk cama dayadım. Buradan gitmeyi, yaşadığım aşagılanmayı unutmak istiyordum. Bu kadarını hak etmemiştim. Çantamı kucağımdan kaldırarak Hazer Han ile aramdaki boşluğa bırakmak için hareketlendiğimde, onun gözlerine rastladım.

“Erkek arkadaşın mıydı?” diye sordu. Bununla beraber, konuşmalarımızın tümünü duymadığını anladım. “Daha önce erkek arkadaşın olmadığını söylemiştin?”

Evet, laf arasında bir erkek arkadaşım olmadığını söylemiştim ama sanırım bugün şahit oldukları kafasını karıştırmıştı. “Erkek arkadaşım yok,” dedim, bir kez daha. “O Gazel’in erkek arkadaşıydı.”

Bana bakışlarını kaçırma fırsatı vermeden, “Gazel’in erkek arkadaşı sana nasıl o kadar pislikçe davranabiliyor?” diye sordu. Yüzünü yüzüme doğru yaklaştırmakta bir sakınca görmemişti. “Bu daha önce de mi oldu yoksa?”

Bu soruyu dişlerinin arasından sormuştu. Nefesi yüzüme çarptıkça tüylerim diken diken oluyordu. “Olmadı,” diye yalan söyledim ve bunun utancıyla boynumu eğdim. “Gazel’in bundan haberi yok, zaten Galip de isteyerek yapmamıştır. Sinirli bir ânına denk gelmiş olabilirim, yoksa yapmaz öyle şeyler.”

“O ev o herifin miydi?”

Tüm bunları sormaktan, beni sıkmaktan vazgeçmeliydi. “Gazel ile yaşıyorlar,” dedim. “Ben Gazel ile kalmayı istediğim için buraya geldim ama sanırım Galip biraz sinirli, o yüzden daha sonra gelmemi istedi.”

“Hayvanın tekiydi.”

Yüzünden, gözlerinden, bakışlarından kaçarak koltuğa iyice yerleşirken, “Normalde nerede kaldığını söyle de arabayı oraya sürelim,” dedi hâlâ sakinleşmemiş bir sesle. “Evin neresi?”

Henüz evimi bulamadığımı ona söylemedim.

Sustum ve yanağımı cama dayayarak ne yapacağımı düşündüm. Hangi adresi verecek, nereye gidecektim? Şimdi sürüyordu ama yol nereye gidiyordu, bilmiyordum. *Yok işte evim, yok.*

Araba bir süre sakince yol aldı ve dakikalar sonra yavaşça durdu. Gözlerimi açmaya korkuyordum, çünkü nereye geldiğimi bilmiyordum. Belki beni, kolay bir araç bulabileceğim için caddeye bırakmış olabilirdi. En

kötü cami avlusuna sığırırdım; daha önce defalarca yapmışlığım vardı. Tırnaklarımı dizlerime bastırırken cesaret edebildim ve sonunda gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey, yukarı doğru uzanan demir kapının ardındaki iki katlı ev oldu. Evin etrafında duvarlar vardı ve dışarıdan kolayca görülmüyordu.

“Affedersiniz ama burası neresi?”

“Evim.”

Dilim tutulmuş vaziyette, inanamayarak ona baktım. Benim yabancı bir evde, bir erkeğin evinde ne işim vardı? Bu etik değildi, hoş değildi... Hem ben çok korkardım.

“Eviniz mi? Hazer Bey benim sizin evinizde olmam doğru mu hiç? Beni caddeye bırakacağınızı sanıyordum, ben...”

Beni, işaret parmağını dudağıma yaslayarak susturdu.

Bir an hissettiğime ve dudaklarımın üzerinde duran parmağına inanamayarak kocaman açtığım gözlerimi ona kaldırdığımda, gözlerime bakarak âdeta o anahtarla kapı deliğini eşelediğini gördüm. Baştan aşağıya, depderin bir hisle ürperdim. Hazer Han ne yaptığını yeni fark etmiş gibi duraksadı ve gözleri, dudaklarıma sabitlediği parmağına kaydı. O an bir şey oldu. Bu sadece bir şeydi. Adı sanı neydi bilmiyordum ama ikimizi de soluk soluğa bırakmıştı.

Parmağını dudağımdan çekti.

Koltukta gidebildiği kadar geriye giderek bakışlarını önüne çevirdi. Eli, sıvazlamak için ensesine gitti. Beni böyle mi susturmak istemişti? Bir anlık refleksle susmamı istediği için mi yapmıştı? Onda kötü niyet aramıyordum, sadece refleksle olmuştu ve zaten pişman görünüyordu.

Dudaklarım titriyordu.

“Bu ev güvenilir, ben gece burada kalmayacağım, sen gönül rahatlığıyla kalabilirsin.”

Bu evde kalmayacaksa nerede kalacaktı? Bu elbette beni ilgilendirmiyordu ama ben kalayım diye evinde kalmıyor olması da saçmaydı. Bir kez daha itiraza kalkıştım.

“Hazer Be...”

“Safir, sadece eve gir.”

“Ama...”

“Haydi.”

Yollar mı daha güvenliydi, Hazer Han mı?

Aracın kapısına uzandım ve bir saniyede kendimi dışarıya attım. Han da arabadan indi ve kaputun etrafından dolanarak yanıma yetişti. Aramıza belli bir mesafe koyarak elindeki anahtarı kapı kilidine yerleştirdi ve bahçe kapısı aralandı. “Hazer Bey, ben arabayı park ediyorum.”

Hazer Han onu iğneledi. “Bir yere çarpmadan inşallah...”

Kerem arabayla beraber uzaklaştığında Hazer Han bir adım geriye çekilerek önden buyurmam için bekledi. Çantamı göğsüme bastırarak altdudağımı dişledim ve önümde uzanan gri yolu yavaşça yürüdüm. Ev, geniş bir bahçenin tam ortasıydı. Bahçe daire şeklinde, çiçeklerle dolu yemyeşil bir alandı. Villa iki katlıydı ve yeşil sarmaşıklarla örülmüş bir çatısı vardı. Bahçede birden fazla sokak lambası yanıyordu ve etrafı bu ışıklar sayesinde görebiliyordum. Evin pencereleri geniş, yerden zemine kadardı. Kapısı ahşaptı ve kapının yanında bir posta kutusu vardı. Bahçenin sol tarafında kalan yerde de atölyeye benzer bir yer vardı. Gözlerimi kırıştıtarak soluma döndüm ve geniş gövdeli ağacın altında bir salıncak gördüm. Oraya düşen ışık az ve cılızdı. Bu yüzden nasıl bir şey olduğunu net görmemiştim ama salıncak olduğuna emindim.

“Düşeceksin.”

Az ilerimdeki taşa takılmamak için duraksarken karşısında sürekli mahcubiyete düşmüş olmaktan utanarak bakışlarımı önüme çevirdim. Bir adım kadar önüme geçti ve eliyle kumaş pantolonunun cebini yoklayarak bir başka anahtar çıkardı. Anahtarı kilide yerleştirerek kapıyı açtığına dudaklarımı emdim. “Gir.”

Kapı aralığından ona temas etmeden içeriye doğru bir adım attığımda, boğucu bir karanlık yüzünden hiçbir şeyi seçemedim.

“Işık,” dedim hızlıca. Yolu göremiyordum. “Düğme nerede, ışığı yakmak...”

Bir an sonra ışıklar açıldı.

“Sakin ol, yaktım işte.”

Etraf aydınlandığında önümü seçebildim ve sokak kapısının doğru-
dan geniş bir hole açıldığını gördüm. İyi döşenmiş bir salonun ağzınday-
dım. Hazer’e baktığımda omzunu kapıya doğru dayamış, içeriye girme-
den beklediğini gördüm. Üzüntüyle çantama daha sıkı sarıldım. “Ben

arkadaşıma gidecektim aslında, evinize getirmesenez de olurdu. Üstelik sizi de evinizden ediyorum, siz nerede kalacaksınız?”

“Çok uzakta değil.” Çenesini kaldırarak sol tarafı gösterdiğinde, bahsettiği yerin gelirken gördüğümüz atölye benzeri yer olduğunu anladım. “Atölyemde.”

Sevdiği bir hobi olmalıydı, bir atölyeye sahip olduğuna göre. Derin bir nefes yüklenerek omzunu kapıdan ayırdı.

“Benim yatak odam üst katta,” dediğinde, kirpiklerimin altından ona bakınıyordum. “Merdivenlerden çıktığında, tam karşıdaki oda benim, onun dışındakiler misafir odası, banyo, tuvalet falan. Alt katta bir tek burası ve mutfak var. Misafir odasını kullanabilirsin, daha önce kimse kullanmadı. Dolap dolu, eğer acıktıysan...”

“Siz aç mısınız?”

Sorarcasına bir bakış attı.

“Açsanız eğer,” diyerek toparladım. “İçeriye girip yemeğinizi yiyebilirsiniz.”

“Açsa balerinim yesin, ben tokum.”

Bakışlarımı kaçırarak garip bir heyecanla ellerimi kapının üzerine dayadım. Onun suratına kapıyı çarpamazdım, bu yüzden kapıyı yavaşça örttüm ve gözlerimi yumarak omuzumla kapıya yaslandım.

“*Dios, mantén mi mente.*”*

Adım seslerini duydum, usulca gidiyordu. Vakur duruşlu omuzlarını geriye attığını, elini ensesinde gezdirdiğini hayal ettim. Kravatını çıkarmış olmalıydı, zaten gömleğinin düğmelerini de her daraldığında çözüyordu. Adım sesleri uzaklaşıp yok olana kadar orada kaldım.

Omzumu kapıdan ayırdım ve evin içine doğru yürüdüm. Zemin ahşaptandı ve adım attıkça gıcırdıyordu. Geniş bir salon vardı. Amerikan tarzı mutfak salondan bakıldığında görülüyordu. Etrafı, elimde olmadan ilgiyle izledim. Nasıl bir zevki vardı, ilk kez açıkça görüyordum. Koltuklar kahverengi döşemeliydi ve karşılıklı olarak yerleştirilmişti. Az daha ilerlediğimde duvara monte edilmiş, kocaman televizyonu gördüm. Televizyon sehпасı siyah, cam bölmeliydi. Camlar zeminden tavana kadar uzanıyordu ve fon perdeler henüz örtülmemişti. Çantamı yere bıraktım ve o sırada, salonun birçok yerinde bulunan heykeller dikkatimi çekti.

* (İsp.) “Tanrım, sen aklımı koru.”

Yerdeki yün halı bej renkliydi. Üzerinde bir sehpa bulunuyordu. Dudağı-mı ısıtarak perdeleri kapatmak için cama yaklaştım. Kahverengi fon per-deyi çekmek için uzandığımda, bakışlarım istemsiz olarak karşıya, atöl-yeye çevrildi. Camların ardında Hazer Han'ı gördüm. Atölyenin pence-resine dayanmış bana bakıyordu. Utanarak elimi kaldırdım ve ona selam verdiğimde de orada öylece durarak gözlerini bile kırpmadan bana baktı.

Güzel gözleri var.

Diğer perdeyi de çekerek kimsenin beni görmeyeceğine emin olduk-tan sonra etrafı izlemeye son verdim. Çantamı kucakladığım gibi merdi-venlere yöneldim. Üst kata çıktım. Koridor başlangıcındaki duvara daya-narak düğmeyi aradım ve etrafı aydınlatarak koridoru süzdüm. Merdive-nin tam karşısında odası bulunuyordu. Kahverengi kapılıydı. Acaba odası nasıldı? Kapısına bakmaya son vererek sağ taraftan yürüdüm ve gözüme kestirdiğim ilk odanın kapısını açarak düğmeye davrandım. Ampulü ya-karak etrafı süzdüm, misafir odasıydı.

Kapıyı arkamdan kapatarak çantayı gördüğüm tekli, bej koltuğa bı-raktım. Geniş bir yatak, gardırop, çalışma masası dışında herhangi bir eşya mevcut değildi. Yatağa kadar yürüdüm. Üzerimdeki montu çıkararak çantamın yanına bıraktım. Üzerimde bir pantolon ile bluz vardı. Çantama yetişerek içerisinden alt pijama çıkardım ve perdelerin kapalı olduğuna emin olarak pijamayı giydim. Başımdaki lastiği çekip çıkardım ve çantamın yanına bırakarak saçlarımı omuzlarıma doğru yatırdım. Bu yatağa, yorganın altına girecek, güvenli bir yuvada uyuyacaktım. Kork-mama gerek yoktu, Hazer Han korkutucu birisi değildi ve bu eve kimse-nin girmesine izin vermezdi.

Nasıl oluyor bilmiyordum ama bunu biliyor ve daha az korkuyor-dum. Yatağın başına yaklaşarak pikeyi kaldırdım ve kaloriferlerin yan-dığını, odanın sıcak olduğunu fark ederek yatağa süzül-düm. Yatağın içi ilk girdiğim an soğuk olsa da birkaç saniyeden sonra ısınmaya başlamış-tı. Burada güvendedim, biliyordum. Genelde güvende hissetmez, hep tetikte olurdum ama yattığım bu döşekte sırtıma diken gibi batan bir huzursuzluk yoktu. Gözlerimi yumduğum sırada, telefonumun bildirim sesi odayı doldurdu. Gazel olabilir miydi? Öyle olmasını ümit ederek doğruldum ve pantolonuma uzanarak cebimdeki telefonu çıkardım.

Gönderen: Hazer Han Dalgakıran.

Odanın ışığını neden söndürmedin?

Pencereme mi bakıyordun? Perdelerin arkasını görmüyor olmasına rağmen mi bakıyordun? *Bakıyorsun madem, söyle; neden kafanı kaldırıp gökyüzüne değil de ardını göremeyeceğini bildiğin o pencereye bakıyorsun?*

Gönderilen: Hazer Han Dalgakıran.

Çünkü, karanlıktan korkuyorum.

Omurganız var diye dik durabildiğinizi sanıyorlar ama kalbiniz eğilip bükülmüş, görmüyorlar.

Uyandığımda hüngür hüngür ağlıyordum.

Kalbimde bir sancıyla uyandım. O sancının omurgama vurduğunu hissederken çaresizce kurşunun girdiği yere, kalbime baktım ama yara o kadar derindeydi ki içerideki varlığı hissedilmiyordu. Gözlerimi, hatırladığım o anıyla beraber açarak uyandığımda, bütün vücudumun sarsılmakta olduğunu ve düzensiz nefeslerimin gırtlığıma zorluk çıkardığını hissettim. Ne kadar ağladığımı, başımı çevirip yastığa baktığımda görmüştüm. Kılıf sıırsıklamdı.

Rüyamda Hüseyin'in beni taciz ettiği bir anıyı görmüştüm.

Altdudağımlı ısıarak yorgana, yatağa baktım ve doğrularak iç çektim. Çenemin altında biriken ıslak yaşları elimin tersiyle silerek kanepedeki çantama ulaştım ve içini karıştırarak bir tayt çıkardım. Perde hâlâ örtülüydü. Gönül rahatlığıyla pijamamı çıkararak taytımı giydim ve bir de kırmızı, omuzlarında hafif dekoltesi olan bluzu çıkardım. Çantadan dış fırçamla macunu alarak odadan çıktım, banyo bulmam gerekiyordu.

Koridora çıktığımda evde hâlâ yalnız olduğumu fark ettim. Etrafta banyo aradım. Kapısını açtığım ikinci oda banyoydu. Doğrudan lavabo tezgâhına yürüyerek dişlerimi fırçalamaya başladım. Banyoda küvet vardı. Ayağımın altında beyaz bir banyo halısı duruyordu, karşımdaki yuvarlak aynaya bakıyordum. Çillerim... Gördüğüm ilk şey onlar oldu.

Çillerin çok çirkin.

Onlar olmasa seni daha çok severdim.

Yüzüme su çarptım. Enseme ve boynuma ıslak ellerimle dokundum. Kâğıt havlu alarak ıslattığım bölgeleri kuruladım. Banyodan çıkıp ahşap

merdivenleri indiğimde kapalı perdelere rağmen içeri dolan gün ışığıyla gözlerimi kırıştırdım. Çantamı kahverengi kanepeye bıraktım ve kararsız, çekingen bir tavırla mutfığa yürüdüm. Bardak arıyordum. Tezgâhın üstünde birkaç tane gördüm. Bardağı alarak damacanaya yaklaştım. Eğilip pompaya bastığımda suyun akışını izlerken düşüncelere daldım. Ben bunun kaç katında boğuluyordum? Ben akıntıdaydım da yolumu neden bulamıyordum?

“Su taşıyor.”

Telaşla elimi pompadan çekerek geriye doğru sıçrarken, bardağın sarıldığını hissettim. Doğrulmuş, iki elimle bardağı sıkıca tutmaya başladığımda, “Affedersiniz,” dedim âdeta bir refleks gibi. “Hazer Bey kusura bakmayın, dalmışım. Hemen silerim ben şimdi burayı.”

Bardağı telaşla tezgâha bırakarak ona bakmadan etrafta, yeri silebilecek bir şey aradım. Tezgâhın bir köşesinde gördüğüm bir beze telaşla uzandığımda, “Bırak,” diyerek yanıma yetiştii. Bezi elimden çekip aldı ve yanında durduğu tezgâha bıraktı.

“Sorun değil balerinim.”

“Size bu kadar rahatsızlık vermek istememiştim.”

Kravatı... Elindeydi. “Öcü görmüş gibisin, beni görmek sana neden bunu yapıyor?”

“Ben... hayır!” Ona karşı çıkarken, başımı ani bir şekilde kaldırdım ve göz göze düşmemiz kaçınılmaz olduğunda yüreğim ağzıma geldi. Dağınık saçlarını kirli sakallarıyla tamamlıyor ve ıslak kirpiklerinin arasındaki, uçurum boyu derinliğe sahip gözleriyle bana bakıyordu. Dünden kalma takımı dağılmış ve kırıkmıştı.

“Bir kâbus gördüm, onun etkisindeydim. Bunun sizinle alakası yok. Siz çok... iyisiniz.”

Hafifçe gülümseyip ardından kaşlarını çattı. “Kâbus... Sen de mi görüyorsun?”

Demek kendisinin de şikâyetçi olduğu kâbusları vardı. Nefes nefese başımı salladım ve birkaç düğmesi açılmış gömleğine, kırış kırış olmuş takımına utançla baktım. “Kırıkmış.”

“Neden nefes nefesesin?”

“Siz de öylesiniz?”

“Hızlı yürüdüm ben!” Bakışlarını omzumun üzerinden arkaya, mutfığa çevirdi. “Ondan.”

“Ben de size hazırlıksız yakalandığım, sesinizi bir anda duyup açıklama yaptığım için...”

“Evet, anlıyorum.”

“Evet, anlıyorsunuz.”

Boğazının derinliğinden bir homurtu çıkararak ağırca yutkundu. “Suyu içiyor musun?”

Ağzım kupkuru olmasına rağmen suya uzanacak gücü kendimde bulamayarak, “Yok,” diyebildim.

“İyi.”

Hazer Han uzandı ve bardaktaki suyu alarak kafasına diktiği gibi tek yudumda içti.

Bardağı tezgâha bırakarak arkasını döndü. Vakur adımlarla mutfaktan dışarı çıktı.

Arkasından bakarken, babamın dediği bir cümleyi anımsadım.

“Su üç yudumda içilir...”

“Su üç yudumda içilir.”

Durdum. Bu ses nereden gelmişti? Hazer Han’a ait değildi, çünkü kendisi merdivenlere çıkarak gözden kaybolmuştu ve zaten bu ses, bir hayvan sesiydi. Hayvan? Bakışlarımı sol tarafa doğru çevirdiğimde, tezgâhın ucundaki kafesi ve kafesteki papağanı görerek dudaklarımı araladım. Yeşil başlı, küçük, tüylü bir papağan kafesin etrafında dört dönüyordu. Onu nasıl da görememiştim, hayret bir şey! Beni tekrar etmişti.

“Sorun değil balerinim, sorun değil balerinim...”

Papağanların konuştuğunu biliyordum elbette ama ilk kez tanık oluyordum. Dudağımın sol tarafı hafifçe kıvrıldı, bu oldukça... Sevimliydi...

“Hey, sessiz ol. Lütfen, tekrarlayıp durma.”

“Hey, sessiz ol. Hey, sessiz ol. Hey, sessiz ol.”

Bu çok tatlıydı. Tamam, cümlelerinizin tekrarlanması pek hoş olmayabilirdi ama o konuşan bir kuştı işte. Yeşil kafasına ve sevimliliğine biraz daha tebessüm ederek mutfağın çıkışına yöneldim.

“Adın ne acaba?”

Çantamın yanına vararak montumu giydim. Çantamı da sırtıma atarak ellerimi ceplerime yerleştirdim, her şeyim içinde olduğundan epey ağırdı. Işık hâlâ yanıyordu, benim için. Çantamın askılarından tutarak sokak kapısına yürüdüm ve kendimi dışarıya attım.

Hazer Han'la gergin bir karşılaşma yaşamamak için kendisine veda etmeden ayrılıyordum ve bu kabalığımı görmezden gelmesini ümit ediyordum. Sokak kapısını sessizce örterek bahçe boyu yürümeye başladığımda, kısık gözlerim geniş gövdeli o ağacın altındaki salıncağa düştü. Evet, dün gece gördüğüm silüet bir yanılgı değil; salıncaktı. Bu evin bahçesinde, o salıncağın ne işi vardı? Bu evde bir çocuk yoktu ki. *Belki de yaşanmamış bir çocukluk vardı.*

Bahçeden çıktığımda Kerem'i arabanın önünde gördüm. O da kafasını kaldırıp bana baktığında yakalandığının farkındalığıyla kızardım.

"Safir Hanım?" dedi, arabanın tozunu almaya son vererek. "Hayırlı sabahlar. Gidiyor musunuz? Halbuki Hazer Bey gidip sizin için yiyecek bir şeyler almamı istemişti benden. Yani, çörek falan..."

Göğsümün altından bahar esintisi geçti. Elim ayağım birbirine dolanırken, "Çörek mi?" diyebilirdim.

"Evet, sizin için almamı istemişti. Kahvaltı yapmadan mı gideceksiniz? Hazer Bey nasıl oldu da razı oldu ki..."

"Gideyim ben." Bakışlarımı itinayla uzaklaştırarak kaldırıma bakındım. "Daha fazla rahatsızlık vermeyeyim Hazer Bey'in yüzüne karşı teşekkür etme fırsatı yakalayamadım, teşekkürümü iletir misin lütfen?"

"Tabii." Sesinden bocaladığı anlaşılıyordu. "Kalsaydınız keşke, hem Hazer Bey de tek yapmamış olurdu kahvaltısını?"

"Gideyim Kerem, sen kendisine eşlik edersin."

Kıs kıs güldü. "Ben olsa olsa onun iştahını kapatırım, sizse açarsınız."

"Kereceem."

Omuzlarını sevimli bir şekilde silkti. Yaşının kaç olduğundan habersizdim ama böyle çarpıkça gülümsediğinde ve konuştuğunda çocuk gibi görünüyordu.

"Görüşürüz Kerem," dedim ve o da bana ukalaca gülümsemeye devam etti. "Keşke kalıp da patronumun iştahını açsaydınız."

Ona sırtımı çevirerek kaldırım kenarında yürümeye başladım ve halsiz adımlarla oradan uzaklaştım. Bugün de önceki günler gibi yorucu olacaktı ve benim besin takviyesine ihtiyacım vardı. Çektiğim para çantamdaydı, bir ay gibi uzun bir süre onunla idare edeceksem masrafsız şeyler almalıydım. Simit ve çay. Evet, bunlar hem doyurucu hem de ucuz olurdu. Sokağın köşesini dönerken arkama bakmamak için direndim.

Hazer Han, gittiğimi gördüğünde ne düşünecekti?

Karşıdan karşıya geçmek için trafik ışıklarını yoklarken cebimdeki telefonun titreyişini hissettim. Telefonu cebimden çıkararak ekrana baktığımda, havayı huzursuzca soluyarak telefonu açtım.

“Sa... Safir? Sen neredesin? Neler oldu da gelmedin gece? İyi misin? Dün gece seni beklerken uyuyakalmışım ve sabah Galip senin eşyalarını alıp gittiğinden bahsetti.” Hızlıca, bana fırsat vermeden konuşuyordu Gazel.

“Sorun Galip mi? Ondan çekindiğin için mi gittin? Ne oldu? Nerede kaldın? Endişeden ölüyorum, iyisin değil mi?”

Ben o evden ayrılmamıştım, beni kovan Galip’ti ve anladığım kadarıyla bunlar olurken Gazel uyuyordu. Ayağımın altındaki taşı eşelerken, “Sakin ol,” diyerek güçlü çıkmasına gayret ettiğim bir sesle konuştum. *Ben bunca savaşı zayıf kalmak için vermiyordum.* “Evet, eşyalarımı aldım. Eve geldiğimde Galip’in geldiğini gördüm, daha fazla orada duramazdım. Geceyi güvenli bir yerde geçirdim. Endişe etme canımın köşesi.”

“Nasıl endişe etmem ki?” Sesi daha sakın ama hâlâ tereddütlüydü. “Aptal kafam! Uyuyakalmamalıydım! Üzgünüm, gelip seni alacaktım ama içim geçmiş Safir. İsteyerek yalnız bırakmadım seni.”

Benim için zaten yeterince fedakârlık yapıyordu; fazlasında gözüm yoktu ki. Kalbim, sevgiyle doldu.

“Bana endeksli yaşayacak değilsin ya Gazel, ben tek başına üstesinden gelebilirim bu hayatın.”

“Şüphem yok,” dediğinde sesi daha sakın ve uysaldı. “Bir an yılmadan gayret ve çaba göstereceğinden zerre şüphem yok. Fakat ben senin hayatını biraz daha kolaylaştırmak istiyorum. Senin geceleri yerlerde yattığını düşününce uyuduğum döşek keskin bir bıçak gibi batıyor sırtıma Safir.”

“Hayır, böyle düşünme,” dedim boğazımdaki keskin bir yumruyla. “Hem... Ben dışarıda kalmadım, Hazer Bey beni ağırladı evinde. Tabii, kendisi evde yoktu. Ben yalnız kaldım, güvendedim.”

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Epey şaşırmış olmalıydı.

“Hımm,” diye bir mırıltı geldi bir süre sonra. “Demek seni ağırladı. Odasında mı uyudun yoksa? Seni evinde ağırladığına göre sevgilisi bile yok demek...”

“Kapatacağım Gazel,” dedim, kendini duruma kaptırmasına müsaade etmeyerek. Sanki Hazer Han bu konuşmaları duyuyormuş gibi

utanıyordum. “Sadece misafiriydim, büyütme lütfen. Aklın bende kalmasın, sen kendine iyi bak yeter benim için.”

“Sen de.”

“Hoşça kal.”

Telefonları kapattığımızda içim biraz olsun rahatlamıştı. Gazel dünden beri aklımdaydı ve sonunda iletişime geçmek, iyi olduğundan emin olmak huzurlu hissettirmişti.

Metroyu gösteren tabelaları takip ederek kısa vakitte istasyona indim. Kısa süren yolculuğun ardından dans kursunun olduğu yere geldim. Bir seyyar simit satıcısından simit ile çay alarak dans kursunun yakınlarında gözüme kestirdiğim bir banka oturdum. Bağdaş kurarak çayı yanıma, banka bıraktım ve simidi kemirmeye başladım. Dans etmeden önce enerji yüklenmeliydim. Çok acıkmış olmalıyım ki simidi birkaç dakika içinde yemiş, çayımı da kısa sürede bitirmiştım. Artık binaya girip hazırlanarak Hazer Han’ı bekleyebilirdim.

İçeri girerek merdivenlerden yukarı çıktım. Az sonra en üst kata, salonun olduğu koridora vardığımda ortalık oldukça sessizdi. Kapıya yaklaştım, elimdeki suyu kana kana içerken, beklentisiz bir şekilde kapıyı açtım. Gözlerim, odağına ilk olarak orada olduğuna inanmadığım kişiyi, Hazer Han’ı aldı.

Yok artık!

Evden ilk ben çıkmıştım. O, ne ara gelmişti?

“Aa, Safirciğim, biz de seni bekliyorduk.”

Meliha Hanım’ın sesini duyarak yaşadığım ufak çaplı şaşkınlıktan kurtulmaya çalıştım ama mümkünü yok, yapamıyordum. Salonun misafir koltuğunda, rahat bir şekilde oturuyordu. Elini çenesine yaslamış, kirpiklerinin arasındaki bakışlarını bu tarafa doğrultmuştu. Üzerinde simsiyah takımını tamamlayan siyah bir gömleği vardı ve kravatı boynunda sabit duruyordu. Meliha Hanım’ın sesi uğultu halinde kulaklarımı doldururken, kalbimin bir yılan gibi boğazıma doğru kıvrıldığını hissettim. Hazer Han’ın dümdüz ifadesi bir kırıma gösterdi ve dudağının ucu kıvrıldı.

Gülümsemişti.

Halime gülüyordu.

“Hazer Bey de bugün erkenden aramıza katıldı,” diye konuşmasını devam ettirdiğinde, Meliha Hanım’a bakmayı akıl edebildim. “Beraber

daha çok vakit geçirip çalışabileceğiz. İstersen sen perde arkasında üstünü değiştir.”

Vaziyetim konuşmama müsaade etmiyordu. Bu yüzden sadece kafamı sallayarak şeyi dudaklarımdan indirdim ve kıpkırmızı şekilde onun önünden yürüyerek sahneye geçtim. Bugün işine gitmemiş miydi? Üstelik nasıl benden hızlı gelmişti? Metroda zaman mı kaybetmiştim? Bu duruma inanamıyordum. Ona hiç bakmadan Meliha Hanım’la selamlaşarak perdenin arkasına geçtim. Bugün onunla fazladan vakit geçirecektim, on iki saatten daha fazladır onunlaydım. Montumu sıyrarak çantamın üstüne bıraktım ve perdenin arkasında, silüetimin görünmemesini dile-dim. Altımda taytım vardı, bu yüzden yalnızca üstümdeki bluzu çıkarıp askılımla kalacaktım. Pointlerimi okşayıp sevdikten sonra giydim. Kirlenmesine bile kıyamıyordum.

“Gel tatlım, izlemeni istediğim birkaç video var.”

Perdenin arkasından çıktığımda Meliha Hanım’ın sahnenin ortasında oturduğunu ve kucağında bir bilgisayar olduğunu gördüm. Saçlarına bir bandana takmış, ilgiyle ekranı izliyordu. Yanına yaklaştığımı fark ettiğinde, “Koreografını, bu danstan esinlenerek ortaya çıkardım,” dedi. “Seksenlerin en ünlü balerinlerinden birisi, mutlaka izlemeni tavsiye ederim. Gel, otur şöyle.”

Hazer Han’a bakma.

Beni şaşırttığının bir hayli farkındaydı. Bununla eğleniyor olabilir miydi? Meliha Hanım’ın yanına bağdaş kurarak oturdum ve ilgimi ekrandaki videoya vermeye çalıştım. Uzun zaman önce çekildiği için kalitesi düşük bir bale gösterisiydi. Ellerimi çenemin altında birleştirerek hayranlıkla videoyu izlerken tebessüm ediyordum. Dansı sadece yaparken değil izlerken de mutlu oluyordum. Sadece, en iyisi olmayı istiyordum. Birinin benden daha iyi dans ettiğini gördüğümde kendime küsüyor, kızılıyordum. Demek ki daha iyisi mümkün olabiliyordu ve ben yapamıyordum.

“Senin koreografin için bu kadının danslarından esinlendim. Oldukça meşhur bir balerin. Koreografileriniz benzediği için bu videoyu izleyip dansı görselleştirebilirsin. Eksiklerin konusunda sana yardımcı olacaktır.”

“Bu balerin kadar iyi değil miyim?”

“Henüz değil.”

Omuzlarım çöktü. İyi olmak elimdeyken nasıl olamazdım ki? Elleri-
mi çenemin altından indirerek kucağıma bıraktım. Hissettiğim kadar iyi
değilsem kendim için bir hayal kırıklığı mı olacaktım? Buna tahammül
edebilir miydim? Ağır ağır yutkundum ve üzüntüyle önüme döndüm.
“Fakat eminim, birkaç yıl içinde daha iyisi bile olabilirsin.”

“Bizim birkaç yıl vaktimiz yok.” Hazer Han sol ayağının topuğunu
sağ dizine yasladı. “Yalnızca birkaç ay var.”

Kendime engel olamayarak konuştum. “Bana birkaç ay da yeter.”

Gözlerinin üzerimde olduğunu anlamam için ona bakmam gerekmi-
yordu. Oradaydı. Gözleri. “Göreceğiz balerinim.”

“Hazer Han,” dedi Meliha Hanım, hafifçe kızar gibiydi ama bunu
tatlı bir şekilde yapıyordu. Hazer Han’a karşı mesafesini biliyordu. “Elbet
başarabilir. Gözünü korkutma lütfen, oluyor mu hiç böyle? Ona bir kar-
deşinmiş gibi anlayışlı yaklaşmaya çalışsana...”

Hazer Han’ın boğazından bir öksürük fırladı.

Meliha Hanım kaşlarını kaldırarak Hazer’e bakarken, elimle ense-
mı sıvazlayarak bakışlarımı aralıklarla ona dokundurdum. Genzini temizle-
yerek yüzünü, bakışlarıyla beraber Meliha Hanım’a çevirmişti. Kardeşin
gibi mi? Ne lüzumu vardı ki canım? Ben Hazer Han’ın kardeşi değildim.

“Biliyor musun Meliha, gidip biraz da diğer dansçılarla ilgilenmeli-
sin,” dedi Hazer Han, dudakları tek bir çizgi halinde gerilmişti. “Safir
Mila ile ben ilgilenirim.”

Ortam o kadar gergindi ki elimi kaldırıp boşluğa daldırsam sanki çar-
pılacaktım. Meliha Hanım itirazda bulunmadan kalkarken, “Peki,” dedi,
gülümsemeye çalışarak. “Kızı çok yorma.”

Hazer Han ona dik dik baktı.

Meliha Hanım yanımdan ayrıldığında örttüğü salonun kapısı, tok
bir ses bırakarak dalgalar halinde etrafa yayıldı. Elimin enseme kaydırarak
nemli bölgeyi silmeye çalışırken, Hazer Han’ın yerinden kalktığını gör-
düm. Hava tekrar ağırlaşıyor, nefes almak zorlaşıyordu. Sahnenin ucuna
kadar yaklaştı ve eğilerek ellerini sahninin zeminine yasladı. Gözleri, ge-
cenin ardından yasa duran bir seher vakti gibiydi. İkimiz de nefes almayı
kestik.

“Meliha yanlış benzetmeler yapmaya bayılır,” dedi, sesindeki rahatsız-
lık belli oluyordu.

Karnım kasılıyordu. “Yanlış bir benzetme miydi?”

Âdemelması aşağıya ve yukarıya doğru kavislendi. “Çok yanlış bir benzetmeydi.”

Evet, yanlış bir benzetmeydi. Kayıtsız kalmaya çalışarak tıpkı onun gibi, soluk soluğa, bilinçsizce mırıldandım. “Benim çillerim çirkin mi?”

Donakaldı. “Ne?”

“Çillerim,” diye yineledim. Onun da çilleri olduğundan sormak istemiştim. “Çirkin mi?”

Bu soruyu sorarken sanki kalbimi avuçlarına bırakmışım gibi hissettim. Ondan cevap beklerken, kalbim avucunun içinde kasılıp gevşiyordu. “Çillerinin çirkin olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Aslında severim ama evet, dünden sonra öyle düşünmeye başladım.” Sesi vakurdu. “Düşünme.”

“Neden?”

“Çünkü bu düşünce gerçeği yansıtmıyor.”

Yüzündeki orantısız dağılmış çillere baktım. “Sizde de olduğu için mi öyle diyorsunuz?”

“Çillerinin çirkin olmadıklarını gördüğüm için öyle söylüyorum.”

Annem mi beni kandırmıştı? İç çektim. “Ben... yine garip bir soru sordum değil mi?”

“Safir Mila?”

“Hımm?”

Gözleri o kadar derinden bakıyordu ki içindeki anlamı bulmak için günlerce ulaşmaya çalışmak gerekirdi.

“Sabah neden haber vermeden gittin?”

“Üzgünüm.”

“Sana çörek aldıracaktım.”

Terli avuçlarıma çare aradım. “Simit yedim ben.”

Dudağını kıvrarak doğruldu ve sahneden uzaklaştı. Ayaklarımın üzerinde doğrularak terleyen ellerimi askılımın üzerine silerken uzaklaşmasını izledim. Tekrar izleyici koltuğuna yerleştiğinde gözlerimiz sahne ışıklarının altında çakıştı. *Neden gözlerin böyle, çok candan ama aynı anda soğuk?* Ellerim titrerken Hazer Han'ın dudakları aralandı. “Başla, balerim.”

*Yıldızlar çatısı olsa evinin,
Şikâyet eder misin karanlıktan?*

Hiç düşündün mü, bulutlar ya gökyüzünün yaralarına dikilmiş yamalı bezlerse? Bunca bulut ya gökyüzünün yarabandıysa ve şu şimşekler, yaraların sızlanışıysa? O zaman bu yağmurlar, sadece yağmur mudur?

Bulutlara bakıyordum. Tavanı yıldızlarla dolmuştu şehrin, çoktan akşam olmuştu. Sahafta, kitapların arasındaydım. Müşterileri uğurladıktan sonra kepenkleri indirecektik, çünkü çıkış saatimiz gelmişti ve ben bugün fazlasıyla yorulmuştum. Üç saat boyunca hiç durmadan, dinlenme fırsatı yakalayamadan salonda dans ettikten sonra metroya bindiğim gibi sahafa gelmiş ve gün bitene kadar ayakta çalışmışım. Bir ara patronum sahafa yemek istemişti ve on dakikalık kısa bir molada yemek yiyebilmişim. Burada çalışmaktan memnundum, kimse benimle konuşma girişiminde bulunmuyor, beni rahatsız etmiyordu. Üstelik burada, Hazer Han'ın verdiği kitapları okumak için bazen boş vakitlerim de oluyordu. Kitabın yarısından fazlasını bitirmiştim.

Dakikalar sonra tüm müşteriler dükkândan ayrılmıştı. Çalışanlar gülüşerek aşağıya inmiş, dolaptan eşyalarını almaya başlamışlardı. Sessizce aralarına katılarak montumu aldım ve üzerime geçirirken bana soğuk bir ifadeyle iyi akşamlar dilemelerine biraz üzüldüm. Beni bu kadar soğuk görüyorlardı demek.

"Kızcağızım, benim yukarıda biraz işim var," dedi patronum. Kasanın ardından çıktı ve yavaş adımlarla merdivenlere yöneldi. "Sen çıkarken kapıyı kapat."

Kattaki karanlıktan ve yalnızlıktan ürkererek hiç vakit kaybetmeden çıkışa yöneldim. Dışarısı sakinleşmiş olsa da montlarına sarılarak yürüten insanları görebiliyordum. Kapıyı hafifçe ittirerek açtığımda o melodik zil sesi etrafta çınladı. Kapıyı arkamdan kapatırken, bakışlarım kapının ucundaki fazlalığa düştü. Kaldırımın üstünde görebildiğim kadarıyla bir kitap vardı.

Kalbim çarptı.

Karanlık, kitabı yeterince görmeme imkân vermiyordu. Müşterilerden birisi giderken düşürmüş olabilir miydi? Dizlerimin üzerinde eğildim ve kitabı alarak doğrulurken bu soğuk akşama rağmen ellerimin yandığını hissettim. Boğazım kurumuştu. Sokak ışığının imkân verdiği kadarıyla kitabın kapağını gördüm. Bu, Hazer Han'la paylaştığımız kitaplardan onun okuması gerekendi. Bu kitabın burada ne işi vardı?

Bitirmiş miydi?

Sırtımı, arkamdaki kapıya vererek gözlerimi bir an yumdum ve hemen sonra açtığımda, parmaklarım kitabın kapağını kaldırmaya yelten-di. Saçlarım, yüzümün iki yanından perde gibi inmişti. Kitabın kapağını kaldırdığımda, ilk sayfada beni bir el yazısı karşıladı.

Kitabı ilk bitiren ben oldum.

Kitabın son sayfasında, senden ne istediğim yazıyor.

H.H.

Ne ara bitirmişti? Okumamız gereken ikişer kitap vardı, ilk kitabı bitirerek anlaşılmamız gereği benden bir şey istiyordu. Ben henüz birinci kitabı bitirmeden, ikincisini nasıl bitirip ondan bir şey dileme hakkına sahip olacaktım? Bir an kitabı tutan parmaklarım zayıf düştüğünde, kitabı daha sıkı tutmaya çabalayarak sert soluklar çektim. Tam da o vakit, gözüme bir ışık düştü. Sol taraftan, belli belirsiz ama hissedilen bir ışık. Kafamı kaldırarak hafifçe sola çevirdim ve sokağın ağzında onu gördüm.

Yüzüme, telefon ışığını tutuyordu.

Ben buradayım, demek için.

Siluetini, yüzünün bir kısmını görebilmişim. Omzuyla, yanındaki duvara yüklenmişti. Siması, sureti hatırdaki kalıcıydı. Kirpikleri, toz bulutu gibi, gözlerinin yansımaları kuşanmışçasına orada duruyor ve bir an kıpırdamıyordu.

Sabah vaktinden bir fotoğraf karesi gibi sanki. Çerçevenin içinde, kıpırtısız, sessiz, yanmakta.

Kitabın arkası demişti... Dengemi sağlamak için ardımdaki duvara daha sert yaslandım. Kitabı ters çevirdim ve arka kapağını kaldırarak bir sayfayı çevirdim. Gözlerim yazıya rastladı. Bir an karanlık yüzünden

yazıyı okuyamayacağım sandım ve o an, yüzümdeki cılız ışık kitabın üzerine düştü. Dudağım kıvrıldı.

Sanki ormanın içinde koşarken bir ağacın gövdesine çarpıyorum ve soluk soluğa durarak damı kırık bir evin altına sığınıyorum. Damı kırık bu evin penceresi bir kalbe açılıyor, hissediyorum.

Bu gece herhangi bir arkadaşında değil, benim evimde kal. Arkadaşında kalmayı istediğinde neler olduğunu gördük. Benim evim güvenilir.

Not: Üstelik evimin camlarından, yıldızlar parlak görünür.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

“IŞIKLARIN SÖNMESİNDEN KORKMAK”

Sen dönersin diye evin ışıklarını hiç söndürmedim, baba.

Şimdi biri de benim için bunu yapıyor.

İçeriye gireyim diye evinin ışıklarını yakıyor.

Evimin camından yıldızlar parlak görünür.

Acaba çok mu parlak görünüyordu? Uzansam gerçekten yıldızlara dokunuyormuş gibi hissettirir miydi? Sevinçten delirir miydim yıldızları o kadar yakından görsem? Biliyorum, gülümseyebilirdim. Bahsettiği yıldızlar onun evinin çatısıysa, kalır mıydım o evde?

Elimde, dilimin ucundaki kelimeler kadar ağır bir kitapla öylece kalamadığım birkaç dakikanın içerisindeydim ve hâlâ kafamı kaldırıp sokağın köşesine bakmaya korkuyordum. Beni evinde, bir kez daha misafir etmek istiyordu. Dün şahit olduğu şeyden sonra bana yardım etmek istiyordu.

Balerininin bir kez daha bir kapıdan kovulmasını istemiyor muydu?

Karanlık sokaktaki amansız sessizlik âdeta surete bürünerek etrafta gezmeye başladığında, kitabın kapaklarını kapatarak göğsüme dayadım ve kafamı kaldırıp sokağın girişine bakabildim. Orada, bir fotoğraf karesi gibi sabit duruyordu. Ne diyebilirdim? Bu bir iddiaydı ve benden bunu istiyorsa tıpkı muzıkçılık yapan bir çocuk gibi bunu red mi edecektim?

Utançla altdudağımı dişlediğimde Hazer Han'ın elindeki ışık yüzümde titreşti ve ben kucağımdaki kitaba sarılarak kaldırımdan aşağıya indim. Caddenin karşısına geçerken o telefon flaşı yolumu görmem için önüme düştü. O ışığı takip ederek tereddütlü ama cesur adımlarla o sokağın girişine doğru yürüdüm ve yere bakarken kadrajıma giren ilk şey onun siyah boyalı ayakkabıları oldu. Aramızda bir kol mesafesi bırakarak durduğumda, gözlerim yavaşça yukarıya çıktı ve ceketinin altında seçilen omuzlarını gördü. “Balerinim?”

“Hazer Bey?”

Nefes al.

Telefonun flaşını kapattığında yüzü bir an karanlıkta kayboldu. Az sonra gözlerim karanlığa alıştığında onu seçebildim. Elinin içindeki telefonu sıktığını görürken, “Yıldızlar,” dedi ansızın. O kadar sert yutkunduk ki, ben de yutkunma ihtiyacı hissettim. “Gerçekten, parlak görünüyor evimin camından.”

“Yaaa. Gerçekten mi?”

“Vallahi.”

Üstdudağımı ısırarak gözlerimi kaçırdığımda, eli havalandı ve aynı sıralarda ensesini sertçe sıvazladı. Kucağımdaki kitap her an ağırlaşıyor, “Neden bunu istediniz?” diye sordum mahcubiyet ve merak içinde. Ceketinin yakasından aşağıya sarkan kravatına bakarak konuşuyordum. “Şahit olduğunuz olay yüzünden kalacak bir yerim olmadığını düşünerek böyle yapıyorsunuz, yapmayın lütfen. Benim kalacak yerim va... var. Kitabı bitirdiğiniz için tebrik ederim ama isteğinizi kendiniz için kullanın. Benden, kendiniz için bir şey isteyin.”

“Zaten öyle yaptım.”

Mideme yumruk yemişim gibi irkildim. “Hıı?”

“Hıhı.”

Bir aptal gibi mi davranıyordum? Doğrusu, Hazer Han’ın karşısında nasıl davrandığımı bilmiyordum. O kadar geriliyor, telaşa düşüyordum ki ne dediğimi kendi kulaklarım bile duymuyordu.

Tanrım... Çekse ya gözlerini üzerimden.

“Gelecek misin benimle?”

Biliyordum, onun evinde güvende olacaktım. Dün gece öyleydim, sıcak bir yatakta güven içinde uyumuştum. “Sen... Affedersiniz, siz... Siz nerede kalacaksınız?”

Bir an gözlerinin içinde bir ışık yandı ama o kadar anlıktı ki, ne için olduğunu bile anlamamıştım. “Benimle aynı evde kalmak senin için etik değilse atölyede kalırım ben.”

“Ama neden benim için atölyede kalacaksınız ki?”

Üzerime doğru bir adım kadar daha yaklaştı. “Ben sana sen diye hitap ediyorum.”

Bunun konumuzla ne alakası vardı ki? “Evet?”

Kaşlarını kaldırdı. “Sense bana siz diye hitap ediyorsun.”

“Evet.”

“Öyle işte.”

“Anlamadım.”

Gözlerini sertçe kapadı. “Ben de şu an kendimi anlamıyorum Safir Mila.”

Tamam, ben de kendisiyle konuşurken garipsenecek cümleler kuruyordum ama benim insanlarla iletişimim zayıf olduğu için bocalıyordum. Karanlığın içinde dönüp dolaşıp yine onun gözlerine rastladım. “Arabanız nerede?”

Az önce çattığı kaşlarını düzeltti. “Gelecek misin?”

“Madem isteğiniz bu, reddedemem ya,” dedim gözlerimi kırpıştırıp dururken. “Ama keşke başka bir şey isteseydiniz. İsteğinizi reddedemem değil mi?”

“Yapamazsın,” dedi, omuzlarını rahatça silkerek. Ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirmişti. “Şimdi sen bu isteğimi kabul etmezsen, olur da ikinci kitabı bitirirsen, ben de senin isteğini kabul etmem.”

Doğru, etmezdi. Zaten bu bir iddiaydı ve kaybettiğim için erdemli davranacak, isteğini kabul edecektim. “Geleceğim,” diyerek ekledim: “Hani, Kerem nerede?”

Kafasını sol yana doğru eğdi. “Kahramanın yok!”

Zaten etrafıma baktığımda da arabayı göremiyordum. Arabasız gelmiş olmalıydı. Fakat iş yerinden dönüyorsa nasıl yürümüştü ki? Metro kullanmış olabilirdi. “Anladım, Kerem yok.”

Boynu sol tarafa döndüğü için gömleğinin yakası açılmıştı ve ense-sinde biriken kısa saçlarını görebilmiştim. Bronz bir teni vardı. Kendime kaşlarımı çatarak hızla önüme döndüğümde, “Caddeye çıkıp taksi çevirelim,” dedi tok sesiyle. Kaldırımında yana kayarak bana yer verdi. “Çantamı ben taşıyayım mı?”

“Taşıyamayacağım yükü sırtlamam Hazer Bey, merak etmeyin.”

Gözlerimiz, birbirimize döndüğümüzde kesişti ve ben, bir bıçağın üzerinde kendi gözlerime bakıyormuş gibi hissettim. Gözlerinin rengi ateşe hiç bu kadar yakın olmuş mudur, diye düşündüm. Zira aramızdan geçen rüzgârı bile yakıyordu sanki. Ben nasıl nefessiz kaldıysam o da öyle soluk soluğa kaldı. “Ağır gelse bile taşır mısın sırtındaki yükü?”

“Kendi yüküm bana ağır gelmez,” dedim kaldırımında durmuş, sadece ona bakarken.

“Ya bir başkasının yükü?” dedi beklemediğim şekilde. “Onu da taşırmısın?”

Bana neden böyle bir soru soruyordu ki? İnsan yalnızca severse bir başkasının yükünü taşıyabilirdi değil mi?

“Seversem, taşıırım.”

“Ben de taşıırım,” dedi gözlerini yavaşça benden çekip başını önüne eğerken.

Kitabı sertçe göğsüme dayayarak kalbimi içeride tutmaya çalışırken, gözlerini üzerimden çekmesine şükrederek tuttuğum nefesleri peş peşe bıraktım. Karnım yırtılıyormuş gibi yanıyordu. Birkaç dakika sessizce yürüyerek caddeye çıktık. Burası daha kalabalık ve ısıtılıydı. Caddenin karşısına geçmeden önce kafasını çevirip bana baktı ve hâlâ yanında, onunla yürüyor olduğumu gördüğünde omuzlarımı silktim. Soluğunu tutarak hızla önüne döndü. Caddenin karşısına beraber geçtik.

Hazer Han bizim istikametimize doğru gelen ilk boş taksiyi durdurdu. “Geç, Safır.”

Binmem için açtığı kapıdan geçerken ona değmemeye dikkat ettim. Hafifçe eğildiğimde başım bir an göğsüne sürtmüş olsa da verdiği tek tepki hızla geriye çekilmek olduğu için herhangi bir başka kaza gerçekleşmemişti. Hazer Han kafasını eğerek bir an bana bir an şoförün yanındaki koltuğa baktı. “Sen rahat otur,” dedi ve hızla doğruldu. “Ben öne geçeyim.”

“Peki.”

Hazer Han Bey, adresi verdiği kırı saçlı adam yorgunca onayladı. Mesafe kısaydı, en fazla yedi sekiz dakika sonra inecektik. Şoför direksiyona asılarak motoru çalıştırdığında, kitabı nihayet göğsümden indirerek dizlerime bıraktım.

Stephen King, Medyum.

Bu kadar kısa sürede onun dört yüz küsur sayfayı okuyup benim hâlâ kitabımı bitirememiş olmam biraz can sıkıcıydı açıkçası. Yoğun bir iş hayatı olan biri nasıl bu kadar kalın bir kitabı bu kadar kısa sürede okumuştur? Altdudağımı dişleyerek bir anlık gaffetle dikiz aynasına, onu görmek için baktım ve zaten onun tarafından o aynadan izleniyor olduğunu gördüm. İki parmağı arasında dengelediği sigarayı hafifçe yukarı kaldırdı. “Yaksam senin için sorun olur mu?”

“Olmaz.”

“Oluyorsa söyleyebilirsin.”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Rahatsız olsam söyleyemeyeceğimi mi düşünüyorsunuz?”

“Doğru,” dedi dümdüz bir sesle. Arabanın tavan lambası yanmakta olduğu için gözlerini ve yüzünün bir kısmını kolaylıkla görüyordum. “Söylersin. Garip, anlam veremediğim bir cesaret var sende.”

Anlamadığını biliyordum, çünkü dengemi şaşıırıyordu ve bahsettiği gibi bir an ürkek, bir an yürekli oluveriyordum. Gözlerim, ondan uzaklaşmadan evvel cebinden çıkardığı çakmağı gördüm. Ateşi yaktı ve ben o minik alevin gölgelerini gözlerimde taşıırken, sigara yanmaya başladı.

Taksi biraz sonra sokağa girerek yavaşladı. Hazer Han’ın büyük evinin önünde durdu. Doğrudan çantama uzanarak küçük gözünden cüzdanımı çıkarmaya çalışırken, Hazer Han’ın cüzdanından çıkardığı kâğıt parayı taksi şoförüne uzattığını gördüm. “Üstü kalsın,” dediğinde, cüzdanımı çıkararak elimin içine almıştım. “Ama beraber ödeyecektik.”

“Seni ben davet ettim, ne diye sen ödeyecekmişsin ki?”

“Nazik görünümlü despot adam.”

“Konuş balerinim, konuş...”

Aceleyle arabanın kapısını açtım ve ona hiç bakmadan indim. Çantamı alıp omuzlarıma doğru taktığımda, bir an ağırlığın belimi ağrıttığını hissettim ama birkaç dakika sonra rahatlayacağımı bildiğimden sızlanmadım. Taksi uzaklaşmaya başlarken kendisi önüme geçerek demir, siyah ve geniş kapıya yürüdü. Anahtarını cebinden çıkardıktan biraz sonra kapılar açıldı ve ben telaş içinde eşikten bahçeye girdim. “Bu büyük evde tek başınıza mı yaşıyorsunuz?”

Sorduğum sorunun münasebetsizce olup olmadığını düşünürken, Hazer Han anahtarlıktan, sokak kapısının anahtarını seçerek önüme geçti. “Ailem ve kardeşim daha büyük bir evde yaşıyorlar,” dedi gergince. “Beraber yaşayacağım herhangi özel birisi yok. Evli de değilim. Biliyorsunuz değil mi? Yani, ben evli falan değilim.”

Yanaklarım kızardı. “Biliyorum.”

Bir kardeşi olduğunu ve hayatında özel birisi olmadığını anlamıştım. Hayatında birisi olsaydı zaten burada kalamazdım, bunu anlamıştım.

Aksi pek hoş olmazdı. Kaşlarımı çatarak rahatsızca sokak kapısına yanaşırken, “Kardeşiniz erkek mi kız mı?” diye sordum merakla.

“Erkek,” dedi tek solukta. Sanki bu, cevap vermekte zorlandığı bir soru olmuştu. “Erkek o. Kocaman bir velet artık. On iki yaşında.”

Kendi kardeşiyle arasında ise epey bir yaş farkı vardı. “Merakımı mazur görün, adı ne?”

“Mustafa Kemal.”

“Ne hoş,” dedim onun arkasından evin içine girerken. Evet, o da bu sefer eve girmişti ama ürkmemin lüzumu yoktu, sonuçta geceyi burada geçirmeyecekti. Işık aradım ve sanki o ışığın açılmasına ihtiyaç duyduğumu biliyormuş gibi karanlığın içinde kaybolarak duvardaki düğmeyi buldu ve az sonra etraf aydınlandı.

“Büyükbabam Çanakkale Gazisi,” dedi, benim gözlerim ışığa alışmaya başladığında. “Hep niyetiymiş torunlarından birine bu ismi vermek.”

“Dedeniz hayatta mı?”

“Mezarı Ankara’da.”

O üstünden siyah ceketini çıkarırken, kapının eşliğinde dikilmeyi sürdürdüm. “Ankaralı mısınız?”

“Evet, Safır Mila.”

Adımı öyle bir söylüyordu ki, yüreğimin yedi kat altından bile duyuluyordu sanki.

Usul usul yutkunarak göğsümdeki kitaba tutundum ve bakışlarımı kaçırarak parmak uçlarımda yükseldim. Kumaş ceketini geniş, siyah kapıları olan portmantoya asarken arkası bana dönüktü. Onu ikinci kez ceketsiz görüyordum. Altında simsiyah bir gömlek vardı ve geniş omuzlarını beliyle birlikte sıkıca sarıyordu. Siyah, boyalı ayakkabılarını çıkarıp rafa koymuştu. Portmantonun kapaklarını örterek holü yürüdü ve salona girerek gözden kayboldu.

Onun ardından salona girdiğimde, Hazer Han’ın köşede duran lambaderi yaktığını gördüm. Holdeki aydınlık ev için yetersizdi ve lambaderi açtığında turuncumsu, loş bir aydınlık eve hâkim olmuştu. Omzunun üzerinden bana döndü ve hâlâ hareketsiz durduğumu gördüğünde, “Ellerimi yıkamalıyım,” dedi gergin bir şekilde. “Montunu çıkarsana.”

“İhıh.”

Duraksayarak gömleğinin kol düğmelerini yavaşça çözdü. “Ne demek ihıh?”

“Üşüyorum.”

“Yaa...” Petekleri kontrol etti. “Sen çıkarma, ben kombiyi yakayım.”

Salondan çıkıp doğrudan mutfığa girdi. Hâlâ bakiş açımında, varlığını görebileceğim kadar yakınımdaydı. Gözlerimi kırıştıtararak onun kombiyle uğraşmasını izledim. “Isınırsın şimdi tamam mı?”

“Teşekkürler.”

“Ellerimi yıkayım,” dedi mutfığı salona bağlayan çıkıştan çıkarken. “Orada öylece durma. Karnın gurulduyor, mutfığa gir de bir şeyler atıştır.”

Karın gurultumu duyanın bir tek kendim olduğunu düşünüyordum.

Merdivenleri ağır ağır çıkarak gözden kaybolduğunda biraz olsun rahatlayarak omuzlarımı serbest bıraktım. Kendi etrafımda ne yapacağımı bilemeyerek döndükten sonra çantamı sırtımdan indirdim. Yıpranmış spor ayakkabılarımla montumu da bıraktıktan sonra salon içerisine doğru ilerleyerek ahşap sehpa eğildim ve kitabı düzgünce koydum. Sehpasının üzeri o kadar düzenliydi ki, kitabı yamuk koysam ayıp edecekmişim gibi hissetmiştim. Sehpanın üzerinde fazladan, düzensiz hiçbir şey yoktu. Bir iki kitap, iki alkol şişesi, bir kül tablası.

Evin ısınmaya başladığını hissettiğimde ellerimi kollarıma sardım. Kasılmaktan vücuduma ağrılar saplanıyordu. Geçip oturmalı mıydım? Elimin içlerini pantolonumun sert kumaşına sürterek mırıldandım. Acaba mutfaktan bir şeyler yese miydim? Tüm bu çekincelerim yüzünden kendime kızarak alnıma vurdum. “Aptal Safır.”

“Aptal Safır.”

Ah, papağan!

Başımın üzerinden ona döndüğümde, kafesinin içinde çırpındığını gördüm. Ellerimi arkamda bağlayarak ufak adımlarla mutfığa, kafesinin yanına yürüdüm. “Merhaba,” dedim ve başını kafesine doğru eğerek onunla göz göze gelmeye çalıştım. “Çok sevimlisin ama beni tekrarlama-san olur mu? Bazen kendi kendime konuşuyorum, haliyle biraz utanç verici. Acaba beni anlayabiliyor musun? Yeşil başlı minik papağan, adın ne senin?”

“Fıstık.”

Hazer Han’ın sesini duyarak irkildim. Arkamı döndüğümde, sırtım kafese çarptı. İnlememek için yanağımın içini ısıtarak sol elimi refleksiyle sırtıma doğru uzatırken, onun merdivenin son basamağında olduğunu

gördüm. Bir eliyle korkuluğa tutunmuştu. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. Gözleri, kalbimin altından girip üstünden çıkıyordu sanki. “Adı Fıstık,” dedi son basamaktan inerek düzlüğe çıktığında. “Seni anlamıyor, sadece konuştuklarımızı tekrarlar.”

Sakinleşmeye çalışarak cevap verdim. “Çok sevimli.”

“Ve sinir bozucu.”

“Cümlelerinizi tekrarladığı için mi?”

Dik dik kafesindeki papağana baktı. “Ona susmasını söylediğimde bile bunu tekrarlayıp bana *sus* diyerek karşılık veriyor. Elbette bu yüzden.”

“O bir papağan, yaradılışında bu var. Alırken bilmiyor muydunuz?”

Mutfağa doğru yavaş adımlarla yaklaşarak mesafeyi eritti. “Onu almadım. Bahçemde, kanadı kırık vaziyette buldum.”

Bu bana kendimi anımsattı.

Hazer Han tezgâhın önüne yaklaştığında üst dolap kapaklarından birini açtı ve büyük bir kutu indirdi. Garip bir merakla onu izliyordum. Elini geniş, hacimli kutunun içine daldırdı ve az sonra çıkardığında, avucunun içindeki yemleri gördüm. Elini kafesin içerisine uzattığında, papağan dört dönmeye son vererek Hazer Han’ın eline yaklaştı. “Dişi mi erkek mi?” diye sordum. O sırada papağan Hazer Han’ın elinden yem yiyordu.

“Erkek.”

Papağan yemleri afiyetle yerken, “Isırma elimi,” dedi Hazer Han. “Dün bana trip atıp verdiğim yemleri yemediğin için şimdi iştahlısın tabii. Seni zibidi.”

“Seni zibidi,” diyerek onu tekrarladı papağan.

Hazer Han onun tüylerini düzeltti. “Sensin zibidi.”

“Sensin zibidi.”

Bir an gülecek oldum ama kendimi durdurdum. Papağanın onu tekrarlamasını ciddi sinir bozucu bulmalı ki derin bir nefes alarak durdu. Fıstık onun bir elinden yemleri yerken, Hazer Han diğer eliyle yeşil tüylerini usul usul düzeltti.

Az sonra Fıstık tüm yemleri yiyerek tekrar kafesin içinde kanat çırpmaya başladığında, Hazer Han yem kutusunu kaldırarak yukarı koydu. Birkaç saniye sonra aynı dolaptan bir başka kutu indirdiğinde, dudağımı

bükerek kutuya dikkatle baktım. Cidden mi? Yanağımın içini ısırarak bakışlarımı kaçırırken, Hazer Han mutfakta ağırca dolaştı ve bir başka dolaptan siyah, geniş kâse indirdi. Kâseyi tezgâhta, kutunun yanına bırakarak kafasını bana çevirdi. Onun olduğu her yerde, göğsümde bir gedik açılıyor ve içimdeki hava oradan çekiliyor gibiydi.

“Sen de Nesquik yemek ister misin?”

Şaşkınlığım devamlılığını sürdürdü. “Nesquik?”

Düz düz bakmaya devam etti. “Nesquik.”

“Gerçekten Nesquik mi yiyorsunuz?” dedim inanamayarak.

Hay aksi, buna da gülesim gelmişti. Koca adamın çocuk yiyeceği yemesi gülünçtü.

“Pratik oluyor,” dedi bir eliyle kafasını karıştırırken. “Benim evimde pek sıcak yemek bulunmaz. Nesquik yemezsen atıştırma yiycekler var dolapta.”

“Yoo, yerim,” dedim çekingen bir sesle. “Sütü soğuk mu ekleyeceksiniz sıcak mı?”

“Ilık,” dedi dikkatle bana bakmaya devam ederken. Bir an sol kaşını inanamayarak havaya kaldırdı. Yüzünü huzursuz bir ifade çerçevelemişti. “Neden gülüyorsun? Komik mi buldun?”

Genzimi temizledim. “Gülmüyorum.”

“Yetişkinler de Nesquik yiyebilir.”

“Tabii,” dedim beni yanlış anlamasından endişe duyarak. Gerildiğinde sanki gömleği vücuduna dar gelmeye başlıyordu. “Sadece sizin kadar yetişkin birinin yemesine biraz şaşırdım.”

“Sadece yirmi sekiz yaşındayım,” dedi dik dik.

“Yetişkin yaşı sonuçta.”

Homurdandı. “Çok biliyorsun sen.”

Gülümsememeye çalışarak ellerimi önümde kavuşturdum ve bakışlarımı kaçırarak başımı yana doğru eğdim. Sükûneti dudaklarıma asarak sırtımı ovuşturmaya devam ettiğimde, “Çok mu acıdı?” diye sordu hiç beklemediğim bir anda. Kirpiklerinin altından, göz ucuyla bana baktığını es kaza bakışım sırasında görmüştüm. “Geçti bile,” diyerek dürüst davrandığımda Nesquik kutusunu alarak kâseye boşaltmaya başladı.

Bana bu şekilde de olsa hizmet etmesine hiç gerek yoktu. Kendim yapmak istiyordum ama tekrar diyalog kurmamak için bir şey de

diyemiyordum. O buzdolabına ilerlerken sadece ayaklarımın ucuna baktım. Buzdolabından aldığı sütü cezveye boşaltmasını göz ucuyla izledim. Cezvedeki sütü geniş, oldukça lüks görünen ocağın üstüne ılmaya bırakırken, bana biraz daha yaklaşmak zorunda kalmıştı. Yana kaymamak için hızla bakışlarımı ayaklarıma çevirdim ve parmaklarımı saymaya başladım.

Bir dakika geçmedi ki sütü siyah ocaktan indirdi. Kâselerin içine boşalttı. Bu Amerikan mutfak dolayısıyla orta tezgâhtan salon açıkça görünüyordu. Kâseleri tezgâha bırakarak bar koltuğuna oturdu ve kâseyi önüne çekti. “Otur, Safır.”

Güzel Safır’ım, Yakut’um.

Ah babam, babacığım.

Onu bir an için bile anımsamak, boğazımdan karnıma doğru bir alev denizi döktü. İçimdeki ateş denizinde boğulan ilk şey yine ben oldum. Nezaketimi koruyarak tezgâha yaklaştım ve onun karşısında duran bar koltuğunu çekerek oturdum. Kâseyi ve kaşığı önüme alırken, “Teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle. O ise yalnızca kafasını sallayarak teşekkürümü aldı.

Hiç konuşmadan, sessizlik içinde Nesquikimizi yedik. Bir elim sürekli ensemden, boynumda gezinerek terimi soğutmaya çalışıyordu ve uygun-suz bir hareket yapmamak için kontrolümü korumaya çalışıyordum. İlk kez babamdan başka bir erkek karşımda yemek yiyordu. İlk kez gözlerim bir erkek nasıl yemek yer, onu görüyordu. Hızlı, duraksamadan yiyor ve arada bir cam bardaktaki suyu içiyordu. Biraz sonra kâseyi son damlasına kadar silip süpürdüm, onunla aynı anda bitirdim.

“Gel, sana misafir odasını göstereyim.”

“Gel, sana misafir odasını göstereyim.”

Misafir odasını biliyordum, neden gösterme gereği duymuştu ki? Kâseyi alarak oturaktan kalkarken, “Fıstık,” dediğini duydum Hazer Han’ın. “Tekrarlama beni.”

“Fıstık, tekrarlama beni. Fıstık, tekrarlama beni. Fıstık, tekrarlama ben...”

Tezgâhın önüne geldim. Fıstık’a göz kırptım. Kafesin içinde çırpınmaya son vererek duraksadı ve tüylerini kabartarak bana bakarken, benim gibi gözünü kırpmaya çalıştı. Dudaklarım seğirdi, ne sevimli bir

şeydi bu böyle. Hazer Han'ın merdivenleri çıktığını, ahşabın gıcırdamasından anladım.

"Safir Mila, gel."

Peki patron.

Pekâlâ, bana kalacağım misafir odasını gösterecekti. Fıstık'a el salladıktan sonra ahşap merdivenlere yaklaştım. Aramıza epey mesafe ekleyerek basamakları tırmanırken, gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalıştım. Biliyordum, koridor karanlık olacaktı. Hazer Han ayaklarının altındaki basamakları benden önce eriterek koridora çıktı ve az sonra koridor fersiz bir ışıkla aydınlandı.

Işıkları senin için yaktım.

Koridora çıktığımda onun girerek gözden kaybolduğu kapıya baktım. Bu oda dün gece kaldığım oda değildi. Birden fazla misafir odası bulunuyordu demek ki. Madem tek yaşıyordu neden böylesine büyük bir evi tercih etmişti? Bir apartman dairesi onun için daha uygun olabilirdi. Bunu düşünmenin haddim olmadığını fark ederek tedirgin şekilde, kapağı benim için açık kalan odaya doğru ilerledim. Odaya yaklaştıkça içerideki aydınlığı görebiliyordum. Yatağın başucundaki abajuru yakmıştı.

Oda, önceki gece kaldığım oda büyüklüğünde ve oldukça sade, temiz görünümliydi. Tek kişilik bir yatak, başlığıyla beraber duvara yaslanmıştı ve yatağın sol yanında bir komodin, çaprazında bir berjer vardı. Yatağın tam karşısınaysa dümdüz bir kıyafet dolabı konumlandırılmıştı. Yerde yünlü olduğunu düşündüğüm, zeminin bir kısmını örten halı vardı. Hazer Han'ın geniş, zeminden tavana kadar uzantısı olan pencerenin önünde durduğunu gördüğümde, odaya girmek için çıkmasını bekledim. Fakat hayır, çıkmaya niyeti yoktu. Orada durmuş, omzunun üzerinden bana bakıyordu. Zaman bir sekti, durdu, sindi, silikleşti. "Gelsene," dediğinde, sesinde iyimser bir fısıltı vardı. "Sana bahsettiğim yıldızlar, buradan görünüyor."

Gökyüzünün parlaklığını düşünerek heyecanlandım. "O kadar parlaklar mı sahiden?"

Ufak adımlarla pencereye yaklaştığımda, bir kol mesafesi uzaklığıda durarak ellerimi serin cama dayadım. Bakışlarım kısılarak heyecan içinde pencerenin dışına, gökyüzüne taştı. Evin bu cephesinde hiçbir ev veya yüksek bina olmadığı için gökyüzü rahatsız edilmemiş, kusur

sürülmeden uzanıyordu sanki döşeginde. Geniş ve ıssızdı ama bahsettiği yıldızlar o kadar parlaktı ki, gökyüzüne yalnız hissettirmiyor olmalıydı. Sayıları çok, görünüşleri eşsizdi.

Evet, evinin camından yıldızlar parlak görünüyordu.

“Karanlıktan korkuyorum dediğin için bu odanın ışığında daha huzurlu olacağını düşündüm.”

Birisi benim hakkımda bir şey düşündü, öyle mi? Beni kimse düşünmezdi. Bir tek Gazel düşünür, iyiliğimi gözetirdi. Parmak uçlarımla yıldızların pencereye düşmüş silüetlerine dokundum. “Kimse, evine gireyim diye ışıklarını açmamıştı,” dedim, biraz mahcubiyet ve biraz minnet duyarak. “Teşekkür ederim, çok nazıksın.”

Onun sessizliği benim dilimin ucunda büyüdü.

Pencereye düşen gölgesinden gördüğüm kadarıyla omuzlarını silke-rek teşekkürümü almıştı. Hiç konuşmadan birkaç dakika boyunca öylece durduk ve ben gökyüzünün açık yaralarına, cömertçe parlayan iri yıldızlarına bakarken, parmaklarımla da o yıldızların silüetlerini yakalamaya çalıştım.

Işıklarla oynadım.

Hazer Han kıpırdandığında, yıldızların silüetlerini yakalama hevesimden cayararak bakışlarımı ona sabitledim. Önce ellerini kumaş pantolonunun cebine yerleştirdi. Sonra gömleğinin altında gergin bir ok gibi uzanan omuzlarını geriye iterek ayakları üzerinde bana döndü. Parmaklarımın cama dokunuşu zayıflarken, kalbimin nasıl olup da tıpkı bir yumruk gibi kasılıp gevşediğini düşündüm. “Ben çıkayım,” diyerek birkaç adımla mesafeyi açtı. Uzaklaştı, adımlar anbean silikleşerek kaybolmadan hemen önce kapımı sessizce çekti. “Huzurlu geceler.”

Balerinim, demedin.

Herkes seni incitmek için çok şey yapabiliyor ama sen kendini mutlu etmek için hiçbir şey yapamıyorsun.

İşte bundan daha kötü olan çok az şey var.

Yabancı yatağında biraz tedirgin olsa da saatler süren, kesintisiz bir uyku çekmiştim ve uyanalı yaklaşık yarım saat oluyordu. Hazırlanmış, yüzümü yıkamış, dişlerimi çoktan fırçalamıştım. Saçlarımı

sıkı bir atkuyruğu yapmış, taytımın üzerine sweat giymiştim. Ev sessizdi. Etrafımı izleyerek çantamla beraber aşağıya iniyordum. Koridor bitimindeki ahşap merdivenlerden inerken, gözlerim görkemli salonu baştan aşağıya tarayarak mutfığa döndü ve o an elimdeki çantayla beraber duraksadım.

Hazer Han Bey'in mutfığında bir kadın vardı.

Tesettürlü, genç bir kadındı.

Zamansızca yakalandığım bu durumun açıklamasını kendime yapmaya çalıştım. Burası Hazer Han'ın evi, onun mutfığıydı ve bu kadının neden burada olduğunu anlamamıştım. Hazer Han benim bu evde misafir olduğumu bilmiyor muydu da bu kadını evine davet ediyordu?

Çantamı, düşmemesi için sıkıca tutarken, gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Kadının başında siyah bir şal vardı ve şalını kırmızı, belden kemerli tuniği ve kumaş, bol inen bir pantolonla tamamlamıştı. Salonla mutfağın arasında duran tezgâhın ardında, tahtanın üzerinde ekmek ke-siyordu. Gözlerim, onu süzmenin kabahatinden utanarak küçülürken, kadının elleri bir an duraksadı ve başını hafif bir açıyla kaldırdığında, menekşe renkli gözleriyle beni yakaladı.

Duru, sade bir yüzü vardı. Buradan baktığımda yanaklarındaki hafif allığı ve dudaklarındaki belli belirsiz ruju görebiliyordum. Menekşe gözlerinin içindeki şaşkınlık azalarak bitti ve yerini sakinliğe bıraktı. “Merhaba.”

“Merhaba.”

“Şaşırdınız haliyle,” dedi elindeki bıçağı tahtanın üzerine bırakırken. Yumuşak yüz hatlara, ıslıl ıslıl parlayan bir tene sahipti. “Umarım seslere rahatsız olup kalkmamışsınızdır. Hazer Han misafirim var demişti ama ailesinden biri olacağını düşünmüştüm. İnsanize, kaldınız orada.”

Hazer Han'ı ve ailesini tanıdığını anlamıştım. Nereden, neden tanıyordu ki? Kendisine herhangi bir cümleyle karşılık veremeden şaşkın ve anlamsız ifademi toparlayarak çantamla beraber merdivenleri indim. “Ben, kendiliğimden uyandım,” dedim bir açıklama hissi duyarak.

“Affedersiniz, yalnızca şaşırdım. Hazer Bey'in bir misafiriyim yalnızca, zaten şimdi gideceğim. Siz rahatsız olmayın lütfen.”

Ellerindeki ekmek kırıntılarını silkerek tezgâhın arkasından çıktı ve birkaç adımda yanıma vardı. Yirmilerinin ortalarında görünüyordu. Elini

bana uzatarak, “Ben Muazzez,” dedi ve dudakları yavaşça kıvrıldı. “Ya sen? Bey dedin, Hazer’in bir çalışanı mısın?”

Eline uzanarak onunla rahatsız bir şekilde tokalaştım. Muazzez... Bu ismi yakın zamanda duymuştum.

“Safir Mila,” dedim tokalaşmamız esnasında. “Evet, Hazer Bey’in bir çalışanı sayılırım. Sadece bu gece misafiriydim. Rahatsız etmeyeyim, hemen gider...”

“Kahvaltıya katıl lütfen. Hem Hazer ve abim dışarıda. Ben mi rahatsız ettim seni?”

“Elbette hayır, ben...”

“Öyleyse sana da bir bardak çıkarıyorum.”

Bana arkasını döndüğünde, siyah şalının püskülleri omuzuna çarpmıştı. Derin bir nefes alarak, kalmayı istemediğimi bir kez daha söyleyecek oldum ki, önce bir gıcırtı koptu ve hemen sonra Hazer Han’ın sesi evi doldurdu. “O ofsayt falan değil, bildiğin goldü kardeşi...”

Beni gördüğünde sustu.

Holün sonunda, salonun ağzında beni görerek duraksadığında sırtımdan aşağıya akan ürperti çoğaldı. Hazer Han’ın arkasından Behram girmiş, Hazer Han gibi beni gördüğü ilk an duraksamıştı. Kendini ilk toparlayan Hazer Han oldu ve mutfığa doğru yürümeye başladı. “Uyanmış mıydın?”

Sesim yalnızca kendisinin duyabileceği kadar kısıktı. “Yeni uyandım.”

Bakışlarım gözlerinden aşağıya indiğinde ilk olarak pürüzsüz çenesini, sonra lacivert gömleğinin boynuna doğru kalkan yakalarını gördüm. Ceketini henüz giymemişti, hatta gömlek yakasından başlayan ilk iki düğmesi bile iliklenmemişi.

“Merhaba,” dedi Behram, Hazer Han’ın arkasından, tezgâha doğru sakın birkaç adım atarken. Bu hoşgörüsünün bana olduğunu anladığımda gözlerim yüzüne tırmandı ve onun temiz bir tebessümle beni selamladığını gördüm. “Merhaba, Behram.”

“Hazer’in misafiri sendin demek. Nasılsın?”

Behram’ın gözünde Hazer Han’ın evinde kalmam pek hoş bir davranış olmayabilirdi. Nedense bu hissiyatla utandım. Kirpiklerimin altından ona baktım ama o ekmek dilimlerinden birine uzanmış, ara ara bana bakıyordu. Yüzünde ayıplayan, yargılayan hiçbir ifade görmemek içimi

rahatlattı. “Evet, bendim,” dedim daha fazlasını sormamasını ümit ederek. “Teşekkür ederim, iyiyim. Ya sen?”

Hazer Han’a bir an sırttır gibi oldu. “Hazer’le biraz futbol konuştuk. Açıkçası takımının kaybetmiş olmasını pek sindiremeyerek beni epey keyiflendirdi. Yani, sayesinde iyiyim.”

Bir an kendime engel olamayarak Hazer Han’a baktığımda, onun mutfak tezgâhına ilerlediğini gördüm. Haliyle yüz ifadesini, Behram’a verdiği tepkiyi görememiştim. O sırada, Muazzez’in sesi önünde durduğum tezgâhın arkasından yükseldi. “Abi, siz tanışıyor muydunuz?”

Şimdi anımsıyordum Behram’ın birkaç kez Muazzez isminden bahsettiğini. Demek kız kardeşiydi. Doğrudan Hazer Han ile bir alakası yoktu, Behram sayesinde arkadaşlıkları olmalıydı. Behram’ın Hazer’le dostluklarını anlatırken, Hazer’in Muazzez’i birkaç serserinin merhametsizliğinden kurtardığını söylemişti. Parmaklarımı önümdeki tezgâhın altına yaslarken, doğrudan Hazer Han’ın sırtına bakıyordum. Behram tezgâh altındaki oturaklardan birini çekti. “Hazer vesilesiyle tanışmış olduk,” dedi yumuşak bir sesle. “Siz de tanıştınız sanırım. Safır, Hazer’in şirketinin her yıl katıldığı müzikal için dans edecek. Balerin, çok güzel bale yapıyor olmalı.”

Muazzez şamimiyetle sordu. “Ya, öyle mi? Balerin misin? Tebrik ederim, umarım müzikalin galibiyetini sen kucaklarsın.”

“Çok naziksin, teşekkür ederim.”

Muazzez omzunun üzerinden bir an Hazer Han’a baktı ve ikimiz de onun hâlâ tezgâhın önünde oyalandığını gördük. Behram eliyle beni kahvaltıya davet etti. “Buyur, otur. Çat kapı geldik ama varlığımızdan rahatsız olma sakın. Vallahi darılırim.”

“Ben Hazer Bey’in misafiriyim, rahatsız olmak ne hakkım?” Geriye doğru birkaç adım attım. “Ben size katılmayacağım. Teşekkür ederim Behram ama size afiyet olsun.” Muazzez’e döndüm ve menekşe gözlerinin anlayışla beni gözetlediğini gördüm. “Memnun oldum Muazzez, nezaketin için de teşekkür ederim ama gitmeliyim.”

Mimikleri, yuvarlak hatlı yüzünü oldukça tatlı göstermişti. “Ben de öyle Safır Mila, tanıştığımıza memnun oldum. Bir daha görüşür müyüz bilemem, o yüzden şimdiden tebrikler. Müzikal için yani.”

“Afiyet olsun.”

Çantamı taşıyarak hole doğru yürüdüm ve kimsenin bana fazladan bir şey dememiş olmasıyla rahatlarırken, portmantonun kapaklarını açtım. Montumu ve ayakkabılarımı alarak kısa vakitte giyindim. Sokak kapısını açarak bir rüzgâr gibi dışarıya fırlarken de kapıyı arkamdan kapatmıştım.

Tamam, bitmişti.

Çantanın ağırlığıyla sokak kapısından uzaklaşmaya başladım ve demir, bahçe kapısına yürürken, gözlerim atölyeye takıldı. Kapısı hafifçe açıldı fakat içerisini görmeme imkân vermiyordu. Dudaklarımı kemirerek merakımı yatıştırdım ve ilerlemeye devam ederken, salıncağa bakmadan edemedim. En son gördüğüm haliyle, hüznünlü bir anının hatırasıymışçasına duruyordu. Önüme döndüm ve bahçe kapısına varmak üzererken, gıcırdayan o sokak kapısının sesini duydum.

“Bekle!”

Söyleyecek bir şeylerinin olduğunu düşünerek ilerlemeye son verdim. Başımı sol omzumun üzerinden ona çevirdim. Sanki ona bakınca yüzümü yanan bir rüzgâr yaladı, nefesim soluk boruma kadar bile gidemedi. Gelip karşıma dikildiğinde, dudaklarının gergin bir çizgi halini aldığını ve gözlerinin çok kısık olduğunu gördüm. “Kahvaltı yapmalıydın,” dedi kuru bir sesle. “Sabahın köründe çıkmaya gerek yok.”

Yanağımın içini ısırarak omuzlarımı silktilim. “Kimsenin yükü olmak istemiyorum. Hem benim yüzümden arkadaşlarınıza açıklama yapmak zorunda kalıyorsunuz. Sizde neden kalacağımı sorduklarında onlara ne diyeceksiniz?”

“Kimse bana haddi olmayan sorular sormaya cesaret edemez.” Sesi o kadar kararlı ve güven doluydu ki bir an tökezledim. “Zaten Behram ve Muazzez de bunu sormaz. Kalmanı istedim, kaldın. Bu ikimizden başkasını ilgilendirmez.”

Kaburgamı kalbime bastırıyorlarmış gibi hissettim. “İkimiz.”

“İkimiz.”

Elimi arkamda yumruk yaparak hızlıca kafamı sallarken, bakışlarım tesadüfi şekilde elini ve elindeki yarabandını görerek hafifçe irileşti. Sol elinde, işaret parmağının ucunda bir yarabandı sarılıydı. Bu yarabandı ne dün ne de gün gece parmağında yoktu. Bu sabah, yeni görüyordum. “Eliniz... Elinize ne oldu?”

Bir an irkilerek parmaklarını kaldırdı ve neden bahsettiğimi anlamak için gözlerini parmaklarında dolaştırdı. Sormamı ilginç bulmuş görünüyordu. “Kesildi.” Kafasını iki yana sallayarak parmaklarını yanına indirdi ve yarabandının sarılı olduğu işaret parmağı, parmaklarının arkasına saklandı. “İş kazası.”

Bahsettiği neydi, hiç anlamamıştım. “Yarayı temizlediniz mi? Mikrop kapmasın.”

“Benim ellerim hep yara bere içinde Safır Mila.”

Öyleydi. İri ellerinin birçok yerinde nasır, yara, kesik vardı. Kimisinin emaresi eski kimisinininki yeniydi.

“Ama kıymet verin ellerinize. Yapmayın böyle.”

Adımı tek solukta söyledi. “Safır.”

“Hımm?”

“Sen tanıdığım en benzersiz kadınsın.”

Öyle bir vaziyete düştüm ki nefes bile alamadım. Hazer Han Bey de bu söylediğine şaşırılmış gibi gerileyerek özel alanımın dışına çıktığında, yakıcı rüzgârın boynumu serinletmesi karşısında iç çektim. Hazer Han gözlerini omzumun üzerinden arkaya çevirdi. “Kerem, Safır Mila’yı gideceği yere bırak.”

Arkamda koşuşturan adım seslerini duyarken itiraza yeltendim. “Ben gidebilirim.”

“Kerem bırakır,” dedi gözlerini bana hiç değdirmeden. Hâlâ omzumun üzerinden, muhtemelen Kerem’e bakıyordu. Neyse ki çok geçmedi ve adım sesleri çoğalarak yaklaştığında, “Yettim,” dedi Kerem, şenlik dolu bir sesle. Kendisine selam vermek için ona doğru döndüğümde, bahçe kapısına yanaştırdığı arabanın önünde durduğunu gördüm. “Emrinize amadeyim Safır Hanım.”

“Teşekkür ederim ama seni yormayayım Kerem, kendim giderim.”

“Vallahi darılırım,” dedi Kerem ellerini kaldırarak abartılı bir hareketle. “Ne yorulması? İnsanın sizin güzelliğinizden, tatlı dilinizden içi açılır. Pek konuşmuyorsunuz ama susarken bile tatlısınız si...”

“Kerem!”

Hazer’in çıkışı Kerem’in susmasını sağladı. Yüzünün rengi atmıştı. Kendisine gülsem mi üzülsem mi bilemedim. “Götür sen Safır Mila’yı. Sonra gelir, beni şirkete götürürsün. Hem zaten kuru temizlemeden takımlarımı alacaktın, Safır’i de bırakmış olursun böylelikle.”

Kerem parmaklarını çenesine dayayarak düşünceli gözlerle iç çekti. “Öyle mi yapacaktım Hazer Bey, hiç hatırlamıyorum yahu. Allah Allah...”

Hazer Han’a bakmıyor olsam da garip bir şekilde, gerginliğini hissediyordum. “Öyle yapacaktın ya Kerem!”

“Bak sen şu işe, hiç hatırla... Ha, şey! Tamam, tamam.”

Kerem beceriksiz bir gülümseme takınarak hızlıca kafasını salladı ama bakışları ürkekçe, omzumun üzerinden Hazer Han’a baktığı için onun için endişe duydum. Madem zaten gidecekti, beni de caddeye bırakmasının bir mahsuru yoktu. Bu gözler, birinin masumiyetini çalacak son gözler bile olamazdı. Başımla Kerem’i onayladığımda arabayı ısıtacağını söyleyerek yanımdan uzaklaştı ve ben son kez, omzumun üzerinden dönüp Hazer Han’a baktım. *Gözleri, uzayıp giden gecenin ardından secdeye durmuş bir şafak vakti gibi istikrarlıydı.* “Öğleden sonra görüşürüz.”

“Öğleden sonra görüşürüz.”

Birbirimizi onayladığımızda orada daha fazla durmadım. Bahçe kapısından koşarcasına çıkarak kapının önünde duran arabaya yetiştim. Arka kapıyı açarak kendimi koltuğa attığımda, çantamı kucağıma bırakmış ve ellerimi yanaklarıma yaslamıştım. Neden kızarmıştım? Muhtemelen gerginlik, heyecan, tedirginlik yüzündendi.

Kerem şoför koltuğuna yerleşerek arabayı çalıştırdığında kendimi toplama gayretine düştüm. Alev alev yanan suratımı soğuk cama dayadım. Kollarımı, çantanın etrafından kendime doğru sararak kaldırım kenarlarını izledim. Siyah araba sokağın köşesini dönerek cadde boyunca ilerlemeye devam ettiğinde, semtin içerisine doğru yol aldığımızı anladım.

Kerem yol boyunca benimle hiç konuşmadı, sadece radyoda açtığı şarkının beni rahatsız edip etmeyeceğini sordu. Bu düşünceli davranışıyla mest olarak rahatsız olmadığımı belirttim. O da şarkının sesini biraz daha yükselterek şarkıya eşlik etti. Onun bu sevimli tavrına hafifçe gülümsedim.

Kerem beni bale salonunun yakınına bıraktığında bir süre arabanın arkasından bakarak çantamı omuzlarıma geçirdim. Sabahın erken saatleri olduğu için sokak tenhaydı. Kaldırım kenarında kendi halimde dönerek neler yapabileceğimi düşündüm. Bugün cuma olduğu için dersimiz öğleden sonraydı. O vakte kadar halletmem gereken işleri halletmeliydim. Aybaşıma maaşımı alacaktım ve kazancımla kendime ufak, ucuz bir

daire tutmalıydım. Üstelik üniversiteyi dışarıdan okumak için başvuru yapmak istiyordum ama nereye, ne zaman başvuracağımı bilmiyordum.

Sokağın köşesinden dönerek diğer bir köhne sokağa girdiğimde, kaldırım taşlarının çıkıntılarına takılmamak için attığım adımlara dikkat ettim. Bu sokak yokuştu ve yokuşu tırmanmak sırtımdaki çantayla epey zordu. İnsanlar bir şeylere geç kalmaktan o kadar korkuyordu ki, bir kere kafasını çevirip sokağa bakmıyorlardı. Bir şeylere geç kalmaktan korkuyorlardı ama kendilerine mendil satmak için çabalayan bir çocuğu iteleyerek insanlıklarına geç kaldıklarını hiç fark etmiyorlardı. İçim parça parça olduğunda, insanların, elinin tersiyle ittiği çocuklara baktım. Hepsisi çok mahzun ve yenik duruyorlardı. Etrafıma bakarak bir bakkal aradım ve az sonra sokağın köşesindeki mahalle bakkalını görüp gülümsedim.

Az sonra bakkaldan, elimde birkaç çikolatayla çıktım.

Çocukları ürkütmemeye dikkat ederek çikolatalarla beraber onların peşine düştüm ve yumuşak davranarak hepsinin eline bir çikolata sıkıştırdım. Ürkek davranmış, benden çekinmiş olsalar da onlara nazik davranarak iletişim kurmuş, çikolataları almaları konusunda ısrarcı davranmıştım.

Yanlarından ayrıldıktan sonra caddeyi yürümeye devam ettim. Bir emlakçı arıyordum ama etrafa baktığım sırada; önünden geçtiğim bir vitrine takılarak duraksadım. Gözlerim vitrin camının arkasına sabitlenmişti. Bir vitrin camın arkasına tesadüfen bakarak hayatınızı, yaşamınızı, hayalinizi görebilirdiniz. Tertemiz cam vitrinin arkasında, mankenin üstünde bir bale kostümü vardı. Bembeyaz, zarif, işlemeli ve özel üretim olduğu her halinden anlaşılan harika bir kostümdü. Nasıl hoş, nasıl hayranlık vericiydi anlatmam imkânsız. Hülyalı hülyalı vitrine yaklaşıp ellerimi vitrin camına yasladım ve hayranlıkla kostümü izledim. Kendimi o kostümün içinde hayal ederek gülümsedim. “Keşke seni alabilecek imkânım olsaydı. Gözümü bir an kapatıyorum ve kendimi senin içinde hayal ediyorum. Böyle her dönüşümde, kuğu gibi süzülüp, parlıyorum...” Dipte, zirvenin hayalini kuruyordum âdeta. “... Belki ileride sana sahip olabilirim. Bembeyaz... Aa, omuzlarında tüyler de var...”

“Külkedisi de buradaymış.”

Bu cümleyi duydum ama birinin bana bunu demiş olmasına ihtimal vermeyerek ilk birkaç saniye, vitrini izlemeye devam ettim. Fakat

arkamdan yaklaşan adım seslerini, sınırlı bir soluk sesi takip ettiğinde hafifçe ürperdim. Vitrindeki bakışlarımı omzumun üzerinden arkama çevirdiğimde, Müjgan'ı ve kötülüğü benimsemiş gözleri gördüm. Beklenmedik karşılaşmanın şaşkınlığını yaşayarak kaşlarımı çattığımda, “Merhaba Külkedisi,” dedi. “Sanırım ikimiz de bu çevrede takıldığımızdan sık sık karşılaşıyoruz.”

Omuzlarımı dikleştirdim, kimsenin yanında güçsüz görünmek istemiyordum. Hem de onun gibi bana sürekli yukarıdan bakan birinin karşısında aşağılanmak gururumu incitirdi. “Merhaba,” dedim ve hızlıca ekledim. “İzin verirsen geçeyim, yetişmem gereken yerler var.”

“Dans gibi mi?” Gerilen dudaklarının arasından konuşuyordu. “Doğru, her gün saatlerce çalışıyor olmalısın.”

“Sen de çalışırsan benim gibi müzikallere çıkabilirsin.”

O kadar hırs ve öfke doluydu ki, kontrolünü sık sık kaybediyordu. Gözü belki de benim gibi dans ve baleden başka bir şey görmüyordu ama nefretinde debelendiği için, daha iyisi olmak için çalışmayı aklının ucuna bile getirmiyordu. “Bir de laf sokuyorsun,” dedi, sindiremeyerek. “Hakkın olmayan o bursu kazandın ama vicdan rahatlığıyla bana laf mı sokuyorsun! Ben on yaşından beri özel dersler, eğitimler alıyorum en iyisi olmak için! Hak ettim tamam mı, ben o seçmeyi kazanmayı hak ettim Mila! Senin bu hakkı elimden almana ölürüm de izin vermem. Sen bilmezsin ama Hazer Han Bey’le görüşmem yarın, öğleden önce. Beni bir daha izlemesi için her şeyi yaparım. Her şeyi!”

“Değil bir kere, bin kere de izlese bende gördüğünü sende göremeyecek.”

Bir an sakince kurduğum bu cümleye, sesimdeki özgüvene inanamayarak tökezledi. Dudakları aralandı, sonra kapandı, konuşacak oldu, yapamadı. Geriye doğru birkaç adım daha atarken, “Se... Seninle işimiz bitmedi kızım,” dedi, sınırdan boynundaki damarlar belirginleşmişti. “Şimdi senin o hayranlıkla baktığın bale kostümünü almaya gireceğim ve sen iyi olan hiçbir şeye sahip olamayacağını anlayacaksın. Hemen şimdi girip o kostümü alacağım tamam mı? Bana nasıl olacağını görmek istersen, Hazer Han’la olan bir çalışmamıza gelebilirsin.”

O kadar sustum ve o kadar hissizce baktım ki, sessizliğim ona konuşmaktan daha fazla etki yaptı.

Çıldırılmış vaziyette arkasını döndü ve önünde tartıştığımız mağazanın merdivenlerini tırmanmaya başladı. O gözden kaybolduğunda kendimi sıkırmaya son verdim ve burnumu çekerek ağlamamak için yanağımın içini ısırardım.

O istediği her şeye hemen sahip olabiliyor, ben olamıyorum.

Vitrine dönerek son kez o kostüme, tütü eteğe baktım. Benim değil, onun olacaktı ama sorun değildi. İleride, çok çalıştığım da benim de güzel bale kıyafetlerim olacaktı.

Boğazımdaki sert yumruyla, mankenin üzerindeki o kostümün, Müjgan için çıkarılmasını izledim.

Tanrım, insanlar nasıl senden bu kadar korkmuyor da kalbimi bu kadar çok kırabiliyorlar?

“Yenilmeyeceğim. Kaybetmeyeceğim. Tanrım, kazanmak için o kadar çalışacağım ki bir an bile şikâyet etmeyeceğim! Zaferim, kalbimdeki iyilik kadar büyük olacak.”

Kendim için bir hayal kırıklığı olmayacağını.

Vitrine sırt çevirerek yokuş aşağıya indim. Diğer caddeye çıkana kadar hiç durmadım. Birinin kötülüğü, birinin kibri, birinin nefreti, birinin en büyük günahıydım ama kimsenin sevdiği, kıymet verdiği olamıyordum.

Bir banka oturarak çantamı yanıma koyduğumda, kendimde dağılmış saçlarımı toplayacak gücü bile bulamadan, sadece yeri izledim. Kendime birkaç dakika versem bu berbat duygu bitebilirdi.

Eğer Hazer Han’ın karşısına çıkarsa ve bu sefer benden daha iyi dans ederse ne yapardım? Bu düşünceye bile dizlerimi döve döve ağlayabilirdim. Ama bizim sözleşmemiz vardı, Hazer Han beni bırakamazdı.

Kalkıp bir süre yürüdükten sonra kurs binasına vararak salona girdim. Üstümdeki sweatshirtü çıkarıp askılı bluzumla kaldığımda, Hazer Han’ın bana aldığı pointleri giyerek sahneye çıktım.

Gözlerimi kapayarak parmak uçlarımda gayretle yükseldim.

Ait hissettiğim tek yer burasıydı.

Müziğe ihtiyacım yoktu. Dans sırasında duyabildiğim tek şey, dansın o uğuldayan senfonisiydi. Kulaklarımda, bedenimde, kalbimde uğulduyordu. Dans ederken neler hissettiğimi tarif edemezdim. Seviyordum işte, çok seviyordum. Hiçbir şeyi sevmediğim kadar, hiçbir şeyi sevmeyeceğim kadar. Nasıl olmuştu, bu tutku ilk ne zaman ortaya çıkmıştı

bilmiyordum ama sanki Tanrı, amansız, ıssız gecelerin sabahına çıkmam için bana bir sebep vermişti. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama sahnenin üzerinden hiç inmedim.

Ya onu izlerse?

Ya onu seçerse?

Bu korkular içinde dans edip durdum. Kafamın içi, vücudumdan daha çok yorulduğunda, büyük korkularım içinde sahnenin ortasında durdum. Meliha Hanım geldiğinden beri susarak beni izlemişti. Ben dansımı bitirdiğimde gür bir alkış kopararak yanıma, sahneye çıktı ve harika bir iş çıkardığım için beni övgülere boğdu. Hazer Han gelene kadar izlememi istediği birkaç videoyu izledim, tekrarlamamı istediği hareketleri tekrarladım. Koreografinin en zor çıkışları konusunda beni çok kez uyardı. Aradan bir süre geçti. Terlediğimi görerek dinlenmem için bana biraz zaman verdi ve az sonra, “Bir şey denemek istiyorum,” diyerek düşünceli bir şekilde konuştu. Elimdeki havluyla enseme silerken, etrafımı dolanarak arkama geçti ve aynı ses tonuyla konuşmasına devam etti. “Biliyorum, müzikalde bir partner istemiyorsun ama bundan bir yıl, belki üç yıl, belki beş yıl sonra bir projende bir partnerle dans edebilirsin. Hiç erkek partnerle dans ettin mi?”

Arkamda olup yüzümü görmediği için şanslıydım. “Etmedim,” dedim, sesimdeki acı tınıdan ürkererek. “Etmeyeceğim de. Bu şahsi kararım. İş yapacağım insanlar da bunun bilincinde olarak çalışırsa hiçbir problemin olacağını düşünmüyorum.”

“Bu kararını sorgulayabilir miyim?”

“Üzgünüm, hayır.”

Kırılmış veyahut alınmış görünmüyordu. “Saygı duyuyorum,” dedi ve hemen ardına ekledi. “Hiçbir erkek partnerle dans etmeyecek olsan bile belki günün birinde edebileceğini düşünerek seninle bir şey denemek istiyorum.”

“Nasıl yani?”

“Beni, bir erkek partner olarak düşünerek kendini kollarıma bırakabilir misin?” Bedenini tamamen arkama konumlandırarak kollarını iki yana açtığında kararsızca yutkundum. Hayır, kendimi pervasızca hiç kimseye bırakamazdım. Bakışlarımın ürkekliğini görerek güzel bir tebesümle ortamı yumuşattı.

“Sadece önüne dön ve kendini kollarıma bırak, seni tutacağım. Böylelikle bu partner korkunu da yenmiş oluruz. Tabii, neden bir partner seçiminden uzak durduğunu bilemem ama korkuyorsan, yenmeye çalışırsın. Hadi, kendini kollarıma bırak.”

Bana dokunacak olmasından ürküyor, tutmayacak olmasından korkuyordum. Öylece kendimi nasıl arkaya, güvenemediğim birisine bırakabilirdim? Tamamen önüme dönerek sırtımı, kollarına düşecek şekilde konumlandırırdım ve dans sırasında, bir partnerin yapacağı gibi kendimi kollarına bırakmaya çalıştım. Sırtımı hafifçe kıvrarak arkaya eğildim ama... ama...

“Hadi, yap şunu.”

İzah edemeyeceğim bir korku, karnımın içinde, bir yumruk gibi büyüdü ve ben içimde büyüyen bir yumrunun rahatsızlığıyla kaskatı kesildim. Yapamadığımı gördüğünde tekrar etti. “Yapsana tatlım, bir an bırak beni kolla...”

Kapı açıldı.

Gelenin kim olduğunu elbette biliyordum. Hazer Han’dı. Bir an gerginliğim kırıldı, sırtımı doğrultarak ellerimi yanaklarıma yasladım ve Meliha Hanım’ın arkamdaki hareketlenişini anladım. Kapıyı arkasından örterek ve ağır ağır içeriye doğru ilerlemeye başladığında, “İyi ki geldin Hazer Han, zamanlaman harika,” dedi Meliha Hanım. Önüme geçerek Hazer Han’ı selamladı. “Ben yapamıyorum, geçip sen yap lütfen. Provaları daha çok beraber yapıyorsunuz, belki sana daha çok güveniyordur.”

Kendisi yerine Hazer Han’ın mı beni tutmasını istiyordu? Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Onun ellerinin beni belimden tutacağını, sırtımın göğsüne çarpacağını düşündükçe bayılacak gibi oluyordum. Bunu düşünmek bile ellerinin gerçekten orada olduğunu hissettirmişti.

“Neden bahsediyorsun?” dedi Hazer Han, gördüğüm kadarıyla kravatını gevşetiyordu. “Ne yapıyordunuz ki?”

“Ona, kendini kollarıma bırak dedim ama yapamıyor.” Yakınıyor gibiydi. “Güvenemiyor, vücudu kaskatı kesiliyor. O bir balerin, duvarlarını kırmaya çalışıyorum ama bana yardımcı olmuyor. Lütfen, bir de sen dene.”

“Hımm.”

Onlara ne kadar karşı koyabilirdim ki? Ya Hazer Han Müjgan'ı izlediğinde onu beğenir, bu tavırlarımdan bezip benim yerime onu seçerse? Ya ışığı ararken kendimi söndürürsem?

“Bir de ben deneyeyim,” dedi Hazer Han ve o an, elini sırtımdan içeriye kalbime uzatmış da bütün kaburgalarımı dağıtmış gibi hissettim. Dönüp baktım. Siyah, kumaş ceketini üzerinden çıkarırken, zihnimi yakmayı ister gibi doğrudan bana baktığını gördüm. Meliha Hanım gülümseyerek bizi izlemek için pozisyon aldığı anda Hazer Han sahne boyu ilerleyerek arkama geçti ve özel alanımın içine girdiğinde, başını sol omzuma doğru yaklaştırdı. “Hazır mısın balerinim?”

Vücudunun uzantısını hissedebiliyordum. “Bilmem, öyle miyim?”

Başımın arkasında, bir kısık gülme sesi duyuldu. Hazer Han, genzini temizledi.

“Öylesin, öyle.”

Hazer Han, bana asla kötü niyetli dokunmazdı. Ona güvenebilirdim. Kendimi kollarına bırakacak, tuttuğu an testi geçerek müzikaldeki yerimi sağlamlaştıracaktım. Elini sırtımdan içeriye, kalbime uzattı diye o kalbi alacak değildi ya. Gözlerimi kapatırsam daha kolay olacağına inanarak gözkapaklarımı indirdim ve vücudumu serbest bırakarak sırtımı arkaya doğru eğdim. Kollarımı iki yana indirirken her şeyi bir anlığına unuttum. Hazer Han'ın gürültülü nefes alışlarının sıcaklığı ensemdeki saçları sıyrarak geçerken, bacaklarımı sırtım gibi kırarak kendimi arkaya doğru bıraktım. Bir an bunu yapamadığımı, bunun sadece hayalimde gerçekleştiğini düşündüm ama sırtım onun sert göğsüne sürterek teğet geçtiğinde ve iri elleri bunu takip ederek bel boşluğumun iki yanına yerleştiğinde, kendi küllerimi bu sahneden toplayacağım sandım.

Kalbim âdeta jilet üstünde yürüyordu.

“Al işte, oldu!” Meliha Hanım'ın sesi ve çırpıtığı ellerinin gürültüsü uğultulu bir şekilde arka perdeden duyuldu. “Harikasın tatlım!”

Yalnızca belimdeki ellere odaklandım, aslında tek amacım kendimi ileriye atmaktı. Fakat bir anlık duraksamada, parmaklarının belime olan dizilimini, bileklerinin belimden yukarısına olan vuruşunu hissetmiştim. Elinin içi belimin oyduğuna, parmakları karnımın üstüne pozisyon almıştı ve belimin inceliği, parmaklarını, kemiklerine dek hissetmeme olanak vermişti. Başımın zayıf bir sürtünmeyle beraber göğsünü eşelediğini,

nefes alışverişlerimin bu anın bir tamamlayıcısı gibi boyun uzantıma doğru aktığını hissediyordum. Gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey onun gözleri oldu.

Ve bana öyle bir baktı ki...

Sanki... sanki eli yanıyor ama çekmek istemiyor gibi.

Nasıl karadut lekesinin dermanı yalnızca kendi yaprağındaysa, benim de dermanım, yalnızca bende.

Tanrı bana bu yeteneği boşuna vermemişti. Herkesin benden aldığını, ben kendim kazanayım ve benden alınanların yerine koyayım diyeydi tüm bu çaba. Şimdi sahnedeyim ve biliyorum ki inmemek için her şeyi yaparım. Nasıl ki birbirine bağlı elektrik panelinde bir arıza tüm ışıkları söndürüyorsa, dans etme şansımı benden aldıklarında da yolumdaki tüm ışıklar sötüyordu.

Korkuyordum. Bu korkuyu kendime dahi izah edemiyordum. Sabah-tan beri sanki soluk borumda bir yumrukla duruyordum. O yumruğun büyüklüğünden nefes çekemiyordum içime. Korkuyordum, çünkü Hazer Han Müjgan ile görüşecekti. Korkuyordum, çünkü onu bir daha izleyecekti. Korkuyordum, çünkü onu seçebilirdi.

Sahaftan yarım saat kadar önce çıkmış, yürüyordum. Muhtemelen sabah-tan bu yana bir şey yemediğimden başım ağrıyor, bacaklarım zorlukla adım atıyor ve karnım gurulduyordu. Bugün Hazer Han beni izlerken çok sıkıntılı gibi görünmüştü ve bu da bana beni beğenmediğini düşündürdüğü için korkum hat safhaya çıkmıştı. O güven testimizden sonra geçip koltuğuna oturunca, bütün çalışma boyunca sık sık gözlerini benden çekince beni o kadar çok beğenmediğini düşünmüştüm. Akşama kadar negatif bir enerjiyle çalışmışım.

Biliyordum, sözleşmemiz vardı. Fakat Müjgan'ı izler, benim kadar beğenirse ve benim gibi sorunlu biriyle çalışmaya daha fazla tahammül edemezse sözleşmeyi feshetmez miydi? Kendime, baleme güveniyordum ama Müjgan'ı bana tercih edecek diye aklım çıkıyordu.

Biliyordum, delilikti ama şimdi Hazer Han'ın evine gidiyordum. Müjgan'ı seçmemesini söylemek sahiden delilik olacaktı. Müjgan, görüşmesinin yarın öğleden önce olacağını söylemişti ve onunla, benden önce

görüşerek onun tarafından ikna edilmesini istemiyordum. En iyisi olacağı, yapabileceğimi, bir an bile pes etmeyeceğimi, gerekirse sahnede öleceğimi ama o sahneden asla inmeyeceğimi ona söyleyecektim.

Sokaklar karanlık ve tekinsizdi. Birkaç sokağa birkaç erkekle dolu olduğu için giremediğimden yolu uzatmıştım ve bu da bir hayli yorulmama sebep olmuştu. Fakat şimdi doğru sokağa girmiştim ve sokağın köşesinden döndüğümde, Hazer Han'ın evini görecektim.

Lütfen benden vazgeçme.

Korku kafamın içinde büyüdükçe ben küçülmüştüm. Zihnim amansız bir darbe almıştı sanki. O denli yorulmuştum ki bir sokak bile gözümde büyüyordu şimdi. Etrafıma bakarak kendimi kollama ihtiyacından, birinin bana zarar vereceğinden korkmaktan, Hazer Han'ın bana yüz çevireceğini düşünmekten çıldıracaktım.

Evinin sokağına girdiğimde, geldiğim bunca yolu nasıl geri döneceğimi düşünerek eziyetle yutkundum. Kaldırıma çıktığımda elimi şakağıma yaslayarak beynimin içindeki kesintisiz ağrıyı dindirmeye çalıştım. Az kalmıştı, dayanabilirdim. Kaldırım boyunca halsizce yürüdüm ve birkaç saniye sonra park edilmiş arabasının yanından geçtiğimde evde olduğuna emin olarak rahatladım.

Ya bahçe kapısı kilitliyse?

Bahçe kapısının önünde durduğumda, ensemden akan teri bir çırpıda silerek burnumu kabaca çektim. *Yağmur yağsa da ağlasam.* Elimi bahçe kapısının kulpuna geçirerek kolu aşağıya doğru indirdiğimde, bahçe kapısı bir mucize gibi aralandı ve bahçenin loş aydınlığı bakışlarımı kamaştırdı. Bir gıcırtı duydum. Gelen sesi takip ettiğimde Hazer Han'ı gördüm.

Bahçedeki salıncağın üzerinde oturuyordu.

Midemden bir kramp geçti. Şaşkın, bir kartal gibi keskin bakan gözlerine denk geldiğimde zamanın doruklarına sabitlendim. Gücümü nasıl buldum bilmiyorum ama sırtımdaki çantayla beraber ona doğru yürümeye başladığımda, hâlâ salıncağın üzerinde heykel kıpırtısızlığında benim yörüngemde olduğunu anladım. Mesafeyi eriterek ona yaklaştım. Oturduğu salıncağın önünde durdum. Gözlerim kravatına iliştiğinde dudaklarımda minik bir tebessüm çiçeklendi.

O kravat hep mi ceketinin cebindeydi?

Ya da bazen elinde...

“Safir...”

“Ben ilk dans ettiğimde üç yaşında, küçük bir kızdım.” Onu özür dileyen gözlerle susturdum. Salıncakta ileri geri sarsılmaya son vererek ayaklarını toprağa daha sağlam basarak anlatacaklarını dinlemeye hazır olduğunu belli etti.

“On üç yaşında da dans ettim, yirmi üç yaşında, otuz üç yaşında, hatta... Hatta yetmiş üç yaşında bile dans edeceğim. Siz beni seçtiniz. Orada hepsi vardı ama siz bende gördüğünüzü onlarda göremediniz değil mi? Benden şikâyetiniz olabilir ama onu izleyip onu seçmeyin olur mu? Biliyorum, bu dediklerim hoş değil ama sizi ikna etmek istiyorum...” Başım o kadar dönüyordu ki, Hazer Han’ın karanlıkta kalan yüzü belli belirsiz gidip geliyordu.

“Biliyorum, oturup düşündüğümde bu hoşnutsuz davranışım için kendime çok kızacağım ama ayaklarım beni buraya getirdiğinde aklıma dur diyemedim. Sabahtan beri korkuyorum ya onu seçerseniz diye... Ben... Lütfen onu seçmeyin. Bu onun için hırs, benim içinse tutku. Söz verebilir misiniz bana, o müzikale beni çıkaracağınıza?”

Dilimin ucunu bir bıçak kesip geçti ve kelimeler boğazımdan aşağıya akarken, yer ayaklarımın altından kaydı. Gördüğüm son şey, yüzünün tamamen eriyip yerini sadece bir çift amber göze bırakmasıydı. “Söz verir...”

Devam edemeden amansız bir hüznün içinde savrulmaya başladım ve bayılırken onun kollarının arasına yığıldım.

XI

“SÖZ”

*Herkes kendi hayatının başrolüdür ama çok az insan,
kendi hayatının kahramanıdır.*

Gözkapaklarımın üzerine yumuşakça düşen gün ışığını hissediyordum. Bedenim bir yüzeyde uzanıyor ve vücudum üzerinde hafif bir fazlalık taşıyordu. Uyanalı bir dakika kadar olmuş, bu geçen sürede ben neler olup bittiğini anlamaya çalışmıştım. Hazer Han'ın evine geldiğimi, salıncığının önünde ona çaresizce yakındığımı ve vücudum dayanamadığında kollarının arasına yığıldığımı anımsıyordum.

O kadar utanç ve tedirginlik içindeydim ki gözlerimi açmam bu yüzden zaman alıyordu. Ben hep tetikte olur, hep gözüm açık uyurdum ama şimdi nerede olduğumdan habersizdim.

Hazer Han, rezillik ettiğimi mi düşünüyordu?

Yapmaktan başka çarem olmadığını fark ettiğimde gözlerimi açtım ve ışığa alışmak için gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Doğrudan tavana bakmıştım. Bu tavandaki avizeyi hatırlayabiliyordum. Evet, Hazer Han'ın salonunda, koltuğun üzerindeydim. Taze bir gün, pencerelerin ardında yavaşça uzanıyordu, güneş odanın içine dağılmıştı bile. Ellerimi, üzerimdeki battaniyenin altından çıkarırken, gözlerim tesadüfen mutfağa düştü. Hazer Han'ı orada gördüm.

Geceyi bir kez daha onun evinde geçirmiştım.

Utançla, başımı üzerimdeki battaniyenin altına tekrardan soktum ve battaniyenin açığından onun sırtına baktım. Üzerinde siyah bir gömlekle tezgâhın önünde dikiliyor, muhtemelen bir şeyle meşgul oluyordu. Çaktırmadan onu izledim. Dönüp su dolu bardağı, tepsinin içerisine bıraktırken duraksadı ve ben başımı battaniyenin altına biraz daha sokarken mırıldandı. “Seni görüyorum.”

Yanaklarıma hızla akın eden pembeliği hissederek battaniyeyi seçtiğim parmaklarımla aşağıya indirdim. Neyse ki şu an bana değil, tepsie

bakıyordu da utancıma tanık olmuyordu. Doğrularak bacaklarımı aceleyle kendime çektim. Sırtımı koltuğun arkasına dayadım. “Ben... gece-den beri uyuyor muyum?”

“Kesintisizce.”

Aman Tanrım! Beni bu koltuğa yatırmış ve uyandırma kabalığı göstermeden geceyi burada geçirmemi sağlamıştı. Ama nasıl kesintisiz uyuyabilmişim ki? Çok sık kâbus göürdüm, onu rahatsız etmemiş miydim?

“Kesintisiz uyuduğumu nereden biliyorsunuz?”

Bir anlık sessizlik yaşandı.

“Çünkü seni izledim... Yani, başında bekledim.”

Kendimi nasıl böyle savunmasız bir duruma düşürebilmişim? Neden bırakıp gitmemişti? Bakışlarımı o yöne çevirdiğimde ellerini tezgâha dayamış, doğrudan bana baktığını gördüm. “Neden bırakıp gitmediniz?”

Bana baktığı birkaç dakikadan sonra dudaklarını ağzının içine alarak yutkundu. “Ateşin vardı balerinim.”

Elim refleksle alnıma gitti. Parmaklarımın tersiyle, tenimin ısını kontrol ettim. “Mahcubiyetimi izah edemem,” dedim zor duyulur bir sesle. Dilimin ucunda, mahcubiyetimin ağırlığını taşıyordum. “Çok utanıyorum size bakmaya. Lütfen bu kabahatimi görmezden gelin, bir daha tekrarlamayacağım. Ne dediğimi tam hatırlayamıyorum, kendimi küçük mü düşürdüm?”

“Korkularını bağırarak söyleyecek kadar cesurdun.”

Dediklerimin çok azını, fakat korkumun tümünü hatırlıyordum. Bunu rezilce değil de cesurca mı bulmuştu? “Işık neden yanıyor?” dedim aniden, alakasız bir şekilde. Başımı hafifçe kaldırarak işaret parmağımla ampulleri yanan avizeyi gösterdim. “Sabahın bu saatinde?”

“Karanlıktan korkuyorum demiştin.” Gözleri, kökleri bana doğru uzanan bir ağaç gibi bereketliydi. Ensesini sıvazladı. “Gece uyanıp korkarsın diye açık bıraktım.”

Bütün gece, benim için, korkmayayım diye...

“Elektrik faturası çok gelmesin?”

“Ne?”

Bacağıma çimdik attım. Bak işte! Yine saçmalamıştım. Ne demek elektrik faturası? Bana gerçekten bir an hayretle baktığını gördüğümde ellerimi yüzüme kapatmamak için direndim. Öyle bakmasa böyle olmayacaktı işte! Dudaklarım titredi.

“Öyle bakarsanız bana saçmalarım tabii ben de!”

Bakışlarımı kaçırarak ellerimi dizlerime yasladım ve duyduğum utançtan kurtulmaya çalıştım. Sessizliğini korudu. Son söylediğim de saçmaydı. Rahatsız edici bakışlar atmayı seviyordu işte, neden bana olan bakışlarının bahsini açmıştım ki? Dudaklarımın içini yiyip dururken, Hazer Han’ın adım sesleri göğsümün altındaki hattı titretti ve usul usul bana yaklaşmasını bekledim. Tam önümde durduğunda, eğildi ve ben ürkekçe onu izlerken, elindeki ahşap tepsiyi sakince sehpanın üzerine bıraktı. Doğrulmadan, ellerini sehpanın üzerine yasladı. “Bana bak.”

Sesi titreşimler halinde kulağıma ulaştığında, çocukça bir omuz silkişle kendisine bakmayacağımı belli ettim ama Hazer Han sehpaye doğru yüklenerek fısıltı halinde tekrarladı: “Bana bak Safır Mila.”

Kafamı kaldırıp ona baktığımda amber renkli gözlerinde, elle tutulmayacak kadar yakıcı bir şey gördüm. İkimiz de çırpınır gibi yutkunarak bakışlarımızı karşılarken, “Çok sevimli,” dedi alçak bir sesle. “Çok sevimli... Ama sen yemek yemelisin! Hadi, yemek ye.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Efendim?”

“Tek saçmalayan sen değilsin, görüyorsun ya.”

Bakışlarımı kaçırarak benim için getirdiği tepsiye baktım. Tepsinin içinde sağlıklı gözüken sandviçler, bir bardak portakal suyu ve su dolu bardakla ilaç vardı. “Tüm rezilliklerime rağmen nezaketinizi koruduğunuz için teşekkür ederim,” dedim kısık sesle. “Bana bunları hazırlamanıza gerek yoktu.”

“Ağrıkesciciyi yemek yedikten sonra iç,” dedi, teşekkürüme kayıtsız kalarak. “Ben üstümü değiştirip birazdan inerim. Benim hazırlanmam vakit alır, rahat olabilirsiniz.”

“Teşekkürleri hep kayıtsız mı bırakırsınız?”

“Rica mı edeyim?”

Dudağımın köşesini ısırdım. “Evet.”

“Rica ederim.”

“Tamam.”

“Tamam.”

Bana kötü kötü baktı.

Sırt çevirerek salon boyunca ilerledi. Gömleğinin kollarını kıvrarak yavaşça ahşap basamakları tırmandı. O gözden kaybolana kadar geniş

omuzlarını izledim. Tamam, bir sorun yoktu. Yaptıklarımı rezilce bulmamış, dert etmemişti. Başımda beklemişti, çünkü ateşim vardı.

En son dün bir parça simit yemiştım. Açlıktan halsiz düşmüştüm. İleriye uzandım ve tepsiyi önüme kadar çekerek çekingen bir tavırla sandviçimi elime aldım. İlk lokmada taze ekmeğın domates peynirle olan karışımı beni mest etmişti. İri lokmalar alarak sandviçi yedim, portakal suyunu içtim. Dediğı gibi inışı uzun süreceksa rahatça yiyebilirdim.

İlk büyük sandviçimi yedikten sonra ikincisine geçtim. Bu sırada bardaktaki portakal suyunu yarıya indirmiştim. Gerçekten, buna ihtiyacım varmış; midemi doyurmaya. İkinci sandviçimi yarısına kadar yiyebildim ve kalan portakal suyunu içtim. Gayet lezzetli olmuşlardı.

“Gracias a dios que tenemos.”

Benim için tepsiye koyduğı ağrıkesiciye baktım. Normalde bilmediğim bir ilacı içecek değildim ama Hazer Han verdiyse gerçekten ağrımı dindirecek ilaca güvenebilirdim. Hapı dilime bırakarak su yardımıyla yuttuktan sonra bir kez daha elimle alnımı yokladım, ateşim hâlâ var gibiydi. Uyandığımdan daha iyi hissederek oturduğum yerden doğruldum, tepsiyi alarak mutfağı yürüdüm. Tepsii mutfağı bırakarak arkamı döndüğümde, Hazer Han'ı merdivenin son basamağında görerek irkildim.

Simsiyah bir takım giymişti.

“Doyurdun mu karnını?”

Başımı sallayarak hararetle onu onayladığımda, son basamaktan inerek düzlüğe çıktı ve kravatını takmaya çalışırken bana doğru yürüdü. Parmakları boynundaydı ve sıkıntılı bir şekilde kravatını gömlek yakalarının altına yerleştirmeye çalışıyordu. Yanıma vardığında, “Kravat bağlamayı biliyor musun?” diye aniden soruverdi.

Göğsüne bakakaldım. “Bi... bilmiyorum.”

“Hiç mi kravat bağlamadın?”

“Yoo.”

Kravatını gömleğinin yakaları altına yerleştirmeye başardığında, derin bir iç çekti. “Bu kravatın kumaşından mıdır nedir, bağlayamadım gitti.”

Papağan şakıdı. “Beceriksiz.”

Kafamızı ona çevirdiğimizde, kafesinin içinde dolaştığını gördüm. Bunu nereden bilip de söylemişti? Hazer Han onun cümleleri anlamadığını söylemişti, o halde nasıl böyle bir cevap vermişti ki? Yanağımın içini

* (İsp.) “Tanrım, şükürler olsun.”

ısıarak gülme refleksimi bastırmaya çalışırken, Hazer Han'ın sinirle soluduğunu duydum. "Hep Kerem'den öğreniyor bu lafları. Bunu bahçeye atacağım, Kerem'i de kovacağım."

Fıstık onu tekrarladı. "Kerem'i de kovacağım."

Hazer Han Fıstık'a doğru tısladığında, Fıstık ona poposunu döndü.

Parmaklarımı dudaklarımın üzerine bastırarak gülümsememi saklamaya gayret ederken bakışlarımı aceleyle önüme çevirdim. Hazer'in tezgâhın arkasına geçtiğini gördüm. Kravatıyla uğraşmaya son vermişti. Buzdolabına yürüyordu. Pencereden Kerem'i görmüştüm; söylene söylene çöp atıyordu.

"Keremle iyi anlaşıyorsun galiba?"

Gözlerimi Hazer Han'a çevirdim. Çilleri, doğru açıdan vuran gün ışığı sayesinde belirgin görünmüştü. "Ben insanlarla pek anlaşılamam," diyerek dürüst davrandım. *Çünkü onlarla iletişim kurmam.* "İnsanların iyi mi yoksa kötü mü olduğunu ayırt edemem. Doğrudan güvenmem. Fakat Kerem çok sempatik, içten birine benziyor."

"Öyledir," dedi düz bir sesle. Tezgâhın önüne kadar yürüyerek bardağını aramızdaki tezgâha bıraktı. "Saftır, aklından kötülük geçtiğini görmedim."

"O zaman neden onu sık sık azarlıyorsunuz?"

Bir an ona kızıyormuş gibi hissettim ve o da böyle hissetmiş olmalı ki, duraksayarak kaşlarını kaldırdı. "Bizim iletişim şeklimiz öyle."

"Hımm," dedim anlayışla karşılamaya çalışarak. "Evli mi?"

Birkaç kere öksürerek tezgâha koyduğu su bardağını tekrardan aldı. "Neden soruyorsun?"

Dudağımı dişledim. "Sormayayım mı?"

Omuzlarını silkti. "Sor ama... sormayabilirsin de yani."

"Sormayayım o zaman."

"Sorma o zaman."

Dudaklarımı kemirerek sessiz kaldığımda, Fıstık'ın bizi tekrarladığını duydum. Hazer Han ona dik dik bakarak tezgâha döndü ve aklımın ucundan bile geçmeyecek bir şey yaparak tepsideki, yarım bıraktığım sandviçe uzandı. Sahiden mi? Şaşkın bakışlarımı görerek sandviçi ağzından indirdi. Sorar bakışlarla bana baktı. Sandviçimi gösterdim. "Yiyorsunuz?"

"Evet."

Gözlerimi kırıştırdım. “Benim yarım bıraktığım sandviçi?”

Bir sandviçe bir bana baktıktan sonra, ağzındaki lokmayı sindirerek yedi. “Lezzetliydi.”

Afallamıştım. “İğrenmediniz mi?”

“Hayır.”

Bir cevap bile bulamadım. Öylece, ürkek gözlerle tezgâha baktım. Hazer Han sandviçi son lokmasına kadar yedi.

“Bir şey soracağım.” Hazer Han’ın sesiyle beraber ona baktım ve ellerini tezgâha dayadığını gördüm. “Sorayım mı?”

“Olur.”

“Bir erkek... hayır, oğlan kardeşin olduğunu söylemiştin. O nerede kalıyor? Senin büyüdüğün yerde mi?”

Bu da aklına nereden gelmişti?

“Evet. Yetimhanede.”

Bu soruyu sorarken sıkıntılı olduğunu, devam etmekten sakındığını görmüştüm. “Seni kardeşinle beraber mi bırakmışlar oraya?”

Neden tüm bunları soruyordu? İnsanlar yetimhanede büyüyen birisine soru sormaktan çekinirdi. Yetimhane... Sadece yetimlerin ve Tanrı’nın tanıdığı dört duvardan başka bir şey değil ki. “Hayır. Annem Leo’yu benden sonra bıraktı.”

“Annen... Onu tanıyor musun?”

“Tanıyorum,” dedim alçak bir sesle. “Ama... Bana böyle şeyler soramasanız olur mu?”

“Ben... Yanlış bir şey mi dedim?”

“Hayır ama... sormayın.”

Vazgeçişi, kaskatı kesilen vücudumun çözülmesini sağladı. Nefesimi burnumdan vererek gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım. Tüm gayretime rağmen gözlerinden kaçamadım ve bakışlarımız buluştuğunda, eli sanki göğsümden içeriye girdi. İçime oturdu bakışları, tüm yüküyle.

“Tenin kızarık,” dedi beklemediğim şekilde. “Hâlâ biraz ateşin var, değil mi?”

“Birazcık.”

“Benim çıkmam gerekiyor.” Ellerini tezgâhın üstünden çekerek ani bir şekilde geriledi ve alnına düşmüş tutamlarını, elinin yardımıyla başının üzerine itti. “Sen dersine kadar kal, sonra geçersin. Dersimizin ortasında bayılırsan seni yine kucağıma almak zorunda kalırım.”

“Yine mi?”

Dudaklarını ısırdı. “Seni içeriye nasıl taşıdım sanıyorsun?”

“Doğru.” Dudağını yaladı. “Öyle olmuştur.”

“Kapıyı kilitleyip ders vaktimize kadar burada uyuyabilirsin.” Ceketinin kolunu hafifçe yukarıya çekştirerek bileğindeki saate baktı. “Benim çıkmam gerekiyor, daha fazla gecikmem.”

“Ben... Öylece evinizde mi kalayım yani?” Telaşla bahane sıraladı. “Ne lüzumu var canım? Evinizi yeterince gasp ettim zaten, fazlası beni mahcup eder. Ben de sizinle çıkayım.”

Tezgâhın arkasından çıkarak yanına yürüdü. O an bir koku aldım, tıraş losyonu muydu? Köşeli çenesi pürüzsüzdü. “Safir Mila,” dedi çok alçak bir sesle. “Ben despot bir adamım.”

“Kuşkusuz.”

Omuzlarını geriye atarak sesli bir soluk aldı. “Kuşkusuz diyor...”

“Ne?” Sesimde muzır bir ton vardı. “Kabul ediyorsunuz öyle olduğunuz işte.”

“Her neyse.” Sesi toktu. “Ders vaktine kadar burada kalıp dinlen.”

“Ya evinizi soyarsam?” diyerek yine saçmaladım, sırf makul olmayan bu isteğinden vazgeçmesi için. “Ya çok değerli eşyalarınızı alıp ortadan kaybolursam? Bana nasıl güvenebiliyorsunuz?”

“Üst katta, odamda, giyinme dolabımın içinde büyük bir kasa var. Şifresi 1903. İçerisinde yüklü bir para var.”

Hadi ya. “Efendim?”

Omzunu silkti. “Soymak istersen diye.”

Dudakları seğiriyor, gözleri parlıyordu. Küskünce konuştum. “Dalga geçiyorsunuz!”

“Tabii ki.”

Bakışlarımı çekerek göğsüne indirdim ve tavırlı bir şekilde kollarımı göğsümde bağlarken, ağzımdan bir cümle fırlamaması için kendimi frenledim. Neden bilmiyorum ama onunla konuşurken, ona cevap verirken hiç ummadığım şeyler söyleyip ummadığımdan cesur olabiliyordum. “Ne kadar da nahoş bir davranış!”

Bir anlık sessizlik...

“Kimse nezaketsizliğimi bu kadar sevimli bir şekilde yüzüme vurmu-yordu.”

Sevimli mi demişti? Şey, bana mı? Bir sıcaklığın bastığını hissettim ama sanki, bu her zamankinden daha farklı ve acımasızdı. Kalbim aralıksız bir şekilde göğsüme doğru tekmeler savururken, dönüp omzumun üzerinden ürkekçe ona baktım. Portmantodan ayakkabısını almış, sokak kapısından dışarıya çıkıyordu. Çıktığı kapıyı yüzüme örtmeden önce omzumun üzerinden bana dönerek bakışlarına karşılık verdi.

“Safir Mila?”

“Efendim.”

“Söz.”

Ve sonra kapıyı çekip gitti.

Söz verebilir misiniz bana, o müzikale beni çıkaracağınıza?

Vermiştii.

Küçükken acıyı, annemin parmaklarıma batırdığı iğnelerle tanımlıyordum ama çok değil, kısa bir zaman sonra babam kendini o ipe asarak, bana acının aslında ne olduğunu hiç unutmayacağım şekilde öğretti. Acı o kadar keskin ve zamansızca beni yakalamıştı ki iliklerime kadar uyumuştum. Sonraki acılar da en az ilki kadar sert gerçekleşmişti. Tüm bu acıların ortasında ben, korunmasız bir kız çocuğuydum.

Düşüncelerle dolu kafamı ağır ağır taşırken, ciğerimde koca bir delik açılmış gibi boşluğa giden derin nefeslerle merdivenleri tırmanıyordum. Bir yandan da düşmemek için büyük çaba sarf ediyordum. Son basamağı da tırmanıp koridora çıktığımda elimi göğsüme dayayarak yaşlı bir beden gibi yavaşça soluklandım. Dans saatine kadar evinde kalmış, biraz daha dinlenmişim. Evinde rahatsız hissetsem de doğrusu koltuğu çok rahattı ve o koltuğun üzerinde uzandığım sürede ateşim epey düşmüştü.

Elimi göğsümden indirerek bir diğer elimle geniş kapıyı açtım ve gözlerimi sahnede dolaştırdım. Sahnede değildi, muhtemelen koltuktaydı. Gözlerimi koltuğa çevirdiğimde Hazer Han'ı gerçekten koltukta buldum ama onu görünce oldukça şaşırılmışım. Çünkü uyuyordu.

“Yaa...” Fısıldayarak kapıdan içeriye girdim ve kapıyı, bilhassa sessizce örtterek onu rahatsız etmekten kaçındım. Koltukta, başını arkaya yatırmış gerçekten uyuyordu. Belki sadece gözlerini dinlendiriyordu ama içimdeki ses uyuduğunu söylüyordu.

Çantamı elime alarak sessizce yanına yaklaştım. Çantamı, onun uzandığı koltuğun yanına bıraktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kravatını eline almıştı. Gömleğinin yakaları kırışmıştı. Bakışlarım pürüzsüz çenesinden yukarıya tümsekleri aşarak yavaşça çıktı. Profesyonel bir tırmanışçı gibi burnunun doğrultusunda uzanarak gözkapaklarına kadar tırmandım usul usul. Sık, koyu kirpikleri nakış nakış işlenmiş gibi muntazam şekilde diziliyordu. Büsbütün yoğun çilleri burnunun etrafına dağılmıştı. “Benim çillerim de seninle aynı yerde.”

Burnunun üzerindeki koyu renkli çillere bakarak çantamı koyduğum koltuğun yanına oturdum ve Meliha Hanım’ı beklemeye başladım. Ellerimi çeneme dayayarak göz ucuyla ona bakarken huzursuz bir uykunun rehabetinde olduğunu gördüm. Kirpikleri bir an için kıpırdandı ve yanığını koltuğun yüzeyine sürterek ellerini kollarına daha çok sardı.

Acaba üşüyor muydu?

Koltuğa bıraktığı ceketini aldım ve sessizce hareket ederek ceketini kuvvetli omuzlarına bıraktım. Gözünü açmasından korkarak doğrulduğum sırada salonun kapısı tiz bir ses koparak açıldı ve bakışlarım oraya düştüğünde, Meliha Hanım’ı bir şaşkınlık içinde buldum. “Müsait miydiniz?”

Geriye doğru sıçrarken cevap vermeye çalıştım. “Şey, tabii.”

Kapıyı arkasından kapattı ve sıkıca tuttuğu bilgisayarla yanımıza doğru yürüdü. Bilgisayarını sahnenin üzerine bırakarak dikkatli gözlerle bizi süzerken, “Uyuyor mu o?” dedi, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Kafamı sallarken, “Yorgun olmalı,” diyerek iç çektim.

Biraz şaşırmış görünüyordu. “Yorulmuş mu? Hiç böyle şeyler yapmaz. O her zaman planlıdır. Ne oluyor bu adama, anlamıyorum,” diye fısıldadı.

Evet, benim tanımaya başladığım Hazer Han da onun tasvir ettiği gibi planlı bir adamdı. Vefa borcumu ödemenin sırasıymış gibi onu korumaya çalıştım.

“Gece hiç uyuyamadı ki.”

Meliha Hanım gözlerini kocaman açtı. “Gece uyuyamadı derken? Sen nereden biliyorsun tatlım?”

Durumu toparlama telaşıyla mırıldandım. “Ta... tahmin benimkisi. Uyumuş olsa şimdi uyuyakalır mıydı? Siz kalır mıydınız? Ben kalmadım. O kalmış, demek ki uyuma...”

“Sakin ol tatlım.” Meliha Hanım kıs kıs güldü. “Öyle diyorsan öyledir tabii.”

Bakışlarımı kaçırdım. Yalan söylemek bana hep kötü hissettirirdi. “Sessiz olalım, uyanmasın.”

Bakışlarını Hazer Han’a dikerek ellerini belinin iki yanına yaslar, “Nasılsa uyandıracağız,” diyerek Hazer Han Bey’e yaklaştı ve onu uyandırma girişiminde bulunacak oldu ki, kendime engel olamayarak, “Uyandırmayın,” dedim. “Uyusun, bugün biz beraber çalışırız.”

Gözleri omzunun üzerinden bana hizalandı ve yüzünde karmaşık bir ifade oluştu. “Düşündürücü.”

Avuççılarımı kaşardım. “Düşündürücü olan nedir?”

“Sadece bir burs veren ile bir balerin olarak görünmüyor olmanız.”

Nazik bir gülümsemeyle karşımdan uzaklaştı ve sahneye yürüdü. O çekildiğinde Hazer Han’ın önü açıldı ve kafamın içinde ağır bir soru işareti taşıyarak onun yüzüne bakakaldım. Ne olmuştu sanki uyandırmasına izin vermediysem. Gece benim yüzümden uyumadıysa şimdi elbet uyumak en büyük hakkıydı.

Sahneye çıktığımda Meliha Hanım bana sürekli izlediğimiz o videolardan birini açtı ve izlememi istedi. Videoyu izledikten sonra pointerimi giymiş, askılımla ve taytımla kaldığımdaysa baleye başlamıştım. Hiç durmadan, iki saat boyunca yorulsam da dinlenmekle bile vakit kaybetmeden çalıştım. Dans söz konusu olduğunda ben ateş etrafında dönüp duran pervaneydim. Parmak uçlarında yüksel, tabanlarına bas, kollarını aç, bacaklarını kıvrır, dönüşünü yap, dön. Yorulsan da dön. Çünkü dünya hep senden daha hızlı dönecek ve senin bu hıza ayak uydurman gerekecek.

İki saat sonunda yorgunca sahneye yığılıp gözlerimi sıkıca yumduğumda, Hazer Han’ın nasıl olup da hâlâ uyuyabildiğini düşünüyordum. Dans sırasında istemsizce sürekli ona bakmış, her defasında uyumaya devam ettiğini görmüştüm.

“Çok terlemişsin, üşüyeceksin.”

Şaşırdım, çünkü sesini duymaya en hazırlıksız olduğum bir andı ve tanıdık sesini kulaklarıma ulaştığında tavana bakan gözlerim büyümüştü. Hazer Han’ın vakur adım sesleri kulağımı doldurdu. Uyanmış, yanıma geliyordu. Elimdeki havluyla boynumun nemini silerken, pozisyonumu

düzeltilme telaşına düştüm ama Hazer sahneye tamamen yaklaşarak kalçasının üstünde, sahneye oturduğunda zamanım kalmadı. Bacaklarını sahneden aşağıya bırakarak, hafifçe bana meyilli vaziyette, ellerini sahnenin üzerine yaslayarak oturmuştu. Başım, kalçasının yanına denk gelmişti ve bacaklarım sahnenin ortasına doğru uzanmıştı. Göğsümün üzerinde, elimde bir havluyla, şaşkın şaşkın ona bakarken, “Gözlerini hep böyle kocaman açıyorsun,” dedi ve gözlerini kocaman açarak benim taklidimi yaptı. “Komik oluyorsun.”

Gözlerimi kocaman açmaya devam ettim. “Fakat hiç güldüğünüzü görmedim. Komikse neden gülmüyorsunuz?”

“Alay ettiğimi düşünme diye.”

Boğazımdan bir yutkunma geçti. “Alay ettiğinizi düşünürsem ne olur ki?” diye sordum, kısıkça.

“Her nedense hakkımda kötü şeyler düşünmeni istemiyorum.”

Gözlerinde bir gram bile uyku mahmurluğu yoktu, aksine parlak ve sivri bakışlarla süslenmişti. “Düşünmüyorum ki,” dedim hesapsızca.

Yurkunuşuyla beraber çenesi seğirdi. “Düşünme.”

“Hiç düşünmem.”

Bakışları bir an için ıslak boynuma kaydığında hâlâ sahnenin ortasına uzanıyor olduğumu hatırlayarak ürperdim. Doğrularak sırtımı kaldırıp da yerde bağdaş kurduğumda, Hazer Han’ın soluklandığını duydum. Şimdi önüme baktığım için arkamda kalan yüzünü göremiyor olmanın rahatlığı içindeydim. Onun yüzüne bakınca... Bir tuhaf oluyordum işte.

“Beni neden uyandırmadınız?” Hazer Han bu soruyu sorduğunda, aslında içten içe ondan böyle bir soru beklediğimi fark ettim. “Seni izlemem gerekiyordu.”

Devamında asabiyetle kurduğu cümle karşısında iliklerime kadar ürpererek mırıldandım. “Ama siz gece benim başımda beklediğinizi söyleyince ben uyandırmayı istemedim. Uykunuz vardı ki, uyuyordunuz.”

Duraksadı. “Yaa...”

“Hıhı.”

“Baksana bana bir.”

Havluyla telaşla enseme kaydırırken omzumun üzerinden ona döndüm ve bakışlarımız tesadüfen değil, bu sefer isteyerek keşişti. *Ona bakınca en güzel masallarda hiç ölüm olmaz,* diye düşündüm. “Baktım.”

Gözlerini gözlerimden indirerek yüzümün her tarafında bana ağır bir işkence çektirmiş gibi yavaşça gezdirirken nefesimi tutuyordum. O öyle bakarken, elimi yüzüme kapatmamayı nasıl başardım bilmiyorum ama yüzümü izlemeyi başladığı yerde, gözlerimde tamamladığında, kusursuz dizilimli kirpikleri kıpırdandı. “Senin, üzerinde çalışabileceğim bir yüzün var.”

Cümle o kadar anlamsız geldi ki şaşıramadım bile. “Efendim?”

“Sadece düşünüyorum.”

Beyaz bir mendil çıkararak bana uzattı. “Terlemişsin ya,” dedi, açıklayarak. “Sırtına koy da üşütme.”

Omuzlarım çöktü. Nasıl? Babamın yaptığı gibi mi? Terlediğimde sırtıma koyduğu bezler gibi mi? Bunu yıllar sonra bambaşka bir adamdan duymak beni alabora etmişti. Yine de, “Olmaz,” demeyi başardım, nezaketimi koruyarak. “Hiç gereği yok, mendilinizi neden harap edeyim?”

Homurdandı. “Korkma, sümüklü değil.”

“Ondan değil.” Asabiyetle homurdandığı cümle bana her nedense komik gelmişti. “Ziyan olmasın diye.”

“İyi!”

Mendilini tekrar cebine koyduğunda, bakışlarımı kaçırarak havluyu ensemden indirdim ve doğrularak ayağa kalktım. O hâlâ orada otururken, dağınık saçlarımı elimin tersiyle sırtıma atarak basamaklara yöneldim. Saçlarım... En son bir lastik vardı, yine mi düşmüştü? Omzumun üzerinden sahneye dönüp baktım. Hazer Han da ellerini ceketinin cebine sokmuş, etrafa bakınıyordu. “Ne oldu?”

“Lastiğim yine kaybolmuş.”

“Bak sen şu işe.”

Çantamda başka lastik olmalıydı ama içi o kadar kalabalıktı ki aramakla uğraşmak istemiyordum. Çantanın üzerine bıraktığım fermuarlı bluzumu alarak giydim ve fermuarını kapattım. Hazer Han kalkmıştı. Ceketini alacağından olsa gerek koltuklara yaklaşıyordu. Fakat arkamda durduğunda ve ben pointlerimi çıkarmak için arkamı döndüğümde yüz yüze gelmemiz kaçınılmaz oldu. Bakışlarımla, geçmem için yol vermesini istediğimde, “Seç birini,” dedi ve iki yumruğunu önüme uzattı.

Yumruklarının tersini çevirmiş, karnımın hizasında tutuyordu.

“Lastiğin bir tanesinin içinde. Bulursan sana veririm.”

Bulduğu lastiğimi doğrudan vermek yerine böyle bir oyuna başvuru-yordu. “Solda mı?”

“Birini seçmelisin.”

Kemikli, damarlı sol eline bakıyordum. Dudaklarım kıvrıldı. “Solda bence.”

“Sana göre mi sol bana göre mi sol bilemem.” Omzunu silkti, epey eğleniyordu benimle. “Göstermelisin.”

İyi madem, gösterirdim. İşaret parmağımla sol elini gösterdim. “Ben-ce bunda. Ki öyle olmasa bile lastiğimi vermeniz gerekir, sonuçta o ben...”

Sol avucunu açtığında siyah lastiğimi görünce daha fazla konuşmadan uzanıp lastiği aldım. Küçük bir gülümseme dudaklarımı yoklarken hızla saçlarıma uzandım ve dalgalı saçlarımı topladım. Bu sırada Hazer Han öbür elini yumruk halinde cebine sokmuştı.

Üzerime siyah ceketimi giyerek çantamı sırtıma attığımda Hazer Han da ceketini giyinmiş, kravatını eline sararak benden önce salonun kapısına yürümüştü. Çantanın ağırlığına alışmaya çalışarak ellerimi ceplerime soktum. Onun arkasından salondan çıktım.

Binadan ayrılırken telefonum cebimde titredi. Ben telefonumu açmakla oyalanırken, Hazer Han’ın merdivenleri çoktan indiğini gördüm. Telefonu açtığımda bir şey dememe kalmadan Gazel davrandı ve nefes nefese, “Sa... Safır,” dedi. Sesindeki parçalanmışlığı hissettiğimde olduğum yerde çakılı kaldım. “Ya... Yardımına ihtiyacım var. Elim, elime bir şey oldu. Kanı durmuyor, korkuyorum! Acıyor Safır, kıpırdatamıyorum. Gel de yardım et ne olursun!”

Korku yüreğime çöküverdi ve ben ilk birkaç saniye yağmalandığım endişe yüzünden konuşamadım. “Çok... Çok mu acıyor Gazel?”

Hıçkırıklara boğulmuştu. “Galip bana o kadar kötü davrandı ki... Elime cam girdi, yerimden kalkamıyorum. Lütfen gel de yarama bak, lütfen!”

Titreyen bacaklarla merdivenlere koştım. “Ben hemen geliyorum tamam mı? Sakın kıpırdatıp canını yakma. Gazel, hemen yetişeceğim.”

“Biliyorum.” Burnunu çektiğini, küçük küçük hıçkırdığını duydum. “Üzülme ama. O... o kadar acımıyor.”

Telefonu kapattığım gibi merdivenleri indim. Kaldırımda durarak etrafıma bakındım. Gazel’in evi bir hayli uzaktaydı. Taksiyle de gide-

mezdim. Üstelik sahafı aramalı, durumu izah etmeliydim. Gazel'in yanına gitmeli, yarasına derman bulmalıyım. Kaldırımında aptal gibi dikilirken, bir kornanın gürültülü şekilde çaldığını duydum. İrkilerek döndüğümde Hazer Han'ın arabasının önünde, endişemi anlamayarak bana baktığını gördüm. Kerem arabada olmalıydı ki kornaya basarak dikkatimi çekmişti.

Hazer Han bana yardım eder miydi?

Cevabı yüreğimden duydum.

Trafiği kontrol etmeden kendimi caddeye attım. Hızlı adımlarla karşıya geçtiğimde kaşlarının çatıldığını gördüm. Mesafeyi eriterek karşısında durduğumda dudaklarının aralanmıştı. Ondan önce davranarak telaşla konuştum. "Beni bir yere götürür müsünüz?"

"Bir daha trafiği kontrol etmeden caddenin karşısında geçme. Sakın Safır!"

Kafamı itaatle salladım. "Tamam."

"Gidelim."

Ağlayacak gibi hissederek ve bu hissi savuşturmaya çalışarak burnumu çektiğimde, arabanın kapısını açtı ve ben içeriye girerken, Behram'ın ön koltukta olduğunu gördüm. Bu beni bir an yavaşlattıysa da durmadan koltuğa yerleştim ve Hazer'in kapıyı kapatmasıyla beraber cama yaslandım. Hazer Han arabanın etrafını dolanarak diğer kapıdan girdi ve koltuğa yerleştiğinde, bu üç adamın içinde kafamı kucağımdan kaldıramadım.

"Merhaba Safır." Behram'ın dingin sesini duyduğumda nefesimi toparlayarak, "Merhaba," diye karşılık verdim. "Kusura bakmayın... Ben, işinizden mi ettim sizi?"

"Endişeye kapılma lütfen." Behram, gülümseyen bir suratla açıkladı. "Yalnızca öğle yemeği yiyecektik. Sorun yok, size eşlik ederim."

İyiliği gözlerimi doldurdu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Eee." Kerem hevesle konuya dahil oldu. "Nereye gidiyoruz? Bu arada merhaba Safır Hanım, bugün nasılsınız? Yine pek güzelsiniz maşallah. Aman yanlış anlamayın, ablam gibi sevdim ben sizi."

Hazer Han sabırsızca soludu. "Kerem, sen yirmi altı yaşındasın."

"İlahi Hazer Bey." Kerem güldü. "Yok otuz! Allah aşkına Safır Hanım, gösteriyor muyum?"

Endişemin yoğunluğu yüzünden konuşamamıştım. “Kerem, Hazer oturduğu yerden üstüne uçacak,” dedi Behram, çaktırmasa da onların atışmasından eğlendiği belli oluyordu. “Sinirlendirme onu, çok çabuk öfkelenir bilirsin. Gelmeşe şeytanın oyununa keşke hemen...”

“Ne yapayım, Safır Hanım’ın yanında ağzını hiç bozmuyor.” Ben kaşlarımı çatarak gözlerimi Hazer Han’a çevirirken, Kerem nasıl bir cesaretle bilemem ama devam etti. “Ben de en çok o zaman kendisiyle şakalaşıyorum.”

Behram kafasını eğerek güldü. “Hazer hâlâ arabada Kerem, dikkat et de bugün yalnız kalmayın; sana bilendi herhalde.”

Kerem cevap verecek oldu ki, Hazer Han tısladı. “Susun artık!”

Hem Behram hem de Kerem sessizleştğinde, gözlerimi hâlâ Hazer Han’ın üzerinde tuttuğumu fark ettim. O ise dikiz aynasına, Kerem’e sert sert bakıyordu. Evet, Kerem, Hazer bu durumu unutana kadar onunla yalnız kalmasa daha iyi olabilirdi. Hazer Han önüne dönmeden hemen önce bakışlarımı kaçırarak cama döndüm ve adresi vererek sessizliğe gömüldüm. Bundan kısa zaman önce bana üç adamla aynı arabanın içinde seyahat edeceğimi söyleseler inanmazdım ama şu an yapıyordum. Fakat gerçekten, hiçbirinin bana zarar verebileceğini bir an bile düşünmüyordum.

Hazer verdiğim tarifi, kapısından kovulduğum o ev olduğunu anladığında bana hızla dönerek neden oraya gittiğimi sormuştu. Ona, Gazel’in elinin kesildiğini söylediğimdeyse cümlelerimize kulak misafiri olan Behram, kız kardeşinin hemşire olduğundan ve hemen yardımımıza geleceğinden söz etmişti. Benim ağzımı açmama kalmadan kardeşini arayıp adresi vermişti. Gazel’in beni çağırdığı yere kalabalık halde gidiyorduk.

Araba yavaşlarken durduğunda bir an o bahçe kapısına baktım ve etrafa savrulmuş eşyalarımı görür gibi oldum. Bu eve bir daha gelmeyeceğimi söylemiş olmama rağmen şu an buradaysam tek sebebi Gazel’di. Kendimi hızla arabadan dışarıya attım ve koşutarak bahçe kapısından girerken dönüp geridekilere bakmadım. Sokak kapısı ardına kadar açıldı ve bu korkumu pekiştirmişti. Titreyen ellerimi ağzıma kapatarak kapıdan içeriye girdim ve kısa holü yürüdüğümde salonun ortasında Gazel’i gördüm.

Hıçkırıklarla ağlıyordu.

Çantamı sırtımdan fırlattığım gibi onun önünde diz çöktüğümde, irkilerek başını kaldırdı ve ağlamaktan şişmiş, sıırıslıkla olan yüzüyle bana döndü. Çok üzgün görünüyordu. “Gazel...”

“Elim...”

Soluğumu tutarak bakışlarımı hafifçe önüne çevirdim ve elinin içine girmiş olan cam kırığını görerek bayılacak gibi oldum. Elinden kan akıyor, üstünde oturduğumuz haliya dökülüyordu. Etrafta cam kırıkları vardı. Orta sehpa tuz buz olmuştu. Bir kez daha Gazel’in eline baktım ve o an içimden *keşke bu cam benim elime girseydi* diye düşündüm. *Senin eline değil, benim elime.*

“Şştt.” Onu sakinleştirmek isteyerek güzel yüzünü avuçlarımdan içine aldım ve burnum sızım sızım sızlarken gülümsemeye çaba gösterdim. “Korkuyor musun? Korkma. Canın acıyor, biliyorum ama Muazzez geldi, o sana yardım edecektir. Behram onun çok iyi bir hemşire olduğunu söyledi. Nasıl oldu bu canımın içi?”

Burnunu gürlürlü şekilde çekerek gözlerini kırpıştırdı. “Be... Behram mı? Muazzez de kim?”

Ben cevap vermek üzereyken bakışları omuz hizamın yukarısına tırmandı ve o an, arkamda kim olduğundan emindim. Hazer Han ve Behram içeriye girmiş olmalıydı. Gazel’in eline bakarsam ağlayacağımı bildiğimden arkaya döndüm ve Hazer Han ile Behram’ın yanında Muazzez’i gördüm. Gelmişti. Umduğumdan da erken vakitte buradaydı. Elinde siyah bir çanta tutuyor ve Gazel’in eline bakıyordu.

“Yardım eder misin?”

“Elbette.” Gazel onlara şaşkınca bakarken, Muazzez yanımıza gelerek benim gibi Gazel’in önünde diz çöktü. “Merhaba.”

Gazel şaşkınlıkla Muazzez’e bakarken, ağlamayı kesmişti. Utanmış olmalıydı. İkimiz de yabancı insanların yanında ağlamaktan çekinirdik. Muazzez trençkotunu çıkararak siyah, düğmeli tuniğiyle kaldığında siyah çantasını açtı. Geniş çaplı bir ilk yardım çantasıydı bu.

Uzun sürenin ardından “Merhaba,” diyerek ona karşılık verdi Gazel, titreyen sesiyle. Muazzez’i baştan aşağıya şaşkınlıkla izledi. “Affedersin... Sen kimsin?”

“Muazzez.” Geniş bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı ve adını söylediikten sonra Gazel’in eline uzandı. “İzin verir misin, camı çıkaralım?”

Korkuyla sordum. “Acırsa?”

“Acımaz.” Hazer Han’ın sesi güven verici, sakindi. “Muazzez’in eli hafiftir.”

O nereden biliyordu ki bunu? Muazzez, Hazer Han’ın dediğiyle beraber daha çok gülümsedi ve yanaklarına renk geldi; kızarmıştı. Yutkunarak Gazel’e döndüm ve hâlâ garip bakışlarla Muazzez’i süzdüğünü gördüm. “Cam çok içeride değil,” dedi Muazzez, Gazel’in elini nazikçe kavrarken. “Gerçekten elim hafiftir. Lütfen gerilme ve elini kasma. Yavaşça çekip hemen pansuman yapacağım.”

Gazel kafasını sallayarak onu onayladıktan sonra bakışlarını benim arkama çevirdi ve göz ucuyla baktığımda Behram’ı incelediğini gördüm. Behram kaşlarını çatmış, Muazzez’in müdahalesini izliyordu. Ben önüme döndüm ama Gazel Behram’a bakmaya devam etti.

“Evet, şimdi pansuman yapacağım.” Muazzez cam parçasını elinin üzerinden çıkarıp bir köşeye bıraktıktan sonra bir yığın pamukla kanı temizledi ve hemen tentürdiyot yardımıyla kesiği mikroptan arındırdı. “Çok acımadı inşallah.”

Gazel irkilerek bakışlarını Behram’dan aldı ve onun yüzüne çevirdi. “Elin hafifmiş gerçekten.”

Muazzez nazik bir gülümsemeyle yanıtladı. Bir sargı bezi çıkararak Gazel’in elinin etrafına sararken, hepimiz bu garip sessizliği sürdürdük. Muazzez hızlı ama yumuşak şekilde Gazel’in sargısını tamamladığında, “Daha iyi misin?” diye sordu Behram. Gazel hızla başını kaldırarak ona baktı. Tebessüm ederken başını sallıyordu.

“İyiyim... Bu arada hoş geldiniz, siz de benim yüzümden sanırım buraya sürüklendiniz. Kusura bakma.”

Behram sakallarını kaşıdı. “İyi ol.”

Gazel gözlerini Behram’dan ayırmıyordu ama Behram’ın bundan rahatsız olabileceğini düşünmeliydi. “Çok şükür kesik derin değildi Gazel, nasıl oldu bu?”

Gazel ıslak gözlerini bana çevirdiğinde Muazzez onun elini bırakarak eşyalarını topladı. Hazer Han ve Behram sessizce bizi izliyordu. Gazel’in gözleri dolu ve kederliydi. Dudakları titredi ve yalnızca, “Galip,” diyebilirdi. İnsanın yarası neredeyse canı orada olurmuş ya, benim canım şimdi Gazel’deydi. “Tartıştık.”

Eğer bilerek kardeşimin canını yakmaya kastettiyse onu paralırdım! Beni de incitmişti ama fiziksel değildi. Gazel'in sağlıklı olan elini alarak gözlerinin içine baktım. O an bir şey dememe gerek kalmadan beni anladı. *Işığımızı çaldılar, karanlığımızdan şikâyet edenler.*

"Affedersin, Galip kimdi? Eğer o yaptıysa bu durumu polise şikâyet edebilirsin." Muazzez Gazel için endişe duymuş olmalı ki, samimi bir şekilde devam etti. "Bizler de tanık olur, anlatırız."

"Abim!" Gazel aniden, elimi sıkarak konuştu. "Galip, a... abim."

Şaşkınlıkla haykırmamak için dudagımı sertçe ısırdım ve kocaman gözlerle bakakaldım. Neden böyle bir yalan söylüyordu? Gazel âdeta gözlerimin içine bakıp sessizce yalvardığında bunu inkâr edemedim ama gerçeği bilen Hazer Han'ın soluduğunu duyduğumda omuzlarım utançla çöktü.

Muazzez Gazel'e daha fazlasını sormadı ama bu sessizliği, "Yaa," diyerek Hazer Han bozdu. Ses tonunda yalan söylenerek kandırılmış olmanın hissi vardı. Agresifleşmişti.

"Kimsesiz olduğumu sanıyorduk. Yanlış anlama, yetimhanede büyüdüğün için."

Gazel'in dudakları dehşetle aralanırken, yetim olduğumuzun bu kadar açıkça yüzümüze vurulmasından utanarak Gazel'in eline sıkıca sarıldım. Neyse ki sırtım ona dönüktü ve beni göremezdi. "Böyle rahatsız edici şeyler deme," diye Hazer Han'ı azarladı Behram. "Demek ki varmış abisi."

Dönüp onlara bakmak kaçınılmaz olduğunda Gazel ve Muazzez'in de onlara döndüğünü fark ettim. Hazer Han ve Behram yüz yüzeydi ve Hazer sanki ağzını açıp gerçeği söylememek için dudaklarını sertçe birbirine bastırıyordu. Hazer üstdudağını ağzının içine alarak ağzının içinde bir şeyler geveledi ve hemen sonra sırtını çevirerek çıkışa yöneldi. Bu... Gerçekten kötü olmuştü.

"Bazen sinirlenir." Muazzez kanlı ellerini havaya kaldırdı ve tatlı bir ifadeyle Gazel'e gülümsedi. "Lavabonu kullanabilir miyim?"

Gazel ona banyoyu tarif ettiğinde odada bir tek Behram kalmıştı. Önüme dönerek Gazel'in kıpkırmızı yüzüne baktım ve sebep bulamadığım yalanına, hatasına rağmen ona kıyamadım. Anlayamıyordum. Bu yalan ayağına dolanırsa ne olur, hiç mi düşünmemişti? Ona bakarak

başımı iki yana salladığımda yüzüne utanç dolu bir ifade yerleşti. Behram ensesini sıvazlayarak bakışlarını bir an için bize çevirdi ve hemen aşağıya düşürdü. “Şey, acıyor mu?”

Gazel hevesle, Behram’ın ona bakmadığı kadar Behram’a bakarak cevap verdi. “İyiim, acımıyor.”

“Acımasın.”

İkisi de bakışlarını kaçırarak etrafa baktığında, Gazel’e bu yalanı söyleten ihtimal ilk kez o an aklımı yokladı. Gerçekten mi? Yalanı bu yüzden mi söylemişti? Onun elini sıkıduğmda gözleri tekrar bana döndü ve mavi bakışları, ok gibi saplanıp yüreğimin üzerinde durdu.

“Muazzez kim?” diye bana yönelerek sordu fısıltıyla. “Behram’ın karısı mı?”

“Kız kardeşi.”

Derin bir nefes vererek omuzlarını serbest bıraktıktan sonra, “Zaten karısı olsa, Hazer Han’a öyle bakmazdı,” diyerek devam etti, yine kısık bir sesle. “Pek bir kızardı Hazer Han onu övünce, üstelik elimi tuttuğu için hissettim; heyecanlandı da. Sanırım abisinin dostuna gönlü düşmüş.”

Abisinin dostuna gönlü düşmüş.

Gönül birine nasıl düşerdi? Benim gönlüm hiç kimseye düşmemişti. Ben Muazzez’e baktığımda böyle bir şey hiç görmemiştim ama Gazel’in ilişkiler konusunda benden daha çok tecrübesi vardı. Muazzez gerçekten Hazer Han’a karşı bir şeyler hissediyor olabilirdi... Yanağımın içini sertçe ısırarak Gazel’in yaralı eline keder dolu bir bakış attım. O da uzaktan uzağa Behram’a baktı.

Ona *bakma* diyemedim. *Bakmaman lazım*, diyemedim. Sadece sustum.

“Babacığım, söyler misin canavarlar mı daha kötüdür ejderhalar mı?”

Babam susuyor, saçlarımı okşuyor, derin bir iç çekiyor. “İnsanlar,” diyor. “İnsanlar Yakut’um. Ne ejderhalar ne canavarlar... Sadece insanlar.”

Rüzgâr araca sertçe çarparak uğulduyor, hafifçe ürkmeme sebep oluyordu. Dışarıyı izleyerek gideceğim yere varmayı bekliyordum. Akşam olmuş, şehir iyiden iyiye ıssızlaşmıştı. Behram ile Muazzez’i az önce

caddede indirmiş, yola beraber devam ediyorduk. Çıkmadan evvel Gazel'in evini temizlemiş, onun için bir şeyler hazırlamış, öyle ayrılmıştık. Onu Galip ile yalnız bırakmayı istemiyordum ama onu yanımda, nereye götürebilirdim ki?

Benim bile gidecek bir yerim yokken...

Aslında onun yanında kalmayı isterdim, zaten Gazel de bunun için ısrar etmişti fakat o evde bir daha kalamazdım. Galip'le bir daha karşılaşıp rencide edilip aşağılanamazdım. Üstelik Hazer Han o evi o kadar sevmiyordu ki, bir ara kötü kötü kapıya baktığını görmüştüm. Gazel'le en kısa zamanda görüşmeli, olanları anlatmasını istemeliydim. Galip onu incitiyorsa onunla kalmak zorunda değildi.

"Kerem, arabayı sağa çek, ben devam edeceğim."

Tavan lambasının aydınlattığı araçta Hazer Han'ın silüetini camın üzerinde görebiliyordum. Eliyle çenesini sıvazlıyor, doğrudan ön koltuğa bakıyordu. Kerem onun sesindeki ciddiyeti idrak ederek herhangi bir şey demeden arabayı yavaşlattı ve kenara çekerek durdurdu.

"Yer mi değiştiriyoruz Hazer Bey? Siz şoför koltuğuna geçtiğinizde ben de Safir Hanım'ın yanına mı geçeceğim? Yorulmuştum zaten direksiyon sallaa..."

"Sen buradan ayrılıp yoluna tek devam ediyorsun." Hazer Han arabanın kapısını açtı ve bir ayağını dışarıya çıkardı. "Arabayı ben sürerim."

Hazer Han tamamen dışarı çıktığında, Kerem omuzlarını silkerek güldü. "Ha, siz... İlahi Hazer Bey, tamam tamam. Baş başa kalın tabii canım."

Hazer Han ona nasıl baktı göremedim ama Kerem hızla arabadan inmiş, şoför koltuğunu boş bırakmıştı. Hazer Han sakince koltuğa yerleştiğinde, Kerem patronunun kapısını örttü. Bu açıdan baktığımda sadece göğsünü görüyor, yüzünü göremiyordum. Hazer Han ona cins cins baktıktan sonra yoldan çekilmesini istedi. Kerem yoldan çekildiğinde, ellerini direksiyona yerleştirerek arabanın hâkimiyetini kazandı. Neden böyle yapmıştı, anlamamıştım.

"Ön koltuğa geçebilirsin. Yani, geçmek ister misin?"

Parmaklarımla dizlerimi sıkarak onun koltuktan taşan omzuna bakakaldım. Saçlarımı nedeni bilinmez bir heyecan ve telaşla kulaklarımın arkasına doğru itirdim.

“Hiçbir arabanın ön koltuğunda seyahat etmedim.”

Beklemediği bir cevap vermiş olmalıyım ki direksiyona dizili duran parmakları bir an duraksadı. “Nasıl? Hiç mi?”

Bindiğim tek özel araç Hazer Han’inkiydi.

“Hiiiç,” dedim farkında olmaksızın uzatarak. İkimiz de oldukça alçak bir sesle konuşuyorduk. “Yani şey, Gazel’in arabasından başka bir arabada seyahat etmedim. Rahat edemem tanımadığım insanların arabasında.”

“Beni tanımıyor musun?”

“Tanımıyorum,” diye yanıtladım, içimden geldiği gibi.

“Belki biraz tanıyorsundur,” dedi, benim kadar kısık bir sesle. Direksiyondaki parmakları sıkılaştığında, ellerimin içindeki teri dizlerime sildim. “Evimi bile biliyorsun. Ailemden başkası evimi bilmez.”

Beni ayrıcalıklı kılan neydi peki?

Ev bilmeyen bir kıza, evini niye göstermişti ki o zaman?

“Behram ve Muazzez de biliyor,” deyiverdim.

“Onlar başka.” Direksiyonu sağa kırdı ve araba köhne bir sokağa girerek karanlığın içine daldı. “Yani, onlar arkadaşım, bilmelerinin bir sakıncası yok.”

“Belki benim bilmemin bir sakıncası vardır.” Üst dudağımı dişleyerek bakışlarımı dikiz aynasına kaldırdım ve onun gözleriyle karşılaştım. “Belki evinize girer, odanızdaki dolapta bulunan kasadan paranızı çalabilirim.” Ellerimi iki yana açarak hafifçe gülümsedim. “Malum, şifresini de biliyorum.”

Gözlerinde bir meydan okuma belirdi ve bu benim nefesimi kesti. “Yatak odama girersin yani?”

“Ka... kasa için.”

Sol dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı ve gözüm o kıvrıma ilişti. “Küçük hırsız,” dedi gözlerini benden çekmeden. Gölgelemin arasında kalmış bu gözlerde, bu zamana ait olmayan bir şeyler vardı. “Kandırma beni. Senin ne elin gider günaha ne de dilin.”

“Babam beni böyle yetiştirdi.” Bir an nedendir bilinmez, bunu fısıldamıştım. “Benden yalnızca kalbimi temiz tutmamı istedi. Ben de öyle yapıyorum, yani umarım yapabiliyorumdur.”

“Babanı da tanıyorsun?”

Cevap vermedim. Ever, genelde yetimhanede yetişen insanlar öz ailelerini tanımazdı; Gazel gibi. Fakat ben tanıyordum, babamın ölümü ve annemin aklını kaybetmesi sonucu, beş yaşında oraya götürülmüştüm. O sabahı hatırlıyorum da... Ne beter ne kahır dolu bir sabahmış. Annemin sabah vaktinde eve dönüşü, babamı ipin ucunda görerek ağzı dolusu çığlıklar atışı, ambulansın, polislin gelişi... Bir zaman sonra elimden tutularak o yetimhaneye götürülüşüm...

Babacığım, ağlayacağım galiba. Lütfen kapa gözlerini, görme beni.

Bir ağlasam hiç duramazdım, biliyordum. Çığlık atsam susamazdım, bunu da biliyordum. O yüzden her zaman ıstırapımı bastırırdım. Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırdım ve camdan dışarıyı izledim. Arabanın nereye sürüyordu? Bana bu sefer *evin nerede* diye sormamış, *seni nereye bırakayım* dememişti. O halde bu araba nereye gidiyordu?

Araba bir müddet sakince yol aldıktan sonra motor yavaşlamaya başladı. O an kafamı etrafta çevirmeyi akıl edebildim. Sokağın sonundan sahile inmiştik ve baktığımda çarşaf gibi serilen denizi görebiliyordum. Arabanın burnu sahile, denize bakıyordu ve dalgaların yükseliş hızıyla beraber suların etrafa sıçradığını görüyordum. Issız, karanlık bir bahar akşamıydı.

“Neden buradayız Hazer Bey?”

Parmaklarını usulca direksiyondan ayırdı ve motor sustu. “Ben o kadar soğuk birisi miyim?”

“Affedersiniz, neden?”

Kıpırdandı. “Hep mesafeli hitap ediyorsun da o yüzden sordum.”

“Nasıl yani?”

“Her neyse.” Bir çırpıda boynundaki kravatı çekip çıkardı ve yanındaki koltuğa atarak gömleğinin ilk birkaç düğmesini açtı. Ellerini tekrar direksiyona sararak başını arkaya attı ve gürültülü şekilde yutkundu. “Öne gelmek ister misin?”

Fısıldadım. “Neden?”

“Yıldızlar buradan daha güzel görünüyor.”

Yıldızlar... Evet, birçok insan gibi ben de yıldızları, ayı, güneşi, aydınlığı çok sever ve bu güzellikleri yakından izlemeye bayılırdım. Buradan gökyüzü, ön koltuktan olduğu kadar bariz görünmüyordu. Oraya geçtiğimde daha net görebilirdim tabii.

"Neden burada benimle oturup yıldızları izleyeceksiniz ki?"

"Sadece... Şu an burada oturup bunu yapasım var."

Bütün gün yorulmamış mıydı? Neden evine gidip dinlenmiyordu? Ellerimi dizlerimin arasından çözerek kalçamın üstünde ileriye kaykıldım ve yanağımı, önümdeki koltuğun sırtına yaslayarak kirpiklerimin arasından ona baktım. Gerçekten yorgun görünüyordu.

"O zaman ben gideyim," dedim rahatsız olmaması için kısık sesle konuşarak. "Siz kalın, izle..."

"Nereye gideceksin?"

Gözlerini aniden açarak omzunun üzerinden bana döndü. Koltuğa doğru yaklaştığımı bilmediği için beni bu kadar yakından görmeye hazırlıksız yakalandı ve aralık dudaklarla kalakaldı. Yüzlerimiz yakın bir mesafede, birbirine hizalı halde duruyordu. Soluğunu tuttu ve gece karanlığında gözleri cayıp cayıp yandı.

"Söylesene, nereye gideceksin?"

"Bilmek zorunda değilsiniz."

Başkaldırışım onu duraksattı. "Zorunda olmadıklarımla hissettiklerim örtüşmüyorsa?"

"Hı?"

"Şapşal şapşal bakınca çizgi film karakterlerine benziyorsun."

"Böyle baktığımda mı?"

Boğazından garip bir ses fırladı. Bu bir gülme sesiydi ve o gülünce ben de hafifçe tebessüm ettim. Yanaklarım kızardı. Hazer Han gözlerini tekrar yumduğunda, dudağının ucunda sallantılı bir tebessüm belirdi. Belli belirsiz, bir bakışla kaybolacakmış gibi.

"Neden komik bulduğunuz şeylere gülümsemiyorsunuz?"

Dudakları tek bir çizgi halinde gerildiğinde, kaşlarını hafifçe çatarak yanağımı koltuğun sırtından kaldırdım.

"Sen hiç gülümsediğinde birine ihanet ediyormuş gibi hissettin mi?"

İç çektim, böyle hissetmesi ne de acıydı. "Bazen."

"Çok beter bir duygu. Sen hissetme."

"Hissedersem ne olur?"

"Şöyle şuradan..." Parmaklarını boğazının üstüne, âdemelmasının az altına yasladı. Karanlık el verdiğince onu görüyordum. "... aşağıya doğru

nefes çekiyoruz ya hani... Sen ne kadar çekersen çek sana yetmezmiş gibi geliyor. Hep soluk soluğa yaşıyorsun, hep.”

Yüzü ve vücudu gölgelerin arasından kalmış bir adamdan, karamsar bir hikâye dinliyormuş gibi hissettim. Ne olmuştu da böyle kederliydi? Fısıldadım.

“Neden böyle şeyler diyorsunuz?”

Omzunu silkti. “Böyle şeyler hissettiğim için.”

“Hazer Bey?”

Ay bulutların önüne oturarak gümüşü rengiyle arabanın içini doldurdu. “Hımm?”

“Ben gideyim mi?”

“Gitmen mi gerek?”

“Lazım değil ama...” Kalbimin üstünde bir jilet dönüyor gibi hissediyordum. “Gideyim.”

“Gitme.”

Gözlerini açtı. Beni karanlığa diz çöktüren gözleriyle karşı karşıya getirdiğinde, çıplak ellerle ateşi tutuyormuş gibi hissederek baştan aşağıya ürperdim. Yüzünün sol profili aydınlıkta, sağ profili karanlıkta kalmıştı. Ateşin yakınından bile geçmiyorken nasıl ateşi tuttuğumu hissedebilirdim ki?

“Safir Mila, ben o kızla görüşmedim.”

Müjgan’dan mı söz ediyordu? Kalbim bir an kasıldı. O geceden sonra bir daha ona Müjgan’la görüşüğünü soracak yüzü bulamamış ama merak etmiştim.

“Bir kez daha sizi onu izlemeye ikna edeceğinden bahsetmişti. Gerçekten görüşmediniz mi?”

“Sekreterimden randevu almış olmalı.” Gözünü kırpmadan bana bakıyordu. “Hanımefendiyi tanımıyorum bile.”

O kadar rahatlamıştım ki sevinçle çığlık atmamın taşkınlık olmaya çağını bilsem yapabilirdim. “Sekreteriniz randevularınızı sizden habersiz mi alıyor?”

Kafasını sol omzuna düşürdü. “Normalde böyle şeyler yapmaz. Sanırım onu azarlamalıyım.”

“Hayır,” dedim onaylamayan bakışlarla kafamı iki yana sallarken. “Kırmayın kalbini.”

“Fakat o da dolaylı yoldan senin kalbini kırmış olmadı mı?”

Hayır, bunun ne önemi vardı ki? Birinin kalbini kırıp kırmamak elimdeyse ben her defasında kırmamanın bir yolunu bulurdum. “Mühim değil,” dedim, dilimin ucuyla ateşi yokluyormuş gibi hissederken. “Ben öç almam.”

“Ben alırım.”

“Bu, bu noktada bizi ayırır.”

Koyu, muntazam kaşları sertçe yukarıya doğru kalktı ve vücudunun üst kısmıyla olduğum yere doğru yüklendi. Arabanın içini iri vücuduyla küçültmüştü. Hız ve panikle sırtımı geriye yaslayarak âdeta koltukta uflarken, kalbim dilimin ucuna fırladı. Sırtımdan içeri giren eli, kalbime giden yoldan geçiyordu sanki.

“Safir Mila, ben nokta falan tanımam.”

Hiçbir şey diyemeden sessizce ona baktığımda yakınlığından ürktüğümü fark etmiş olmalı ki geriledi. İfadesindeki muazzam boşluk kırıldı. Ellerimle koltuğu sıkarken, Hazer Han üst üste birkaç kez yutkunarak hızla arabanın camını indirdi. Gözlerini yumarak temiz havayı soludu.

Ağzımı açmadan başımı cama yasladım. Hazer Han’ın tekrar arabayı sürmeye niyeti yok gibiydi. Madem öyle, ben de yıldızları izlerdim. Altdudağımı ısırardım ve ayaklarımın ucuna koyduğum çantama uzardım. Ön gözünü açarak içini karıştırdım ve ışığın imkân verdiği kadarıyla kitabımı bulabildim.

Birinci kitabı bitirmiş, ikincisini yanılamıştım.

Dizlerimi yukarı çekerek kitabı dizlerimin üstüne koydum. Kaldığım yeri açarak okumaya devam ettim. Neyse ki tepemde yanan arabanın ışığı, kitabı okumama yardımcı edecek kadar güçlüydü. Parmaklarım kitabı etrafından kavrarken, bakışlarım sayfaya düştü ve böylelikle hikâyeyi kaldığım yerden okumaya devam ettim. Hazer Han’ın bu gayretim esnasında bana doğru döndüğünü fark etmiştim elbette. Onun kitabı muhtemelen yanında yoktu, o yüzden ben okurken o zaman kaybetmiş olacaktı. Kazanabilir, bir sonraki dileği ben dileyebilirdim. Heyecanla sayfanın yarısına inip de hikâyenin akışına dahil olmaya çalıştığımda, son bir kez de olsa dönüp Hazer Han’a bakma ihtiyacı hissettim. Bir kitabıma bir bana bakarak altdudağımı ısırıldı.

“Tersten okumazsın inşallah.”

“Hıh!”

Kitabı utançla yüzüme örttüğümde, onun gülmemek için uğraştığını düşündüm ama elimde bunu kanıtlayamazdım. O kitabı yüzümün hizasından indirmeden, ayışığının altında okudum ve o gece, bir daha onun yüzüne bakmadım. Hazer Han dönüp bana baktı mı hiç bilmiyordum ama başım yorgunlukla cama düştüğünde ve gözlerim rehavetle örtüldüğünde, uyumama ramak kaldığını biliyorum.

Uyku bir girdap gibi beni içine çekmeden önce hissettiğim son şey omuzlarımı ağırlaştıran bir sıcaklıktı.

“SADECE HAZER”

Bizim için bir şarkı çalmaya başladı ve sen geçip beni izlerken, ben senin için dans ettim.

Boğazıma kadar acıya battığım zamanlarda bir aynanın karşısına geçip kendi gözlerime bakardım. Gözlerimin içinde, gözlerimin her alanına yayılmış olan acıyı gördüğümde *sana ne yaptıklarını gör* diye bağıırırdım kendime. *Sana bunu yaptılar ama sen bununla kalmak zorunda değilsin. Kendi hayatının kahramanı olana kadar durmayacaksın!*

Rahat olmayan ama sıcak bir yerdeydim. Cildimin üzerine âdeta yapışmış gibi duran nemi, bununla beraber esen rüzgârı hissedebiliyordum. En son Hazer Han'ın arabasının arka koltuğunda kitabımı okuyordum ve görünen o ki uyuyakalmıştım.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey parlak camın ardındaki gün ışığı olmuştu. Anladığım kadarıyla sabahın erken bir saatinde, hâlâ arabanın içinde, denizin önündeydik. Her bir uzvumun ağrıdığını hissederek gerinirken, gözlerim dizlerimin önünde duran kitaba takıldı. Sayfa sayısına göz attım, epey okumuştum. Küçük bir sevinç yaşadım ve kaçamayacağımı bildiğimden kafamı kaldırıp ona baktım.

Hazer Han derin bir uykudaydı.

Buradan yüzünün ifadesini görebiliyordum. Kollarını vücuduna dolamıştı ve sanki üşüyordu. Kaşlarımı çattım ve arabanın hâlâ açık olan camına baktım. Onun tarafındaki cam yarısına kadar açıktı ve gecedен bu yana ayaz onu çarpmış olmalıydı. Bir anda camı örtme isteğiyle doldum ama camı örtmek için ön koltuğa geçmeliydim.

Kalkmak için hareketlendim ve o anda, omuzlarımdaki ağırlığın kucağıma düşmesini izledim. Hazer Han'ın ceketiydi ve parfümünün yoğun kokusu ortalığa dağılmıştı. Eğer üşümeyeyim diye üstümü örttüysen artık camı kapamadan duramazdım. Ceketini özenle koltuğa bırakıp kapıyı açtığım gibi çıktım ve az sonra ön koltuğa emaneten oturduğumda,

gözlerimi kırıştıtarak çehresine baktım. Orantılı bir surata sahipti. Kalın, gerçekten biçimli kaşları, sık kirpikleri, minicik kavisli burnu, köşeli çenesi, kalp şeklindeki dudakları... O, oturup yüzünü izlediğim ilk erkekti.

“Sen... Yakışıklı bir erkeksin.”

Yanaklarım utanç içinde kızardı ve kalbim, altınvuruşlarla göğsümü yumrukladı. Eskiden böyle şeyler düşünmezdim. Ellerimi yavaşça ağzımdan indirirken, “Bana neler düşündürüyorsunuz böyle,” diyerek onu payladım. Bütün vücuduma yakıcı bir sıcak bastırıyordu. “Sizin suçunuz vallahi.”

Gözlerimi kaçırdım, sanki beni duymuş gibi hissediyordum. Oysa derin bir uykudaydı, duymuş olamazdı. Garip bir duygu eşliğinde titriyordum. “Gördüğümü söyledim, bunda utanılacak pek bir şey yok ama utandım işte.”

Sanki beni duyuyormuş gibi ona açıklama yapmam saçmaydı ama böyle utanç dolu bir duruma düşünce elimden başkasını yapmak geliyordu.

“Ama öylesiniz yani, ben ne yapayım...”

Gün ışığında belirginleşen çillerine baktım ve hiçbirinin onun yüzünde bir kusur olamayacağını düşündüm. Rüzgâr yüzüne dokunuyordu. Onun olduğu koltuğa yaklaştım ve bir elimle kapıya uzanarak camı örtme düğmesini aradım. Bunun için kalçamın üzerinde yükselmem, kolumu onun göğsünden ileriye uzatmam gerekmişti. Dağınık saçlarımın bir kısmı gömleğinin üzerine dökülürken, düğmeye dokundum rüzgârın gelişini kestim. Camı tamamen örttüğümde tekrar yerime geçmeye yelteniyordum ki onun sesini duydum.

“Safir Mila?”

Gözlerim büyüdü ve kafamı omzumun üzerinden ona çevirirken buldum kendimi. Yüz yüze düştüğümüzde gözlerimiz kesişti ve sanki akan bir nehre düşüp boğuluyormuş gibi hissettim. “Hazer Bey,” diyebildim yalnızca.

Uykulu gözleri kırıştı. “Safir?”

“Hazer Bey?”

“Ne yapıyorsunuz?”

“Ne yapıyorum Hazer Bey?”

Hazer Han'ın bakışlarındaki renk koyulaşmıştı ve henüz tam anlamıyla ayrılmış görünmüyordu. Yutkunarak eliyle beni gösterdi. "Üzerimdesin?"

Gözlerim koskocaman oldu ve nezaketimi korumaya çalışarak, "Camı örtmek için uzanıyordum," dedim. Kendimi açıklamaya çalışıyordum ama o kadar rahat ve heyecanlıydım ki kelimelerimi karıştırıyordum.

"Sizin üşüdüğünüzü düşündüm de ben..." Yüzünün yakınlık mesafesi, kalbimi galeyana getirmişti. "Hazer Bey, ben..."

"Hazer," dedi ansızın, cümlemi yarıda keserek. Gözleri bana o kadar yakıcı şekilde baktı ki, vücudum metal olsa kaygisızca erirdi. "Sadece, Hazer."

"Sadece, Hazer mi?"

Nefes bile almıyordu. "Hazer de."

Önümde bir ateş yanıyordu sanki ve ben yürümekten vazgeçmezsem, kaçıp gitmezsem alevlerin içine düşecektim. Kendimi nasıl bir hızla geriye attım bilmiyorum ama sırtım kuvvetle araba koltuğuna çarptığında ve gözlerim doğrudan ön cama çevrildiğinde, Hazer Han da gürültülü nefesler vererek ellerini sıkıca direksiyona geçirdi. Yüzüne o kadar yakından bakmak yetmiyormuş gibi bir de bana böyle şeyler söylüyordu. Beni utandırdığı için ona kızmak istiyordum. Bir de kalp atışlarımı duysa... Aman Tanrım, ne çekinirdim suratına bakmaya.

Bir süre sustuktan sonra nefeslerimiz düzene girdi ve Hazer Han koltuğunu doğrultarak yerinde kıpırdandı.

"Şirkete geçmeden önce bir şeyler atıştıracağım," dedi tekdüze bir sesle. "Bence sen de benimle bir şeyler atıştır. Sen açsın, ben de açım. Neden birlikte bir şeyler yemeyelim ki?"

Onunla kahvaltı etmemin bir sakıncası olmazdı tabii. "Ben ısmarlasam olur," deyiverdim. O an Hazer'ın elleri tamamen gevşedi ve nefesini bırakarak mırıldandı.

"Tamam, sen ısmarla ben ödeyeyim."

Hey! "O zaman ısmarlamış olmam ki?"

"Benim ne yiyeceğimi seçeceksin. Bence ısmarlamış sayılırsın."

Tamam, makul. Birkaç poğaça alacaktım ne de olsa. "Nerede yiyeceğiz?"

"Safir Mila?"

“Efendim?”

“Sen, konuşurken çekindiğim tek kadınsın biliyor musun?”

Neyim vardı ki benim ona sürekli ürkekçe bakan gözlerimden başka? Dönüp gözlerinin içine baktım ve amber renklerinin içinde, kendi gölge-me rastladım. Birinin gözlerine bakıp kendimi gördüğüm hiç olmamıştı.

“Ben ne yapıyorum da benden çekiniyorsunuz ki?”

“Öyle bir bakıyorsun ki,” dedi ama öyle bir bakan kendisiydi. Zamanı geriye sarıp bir yolculuğa çıktım ama hayatımın hiçbir döneminde bana onun gibi bakanı bulamadım. “Her an incinmeye, her an ağlamaya müsait gibi... Yanlış bir şey söylesem yüzünü benden çekecekmışsin gibi hissediyorum ve yüzünü benden çekme diye yanlış cümle kurmamaya çalışıyorum.”

“Yüzümü sizden çekersem...”

“Olmaz! Olmasın. Olacak iş mi?”

Dünya kocaman bir ev... Kimine karanlık kimine aydınlık. Ben karanlık kısımdaydım ama ışığı sönmüş olsa bile yaşadığımız evin bir ampülü vardı değil mi? Işık yanmış da nasıl olur da yanar diye o ışığa bakıyor gibi hissettim. Ona bakarken kekeler de konuşamam diye dünyanın geriye kalanını unuttum.

Hazer Han arabayı çalıştırmak için direksiyonu kavradığında, onunla yan yana seyahat edeceğimi fark ederek yutkundum. Ellerimi ovuştururken, arabanın tavan lambasının hâlâ yanıyor olduğunu gördüm. Geceden bu yana hiç kapatmamıştı. “Işık yanıyor,” diye parmağımla gösterdiğimde, bir an duraksamadan cevap verdi. “Karanlıktan korkuyorsun diye.”

O arabayı sürerken ben oturduğum koltukta iki büküm olarak parmaklarımla oynadım. Ara sıra kafamı kaldırıp berrak gökyüzüne baktım. Bulutlar pamuk yumağı gibi görünüyorlardı. Tatlı bir maviliğe sahiplerdi ve güneş bulutların ardından yükseliyordu; rengiyle bulutların hafif pembeleşmesini sağlamıştı. Ben bulutların çizgileri dışına çıkmadan uzaktan onlara dokunurken, Hazer Han’ın ara ara bana baktığını gördüm. Veya beni gördüğünü...

Ya sen Hazer, bakmakla görmek arasındaki farkı biliyor musun?

Araba bir süre sonra bale kursu yakınlarında yavaşladığında, camdan dışarıya bakarak kafeyi görmeye çalıştım. Hazer Han arabayı müsait alana park ederek durdurdu ve dönerek arka koltuğa uzandı. Ceketini ve

okuduğum kitapları alarak bana doğru döndüğünde, “*Gracias*,” diye fısıldadım, minnetle. “Ceketinizi üzerime örtmüşünüz.”

“Balerinim üşümesin.”

Ceketini kendi kucağına bıraktıktan sonra kitaplara göz attı. İkisini de üst üste koyarken “Birtiller mi?” diye sordu, şüpheyle.

Onun elindeki kalın romanlara bakarken, ellerimi *bilmem* dercesine iki yanıma açtım. “Bilmem, belki bitmiştir.”

Bir an bu halime inanamayarak gözlerini daha da kıstı.

“Bir de sevimlilik yapıyor...”

“Söylemem ki.”

“Birtiyse... ne istediğini şimdi söyleyebilirsin?”

Bunu duymak için hazır görünüyordu, üstelik bu sefer bir şey isteyecek olan ben olursam rahatsızlık duymayacak gibiydi. “Söyleyeceğim,” dedim ve ekledim. “Ne istediğimi biliyorum.”

“Ne istediğini bilmen güzel,” dedi ve uzun süre bana baktı. Hayatıma gürültülerle girmiş olmalarına rağmen hiç kimse, onun sessizce konuştuğu kadar benimle konuşmamıştı. “Ben de ne istediğimi hep bilirim.”

İçimdeki denize bir taş attı ve suyun üzerinde seken taş giderek büyüyen dalgalar halinde genişledi. Saçlarımı kulağımın arkasına iterek önüme döndüm ve kapıya uzanıp kendimi dışarı attım. Hazer Han da benden hemen sonra dışarıya çıktı ve yürüyerek arabanın etrafını dolandı. Üzerimdeki cekete sarılarak ahşap masaların yanından onunla yürüdük. Hazer bizim için cam kenarında bir masa seçtiğinde karşılıklı oturduk. Sokaktaki onlarca insan etrafını bile görmeden dalgınca yürüyordu.

“Ee, siparişlerimizi versene.” Hazer Han siyah bir menüyü parmağının ucuyla önüme doğru itti ve ben menüye uzanırken devam etti. “Sadece... Çay yerine kahve iste tamam mı? Ayılmam lazım.”

“Şekersiz mi?”

“Nereden biliyorsun?”

“Çayı şekersiz içiyorsunuz... Onu da öyle içersiniz diye düşündüm.”

Bunu bildiğimi söyledikten sonra ilk hamleyi yaparak gözlerimi kışkırdım. Böylece onun bakışlarından kurtulmuş oldum. Menüye açtım ve hesabı o ödeyeceği için masrafsız bir şeyler baktım. Ona bir kahveyle kahvaltı tabağı, kendim için de iki dilim börek istesem yeterli olurdu.

Kendi kendime kafamı salladığımda Hazer karar verdiğimi anlamış olmalı ki, bir garsonu çağırdı ve ben siparişimizi verene kadar sessiz kaldı. Garson yanımdan ayrıldığında ikimiz de ellerimizi masaya koyduk ve parmaklarımızla oynadık. Konuşacak gibi kıpırdanıyor ama bir süre sonra sessizliğe bürünüyorduk.

Garson geniş bir tepsiyle birkaç dakika içinde döndüğünde Hazer elindeki kravatı boynuna astı. Böyle dağınık vaziyetiyle haylaz, liseli bir oğlan çocuğuna benziyordu. Garson kahvaltı tabağını, böreği ve içecekleri masaya bıraktığında Hazer Han geniş kahvaltı tabağını önüme iterek beni şaşırttı ve birkaç dilimlik böreği önüne çekti. “Ama ben bu tabağı sizin için söylemiş...”

“Tamam, zeytinlerden biraz alırım.”

Tabağımdaki zeytinlere baktım. “Zeytin sever misiniz?”

“Yeşil zeytini severim.”

Bir anda geniş tabaktaki yeşil zeytinlerden birini aldım ve çok da sorgulamadan onun ağzına doğru uzattım. Zeytin dudaklarının ucunda dururken, Hazer Han’ın gözbebekleri bir miktar büyüdü ve o an elimle bir zeytini alıp ona uzattığımı yeni fark ediyormuş gibi irkildim. Nefesimi tuttum. O bir şey demeden elimi indirmek istedim ama uzanıp dişleriyle zeytini parmaklarımın arasından aldığımda, hissedebildiğim en net şey dudaklarının sıcak baskısı oldu. O zeytini çevirerek dudaklarını yalarken elimi indirdim ve bakışlarımı tabağıma düşürdüm. *Pervazsızlıkta dünya markasıydım!*

Tabağın içi bir hayli doluydu ve ben gerçekten açtım. Bu yüzden çatalımı aldığım gibi tabağın içindekileri yemeye başladım. Tabağımdaki domatesleri, salatalıkları, peynir çeşitlerini hızlı hızlı yerken, sepetten de ekmek almayı ihmal etmiyordum. Çayı Hazer Han gibi şekerlemez ve ılık içerdim. Tabağımdaki zeytinlerin siyahlarını yiyip yeşillerini tabağın kenarına koydum ve Hazer uzanıp o zeytinleri aldı, yedi. Bu... hoşuma gitmişti.

Tabağımyı âdeta silip süpürdüğümde, “Ben hesabı ödeyeyim kalkalım, yetişmem gereken toplantılar var. Daha eve geçip üstümü değiştirmeliyim,” dedi.

O dağılmış simsiyah takımının içerisinde, vakur adımlarla hesabı ödemek için uzaklaştığında elimi çeneme yaslayarak onu izledim. Uzun

sürmedi, az sonra elinde küçük bir poşetle yanıma yürüdüğünü gördüm. O gelmeden sandalyemden kalktım ve ceketime sarılarak bekledim. Geleceğim tam karşımda durduğunda, tuttuğu poşeti bana doğru uzattı. "Al."

"Bu da ne?"

"Birkaç cupcake," dedi ve gayet sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi omzunu silkti. "Camın arkasında güzel görünüyorlardı... Ne biliyordum, gün içinde yemen için aldım."

"Neden ki?"

"Param çok da harcamaya yer arıyorum işte." Homurdandı ve poşeti ısrarla bana uzattığında almaktan başka çarem kalmadı.

Elimde cupcake dolu bir poşet, yanımda Hazer Han'la beraber dışarıya çıktım. Yolun karşısına geçmek için ışıkların yanmasını bekledik. Yan yana, birbirimize uyumlu adımlarla karşıya geçerek arabaya ulaştığımızda, Hazer hiç duraksamadan arabanın etrafını dolandı ve şoför koltuğuna binmeden önce omzunun üzerinden bana döndü. "Neden durdun?"

"Ben..." Rüzgârda dağılan saçlarımı beceriksizce düzelttim. "Gideyim, sizi daha fazla meşgul etmeyeyim. Zaten vaktinizden çaldığım için mahcup hissediyorum. Üstelik siz şirkete gideceksiniz, ben gelemem ya."

"Doğru," dedi sanki bu ayrıntıyı yeni fark ediyormuş gibi. "Burada ayrılıyoruz."

"Burada ayrılıyoruz."

Cümlesini tekrarlamam karşısında kafasını sola yatırarak bakışlarını kıstı. "Kitaplarını unutma."

Aklımdan çıkmıştı bile ve artık buna şaşırıyordum. Hazer Han'ın yanında birçok şeyi unutuyordum. Kafamı salladım ama gözlerimi onun yüzünden çekmedim. Durduğu açı dolayısıyla güneş çok güzel bir şekilde suratına düşmüştü ve cildi pasparlak görünüyordu. Gözlerinin rengi yine güneş sayesinde daha kırmızıya çalmaya başlamıştı ve saçları, tıpkı giysileri gibi dağınıktı. Dalıp gittiğimi fark ettiğimde artık çok geç olmuş ve Hazer huzursuzca kıpırdanmıştı.

"Neden yüzüme böyle dalgın dalgın bakıyorsun ki şimdi?"

Hiçbir cevap veremedim. Sadece onun afallamış bakışları arasında arabanın kapısını açtım ve koltuğun üzerindeki kitaplarla çantamı telaşla alarak doğruldum. Ona bir an bile bakmadan sırtımı döndüm ve kırmızı bir suratla yokuş aşağıya koşmaya başladım. Biliyordum ki Hazer

Han onunla ayrılmadan önce vedalaşmamı isterdi. Biliyorum ki düşündüğümde bu pervasızlığımdan utanacaktım. Tüm bunları biliyordum ama yine de kaçıyordum. Onun sadece arkamdan *"Düşme balerinim!"* dediğini duydum. Sokağın sonuna kadar koşup bir caddeye girdiğimde onun bakış açısından çıktım. Sırtımı gördüğüm ilk duvara ve kitapları da göğsüme dayayarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve bir küçük çocuk gibi kaçıp sığındığım duvara daha sıkı yaslanırken soluk soluğa fısıldadım. "Kalbim niye bu kadar hızlı atmaya başladı ki?"

Zamanı avuçlarımda tutabilseydim, babamla geçirdiğimiz o son an geldiğinde sımsıkı avuçlarımı yumardım. O ânı avucuma alır, ellerimin içine sıkıca hapseder ve kaçıp gitmesine müsaade etmezdim. O anda kalırdık sonsuza kadar. Babamın dizlerine yatıp bir peluş ördekle oynarken babamın bana anlattığı masalı dinlerdim.

Bunların hepsi başka bir dünyada gerçek olabilirdi tabii ama... Artık, bu dünyada olmazdı.

Babam öldü, ben büyüdüm, zaman akıp gitti...

Hazer Han'la ayrıldıktan sonra sahafın yakınlarındaki sokaklarda dolaşmış, birkaç emlakçı gezerek ev kiralarını sormuştum. En ucuz kiraların bile maaşım kadar olduğunu öğrendiğimde gerçekten yıkılmıştım. Maaşımın tümünü oraya verirsem evime hiçbir şey alamazdım. İlk etapta başımı sokacağım bir çatıdan başka şey istemezdim ama bazı ihtiyaçlarım için paraya ihtiyacım olduğundan, daha uygun fiyatlı yerler bakmalıydım.

Sokak boyu koştum ve büyük dans binasının olduğu caddeye girdiğimde, çok geç kalmadığıma şükrederek binaya yaklaştım. Fakat henüz binaya varmamıştım ki, merdivenlerde duran tanıdık sureti ve o suretin üzerimde dolaşan bakışlarını gördüm. Nazım'dı. O gün beni alkışlayan adam.

Yavaşlayan adımlarla merdivenlere yürürken amacım onunla münasebete girmeden yürüyüp geçmekti ama ben daha merdiveni çıkmadan yanıma geldi ve karşıma geçip gülümsedi.

"Safir Hanım, ben de sizi bekliyordum."

Ürpererek kaldırımda geriledim ve yüzüne bakmaya lüzum dahi görmeden bir kez daha yanındaki boşluktan geçmeye çalıştım.

"Anlamadım, ne için?"

Aceleyle yana kayarak bir kez daha önümü kapadığında bu sefer sadece ürkmedim, korktum da. Erkeklerin bu baskıcı tavrı beni oldukça rahatsız ediyordu. “Buyurun,” diyerek ansızın elindeki çiçek buketini bana uzattı. “Bu sizin için. Hepsi taze çiçekler.”

Belki bana çiçek alması bir nezaket gösterisiydi ama bir yabancından çiçek almazdım.

“Ben çiçekleri saksının içinde, büyümelerini izleyerek severim,” dedim ve elindeki çiçeklerin yakın zamanda ölüp gidecek olmaları karşısında üzüntü duydum. “Böyle dalından koparıp getirilmiş çiçekleri sevmem. Ne kadar yazık olacak şimdi bunlara... Üstelik sizden çiçek almam bir münasebetimiz olduğunu gösterir ama bizim bir münasebetimiz yok. Tanışıklığımız bile yok.”

Dediklerim onda şaşkınlık yaratmış olmalı ki birkaç mırıltı çıkardı ama hemen ardından acele içinde konuştu. “Pekâlâ... Ashında ben sana bir teklifle gelmiştim, benimle çalışmanı teklif etmek istiyorum...”

Bu nereden çıkmıştı şimdi? “Teklifinizle ilgilenmiyorum,” dedim. “Ben neyi istediğimi biliyorum.”

“Safir...”

“Mesafenizi korur musunuz?” dedim bana öylece isimle hitap etmesinden rahatsız olarak. “Ben Hazer Bey için çalışıyorum, üstelik bizim bir sözleşmemiz var. Lütfen buraya bir daha gelmeyin ve o çiçekleri solmadan önce bir toprağa ekin.”

“Demek ışığın farkına varıp seni elinde tutabilmek için sözleşme bile yaptı...”

Bu sefer kesin olarak yanından geçip merdivenleri tırmanmayı istediğimde münasebetsizce bir şey yaparak dirseğimi tuttu ve o an şiddetli bir korku eşliğinde inleyerek kendimi geriye attım. Ne Nazım Bey’in gözlerindeki şaşkınlığı ne de önümü göremedim. Fevrice attığım adım sonrasında ayağım kaldırımın boşluğuna denk geldi ve bir süre sonra kendimi yerde bulduğumda, küçük bir inilti dudaklarımda ufalandı.

Dizlerim acıdı.

Ellerim de.

“Canımı acıttınız.”

Sızlanarak acımı belli etmenin ve bir çocuk gibi şikâyetçi olmanın utancıyla yerde toparlanmaya çalıştım. Nazım’ın yardım etmek amacıyla

hareketlendiği tam o sırada ise gürültülü bir fren sesi duydum. Tozu dumana katan arabanın hemen yanımda durduğunu kavradım. Ellerimi kaldırarak içlerindeki toza ve acıya üflerken, yanımdaki arabanın kapısı gürültüyle açıldı. Siyah, taze boyalı ayakkabılar görüş açıma girdiğinde, “Safir Mila?” diyen o sesi duydum. Sanki kalbim bir kumbaraydı ve sesi o kumbaraya atılan bozuk para gibi şingirdamıştı içimde. “Düşürdü mü seni...”

Hazer bir an sonra tek dizinin üzerinde yerdeydi ve üflediğim avuçlarıma bakıyordu. Bu küçük düşmüşlüğümlle ona yakalanmış olmak beni şaşırtmanın yanında utandırmıştı. Kalçamı yerden kaldırırken, “Kanıyor,” dediğini duydum Hazer Han’ın, sanki gördüğü manzara karşısında afallamıştı. “O mu sebep oldu?”

Şaşkınlık halinde onun baktığı yere, kol bileğime baktım ve hafif bir sızıntının olduğunu gördüm. Bluzumun ucunu çekiştirerek kesiği örtmeye çalışırken, “Acımıyor ki,” deyiverdim.

Hazer Han başını omzunun üzerinden arkaya çevirdiğinde Nazım’ın da tıpkı Kerem gibi bizi izlediğini gördüm. Kolunda hâlâ bir deste çiçek vardı ve yaşanan olayların hızına yetişememiş gibiydi. Göz göze geldiklerinde, “Durma, git,” dedi Hazer Han, titreyen bir çeneyle. “Yoksa sadece birkaç saniye içinde serbest dalış yapacağım!”

Nazım’ın elindeki çiçeklere hiç hoş olmayan bakışlar attı.

Nazım konuşacak oldu ama Kerem, sanki bir yerden bir işaret almış gibi Nazım’ın üzerine doğru yürüdüğünde, Nazım elindeki bir deste çiçeği sıkarak basamaktan indi ve gözlerini üzerimizden çekmeden uzaklaştı. Hazer Han ağzının içinde anlayamadığım birkaç şey mırıldanarak tekrar bana döndüğünde bakışlarımı kaçırmaya fırsatım kalmadı. Tıpkı az önce avuçlarımı üflediğim gibi onun da gözleri daha derinlerdeki bir yarayı üfler gibi bakmıştı bana.

“Dirseğinden tutayım mı?” diyerek benim yaptığım gibi avucumun içini üflledi.

Ben ani duygu geçişlerimin yarattığı buhran yüzünden ona cevap veremezken, “Hazer Bey, iki tane vursaydım da öyle uğurlasaydık Nonoş Nazım’ı,” diyerek söylendi Kerem, ah vah ederek. “Normalde siz de boş durmazdınız ama... Tabii ya, Safir Hanım’ın yanında şid...”

“Kereeeem! Beni kontrolden çıkarma Kerem!”

Kerem aniden sustu ve sevimli bakışlarla patronuna baktığında, ben Hazer'den yardım almadan nihayet doğrulabildim ama ayaklarımın üzerine bastığım ilk anda, ayak bileğimde hissettiğim sızıyla beraber inleyiverdim.

"Sana yardım edeyim demiştim işte!"

"Ayağımın üstüne basamıyorum."

Kerem hemen araya girdi. "Tüh ya kırıldı ayak!"

Bu sözün üzerine gözlerim derin bir korkuyla büyürken, Hazer ona söylenerek eğildi ve benim gibi ayak bileğime baktı. "Araba koltuğuna otur, bakalım." Tuttuğu dirseğimde hafifçe kıpırdattı parmaklarını. Kafamı salladım ve zaten kaldırım kenarında duran arabaya doğru sekerek kendimi arka koltuğa bıraktım. Bacaklarım arabanın dışında, kaldırımında kaldığında eğilerek ayak bileğime daha yakından bakmaya çalıştım ama biri bunu benden önce yaptı. Hazer Han kaldırımında, tek dizi üzerine çöktü ve iri eliyle ayakkabıma uzandı. "Çıkarayım mı?" dedi sanki izinsiz yapsa ürkeceğimi bilerek. "Bakayım neresinde ne var."

"Olur," deyiverdim.

"Kırıldı mı ki acaba?" diye dertlendi Kerem.

Eğer ayağım gerçekten kırıldıysa ne yapardım ben? Aylarca o sahneye çıkıp dans edemezdik ki! Tüm dünyam başıma yıkılmış gibi hissederek elimi korkuyla ağzıma kapattığımda, "Hayır," diye bir fısıltı koptu dudaklarımdan.

"Kırılmadı elbette!" Hazer Han dönüp Kerem'e öyle korkunç baktı ki, bir an sonra Kerem yanımdan tüyerek kayboldu. "Kırılmadı Safır, incinmiş olmalı."

Daha önce de ayak bileğim incinmişti ve ağrısını, beni zorladığını anımsıyordum. Biraz rahatlayarak elimi ağzımdan çektiğimde Hazer Han siyah spor ayakkabımı çıkararak kenara bıraktı ve çorabımı bileğimden aşağıya doğru sıyırmaya başladığında, parmak eklemleri tenime sürtündü. Parmak uçları hafifçe kırmızılığın üzerine yaslandığında, titrek bir iç çektim. Tenim mi daha sıcaktı yoksa eli mi ayırt edemiyordum.

"Burası mı?" diye sordu hasar tespiti yaparak. "Hafifçe şişmiş."

"Dans edemeyeceğim," dedim ve kendimi sahneden itilmiş gibi hissettiğimde kalbim sanki parçalarına ayrıldı. "Üstüne basamazken nasıl dans ederim! Hazer Bey... Kızdınız mı bana? Kızmayın lütfen..."

Şuursuzca konuşmaya başladım. “Belki biraz benim hatamdır, öyle aniden geri çekilmesem olmazdı ama bana dokununca çok korktum. İsteyerek yapmadım. Susuyorsunuz, neden? Kızdığınız için mi?”

“Safır,” dedi bana sadece.

Yüzünde merhamete rastlar gibi oldum ama Tanrım, bundan nasıl emin olabilirdim ki? Ben değil miydim her şeyi yanlış gören? Bu yüzden ruhu ölen?

“Kızdınız işte,” diye tekrarladım.

“Hayır o değil... Sadece adımı desen ne olur ki?”

“Hı?”

Ayak bileğimdeki şişliği yavaşça ovaladı. “Buz koyalım, daha da şişmesin.”

Bugün çalışamayacak, hatta belki önümüzdeki birkaç gün boyunca doğru dürüst yürüyemeyecektim. Hem kendim hem de onun için hayal kırıklığı olmak beni derinden yaralamıştı.

“Arka sokakta hastane var, oraya gidip baktıracağız.”

Ben daha cevap vermeden Hazer şişliğime dikkat ederek çorabımı örttü ama ayakkabımı giydirmek yerine eline aldı. Doğrulduğunda yüzünü göremez oldum ve bileğime hassas davranarak ayağımı içeriye soktum. Kerem döndüğünde Hazer ona arabayı çalıştırmasını söyleyerek hen yanıma yerleşti ve kapıyı kapattı. Bacağımın koltukta uzanmasından **h**atsızlık duyarak indirmeyi istediğimde, “Uzat,” dedi Hazer, doğrudan **b**ileğime bakarken. “Çekiniyor musun? Çekinme benden.”

Hazer ayağımın topuğundan yavaşça tuttu ve bacağımı daha rahat yerleştirmem için teşvik etti. Bir çocuk gibi ilgisine uğramak beni epey utandırıyor. Elini topuğumdan çekerek üzerindeki kravatına uzattı. Her sıkıntılı anında yaptığı gibi kravatı bir çırpıda çözerek çıkardı, elinin etrafına sardı. Üzerini değiştirdiğini, siyaha yakın lacivert bir takım giydiğini yeni görüyordum. Dağınık tek yeri genelde saçları olurdu. Sanki üzerinden çıkarmayı isteyip çıkaramadığı ceketinin acısını da saçlarından çıkarıyordu.

Yakınlardaki hastanenin aciline gelmemiz sadece birkaç dakika sürmüştü. Tek ayağımla arabadan inmiş, Hazer arabanın etrafını dolanana kadar acil giriş kapısından girmiştim. Hazer Han ve Kerem arkamdan gelirken, bir hemşireden yardım istedim. Genç bir hemşirenin kolunda

sedyelerden birine yaklaştım. Sedyeye oturduğumda Hazer Han kapıdan girdi. Hemşire oturmama yardım ederek doğrulduktan sonra, “Problem nedir?” diye sorarak bakışlarını indirdi. “Sanırım ayağınızın üstüne basıyorsunuz değil mi?”

Hemşire tek dizinin üzerinde önüme eğildi ve çorabımı hafifçe sıyrarak bileğime baktı. “Şişmiş,” dedi ve hemen ardından gülümseyen suratını bana çevirdi. “Benim ilgilendiğim acil bir hasta vardı, yürüyemeyeceğinizi gördüğümde yardım ettim ama yanına dönmeliyim. Ben size başka bir arkadaşımı çağırayım, sizinle ilgilenin.”

“Teşekkür ederim.”

Hemşire bana ve ardından Hazer’e gülümseyerek yanımdan uzaklaştı. Ellerime baktım ve avuçlarımın kirli olduğunu gördüm. Bem-beyaz sedyeyi kirletmek istemeyerek onları kucağıma koyduğumda, “Sanki seninki acil değil,” dediğini duydum Hazer’in sert bir sesle. Dönüp baktığımda, ayağımı incelediğini gördüm. Ona baktığımı fark ederek gözlerini bana kaldırdığında alt dudağımı kemirerek omuzlarımı silktim. Hazer’in hızlı bir biçimde kaçırıldığı bakışlarının ardından Kerem’in acil kapısından girdiğini gördüm. Yanımıza yetişerek elindeki su şişesini Hazer’e uzattı.

“Hazer Bey, buz bulamayınca ben de donmuş su aldım.”

Hazer pet şişeyi onun elinden çekip aldı. “Mantıklı hareketler yapıyorsun, maaşına zam mı isteyeceksin?”

Kerem güldü. “İlahi, nereden bildiniz?”

Hazer Han derin bir iç çekti ve hemen sonra önümde tek dizinin üstüne çöktü.

Özel bir hastane olduğu için çok kalabalık değildi ve şükür ki bizimle ilgilenen insanlar yoktu. Suyun kapağını açtı. Ben onun görkemli, dimdik duran omuzlarına bakarken, soğuk suyu bileğimden aşağıya döktü. Vücudumdan müthiş bir ürperti aktı ve dudaklarımdan inilti döküldü. Hazer Han ani bir hızla kafasını kaldırdı. “Acıttım mı?”

“Yoo,” dedim aceleyle, böyle düşünmesine razı gelemeyerek. “Soğuktu, ürperdim.”

Sıkıntı içinde yanaklarını şişirdi. “Buzu şişliğin üstüne koyacağım, biraz daha ürperirsin ama sonra alışırın tamam mı?”

“Tamam.”

Buzun içindeki bir miktar suyu daha döktü ve diğer parmaklarıyla şişliği ovaladı. Yavaşça, yumuşak dokunuşlarla ayağımı yıkadı. Tuhaf bir gıdıklanma, garip bir ürperti hissi onun dokunduğu yerde toplanmaya başlamıştı. Sık sık nefesler alırken, Hazer Han ayağımı yıkamayı bıraktı ve şişenin içindeki buzu şişliğin üzerine bastırdı. Gözlerimi yumdum ve parmaklarının ayak bileğimin etrafında yavaşça dolanması karşısında titrek nefesler aldım. Gözlerimi Kerem konuşana kadar açmamıştım.

“Safir Hanım sizin bir arkadaşınız, sevgiliniz falan yok mu söyleyeyim de gel...”

“Yok,” dedi Hazer aniden ve bu keskin sesini duyduğumda gözlerimi açmamak kaçınılmaz oldu. Kafasını kaldırmış dik dik Kerem’e bakıyordu. “Yok sevgilisi falan.” Ani şekilde bana döndü. “Değil mi yok? Söylesene şuna.”

Gözlerimi kırıştırmaktan başka bir şey yapamadığımda, Kerem’in boğazından gülmeye benzer bir ses çıktı. “Siz bunları konuştuysanız bana bir şey demek düşmez tabii...”

Hazer homurdandı. “Hasbinallah.”

Nedendir bilinmez kızaran yanaklarımı elimin tersiyle okşadım ve o esnada gözüm, tanıdık bir surete çarptı. Üniforması içerisinde, hızla buraya yürüyen hemşire Leyla Köksal’ın ta kendisiydi. Beni fark etmiş olmalı ki beyaz dişlerini göstererek gülümsüyordu. Leyla’yı en son sahafta görmüştüm ve o zaman bana gösterdiği samimiyet şu ankiyle aynıydı. Gülümsemesine karşılık vererek hafifçe gülümsediğimde yanıma vardı ve hiç beklemediğim şekilde uzanarak bana sarıldı.

“Safir, buradasın?” dedi Leyla, sarılmamızı bitirerek ayrıldığında. Benim hizama eğilmiş, elini omzuma yerleştirmişti. “Hastanın sen olduğunu görünce seni gördüğüme sevinsem mi yoksa üzülsem mi bilemedim. Bu bencilliğim için beni affet lütfen.”

O sırada Hazer elindeki pet şişeyle beraber doğrulduğunda, Leyla dönüp ona baktı. Bir an yüzü bocaladı, çünkü Hazer Han’ı tanıyordu ve şimdi burada olmasına şaşırmış gibiydi. Yine de tebessümünü korudu ve dizinin üzerinde, ayağımın önüne doğru eğildi.

“Neyin var? Kırık mı yoksa burkulma mı acaba?” Parmaklarını şişmiş olan bileğime yumuşakça yerleştirerek hasar tespiti yaptı. “Kırık veya çatlak değil sanırım. Yine de bir film çekip işimizi garantiye alalım. Film

sonuçlarına göre gerekeni yaparız. Fakat korkma, muhtemelen büyütülecek bir şey yok. Sadece birkaç gün üstüne basmakta zorluk çekersin.”

Hiçbirimize fırsat vermeden akıcı şekilde ve beni görmüş olmanın sevincini belli ederek konuşuyordu. Bunu fark ederek bir an sustu ve kızarık yanaklarla devam etti.

“Ben stajyer hemşireyim, haftanın birkaç günü burada çalışıyorum ama buradayken seni göreceğimi hiç ummazdım. Beni aramadın, şimdi bencilce olsa da seni gördüğüm için mutlu oldum.”

Gülümsedim ama benimle arkadaş olmayı istemesinin içten içe beni gerdiğini hissediyordum. Kafamı sallayarak iyi niyetini karşıladığımı belli ettiğimde doğruldu ve hemen döneceğini söyleyerek uzaklaştı. Tamam, bir hemşireden rahatlatıcı şeyler duyduğum için bileğim adına daha az korkmaya başlamıştım. Dakikalardır kaskatı olan vücudum bu rahatlanmanın bir parçası olarak gevşedi ve omuzlarım aşağıya düştü. Dönüp kaçınılmaz bir şekilde Hazer Han’a baktım. Onun da yüz hatlarının gevşediğini gördüm. Amber gözleriyle aramda bir yol oluştu. Bu zorlu yokuşu çıkacak gücü kendimde bulamıyordum. Sanki o yolu takip edip o gözlerin ardını, sahiçiliğini görecektim. Oysa ben parça parça, bütünlükten çok uzak bu kalbimle ona yalnızca bakmayı sürdürüyordum.

Parçalarımınla tamamlanamıyorsam sebebi belki de zamanı geldiğinde büsbütün tamamlanacağım içindir.

“Hazer Bey,” dedi Kerem, bize yıllar geçmiş gibi gelen o kısa an dilimi içinde. Bakışlarımız bölündü ve dönüp baktığımda Kerem’in hülyalı hülyalı Leyla’nın arkasından baktığını gördüm. “Ben âşık oldum.”

Yoruldun diye bu yolu yürümekten vazgeçemezsin, bu yolun daha nereye vardığını bile görmedin.

Sustukça büyür, için bilir bunu. Akan nehrin önünde duramazsın, su bilir bunu. Çırpınışların kurtarmaz, boğulanlar bilir bunu. Tazeyken acır, yara bilir bunu. Taze değilken bile acır, yaralanmışlar bilir bunu.

Hazer’in evindeydim. Bir kez daha. Hastanede ayağıma bir film çekip bileğimde incinme olduğunu söylemiş, ağrıkesici vererek birkaç gün dinlememi tembih etmişlerdi. Kerem’in Leyla’ya olan ilgisi yüzünden hastaneden güçbela ayrılabilirdiğimizde yine Hazer’in arabasına binmiştim.

Kerem beni bir yere bırakıp bırakmayacağını sormadan arabayı Hazer'in evine sürmüştü ve gidecek başka bir yerim olmadığı için itiraz edememiştim. Biraz dinlenip gitmeyi düşünerek eve girdiğimdeyse Hazer Han Gazel'i çağırmam gerektiğini, çünkü banyo yaparken bana birinin yardımcı olmasının daha iyi olabileceğini söylemişti. Bana bunu söylediğinde gözlerine bakakalmış ve kafamın içinden tek bir soruyu geçirmiştım: *Ben kokuyor muydum?*

Bu soruyu düşündüğüm, utançtan âdeta kıpkırmızı kesildiğim o anda kendisine karşı itiraz bile edememiş, Gazel'i arayarak olan biteni kısaca anlatmışım. Gazel gelene kadar Hazer koltuktan asla kalkmamam gerektiğini söylemiş, mecburi bir iş olduğunu eklemiş ve giderken Kerem'i, herhangi bir ihtiyacım olursa diye yanımda bırakmıştı. Gitmişti ama sanki gitmeyi istemiyor gibiydi.

Banyomu yapıp tamamen durulandığımda yakınlarımdaki havluyu vücuduma sararak Gazel'e seslendim ve gelip doğrulmama yardım ettiğinde giyinmeye başladım. Gazel arkasını dönmüş, herhangi bir düşme durumunda yardımcı olmak için beklerken banyoya girmeden önce çantamdan alıp yukarı çıkardığım çamaşırları, sonrasında tayt ile yarım kollu lacivert bluzumu giyindim. İşim bittiğinde ıslanmış kıyafetlerimin tümünü yanıma aldım ve Gazel'in kolunda banyodan ayrılarak aşağıya indim. Eşyalarımı bir torba içinde çantama koyduktan sonra yine Gazel yardımıyla Hazer Han'ın koltuklarından birine oturdum.

Gazel de geniş salonu süzerek karşımdaki koltuğa oturdu ve bir bacağına kıvrarak kalçasının altına koydu. Üzerinde düz bir bluzu ile sıkça giydiği mevsimlik eteklerinden biri vardı. Düşünceli bir surat ifadesiyle bakarken, "Bu ev çok güzel," dedi. "Oldukça da pahalı! Kalite ve duruşa önem veriyor sanırım."

Nemli saçlarımı küçük bir el havlusuyla kuruladım. "Bilmem, benim hiç param olmadı."

Yüzündeki renk solduğunda onu üzdüğümü hissettim. Ne zaman bu tarz bir konuşmamız olsa Gazel bir çatının altında olduğu için suçluluk duyardı ama öyle olmasının gereği yoktu. "Gazel, beni yarın kiliseye götürür müsün? Sonra da Leo'nun yanına? Hastaneden rapor aldım, birkaç gün işe gidemeyeceğim. Bu sırada gidip Leo'yu, kiliseyi ziyaret etmeliyim, onu ihmal etmek vicdanımın büyük bir yükü."

“Bileğin incinmişken gidemezsin ki, birkaç gün dinlendikten sonra...”

Kabaca olsa da onun sözünü kesme gereği duydum. “Biraz günden sonra dans ve sahaftan dolayı vaktim olmayacak, bu birkaç gün içinde onu görmeliyim.”

Kafasını salladı ama aklına bir şey takılmış gibi muazzam bir karmaşa içinde yüzümü izlemeye devam etti. “Safir, beni yanlış anlama ama sana bir şey soracağım... Sen Müslüman’sın ama neden kiliseye gidip dua ediyorsun? Aynı zamanda ezan okunduğunda susup saygıyla, hatta hayranlıkla dinliyorsun. Yani... Her iki dine de has ibadetleri yapıyorsun ve bu benim kafamı karıştırıyor.”

Biraz kez mücadele içinde yutkunarak gözlerimi parmaklarıma çevirdim. “Biliyorsun, babam Müslüman, annem Hristiyan. Ben de kânunlar önünde babamın soyundan olduğum için Müslüman bir kimliğe sahibim. Kimliğimde bu yazıyor ama ben... Müslümanlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum, aynı zamanda Hristiyanlık hakkında da. Babam bana ezan okunduğunda susup dinlemeyi, annem Tanrı’dan yardım isterken kiliseye gitmemiz gerektiğini öğretti ve ben her ikisini de yapıyorum. Yetimhanede veya okullarda edindiğim dini bilgiler de benim için yeterli olmadı. Kimi zaman kiliseye gidiyorum, kimi zaman bir caminin avlusuna. Tanrı’ya inanıyorum ama onun dinlerinden hangisine mensup olduğumu bilmiyorum. Kayıp hissediyorum bu konuda... Çok mu büyük günah bu Gazel? Öyle mi? Bilmiyorum ki işte. Sadece hiç kimseyi kırmadan, hiç kimse tarafından kırılmadan yaşamak istiyorum. Ama biliyorsun, kalbim çok temiz benim. Dinsiz mi oluyorum ben bilmiyorum ama kalpsiz değilim, gerçekten.”

Kayıp hissettiğimi artık Gazel de biliyordu. Belki yetimhaneye düşmesem, ailemin yanında büyüyebilsem dinleri tanır ve onlardan birini seçerdim ama şimdi seçim yapamıyordum. O an ne hissediyorsam öyle yaşıyordum. Ellerimi tereddütle sıkarken, “Sözde ben Müslümanım ama benim de hiçbir şey bildiğim yok,” dedi Gazel, utanç içinde. “Belki de sen Müslümanım deyip vicdanını rahatlatmak yerine daha zor olanı yapıp kendi yolunu bulmaya çalışıyorsun. Sadece bil ki her türlü seçiminde senin yanıdayım. Hem şey... Bu konuyu Behram’a açabilirsin, belki sana yardımcı olabilir.”

Kafamı hafifçe kaldırdım ve yüzüne göz attım. Behram’dan ne zaman bahsetse yanakları al al oluyor, gözleri telaşla kaçırıyordu ve dudaklarındaki gülümsemeyi korumaya çalışıyordu.

“Evet, Behram yardımcı olur,” diye onayladığımda, “Çok beyefendi değil mi?” diye sordu heyecan içinde. “Epey mesafeli ama insana güvende hissettiriyor. Muazzez de iyi birine benziyor değil mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Tatlı birisi.”

“Hazer Han’dan hoşlandığı konusunda hâlâ ısrarcıyım.”

Ellerimi saçlarımda oyaladım ve ona bir cevap vermedim. Ne diyecektim ki? Sonuçta benim meselem değildi. Hem neden ısrarla tekrarlayıp duruyordu?

“Elin nasıl?” diye sordum ona, konuyu dağıtarak. Elinde hâlâ bir sargı bezi vardı. “Galip yaptı değil mi? Neden sana zarar vermesine rağmen onunlasın Gazel? Bu... Haydutluk, şiddet resmen!”

Kafasını hızlıca iki yana sallayıp gözlerini kaçırdı. “Kavga sırasında oldu ama o yapmadı, ben kazayla düştüm.”

“O da seni öylece bırakıp gitti mi? Ee, bu da çok kötü Gazel!”

Kucağımdaki havluyu katlayıp kenara bıraktım ve nemli saçlarımı sırtıma yaydığım esnada, sokak kapısının tıklatıldığını duydum. Gazel rahatlamış gibi kalktı ve kapıya yürüyüp açtığında oturduğum yerden kimin geldiğini göremedim. Tek ayağım üzerinde yükselip seke seke birkaç adım attım ve duvara yaslanıp başımı öne çıkardığımda, sokak kapısının ağzında Behram’ı buldum. Mavi, bütün düğmeleri iliklenmiş gömlek altına giydiği koyu renkli kot pantolonuyla uzunca dikiliyordu. Gazel bir eliyle kapıyı tutarken, “Selâmünaleyküm,” dedi ve Behram ona anlık bir bakış atarak selamını aldı: “Aleykümselam.”

Gazel’in profiline bakakaldım. Onun bu zamana kadar böyle selam verdiğini bir kere bile duymamıştım ama şimdi Behram’a öyle selam verip karşılığını almıştı. Behram Gazel’i burada görmüş olmanın şaşkınlığını yaşadktan sonra onun omzunun üzerinden bana baktı.

“Merhaba Safır.”

“Merhaba.”

“Rahatsız etmiyorumdur umarım.” Üç numaraya vurulmuş saçları yüzüne yakışıyordu. “Hazer telefon konuşmamız sırasında bana ayağının durumunu biraz izah etti. Ben de buradan geçerken herhangi bir şeye ihtiyacın olup olmadığını sormak istemiştım ama Gazel yanındaymış zaten...”

“Çok incesin,” dedim içtenlikle. “İşinden gücünden oldun sen de.”

Yüzüme, beni dinlediği ve duyduğunu anlatan bir bakış atarak, “Eştağfurullah,” dedi. “Boş vaktimdeydim, işim yoktu.”

Gazel ilgiyle Behram’a bakmaya devam etti. Behram da bu bakışların farkında olarak yüzünü biraz daha eğdi.

“Yaa. Ne işle meşgulsün ki?” diye sordu Gazel araya girerek.

“İmamım ben.”

Gazel’in ağzı bir karış açıldı ve abartılı tepkisinin Behram tarafından yanlış anlaşılmasını ümit ettim.

“Ezan mı okuyorsun?” diye çocuksu bir hayretle sordu Gazel.

“Bazen,” diyerek ona yanıt verdi Behram.

Gazel kızardı ve Behram’ın karşısında pek yapmadığı bir şeyi yaparak bakışlarını kaçırdı.

İkisi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Gazel’in hayatında birisi vardı ve o birisini “abisi” olarak tanıtmıştı.

“İyisin madem, ben gideyim,” dedi Behram ve onun omzunun üzerinden Kerem göründü. Bizi gülümseyerek selamladı. “Biliyorsun Muazzez hemşire, ağrın sizin olursa gece gündüz demeden arayabilirsin.”

“Çok nazıksın,” dedim ama Muazzez’i aramayacağımı biliyordum.

Behram ikimize de baş selamı verdiğinde Gazel yerinde kıpırdanıp konuştu.

“Behram, rica etsem beni de caddeye kadar bırakır mısın? Geç oldu ve burası biraz tenha.”

Behram beklemediği bu teklifle beraber bocaladı ve yüzünde bir hayret belirtisi gösterdi. “Şey, olur. Doğru, abin merak eder.”

Gazel’in yüzündeki utanç, derisine iğneyle dikilmiş gibi sahici ve yalındı.

Sarsakça bana döndü. Portmantodan eşyalarını aldı. Ceketine ve çantasına sarılarak bana yürüdü ve yanaklarımdan öpüp çok dikkat etmem gerektiğini söyleyerek sokak kapısından dışarıya çıktı. O Behram’ın arasına yetişip koltuğa yerleştiğinde, Behram ensesini kaşıdı. “Caddeye kadar dedi ama ben onu evine bırakayım değil mi? Abisi hoş karşılar mı ama?”

Karşılamaz.

Boğazımdaki yumru değil iri bir yumruktu sanki. “Sen onu caddeye bırak bence.”

Behram kızardı. Beni bir kez daha başıyla selamlayarak vakur bir tavırla arkasını dönerek uzaklaştı. Çok nazik, ne konuştuğunu bilen, edipli bir adamdı ama düşündüğümde Hazer Han ile ortak noktası yoktu. O bir imamdı ve Hazer Han'ınsa evinde birçok alkol vardı. Ne bileyim, farklı yaşam tarzlarını benimsemişlerdi ama görünen oydu ki, farklılıkları dostluklarının oluşmasına engel olmamıştı.

Onlar gittikten sonra kararan havaya bakarak mutfağa doğru sekmeye başladım. Duvara tutunarak yürüdüğüm için o kadar zorlanmamıştım. Hazer Han'ın ne zaman geleceğini bilmiyor olsam da ne yapmam gerektiğini biliyordum. Beni ihtiyacım olan her an evinde ağırlamıştı ve buna karşılıksız kalmamalıydım. Birkaç saat içinde dönecekti muhtemelen, bu sırada kitabımı okur ve onun için Nesquik hazırlardım.

Mutfağı karıştırdığımı düşünmesini istemediğim için yalnızca yerini bildiğim Nesquik'i, sütü ve bir kâseyi çıkararak yemesi için hazır hale getirmiştım. Hazer Han geçen gece bunu yediyse bu gece de yiyebilirdi. Kâseyi hazırlayıp dağıttıklarımı kaldırdım ve çekmeceli raftan bir kaşık alıp kâsenin yanına bıraktım. Mutfaktan çıkarak salona geçtim. Çantama ulaştığımda içinden kitabımla Hazer Han'ın sabah bana aldığı cupcakeleri çıkardım.

Soğuk sütü severdim, çikolatalı şeylerin yanında daha da çok. Torbanın ağzını açtım ve cupcakelerden birini alırken, kitabımı bar tezgâhına koydum. Kitabın sayfalarını çevirirken kendime doldurduğum sütü içtim ama okuduğum bir satır aklıma Hazer'i getirince duraksayıp içimi çektim.

Sessiz evde kalbim çok gürültü çıkarıyordu. Eziyetle yutkundum ve cupcakelere uzandım. Sütüm önümde, Hazer Han için hazırladığım kâse karşımdaydı. Cupcakemi yerken aklıma toparlamaya çalıştım ve zamanla kitabın sayfalarını çevirmeye devam ettim.

Ne zaman uyuduğumu anımsayamıyordum ama vücudumun uykunun derinliğinden sıyrılmaya çalıştığını hissediyorum. Bilincim açıldığında bile gözlerimi açmadım ve en son ne yaptığımı düşündüm. Kitap okuyor, cupcake yiyordum. Yorgunluktan sızmış ve masanın üzerinde uyuyakalmıştım. Yanağımı elimin tersine koyduğumu, gözkapaklarımda ışığın gücünü hissediyordum. Etraf karanlık değil, aydınlıktı.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm ilk şey, Hazer Han oldu.

Baktığım bu gözleri artık iyi tanıyorum ve bu gözlerin sahibi artık bir yabancı değil, biliyorum. Amber renkli gözlerden güçlü parıltılar yayılıyor ve Hazer Han, dirseğini masaya yaslamış vaziyette bana bakıyordu. Kendime çekidüzen verme ihtiyacıyla başımı kaldırarak ellerimi kendime çektim ve taburede kıpırdandım.

“Hazer Bey, gelmişsiniz.”

Kravatı eline daha sıkı sararken, “Evet,” dedi ve bileğindeki kemerli saatine göz attı. “Bir buçuk saat olmuş, ne ara oldu ki ya...”

Uzandım ve telefona göz attım. Saat gece yarısı olmuştu. Hazer geldiğinden beri burada mı oturuyordu? İzlenmenin verdiği rahatsızlıkla yerimde doğruldum. Gözleri belki de yorgunlukla bakıyor olmasına rağmen omuzları dimdikti. Sadece... birbirimize baktık.

“Ben gideyim mi?” dedim ve o yalnızca “Gitme,” dediğinde sustuk. Ve yeniden gözlerimiz buluştu.

Bakışları, uzun bir yoldan yürüyüp gelmiş gibiydi.

Görünen oydu ki bu gece de burada kalacaktım.

“Safir Mila, bana bir şey desene.”

Çekingeni bir şekilde gülümsedim. “Bir şey.”

Hazer Han altdudağını ısırarak başını öne eğdi ve o an gülüyor olduğundan şüphe ettim. Ben de kızarak bakışlarımı kaçırdım. Bir an sessizlik olduktan sonra, “Bileğin nasıl?” diye sordu, tekdüze bir sesle. “Üzerine basmadın değil mi? Zorlama sakın.”

“Hafif ağrıyor,” diye dürüst davrandım ve tezgâhın altında ellerimi ovuşturdum. Hazer Han’ın yüzündeki ifade o kadar değişmiyordu ki bazen onunla konuşurken bir çerçevenin içindeki fotoğrafına bakıyor gibi hissediyordum. “Ama diner. Daha önce de incitmiştim biliyor musunuz? Hatta o zaman daha küçüktüm ve ağlıyordum.”

Bana uzun uzun bakarken, “Ağlama,” dedi. Bense kafamı sallayarak, “Ağlamam,” diye yanıt verdim.

Ve o an, “Ağlamam,” diye beni tekrarladı Fıstık, kafesinin içinden.

İkimiz de dönüp ona baktığımızda birkaç kere bu kelimeyi tekrarladı ve sevimliliği âdeta kalbimi büyüledi. Zayıf bir tebessümle önüme döndüğümde, Hazer Han muntazam kirpiklerinin ardından yüzümü, akıp giden zamanı izler gibi izledi. Çilleri nasıl dikkatimi çekmezdi ki?

“Neden öyle dedin?” diye sordu aniden, alnında birkaç kırışıklık oluşurken. “Neden *dokunacaktı, çok korktum* dedin?”

Vücudum buz kesildi. Önce karnıma sert bir ağrı girdi, bacaklarımı titreme aldı, midemi bulantı... Bakışlarımı aceleyle kaçırdım ve *sessiz çığlıklarımı duyuyor musun*, diye sormayı istesem de sustum. Hazer ellerini masanın üzerinde birleştirip gergince soluklandı.

“Arabanın içindeyken yüzündeki o ifadeyi gördüm Safir Mila. O an çok huzursuz görünüyordun, neden sürekli tetiktesin?”

Bana bakmıyordun, beni görüyordun ve bu çok korkunçtu. Ben bunu Gazel’den bile saklarken ona nasıl anlatırdım? *Sus*, diyerek büyütülen birine *konusu* dediğinizde onu o kadar kolay konuşturamazdınız.

“So... Sonuçta Nazım bir yabancıydı, dirseğime dokunmayı istedi ve ben de o an refleksiyle bir tepki verdim. Hepsi bu kadar.”

“Nazım mı?” Kısık gözlerimi çevirdim ve tek kaşını kaldırarak bana bakmaya başladı. “Bana Hazer Bey, ona Nazım öyle mi?”

Hı?

Neyi sorguluyordu ki? Ben ne dediğimin bile farkında değildim telaştan. Hazer Han ona alık alık baktığımı fark ettiğinde gürültüyle öksürerek ensesini sıvazladı.

“Ben sizinle konuşurken ne dediğimin farkında olmuyorum ki,” diyiverdim ve işte bu cümle, onunla konuşurken ne dediğimin farkında olmadığımı en net gösteren cümle oldu.

Hazer Han’ın eli ensesinde kalırken, gergin omuzları gevşedi. “Yaa...”

“Yaa.”

Yanaklarımdaki kızarıklığı hissettim. Onun gözleri de yanaklarıma kaydığında bunu fark ettim. Gerilmiş, kaskatı kesilmiştim. Ellerim dizlerimin arasındaydı ve sırtımdan aşağıya soğuk soğuk terler akıyordu. Onu gerdiğimi biliyordum. Salonda yanan turuncumsu loş ışıklar sanki kirpiklerinin uçlarından süzülüyor ve bakışları o ışığın gölgesinden besleniyordu. Dudaklarımı ıslatarak yutkundum ve o ısrarcı bakışlarından kaçmak isteyerek tezgâhın üzerindeki Nesquik kâsesini önüne uzattım.

“Bunu sizin için hazırlamıştım. Minnetimi göstermek için ufak bir şey ama... Yer misiniz? Epeydir bekliyor, bayatlamış olabilir. İsterseniz yeniden yapabilir...”

“Beraber yersek olur.”

Kafamı salladığımda Hazer Han tabureden kalktı. Masanın etrafını yürüyerek kaşıklıktan bir başka tatlı kaşığı daha aldı. Tabureye yerleştiğinde, kâseyi önümüze konumladı ve kaşığı bana uzattı. Kaşığı parmaklarının arasından çekip aldığımda metalin üzerindeki elinin sıcaklığını hissetmiştim.

Bir süre sükûnetimizi koruyarak ortamındaki kâsedan Nesquik yedik. Kâseye yaklaştığımız için kafalarımız birkaç kere birbirine çarptığında, az daha elimdeki kaşığı düşürecek oldum. Sakinliğimi korumak güç istiyordu ve benim sadece elim değil, dizlerim de titriyordu. Kâse boşaldığında ikimiz de kaşıkları bırakarak sessizce tezgâha bakmayı sürdürdük.

Güzel bir tezgâh.

Hımm, hoş bir tez...

“Saçlarını kurutmadın mı?” diye sordu, ben düşüncelere dalmışken. “Banyoda makine yoktu ama odamda vardı aslında...”

Bir anlık neşeyle konuştum. “Odanıza girersem sadece kasanızı soy-mak için olur.”

“Emin misin?”

Utanıp başımı eğdim.

Az sonra göz göze geldik. Bu, birbirimizin yörüngesine takılmak oldu, uzay boşluğundan çıkmak oldu, karanlıkta yolu bulmak oldu... Hazer Han'ın dudakları seğirdi ama gülüşünü bastırarak, “Sendeki bu masu-miyetin sahici olması inanılmaz,” dedi ve yüzündeki yumuşama eriyerek yok oldu. “Rüya mısın sen?”

“Gerçeğim.”

“Gerçeksen şimdi nasıl benim evimdesin ki... Aklım almıyor.”

Evindeydim değil mi? Bunu aklı almayan asıl bendim, ona ne olu-yordu?

“Çok yorgun görünüyorsunuz,” diyebildim, aklıma hiçbir şey gelme-diğinden. “Niye bu kadar çalışıyorsunuz? Üstelik sabahın erken saatinde gidiyorsunuz. Patronlar bu kadar çok mu çalışır?”

“Başka ne yaparım, bilmiyorum ki ben.” Bakışları yüzümden yavaşça indi ve tezgâhın üzerindeki bir noktaya sabitlendi. Pürüzsüz çenesi kenet-lenmişti. “Çalışırım, hep çalışırım. Bu yıllardır böyle. Benim başka yap-açığım şeyler yok. Davetler, balolar, rakiplerim, iş yemekleri, toplantılar, tartışmalar... Bunlardan ibaretim. Sabah kalkar işe giderim, gece de işten

dönerim. Bazen evin yolunu unutacak kadar da içerim ama... Hiçbiri beni tatmin etmiyor.”

Boğazıma bir yumru oturmuştu ama sebebini bilmiyordum. Hazer Han şimdi bahsettiği kadar huzursuz muydu? Neden? Zengindi, her ihtiyacını karşılayabiliyordu ve başını sokacağı bir çatısı vardı. Arkadaşları vardı, çevresi, ailesi... Bunlara rağmen mutsuzdu, oysa ben bunlara sahip olmadığım için mutsuzdum. Gözlerine, ilk kez o bana bakmıyorken baktım ve elimde kalple o kapıyı açmaya çalıştım. Bazı kapılar anahtarsız da açılmış, o gözler bana döndüğünde anladım. Bana baktığında elim ayağıma dolaştı.

“Ben dans ederken iyi hissederim, sizin yaparken iyi hissettiğiniz bir şey yok mu?”

Durdu. “Birine bakmak buna dahil mi?”

“İyi hissettiriyorsa bence dahil.”

“Tuhaf,” dedi ve diliyle dudaklarını ıslatarak oturduğu yerde dikleşti. “Dahil olduğun şeyden haberin yok.”

Başımı heyecanlanarak öne eğdim.

“Bana İspanyolca bir şeyler söylesene,” dedi aniden, konunun dağılmasını ister gibi. Kravatını tekrardan eline alarak bileğinin etrafına dolarak, “Herhangi bir şey,” diye devam etti. “Zaten anlamam.”

“Neden anlamayacağınız bir şey duymak istiyorsunuz ki?”

“Aksanını duymak istiyorum.”

Aksanım... Ona ne diyebilirdim ki? Normal, sıradan birkaç kelimeyi biliyor olmalıydı. Bilmediği herhangi bir şey... Çehresine baktım. Gözlerini kırmış, ceketini üzerinden çıkararak bana bakıyordu. Geniş, oldukça geniş omuzları vardı.

“*Eres un hombre guapo.*”

Hazer Han bana şaşkın şaşkın baktı. “Ne demek bu? Pek güzel bir şey demek değil sanki?”

Erkekleri incelemezdim ama o hep gözümün önündeydi ve baktığınızda, bunu görüyordunuz. Kafamı iki yana salladım ve müthiş bir telaş duygusuyla beraber tabureden doğrulduğumda, Hazer’in kolları çatıldı.

* (İsp.) “Yakışıklı bir erkeksiniz.”

“Kızmayacaktım ki,” dedi Hazer Han, acele içinde. “Kötü bir şey dediysen kızmazdım ki. Ben öylesine dedim onu.”

Elimi tabureye yaslayarak ayakta kalmak için destek alırken, “Yoo,” dedim hızlı hızlı. “Geç oldu! Gece yarısı oldu. Size daha fazla rahatsızlık vermeyeyim. Zaten muhakkak yarın erken kalkıp işe gideceksiniz, meşgul etmeyeyim. Siz...”

“Atölyeye gideceğim,” diyerek tamamladı beni ve ceketini sırtına atarak vakur bir şekilde tabureden kalktı. “Orada kalırım.”

Karşımda durduğunda ona daha yakından bakarken buldum kendimi. Ceketini sol omzuna atmış, yakası açık gömleğini biraz daha açmıştı. Sürekli benim yüzümden atölyede kalması vicdanımı rahatsız ediyordu. Kusursuz yüzüne bakarken gözlerine rastladım ve vücudumun bir metal gibi eriyip yok olmasından korktum.

“İyi geceler,” diye fısıldadı ve bu ses tüm gürültülerden daha çok büyüdü kulaklarımda. “Benim balerinim.”

Vakur adımlarla uzaklaşmaya başladığında, tabureden daha fazla destek alarak arkasından baktım. Adımları parkenin üstünde, her an daha da azalan sesler bırakarak yol aldı. Az sonra sokak kapısını açıp çıktığında kapıyı gürültüsüzce örttü. Uzun uzun arkasından baktım ama bahçe karanlık olduğu için pencerelerden onu göremedim. Yutkundum ve kurumuş dudaklarımı ıslatırken, onun nerede yattığını düşündüm. Atölyesinde üzerine örtebileceği bir şeyi var mıydı?

Üşüyor muydu?

Kocaman, sessiz evin içinde kulaklarımı kendi nefeslerim doldururken, bakışlarım tezgâha düştü ve o an kitabımı gördüm. Tabii ya... Uyumadan önce kitabımı bitirmiştım! Heyecan içinde bir elimi ağzımın üzerine kapattım ve dudaklarımı yoklayan gülüşe müsaade ettim. Hattırılıyordum, kitabı bitirmiştım. Yani iki kitabı da bitirdiğime göre dilek dileme hakkı bendeydi. Evet, evet öyleydi!

Baba, seni dileyceğim.

Bir anda kendime sorgulamak için zaman vermeden hareketlendim ve tek ayağımın üzerinde mutfaktan çıktım. Sokak kapısına yürürken, gözüme koltuğun birindeki ince battaniye çarptı ve seke seke oraya yönelerek koyu renkli yün battaniyeyi aldım. İncinmiş ayağımın üzerine çok basmamaya gayret ederek sokak kapısına ulaştım. Ayakkabılarımı alarak

dışarı çıktığımda, karanlık bahçede bir an ürktüm. Bu karanlık sadece atölyeye gidene kadar sürecekti, kendimi bununla teselli ettim ve tek ayağım üzerinde sekerek atölyeye yürüdüm.

Geniş görünen atölyenin kapısına yaslanarak durduğumda, kafamı kaldırıp güç toplarcasına yıldızlara baktım ve gülümseyerek nefesimi toparlamaya çalıştım. Battaniye elimdeydi ve rüzgâr saçlarımda dalgalanıyordu. Omuzlarımı dikleştirerek doğruldum ve battaniyeye daha sıkı sarılırken, sol elimle kapıyı çaldım.

Ben daha elimi uzaklaştırmadan kapı açıldı.

Hazer Han'ın yüzünü bu kadar çabuk görmeye hazırlıksız yakalanarak nefesimi tuttum. Hazer Han da nefesini tutarak yukarıdan bana baktı. Bir eli kapıyı tutuyordu ama diğeri lacivert gömleğindeki düğmenin üzerindeydi. Yarisına kadar açılmıştı. Gözlerimi hemen o noktadan kaçırdım ve tekrar suratına baktığımda, Hazer de elini aceleyle gömleğinden çekti.

“Ben...” Aniden elimdeki battaniyeyi onun göğsüne yasladım ve o dalgınlık içinde battaniyeyi tuttuğunda ellerimi çektim. “Bunu getirdim. Üşür müsünüz acaba diye düşünüyordum kendi kendime. Sonra bunu görünce yanımda getirdim.”

Yüzlerimizi görmek zor olsa da tamamen belirsiz değildi. Biraz ayışığı, biraz yıldızların parıltısı, biraz civardaki evlerin yapay ışığı... Biraz da kalp atışı. Hazer Han bir elini kapının pervazına yaslayarak bana doğru bir adım attığında mesafemiz aşındı. “*Gracias,*” diye fısıldadı. “Balerinim.”

“Rica ederim,” diyerek karşılık verdiğimde Hazer Han bakışlarını sırasıyla yüzümün diğer kısımlarında gezdirmeye başladı. “Aslında sizi rahatsız etmemin başka sebebi var,” diye devam ettim heyecanla. “Ben... Kitapları bitirdim!”

Hazer Han dudağını büktü. “Hadi ya!” Kafasını salladı. “Tüh, ben-den önce bitirdin.”

Anlık bir sevinçle doldum. “*Si si.*”

Hazer Han'ın dudağının sol tarafı hafifçe kıvrıldı. “Hadi Balerinim, bana dileğini söyle.”

Ateşe bu kadar yakın oldun mu hiç? Ben şu an yakındım.

“Hazer Bey?”

* (İsp.) “Evet, evet.”

Dişlerini sıkarak tahammülsüz bir nefes aldı. “Hazer, desen?”

Sadece adı, ismi. İki hece. Sadece... “Hazer?”

Sanki ilk kez adını ağzıma almıştım.

Dudaklarıma ilk kez değmiyordu ya bu isim...

Nefesini tuttu. “Safir?”

Evet, bu anı bekliyordum. Fakat şimdi söylerken düşündüğümden daha çok heyecanlanmıştım. Bu gece son kez gözlerinin içine bakarak bir zaman tünelinin içine giriyormuş gibi hissettim. Geçmişten buraya kadar geldim işte. *Senin gözlerine kadar. Zaman geçmişten gözlerine kadar.*

“Hazer, ben... Kuzey ışıklarını da görmeyi istiyorum ama bu makul bir dilek değil, biliyorum.” Boğazım kurudu, susadım ama inatla ateşin etrafında uçuşmaya devam ederek üzüntü içinde sürdürdüm konuşmamı. “Ben babamın mezarını görmeyi istiyorum. Babamın mezarını bulabilir misin?”

XIII

“SENORİTA VE SÜPER KAHRAMAN”

2008

Tanrı'nın olmamı istediği yer burası mı?

Karanlığın içi mi?

Karanlık neyle ölçülür?

Gülüşünü duyamıyorum,

Mesela bununla ölçülür baba.

Zaman, ben senin nerendeyim?

Beni koyduğun yerde mi,

Olmayı istediğim yerde mi?

Aslında ben şuradayım,

Tam şurada...

Aynadaki aksine arsızca bakan bir canavarın avucunda.

Bir bahar günüydü ve sarı yapraklar ayağının altında eziliyordu. Okuldan kaçmıştı ve bir an önce yurda gitmek, öğrendiği gerçeği araştırmak istiyordu. Büyümek onun için ne kadar da zordu. Çok zordu. Büyüyünce geçeceğini sandığı her şey, dokuz yaşına gelmiş olmasına rağmen geçmek bir yana aksine çoğalıp durmuştu.

Babası, geçen bu sürede hiç dönmemişti.

Bugün, sınıfındaki bir kız ona babasının öldüğünü söylemiş ve ölen insanların gömüldüğünden bahsetmişti. Ölen insanlar gömülüyordu ama... Neden kimse ona babasının öldüğünden bahsetmemişti? Neden bunca yalanla büyütmüşlerdi onu? Her gece minik ellerini açıp çok dua etmiş, ağlamış, özleminden defalarca hasta olmuştu. Bekçi Hüseyin Amca her defasında babasının geri döneceğini söylemişti, kandırmıştı onu! Neden yapmıştı? Son zamanlarda babasının geri döneceğine olan

inancını kaybetmeye başlamıştı ama onun gömüldüğünü öğrenerek dehşete düşmüştü.

Babasını toprağın altına mı gömmüşlerdi?

Nefes nefese, gözyaşları içinde koştu ve yurdun kapısı önüne geldiğinde, koskocaman duran kapıya ürkek gözlerle baktı. Burayı sevmiyordu, hiç sevmemişti. Omuzları küçük küçük iç çekişleriyle sarsıldı ve titreyen elleriyle demir kapıyı açarken, Hüseyin amca'yı kulübenin içinde gördü. Artık onu eskisi kadar sevmiyordu, çünkü kendisine sürekli bir şeyler buyuruyor, yapmadığında kızıyordu. Ama ona sarılmayı, onu öpüp durmayı istemiyordu ki. Hüseyin amcası sürekli onu kucağına alıyordu ve istemediğini söylediğinde, *bağırma* diyordu onu korkutan bir ses tonuyla. *Sus, sakın bağırma.*

O da susuyordu.

Ona görünmemek için bacaklarını kırdı ve bakış açısından çıkarak sırtındaki okul çantasıyla beraber yetimhaneye doğru koştu. Beceriksiz dokunuşlarla yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve yetimhanenin büyük kapısından içeriye girdi. Müdire onun okuldan kaçtığını öğrendiğinde çok kızacaktı ama umurunda değildi, babasını sormalıydı. Okul önlüğünün pileleri bacaklarına çarptı ve bir rüzgâr onu üşüttü. Üst kata çıktığında Müzeyyen teyzesini gördü ama hiç durmadan Müdire Hanım'ın odasına doğru koştu. Artık boyu uzamıştı, saçları da uzamıştı, daha uzun süre koşabiliyordu, büyüyordu... Ağzından acı dolu bir inleme çıktı ve Müdire Hanım'ın odasına, kapısını tombul parmaklarıyla açıp girdiğinde, Müdire Hanım başını ilgilendiği dosyadan kaldırdı ve gözlüklerin ardından ona baktı.

"Safir! Seni yaramaz kız! Okuldan mı kaçtın sen!"

Kapının eşiğinde, baştan aşağıya titreyerek durdu Safir. Müdire Hanım'ın hiddetinden ürke de geri adım atmadı. Babasını bir daha göremeyecekti. Bu korkunçtu.

"Ba... babam ölmüş," diyebilirdi titreyen bir sesle. "Ayça dedi ki onu göm... gömmüşler. Bana kimse babamın öl... öldüğünü neden söylemedi?"

Safir Mila, Müdire Hanım'ın yüzündeki kızgınlığın yerini şaşkınlığa bırakmasını izledi. "Sen zaten o öldüğünde yanında değil miydin? Sen... Sen sahiden bilmiyor muydun?"

Gözüm yaşlarla o kadar dolmuştu ki Müdire Hanım'ın yüzünün netliği kaybolmuştu.

"Oyun oynuyorduk," dedi ve başını kapının pervazına yaslayıp sarsılmaya devam etti. "Babamla oyun oynuyorduk. Ben sanıyordum ki... bu bir oyun. Hem... Hüseyin Amca bana onun geleceğini söyledi!"

Sesini pek yükseltmezdi, biri kızarsa korkardı ama şimdi öyle kötü hissediyordu ki sesinin tonu bile artmıştı. Kadın gözlüğünü kaldırıp kenara bıraktı ve oturduğu deri görünümlü koltukla dikleşti.

"Bekçi Hüseyin, babanın geleceğini mi söyledi Safir?"

Kadın, mantığıyla bu olaya açıklama getirmeye çalıştı. "Senin üzüldüğünü görünce avutmaya çalışmış herhalde! Aman canım, ben bildiğini sanıyordum. Baban öldü Safir, annen de sana bakmayı istemediği için devlet himayesi altına girdin."

Annesi... Evet, burada onu da özlüyordu ama annesi birkaç kere gelmişti, hiç göremediği babasıydı. Kafası çok karışmıştı, tüm bu olanlara yetişemiyordu. O gece, sabah olduğunda babasını bir daha göremez olmuştu ve bu yetimhaneye geldiğinden beri onun bir gün gelip kendisini alacağına inanmıştı. Annesi neden söylememişti? O da mı bildiğini sanıyordu? Bilmiyordu işte! Üstelik babasının geri döneceği yalanıyla büyütülmüştü. Bugün demişti, bugün gelmezse yarın... Ama babası hiçbir zaman dönmemişti. Eli kalbini buldu ve mavi okul önlüğünün üstünden kalbine bastırarak ağrıyı savuşturmaya çalıştı.

"Beni kandırdı o... Baban gelecek dedi, bekledim ben de... Onun yüzünden canım acıyor!"

"Hüseyin Amcan seni avutmuş işte." Kadın alelade bir konudan bahsedermiş gibi elini havada savuşturdu. "Senin canını baban yaktı Mila, bizler değil. Senin olduğun evde, göreceğin görüntünün seni nasıl üzeceğini düşünmeden kendini astı! Sen bu görüntüyü ömrün boyunca unutmayacaksın ve bu babanın suçu..."

"Oyun oynuyorduk," diye tekrarladı kız, babası hakkında böyle konuşulmasına üzülererek. O anı anımsadı. Babası oradaydı ve açık gözlerle boşluğa bakıyordu. "Oyundu... Babam beni bilerek üzmez. *No mientas!*"

"Hâlâ oyun diyorsun!"

Müdire, onu her zaman korkunç gösteren kaşlarını çatığında, Mila yüzünün bir kısmını duvarın arkasına saklayarak ondan korunmaya çalıştı.

* (İsp.) "Yalan söyleme."

“Oyun değil, hepsi gerçek. Baban intihar ederek öldü ve annen sana bakmayı istemediği için şimdi buradasın. Ayrıca bana o gavur ağzıyla konuşma demedim mi sana! Hadi, şimdi gözden kaybol ve okuldan kaçtığın için öğretmenine bir özür dilekçesi yaz.”

Babanı gömdüler.

Babanı gömdüler.

Safir Mila korkularına rağmen Müdire Hanım'ın yüzüne bakmaya devam etti ve kabul edemediği bu gerçeğin altında ezilirken, hayatta kalabildiğine hayret etti. İnsanın kalbi bu kadar acıya nasıl dayanabiliyordu ki? Kalp krizi denilen şeyi duymuştu. Acaba öyle mi oluyordu? “Ben... kalp krizi geçiriyorum galiba.”

Müdire Hanım, kendisiyle alay ettiğini düşündüğü kıza üstten bakışlar fırlattı. “Bir de benimle dalga mı geçiyorsun Safir? Sen saygısız bir kız olup çıktın! Hemen kaybol gözümün önünden!”

Ama o dalga geçmiyordu ki, gerçekten kalp krizi geçirdiğini sanıyordu. Çünkü kalbi çok acıyordu. Kimse ona neden sevgiyle yaklaşmıyordu ki? “Ba... Bağırma,” diyebilirdi kekeleyerek. “Tamam, hemen gideceğim ama... Babam nerede gömülü? Gidip görebilir miyim? Lütfen gidelim. Söz veriyorum bir daha yaramazlık yapmayacağım...” Aslında yaramazlık yaptığı da yoktu ama ikna edebileceğini düşündüğü her şeyi söylüyordu.

“Babamın mezarını görmeyi istiyorum. Ah babacığım... Yanına gitmediğim için ne kadar da üzülüyör...”

“Ben ne bileyim nerede gömülü!” Kadın sabırsız bir solukla homurdandı ve elini bir kere daha havada savuşturdu.

“Üvey bir amcan varmış, o ilgilendi herhalde. Benim böyle bir zorunluluğum yok, reşit olduğunda gidip bulursun artık. Huysuzlukların bini aştı, artık kendine bir çeki düzen ver Safir Mila! Hadi, git de öğretmenine bir özür dilekçesi yaz...”

“Müdire anne,” dedi Safir, yüreğinin altında yanan o yer sebebiyle nefes almakta zorlanırken. “Lütfen... Gidip görelim mezarını, küsmüştür bana.”

Kadın bağırdı. “Derhal odana!”

Safir Mila odanın kapısını çekti ve sırtındaki çantadan daha ağır bir acıyı kalbinde taşıyarak yetimhanenin soğuk duvarına dayandı. Elleri hıçkırıklarını susturmak için ağzına örtülürken, okul önlüğü içindeki bedeni titreyerek kıvrandı. Artık babasının geri döneceğini düşünerek

kurduğu tüm hayalleri başına yıkılmıştı. Şimdi hayal kırıklığı denizinde boğuluyordu. Ayakta duramayarak dizlerinin üstüne yığıldığında "Artık yapayalnızsın," dedi kendisine. "Kimsen yok, bu yüzden dizlerinin üzerine düşüp parçalanmaya bile hakkın yok."

Sus dediklerinde sandım ki konuşursam canım yanar. Sus dedi ve ben canım acıdığına inlemekten, gülmek istediğimde kahkahamın sesinden korktum. Duyarsa gelir mi diye? Gelirse canımı yakar mı diye? Canım yandığında da ağlayamadığım için daha çok korktum.

Kalbimin çırpındığı son bir dakikadır Hazer Han'ın gözlerine bakıyor, ondan bana bir cevap vermesini talep ediyordum. Bunca yıldızın aydınlatdığı karanlık gecede, o sustukça geri kalan tüm sesler daha da yükseliyor ve ellerim rüzgârın ayazında usul usul titriyordu. Ondan, en çok istediğim şeyi dilemiştim. Bulmaya gücümün yetmediği o mezarı. O kudretli birisiydi, güçlüydü, bulabilirdi.

Sessizliği birbirini takip eden kalp atışları doldurdu ve dudakları usulca aralandı. "Başın sağ olsun, öldüğünü bilmiyordum."

Ah, bir de nasıl öldüğünü bilsen.

"Teşekkür ederim Hazer." Bir an sadece ismini seslenmek beni şaşırttı ve gözlerimi irice açtığımda, Hazer bir kez daha nefesini tutarak bana bakakaldı. *Sadece Hazer.*

"Ben siz istediğiniz için diyorum, saygısızlık olmuyor değil mi?"

"Hiç, hem de hiç olmuyor!" Hazer Han hızlı hızlı konuştu. "Ama yine siz dedin bak!"

"Onu da mı demeyeyim?"

"İlla demek mi istiyorsun?"

Dudağımı ısırđım. "Hazer demek hoş... Yani, hoş sanki."

Eliyle ensesini kaşıdı. "Yaa..."

Bir an sessizlik oldu, sanki ikimiz de ne diyeceğimizi bilemedik.

"Bulabilecek misin?" diye tekrarlđım sorumu, ona böyle hitap etmek garip hissettiriyordu. "Eğer bu makul bir istek değil dersen anlayışla karşılarım ama... Yine de bul lütfen."

Hazer Han bana doğru bir adım attığında aramızdaki mesafe kısaldı ve hava ciğerimde sıkıştı. "Bulacağım," dediğinde sesi çok kararlı çıktı. "Balerinim bunu diliyorsa tabii ki gerçekleştireceğim. Bir... bana baksana."

Ona bakmamı istediğinde, büyük bir sevinçle kafamı kaldırdım. Kocaman gözlerle baktım. Dudaklarımdan gülümseme geçerken, Hazer Han belli bir mesafe kalana dek yüzünü yüzüme eğdi. “Bana sadece babanın adını ver, bulacağım. Ayrıca bunu istemek için kitapları bitirmene gerek yoktu. Bunu zaten yaparım, istersen benden başka bir şey isteyebilirsin. Şu Kuzey ışı...”

“Hayır,” dedim heyecan içinde kafamı iki yana savururken. Fazlasını isteyemez, mahcup olurdum. “Başka bir şey istemiyorum ki ben. Babamın mezarını bulsan kâfi. Benim gücüm yetmedi, senin yeter.”

“Yeter,” diye onayladı beni. Sonra titrediğimi görerek omuzlarıma baktı. Onun için getirdiğim battaniyeyi açarak yavaşça omuzlarımdan aşağıya bıraktı. Ellerinin omuzlarıma doğru ilerleyişini bir hayali izler gibi izlemiştim.

“Üşüme ama...” Geriledi. Burnundan sert nefesler aldı. “Nasıl titriyor omuzların...” Duraksayarak omuzlarını dikleştirdi. “Seninle konuşurken sürekli duraklıyorum, normalde hiç böyle değilim.”

Derin bir iç çektim ve minnetimi ifade etmeye çalışarak bir daha kıvırdım dudaklarımı. “Ben de gözlerinize üç saniyeden fazla bakabiliyorum,” dedim ve karanlığın kızarık yanaklarımı gizlemesini ümit ettim. “Hiç böyle uzun bakamam normalde.”

“Hiç mi bakmazsın?”

“Bakmam. Göz göze gelemem,” diye itiraf ettim.

Başını kapının pervazına yaslayarak iç çekti. “Şu an benimle göz gözesin.”

“Evet.” Dudağımı ısırdım. “Utaniyorum biraz.”

“Görüyorum,” dedi ve yüzümü eksiksizce, her kıyısından uzun uzun izledi. “Her an elini yüzüne kapatıp arkana bile bakmadan kaçacak gibisin.”

Şimdi tam da böyle hissettiğimi nasıl anlamıştı? Hayretle yüzüne bakakaldım. Suratım tüm tepkilerimi açıkça ortaya koyduğu için mi beni böyle görebiliyordu? Battaniyeye sarılarak geriye doğru yavaş bir adım attım ve atışları göğsüme sığsın diye kalbime yalvaracak oldum. “Şey, aslında tam da öyle yapacaktım.”

Bir kaşı havaya kalktı ve gözleri aramızda açtığım mesafeye kaydı. “Hımm. Ellerini yüzüne koy bakayım nasıl oluyor.”

Hem kızarmış yanaklarımı hem de küçücük ve nedensiz gülümsememi bastırsın diye ellerimi yüzüme örttüm. Parmaklarımın arasında görebildiğim kadarıyla ayışığı altındaki yüzüne baktım. Bu sefer gerçektir, gülümsüyordu. Ayazın altında titredim ve hızla arkamı dönüp tıpkı az önce onun da bahsettiği gibi tek ayağımın üzerinde eve doğru gitmeye başladım. Adımlarımın sesi karanlığın içinde silik izler bırakırken, saçlarım etrafa savruluyor ve kalp atışlarım adımlarımı geçiyordu. Evin sokak kapısına kadar koştum ve eşikte durarak ellerimi yüzümden indirdim.

Ama battaniye sırtımda kaldı. Oysa ben üzerini örtsün, üşümesin istemiştim.

Az önce utandığım için kaçan ben değilmişim gibi yönümü tekrar ona çevirdim ve ayaklarıma bakarak, kafamı ona hiç kaldıramadan tekrar atölyeye doğru yürüdüm. Rüzgâr yanaklarıma bıçak sertliğinde çarpıyordu ve nefesim kesik kesik çıkıyordu. Mesafe eridi ve kendimi tam onun karşısında bulduğumda, yüzüne hiç bakmadan battaniyeyi omuzlarımdan sıyırdım ve uzatıp göğsüne yasladım. “Safir...”

“Üşüme Hazer, sen ört bunu.”

Ben bu gece o gözlere bir kez daha bakacak kadar cesur değildim. Bu yüzden o bana bir şey demeden sırtımı döndüm ve eve doğru yürümeye başladım. Hazer Han arkamdan incinmiş bileğime dikkat etmem için seslendi ama heyecandan bileğimin acısını hissetmiyordum. Evin kapısına vardığımda nefesim kesilmişti. Kendimi içeriye atıp kapıyı titreyen ellerle örttüğümde, koltuğa nasıl gidebildiğimi bilmiyorum. Koltuğa çöktüm ve bacaklarımı kendime çekerek kıvrılırken bakışlarımı abajura kaydırarak yanan ışığa baktım. Parmaklarımla dudaklarımda beliren gülümsemeyi yoklayarak gözlerimi kapattım. Birazdan kalkıp kimse girmesin diye sokak kapısını kilitleyecektim ama ilk kez sanki sokak kapısını kilitlemesem bile kimse Hazer Han’ı aşip bu eve giremez gibi hissediyordum.

Güvendenmiş gibi...

Kimse, heyecanlı bir kalbin ritimli atışlarıyla söylediği kadar anlamlı bir şarkı söyleyemezdi.

Aynadaki aksime bakarken, sol tarafta bulunan temiz bir havluya uzandım ve yüzümü yumuşak havluya bastırarak kuruladım. Ferah kokuyordu. Havluyu özenle yerine bıraktım ve dağılmış saçlarımı üç eşit

parçaya ayırarak örmeye başladım. Bu sabah erken kalkmış, üstümü değiştirmiş ve az önce rutin bakımımı yapmışım. Üzerime kot bir gömlekle beyaz pantolon giydim. Aynadaki solgun yüzüme dikkatle bakarak saçlarımı ördüm ve ucuna küçük bir lastik taktım. Seyrek tutamları kulağımın arkasına attığımda daha derli toplu göründüm.

Etraf sessizdi, sanırım Hazer Han hâlâ uyanmamıştı. İncinmiş bileğimle çantanın ağırlığını taşımak beni zorlasa da merdivenleri inmeyi başardım ve son basamağa yaklaştığımda, salondan yükselen sesi duydum. Bu ses Hazer Han'a aitti ama anladığım kadarıyla birine bağırıyordu. Bağırmasından hiç hoşlanmamışım. Birkaç basamak daha indim ve salonu kadrajıma aldığımda, Hazer Han'ın içeride volta attığını gördüm. Elinde bir telefon vardı. Bir eliyle de saçlarını çekiştiriyordu. "Onayım yok!" diye gürleyen sesini duydum. Çantamı göğsüme bastırarak ürkek gözlerle sırtını izledim. "Bu işe asla onay vermem baba. O adamın ne iş stratejisine ne de zekâsına güvenmiyorum! Bensiz bir işe kalkış..." Karşı taraf bir şey demiş olmalı ki, Hazer Han sustu ve görebildiğim kadarıyla gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Bana bunu deme! O şirket yalnızca senin değil, başına buyruk kararlar veremezsin. Ben daha iyi müşteri bulurum, o şerefsizlerle çalışmam!"

Telefonu kulağından kaldırdı. Eline alarak aynı hararetle konuşmayı sürdürüyormuş gibi, "Yüzüme mi kapattın!" diye söylendi.

Oldukça sinirli görünüyordu. Onu ilk kez böyle görüyordum. Tamam, Kerem'e karşı da bazen sert çıkışlar yapardı ama böyle öfkeli görünmezdi. Birkaç kez stresle yutkundum ve Hazer elini yüzünden indirip arkasını döndüğünde telaşla geriye doğru bir adım attım. Fakat Hazer Han beni ilk anda fark etmiş ve aramızdaki mesafeye rağmen görülebilir bir şekilde telaşlanmıştı. "Mila... Orada mıydın sen?"

Bu öfkeden ürktüğüm için hiç konuşmadan yalnızca başımı salladığımda Hazer Han bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etti ve bana doğru yavaş bir adım attı. Bir an mahcup göründü. "Biraz sesim yükseldi galiba..." Basamağın sonuna kadar yürüdü. "Bir de şerefsiz dedim ama duymamış gibi yap sen. Bazen iş gerebiliyor. Hep böyle olduğumdan değil yani, sesimi sık sık yükseltmem."

Çantamı taşıyarak incinmiş bileğimle kalan son iki basamağı da indim ve onunla yüz yüze geldiğimde, "Gergin görünüyorsunuz," diyebilirdim sadece ve o da, "Görünüyorsunuz değil," diyerek beni düzeltti. "Görünüyorsun."

Hızla başımı salladım. “Doğru, öyleydi.”

Hazer Han geçmem için bana alan açtı. Yana kaydığında, açtığı mesafeden geçerek onu arkamda bıraktım. Çantamı koymak için portmantoya ilerlerken, “Az önce korktun galiba benden,” dedi ama sesi oldukça tuhaf çıkmıştı. Yüziine bakmasam da kasıldığını hissettim. “Bende biraz kontrol sorunu var, sinirlenince ağzımdan çıkan kulaklarım duymuyor.”

Çantamı portmantoya bırakıp doğrulduğumda, tekrar yüz yüze geldik ve onun hâlâ dünkü kıyafetlerle durduğunu fark ettim. Elini götürüp ensesini kaşıdığına, “Sürekli ensenizi kaşıyorsunuz,” deyiverdim aniden. “Bitli misiniz?”

Aman Tanrım! Bunu sahiden sorabilmiş miydim? Boynuma kadar yandım ve kulaklarımdan dumanların çıktığını hissettim. Biri beni bu saçmalıklarım konusunda durdurabilir miydi? Hazer Han gözlerini yumdu. Bir kez daha o gülme sesini bastırmak için kuvvetlice genzini temizledi.

“Vay canına, her seferinde daha yaratıcı bir patavatsızlık.”

“Gülmeyin, lütfen...”

Sürekli kendimi bu duruma düşürüyor, yüzüne bakamayacak hale geliyordum. Düşünmüyor, sözcükler aklıma düştüğü an dilime gönderiyor ve söylediğim anda da pişman oluyordum. Bakışlarımı yere indirirken, “Aklına nasıl böyle şeyler geliyor anlamıyorum,” dediğini duydum. Baktığımda mutfak tezgâhına doğru bir adım attı, ayakkabısı yoktu, eve ayakkabıyla girmezdi. “İnsan kızamıyor da, garip.”

Yukarı çıkan merdivenlere yönelip az sonra gözden kaybolunca üzerini değişeceğini düşündüm. Arkamı dönüp koltuğa oturdum ve çantadan merhemi çıkarıp bileğime sürdüm, hızla iyileşmesini istiyordum. Birkaç dakika boyunca ellerimle oynadım ve hâlâ inmediğinde yanaklarımı şişirdim. Dün evinde kalmama izin vermiş, üstelik babamın mezarını bulmayı kabul etmişti. Ben de tüm bunların karşısında sadece koltuğunda oturmak yerine bir şeyler yapmak istiyordum. Bileğime dikkatli davranarak doğruldum ve tek ayağımın üzerinde mutfığa yol aldım.

Buzdolabını açtım ve içindeki kalabalığa göz attım. Acıkmıştım, kahvaltılıklara bakarken yutkunmak zorunda kaldım. Hazer Han’ın dolabı tıklım tıklımdı, şükretmesi gereken ne çok şeyi vardı. Cam kâseler içindeki kahvaltılıkları çıkardım ve kapaklarını açarak granit tezgâha dizmeye başladım. Fıstık, kafesinin içinde çırpınıyor, birkaç şeyi tekrarlayıp duruyordu.

“Sahibin kadar tatlısın.”

Dönüp endişeyle merdivenlere baktım, neyse ki Hazer görünmüyordu, beni duymuş olamazdı. Kendime kızarak işime döndüm. Mutfağa pek girmedığım, girecek bir mutfağım olmadığı için yemek yapmaktan anlamazdım. Domates ve salatalıkları da bir tabağa çıkararak tezgâha bıraktım ve raftan iki çatal aldım. Tamam, tezgâhı doldurmuştum ama çay koymayı akıl edememiştim. Zaten Hazer Han’ın siyah ocağını nasıl yakacağımı bilmiyordum.

Oturmak için tabureyi çekerken basamaklardaki sesi duydum. Sakin kalmaya çalıştım. Başımı hiç kaldırmadan onun için hazırladığım kahvaltıya yaklaşmasını izledim. Başımı kaldırmasam da kravatıyla uğraşarak yürüdüğünü görüyordum. Acaba kravatlarını takmakta zorlanıyor muydu? Bunu düşünürken, Hazer Han tezgâhın diğer tarafında duraksayarak bir süre tezgâhın üstüne göz attı.

“Acıktıysan beklemeseydin keşke beni.”

“Ama ben...” Kararsızlık yaşasam da dürüst davranmak istedim. “Senin için hazırladım.”

“Yaa...”

Kravatını bağlamadan boynunda serbest bıraktı. Tam tabureyi çekiyordu ki kapı çaldı. Gözlerimi kaldırarak ona baktım; çünkü yabancı insanlardan hoşlanmıyordum. Hazer bakışlarıyla beni yatıştırdı. Bu imkânsızdı ama yemin ederim oldu: Bana baktı ve korkularım yatıştı.

“Kerem’i pastaneye yollamıştım,” diyerek kapıyı açmaya gitti. Kapıyı açtıktan sonra Kerem’den gelen sesleri duydum.

“Hazer Bey bu kadar çeşit çörek aldırınız, bari ben de gelip az yiyeyim.”

“Olmaz.” Hazer Han’ın sesi netti. “Torbanın içinden birkaç tane al, dışarıda ye.”

Kerem’in kendine has muzır gülüşünü buradan bile duydum. “Allah iyiliğinizi versin Hazer Bey yahu. Siz şimdi yalnız kalmak... Tamam, tamam utanmayın ya...”

“Kerem, hadi koçum.” Hazer’in sesi sabırsızlık ve sinirle yüklüydü.

Kerem’in gülüşü kısıldı. “Hazer Bey, ben gerginliğinizi alsın diye espri yapayım dedim.”

Birkaç torba hışırtısı ardından Hazer homurdandı. “Bak sana çok kötü şeyler derim ama şu an ağzımı açamıyorum, sen yine de demek istediklerimi duy Kerem.”

Kerem'in sesi artık varla yok arasındaydı. "Ben gideyim o zaman..." Duraksar gibi oldu. "Safir Hanım'ı kontrol için hastaneye götürecektir miyiz? Götürelim Hazer Bey, ihmal etmek olmaz. Hem Leylacığım çok güzel muayenesini..."

"Oğlum, beni bir sal!"

Hazer Han sesini yükselttiğinde Kerem korku içinde birkaç şey mırıldandı ve sonra sokak kapısı kapandı. Aralarında garip bir ilişki vardı. Bazen Hazer'in Kerem'e karşı anlayışsız olduğunu düşünüyordum ama kabul etmeliydim ki Kerem de şansını fazla zorluyordu. Birkaç saniye sonra Hazer Han göründü ve hemen çektiği tabureye oturup pastane torbalarını ortama bıraktı. İçinden sıcak çörekleri, ağzı kapalı içecekleri çıkardı. "Al," dedi ve portakal suyunu bana doğru uzattı. "Taze sıkılmış bu, üstelik tadı da lezzetli." Kendi önüne doğru, Starbucks bardağındaki içeceği çekti ve torbayı ortadan kaldırdı.

"Herife bir de çay almasını söylemiştim ama aklı kim bilir nerede, unutmuş."

Taze sıkılmış portakal suyunu önüme çekerken, "Neden bu kadar şey aldırınız ki?" diye sormadan edemedim. "Yarısı yenmeyecek bile. İsraf ediyorsunuz."

Duraksayarak yüzüme gerçekten anlamak ister gibi baktı. "Sen yersin diye aldırıştım ama..."

Hafifçe gülümserken, "Yiyeyim o zaman," dedim ve hemen ardından eklim. "Ama bundan sonra bu kadar fazla almayın, israf olmasını istemem."

"Tamam," dedi hızla. Dirseğini tezgâha yasladı ve yüzünü de avuç içine gömerek gözlerini kızarık yanaklarımda dolandırdı. "İsraf etmem. Hadi, sen ye de karnını doyur."

Çekingen bir şekilde çöreklerle uzandım. "Paylaşalım mı bunu? Çok büyük, yiyemeyebilirim."

İç çekti. "Paylaşalım."

Çöreği iki eşit parçaya böldüm. Yarısını ona uzatarak diğer yarısını kendime aldım. Hazer çöreği elimden aldı ve ben daha kendi çöreğimden bir ısırık alamadan, o kendisinininkini iki iri ısırıkta yedi. Hayretle ona bakarak mırıldandım. "Canavar gibisin."

Dudağının sol tarafı kıvrıldı. "Yemek iştah açıcı olunca vakit kaybetmem."

“Ben de o kadar hızlı yiyebilirim.” Hazer Han’ın tek kaşı yavaşça kavıştı. Ağzımı açtım ve çörekten kocaman bir ısırık aldım. Ağzım tamamen doldu ve yanaklarım şişti. Hımm, bu zordu. Portakal suyuna uzandım ve dudaklarımı pipete dayayarak ufak bir yudum aldım. Yutmama yardımcı olmuştu. Nefeslenerek çöreğin diğer yarısına baktım. “Boğulacaktım.”

Hazer Han eliyle yüzünü kapatıp çok derinden bir iç çekti. “Komiksin.” Gözlerimi kaçırdım. “Boğulmam komik yani?”

“Hayır... Tepkilerin çok... Bilmiyorum yani. Çevremdeki kadınlar hep cüretkâr olur, senin gibisine hiç rastlamamıştım.”

Farklı olduğumu, bazen tuhaf göründüğümü biliyordum. Ben tüm bu farklılıklarımın, tutuk hareketlerimin beni çekilmez bir insan yaptığını düşünüyordum ama o sanki bunun aksini düşünüyordu. Heyecanla ellerime sarıldım, onlarla oynarsam ona bakmam sandım. “Benim gibi derken?”

“Ayakları yere güçlü basan ama aslında ayakları hiç de yere değmeden uçan bir çocuk gibi...”

Hazer Han usulca yutkundu. O an uzanıp alnımdaki teri silmek istedim. Fakat Tanrım, ne olduysa kıpırdayamadım. “Her neyse, yemeye devam et.”

Kafamla onayladım. Portakal suyumdan bir yudum daha aldım, gerçekten lezzetliydi. Salatalıklara uzandım ve bir tanesini alıp ağzımın içinde çevirirken, Fıstık’ın kafesin içinde çırpındığını duydum. Sevimli sesler çıkarıyordu, gerçekten bunu düşünüyordum, ta ki birazdan çıkardığı sese kadar...

“Sahibin kadar tatlısın, sahibin kadar tatlısın.” Fıstık kafesinin içinde bunu tekrarlayıp durdu. “Sahibin kadar tatlısın...”

Hazer Han başını sakince kaldırırken gülümsedi. Ben gözlerimi kocaman açmış masaya bakarken Hazer düşünceli gözlerini önce Fıstık’a, sonra bana çevirdi.

“Sahibin kadar tatlısın mı? Hımm.”

“Kerem sizi bayağı tatlı buluyor demek ki,” dedim ve hızlı hızlı önümdekileri yemeye devam ettim. Konuşursam aptallık ederdim, konuşmamalıydım. Uzanıp elimi alnıma dayadım ve yüzümü beceriksizce sakladım. *Rezil oldum, rezil!*

Hazer Han üstelemedi ama gülümsemeye devam etti. Sanırım bundan böyle Fıstık'ın yanında konuştuklarıma dikkat etmeliydim. İkimiz de kahvaltının geriye kalanı boyunca hiç konuşmadık. Çöreklerin bir kısmını paylaştık. Ben alıp ikiye böldüm ve onun önüne bıraktım. Önüne ne bıraktıysam yedi, ben de o önüne ne bıraktıysa yedim. Ben portakal suyumu içerken de Hazer Han sert bir kahve içti.

Kahvaltıdan kalktığım sırada Gazel'in mesajı telefonuma düştü. Sabah onunla, yetimhanede buluşacağımıza dair konuşmuştuk ve az önce evden çıktığını yazmıştı. Benim de gitmem gerekiyordu, yakınlarda yetimhane yakınlarına giden bir otobüs veya metro arayacaktım. Ben masadan kalktığımda, Hazer Han da telefonunu cebinden çıkarıp birkaç şeye baktı. Mutfaktan salona geçtim ve önceki akşam koltuğa bıraktığım ceketime yürüdüm. Tamam, evinde kalıyorum diye ortak hareket etmemiz gerekmiyordu ama ona açıklama yapma hissi uyanmıştı içimde. Ceketimi üzerime geçirirken, Hazer Han kalktı ve ceketinin potunu düzelterek salona doğru yürüdü.

"Bugün çalışmayacağız da neden hazırlandın?"

Bana açıkça nereye gideceğimi sorması nedendi? Şaşkınca suratına baktığımda, "Bileğin kötü ya," diyerek açıkladı Hazer. "Üstüne basma diye, evde oturman senin için daha iyi."

"Leo'yu göreceğim, kardeşimi."

"Ha." Kravatını sakince gömlek yakalarının altına yerleştirerek başını iladı. "Git tabi ama... Ya bileğin zorluk çıkarırsa, düşersen falan bir yerde?"

"Gazel de benimle gelecek," dedim. Sekerek, yavaş adımlarla kapıya doğru yürümeye başladım. Kapıya kadar yürürken Hazer temkinle ayağıma baktı.

Portmantodan çantamı aldım. Tanrı'dan güç dileyerek askılarını sırtıma geçirdim. Ona veda etmek için arkamı döndüğümdeyse, "Sen arabaya geç, ben geliyorum," dedi. "Ceketim yukarıda."

"Neden arabaya geçeyim ki?"

Şaşırmış gibi baktı. "Ben götüreceğim?"

Ben daha ağzımı açmadan ceketini almak için merdivenlere yönelip gözden kayboldu. Tamam, beni bırakması anlaşılabilir bir şeydi ama büyük ihtimalle yolunun üstünde bile değildim ki. Dudaklarımı kemirerek

ayakkabılarımı giydim. Kerem bahçede kendi kendine gülerек dolanıyordu, ona gülümseyerek arabaya yürüdüm. Kerem arkamdan bağırdı. “Ben kapıyı açıyorum Safir Hanım, siz binin.”

Araba hemen evin önündeydi, arka koltuğa yerleşerek çantamı kucağıma aldım ve beklemeye başladım. Biraz sonra Hazer Han dışarı çıktı. Kerem’le konuşurken bir sigara yaktı. Hızla sigarasını içip Kerem’e sık sık göz devirmesini izledim. Acaba sigaraya bağımlı mıydı yoksa arada bir mi içiyordu? Hiç içmemiş olmasını dilerdim. Böylelikle kendisine zarar vermezdi. Sigarasını birkaç dakika içinde bitirdi. İzmaritini kenarda duran çöp kutusunun kenarında söndürdü ve içine attı. Bugün gri bir takım giymişti. İpek kravatı ve mendili olması gerektiği yerde, tertipli şekilde duruyordu. Saçlarını biraz taramış gibiydi ama arabaya binip kendisine daha yakından baktığımda her zamanki dağınıklığında olduğunu gördüm.

Koltuğuna yerleştiğinde bana sadece bir kere bakıp önüne döndü, neyse ki konuşmamıştı. Dedim ya zaten onun gözleri hep gürültülüydü, hep bir şeyler anlatıyordu. Yanağımı serin cama dayayarak gözlerimi kapattım. Radyodan yükselen melodiler eşliğinde dans ettiğimi hayal etmeye başladım.

Araba bir süre sonra yavaşlayarak durduğunda başımı kaldırıp baktım ve yetimhanenin demir korkuluklarını gördüm. Leo, benim küçük kardeşim, tıpkı bir mahkûm gibi bu korkulukların ardındaydı. Adresi yola çıktığımızda vermiştim ama bu kadar çabuk geleceğimizi düşünmemiştim. Toparlanarak çantama daha sıkı sarıldım ve dikiz aynasından bakarak Kerem’e içtenlikle teşekkür ettim.

“Beni hep bir yerlere bırakıyorsun, üstelik oldukça naziksin.”

Kerem dişlerini göstererek gülümsedi ve bir şey diyecek olduğunda, “Yalnız ben istediğim için götürüyor,” dedi Hazer Han yerinde kıpırdanarak. “Yani seni ben götürmüş oluyorum, o götürmüş olmuyor. Değil mi? Öyle yani bana kalırsa.”

Gözlerimi kırptım. “O zaman direksiyona sen geç, beni gerçekten götürmüş olursun.”

Hazer Han’ın yukarıya doğru kalkan kaşlarını gördüm ve ona böyle cesur bir cevap vermiş olmanın şaşkınlığıyla önüme döndüm. Kapıyı aceleyle açarken, Kerem’in kıs kıs güldüğünü fark ettim. Sanırım Hazer’i

epey şaşırtmış olmalıydım ki bana cevap vermemiştii. Tanrı aşkına, direksiyona geçmesini söylemek de ne demekti? Ayaklarım üstünde zeminde dikildiğimde, omzumun üzerinden ona döndüm ve gözlerinin adını daha önce hiç bilmediğim bir yere açıldığını gördüm. *Işıkların hiç sönmediği bir diyara.*

“Safir!”

İrkilerek bakışlarımı omzumun arkasına çevirdiğimde, Gazel’i az ilerimde gördüm. Daha onu görmenin etkisini atlatamadan arabadan inip kapısına yaslanmış olan Galip’i fark ettim. Onunla bir an göz göze gelmek bile tüylerimi ürpertti ve yüzümdeki *iyiyim* maskesi suratımın tam ortasında parçalandı. Gazel beceriksizce bana gülümsedi ve eliyle yanına çağırdı. “Geliyorum,” dedim ve tekrar arabanın içine eğildiğimde Hazer Han’ın arabadan çıkmakta olduğunu görerek afalladım.

“Hazer...”

“Buydu değil mi?” Hazer arabanın kapısını sertçe kapattı ve etrafını dolanırken, gözlerimin içine baktı. “Bu herifiti?”

O gecedен bahsediyordu. Galip’in beni kovduğı, bana bir paçavra gibi davrandığı aşığılayıcı gecedен. Bakışlarımı kaçırdım ve Hazer karşımda dikildiğinde, “Gitmeliyim,” dedim sadece. Bilmesi gerekmiyordu, bilse ne olurdu ki? Ne ben hiç incinmemiş gibi yapabiliydim ne de o incindiğini görmemiş gibi yapabiliydi. “Bu seni ilgilendirmez, daha önce ilgilenmemeni istediğini söylemiştim.”

Dediklerimden hiç etkilенmemiş gibi görünüyordu ama dişlerinin çıkırtısını duyuyordum. “Tanışmak istiyorum, bu da seni ilgilendirmez.”

Bana arkasını döndüğünde zamana yetişmeyi ister gibi yükselen kalp atışlarımla peşine düştüm ve az sonra önüne geçerek Gazel’e doğru yürüdüm. Gazel omzumun üzerinden Hazer Han’a baktı. Aynı şekilde Galip de şaşkınca Hazer’e bakıyor, olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Gazel’le yetimhanenin kapısında buluştuğumuzda kollarını bana doladı ve parmakları sırtımda birleşti. Ona zayıf bir sarılmayla karşılık verirken, “Neler oldu?” diye sordu, kulağıma doğru. “Az önce bir elektrik oldu. Ayrıca Hazer Galip’e neden öyle bakıyor?”

Sarılmamızı bitirdiğimizde, tanıımı olmayan bir his silsilesi içinde onun gözlerine baktım. O gecedен, Galip’in ne kadar acımasız olabileceğinden haberi yoktu. Göz ucuyla baktığımda Hazer Han’ın bir adım

kadar arkamda Galip'e baktığını gördüm. Galip redirgin halde Hazer'e bakıyor, galiba kendisine neden böyle baktığını anlamaya çalışıyordu. *Evet Hazer, ona neden öyle bakıyorsun? İncinen kalp seninki değil ya...*

"Affedersin, bir problem mi var?" Galip kaşlarını çatmış, bir bana bir de Hazer Han'a bakmıştı bu soruyu sorduğu esnada. "Tanışıyor muyuz?"

Hazer Han ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Tanışmıyoruz."

Galip kafasını salladı ve sanırım bu garip durumu normalleştirmek adına Hazer'e elini uzattı. "Tanışalım öyleyse. Galip ben. Galip Kendirci."

Hazer Han o eli sıkmadı.

Galip Hazer Han'a ve boşlukta sallanıp duran eline baktıktan sonra yüzünde ölümcül bir soğukluk oluştu ve muhakkak ki rencide olmuş hissederek elini hızla indirdi. Gözleri bir an bana çevrildi ve dişlerini daha çok sıkarken, "Çok oyalanma," dedi Gazel'e. "Bozuşmayalım sevgilim. Eve geç dönme. Ben gidiyorum."

Koltuğuna bindi ve kapıyı öfkeyle kapattı. Gazel'in ellerimi tutan elleri titredi. Bir şey diyememişti. Araba çalıştı ve uzaklaşmaya başladığında, "Rezil oldum," diye yakındı Gazel, âdeta utançtan derisinin rengi değişirken. "Ben abim demiştim, Hazer şimdi sevgilim dediğini duydu... Aman Allah'ım! Ben..."

Ellerimi hızla bıraktı ve hissettiği utançla yetimhanenin kapısından içeriye girdi. Ona Hazer'in gerçeği zaten bildiğini söyleyecek vaktim kalmamıştı. Hâlâ tam olarak Gazel'in neden böyle bir yalan söylediğini anlamamıştım ama o yalanın çoktan ayağına dolandığı aşikârdı. Üzüntü dolu bir iç çektim. Temiz havayı ciğerlerime doldururken, Gazel'in arkasından içeriye girdim. Güvenlik görevlisi Gazel'le konuştuğu için beni sadece bir baş selamıyla karşılamıştı. İçeri girdim ve kapının ağzında, her zamanki gibi durup büyük binaya baktım. *Derin nefesler al. Sakin kal. Sen artık büyüdüün, kimse elini ağzına kapatıp çılgınlığını susturamaz.* Titreyen bacaklarla yürürken, bahçedeki curcuna seslerini duydum ve az sonra park alanından sıyrılıp bana doğru koşan Leo'yu gördüm.

Masumiyet ayaklanabiliyormuş, diye düşündüm, onun güzel yüzünü görünce.

Sadece eğildim ve kollarımı ona açtığımda hiç duraksamadan hızla gelen vücudu kollarımın arasına çarptı. Küçük kolları boynuma dolandı

ama bu his beni sıklmıyor, aksine çok iyi hissettiriyordu. “Safir, geldin! Geleceğim dedin, geldin. Çok özledim seni Safir, kollarımı açıp ne kadar özlediğimi gösterebilirim istersen.”

Gülüğü, kalbime sığamadı ve taşarak ruhuma ulaştı. Sarı saçları başının iki yanındaydı ve yüzünde biraz toz vardı. “Merhaba,” dedim. Uzanıp alnındaki tozları sildim. “Ben de seni özledim Leo. Ne kadar sıkı sarıldın bana öyle, az daha düşecektim.”

Bakışlarını utanarak kaçırdı. “Ben seni görünce çok mutlu olmuştum.”

“Sorun değil.” Kendime kızdım, böyle düşüncesizce konuşup kalbini kırmaya ne hakkım vardı. “Ben sana sarılmayı seviyorum.”

“Ben de.” Uzanıp yanağımı öptü. “Sen de beni öper misin?”

Yanağı kirliydi ama umurumda değildi. Uzanıp dudaklarımı yanağına dokundurdum. “Büyümüşün sanki biraz? Çok hızlı büyüyorsun *hermano*.”

“Büyümek istemiyorum Safir.” Hüzünle kollarımın arasından çıktı ve uzanıp terli alnını sildi. Park alanında çok koşturmuştu. Ya hasta olursa?

“Müdire anne diyor ki büyüyünce hepimiz buradan çıkacakmışız Safir. Nereye gideceğim? Seninle olur muyum o zaman?”

Leo benim için çok kıymetliydi ve gücüm yettikçe ona maddi manevi tüm desteğimi verecektim. “Seni terk etmeyeceğim. Çünkü seni seviyorum ve insanlar sevdiği insanları terk etmez.”

Annemin bize yaptığını, ben sana yapmayacağım.

Gülümsedi. “Söz mü?”

“Hem de abla sözü.”

irinlikle gülümsedi. Dişlerinin bir kısmı göründü. Onu karşılıksız bırakmadım ve ufakık bir tebessüm ettim. Fakat o sıra Leo’nun bakışları omzumun üstüne tırmandı ve kirpikleri kırıştı. Merakla dönüp bakışlarını takip ettiğimde Hazer Han’ı gördüm.

Gittiğini sanmıştım.

Ama nasıl unutmuştum! O bana veda etmeden gitmezdi.

Doğrularak Leo’yu ardımda bıraktım ve siyah demir kapının ardında dikilen Hazer Han’a yürüdüm. Bakışları ardıma, Leo’ya kilitlenmişti ve onu tanıdığım bu kısa zaman içinde gözlerini hiç böyle bakarken

* (İsp.) “Kardeşim.”

görmemiştim. Sanki vücudunda bir yarası vardı ama uzanıp iyileştiremiyordu. Yanına vardım ve hâlâ bana dönmemiş gözlerinin peşine düşerek, “Hazer Bey,” diyerek seslendim ona. Beni duymamış gibiydi.

“Hazer?” Leo’ya kilitlenmişti. Kaşlarım çatıldı, huzursuz bir duygu turnaklarını göğüs kafesime dayamıştı sanki. “Hazer?”

“Ona çok benziyor.” Hazer ansızın konuştu ama bu fısıltı halinde, zor halde duyabildiğim bir cümle olmuştu. Tanrı aşkına, kim kime benziyordu? “Hazer...”

Sıçradı. Aniden geriye doğru bir adım attığında kaldırımda sendeledi ama ona uzanmama fırsat bile kalmadan toparlandı. Şaşkınlığa uğramıştım. Ne oluyordu böyle? Gözleri bana döndüğünde hiçbir şey olmamış gibi, “Güzel çocuk,” dedi.

Ellerini hızla gri, ütülü pantolonun ceplerine yerleştirdi ve kendine çekidüzen vererek omuzlarını dikleştirdi. Şimdi daha iyi görünüyordu. “İyi misin?”

Başını sallayarak cevapladı. “Kaç yaşında?”

“Sekiz?”

“Benzemiyorsunuz.”

Leo ile fiziki benzerliklerimiz pek olmasa da ruhlarımız çok benzerdi. Kalp yaralarımız da. “Babalarımız farklı,” dediğimde Hazer Han’ın dudakları aralandı ama tek kelime etmeden başını salladı.

Annem bir fahişe, diyemezdim ne de olsa. Durumu en iyi böyle açıklayabilirdim, zaten o da fazlasını sormuyordu.

Ben bu garip durum içinde bocalarken, “Mutlu görünüyordu,” dedi Hazer Han, daha sakın bir tavırla. O bana bakınca yüreğimi derimin altında tutmak çok zor oluyordu. “Yani, kardeşin sana sarılırken mutlu görünüyordu...” Bu bakışın ömrü uzun olsa, ciğerimde derin bir delik açılır.

“Sana sarılmak böyle mutlu ediyor demek ki...”

Hazer şimdi gitse, uzaklaşsa, eriyip kaybolsa bile sanki karşımda durup bana böyle bakacaktı. Nereye gitsem uzaklaşabilirim diye düşündüm ama kalbimi kendimle götüremedikten sonra nereye gittiğimin ne önemi vardı ki? Nefesimi tuttum ve o gözlerini çekene kadar sustum. Hazer Han da bakışlarını başka yöne çevirdi.

“Neyse, ben gideyim. Sen işlerin bittiğinde her neredeysen ararsın, gelir seni alırım.”

“Affedersin, beni neden alacaksın ki?”

Elini ensesine attı. “Almayayım mı?”

“Ben...” Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Ne diyebilirdim ki? Beni alıp yine evine mi götürecekti? Buna daha ne kadar devam edebilirdik? Duygularımla hareket edemezdim.

“Kendi kalacağım yere gideyim, sizde kalmama gerek yok. Ne olacak? Beni alıp evinize mi götüreceksiniz? Buna devam edemeyiz Hazer...”

Hazer başını hafifçe gökyüzüne kaldırarak burnundan çok sert bir nefes aldı. “Gelmeyecek misin yani?”

“Gelmeyeceğim.”

“Gelseydin...”

“Olmaz.”

“Olmaz mı?”

Başımı hayır anlamında iki yana salladığımda Hazer Han da beni onaylayarak başını salladı. O şimdi kendi yoluna bakacaktı, ben de kendi yoluma bakacaktım. Birbirimizi bir süre görmeyecektik. Ben başımın çaresine bakacaktım, o da kendi hayatına. Geriledi ve uzaklaşarak mesafeyi açmaya başladı. Arabasının kapısını açtı ama koltuğa binmeden önce omzunun üzerinden bana döndü. Gözleri, vücudunda ateşten çok su olan birini yakmayı başarmıştı.

“Bir şey olursa beni ara,” dedi keskin bir sesle. “Sen ne zaman ararsan açarım.”

Ve sonra arabaya binerek gözden kayboldu.

Sen ne zaman ararsan açarım, dedi.

Söz mü Hazer?

Bir ateşi külle söndürebilirsin ama kül haline gelmen için yine de yanman gerek.

Anımsadığım bazı hatıralar var. Çoğunda babamı, annemi, çatısı akan evimizi. Yine hatırlıyorum o geceyi, öncekiler gibi karanlık bir geceydi. Sanırım dört buçuk yaşındaydım. Beş yaşıma girmeme az kalmıştı. Sobanın önüne oturmuştum. Pelüşümü kuruması için sobaya yaklaştırdığım sırada parmak uçlarım yanlışlıkla sobaya çarpmıştı. O an yandığımı hatırlıyordum. Bir çığlık atıp annemin yanına koştuğumu, korkuyla

elimini yandığını söylediğimi ama onun umursamadığını... Sonra babamı hatırlıyorum, çılgılıma uyanıp yanıma geldiğini ve elimi soğuk suyun altına tuttuğunu. *O günden sonra canım yandığında anneme değil, babama koşmuştum.* Ben ağlarken anneme kızmış, ağladığımı gördüğünde bana dönmüş ve parmaklarımı elinin içine almıştı.

“*Kendi yarana kendin üfleyeceksin Safir, bu seni daha güçlü bir kız yapar,*” demiş ve elimi açıp parmaklarıma üflemişti.

Ben de bu sözü dinleyerek hep bunu yaptım, hep kendi yarama kendim üfledim. Kimseden, en yakın gördüklerimden bile medet ummadım. Bu bazen yaramın daha çok yanmasını, bazen bir iz bırakıp geçmesini sağladı ama her türlü yaralarımın sahibi oldum. Yaralarımı üflemesi için kimseden yardım dilenmedim, bundan sonra da yapamazdım. Bu yüzden şimdi karanlık gecede korkuyla yürüyor, kendi başımın çaresine bakmaya çalışıyordum. Soğuk bir akşamdı, bileğim acıyor ve içtiğim ağrıkesici uyku yapıyordu. Önümdeki yokuşu tırmanıyor, etrafımı gözetleyerek yürüyordum. En yakınlarımdaki bir camiye sığınmalı, geceyi orada geçirmeliydim.

Bugün yetimhaneden sonra Gazel ile yine emlakçıya gitmiştik. Emlakçı bize daha ucuz bir evden bahsetmiş, yarın gidip görebileceğimizi eklemişti. Bu yüzden daha iyi hissediyordum. O evi tutabilir, bir yuvaya sahip olabilirdim. Madem bu dünyaya sığamıyordum, hiç olmazsa dört duvar arasına sığardım.

Yokuşu tırmandım ve üstümdeki monta daha sıkı sarılarak köşeyi döndüm. Etrafta yürüyen birkaç kişi vardı ama hiçbirinin şüpheli hareketi yoktu. Kaldırımında, sarı taşlara basarak yürüdüm ve caddenin karşısına geçmek isteyerek durduğumda önümde bir gölge belirdi. Ürperdim. Az insanın bulunduğu sokakta, gölgesini ensemde hissedebildiğim o kişiden ürkererek ileriye doğru bir adım attım.

Işıklar yandı ve koşarak caddenin karşısına geçmek isterken yaralı bileğimi daha fazla ağrıttıyordum. Karşı kaldırıma geçerek soluk soluğa hiç durmadan aşağıya doğru yürüdüm ve gölgeyi takip ettim. *Saklanabilirdik ama gölgemizi saklayamazdık.* Arkamdaki her kimse kendini saklayabiliyordu ama gölgesini saklayamamıştı. Elimini cebime attım ve falçatamı kontrol ederek karanlık caddeye girdim. Sokak lambası yanıyordu ama oldukça تنها bir sokaktı. Yokuşu tırmanmadan önce gölgeye baktım ve

elimi cebimden çıkararak bir anda kendi etrafımda arkama doğru döndüm. Cebimden çıkardığım yumruğumu, karanlığın içinde gizlenen adamın suratına doğru salladım ve çığlık atarak geriye doğru kaçtım.

“Siktir!”

Kaldırımda geriye kaçarken siluetin sendelediğini ve birkaç adım kadar uzaklaştığını gördüm. Tüm bunlar o kadar kısa sürede gerçekleşmişti ki duyduğum küfrü idrak etmem ve şaşkınlığı üzerimden atmam hiç kolay olmamıştı. Adam elini yüzüne götürdü ve gözler bana döndüğünde, gökyüzüne atılmış bir kesik sayesinde parıl parladı bu umutsuz gece.

Bu gözlerin sahibi Hazer’di.

“Sağlam yumruktu.”

Ağızındaki kanı tükürdü ve elini dudağının üzerinden çektiğinde, kafamı iki yana sallayarak sırtımı ardımdaki duvara yasladım. Beni takip mi ediyordu?

“Buradasın,” deyiverdim inanamayarak. “Peşimdesin.”

Tamamen doğruldu ve eline bulaşan kanı gömleğine silerek omuzlarını dikleştirdi. Ona bu kadar şiddetli bir yumruk atmıştım öyle mi? “Buradan geçiyordum da seni gördüm,” diyerek omuzlarını silkti. “Yani ben ne yapabilirim ki aynı sokaktan geçiyorsak?”

“Yalan söylüyorsunuz,” dedim gözlerimi kocaman açarak.

“O kadar belli oluyor mu?”

“Çok ayıp,” dedim ve eğilip yaşananlar sırasında yere düşmüş olan çantamı aldım. Bileğimin acısı vücudumu zorluyordu. “Aman Tanrım! Ayrıca demin küfrettiniz.”

“Bana yumruk attın.”

O kadar güçlü bir yumruğu nasıl atabildiğime kendim de inanmıyordum. Sanırım korku insan vücudunu harekete geçiriyordu. Ya falçatayı çıkarsaydım? Ya ona saplasaydım? Düşüncesi bile korkunçtu. Hazer derin bir iç çekerek vücudunu arkasındaki duvara yasladığında, sokaktaki birkaç kişi dönüp bize baktı.

“Ben korkunca ani bir tepki verdim, üzgünüm. Gölgenizi gördüm, bana zarar verebilecek olan birisi olarak düşündüm sizi...” Kafamı kaldırdım ve ateşin etrafında uçuşmaya devam ederek ona doğru bir adım atıp dudağındaki yarasına baktım. “Çok üzgünüm Hazer, acıyor mu?”

Bana, bir gerçeği görmek için bakıyordu ama gerçekleri insanlardan saklamayı öğrenmiştim. Bu kadar korkmama anlam verememişti, belliydi.

“Üzgün olduğunu tekrarlayıp durma,” dedi daha sakın bir şekilde. Elini ya-
vaşça dudağından çekti. “Yumruğun gelişini gördüm, engel olsam olurum
ama... bileğini tutup seni savurmak istemedim. Olacak iş değildi yani.”

Yukarıdan bana bakıyordu, kafamı kaldırırsam yüzlerimiz de yakınla-
şırdı ama çok utanırdım, yapamazdım. Kucağımdaki çantaya daha sıkı
sarılarak dudağımı ısırırdım. *Tanrım, o bir mucit ve kalbimi keşfetti. Artık
o kalbi nasıl hızlandırabileceğini biliyor.* Hazer Han başımın üstünde çok
derin bir nefes alıp, “Eee,” dedi sessizliği dağıtarak. Vücudumdaki sıcak-
lık yükselmişti. “Dudağıma pansuman yapmayacak mısın?”

“Yapmalı mıyım?” diye sordum.

“Yapmalısın,” dedi usulca. “Güzel yüzümün kalıcı bir hasar almasını
istemem.”

“Evet, güzel bir yüz...” Geriye doğru kaçıp ona arkamı döndüm. Tan-
rım, lütfen artık ağzıma mukayyet olabilir misin? Çünkü ben bunu yapa-
mıyorum. Sekerek hızlı hızlı ilerlemeye çalıştım. “Hadi, gidip pansuman
yapalım.”

Ardıma düştü. “İstiyorsun madem, gidelim.”

Karanlık gecede nerede olduğumu nasıl bilip de peşime düşmüştü?
Beni takip mi etmişti? Fakat, neden? Bir kez daha geceyi o evde mi geçi-
recektim? Bana yettiğinde ellerini ceplerine sokmuş olduğunu gördüm.
Kıyafetleri aynıydı, adımları oldukça telaşsızdı. Bir süre sonra duruverdi,
bana döndü ve kucağımdaki çantayı iri eliyle çekip aldı. “Bileğin acıyor,”
diyerek âdeta azarladı beni. Ağzından kan tükürdü. “Ayrıca bu kan neden
durmuyor Allah aşkına!”

Omuzlarım bir kez daha çöktü. “Keşke bana seslenseydiniz, o zaman
korkup bu kadar aptalca davranmazdım...”

Homurdanıp ilerledi. “Hâlâ siz diyor ya.”

Dudağımı büktüm ve peşine düştüm. Şimdi o benden bir adım kadar
ilerideydi ve gideceğimiz yolu o belirliyordu. Kafamı kaldırıp karanlık
geceye baktım ve kendime bu gecenin yıldızını seçtim. *Tanrım ne kadar
uzakta... Mutluluk? Ne kadar uzağımda?*

Hiç konuşmadık. Sadece yürüdük. Ve gideceğimiz yere vardık. Zaten
evin yakınlarındaydık, çünkü garip bir şekilde Hazer Han’ın evinin ya-
kınlarındaki bir camide kalmayı istemiştim. Neden bilmiyorum, sadece
böylesini yapmak içimden gelmişti.

Evinin büyük bahçe kapısı önünde durduğumuzda arabanın garajda olduğunu gördüm. Hazer Han kapıyı açtı ve elinde çantamla beraber içeriye girdi. Onun peşinden girip kapıyı kapattım ve bahçe boyunca ilerledim. Bahçede birkaç lamba vardı ve etrafımızı aydınlatmıştı. Hazer sokak kapısını da açtığında çekingen bir şekilde içeriye girdim ve o ışıkları yaktı.

Kapıyı ardımdan kapatıp kısa holü yürüdüm ve salona geçip abajuru yaktım. Bu ışığın loşluğunu seviyordum. Hazer ceketini çıkarıp koltuğun kenarına bıraktıktan sonra gömleğinin kollarını acelesiz bir şekilde dirseklerine kadar katladı. Ne kadar da güçlü kolları vardı... Kollarını kıvrımayı bıraktı ve mutfığa yürüyüp buzlugu açtı. Buzluktan mavi bir torba çıkarırken Fıstık'la konuştu. "N'aber zibidi?"

Fıstık ona karşılık verdi. "N'aber zibidi?"

"Anca beni tekrarlar dur." Onun kafesine doğru yürüdü. "Yine mi yemedin yemini?"

Fıstık ona gagasıyla vurduğunda Hazer Han homurdandı ve papağan bunu da taklit etti. Sevimliydi. Hazer Han insanlara çok yumuşak yaklaşan birisi değildi. Fakat onda garip bir şey vardı. Size zarar vermeyeceğinin teminatını veren o bakışlar...

Elinde buz torbasıyla salona doğru yürüdü ve önüme gelene kadar gözlerini üstümden çekmedi. Ateşi yakarsın anlarım ama onu neden bana sıcratıyorsun? Işığı sevdiğim ateşi sevdiğim anlamına mı gelir? Koltukta geriye yaslandım ve parmaklarımla oynarken, Hazer Han gelip koltuğun diğer tarafına oturdu. Aramıza bir mesafe ekledi ama buna rağmen sıcaklığını hissettim. Buz torbasını dudağının kenarına yasladı.

"Nerede kalacaktın ki?" dediğinde anladım. Biliyordu. Bir evim olmadığımı, sokakta yaşadığımı...

Bunu, çaresizliği nasıl anlatabilirdim ki? Boğazım yandı ve çenem titredi. "Cami avlusunda," dedim kısık sesimle. "Oralar parklara göre daha güvenli."

Hazer Han'ın bir an nefesi kesildi ve sonra çok sert bir şekilde yutkundu. "Anlıyorum."

"Anlıyorsun."

"Bu..." Hazer Han'ın boğazından, mücadele içinde bir ses çıktı ve ellerim dizlerime yaslandı. "Mümkün değil! Ne zamandan beri? Nasıl yaptın? Sen karanlıktan bile korkuyorken..."

“Konuşmak istemiyorum,” dedim sadece. Biri bana susmamı söylediğinde susmuştum ve konuşmamı istediklerinde de konuşmayacaktım. Artık birilerinin bana bir şeyler dayatmasını istemiyordum. “Çünkü konuşmaya başlarsam susamam.”

“Safir Mila...”

“Konuşmak istemiyorum,” diye tekrarladım daha kararlı ama *yalvarırım sorma* diyen ses tonuyla. “Sana bundan bahsetmeyeceğim tamam mı? Ben böyleyim.”

Elimi ağzımın üzerine örttüm ve omzumun üzerinden ona döndüm. Elime baktı, ağzımla kapattığım elime. Birkaç saniye sonra o elimi aşağıya indirdim.

“Önce başkasının eli vardı, şimdi kendi elim. Konuşmam, konuşmam.”

Baktı. Zaman ağırlaşmıştı. Aslında bin yılmış gibi gelen bir ânın içindeydik sanki. Parmaklarımda, vücudumda bir sızı dolaşıp duruyordu. Burnundan sert bir nefes alarak buz torbasını bana uzattı. “Pansumanımı yap o halde.”

“Doğru.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ben patlattım sonuçta.”

“İyi yumruk atabilmen güzel, sana yaklaşanları böyle haklayabilirsin.”

Koltukta geriye kaykılarak sırtını ardına yasladı ve kafasını da koltuğun arkasına gömerek elini dizine yerleştirdi. Ona biraz yaklaşmam gerekiyordu. Saç tutamlarını alelacele şekilde kulağımın arkasına koyarak mesafeyi azalttım ve yüzümü yüzüne doğru eğerek elimdeki buz torbasını dudağının kenarına bastırdım. Kan ince ince akıyordu.

“Önce temizlememiz gerekmez mi?” diye sordum, biraz korkmuşum. “Kantıyor.”

“Yok, buzu bastır ki şişmesin.”

Mırıldandım. “*Sabihondo*.”

Hazer’in gözleri yüzümde sabırla gezindi. “Ne dedin?”

“Peki gibi bir şey.”

Aslında onu böyle kandırmak hiç ince bir davranış değildi, hatta kaba bile sayılabilirdi. Ama İspanyolca konuştuğumda bana anlamamış gözlerle bakması hoşuma gidiyordu. Altdudağımı ısırarak kendimi azarladım.

* (İsp.) “Çokbilmiş.”

Hazer Han'ın derin derin yutkunduğunu duyduğumda bakışlarımı yüzünün yukarısına çıkarıp gözlerine sabitledim. Bakışlarının rengi atmıştı ve daha sık soluyordu. Buzu hafifçe bastırarak başımı sol tarafa eğdim. "Acıyor mu?"

"Erkekler canları acısa bile acımiyor der."

Babamı düşündüm. Hakkı olabilirdi. O da canı acıdığına belli etmeye çalışır, gülümsemelerle kandırırdı beni zamanın birinde. "Neden peki?"

Homurdandı. "Seninle erkekleri mi konuşalım?"

"Hayır," dedim incecik bir sesle. Neden böyle tepki verdiğini anlamamıştım. "Senden bahsediyorum. Neden acısa bile acımiyor diyorsun?"

"Sızlanmaktan hoşlanmam çünkü," diye açıkladı kendine has bir ses tınısıyla. "Zaten canım pek kolay acımaz. Beni acıtması için sağlam bir darbe olması lazım."

Dudağım kıvrıldı. "Süper kahraman gibi mi?"

Gözlerini yumarken dudaklarında belli belirsiz, hayalle gerçek arasına sıkışıp kalmış bir gülümsemenin kırıntılarını gördüm. "Süper kahraman gibi."

Gözlerim, buz torbasının altında kalan gülümsemesine takıldı. Parmaklarımsa gülümsemesinden arta kalanlara azıcık değiyordu. Yüzünde sakalları olmamasına rağmen sakal izlerini hissedebiliyordum. Hem de parmak uçlarımla. Gözleri tamamen kapalıyken onu izlemek özgür bir eyleme dönüşmüştü. Bir elini kaldırarak üzerindeki gömleğe uzattı ve yakasındaki birkaç düğmeyi çözdü. Buz torbasından birkaç damla su dizime aktığında irkilip bakışlarımı kaçırdım. "Yeterli mi? Çekeyim mi?"

"Hayır hayır." Hazer Han gözlerini açtı ve elini hızla gömleğinin yakasından çekti. Bir an sanki aramızda duran hava yandı ve külleri genzi-me kaçtı. "Çekme, biraz daha kalsın."

Parmak uçlarım dudağının biraz üstüne temas etti ve buz titreyen elimden kaydı. Onu son anda tutmayı başardım. "Biraz daha kalsın."

"Buz."

"Tabii, buz."

Gözlerini bir daha kapatmadı. Parmakları, ne yapacağını bilemeyen bir çocuk gibi hiç rahat durmadan dizinde kıpırdanırken, yanaklarımın kızardığını hissettim. Cığırime sert bir nefes çekerek son kez

dudağındaki yarığa baktım ve bu kadarının kâfi olduğunu düşünerek buzu çektim. “Bir de yıka bence.”

Elimde buzla beraber koltukta geriye kaydım ve geniş bir mesafe açana kadar durmadım. Hazer Han başını kaldırıp doğrulurken, ben buz torbasını alıp göğsüme dayamak istedim. Fakat buna rağmen avuçlarımda içinde sıkıca tuttum ve Hazer Han’ın koltuktan kalkarak uzaklaşmasını izledim. Ellerini ensesinde birleştirmiş, attığı birkaç adımdan sonra gözden kaybolmuştu.

Buzu sehpaye bıraktım ve bacaklarımı yukarıya çıkararak koltukta iki büklüm oldum. Soğuk bir suyun altına girmek, vücudumu soğutmak istiyordum ama buna rağmen sanki üşüyormuş gibi kendime sarılmışım. Acıkmışım, bileğim ağrıyordu, yorgundum ve uykum gelmişti. Gözlerimi bahçeye çevirdim ve görünebildiği kadarıyla uçsuz bucaksız gökyüzüne baktım. Milyarlarca yıldız ve bir ay. Yıldız kümelerine çarptı gözüm. Birinden diğerine ne kadar mesafe vardı kim bilir?

Gözlerim savunmasızca kapanırken, burada böyle uyuyakalacağım için kendime kızmak istedim ama dudaklarımdan çıkan tek şey inilti oldu. Bileğim acıyordu, merhemi sürmem lazımdı. Bu ve buna benzeyen şefkat anlarında annemin yanımda olmasını istiyordum. Biliyorum, benim için çok küçük düşürücü bir düşünceydi ama o istemese de benim annemdi ve yanımda olmasını ümit etmekten vazgeçemiyordum.

Üzgünüm anne ama ben bir aptal değilim, sadece seni hâlâ ve her şeye rağmen seviyorum.

Zamanı kalp atışlarımdan daha güçlü sesler doldurdu. Az sonra gözkapaklarımda önünde bir gölge belirdi. Gözlerimi açmaya çalışsam da uykunun rehabetine kapılmışım bir kere. Yanağımı yastığa daha çok gömdüm ve omuzlarıma doğru örtülen ağırlığı hissederek adını fısıldadım. “Hazer...”

“Uyumaya devam et.”

Savunmasızdım, yanımdaydı ama gözlerimi açamıyordum. Ama biliyordum işte, bana zarar vermezdi. “Hazer?”

“Evet?”

“Bileğim acıyor.”

Birtakım sesler duydum ve yakın ya da uzakta bir zamandan sonra ayağımdaki gıdıklanmayı hissettim. Huylandım ama karşı koyamadım. Hazer Han’ın parmakları soğuk merhemi bileğimin üzerine yayarken, sadece birkaç mırıltı çıkardım. “Giderken ışığı söndürme olur mu?”

Bir elimi yanağımın altına yasladım ve tatlı tatlı vücudumda yayılar uykuya kapıldım. Artık bileğime dokunmuyordu, vücuduma bir şey örtülüydü ama gölge hâlâ gözlerimin önündeydi.

“İyi geceler,” dedi kalbini duymayı henüz yeni öğrendiğim kişi. “*Senorita.*”

İyi geceler süper kahraman.

Gözlerimi açtığımda ilk olarak tavanı gördüm. Salondaydım, en son hatırladığım gibi. Kıyafetlerimleydim ve üzerimde bir ince pike örtülüydü. Bu kadar sorumsuz davrandığım için kendime kızdım. Nasıl burada uyur, kendimi güvene almazdım ki? Bu hiç benlik bir hareket değildi. Üstelik biraz anımsayabiliyordum, Hazer’e bileğimin acıdığını söylemiştim, o da merhemi bileğime sürmek zorunda kalmıştı.

Üzerimdeki pikeyi kaldırarak doğruldum ve ayaklarımı yere basarak kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Saçımın örgüsü tamamen bozulmuştu, lastiği çıkarıp bileğime yerleştirdim ve saçlarımı sırtıma doğru atarak ayağa kalktım. Sendelemiştim, çünkü halsiz hissediyordum. Hazer Han neredeydi? Atölyede mi?

Biraz suya ihtiyacım vardı, boğazım âdeta çorak bir toprak gibiydi. Mutfağa gitmek için birkaç adım attığımda gözüm tesadüfen cama çarptı ve Hazer Han’ın bahçesinde, küçük bir oğlan çocuğu gördüm. Bahçede, atölyenin önünde duruyordu. Hazer Han hemen onun yanındaydı, elinde bir uçurtma tutuyordu.

Sabahın bu erken saatinde bu çocuğun burada ne işi vardı merak ettim. Gördüğümü mantığıma sığdırmak için kendime birkaç dakika verdiğimde, oğlan çocuğunun elinde bir fotoğraf makinesi tuttuğunu ve Hazer’in fotoğraflarını çekip durduğunu gördüm. Hazer uçurtmayı onu uzattığında çocuk kamerayı çimlerin üzerine bıraktı ve uçurtmayla oynamaya başladı. Hazer Han arkasından “Mustafa Kemal!” diye seslendiğinde onun kardeşi olduğunu anlamıştım. Çocuk uçurtmayı göğe çıkararak koşarken beni gördü ve duraksayarak gülümsedi.

Bu gülümsemeyi dünyanın en sıcak gülümsemesi yapan Mustafa Kemal’in Down sendromlu olmasıydı.

“MÜZİĞİN SESİ”

Bazı kalpler kendi dengini er ya da geç bulur.

Derler ki, Tanrı bize şahdamarımızdan daha yakındır. Düşünüyorum da o zaman kimse karanlıkta yalnız yürümüyor ama herkes yolun sonuna yalnız varıyordu. Ben yalnızdım ama bazı gözlere baktığımda bu yalnızlığı hissetmiyordum. Tıpkı şimdi karşımdaki gözlere bakarken olduğu gibi. Son bir dakikadır Mustafa Kemal’le, aramızda bir cam olmasına aldırmadan bakışıyor ve onun masumiyet dolu gülüşünün beni etkisi altına almasına müsaade ediyordum.

Ta ki o küçük bedeniyle bana doğru koşmaya başlayana kadar.

Mustafa’nın koştuğunu gören Hazer irkildi ve elindeki makineyle beraber peşine düştü. Kendime gelmek için kısa bir zaman verdim. Hemen onlara kapıyı açmam gerektiğini idrak ederek sokak kapısına yürüdüm. Hazer Han’ın hayatına kıyısından köşesinden dahil olmaya başlamıştım. Onlar daha kapıya vurmadan kapıyı açtım ve gün ışığı içeriye girdiğinde kirpiklerimi kırptırdım. Mustafa Kemal içeriye doğru koşturmaya devam ederken Hazer Han olduğu yerde durdu ve yalnızca bana bakakaldı. Güneşin altında parlayan yüzünü görmek elimin ayağımın dolaşmasına sebep oldu. Hazer yutkunarak aceleyle dağılan üstünü düzeltti. “Günaydın,” dedi ve içeriye girdiğinde iri vücuduyla âdeta önümde bir kara melek gibi dikildi. “Bu eve hep anahtarım ile girdim... Kimse bana kapıyı açmamıştı.”

“Eve geldiğini görünce açmak istedim.”

“Eve geldiğimi görünce açmak istedim.”

Cümlemi tekrarlaması karşısında diyecek bir şey bulamayarak sadece kafamı salladığımda, Hazer Han ummadığım bir şey yaptı ve kafasını aşağıya doğru eğerek gözlerimi yakalamaya çalıştı. Gözlerimizi denk getirebildiğinde kızardım.

“Ne yapıyorsun yaa...”

“Hiiiiç...”

Bakışlarını azaltmadan kafasını uzaklaştırırken, “Hoşuma gitti,” dedi. Sırtını bana çevirip kardeşine doğru ilerlemeye başladı.

Kapıyı örttüm ve çekingen şekilde onlara baktım. Hazer Han mutfağa geçmişti ama Mustafa Kemal tezgâhın önünde büyük bir merakla bana bakıyordu. Görüntüsü baştan aşağıya sevimlilikten ibaretti. Yüzü ve vücudu tombuldu, elleri de. Gözleri çekik, bakışları kısık, gözkapakları şişti. Üzerinde beyaz, kırışmış bir gömlekle mavi pantolon vardı. Gömleğinden pantolonunun kemer yerlerine tutturulmuş askılar sevimli görüntüsüne katkıda bulunuyordu. Ona doğru elimi salladığımda ışığı görmüş gibi aniden bana yürüdü. “Çok güzel,” diyerek durup uzun uzun baktı.

Kimine göre soğuk birisiydim ama böyle bir güzelliğin, saflığın karşısında buz olsa erirdi insan. “Merhaba yakışıklı.”

“Yakışıklı,” diyerek beni tekrarladı.

“Evet öyle. Çok yakışıklı bir oğlansın.”

Aniden saçlarında duran elimi tuttu ve şaşırmama fırsat bile vermeden parmaklarımla oynamaya başladı. Parmaklarımla oynamasını çok hoş karşıladım. Hatta ağzına götürüp ısırmasını bile. Çünkü bir zaman sonra bunu yapmış ve hayretle tebessüm ettiğimde dişlerini göstererek sırtıtmıştı. Ben bu durum karşısında ne diyeceğimi bilemezken, Hazer Han arkasında belirdi. Kardeşini aldığı gibi omzuna attı. “Oğlum, o kızın elleri senin salyalarından fazlasını hak ediyor.”

Mustafa Kemal, Hazer onu omzuna attığında biraz tepindi ve ağzını uzatıp Hazer’in kafasını ısırdı. Sonra saçları ağzına girdiğinde, “İyy,” diyerek Hazer’e vurdu.

Doğrusu, harika anlaşıyorlardı!

Mustafa Kemal kendi halinde Hazer’in kafasında sızlanıp dururken, o amber renkli gözlerini bana çevirdi ve içinde yalnızca kendisinin olduğu bir dünyayı ayaklarına serdi.

“Mustafa’nın ne zaman ne yapacağı kestirilemez,” dedi. “Ona... Hiç çekinmeden dokundun.”

“Korkmadığım tek şey çocuklar galiba. Onlarla iletişime girmekten çekiniyorsam ya onları ya da duygularını incitmekten korktuğumdandır.”

Kirpikleri bile gözlerinin ateşinden nasibini almış gibi yanmaya başladı. “Sen nasıl öğrendin bu kadar... kulağa bu kadar yalan gelirken gözlerime bu kadar gerçek görünmeyi...”

Hayal olacak neyim vardı ki?

“Hazer, bu hanım da kim?”

Bu soruyu, merdivenin son basamağında dikilen kadın sormuştu.

“Anne,” dedi Hazer Han ve kardeşini omuzundan aşağı indirdi. “Anne, bu Safir. Benim şey...” Annesine ilerlerken önüne geçti. “Safir Mila.”

Orta yaşlarındaki alımlı kadın beni baştan aşağıya süzerek son basamağı da indi. Hazer’in karşısında durduğunda dudaklarında bir çiçek gibi büyüdü tebessümü.

“İlahi oğlum öyle bir konuştun ki. *Benim Safir* der gibi.” Annesi kıkırdarken beni süzmeye devam etti. “Yukarı çıkarken koltukta uyuduğunu gördüm.”

Annesinin gülümsemesine karşılık verdiğimde, Hazer Han kıpırdandı. “Evet, burada kalması gerek.”

“Kalsın tabii canım.” Hali tavrı sıcaktı, bana karşı inanamayacağım bir sempati göstermişti ve bu tip durumlarda ne yapacağımı genelde bilemezdim. Kestane renkli saçları ensesinde hoş bir topuzla toplanmıştı. Üstüne beyaz, ince düğmeli bir bluz giymiş, şık bluzunu dizlerinin bir parmak altında biten etekle kombinlemişti.

“Evinde ilk defa bir kadın görüyorum, şaşkınlığımı anla oğlum.”

“Anne...” Hazer Han gergin halde gömlek yakasını çekti. “Safir benim balerinim. Yani şirketin. Hayır öyle de değil...” Duraksadı. “Müzikal için bu sene Safir’i seçtim, her sene birini seçtiğim gibi.”

Annesi Hazer Han’a kıs kıs güldü. “Zevkli seçimlerin var oğlum. Üstelik daha önce hiçbirini evinde ağırladığını görmemişim.”

“İyi dans ediyor işte anne.”

Hazer’in profiline bakarak heyecanla yutkundum. Gerçekten böyle düşünüyordu değil mi? Neden onun bunu demesi, herhangi birinin bunu demesinden daha kıymetli olmuştu?

“Herhalde oğlum, fiziğine baksana. Pü pü pü maşallah! Nasıl güzel fiziği var görüyor musun?”

Hazer gömlek yakasını gergince çekti. “Her gün bakıyorum anne. Yani... her gün görüyorum.”

Annesi kıkırdadı. Odağını Hazer’den çekerek bana doğru yürümeye başladı. Fiziğimi övmesi beni birazcık gururlandırmanın yanında utanırmıştı. Yanıma geldiğinde elini uzattı. Tokalaştığımızda, “Ben Bahar,”

dedi. “Anladığın üzere Hazer’in annesiyim. Çok memnun oldum Safir. Ay nasıl da şaşkın şaşkın bakıyor...” Omzunun üzerinden Hazer’e döndü. “Görüyor musun oğlum ne tatlı.”

Hazer gözlerini devirdi. “Birini tatlı bulduğun pek görülmuş şey değil.”

“Evet oğlum, mesela seni tatlı bulmam. Huysuz şey.” Annesi Hazer’e güldü ve bana dönerek göz kırptı.

Hazer surat astı.

Gülmemeliydim.

Ama komikti. Benim gibi nadiren gülümseyen birini bile tebessüme zorluyordu. Hazer bunu fark ettiğinde gözlerini üstüme çevirdi ve bakışlarını kısarak dudaklarını sessizce kıpırdattı. *Sakin gülme uyarısıydı bu.*

Güldüm. Hazer Han kafasını iki yana salladı. Bakışlarımı hemen önüme çektiğimde, Bahar Hanım’ın Mustafa’nın yanına yürüdüğünü ve onun elinden salatayı almaya çalıştığını gördüm. Çünkü Mustafa tezgâha tırmanmış, salatayı sıkıca kavramıştı ve annesine itiraz ediyordu. Az önceki sevimliliğinin yanında şimdi öfkeli görünüyordu.

“Hazer Bey, ne zaman çıkıyoruz?”

Kerem’in sesini duydum. Kapının eşiğinde dikiliyordu.

“Günaydın Safir Hanım,” dedi gülümseyerek. “Bugün de pariltınızdan gözlerim kör olacak.”

Espri yapıyor, beni gülümsetmeye çalışıyordu. “Böyle şeyler söyleme itfen.”

Hazer Han yanımdan yürüyüp geçti.

“Bence de söyleme Kerem.”

Kerem hızla başını salladı. “Bir ağızdan da konuşmaya başlamışsınız. Tamam ya, olmuşsunuz siz...”

Hazer Han gözlerini kaldırıp ona baktı ve Kerem bir saniye sonra yok oldu.

Hazer arkasından seslendi. “Annemle Mustafa’yı götürmen lazım, arabayı hazırla.”

Kerem cevap vermiş olsa da sesi duyulmadı. Hazer Han tekrar bize doğru dönerek annesine baktı. “Taksiyle dönmeyin anne, Kerem sizi bı-raksın.”

“Sen şirkete geçmeyecek misin oğlum? Biz taksiyle dönerdik, sen vak-tini harcama.”

“Evde biraz daha işim var, sonra geçeceğim.”

Gözleri bir an bana kaydı. Ben sanki o an orada, o bana baksın diye duruyormuş gibi hissediyordum. “Önemli işlerim.”

Gözü üstünde diye ellerini nereye koyacağını bilemiyor olman gerekmiyor değil mi Safır?

Bahar Hanım mutfaktan çıktı. Salona geçerek koltuğun üzerindeki çantasını karıştırdı. İçinden bir zarf çıkararak Hazer’e döndü ve onun hâlâ beni izliyor olduğunu görerek kıkırdadı. “Ay gitmiş çocuğun aklı başından...”

Hazer yanaklarını şişirerek annesine döndü ve dediğine kaşlarını çatarak elindekine baktı. “Ne zarfı o?”

“Balo.” Bahar Hanım bunu söylerken daha neşesiz ve tereddütlü görünmüştü gözüme. Daha kısık sesle konuştuğunda duymamdan rahatsız olacağını düşünerek onlara kulak vermemeye çalıştım. “Şirketimizin yıl dönümü geldi, bu sene seni orada görmek istiyorum. O şirkette herkes-ten çok senin emeğin var, tadını çıkarmalısın.”

Duraksayarak Hazer’in omzunu okşadı. “Buraya bunun için geldim, lütfen beni geri çevirme. Biliyorum, babanla mümkün oldukça yüz yüze gelmemeye çalışıyorsun ama o şirket senin zekân ve azmin sayesinde bugün buralarda. Baloya gel oğlum.”

“Gelip ne yapacağım ki anne? Sahte, yapmacık insanların suratlarına boş boş bakmaktan başka? Başarımı kutlamak için kalabalığa, insanların bana alkış tutmasına ihtiyacım yok. Bir viski içer bunu kutlarım.”

Bahar Hanım zarfı onun göğsüne doğru bastırdı. “O baloda alkışlanmayı hak ediyorsun anneciğim.”

“Anne...”

“Belki Safır’ı de getirirsin.”

Bahar Hanım yükselerek Hazer Han’ın yanağına bir öpücük kondu-
rurken, ben son cümlesine tepki olarak dudaklarımı aralamıştım. Baloya beni götürmesinden mi bahsetmişti? Bu Hazer Han’ın da kafasında büyük bir soru işareti oluşturmuş olmalı ki itiraz edemedi ve Bahar Hanım ondan uzaklaşıp Mustafa’nın yanına gittiğinde gözlerini bana çevirmekten başka türlüünü yapmadı.

O gözlerin kat kat altına indir, şimdi çık çıkabilirsen. Çık, çıkmak istersen.

Mustafa Kemal annesinin elinden kaçarak Hazer Han’a doğru koştu-
ğunda Hazer dizinin üzerine eğilerek onu karşıladı ve kollarının arasına

aldı. Sırtımı ardımdaki duvara dayadım ve soğuk duvarı hissediyor olsam bile içimi kaplayan o sıcak hissi kaybetmedim. Mustafa Kemal onun kollarının arasında utangaç utangaç gülerken, “Beyaz,” dedi ve uzanıp Hazer Han’ın gömleğine dokundu. “Siyah!”

“Evet Kara Kartal!” Hazer Han onun düz, gür saçlarının arasına bir öpücük kondurduğunda Mustafa bu sevgiyi sevinçle karşılayarak kıkırdadı. “Şimdi annenin elini tutup eve gidiyorsun tamam mı? Seni görmeye geleceğim.”

Mustafa’nın gözleri Hazer’in omzunun üstünden bana çevrildi. “O da gelsin.”

Onun tarafından ilgi görmek beni mutlu etti, en azından çocuklar için insan yerine koyulduğumu bilmek güzeldi. Hazer Han yaklaşık Mustafa’nın kulağına bir şey söyledi ama bunu Mustafa’dan başkası duymadı. Hevesle abisine başını salladı. “Kara Kartal mıyım ben?”

“Siyah?”

“Beyaz!”

Hazer Han onu omzuna atıp doğruldu. “Sen tam bir Kara Kartal’sın.”

“Kara Kartal, Kara Kartal. Biz Kara Kartalız, bizim yuvamız büyük Beşiktaş. Yer beyaz, gök siyah Beşiktaş...”

Hazer Han ona eşlik ederek marşı söylerken, Mustafa Kemal mutlulukla abisinin omuzunda tepindi. Hazer Han bahçe boyu yürüdü ve onu, bahçe kapısı önüne çekilmiş arabanın içine yerleştirdi.

“Böyledir işte,” dediğini duydum Bahar Hanım’ın. “Hep izlettirir kendini. Uzaktan ya da yakından...”

Telaşla arkamı döndüm. “Ben Mustafa Kemal’i izliyordum.”

Gülümsemekten başkasını yapmadı ve çantasını koluna asarak yanıma kadar yürüdü. Ellerimi tutup avuçlarının içinde sıkarken, “Çok memnun oldum Safır,” dedi, samimi görünüyordu. “Bir garip bakıyor gözlerin, hüznünlü hüznünlü... Tanıştık madem, bir derdin, canının sıkıntısı olursa ara beni.”

Anne görüyor musun?

Benimle ilgilenen anneler de var...

Ne aptalım, tabii görmüyorsun.

Zaten görseydin yanımda olurdun.

Annesiz olmakla çok sert yüzlemiştim ben. “Çok nazıksınız, teşekkür

Beni baştan aşağıya süzdü. “Peri kızı gibisin maşallah, Allah nazarlarından saklasın seni.”

Minnettar bir tebessüm dudaklarımda yetişti ve ona ulaştı. Cevap veremedim, bu kadar güzel sözler karşısında epey utanmıştım. Ellerimi serbest bıraktı ve sıcacık gözlerini de alarak evden ayrıldı. Arkasından baktım. Hazer’i öperek arabaya yerleşmesini izledim. Kerem de Hazer Han’dan birkaç talimat alarak şoför koltuğuna bindi ve araba az sonra gözden kayboldu.

Şimdi yine yalnızdık.

Hazer Han bana doğru döndüğünde, aramızdaki mesafeye rağmen yakıcı bakışlarını gördüm ve ellerimi arkama saklayarak eve girmesini bekledim. Ağır adımlarla yürüdü ve sokak kapısından içeriye girdiğinde kapıyı örterek sırtını kapıya yasladı.

“Yalnız kaldık,” dedi ve başını sol tarafa doğru eğerek beni baştan aşağıya, uzunca izledi.

Merdivenin korkuluğuna tutundum. “Fıstık da burada.”

“Evet, bir fıstık görüyorum.”

Sırtını kapıya yaslamaya son vererek bana doğru yürümeye başladı. Eş zamanlı olarak içime çektiğim nefesler azaldı ve sanki kendime ait alanım daraldı. Mesafe anbean, onun adımlarıyla azaldı. “Neden kaçırıyorsun?” diye sorduğunda, “Kaçmıyorum ki,” diye alelacele bir cevap verdim ve o, Hazer Han bakışlarını şüpheli şekilde kıstı. “Kaçırıyorsun işte.”

Elimi korkuluğa daha sıkı sararak adımlarıma sert bir komut verdim. Hazer Han merdivenlere yaklaşarak basamakları bir bir çıkmaya başladığında, yerin altına inip sıcaklığa karışmış gibi hissettim. Üstünde olduğum basamağın bir altındakine gelerek elini benim gibi korkuluğa yasladı ve yüz yüze geldik.

Kirpiklerimiz bile aynı doğrultuydu sanki. “Bu mesafe,” dedi ve bir süre duraksadı. Sanki söylemekte kararsızdı. “Seni rahatsız ediyor mu?”

Bu yakınlığı anlatmamı isteseler rahatsız edici demezdim. Yakıcı bile değil, ateş gibi yakıcı derdim. “Biraz şuurumu kaybediyorum, onun dışında rahatsız edici değil.”

Yüzündeki kasların seğirişini sert bir yutkunuş takip etti. Hazer’in gözlerinde büyük, karanlık bir fırtına sürüklendi. “Yani, sana bu kadar

yakın olabilir miyim?” Gözleri yüzümün aşağısına kayd ı ama ben daha onun nereye baktığını anlayamadan gözlerime çıktı. “Böyle, tam bu kadar? Ha Safır, olayım mı?”

Nefesimi tuttum. “Bir şey oluyor.”

“Efendim?”

“Kalbime diyorum.” Hızlı hızlı, soluyarak konuştum. “Bir şey oluyor.”

Hazer Han'ın kasları hafifçe çatıldı ve hemen sonra az önce gerilen yüz kasları gevşedi.

“Bana da bir şey oluyor,” dedi Hazer Han, fısıltı kadar alçak bir sesle. “Mesela az önce bu kadar değildi ama... Şuraya gelince bana da bir şey olmaya başladı Safır.”

“O zaman git,” deyiverdim tek çare buymuş gibi. “Gidersen geçer bence.”

“Sorun da bu ya Safır. Ben... geçmesini de istemiyorum.”

Tanrı aşkına, ne konuştuğumu biliyor muydum ki! Sonunu bulamadığım gözlerine bakarken, “Ama geçmeli,” dedim. Kelimeler sanki dilimin üzerinde ağırlık yapıyordu da onlardan kurtulmak istencesine konuşuyordum. “Geçmesi şart değil mi?”

“Safır?”

“Hazer?”

“Çillerin ne kadar güzel...”

Durum daha fenaydı, kalbime olan şey şimdi daha fazlaydı ve ellerime vurmuş, parmaklarımı uyuşturmaya başlamıştı. Gerçekten güzeller miydi? “*Gracias*,” diye fısıldadım ve orantısız şekilde yüzüne dağılan çillere göz attım. “Seninkiler daha güzel.”

“Ne oluyor anlamıyorum Safır ama iyi ki oluyor.”

Gülümsedim.

“Hazer?”

İç çekti. “Hımmm?”

“İzin verir misin? Banyoya gideyim.”

“Olur, gidelim...”

Gözlerimi kırıştırdım. “Gidelim mi?”

“Yani ayrı ayrı.” Bir basamak indi ve aramıza daha geniş bir mesafe ekleyerek birkaç kez öksürdü. “Ayrı ayrı gidelim. Önce sen git, sonra ben gideyim.”

İlk basamağa kadar gerileyerek aramıza uzun bir mesafe açtım. Köşeyi

dönmeden önce, “Hazer,” diye seslendim ona. “Bir şey oluyor dedim ya. Bence de iyi ki oluyor.”

Sonra arkamı döndüm. Onun gözlerinin bana çevrilmesine fırsat vermeden incinmiş bileğimin izin verdiği kadar koşar adımlarla yürümeye başladım.

Kendimi koridordaki misafir banyosuna atar atmaz sırtımı kapıya yasladım. Başımı arkaya atarak derin nefesler almaya başladım. Ne vardı da söz konusu onun karşısında konuşmak olduğunda ben ne dediğimi bile bilmiyordum? Yüzümün büyük kısmı kızarıktı ve çillerim sanki gözüme, o böylesini söyledikten sonra daha güzel görünmüştü. Gömleğimin yakasını çekiştirip gözlerimi yumdum ve yakıcı bakışlarını düşünür düşünmez iliklerime kadar titredim.

“O kadar yakışıklı ki...”

Eğilerek yüzümü yıkadım ve kızarıklığımı geçene dek buna devam ettim. Kısa süre sonra da bakımımı tamamlayıp banyodan çıktım. Alt kata indiğimde Hazer’i ortalıkta göremedim ama iki sandviç tezgâhın üzerinde duruyordu. Benim için mi yapmıştı? Öyle olduğunu düşünerek tezgâha yürüdüm ve tabureye oturarak içi dolu olan sandviçi yemeye başladım. Dolabında içecek var mıydı? Tereddütle dolaba ilerledim ve meyve suyu olduğunu gördüğümde kendim için bir bardağa koydum.

Sandviçimi yerken Fıstık başımda sürekli konuştu. Bana bir şeyler söyleyip durdu, oradan buradan duyduğu kelimelerdi. Bir ara *Kerem seni döverim* demişti. Bunu Hazer Han’dan duyduğu aşıkârdı. Bir ara da *aklı-nı alırım koçum* dediğini işittim ama bunu kimden duymuş olabileceğini pek anlamadım.

Sandviçim bittiğinde bardağımda kalan son birkaç yudumu da içtim. Hazer Han aşağıya indiğinde ona hiç bakmamaya çalıştım. Üstünü değiştirmişti ama bunu diğer günlerden farklı yapmıştı. Bugün onu ilk kez spor bir kıyafetle gördüğüm gündü. Üstüne lacivert, V yakalı bir tişört, altına koyu renkli kot pantolon geçirmişti. Kolları çıplaktı ve ilk defa çıplak görmüş, ne kadar kuvvetli durduklarını fark etmiştim. Bileğinde bir saat takılıydı ve saçları her zamanki gibi itinayla dağıtılmıştı. Böylece olduğundan beş yaş daha genç gözüküyordu.

“O kadar dikkatli bakma Safır.”

İsmimi öyle bir vurgulamıştı ki, sanki bilhassa benim utanmam için böyle yapmıştı. Bakışlarımı önüme çevirdim ve sandviçi yemediğim

halde hâlâ elimde tuttuğumu gördüm. “Farklı görünüyorsun,” diye mırıldandım ve uzanarak tezgâhın üzerindeki bardağı kavradım. “Şirkete giderken böyle giyinmezsin.”

Çok geçmeden tezgâha yürüdü ve karşıma geçmiş olsa bile tabureye oturmadı. Buradan o geniş gövdesini görebiliyordum. Ellerini tezgâha yasladığında kemikli parmaklarının bu kadar biçimli durmasına hayret ettim. “Bugün şirkete sadece birkaç imza atmak için gideceğim, o yüzden böyle giyinmemin bir mahsuru yok.”

Vişne suyundan içerek boğazımı biraz ıslattım. Bardağı geri koyarken dudaklarımdaki vişne tadını dilimle sıyırdım. Hazer Han derin bir nefes alarak ellerini tezgâha daha sıkı bastırırken, “Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandım. “Ben de bir ev bakmaya gideceğim.”

Hazer Han bugün ikinci kez yine hiç beklemediğim şekilde başını aşağıya doğru eğdi ve gözlerimi yakalamaya çalıştı. Bakışlarından gerçekten kaçmaya çalıştım ama bir yere kadar kaçabildim. Onun tarafından avlandım ve gözlerimiz denk geldiğinde, “Gidecek misin?” diye sordu alçak bir sesle. “Bir daha... burada kalmayacak mısın?”

“Kalamam,” dedim ellerimi kucağıma indirirken. “Bir evim olsun istiyorum.”

“Kalabilirsin,” dedi kaşlarını çatarak. “Baksana, evim ne kadar büyük. Bir sürü odası var, istediğinde kalabilirsin.”

Evet, büyük bir evi vardı. Ama işte, onundu. Benim değildi. Ben *bana ait* olan bir evin, kendi özel alanımın olmasını istiyordum. İçini istediğim gibi düzenleyebileceğim, kirasını, faturalarını yatırabileceğim, elektrikleri gitse de benim olan...

“Kalsam bile benim olmayacak ki. Ben hep buradaki fazlalık olacağım.”

“Hayır, öyle olmazsın. Mila, hiç olmadın ki...”

“Hazer...”

“Bir şey bildiğin yok senin! Olmayacağını söylüyorum işte!”

“Sesini yükseltme,” diyerek ona kaşlarını çattıktan sonra ne ara bu duruma geldiğimizi anlamaya çalışarak yüzüne bakakaldım. “Ben sesin yükseldiği, insanların gürültü yaptığı yerleri sevmem, o yüzden dedim.”

“Ben hep gürültü yaparım Safır.”

“Evet.” Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. “Gözlerinle.”

Bu anda kaldık ve zamanda ileriye gidemedik. İlerleyemedik. Kımıldayamadık. Hazer Han gözlerindeki gürültüyü kesene kadar hiç konuşmadık.

“Bağırarak istememiştim,” dedi ve boynunu iki yana doğru kıtlatarak kısık bir sesle devam etti. “Kendimi sana anlatmaya çalışıyordum.”

“Ben senin evinin fazlalığı değil, kendi evimin sahibi olmak istiyorum,” dedim ve bunun beni utandırmasıyla beraber başımı önüme eğdim. “Bu eve girdiğimizde ışığı sen açıyorsun, ben kendi evime girip ışığı yakmak istiyorum. Elektrikler gittiğinde bile korkmadan oturmak istiyorum. Odama girerken kapıyı arkamdan açık bırakabilmek istiyorum. Müziğin sesini sonuna kadar açmak, istediğim odada dans etmek istiyorum. Kötü de olsa bir evim olsun istiyorum.”

Hazer Han’ın gözlerinde bir kuyu açıldı ve ben o kuyuya düşüp üzerimdeki ışık çekilene kadar onun konuşmasını bekledim. “Benim evimde de dans edebilirsin.”

“Sen bana bakarken müziğin sesini duyamıyorum ki dans edeyim.”

Hazer derince soluklanarak yüzünü ovaladı ve daha sert bir sesle konuştu.

“Gazel neden seninle yaşamıyor? Madem o kadar iyi arkadaşsınız, neden beraber bir ev tutmuyorsunuz?”

Başından çekip gidecektim, rahatlaması gerekmez miydi? Gazel iyiydi, başını soktuğu bir çatısı vardı, bencillik edemezdim. “Gazel’in sevdiği birisi var, onunla yaşamak doğal hakkı. Bencillik edemem...”

“Sevdiği için mi Behram’a o heriften abisi diye bahsetti?”

Bu o kadar beklenmedikti ki ne diyeceğim hakkında biraz bile fikrim olmadı. Yalanı ben söylememiş olsam da Gazel yerine utanmıştım. “Ben bunu neden yaptığını bilmiyorum.”

“Behram’dan hoşlandığı için.”

Bunu neden inkâr edemiyordum? Ben de böyle hissettiğim için mi? O cesurca söyleyebiliyordu ama benim dilim tutulmuştu sanki.

“Bakacağın ev nerede?” diye konuyu kapattı.

“Yakında.”

Evine de yakın.

“Ben de geleceğim, görmek istiyorum.”

“Gereği yok.”

“Gereği varmış gibi hissediyorsam ne yapabilirsin ki?”

Hiçbir şey yapamam Hazer. Hiçbir şey. Cesaretimi ne zaman buldum bilmiyorum ama gürültülü gözlerine baktığımda, elimi tutan bir şeyi hissettim. Bir şey elimi sıkıca tutuyor, beni onun tarafından kendisine çekiyordu sanki. Hazer nefessiz kalana kadar birbirimizi izledik. Kerem geldiğinde, evden ayrılmak için ceketlerimizi giydik.

Merhemi bileğime sürüp üstümde kalın bir ceket ve boynumda bir atkıyla evden dışarıya çıktığımızda, Hazer Han Kerem’e gelmesine gerek olmadığını söyledi. Biz kapıdan çıkarken Kerem arkamızdan kıs kıs güldü.

Arabada koltuğa, ikinci kez yan yana oturduk. O, şoför koltuğuna yerleşip arabayı kullanmaya başladığında ben onun gözüne batmadan oturmaya çalıştım. Evini, arabasını, yemeğini ve daha birçok şeyini paylaşıyordum ve artık bunların altında ezilmeye başlamıştım.

“Babam için bir şeyler bulabildin mi?”

Gözlerimi sisli camdan ayırarak yavaşça Hazer’e çevirdim, dikiz aynasına bakarak yolu kontrol ettiğini gördüm. “Dün sen ismini verdikten sonra elimin ulaştığı yerlere sordum, konuştum. Birkaç dönüş aldım, yakın zamanda bulurum.”

Şükürler olsun. Bir yanımda onun gücünü bilse bile babamı bulamayacağından korkmuştu ama Hazer neredeyse mezarı bulduğundan bahsediyordu. Babamın mezarına gidebilecektim, bu inanılmazdı.

“Sen bunu yaptığında benim için ne yapmış olduğunu asla anlayamayacaksın Hazer.”

Benim için öyle bir şey yapıyorsun ki...

Bunu gösterebilmeyi isterdim, çünkü kelimelerle anlatamam.

Bakışları aniden omzunun üzerinden bana döndüğünde, gözlerimde mutluluk gözyaşları vardı ama ağlamıyordum. *Beni ağlatacak kadar mutlu ediyorsun, işte kelimelerle bile anlatılamayacak olan bu.* “Öyle diyorsun ama gözlerin doldu.”

Parmaklarımla gözlerimi ovalayarak onları geriye itmeye çalıştım. “Ben bunun için çok uzun zamandır bekliyordum. Şimdi sen yakında görebileceğimi söyleyince çok sevindim.”

“Kimsenin gözünden mutluluk gözyaşı akıtmamıştım. İlksin sen.”

Aslında o... Öyle biriydi ki, birçok kişiyi mutlu edebilirdi. Onu be-

ama bunu hissettiğimi biliyordum. “Kimse gözlerimden mutluluk gözyaşı akıtmamıştı,” diye karşılık verdim ona, mahcubiyet hissiyle kafamı eğerken. “İlksin sen.”

Devamında konuşmadık. Aldığım haberin buruk sevincini yaşayıp babamı düşündüm ve bu yol böyle akıp gitti. Hazer Han direksiyonu bir sokağa çevirip içi dışarıya boşaltılmış bir çöp tenekesinin yanından geçtiğinde yavaşladı. O an doğru sokağa girdiğimizi anladım. Sokağın adı ilginç şekilde Neptün'dü ve bir gezegen adına sahip olması beni epey şaşırtmıştı. Hazer Han camı indirerek etraftaki müstakil evlere bakıp numarayı aradı ve bir dakika kadar sonra araba tamamen durdu. Heyecanla yerimde doğrulurken, “Burası mı?” diye sordu Hazer, tekdüze bir sesle. “24 yazıyordu değil mi?”

“Evet, kapı numarası 24'tü.”

Ev onun olduğu tarafta olduğu için tam görünmüyordu ama benim derhal görmem lazımdı, içimdeki coşkuyu durduramıyordum. Kendimi dışarıya attım ve atkıma sarınırken, kafamı kaldırarak çitlerin ardındaki müstakil eve göz attım. Küçük, tek katlı, etrafı bakımsız ağaç ve çiçeklerle kaplanmış bir evdi. Dış badanası beyazdı ama kirden dolayı kendi rengini kaybetmiş gibiydi. Tamam, ümidimi kaybetmeyecektim. Ben arabanın etrafını dolanırken, Hazer Han da indi ve araba kapılarını kilitleyerek peşime düştü. “Neptün bu kadar kirliyse iyi ki gezegenimiz orası değil.”

Evet, sokağın tümü eski ve bakımsız görünüyordu ama diğer insanlar yaşıyorsa ben de yaşayabilirdim. Benim onun gibi imkânlarım yoktu, azına şükrederek daha çoğuna kavuşmayı umuyordum. Bahçeden içeri girdik. Yanıma aldığım anahtarı kapının kilidine yerleştirdiğimde, “Kapısı ahşap,” dedi Hazer Han, dümdüz bir sesle. “Hırsızların bu kapıyı açması sadece birkaç dakikalarını alır.”

Hafifçe ürperdim. “Ben kapıyı kilitleyeceğim ki.”

“Mila, masallara layık olduğun doğru ama gerçek dünyaya dön.”

O bunu dediğinde kendimi küçük bir kız gibi hissetmiştim ama Tanrım, kim bu hayatın gerçekliğini benim kadar tatmış olabilirdi ki?

“Emin ol ki hayatın gerçekliğiyle benim kadar sert yüzleşmemişsindir.”

Kapı açıldığında bizi nem kokusu karşıladı ve bu beni zamanda geriye, uzun seneler önceye götürdü. Bizim evimiz de böyle küf kokardı. Altdudağımı kemirerek içeriye ilerledim ve koridordaki odaları takip

ettim. Koridor sonuna açılan bir odanın kapısını görüyordum. Koridor-
da karşılıklı duran üç kapı daha vardı ama kapıları kapalıydı. Doğrudan
koridorun sonundaki odaya ilerledim ve o sırada ayaklarımın altındaki
parkenin ben adım artıkça gıcırdadığını duydum.

Zaten açık olan kapıyı biraz daha ittirerek içeriye girdiğimde, buranın
salon olduğunu anladım. Küçük, kutu kadar bir odaydı. Bir penceresi
vardı ve oldukça tozlu görünüyordu. İçeriye ilerledim ve kendi etrafımda
dönerek odayı süzdüm. Badana kirliydi ama duvarlar sağlamdı. Yerlerde-
ki parkelerin bir kısmı kırık.

“Bu ev dökülüyor.”

Hazer Han’ın memnuniyetsiz sesini duydum ve ona hak veriyor ol-
sam da bunu dile getirmedim. Evet, sekiz yüz lira bütçe ile ancak böyle
bir evin olabilirdi işte. Yine de idare edebileceğimi düşünüyordum, biraz
badana yapar, temizler, silerdim. Üstelik Gazel de bana yardım ederdi,
iyiliğini esirgemezdi benden.

“Bütçem sadece böyle bir eve yetiyor,” diye konuştum alçak sesle.
“Hem... Anlamıyor musun Hazer? Benim seçme şansım yok. Zaten hiç
olmadı ya...”

Sanki gerildikçe üstünde duran deri ceketin içine sığmıyordu ve kol-
ları da omuzları gibi şişiyordu. “Şu kokuya bak! Hasta bile olursun bu-
rada.”

Evet, koku rahatsız ediciydi ama camları açarsak gideceğini düşünü-
yordum. Kendime daha sıkı sarılırken, “Bu umurunda mı ki?” deyiver-
dim zayıf bir sesle. “Hasta olursam ne olur?”

“Olma, niye olasın? Başkaları olsun...”

“Burayı tutamazsam başka ne yaparım, bilmiyorum! Her şey çok pa-
halı. Kiralar çok yüksek, param yetmiyor! Burayla idare edebilirim, hava
çok soğuk, dışarıda üşü...”

“Tamam!” Hazer aniden lafımı kesti. Yüzündeki her ayrıntı kaskatı
kesildiğinde, arkasını dönerek sokak kapısına doğru yürümeye başladı.
Eliyle sertçe ensesini kavrarken, yüzü kapıya dönük halde durarak yüksek
sesli nefesler aldı.

“Bu değil, bu olmamalı. Hak ettiğin bu değil ki...”

Sokak kapısından dışarı rüzgâr gibi fırladı ve ben orada, anbean uzak-
laşan silüetini izlerken gözden kayboldu. Kalp, göğsün içindeydi güya

ama ben şimdi neden bir avucun içinde, kuvvetle sıkılıyor gibi hissediyordum kalbimi? Neye bu kadar öfkelenmişti? Dudaklarım çenemle beraber titredi ve kimsenin bana yapmadığını yaparak kendime sarıldım, dakikalar boyunca orada dikildim.

Gitmek hakkıydı ama keşke gitmeseydi.

Birkaç dakika sonra yalnız olmaktan ürkerek evden dışarı çıktım. Gözlerimi, onu bulma umuduyla sokağa çevirdim. Tanrım, gitmemiştii. Vücudum nedendir bilinmez gevşedi ve içimi derin bir rahatlık kapladı. Hazer arabasının yanında, dudağında bir sigarayla dikilirken ben usul adımlarla ona yaklaştım ve ince ince yağın yağmurun altında, adını andım.

“Hazer, yanlış bir şey mi dedim? Kızdın mı bana?”

Bir adım kadar arkasında, onun omuz hizasındaydım. Profilini hafifçe görüyordum. Sigarasını parmakları yardımıyla dudaklarından aldı ve zehri burnundan verirken sesimi takip edip o gözleriyle beni buldu. Yüzünde sabit bir ifade olmasına rağmen gözlerinde susamışlık vardı. *Buz olsam, ilk senin gözlerindeki ateşi soğuturdum.* “Safir, hani sen Hazer derken sesin hafifçe titriyor ya...”

“Öyle mi oluyor?”

“Bu benim niye hoşuma gidiyor ki?”

Bana mı soruyordu bunu? Benim gibi, hisler ve onları tercüme etmek hakkında hiçbir şey bilmeyen bir kıza mı? Ona bakmaktan başka şey yapmadığımda Hazer ağzını açtı ve hemen ardından gözlerini üzerimden çekti. “Hadi Safir, arabaya geç. Sigaramı bitireyim, ben de geleyim.”

Keşke sigara içmesen.

Kafamı sallayarak arabanın etrafını dolandım. Koltuğa oturarak dalgın gözlerle eve baktım. Evet, iyi bir ev değildi ama sokakta olmaktan daha güzel değil miydi? Hem Tanrı aşkına, ne zaman iyi bir evde yaşamıştım ki zaten? Ellerimi dizlerimin arasına sıkıştırmadan önce boynumdaki atkıyı çıkarıp kenara koydum. Hazer arabaya binene kadar sessizce oturdum.

Arabanın içindeki bu koku...

Baştan aşağıya Hazer kokuyordu.

Biraz parfümü, belki biraz kendisi. Kafamı iki yana salladım ve bu düşünceyi zihnimde gerilere iterek gözlerimi yumdum. Hazer şoför

koltuğuna yerleştğinde arabayı çalıştırdı. Gazel mesaj atmıştı. Evden çıkmadan önce Hazer'e beni oraya bırakmasını istemiştım ve sanırım şimdi oraya gidiyorduk.

Araba çok geçmeden caddeye girdi ve caddenin sonundaki parkın orada durdu. Ben daha inmeden bankta oturan Gazel'i gördüm. Elinde bir kâğıt helvayla parkta oynayan çocuklara tebessüm ediyordu. Ona kocaman sarılma hissi beni yakaladı ve bu haline gülümserken, "Gazel'e söyle, Behram'a doğruyu söyleyin," dedi Hazer Han, ciddiyetle. "Ben söylemedim, söyleyemem de. Daha en başından söyleyin, sonrasında çok geç olabilir."

Haklıydı, ne diyebilirdim ki? Behram değil de Gazel Behram tarafından bir yalanla kandırılmış olsa ben de böyle bir tepki verirdim. "Ben zaten bunun yanlış olduğunu ona söyledim," diye karşılık verdim, sakince. "Tekrar söyleyeceğim."

"Tekrar söyleyeceksin."

Cümlemleri tekrar etmesi sanki aramızda duran gerginliği yavaşça kaldırmıştı. Dudağımı ısırđım. "İneyim mi?"

Hazer Han'ın gözlerini üzerimde hissediyordum. "Biraz daha kal bence."

"Ama... Gazel'i bekletiyorum."

"Beklesin."

"Ayıp olur," dedim aniden gülümserken. "İneyim."

Sırtını ve başını tamamıyla koltuğun arkasına yaslamış, yukarıdan bana bakıyordu. Birinin gözlerinin içine pervasızca atladığım olmamıştı, Hazer gerçekten ilkti. Kalbim, kabuklu bir yara gibi kaşınıp dururken, "Ceketinin yakalarını ört," dedi ansızın. "Üşüme."

"Kış mevsiminde tişört giyen birisi mi diyor bunu?" diyerek onu ignelediğimde Hazer'in tek kaşı yavaşça yukarıya kalktı.

"Tişört giymem ilgini çekmişe benziyor?"

"Ne münasebet."

Beceriksiz bir kızgınlıkla sırt çevirdim ve arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Çantamı almak için uzanacaktım ki, "Kalsın," dedi Hazer Han. "Zaten tekrar yanıma geleceksin, boşuna taşıma."

Mantıklıydı, evi tutsam bile hemen yerleşmezdim. Tekrar bir cami avlusunda kalmak istesem... *Hazer bırakmıyordu*. Bir şey demeden başımı salladım ve çantamdan sadece cüzdanımı alıp ceketimin cebine yerleştirdim. Çantayı bırakırken, bir vedayı borç bilerek gözlerinin içine baktım

ve etrafı buzlarla kaplı bir ateşin içinde yanmakla üşümek arasında kaldığımı hissettim. Ona el salladım. “Hoşça kal.”

İç çekti. “Kalayım.”

Araba kapısını örttüm ve Hazer’in uzaklaşmasını bekleyene kadar oradan kıpırdamadım. Sanırım Hazer de gitmemi bekliyor olacak ki hareket etmedi. Bir dakika kadar sonra pes eden ben oldum ve ağrıyan bileğimi koruyarak yürümeye başladım. Gazel beni görerek banktan kalktı ve birbirimize yürürken, motor sesi kulaklarımda yankılandı.

“Canımın köşesi!” Gazel vakit kaybetmeden kollarını bana doladı ve parfüm kokusu burnuma ulaştı. “Hoş geldin.”

Sevgi dolu sarılmasına karşılık verirken, “Merhaba,” dedim ve geri çekildiğimizde güzel yüzüne baktım. Gökyüzü kadar güzel mavi gözleri sıcacık parlıyordu. “Çok iyi görünüyorsun.”

“Sana olan aşkımdan,” diyerek kıkırdadı ve beni kendiyle beraber az önce oturduğu banka çekti. Bankın kenarına yerleşip ellerimi kucağıma çektiğimde bana dönerek heyecan içinde konuştu. “İnanılmaz bir şey oldu!”

Onu sevince boğan şeyi merak ederek, “Anlat lütfen,” dediğimde kafasını iki yana salladı. “Nasıl anlatılır bilemiyorum. Ben... sana ailemi bulmayı istediğimden bahsetmişim ya? Bunun için yetimhaneye gittim, beni buldukları yerin tam adresini öğrenmek için.”

Gazel’i bir cami avlusunda bulmuşlardı. Ne annesi ne de babası belliydi. “Öğrenebildin mi bari?” diye sordum güçsüzce. “Oraya mı gideceksin?”

Hüzünlendi ama mutluluğu uzun bir kış mevsimi gibi bitmek bilmedi. “Evet, açık adresini öğrendim. Düşündüm ki o camiye gidersem, etrafta sorup soruşturabilirim. Sonuçta küçük mahallelerde herkes birbirini tanır. Beni her kim bıraktıysa o caminin çevresinde oturan birisi olmalı. Etraftaki insanlara, esnafa falan soracağım. Bir yanımda mutlu, bir yanımda çok korkuyor Safır. Bazen ya ölmemiş de beni terk etmişlerse diye düşünüyorum. Bunun hafifletici bir sebebi olabilir mi? Sırf bazen de iyi hissedeyim diye ölmüşlerdir diyorum kendime, ölmemiş olsalar seni bırakmazlardı. Korkuyorum Safır, elimi tut.”

Uzanıp ellerini tuttum, buz gibi olmaları beni üzdü. Yatıştırıcı birkaç şey söylemeliydim ama *bizim cinayetlerimizin hafifletici sebepleri olmazdı.*

“Yanımdayım Gazel. Canımın diğer yarısıyla. Lütfen titremesin ellerin. Seni terk etmiş de olsalar, ölmüş de olsalar ben varım. Yok muyum? Bak, varım. Gerçeği öğreniriz elbette sen sakın yalnızlıktan korkma.”

Gazel’in yüzü gözyaşlarıyla doldu. “Safir, keşke herkes senin kadar iyi olsa.”

İyilik neyle ölçülürdü ki? Herkes güzel cümleler kurabilirdi ama iyilik eylemdeydi. Bu yüzden ona sadece gülümsedim ve aklını dağıtabilmek için, “Bir şey soracağım,” dedim. Onu incitmemeye çalışmak beni duraksatıyordu. “Behram’a, Galip’in aslında abin değil de sevgilin olduğunu ne zaman söyleyeceksin?”

Elleri yeterince soğuk değilmiş gibi biraz daha soğudu ve gözleri bir yardım dilenir gibi etrafta dolandı. “Ben söyleyemem ki!” Başını önüne eğdi. “Niye bilmiyorum ama Behram’la birkaç cümle de olsa konuşabilmek hoşuma gidiyor. Bunun bozulmasını istemiyorum.”

Elini sıktım. “Ama...”

“Biliyorum, er ya da geç ortaya çıkacak.” Bunu kabullenmiş olmasına rağmen ısrarla yalanlara tutunuyordu. “Ama şimdi olmaz. En baştan düşmem gözünden.”

“Sen... Galip’i sevmiyor musun?”

Ellerini benden çekti ve sanki savunma ihtiyacı içinde montunun üzerinden kendine doladı. Elinin birinde hâlâ pansuman bezi vardı, baktıkça üzülüyordum. “Seviyorum ama normal birini sever gibi, bir özelliği olmadan.”

Sıkışıp kalmış görünüyordu ama bazen kendimizi sadece biz kurtarabilirdik.

“Olmaması gereken, planlanmamış bir şeydi kalbimin Behram’ın yanında hızlı atması.”

“Garip,” dedim ve önüme dönüp ince ince yağın yağmurun altında oynayan çocuklara dalgınca baktım. “Benim de bu aralar kalbim hızlı atıyor.”

Gönderen: Sadece Hazer :)

Neredesin?

Ekranı yazan mesaja bakıp parmaklarımı da mesajın üzerinde gezdirirken, kirpiğime düşen bir yağmur damlasını hissettim. Gazel yanımdan

ayrıldıktan sonra parkta kalıp çocuklarla biraz oynamıştım ve açıkçası vaktin ne kadar hızlı geçtiğini anlamamıştım. Az önce de parktan ayrılmış, aydınlık yollardan yürümeye dikkat ederek eve gitmeye çalışıyordum. Karanlık bir akşamdı ama Hazer bu mesajı attığından beri korkularım azalmıştı.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Nerede olduğumu ne yapacaksın ki?

Herkesin karanlık bir yanı vardı. Benim en karanlık yanımdı. *Kalp atışlarımı herkesten saklamam.* Heyecanla ondan geri dönüş bekledim.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Mila... Karanlıktan korkuyorsun ve etraf çok karardı.

Islak kaldırımında baştan aşağıya üşüyerek durdum ve mesajına bir yanıt yazdım.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Korkularımı yenmem için onların üstüne gitmem gerekmez mi?

Yanımdan birkaç kadın gülüşerek geçti ve yolun sonunda kayboldular. Hayatın iyi yüzü de böyleydi. Bir an görünür ve az sonra kaybolurdu, öyle ki varlığından bile şüphe ederdik.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Safir, babanın mezarını buldum.

Telefon elimden düştü ve ayaklarımın ucunda gürültülü bir ses bıraktı. Bu bile donukluğumu geçirmedi. Ben orada kaskatı dururken, yanımdan geçen adamın biri telefonumu alıp bana uzattı. Ondan korktum ve telefonumu alıp hızla uzaklaşırken, kendimi saklayacak bir yer bulmaya çalıştım.

Babamın mezarını bulmuştu.

Oradaki bir beden, babanın ruhu değil.

Köşeyi dönerken birine çarptım ve özür dilemeye vakit bulamadan suratıma çarpılan küfrü duydum. Umursamadım. Kollarımı kendime dolarken titreyerek sokağın sonuna doğru yürüdüm. Hangi sokağa girmiştim? Buradan mı gidecektim? Kafamı kaldırıp elektrik direğine baktım ve ışığa aldanıp yağmur tanelerinin yüzümü okşamasına izin verdim.

Hazer Han bir mesaj daha attı. Şirketten döndüğünü ve olduğum yerde kalmamı, beni alacağını söyledi. Ben olduğum yeri tarif eden bir mesajı atıp elektrik direğine yaslandım ve gelip beni almasını bekledim.

Beni alıp babamın mezarına mı götürecekti? Acaba neredeydi? Hiç çiçek var mıydı toprağının üstünde? Duası bile olmamıştı, onun için dua etmeliydim öyle değil mi?

Kısa süre sonra sokağa bir araba girdi, ayaklarımın dibine gelip durdu. Etraftaki tozu dumana katmıştı. Yüzümdeki acıyı derimin altına saklayarak kafamı kaldırdım ve Hazer'in arka koltuğun camından bana bakmakta olduğunu gördüm. Atkuyruğumdan sıyrılan saçımı kulağımın arkasına iterek arabanın arkasını dolandım ve kapıyı açarak kendimi içeriye attım. Göğsüm gerçekten ağrıyordu ve sorun şuydu ki, bu ağrıyı hiçbir ilaç kesmezdi.

"Merhaba Safir Hanım," diyerek bana selam veren Kerem, aynı şekilde gözleriyle de dikiz aynasından beni bulmuştu. "Hemen ısıtıcıyı açıyorum. Nasılsınız bu arada? Yoksa Leylacığının yanından mı geliyor-sunuz?"

"Hayır, Gazel'le buluşmuştum."

"Tüh." Kerem arabayı çalıştırırken keder dolu bir iç çekti. "O zaman yarın da Leyla ile buluşun olur mu?"

"Ben seni kovsam olur mu?" Hazer oturduğu yerde kıpırdandığında Kerem aceleyle bakışlarını kaçırdı. "Kerem, aslanım, ben senin için yeni bir tehdit bulana kadar sakın canımı sıkma. Sıkıldım sürekli seni aynı şeyle tehdit etmekten."

"Evet ya." Kerem direksiyonu sağa kırdı ve bir sokağa saptı. "Artık korkutmuyor."

Kerem'le göz göze geldiğimizde en azından birimizin gülümsemesinde neşe vardı.

Tatsızca gülüşümü yarıda kesen şey, cama düşen yansımam oldu ve babamın mezarına giderken güldüğümü görmek beni büyük bir vicdan azabına sürükledi. Camdaki aksime bakarken, Hazer'in kafasını bana doğru döndürdüğünü gördüm. Başka şansım yoktu, kaçamıyordum. Bu yüzden omzumun üzerinden ona döndüğümde, loş arabanın içerisinde kesişti bakışlarımız. Üzerinde deri ceket vardı ve bir kolu camdan aşağıya sarkıyordu. "Kerem'e adresi verdim, arabayı oraya sürüyor," dediğinde dönüp Hazer'in gözlerine baktım ve koltuğun kenarını sıkarak, "Hazır değilim," dedim. "Yani ben... Bu çok ani oldu, birdenbire. Kendimi hiç buna hazırlamamıştım."

Hazer'in gözlerinde merhamet sıcaklığı görünce kalbim ısındı. "Biz de bekleriz o halde balerinim," dedi ve sessiz kalarak kapıyla arasında olan boşluğa uzandı. Burnumu kabaca çekerek meraklı gözlerle onu takip ederken, Hazer Han bir poşetle bana döndü. Elindeki küçük poşeti bana doğru uzatırken bakışlarını kaçırdı.

"Senin için bir şey aldım."

Poşeti kısık ışık yüzünden tam olarak göremedim. "Bana mı?"

"Hıhı." Gözleri, kirpiklerinin altında bir toprağın altındaki mücevher gibi duruyordu. "Geçen aldığım cupcake'leri yemiştin. Yol üzerinden geçerken aklıma geldi, biraz daha alayım dedim."

Poşeti onun elinden alırken teşekkür edecek oldum ama Kerem aniden, "İlahi Hazer Bey," dediğinde dudaklarım örtüldü. "Yolumuzun üstünde değildi ki. Siz demediniz mi şu sokağa sapa..."

"Yanlış hatırlıyor olmalısın Kerem."

Hazer Han genzini sertçe temizlediğinde Kerem sustu ve bir daha ağzını açmadı. Torbayı dizlerimin üzerine bırakırken, bir şey içimi amansızca yaktı ve beni onun gözlerine kenetledi. "Hazer Han," dedim fısıltıyla. "*Gracias.*"

Heyecanlı şekilde gülümsedi.

Üç tane vardı, bir tanesini ona verdim ve bir tanesini de Kerem'e vermek istediğimde Hazer Han "Yemez o," diyerek bunu savuşturdu. Bu yüzden kalan iki çikolatalı cupcake'i kendim yedim ve her lokmanın boş gazımda büyüyüşünü hissettim. Ellerim yerken titriyor, gözlerim hafifçe doluyor ve ben iç çeke çeke lokmaları yutuyordum. Babamın mezarı vardı demek.

Lokmalar bittiğinde biraz su içtim ve nefes almak için arabanın camını indirdim.

Eve gelene kadar konuşmadık. Araba ezberlediğim sokaklardan geçerek Hazer Han'ın evine vardığında hâlâ titriyor ve babamın mezarını görmeye cesaret edemediğim için kendime kızıyordum. Bu yüzden araba durduğunda hiç oyalanmadan indim ve vücudumu kapıya kadar sürükledim. Hazer Han Kerem'e birkaç şey diyerek yanıma kadar yürüdü ve önünde durduğum bahçe kapısını açtı. Ona hiç bakamadan içeriye girip bahçe boyu yürüdüm. Hazer Han kapıyı açmak için anahtarıyla uğraşırken, omzumun üstünden salıncağa baktım. Oradaydı ama orada

olmasının sebebini hâlâ bilmiyordum. Geldiğinde binmesi için Mustafa Kemal'e mi yaptırmıştı acaba?

Peş peşe içeriye girdiğimizde Hazer doğrudan ışıkları yaktı. Çekingen hareketlerle üzerimdeki ceketı çıkarıp portmantoya astım. Hazer Han da yanımda tıpkı benim yaptıklarımı tekrarladı. Çantamı da beraberinde getirmiş, portmantoya koymuştu. Ben bir adım önünden içeriye yürürken o beni takip etti. Onu rahatsız etmeden, varlığını hissettirmeden oturmak istiyordum. Hazer Han üst katın merdivenlerine doğru ilerlerken, son anda dönüp bana baktı ve uyum içinde titreşen kalbimde büyük devrimler başladı. "Aç mısın?"

Boğazıma kadar acıya doymuşken mi? Ah, hayır. "Değilim."

"Uzun saatlerdir bir şey yemiyorsun, nasıl aç olmazsın ki? O kekler yemek sayılmaz."

"Gazel"le bir şeyler atıştırdım."

"Benimle niye atıştırmıyorsun?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Çünkü tokum."

"Güzel bir elbisen var mı?"

Bu beklenmedik ve zamansız soru karşısında açıkça bir şaşkınlık gösterdim. "Efendim?"

"Yani," dedi ve eli çok kez yaptığı gibi tekrardan ensesini buldu. Bu hareket nedense bana karizmatik gelmeye başlamıştı. Karizmatik? Bir an kızardım. "Böyle bazı özel yerlerde giyilen elbiseler oluyor ya, öyle elbisen var mı?"

"Ne için?"

"Güzel bir şey için." Elini ensesinden çekti ve bana göz kırıp merdiven basamaklarını çıkmaya başladı.

Dudak bükerek koltukta otururken bakışlarım tesadüfî bir şekilde ortada bulunan sehpaye düştü ve oradaki fotoğraf makinesini gördüm. Bu sabah Mustafa Kemal'in elinde olan makineydi. Kararsızca uzandım ve elime alıp kurcalamaya başladım. Güzel şeyleri fotoğraflamak oldukça zevkli geliyordu bana. Biraz kurcaladığımda makine önüme çekilmiş olan fotoğrafları serdi. Son çekilen fotoğrafların hepsinin Hazer'e ait olduğunu gördüm. Hepsi habersiz çekimdi, o bir şeylerle uğraşırken Mustafa Kemal çekmişti. Hazer fotoğrafların tümünde uçurtma yapmakla uğraşıyor ve her fotoğraftaki yüzü daha da hırslanıyordu. Elimde olmadan gülümsedim.

Fotoğraflara bakmayı bitirerek kalktım. Elimi yüzümü yıkamak için üst katın merdivenlerine yöneldim. Saçlarımın lastiği gevşemişti, onu çıkardım ve saçlarımı serbest halde sırtıma bıraktım. Dipleri hafifçe acıyordu. Banyoya girdim. Aynadaki aksime bakarken diş fırçama uzandım. Çok solgun ve kederli görünüyordum. Dağınık vaziyetteki çillerimi izleyerek dişlerimi fırçaladım. İşim bittiğinde banyodan ayrıldım ve merakla Hazer'in kapısına baktım; kapı kapalıydı.

Merdivenleri indiğimde Hazer Han'ı mutfak tezgâhının önünde gördüm. Salona inip portmantoya ilerledim ve çantamı karıştırarak uyurken giymek için bir tişörtle tayt çıkardım. Kıyafetlerimi kucağıma alıp doğrulduğumda Hazer Han da salona ilerlemişti ve omzuna başka bir tişört asmıştı. Onu yine evinden ediyordum, ne utanç vericiydi ama! Bir şey, bir güç, ilahi ya da zamansız bir his bizi yine karşı karşıya getirdiğinde, bu gece son kez birbirimize baktığımızı hissettim. Hazer Han acelesizce bana doğru geldi. "İyi geceler," dedi. Gözlerindeki güç beni ona karşı savunmasız bırakıyordu. "Senorita."

Ahenk içinde atan kalp atışlarım coştı. "İyi geceler." *Süper kahraman.*

Kapıyı yavaşça açtı, dışarı çıktı ve ardından usulca örttü.

O gidince yüreğimin gürültüsü dindi.

"*Buenas noches superhéroe.*"

Pijamalarım sıkıca sarınarak üstümü değiştireceğim için evin perdelerini iyice kapattım ve salonun ortasına geri dönerken, gözlerim tesadüfen mutfak tezgâhındaki kâğıda çarptı. Kaşlarım hafifçe çatıldı, eve ilk geldiğimde görmemiştim; belki de orada vardı ama dikkatimi çekmemişti. Tezgâha ilerledim ve uzanıp bardağa dayanmış olan kâğıdı aldım. İkiye katlanmıştı. Pijamalarımı kolumun altına kısıtırırken kâğıdı açtım ve hafifçe kaldırarak loş ışığa tuttum. Gözlerim el yazısıyla yazılmış satırları takip etti.

Güzel bir kıyafetin var mı diye sordum, çünkü... Senden baloya benimle gelmeni istiyorum.

Eğer kabul ediyorsan odanın ışığını üç kere yakıp söndür, izliyor olacağım.

Sadece Hazer.

* (İsp.) "İyi geceler süper kahraman."

Yüreğimdeki gürültünün sustuğunu sanmıştım ama bu sadece bir yanılgıymış. Altdudağımı ısırdım ve kâğıdı avucumun içine hapsederek mutfaktan ayrıldım. Hole doğru yürürken, onun atölyeden evi izlediğine emindim. Kapıya ulaşarak gözlerimi ampul düğmesine çevirdim. *Üç kere yakıp söndür, seni izliyor olacağım.* Işığı söndürdüm, ardından yaktım. Gülümsedim ve bunu ikinci, ardından üçüncü kez yaparak ışığı yakıp söndürdüm. Kalbim, parçalarına tutunup bir araya gelmeye çalışırken bizim için çalmaya başlayan müziğin sesine kulak verdim.

“BALO”

Tan vakti, bir kâbustan sıçrayarak uyandıktan sonra geri uyuyamamıştım. Kâbusumda ne gördüğümü hatırlıyordum. Babamın ipin üzerindeyken açık duran gözlerinin bana bakıyor olduğunu görmüştüm ve bu çok korkunçtu. Beş buçuktan beri ayıktım ve saat sekize geliyordu. Bu süre içinde kalkmış, giyinmiş, temizlenmiş, saçlarımı taramış, salona inmiştim. Geceyi, daha önce geçirdiğim misafir odasında geçirmiştim ve yıldızları izleyerek yatağın içinde günün aydınlanışını izlemiştim.

O ışığı üç kere yakıp söndürmüş, baloya gitmeyi kabul etmiştim.

Beni saat dörtten beri uyutmayan bu endişe verici düşünce olabiliirdi. Çünkü kalabalık ortamlardan, davetlerden, gürültülerden hoşlanmazdım ve tüm bunlara rağmen o ışığı tam üç kere yakıp söndürmüştüm. Peki ya Hazer neden baloya benimle gitmeyi istemişti? Annesi dedi diye niye böyle bir şey yapmış olsun ki?

Tüm bu endişe verici düşünceleri bir anlığına unuttuğumdaysa evin içinde dolaşıp durmuş, sonra mutfığa geçmiştim. Açıkçası krep yapmayı bilmezdim, bu yüzden telefonumdan internete girip malzemelere ve yapılışına bakmıştım. Tavayı bulup ocağı yakmayı öğrendiğimde hazırladığım harçla krep yapmaya başlamıştım ve tam o sırada Hazer’in yeşil zeytin sevdiğini hatırlayarak birkaç krepe doğradığım yeşil zeytinleri eklemiştim. Ocağın altını kapatmış, tavayı üstünden almıştım. Zeytinli krepler bir tabakta, zeytinsiz olanlar bir başka tabaktaydı.

Tezgâhın önünde dikilirken başımı salonun duvarına çevirdim ve saatin sekizi geçtiğini gördüm. Acele içinde tezgâhtaki eşyalara uzanırken kapı çaldı ve bu donup kalmamı sağladı. Hazer genelde anahtarıyla girerdi, bu sefer kapıyı mı çalıyordu? Tezgâhın arkasından çıktım. Kapıya yürürken, bir duygunun bu endişeden daha baskın çıkıp elimi ayağımı titretmesi karşısında çaresizce kapıya uzandım. Kapıyı ürkerek açtım ama beklediğimin aksine Hazer’le değil, Kerem’in gözleriyle karşılaştım.

“Sen miydin yaa...”

Kerem, “İlahi Safir Hanım,” dedi neşeyle. “Başka birini bekliyordunuz herhalde?”

Evet?

Kapıyı biraz daha açarak onu içeriye buyur ettim. “Hazer bu saatlerde uyanıyor,” dedim sessizce. “Onun gelmiş olabileceğini düşünmüştüm.”

“Sabah erkenden koşuya çıktı. Giderken dedi ki, ‘*Kerem kafamı dağtırmam lazım.*’ Ben de dedim ki ‘*Aman Hazer Bey, siz bu aralar zaten pek dağınıksınız.*’ Kerem konuşmaya bir an ara verdi. “Şey, işte sonra Hazer Bey klasik olarak beni kovmakla tehdit etti, ben de sustum.”

Gülümsedim. Kerem bunu gördüğünde kıkırdayarak bana eşlik etti. “Umarım bir gün kovulmazsın,” diye bir temennide bulunduğumda, “Yok ya,” dedi. “Kovulmam, ayıptır söylemesi Hazer Bey’le bir keresinde karşılıklı içtik. Doğrusu o içti, ben içmiş gibi yaptım. Tabii sabaha kadar içince sarhoş oldu.” Kerem peşimden tezgâhın arkasına yürürken bir yandan kıkır kıkır gülüyordu. “Dedi ki, *seviyorum lan seni Kerem.* O yüzden güveniyorum, kıyamaz bana.”

Tezgâhın arkasına geçerken mırıldandım. “Bence kıyar ama sen bilirsin...”

Güldü. “Evet, kıyabilir.”

Kerem’le evin içinde yalnız kalmaktan endişe duymamak beni çok duygulandırdı. Birilerine beni incitmeyeceklerini bilecek kadar güvenmek çok güzel bir duyguymuş. Tekrar toplamak için tezgâhın arkasına geçtiğimde, “Aa yemek,” dedi Kerem ve ansızın tabağın içindeki kreplere uzandı. “Safir Hanım siz hayatımıza nereden çıkıp geldiniz ya? Vallahi, iyi ki geldiniz.”

Kerem’in uzandığı kreplerin, zeytinli krepler olduğunu fark ettiğimde uzandım ve beni de şaşkına çeviren bir hareket yaparak elinin üstüne yavaşça vurdum. Kerem irkilerek gözlerini kocaman açtı ve elini geriye çekti. “Affedersin, onlardan değil de şu tabaktakilerden yersen olur mu?”

Duraksadım. Birinin elinden yemek istediği bir şeyi mi alıyordum? Ne için? Hazer Han’a yaptığım için mi? Ne olursa olsun bu çok incitici bir davranıştı. Kerem daha bana karşılık vermeden bu hareketim altında ezildim ve tabağı acele içinde ona uzattım.

“Hayır hayır, al ye lütfen. Kusura bakma, boşluğuma geldi bir an. Ben tabağı önünden çekmek istememiştim.”

Kerem'in yüzünde, beni ve tavrımı anlamadığını açıkça gösteren bir ifade oluştu ama gülümsedi. "Yok, bu başkasının belli ki. Ben şu tabaktakileri yiyeyim."

O böyle demiş olsa bile ben zeytinli kreplerden birini diğer tabağa bıraktım ve Kerem'in iştahla yemesini izledim. Dolapta vişne suyu olduğunu hatırladığımda geçip bir bardağa onun için koydum. Bana teşekkür etti. Az önceki kabahatimi telafi etmek isterdim, önünden tabağı çekmek çok korkunç bir hareketti. O krepleri yerken ben tezgâhın üstündeki birkaç fazlalığı aldım ve Kerem'in Fıstık'la beraber Hazer'in dedikodusunu yapmalarına kulak verdim.

Bahçeden bir ses geldiğinde Kerem ağzındaki lokmaları acele içinde yuttu ve Fıstık'la dedikodu yapmaya son vererek doğruldu. "Hazer Bey geldi."

Ellerimi çılgın bir titreme aldı.

Kerem kalan krepleri hızlı hızlı yerken, kuruyan dudaklarımı ıslatmadan edemedim. Susuzluk hissi başlamıştı. Neden? *Ateş yaklaştığı için mi?* Birkaç saniye sonra kapı çaldı ve yerimden sıçradım. Kerem başını çevirip mırıldandı. "Allah Allah, anahtarı varken neden kapıyı çalıyor ki?"

Bilmiyordum ama o kapıyı benim açmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Tezgâhın arkasından çıkarak hole geçtim ve açmak için kapıya doğru yürüdüm. Saçlarımı düzelttim ve sıcaklık kulaklarımın arkasına doğru yayılırken, kapının yanına vardım. Dudağımı ısırarak kulpa uzandım ve kapıyı açtığımda, onu pervaza yaslanmış halde buldum. İlk önce yüzünü, sonra gözlerini gördüm ve karnıma sert bir yumruk yemiş gibi hissederek parmaklarımı kıvırdım. Birbirimize temas etmemek için kapının ağzında, birbirimizden kaçışırken, "Merhaba," dedi Hazer ve uzağımdan ilerleyerek tamamen içeriye girdi. Gözleri kaçamak şekilde yanaklarımdaydı. "Bir şey mi sürdün sen?"

Elim baktığı yere, doğrudan yanağıma giderken, dudaklarımdan, "Hayır," kelimesi çıktı. Yanağım sıcacıktı. "Bir şey sürmedim. Sürmüş gibi mi görünüyorum?"

"Al al olmuşsun." Başını önüne çevirdi, portmantoya ilerlerken alçak bir sesle devam etti. "Kadınlar yanaklarına böyle kırmızı görünsün diye bir şeyler sürüyorlar ya, öyle olmuş sanki."

Ellerimi nereye koyacağımı bilemeden arkamda saklarken, "Allıktan bahsediyorsun," diye onu düzelttim. Hazer Han her hareketini yavaştan

alarak doğruldu ve ayakkabılarını portmantonun içine yerleştirerek omzunun üzerinden bana döndü. Terli ve ıslak görünüyordu. “Fakat hayır, sürmedim.”

“Neden nefes nefesesin Mila?”

Uzanıp üzerimdeki boğazlı kazağın yakasını çektişirdim. “Sıcak burası. Hem sen de soluk soluğa kalmışsın?”

“Koştum ben... Ondan öyle oldum bir kere...”

Başımı hızlı hızlı salladım. “Susamış olmalısın?”

Göz ucuyla baktığımda dudaklarını ısıırıyordu. “Hem de nasıl.”

Avuçlarımı sıktım ve her an dibi daha derine inen gözlerine bakarak gerilemeye başladım. Hazer Han orada kaldı. Yumruğumun içinde kalbimi taşıyormuş gibi hissederek mutfağa döndüğümde, onun ağzının içinde bir şeyler dediğini duyar gibi oldum.

Ruhumu bir arada tutan şey, bedenimi parçalıyordu.

Mutfağa geri döndüm. Bir bardak su doldurdum. Hazer yukarıya çıkacak olmalıydı, ondan hızlı davranarak suyla arkamı döndüm ve onun airpodlarını çıkararak merdivende yürüdüğünü gördüm. Üzerinde bir tişört ile simsiyah, düz bir eşofman vardı ve tişört o kadar ıslanmıştı ki, sanki vücuduyla birleşmiş görünüyordu. Tezgâhın arkasından çıkarken, “Hazer,” diye seslendim ona ve adımlarının durmasını izledim. Kafasını omzunun üzerinden bana çevirdi. “Su.”

Kaşlarını hafifçe çattı ve elimdeki bardağa baktı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve bir adım öne çıkarak bardağı almak için elini uzattı. Hazer yüzünde mimik oynamadan bardağı ağzına dayadı ve suyu tek yudumda kana kana içtikten sonra bardağı indirdi. Suyu o kadar hızlı içmişti ki birkaç damlası çenesine akmıştı. Bardağı bana uzatırken, “Geçmedi,” dedi ve karanlık bakışlarıyla ekledi. “Susuzluğum.”

Bardağı elime geri bıraktığında, kelimeleri boğazımda keskin bir tat bıraktı ve hissi genzimi gıdıkladı. Arkasını dönüp merdivenleri tırmanmaya başladığında, kalçamı tezgâha dayayarak diğer elimi kalbime koydum. Kerem arkamda güldü. “Älem bu adam ya. Susuzluğun geçmediyse bir bardak daha içersin yani değil mi?”

Neye olduğunu bilmeden kafamı salladım. “Ben de bir bardak su içeyim.”

“İçin tabii.”

Kendime de bir bardak su koydum ve kana kana, üç yudumda içtim. Kış gününde soğuk su içme ihtiyacının nereden çıktığını bilmiyordum ama bu suyun beni kesmediğini hissediyordum. Karanlığın cömert davranmadığını hep bilirdim ama bu sefer beni gafil avlıyordu. Granit tezgâha yürüdüm ve bar koltuğunu çekerek oturdum.

“Duş alıyor herhalde.”

Bir evde bir erkekle olmak başka bir şey, o evde çıplak bir erkeğin olması bambaşka bir şeydi. Kendimi gerçekten huzursuz hissetmişim ama Hazer benim için yeterince şey yapmıştı, duş almasına böyle bir tepki vermem hiç adil değildi.

Kerem biraz daha krep yiyerek Fıstık’la dramatik bir vedalaşma merasimi yaptı ve kısa süre sonra ortadan kayboldu. Giderken, “Hazer Bey’in gözleri sizin sayenizde beni görmedi, kaybolayım ortadan,” dedi. Sanırım Hazer içeriye girdiğinde onu gerçekten görmemiş ya da görmezden gelmişti.

O gittiğinde tezgâhtaki kalabalığı toplamaya başladım. Bunu yaparken sessiz olmaya dikkat ettim. Ortalığı toplayıp tezgâhı sildikten sonra salondaki koltuğa oturdum. Çantamdan çıkardığım merhemi bileğime sürdüm. Artık bileğimde ağırlı kalmamıştı, rahatça hareket edebiliyordum.

Bu düşünce beni anlık da olsa mutlu etti ve kendimi ellerimi çırparken buldum. Dansa devam edecektim. Tavana bakıp kendimi güzel bir balerin kıyafetinin içinde hayal ederken, Hazer Han merdivenlerin başında göründü ve ıslak saçlarını eliyle tarayarak indi. Gözleri etrafta dolandığında aptalca bir şekilde *beni mi arıyor*, diye düşündüm. “Sıhhatler olsun.”

Gözleri hızla beni buldu ve eli saçlarının arasından kayıp yanına düştü. Ah, sakal tıraşı olmuştu. “Benim odamda ebeveyn banyosu var,” dedi beklemediğim şekilde. “Ben orada duşumu yaptım, hep orada yaparım. Sen rahatsız olma tamam mı?”

Aman Tanrım! Böyle düşündüğümü nasıl bilebiliyordu! Ruhumda bir ayna olsa, yansımam gözlerinin içindeki o küçük mahcubiyet olurdu. “Hazer?”

“Hımm?”

“Ben dün... Işığı yaktım, gördün değil mi?”

Gözleri kaçıp durmaktan vazgeçti ve kararlı bir şekilde sabitlendi gözlerimin içine. “Gördüm, yaktın ışığı... benim için.”

“Senin için.”

Hazer yutkunmaktan başka türlüünü yapmadığında heyecanlı parmaklarını zapt etmeye çalışarak, “Sen bir şey demeyince ben de görmediğini düşünmüştüm,” diye açıkladım. “Ama görmüşsün.”

Kravatını sıkarak yerine oturturken, “İzleyeceğimi söylemiştim,” dedi kalın bir sesle. “Ayrıca seni görüyorum Mila, göstermek istediğinden fazlasını bile görüyorum.”

Birileri bana bakardı ama beni görmezdi. Birileri gösterdiklerimi bile görmüyorken o nasıl göstermediklerimi, sakladıklarımı bile görüyordu? Söyledikleri boşa değildi, bende bir şeyleri görüyor gibiydi. “Bileğim iyileşti,” dedim konuyu değiştirmek için, aceleyle. Hâlâ, telaşsızca kravatını düzeltiyordu. “Bugün derslere kaldığımız yerden devam edebiliriz. Edelim mi? Hem çok özledim dans etmeyi.”

“Bileğinin iyi olduğuna ne kadar eminsin?”

“Üstüne basabiliyorum,” diye alçak tondan konuştum. “Hem rakiplerim durmadan çalışırken vakit kaybetmek istemiyorum.”

Nihayet ellerini kravatından çekerek iki yandan beline yerleştirdi ve bu üzerindeki gömleğin vücuduna dar gelmesini sağladı. “Ben sana inanıyorum,” dedi ansızın, hiç beklemediğim şekilde. Gözlerinin içinde, aniden yanıp sönen havai fişekler var gibiydi. “Ben pek fazla şeye inanmam, güvenmem. Ama sana inanıyorum tamam mı? Çünkü bir şey var... Yani sende... Dans ederken olan bir şey. İnsanın gözünü kırpmasına bile izin vermiyorsun.”

Bana inanıyordu. Yapabileceğime, kazanacağıma inanıyordu. Ruhum parçalarından tutunarak bir araya geliyordu sanki. Kalbim hızlanırken, “Yaa,” diyebildim.

“O yüzden rakiplerinin gerisinde değil, ilerisindesin.”

Hazer Han sanki bu kadar dürüst davranmaktan rahatsız olmuş gibi bakışlarını başka yere çevirdi ve bana arkasını döndü. Gri gömleği ve siyah kumaş pantolonu içinde mutfağın yolunu tuttuğunda, “Gömleğin çok yakışmış,” deyiverdim ve bunu dediğimi, Hazer’in duran adımlarıyla fark ettim. Başını omzunun üzerinden bana çevirince kızardım. “Yani... gri benim en sevdiğim renktir de.”

Dudaklarından bir gülümsemenin geçtiğini gördüm, başını eğip gömleğine baktı. “Ya, gri en sevdiğin renk demek.”

Başımı salladım ve onun için yaptığım krepleri hatırlayarak koltuğa daha sıkı yapıştım. Heyecanlanmıştım, diğer insanlar da birbirleriyle konuşurken veya birbirleri için bir şey yaparken heyecanlanıyor muydu? Fakat... Gazel'le konuşurken heyecanlanmıyordum, nefesim kesilip durmuyordu. "Senin için krep yaptım," dedim aniden, ellerimi önümde birleştirerek. "Hem de zeytinli!"

Hazer Han gülümsemeyi sürdürerek, "Yaa," dediğinde yüreğim ağzıma geldi. "Benim için mi?"

Midemde yumruk savaşı vardı. "Senin için... Tabii Kerem de biraz aldı ama olsun, zaten fazlasıyla vardı."

"Beleşçi herif."

"Deme öyle," diye onu uyardığımda Hazer Han hiç ummadığım bir şey yaparak omzunu silkti. "Bana ne."

Arkadaşıyla kavga edip çok kızmış bir oğlan çocuğuna benziyordu ve bu dudaklarımdaki gülümsemeyi ikiye katlamıştı sanki. Tabure çekip oturmak yerine ayakta yemeyi tercih etti. Zeytinli kreplerin nasıl olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama lezzetli olmalarını umuyordum. Hazer kendine temiz bir bardak çıkararak tezgâhın üstündeki meyve suyundan koyarken, "Aslında meyve suyu hiç sevmem," diye mırıldandı. "Diyecek-sin ki, o zaman neden evinde var. Kerem evin alışverişini yaparken dolabın yarısını kendi zevkiyle dolduruyor, o yüzden bir sürü meyve suyu var..."

"Ben yiyecek ve içecek ayırt etmem," diye fısıldadım sebepsizce. Karım doysun, yeterdi.

Hazer Han kafasını çevirip bana baktı ve iri bir ısırik aldığı krebi ağzından çekerek kalanını elinde tuttu. Sorma gaffetine düştüm. "Güzel olmuş mu?"

"Gel de kendin bak."

Titrek ellerimi birleştirerek biraz hevesli adımlarla tezgâha doğru yürüdüm. Onun karşısında durduğumda kreplerden birine uzanacak oldum ama Hazer elindeki yarım krebi bana uzatarak yemem için teşvik etti. "Bunu yemeni istiyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Çok despotça?"

Altdudağını ağzının içine aldı ve dirseklerini yaslayarak tezgâha doğru yüklendi. Benim de ellerim tezgâhın üzerinde kayarak onun

dirseklerine yaklaşırken, Hazer Han bir kez daha, “Ye,” diyerek krebi ağızımın hizasına kaldırdı. Dudaklarım aralandı ve krebin bir kısmını ısırdığımda Hazer Han memnuniyetle iç çekti.

“Seni rahatsız etti mi bu? Hani geçen gün sandviçinin kalanını ye miştin de bana iğrenmedin mi diye sormuştun ya? Ya sen? Şimdi yedin. Rahatsız etti mi?”

Krebin yumuşak hamuru ağızımın içine, dişlerim sayesinde yayılırken, yanaklarım biraz kızarak utançımı açığa çıkardı. Hazer Han kalan bir parça krebi de kendi ağızına atarak iştahla yerken, bakışlarımı önüme çevirerek aramızda ağırlaşan havayı içime çekmeye çalıştım.

“Her nedense etmedi ama... Neden böyle bir şey yaptın ki?”

“Görmek için... Senin için artık ilk günkü uzaklıkta durduğun o adam olmadığını görmek için.”

Nefesim kesildi. “Hazer...”

“Zaman beni, senin için farklı biri yapacak. Korktuğun, ürktüğün herhangi biri olmayacağım senin için. Ve buna karşı koyamayacaksın, koyamayacağız.”

Korktuğum, ürktüğüm herhangi biri zaten değilsin ki.

Hiçbir şey diyemedim, gözlerinde o kadar sözcük birikmişti ki benim bir şey dememe gerek kalmıyordu. Farklı bir şeyden bahsediyordu. Benim hissettiğim ama anlamadığım bir şeyden. Sesi boğuk, derin ve kararlıydı. Bana ne dediğini anlamıyor ama yüreğimin derininden hissediyordum.

İkimiz de daha sonrasında bir şey demedik ve sessizlik o anda başladığında Hazer Han’ın yaptığı tek şey kalan zeytinli kreplerin hepsini yemek oldu. Tabii, benimle paylaşarak. Bana da bir meyve suyu doldurduğunda ona teşekkür etmiştim ve o homurdanarak karşılık vermişti. Krepler bittiğinde Hazer Han ağızının içinde dişlerini fırçalayacağını geveleyerek üst kata çıktı ve ben o sırada tezgâhta duran şeyleri kaldırdım.

O aşağıya, ceketini giymiş vaziyette indiğinde ben koltukta oturmuş, Fıstık’la konuşuyordum ve Hazer bunu merdivenin son basamağında görüp durduğunda, “Umarım dedikodumu yapmıyorsunuzdur,” diyerek açıkça alay etmişti.

Sessiz kaldım. Hazer duraksadı ve son basamağı da inerken, bir an yüzünde tereddütlü bir ifade belirdi. “Ben öylesine dedim... Espri gibi. Kızdın mı?”

"*No estoy enojado*," diyerek incecik bir sesle karşılık verdim ve Hazer'in anlamayarak boş boş bana bakmaya devam ettiğini gördüm. "Bazen İspanyolca bilmediğini unutuyorum, affedersin. Kızmadığımı söyledim."

"No demen yeterli, estoy mestoy falan diyorsun hiçbir şey anlamıyorum."

Beni taklit edip söylediklerimi tekrarlamaya çalışması bana komik görününce gülmek için bakışlarımı kaçırdım. "Gül balerinim, gül."

Geçip karşımda durduğunda genellikle onu izliyordum, yine böyle yaptım. Gömleğinin rengi ceketinden birkaç ton açıldı ve yakaları özenle düzeltilmiş görünüyordu. Giydiği ne varsa üzerine tam oturuyordu, hem de her zaman. O, gömleğinin kol düğmelerini iliklerken, saçlarının parmaklarıyla arkaya doğru taranmış olduğunu fark ettim. Baştan aşağıya muntazam görünüyordu.

"Dans etmeden önce hastaneye gidelim, bileğini kontrol etsinler. Ya da istersen Muazzez'i araya..."

"Hayır," dedim net ama nazık bir şekilde. "Leyle muayene eder, Muazzez'in vaktini almayalım."

Omzunu silkti. "Üzerine sıkı bir şeyler giyin, hava bugün çok sert."

Uğultulu rüzgâr, sanki Hazer'i onaylamak istercesine evin geniş camlarına çarptığında doğrulup portmantoya yöneldim. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen tan vakti uyandığım için günü yarılacak gibi hissediyordum. Portmantonun içinden çantama ulaştım ve üzerimdeki kırmızı, boğazlı kazağın üzerine giymek için çantamın dibinde olan içi yünlü montumu çıkardım. Çantamın içini biraz daha karıştırarak atkıyı aradım ama bulamayarak huzursuzlandım. Neredeydi? Dün en son boyumdan çıkarıp Hazer'in arabasına... Omzumun üzerinden ona doğru döndüm. "Atkım senin arabanda mıydı? Sanki en son orada çıkardığımı anımsıyorum."

Hazer neden bahsettiğimi anlamak için bir an duraksadı ve sonrasında bakışlarını çevirdi. "Bilmiyorum ben."

Zihnimi zorlamaya çalıştım ama yok, en son arabanın içinde çıkardığımı hatırlıyordum. Ben çantanın içinden beremi çıkarırken, Hazer Han'ın üst kata çıktığını göz ucuyla gördüm. Bereyi dağınık saçlarıma giydim ve hemen ardından montumun fermuarını çekerken Hazer Han'ın elinde siyah bir atkıyla indiğini gördüm. Şuursuzca, hiç duraksamadan mesafeyi

eriterek önüme kadar geldi ve yünlü, siyah atkıyla bana uzandı. Duvarla onun arasında biraz sıkışmıştım. Hazer başını beni daha iyi görebilmek için aşağıya eğdi. "İzin ver de dolayayım boynuna."

Hiçbir şey demeden başımı ona yaklaştırdığımda, Han'ın dudaklarından küçücük bir gülümseme geçti ve bu an, o küçük gülümsemeyle özetlenebilir oldu. Atkıyı yavaşça boynuma dolarken, atkıdan gelen yoğun kokunun farkına vararak gözlerimi yumdum. Bu kokuya o kadar aşındım ki, artık burnuma geldiği an tanıyordum. Ellerimle bir yere, hemen yakınımdaki ceketinin yakalarına tutunma ihtiyacıyla baş etmeye çalışırken, Hazer Han atkıyı boynuma tamamen sardı. Nedense başımın üzerinde uzun bir nefesi içine çekti. Hemen sonra konuştuğunda sesi boğuktu.

"Bu da neyin nesi böyle..."

"Efendim?"

"Hiç." Sertçe yutkunarak ellerini atkının iki ucundan çekti ve acelesizce benden uzaklaştı. "Sadece, başım döndü."

"Yaa... Tansiyonunuz mu düştü acaba?"

"Öyle olmalı. Yoksa neden dönsün ki başım, değil mi?"

"Yani... Öyledir."

Kafasını salladı ve bana sırt çevirerek portmantoyu açtı. İçinden kaşe bir kaban çıkararak hızla vücuduna geçirirken, ben boynumu okşayan atkının içinde kalmış, onu izliyordum. Bir an sonra kapıyı açıp çıkam gerektiğini fark ettim ve kendimi dışarıya attığımda ellerimi ceplere yerleştirdim. Hava soğuk, kuvvetli bir rüzgârla yüklüydü: Tanrı'nın ilahi gücünü kanıtlıyordu.

Hazer Han evinin kapısını kilitledi ve geçen günkü gibi bir sigara yakıp içtikten sonra arabaya bindi. Kerem'den evrakları uzatmasını istedi. Ben neden bahsettiğini anlamadan izlerken Kerem yanındaki boş koltukta duran çantayı Han'a uzattığında, çantayı alıp içeri karıştırdı. Birbirine zımbalanmış birden fazla kâğıt çıkardı. Yanağımı soğuk cama yaslamış, bir ânını bile kaçırmadan ne yaptığını izliyordum. İşle ilgili bir şeyler olduğunu pekâlâ anlamıştım. Kâğıtları okurken sık sık kravatını çekıştırıp saçlarını dağıttı. Bunlar, gergin hissettiğinde yaptığı şeylerdi.

Birkaç gün önce muayene olduğum hastaneye geldiğimizde bakışlarımı ondan çekerek kapıya uzandım. Hazer Han elindeki kâğıtları

birakarak benimle aşağıya indiğinde, Kerem'in dikiz aynasından saçlarını düzelttiğini görmüştüm. Ah, tabii, Leyla!

Arabanın etrafını dolandığımda, garip bir şekilde Hazer Han'la yan yana yürümeye başladık ve bu nasıl oldu hiç anlamadım. Bir şey bizi birbirimize doğru itmişti sanki. Kerem arkamızdan gelirken hastane kapısından geçerek ilgili kişinin masasına yöneldik. Hazer Leyla'yı sorduğunda, görevli bir numarayı tuşladı ve bize dönerek az sonra burada olacağını söyledi. Ben teşekkür ederken, "Oturup bekle," dedi Hazer ve çenesiyle duvara yaslı duran koltukları gösterdi. "Hem ayakta bakamaz ya bileğine."

"Haklısın."

"Leyla'm geliyor!" Kerem'in sesini duyar duymaz başımı kaldırdım ve koridorun ucuna baktığımı gördüm. Evet, Leyla beyaz hemşire forması içinde bize doğru yürüyor ve bana el sallıyordu. Samimiyetine inanarak elimi kaldırdım ve ona sallarken, "Hazer Bey, nasıl görünüyorsunuz?" diyen Kerem'in sesini duydum. Hazer'e dönmüş, kaş göz yaparak ceketinin yakalarını düzeltiyordu. "Sizce seksi bir bakış mı atayım yoksa ben çok masum bir adamım bakışları mı atayım?" Han ve ben ona apaçık bir hayretle bakarken, Kerem aklına bir fikir gelmiş gibi sırıttı.

"Dur, ben en iyisi bayılayım." Sonra bizim anlamsız bakışlarımıza aldırmadan kendini hastanenin koridor zeminine attı.

Bayılmış numarası yaptı.

Biz yaşadığımız son saniyeleri sindirmeye çalıştığımızdan sadece yerde uzanan vücuduna bakarken, birkaç kişinin hayretle bağırıldığını duyduk. Kerem tek gözünü açmaya çalışıp Hazer Han'a baktı. "Geldi mi? Geldi mi? Bayıldı deyin. Dokunsun, okşasın Leyla..."

"Aaa." Leyla koşturarak yanımıza vardığında Kerem bayılma taktidine kaldığı yerden devam etti. Leyla tek dizinin üstüne çöküp endişe içinde Kerem'e uzandı. "Bir anda düştü, bayıldı adam." Gözlerini kaldırıp uzun kirpiklerinin ardından bize baktı. "Ne oldu böyle birdenbire anlamadım, neyi var?"

Hazer Han sinirlense de Kerem'i bozup rencide etmedi ve ağzının içinde geveledi. "Salak o ya. Arada bayılıyor öyle işte."

"Salak olduğu için mi bayılıyor?"

Han Leyla'ya "Sen ciddi misin?" bakışı attıktan sonra omzunun üzerinden bana döndü. "Bunlar tam birbirine göre."

Galiba öyleydi...

Leyla uzanıp Kerem'in nabzını kontrol ederken, ben gülmek için yanağımın içini ısıtıyordum. Yaptığı şey hiç hoş bir davranış olmasa da Kerem bunu kötü bir niyet gütmekten yapmıştı. Üstelik numara yaparken o kadar gerçekçiydi ki, bilmesem ona inanırdım.

"Kerem Bey?" diyerek onu yumuşakça sarstı Leyla. "Solunumu da gayet normal, ne oldu da bayıldı adam ya?"

Hazer Han kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ağzının içinde cıkladığında, Leyla başını kaldırıp kınayan gözlerle ona baktı. "Şoförünüz bayıldı, ne kadar ilgisizsiniz?"

Dudağımı sertçe ısırarak Hazer'in gözlerine baktığımda, sabrını korumakta zorluk çektiğini gördüm. "Bir de ben suçlu oldum ya!"

Leyla dönüp tekrar Kerem'i sarsmaya başladığında, ellerimi yüzüme örterek muhtemelen komik görünen suratımı sakladım. Leyla bir sedye istediğinde, Kerem durumun ciddiyetini farkına vardı. Gözlerini kırptırarak ayılıyor numarası yaptı. Leyla onun ayılmakta olduğunu görerek gülümserken Kerem etrafına saf saf bakıyordu.

"Ne oldu bana?"

Hazer tısladı. "Yok artık!"

Başımı iki yana sallayarak bu komik duruma gülümserken, Leyla'nın Kerem'e bir şeyler söylemesini izledim. Kerem nasıl ve neden bayıldığını hatırlamadığını söylediğinde, Leyla ona bir bardak su verebileceğini oyledi ve Kerem bunun karşılığında, "Ben de size bir kahve ısmarlayayım" dedi. Leyla bu duruma hafifçe tebessüm etti ama onu reddetti. O Kerem'in gerçekten bayılmasından şüphe ettim fakat o yalnızca Leyla'yı muayene ederken hayran hayran onu izledi.

Leyla ayağımın gayet iyi olduğunu söylediğinde daha fazla oyalanmayarak hastaneden ayrıldık. Ayrılmadan önce Leyla bana sahaftan kaçta çıktığımı, istersem beraber bir şeyler içmeyi istediğini söylemişti. Sanırım bu akşam sahaftan sonra onunla bir şeyler içecektim. Arabaya yerleştiğimizde yol boyunca Hazer Kerem'e söylenip durdu ve Kerem sadece Leyla'nın onu reddettiğinden bahsedip şansını tekrar deneyeceğini söyledi. Ona şans, Leyla'ya sabır diledim.

Araba, benim isteğim üzerine dans kursunun önünde durduğunda Kerem nihayet konuşmaya, Hazer de ona söylenmeye son verdi. Atkıma

sıkıca sarındım ve bir vedanın şart olduğunu bildiğimden dönüp Han'a baktım. Çenem ve dudaklarım atkının içinde kalmış, ellerim ceplerime gizlenmiş, yanaklarım muhtemelen kızarmıştı. Başını arkaya yaslamıştı ve yanağı deri koltukla temas ediyordu. Hazer ilerleyen saniyeler boyunca gözlerime baktıktan biraz sonra kendine gelmeye çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. Bakışlarımı uzaklaştırdım ve kapıyı açarak kendimi dışarıya attım. Ayaklarım üzerinde dikildiğimde, kapıyı örtmek için ona doğru döndüm ve el salladım.

"Hoşça kal."

"Kaldım bile."

Hazer, ben içeriye girene kadar gitmeyecekti, çünkü geçen sefer böyle olmuştu. Bu sebepten oyalanmadım koşarak kurs binasına girdim. Asansör-
sörü es geçerek merdivenlere yöneldim, üst kata kadar hiç duraksamadan koştum.

Salona vardığımda kapıyı kapattım. Sahnenin arkasına geçerek kıyafetlerimi çıkardım. Fazlalıkları çıkarıp dans kıyafetimle kaldığımda sahnenin ortasına yürüdüm ve özlemle etrafıma baktım. Sonunda buradaydım. Hayatımda kendimi daha canlı hissettiğim hiçbir yer olmamıştı. Bu sahneye çıktığımda, insanların hayranlıkla beni izleyip alkış tuttuğunu düşündükçe içimi içimde tutamıyordum. Tanrı benim için bitmeyen bir müzik açmış, bedenimi dansa kaldırmıştı. Bir gün dans etmeyi bırakacağıma ölmeyi yeğlerdim.

Çünkü dans, suyun üstünde batmadan durmamı sağlayan tek şeydi.

Onu kaybedersem suyun içine batardım.

Gülümsedim ve kendi etrafımda coşkuyla dönerken, kapının açıldığını duydum. Gelenin kim olduğunu biliyordum, Gazel'di. Sabah ondan benim için birkaç tane şık elbise getirmesini rica etmişim ve o bunu mutlulukla karşılamıştı. Ona dans kursunda buluşalım demişim, beni fazla bekletmeden gelmişti. Üzerinde yakaları örtülmüş paltosu, kırmızı beresi vardı ve siyah pantolonunu yüksek taban botlarıyla tamamlamıştı. Elindeki çantaları seyirci koltuklarından birine bırakırken, "Bana ne olduğunu hemen anlat," dedi heyecan içinde. "Benden böyle elbiseler istedin ama neden olduğunu söylemedin."

Düşüncesinin beni endişeyle boğduğu gerçeği onunla paylaştım. "Hazer'le bir baloya gideceğiz."

Ellerini şaşkınlıkla açılan ağzının üstüne örterken gözlerinin içi gülmeye başladı. “Seni baloya mı davet etti!”

Kızarık yanaklarını saçlarıyla saklamaya çalıştım. “Siz.”

Neşeli bir kahkaha savurdu. “Daha da ilginç sen bunu kabul ettin?”

“Edesim geldi.”

Bu onu mutlu etmişti. “Boşuna yakıştırmıyordum sizi.”

“*Por favor no empieces.*”

“Aksini iddia edemezsin, bu resmen randevu gibi bir şey.” Benim inkârlarımı hiçe saydı ve koltuğa bıraktığı çantaların yanına yaklaştı. Bir tanesinin içinden bir elbise çıkararak bana doğru döndüğünde, gece mavisi elbise ellerinin ucunda aşağıya doğru süzüldü ve zarafetle önümde boy gösterdi. “Sen çok güzelsin, sana layık bir elbise olmasa da bence oldukça şık. Birkaç tane daha var, aralarından en beğendiğini seç. Of, Safir deli miyim neyim, ben senden daha çok heyecanlandım.”

Boyu dizimin biraz altına inen, parıltılı ve ince askılı bir kıyafetti. Baloya tamamen uygundu. Hiç böyle elbiselerim olmamıştı, içine yakışır mıydım acaba?

“Bak, bu da var.”

Çantadan sarı renkli bir elbise de çıkardı. Bu da askılıydı ve üstü saten, altı dupduru bir kumaştı.

“Çok güzel,” dedim hayranlıkla.

Kıkırdadı. “*Si si.*”

Tabanlarıma bastım. Ellerimi iki yanımda serbest bırakırken, Gazel’in sırasıyla gösterdiği elbiseleri izledim. Benim için beş tane elbise getirmişti - hepsi çok güzel olduğu için karar vermekte zorlanmıştım. Gazel son elbiseyi de gösterdikten sonra koltuğa bıraktı ve şirin bir tebessümle beni süzdü.

“Kızıyorsun ama hiç düşündün mü bu adam neden baloya seni çağırıyor?” Hevesle konuşuyordu. “İstese bir başka kadınla gidemez miydi? Giderdi Safir. Öyle gösterişli erkeklerin etrafında sürekli kadınlar olur. Herhangi başka birini davet edebilirdi ama seni

“Bana böyle şeyler söyleme... Hep etrafında bir sürü kadınlar olur ne demek?”

* (İsp.) “Lütfen başlama.”

“Şöyle ki,” diyerek derin bir iç çekti. “Galip sebebiyle böyle ortamlara çok kez girdim. Hazer, Galip ve benzerindeki erkeklerin çevresinde sık, zengin, güzel kadınlar olur. Tanışırılar, sohbet ederler...” Gözlerini kaçırdı. “İsterlerse geceyi beraber geçirir...”

“Anladım,” dedim düz bir sesle. Gerisini duymak istemiyordum. “Sen... Elbiselerin hepsini bıraksan olur mu? Ben içlerinden bir tane seçeyim, şimdi karar veremedim.”

“Tabii ki canımın köşesi.”

Bana öpücük atarak elbiseleri tekrardan çantanın içine yerleştirmeye başladığında, kaşlarımı çatarak sahnede biraz geriledim ve kaldığım yerden dans etmeye devam ettim. Bana böyle şeyler söylemesi hiç hoşuma gitmemişti. Ben bu hayara çok çok yabancıydım. Gerilmiştim, saçlarımı bileğimdeki lastikle bağladım ve kendi etrafımda dönüşler yaptım. Hazer ve Galip gibi adamlar demişti ama Hazer Galip’le aynı kefeye koyulamazdı.

O başkaydı...

Gazel bana o baloda, Hazer’le yan yana çok güzel görüneceğimizi söyleyerek sık sık gülümsedi. O bunu söyleyince kendimi o elbiselerden birinin içinde, Han’ın yanında hayal ettim ve kendi içinde çoktan ölen birinin nasıl olup da kanatlarıyla beraber yükseklerle uçtuğunu anlamaya çalıştım.

İçinde canavar besleyen birinin korkması gereken en büyük düşman, beslediği o canavardır. Çünkü o canavar aç kaldığında, saldıracığı ilk kişi içinde olduğu insanın ta kendisi olur.

İşte kötülere kaybettiren ve kazandıran hep içlerindeki canavardır.

Etrafımı kontrol ederek yürümeye başladım. Leyla ile buluşmamızda elime aldığım sıcak çikolatam yürürken bitti, bardağını yanından geçtiğim çöp konteynerine attım. İssiz sokak boyu karşıma kötü birinin çık-maması için dua ettim.

Neyse ki, Hazer Han’ın oturduğu sokağa girene kadar kötü hiçbir şey olmadı. Bugün dans dersi bittikten sonra neden bilmiyorum ama ona sahafa gideceğimi söylemişim ve o da bileğime dikkat etmem gerektiğinden bahsetmişti. Çıkış saatimi bilip bilmediğini bilmiyordum ama

beni hiç aramamış ya da mesaj atmamıştı. Aramasını veya mesaj atmasını beklediğimden değil ama...

Nihayet evin kapısına vardığımda arabanın garajda olduğunu gördüm. Böylelikle Hazer'in evde olduğuna emin oldum. Ağır siyah kapıyı açarak bahçeden içeriye girdiğimde Kerem'in tam evin kapısı önünde kapıyı anahtarla açmakta olduğunu gördüm. Sesi duyunca kafasını kaldırıp bana baktı ve akşam karanlığını gülümsemesiyle dağıttı. "Hoş geldiniz Safir Hanım."

"Bana Safir diyebilirsin," dedim içtenlikle. "Hanım demene gerek yok."

"Şimdi sadece Safir demek kulağa tuhaf geliyor, bence Safir Hanım demeye devam edeyim."

"Ama bu beni rahatsız ediyor."

"Niye ya?" dedi ve kapıyı açtığı anda anahtarı delikten çıkarıp cebine attı. "Hazer Bey bana Kerem Bey dese aşırı hoşuma gider."

Gülümsedim. "Öyle mi Kerem Bey?"

Kıkırdadı. Ben içeriye girerken, arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Neden girmemişti? Oysa bahçeye girdiğimde kapıyı açıyordu. İç çektim ve içeriye girdiğimde kapıyı arkamdan sessizce örttüm. Bu eve böyle rahat girebilmek inanılmaz geliyordu. Kapının önünde duraksayarak üzerimdeki fazlalıkları çıkardım ve elimdeki torbaları kucağıma koyarak heyecanlı adımlarla içeri yürüdüm. Salona çıktığımda etrafta Hazer'i göremedim, mutfakta da yoktu. Fakat aynı evin içinde olduğumuzu bilmek bile kalbimi kasmış ve midemi kilitlemişti sanki. Torbaları kaldığım odaya bırakmak için merdivenleri tırmandım. Üst kata çıktığımda, beynimin de benliğimin istediğini yaparak gözlerimi merak içinde onun odasının kapısına çevirdim.

Geldiğimi haber vermeli miydim? Sonuçta onun eviydi.

Torbaları göğsüme bastırarak omuzlarımı dikleştirdim ve göğsümde büyüyen duygunun patlayıp beni öldürmemesini dilerken, koridorun ucuna yürümeye başladım. Koridor ışıksızdı ve ışığı nasıl yakacağımı bilmediğim için bu karanlığa katlanıyordum. Hem Hazer bu karanlığı katlanılabilir yapıyordu zaten. Ben daha odaya varmadan Hazer karanlığın içinde süzülüyordu. Odasının kapısından dışarı çıktığında, onun yüzünü her gördüğümde olan şey oldu. Ateşin bile utanacağı kadar büyük bir susuzluk içinde heba oldum.

“Hazer,” dedim ama ismini söylemek o kadar zor gelmişti ki, sanki adına işkence etmişim gibi hissettim. “*Hola*.”

“Merhaba demek miydi bu?” Biraz daha öne çıktığında odasından vuran zayıf ışık yüzünü seçmem için bana yardımcı oldu. “Hello’ya benziyor çünkü?”

Aramızda tam bir adım kaldı. Arasında tam bir adım kalan insanlar böyle mi hissederd? “İspanyolca öğreniyorsun,” diyerek onu hafifçe iğneledim.

Gözlerini yüzümün aşağısında oyaladıktan biraz sonra tekrar gözleri-me çıktı. “Belki biliyordumdur.”

Dalga geçiyor olmalıydı. Gözlerimi kocaman açıp, “Biliyor olamazsın,” dedim telaş içinde. “Geçen sana çokbilmiş dedim, anlamış olsaydın sakın kalamazdın bence. Hem ondan önce yakış...”

Sussam iyi olacaktı. Anlaşılan yem atmıştı ve ben oltayı kapmak üze-reydim. Harelerinin irkilerek büyüdüğünü görmek, canlı canlı izlemek beni ürpertti.

“Ne diyordun öyle? Devam etsene.”

Kafamı iki yana sallarken, “Çokbilmiş,” dedim ve bunu tekrarladım. “Çokbilmiş dedim. Yalnızca bunu dedim.”

Bir adım geriledim ve Hazer Han mesafe açmama izin vermeden bana doğru bir adım daha attı. Ağzımdan kaçırduğım kelimeyi duymuştu ve maalesef ki bunu tahmin edebilirdi. “Ben başka bir şey duydum ama sanki?”

Kaçamak şekilde koyulaşmış gözlerinin içine bakarken, “İhıh,” dedim hızlıca. “Demedim.”

Hazer Han’ın dudağının sol tarafı kıvrıldı.

Bu o kadar küçük bir âna sığan o kadar güzel bir gülümsemeydi ki kaybolup giderken gerisinde biraz bile iz bırakmıştı.

Anlamış mıydı? Tanrım, lütfen anlamamış olsun! Yanaklarım ısındı ve onun irisleri, kendi içinde çatırdamaya başlayan bir ağaç gibi gürültülü sesler çıkardı. *Hımm* gibi bir mırıltı çıkardıktan sonra, “Kucağındaki ne?” dedi ve o an konu dağıldığı için rahatladım. “İçinde ne var o çantanın?”

“Gazel’den baloya giderken giymek için bana bir kıyafet getirmesini istemiştım. O ve birkaç şey daha,” diye açıkladım, nefesim kesik kesik çıkarken.

“Yaaa,” dedi Hazer Han ve gözlerini çantadan yüzüme doğru kaldırı- ken. “Görebilir miyim?”

Altdudağımlı ısıırken karanlığın gerisine doğru yavaşça kayarak on- dan uzaklaştım. “Baloya kadar göremezsın.”

“Yarını...” dedi Hazer üstüme gelmekten vazgeçerek. Ond an uzak- laştıkça yüzümün karanlıkta kaybolduğunu hissettim. Ruhumu dansa kaldıran o ilahi şarkıyı onun da duyduğunu düşündüm. “...Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Arkamı döndüm ve kaldığım odaya giderken, bakışlarının tüylerimi diken diken etmesine karşı koyamadım. Kapıyı açarak kendimi içeriye attım ve kapıyı kapatmadan önce, “Işığı yak,” dediğini duydum. “Kork- ma.”

Kapıyı ardından kapattım ve birkaç adım atarak yatağa ulaştım. Va- kit kaybetmeden abajuru yaktım ve kendimi yatağın üstüne bırakarak elimdekilerin ağırlığından kurtuldum. Saten çarşafın üzerine uzanarak bir elimi hızlı ritimde atan kalbimin üstüne koydum ve bir diğer elimi pencereye uzatarak yıldızlara dokundum. Mesafeler milyarlarca ışık yılı uzakta olabilirlerdi ama hissetmeyi bilen bir kalp için hiçbir mesafe çok uzak değildi.

Seni yaşatmasına izin verdiğin şeye, aynı zamanda seni öldürmesi için de izin vermişindir.

Çünkü seni yaşatacak kuvvetteki şey ellerinden kayıp seni terk etti- nde, bir hiç olacaksın.

Bu yüzden hayatımı sadece kendi omuzlarıma almış, kendimi yaşat- ır ve öldürme gücünü kimseye vermemiştim. Yalnızlığı öğrenmişim ve kalabalıktan kaçmaya başlamışım. Kalabalıktan ürken, gürültülerden korkan o kız şimdi hazırlanmış bir baloya gidiyordu ve benliğim hâlâ bunu kabul edememişti. Omuzlarımı zarafetle dikleştirdim ve aynaya düşen aksime baktım.

Baloya gitmek için tamamen hazırđım.

Kırık beyaz renkli bir elbise giymiştim. Boyu, dizlerimin üç parmak kadar üzerinde bitiyordu ve zaten uzun olan bacaklarımdan büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Eteğinin kumaşı tüldü ve hafifçe kabarık duruyordu.

Elbisenin üstü biraz abartılı ama oldukça şıktı. Belimi kuvvetlice saran bir kumaşı vardı ve gerdanımı transparan bir tülle örtmüştü. Kollarımı, bacaklarımı ve hatta omuz başlarımı açıkta bırakmış olmasına rağmen kendimi içinde oldukça zarif ve narin hissediyordum.

Gazel'in verdiği tel tokalar yardımıyla saçlarımı ensemde sıkı bir topuz yapmış, gri gözlerimi yoğun bir göz makyajıyla belirginleştirmiştim. Yüzümü Gazel'in mutlaka sürmemi söylediği şeylerden biri olan aydınlatıcıyla parlatmışım. Bunların dışında bir de ruj sürmüştüm ve kendimi ilk kez bu kadar çok makyajlı görmenin şaşkınlığını yaşıyordum. Dudaklarımı birbirine bastırarak hafifçe taşan kırmızı ruju düzeltiltim ve ayakkabılarımın üzerinde geriye doğru birkaç adım attım. Gümüş rengi, ince, alçak topuklu ayakkabılarla zorlanmadan yürümeyi diliyordum. Gazel çantanın içine benim için iki tane çanta bırakmıştı ve ben siyah renkli olanı almış, şimdi terleyen avucumun içinde sıkıyordum.

Akşam yediydi ve Hazer az önce aşağıya inerken kapıma vurmuş, "Seni bekliyorum," demişti. Evin içinde çıt çıkmıyordu. Kapıyı açarak dışarı süzülüm ve uzun koridoru izledim. Merdivenlere yürürken bacaklarımın bütün vücudumla beraber buz kestiğini hissettim. Korkuluklara tutunarak basamakları yavaşça indim ve salon bakış açıma girdiğinde, Hazer Han'ı aradım. Camın önünde, elleri ceplerinde duruyordu. Sırtından görebildiğim kadarıyla simsiyah bir takım giyinmişti. Bir basamak daha indiğim an Hazer'in omuzları kasıldı ve başı omzunun üzerinden bana döndü.

Gözleri öncelikle suratımı buldu. Gözleri şaşkınlıkla büyürken, bakışları yavaşça yüzümden aşağıya kaydı. Omuzlarımdan aşağısını yavaşça ve vakit harcayarak izlerken, elimdeki çantayı avuççimde biraz daha sıkarak basamakları inmeye devam ettim. Kalbimden bir pencere açılmış ve sanki içeriye rüzgâr girmişçesine üşümüş hissediyordum. Son basamağa doğru inerken, Hazer Han bacaklarımdan aşağısını uzunca izledi ve hemen sonra tekrardan gözlerime çıktı. Yüzünde somut bir dehşet vardı ve nefes bile almıyordu. Sanki ne yaptığını bilmeden bana doğru birkaç adım attı. Merdivenin ilk basamağı önünde durduğunda, "Merhaba," diye fısıldadım ve titreyen bacaklarım üzerinde durabilmek için Tanrı'ya yalvardım. "Ben hazırım."

Dudakları tek bir çizgi halinde gerildi. "Görüyorum."

Aramızda bir basamak mesafesi vardı ve Hazer gözlerini bana dikmiş, hareketsizce bakıyordu. Bakışlarım istemsizce vücudunu saran ceketine kaydı. O hep böyle, eksiksiz ve şık görünüyordu. “Sen de hazırsın.”

“Böyle olmaman gerekiyordu,” dedi ansızın. Sesi boğuk ve kalındı. Sanki ne demesi ne yapması gerektiğini bilemediği bir telaşın içinde görünüyordu. “Böyle olacağını düşünmemiştim. Tamam, aslında düşünmüştüm ama bu kadar değil. Yani...”

“Nasıl görünüyorum ki?” diye sordum.

“Bir tuhaf. Kimsenin görünmediği gibi...” Hazer Han elini korkuluğa dayayarak sustu ve sert bir yutkunuşun sonrasında basamağa çıkmak için ayağını kaldırdı. Fakat hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadı. Merdivene değil de tamamen bana baktığı için ayağı boşluğa geldi ve bir saniye sonra gürültüyle merdiven basamağına düştü. “Hazer!”

Tiz bir çığlık koyverdim. Hazer homurdanarak elleri üzerinde doğrulurken, aşağıya inerek dizlerimin üzerinde eğildim. Canının acıyıp acımadığı endişesine kapılarak vücudunda herhangi bir hasar ararken, Han belini ovuşturarak doğruldu ve bir üst basamağa oturarak homurdandı. “Senin yüzünden oldu!”

“Ne?” diye bir çığlık daha attım elimde olmadan. Düştüğü için beni mi suçluyordu? “Sen basamağa bakmadığın için oldu!”

“Senin yüzünden bakamadım!”

Gözlerimi kırıştırdım. Onun bir eliyle belini ovuşturduğunu görünürken, “Benim yüzümden olduğunu düşünmüyorum,” dedim, yine de kendimi kötü hissetmişim. “Ama eğer öyleyse özür dilerim.”

“Öyle gibi ama değil gibi de.” Hazer yanaklarını şişirerek gözlerini açtı ve oradaki soğumuş ateşin tekrardan ısınmaya başladığını gördüm. Bir elini basamağa dayayarak vücudunu kaldırdı. Ayağa kalktığında benim vücudum da ona göre konumlanmış gibi doğruldu.

“Özür dileme. Basbayağı benim hatamdı işte.” Eliyle kırışan ceketini çekiştirirken benden olabildiğince uzaklaştı ve basamağı indi. “Ben o an ne dediğimi bilemedim. Her neyse, hadi gidelim.”

Hazer Han önüne döndü ve çıkışa doğru ilerlemeye başladığında ellerimle elbisemin eteklerini düzelterek onu takip ettim. Hazer holü yürüyerek dış kapıya vardı. Kapıyı açtıktan sonra omzunun üzerinden bana döndü. Esrarlı görünen gözleri omuzlarımda oyalandığında, tenimden

aşağıya buz iniyormuş gibi hissettim. “Üstüne bir şey almayacak mısın? Hava çok soğuk.”

“Paltomu alacağım.” İçimdeki heyecan öyle coşkuluydu ki derimi bir arada tutan dikişleri parlatıyordu sanki. “Portmantoda.”

“Portmantoda...”

Beni tekrarlayarak kapıdan fırladığında paltomu aldım ve kapıyı örterek peşine düştüm. Kerem bahçedeydi, bizi gördüğünde koştu ve yanıma gelirken abartılı bir şekilde ıslık çaldı.

“Aman Allah’ım! Yıldızlardan biri dünyaya inmiş!”

Yanaklarım ısındı. Ona teşekkür ederken kapıyı kilitlemek için kapıya doğru yürümesini izledim. Kapıyı kilitledikten az sonra peşimden geldi. Önüme döndüğümde Hazer’in araba kapısını açarak içeriye bindiğini gördüm ve onun gibi arka koltuğa yerleşerek kapımı örttüm. Kerem şoför koltuğuna yerleşti ve dikiz aynasından bize baktı.

“Hazer Bey gergin görünüyorsunuz, hayırdır?”

“Sana ne oğlum?”

Kerem Hazer’i daha çok sinirlendiğinin farkındalığıyla sırtarak önüne döndüğünde, Hazer ağzının içinde cık cıkladı. Kerem’e gülümseyerek başımı cama yasladım ve yola baktım. Kerem caddeye çıkıp ilçeden ayrılırken, elimdeki paltoyu üşüyen bacaklarıma doğru örttüm. Hazer Han o an konuştu. “Isıtıcıyı biraz daha aç.”

“Derhal.”

Ellerimi kucağımın üstüne koyarken, omzumun üzerinden ona baktım. Az önce açtığı camı şimdi kapatıyordu. Aramızda bir insanın oturabileceği kadar mesafe olmasına rağmen vücudunun sıcaklığını hissediyor olmak tamamen akıl dışıydı. Elinin birini çenesine dayamıştı. Kararmış gökyüzüne doğru bakıyordu. “Hazer,” diye alçakla adını fısıldadığımda, gözle görülür bir şekilde yutkunduğu fark ettim ama buna rağmen bana dönmedi. “Neden baloya beni davet ettin?”

O akşamdan beri bunu sormayı istemiş fakat bir türlü cesaret edememiştim. Şimdiyse kendimi bu kıyafetin içinde bulmuşken ona bir kez daha bu soruyu sormak istemiştim. Farkında mıydı bilmiyorum ama Hazer Kül Kedisi’ni bir Sindirella’ya çevirmişti. *Gece yarısına kadar.*

Gözleri ısrarlı bakışlarım karşısında savaşımayı bıraktı ve omzunun üzerinden bana döndü. Onun gürültüyü gözleriyle yaptığını söylemiştim.

“Bilmiyorum Safır, sahiden bilmiyorum.”

Cevabı buysa ne diyebilirdim ki? Gerçekten hiçbir şey diyemezdim. Sessiz kalarak yüzümü tekrar cama çevirdim ve uzaklardaki bulutları izledim. Yolun kalan kısmında ikimiz de ara ara dönüp kaçamak şekilde birbirimize bakmaktan ve bir türlü sakinleşmeyen nefesler almaktan başka şey yapmadık.

Siyah araba sokağın sonunda yavaşladı. Kerem arabayı park edecek müsait bir yer bulana kadar birkaç tur attı. Geldiğimizi anladığımda midem heyecanla çalkalandı ve araba tamamen durduğunda sokağın bir kısmını kaplayan araba ve insan kalabalığını görerek gerildim. Önce Kerem indi ve ceketinin önünü düzeltirken, arka kapıyı açtı. Hazer arabadan inmeden önce dönüp bana baktı ve muhtemelen rengimin atmış olduğunu fark ederek nazikçe “Gürültü sevmiyorum demiştin, kalabalık da mı sevmiyorsun?”

Evet, öyleydi ama ben bunu cevaplamak yerine ona hiç ummadığı bir şey sordum. “İnsanlarla tanışmak, onlarla... El sıkışmak zorunda mıyım?”

Gözleri şüpheli şekilde kısılrken, “Değilsin,” dedi ama sesi oldukça düşünceli çıkıyordu. “İstemediğin kimseyle el sıkışmazsın.”

Rahatlayarak omuzlarımı serbest bıraktım. “Sı.”

Daha fazla konuşup bir şeyleri açığa çıkartmaktan korktuğum için kapıyı açtım. Arabadan inerken Hazer’in düşünceli şekilde bana baktığına şüphem yoktu. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde doğrulduğumda paltomu aceleyle vücuduma geçirdim ve soğuk havaya karşı kendimi korudum. Arabanın etrafını dolandım ve onun yanına vardığımda, etrafımızdaki insan kalabalığından öyle ürktüm ki, bir an Hazer’in ceketinin altına gireceğim sandım. Kerem bir adım önümüzden giderken, Hazer duraksadı ve yüzüme garip bir ifadeyle baktı. Durduğunda benim de adımlarım durmuştu. Elini önce ensesine attı, sonra yanına indirdi ve bana doğru eğilerek fısıldadı.

“Elimle belini kavrasam...” Eli yavaşça belime doğru uzandı. “Kalabalıkta kaybetmesem seni?”

Avucunun nasıl yakıcı olduğunu bilmeme rağmen kızarıklık yanaklarımla başımı salladım ve rahatlayarak uzun bir nefesi bırakmasını izledim. Gözleri daha kararlı ve koyu şekilde gözlerime asılı kalırken, kolu kabanımın üzerinden belimin etrafı boyunca dolandı, sol elinin içi bel

boşluğuma yerleştğinde beni yavaşça çekti ve sıcak vücuduna yumuşakça yasladı. İliklerime kadar ürpererek elimdeki çantayı sıkarken, yüzüne bakmaya çekindim ama Hazer'in göğsünün nasıl sertçe yükseldiğini gördüm. Parmaklarının dizilimini hissediyordum. Beni ne zayıf tutuyordu ne de sert. Belimi kavramıştı ama dokunuşu yumuşaktı.

Merdivenleri kalabalıkla beraber çıkıp giriş komitesinde beklerken, sıra bize geldi ve görevlilerden biri, "Hoş geldiniz Hazer Bey," diyerek Hazer'i selamladı ve onun uzattığı davetiyeyi alarak geçmemiz için yol açtı. Hazer belime baskı uyguladığında onunla geçmek için hareketlendim ve o an aynı görevlinin, "Siz değil beyefendi," dediğini duydum. Duraksadık ve görevlinin arkamızdaki Kerem'den bahsettiğini anladık. "Şoförleri içeriye alamıyoruz."

Kerem özür diler gibi gülümsediğinde onun bu soğukta burada kalacağını düşündüm ve yüzüm acıyla buruştu. İçim cız etmişti sanki. Hazer Kerem daha bir şey demeden görevliye dönerek, "Bizimle geliyor," dedi ve sesi o kadar sert çıktı ki, bu tarafıyla ilk defa yüzleştiğimi fark ettim. "Hadi Kerem."

Görevli ısrarlı davrandı. "Hazer Bey babanızın kesin em..."

"Başlatma babama," dedi adamın yüzüne doğru. "Kimin şoförünün nerede olduğu umurumda değil. Benim arkadaşım içeriye girecek."

Görevli başını sallayarak ısrarına son verdi ve önüne dönerek kalabalıkla ilgilenmeye başladı. Kerem bizimle içeri girdi ve Hazer Han önüne dönerken, göz ucuyla Kerem'e baktım. Sırtarak dudaklarını kıpırdattı. "Beni seviyor işte."

Gülümseyerek önüme döndüm ve belimi kavrayan eli daha baskın hissettiğimde neredeyse gözlerimi yumacak oldum. Başımı kaldırmaya çekinerek önüme eğdim. Birbirine ahenk şekilde attığımız adımlar sayesinde vücudu vücuduma yumuşakça sürtünüyor ve bir el sanki benim nefesimi yumruğunun içinde sıkıyordu.

Koridor bitimindeki girişten geçtiğimizde bizi daha büyük bir kalabalık karşıladı ve tek tesellim mekândaki ışıkların gücü oldu. Vestiyerde bir hanım üzerimdeki paltoyu almak istedi. Paltomu hanımefendiye verdiğimde elbisemin eteğini özenle düzelttim ve etrafa kaçamak bakışlar attım. Bu ortamda sırtıtmıyor, dikkat çekmiyordum. Kerem bir adım kadar arkamızdan gelirken, Hazer elini tekrar belime yerleştirdi ve beni

yakınlardaki bir masaya dönmem için yönlendirdi. Eli şimdi elbisenin ince kumaşında rahatlıkla hissediliyordu. Sanki... Doğrudan çıplak tenimi kavramıştı.

“Hazer, oğlum?”

Yakınımızda tanıdık bir ses duyulduğunda Hazer’le beraber kafamızı sol tarafa çevirdik. Kalabalığın içinde Bahar Hanım’ı seçtik. Gülümseyerek bize yürüyordu. Bahar Hanım yeşil, saten bir elbisenin içinde yanıımıza vardı ve uzanıp Hazer’e sarıldı.

“Safir’i getirmeni isterken oldukça umutsuzdum ama getirdiğine göre demek senin de gönlün varmış.” Hazer annesinden bir hayli uzun olduğu için ona doğru eğilmiş, annesinin kendisine sarılmasına yardımcı olmuştu. Bir eli belimi kavramaya devam ederken diğer eliyle Bahar Hanım’ın belini tutmuştu. “Hoş geldin Safir.”

Ayrıldıklarında Bahar Hanım bana uzandı ve hiç ummadığım bir şey yaparak yanaklarımı avuçları içine alarak sıktı. “Pü pü pü maşallah,” dedi ve yanaklarımı serbest bırakarak benden uzaklaştı. “Muazzam görünüyorsun. Çok ortalıkta dolanma bak, birinin gözü değer falan Allah korusun.”

Bahar Hanım’a gülümsemeye çalışarak, “Teşekkür ederim,” dedim nazikçe. “Asıl siz çok hoş görünüyorsunuz.”

“Sevimli şey.”

Kızardım. Anne oğul beni epey utandırıyorlardı. Bahar Hanım Hazer’in koluna girip onu bir masaya doğru çekistiren, “Safir’i getirmene çok memnun oldum oğlum,” dedi ve hemen ardından ekledi. “Hazer, bugün bir sorun çıkmasını istemiyorum. Lütfen kim ne derse desin sakın kal ve bugünün tadını çıkar. Bunca insan senin, şirketimizin başarısını kutlamak için burada.”

Hazer Han üsten üsten etrafı süzdü. “Anne, bu ortamdaki kimsenin beni sevmediğini biliyorum.”

“Ben seviyorum.” Bahar Hanım ısl ısl gözlerle Hazer Han’a bakıyordu. “Hepsi içten içe senin başarını gördükçe kuduruyor ve işte bu yüzden seni sevmiyorlar.” Uzanıp Hazer’in yanağını kavradı. “Sakal tıraşı da olmuş benim oğlum.”

Hazer yüzünü buruşturdu. “Ne oğluşu anne? Yirmi sekiz yaşında koca adamım.”

“Aa, bağırma anneye!” Bahar Hanım oğlunu sessizce azarladıktan sonra yumuşak yüzünü bana çevirdi. “Safir, canım sen kaç yaşındaydın?”

“Yirmi bir,” diyerek cevapladığımda düşünceli bir mırıltı çıkardı.

“Yedi yaş,” gibi bir şeyler mırıldandı.

Bahar Hanım bizi yuvarlak, geniş bir masaya götürdüğünde Hazer elini yavaşça belimden ayırdı ve o an tüm kaslarım gevşedi. Masadaki birkaç insan Hazer’i görür görmez kalkmış, geniş tebessümlerle onu selamlamışlardı. Bahar Hanım benim için şık bir sandalye çekti ve oturmam için teşvik etti. “Ayakta kalma canım, o topukluların üzerinde zor olmalı.”

Anlayışı karşısında gülümsedim ve sandalyeye oturarak çantamı kucağıma koydum. Bahar Hanım kulağıma doğru eğildi. “Bunlar Hazer’in yakın iş arkadaşları. Sarışın olan hanımefendi sekreteri ve diğer iki adam şirket CEO’su. Hazer onların dürüstlüğüne güvendiği için aynı masada oturmalarında bir sorun görmedim.”

Kafamı sallayarak anladığımı belirttiğimde omzumu sıvazlayarak yanımızdan uzaklaştı. Onun kalabalık içinde kaybolmasını izledikten sonra bakışlarımı etrafta gezdirdim. İlk kez böyle bir mekâna giriyordum. Büyük, oldukça geniş bir salondtu. Sayısız insan, çokça gürültü vardı. Masalar yuvarlak ve şık giyimli insanlar masaların etrafındaki sandalyelere oturmuş, kahkahalar atıyor, bir şeyler içiyordu. Büyük mumlar, uzun şamdanlar, gösterişli mendiller vardı. Salonda duyulan keman sesinin nereden geldiğini anlamak için başımı biraz daha çevirdiğimde yüksekte duran sahnenin arkasında bir adamın keman çaldığını gördüm. İnsanlar pek dinlemese de tüm o gürültülerin içinde cılız şekilde duyduğum o ses pahalı kahkahalardan daha çok okşamıştı ruhumu.

“Neye bakıyorsun öyle?”

Hazer’in sesini çok yakından duyduğumda ürperti sırtımdan aktı ve gözlerim vakit kaybetmeden onu buldu. Yanımdaki sandalyeyi çekip oturmuş, bir elini oturduğum sandalyenin arkasına atmıştı ve yukarıdan beni izliyordu.

“Etrafı izliyordum. Hiç böyle bir ortama girmemişim, garip karşıyorum tüm bu abartıyı.”

Gözlerimi ondan bir anlığına kaçırdığımda masada oturan diğer insanların kaçamak şekilde bize baktığını gördüm. Bahar Hanım’ın bahset-

tiği sarışın genç kadınla göz göze geldiğimizde mesafeli şekilde birbirimize tebessüm ettik. Tekrardan Hazer'e döndüğümde, "Benim ortamlarım hep böyle olur," dedi ama sanki kendisi de bundan pek memnun değil gibiydi. "Rahatsız mı olursun sen?"

"Rahatsız olup olmamamın ne önemi var ki?" deyiverdim.

"Şimdi ben sana... Nasıl önemi yok derim ki?"

Neden onun amber gözlerine bakmak artık alışagelmış bir eylem olmasına rağmen göğsüm her defasında farklı bir ahenk tutturuyordu? Kilitlenip kaldığımı gördüğünde bakışlarını yavaşça uzaklaştırdı ve uzanıp masanın beyaz, ipek örtüsü üzerinde duran bir içki kadehini tuttu. "İçmek istediğin bir şey var mı? Nedense alkol alacağını düşünmüyorum. Eğer başka bir şey..."

"Su," dedim derin bir ihtiyaçla. "Su istiyorum."

Hazer susuzluğumu daha da artıracak bir bakış attıktan sonra gözlerini masada dolaştırdı ve masanın diğer ucundaki kadehe uzandı. Kadehi biçimli parmakları arasında tutup bana uzattığında elinden aldım ve üç yudumda içtim. Rujun bardağın üzerine hafifçe bulaştığını gördüğümde elimi dudaklarıma götürerek ruj u kenarlarından topladım. Kadehi bıraktığımda karşımda oturan adamlardan biriyle göz göze geldim ama o bana iyimser şekilde gülümserken ben bakışlarımı hızla kaçırdım. Başımı önüme eğerek eteğimi bacaklarıma doğru çektişirdim. Hazer yanımda soludu.

"Seni rahatsız eden ne?"

Hazer halimi fark etmişti, çünkü hareketlerimle kendimi ele veriyordum. Kirpiklerimin altından soluk tenli yüzüne baktım. "Neden insanlar sürekli sana bakıyor?"

Bu soru dudaklarımdan döküldüğü an, sanki onun gözlerindeki o ışıltının üzerine bir toprak vurmuş ve gözlerini karanlığa gömmüştüm. "Ünlüyüm, ondan."

Ciddi bir cevap mı vermişti yoksa dalga mı geçmişti anlyamadım.

"Çok ünlü bir işadamı mısın?" diye sordum tamamen saf duygularıyla. Hazer kadehini ağzına kaldırdı ve içindeki kehribar sıvıdan uzun bir yudum aldı. "Hayır Safır, sandığının aksine kötü bir ünüm var."

O gözleri görmüştüm, hiç de kötü değillerdi. İnsanlar onun kötü olduğunu mu düşünüyordu? Ne yaşamıştı? Sormamak için dilimi

ısıırken, Hazer'in karşımızda oturan genç adamlardan biriyle konuştuğunu gördüm ve bakışlarımı etrafta gezdirdim.

O sırada birisini gördüm.

Yaşlı bir adamı.

O gözler bana, dibi görünmeyen bir yüzeyden bakar gibi oldukça soğuk bir şekilde bakıyor ve sanki yüreğimi avucunun içinde hırpalıyordu. Adamın dudaklarında kibirli bir gülümseme vardı. Ayaktaydı, yanında birkaç takım elbiseli adam vardı ve o beni izlerken yüzünü buruşturmuştu. Yanında bulunan bir adam onun omzunu sıvazladığında irkildi ve bakışlarını benden uzaklaştırdı. Önüme döndüm ve ürpertiyle Hazer'in ceketinin uçlarına tutunarak kaçamak şekilde oraya baktım. Şükür, bana bakmıyordu.

"Ne korkunç adam ama."

"Babam."

Baban mı? Elimi ağzıma kapattım. "O senin... Hazer ben çok özür dilirim. Sadece bakışları biraz beni ürpertti. Yanlış anlama beni, çok utanmış hissettim kendimi. Muhtemelen öyle birisi değil..."

"Emin ol öyle birisi," dedi ben henüz cümlemi bitirmeden. Gözleri uzaklaşmıştı ama yüzü bu kadar yakınımnda olan biri benden ne kadar uzaklaşabilirdi ki? "Korkunç birisidir."

Babası hakkında nasıl böyle diyebiliyordu? Ben babam hakkında hiç böyle şeyler düşünmemiştim. *Ama sen düşünmesen de baban korkunç birisi*, dedi iç sesim. *Öyle olmasa, sana bıraktığı tek miras korkunç kâbuslar olur muydu?*

Boğazımda güçlü bir yumruyla önüme döndüğümde kırmızı elbisesi içindeki esmer bir hanımefendinin sahneye çıktığını gördüm ve aynı zamanda müzik sesinin sustuğunu fark ettim. Kadın mikrofona birkaç kez vurarak gülümsedi ve konukları tebessümle karşıladı. Tüm salon bu anın seyircisiydi. Kadın şirket adına bir teşekkür ve gurur konuşması yaparken herkes saygıyla, sessizce dinledi. Şirketin son yıllardaki gelişiminden bahsettiği sırada yüzünü Hazer'e çevirerek ona teşekkür etti. Böylelikle salonun tamamı bize döndü. Kaskatı kesilerek Hazer'in ceketinin ucunu daha da sıkarken, onu alkışlamalarını izledim. Hazer Han bir kadeh kaldırıp onları başıyla geçiştirdiğinde kadın konuşmasına devam etti. Az sonra sahneden indi ve adam kemani kaldığı yerden, daha melankolik ve

yumuşak tınılarla çalmaya devam etti. İnsanların eşlerini veya arkadaşlarını dansa davet etmelerini izledim. Bacaklarım masanın altında kıpırdamaya, ayaklarım kendiliğinden dönmeye başlamıştı. Müziğin sesini ne zaman duysam ruhum beni dansa kaldırıyordu.

Hazer'in yanımda derin bir nefes aldığını duyarak ona doğru döndüm ve kravatını hafifçe gevşettiğini gördüm. Gözlerini alnımdan başlayarak yüzümün her yerinde dolaştırdıktan sonra sahneye çevirerek dans edenlere baktı. Kravatını biraz daha gevşeterek ofladı. Tereddüde düşmüş birine benziyordu. Bir yudum alkol aldıktan sonra tekrar dans edenlere baktı ve daha kararlı bir şekilde bana döndü. Sonra omuzlarını düşürerek yeniden önüne çevirdi yüzünü. Ceketinin ucunu hafifçe çektiğimde dikkatini dağıttım ve bana bakmasını sağladım.

“Bir sorun mu var? Çok gergin görünüyorsun?”

Bir an onun yanında durduğum için titreyen omuzlarıma baktı ve sonrasında kaşlarını çatı. “Aslında evet ama... Reddedilmek istemiyorum.”

“Ne için?”

“Safir...” Hazer vücudunun büyük kısmıyla bana doğru döndü ve omzumun üzerinden dans edenlere baktıktan hemen sonra omuzlarını kararlı bir şekilde dikleştirdi. “Aslında sen ben, yani biz şey mi yap...”

“Hazer Bey, bakar mısınız?”

Bir gölge üstümüze düştüğünde irkilip bakışlarımızı kaçırdık. Hazer elini sertçe masaya koyarken dilini dişleri arasında döndürerek son derece acımasız duran gözlerini kendisine doğru eğilmiş olan adama çevirdi. “Ne var!”

Adam Hazer'in ses tonundan ürpererek daha alçak bir sesle konuştu. “Babanız... terasta. Sizi görmek istedi.”

Hazer'in yüzü kıpırtısız kaldı. Adamı başını sallayarak onayladı. Adam kalabalığın içinde uzaklaştığında, kravatını bir çırpıda çıkararak avuççisine aldı. Parmaklarını kadehinin etrafına doladı ve ağzına kaldırarak hepsini içtikten sonra kurşun hızında bana döndü. Gözleri vücuduma bir ateş topu yuvarlamıştı sanki.

“Buradan kalkma,” dediğinde sesi yüzünden daha yumuşaktı. “Ve az önce bir şey diyordum ya, kaldığım yeri unutma tamam mı?” Uzandı, elimi yavaşça elimin üstüne koyarak parmaklarımı ceketinin ucundan

ayırdı. Dokunuşu öyle yumuşaktı ki, onu hissetmekten başka şey yapamadım. “Unutma çünkü... Geldiğimde devam edeceğim.”

Hazer’in kravatını avucumun içine bıraktıktan sonra uzaklaşmasını izlerken, içimdeki güçlü bir duygunun yumruklarını göğsüme indirdiğini hissettim. Ceketini düzeltti ve kalabalık arasına karışıp onu izleyen gözler arasında güçlü bir şekilde yürüdü. İşte şimdi, ruhumun tutsak kaldığı ve kimsenin giremediği o evde, yüzü belirsiz bir adamın silueti vardı.

Önüme döndüm. Onun siyah, ipek kravatını nazikçe avuççime hapsettirdim. Burada yalnız kalmak istemiyordum ama elbet arada sıra kalkması gerekecekti. Kafamı kaldırdım ve Bahar Hanım’a denk geldiğimde, onun omzumun üzerinden arkaya, huzursuzca baktığını gördüm. Hazer ve babasının buluşmasını izliyor olmalıydı.

Dakikalar sonrasında tüm bu bakışlara daha fazla katlanamayarak sandalyemi çektim ve doğrularak çantamı masanın üzerinden aldım. Bir diğer elimde de kravatı tutarak gözlerimi etrafta gezdirdiğimde, dışarıya açılan kapıyı gördüm. Hazer Han varken bu kadar gergin değildim. Belki tek başıma terasa çıkıp konuşmasının bitmesini bekleyebilirdim. Oraya doğru yürürken gözlerim tanıdık bir çift gözle çarpıştı ve kanım âdetâ damarımın içinde demir gibi sertleşti. Nazım Bey, kadehini kaldırarak bana bir selam gönderdiğinde bakışlarımı kaçırıp ilerlemeye devam ettim.

Terasa gelene kadar onlarca insanın bakışlarına maruz kaldım. Terasın kapısı önünde bir an durarak camlardan baktım ama kimseyi göremedim. Gürültü ve kalabalık yığını epey arkada kalmıştı. Kapıyı açtım ve rüzgâr bacaklarımdan yukarıya çıkarken terasa girerek kapıyı arkamdan kapattım.

Gür, kaba bir sesin, “Hadi, şimdi git,” dediğini duyduğumda istemsizce sesi takip ettim. İlerideki kolonun ardında kalan silüetleri gördüm. Tahmin ettiğim gibi Hazer Han ve babasıydı. İrkilerek kendimi kolonun arkasına saklarken, “Zaten gideceğim,” diyerek babasına karşılık verdi Hazer, buz gibi sesle.

“Buraya gelmeye nasıl yüzün oluyor anlamıyorum!” diyordu adam, tiksinti dolu bir sesle. Bir baba nasıl oğluna karşı öfke ve kin dolu olabilirdi anlamıyordum. “Hiç mi utanmıyorsun sen?” Göğsümün üzerinde bir ateş hissettim.

“Midem bulantıyor suratını görünce.”

Bazı cümleler vardır ve bu bazı cümleler son cümlelerdir. Kurşunsuz, silahsız, ateş edilmeden ama silahtan, kurşundan daha doğru noktayı vurup öldüren cümlelerdir. Babası, Hazer'e sırt çevirdi ve bu sadece fiilen değildi. Beni görmeden karanlığın içinde asabiyetle ilerledi ve salona geçerken terasın kapısını sertçe kapattı. Beni iliklerime kadar buz kesen şey soğuk olmadı, duyduğum derin üzüntü oldu.

Dudaklarım titrediğinde başımı kederle kolona yasladım ve gözlerimi Hazer'e dokundurdum. İleri doğru sarsak birkaç adım attı. Kendini terasın korkuluklarına yasladığında yüzünü göremedim. Ayaz altında dal gibi titreyerek Hazer'in omuzlarına, hacimli sırtına bakmayı sürdürdüm. Ne hissetmişti acaba?

Kendimi belli etmeli miydim? Onları dinlediğim için kaba olduğumu düşünür müydü? Onun hissettiklerini hissetmeyi denediğimde burnumun ucu sızladı ve o anda, "Safir," dedi Hazer. İrkilmeye zamanım kalmadan derinden gelen bir sesle tısladı. "Öyle bakıp daha fazla utandırma beni."

Küçücük kaldım, o utandığını söylemişti ama utanılacak bir şey yaptığını görmemiştim. Bazen böyle olurdu. Birisi bizim üzerimizde bir günah işler ama utanan biz olurduk. "*Lo siento*," diye fısıldadım. "Çok özür dilerim, sizi dinlememeliydim."

"*Lo siento* da ne demek?"

Kollarımı kendime sararak ona doğru ilerledim ve karşısında, korkuluklara yaslanarak durduğumda, görmemem için yüzünü benden çevirdiğini fark ettim. Neden görmemi istemiyordu. Babası öyle dedi diye gerçekten öyle mi sanıyordu kendini? Öyle değildi, yemin ederim ki değildi. "Özür dilerim demekti," diye açıkladığımda elleri, önünde durduğu korkuluğu daha çok sıktı. "Anladım."

"Hazer..."

"Sen içeriye geç, ben birazdan gelirim."

"Rica etsem bana bir bakar mısınız?"

Sertçe yutkundum. "Bakmayayım."

Ona doğru bir adım daha attım. "Baksan?"

Elleri pervazı daha sıkı sararken, "Bakayım o zaman," dedi ve başını bana çevirdi. "Baktım."

Evet bakmıştı ama kimse bana daha önce böyle bakmamıştı. Zaten ben de ondan başka kimsenin gözlerinde kendi aksimi görmemiştim. Başımı sola doğru eğdim. "Üzgünüm, baban gerçekten korkunç birisiymiş."

“Boş ver, zaten sevmem.”

Babasını sevmediğini bu kadar kolay söyleyebilmesi çok ilginçti. Ben annemin acımasızlığına rağmen bile onu sevmiyorum diyemezdim. Hazer’le bizi birbirimizden ayıran sert noktalarımız vardı ve bu da onlardan biriydi. Ona bir adım daha attığımda ayak uçlarımız birbirine dokundu ve Hazer kafasını eğip topuklu ayakkabılarıma baktı. O an ona daha iyi hissettirmekten başka gayem olmadı ve eğilip fısıfısı konuştu.

“Yüzün hiç de mide bulandırıcı değil. Bazı insanlar nasıl bu kadar kaba olabiliyor bilmiyorum ama... İnsanın sana bakınca midesi mi bulanırmış?”

Başını yavaşça kaldırarak beni odağına aldığı anda, ummadığım bir şey oldu ve eli de aynı anda kalkarak bana uzandı. Soluğumu tutarak gözlerimi eline çevirdiğimde ne yaptığını yeni fark ediyormuş gibi irkildi ve indirerek arkasına sakladı. “Safir?”

“Sı?”

“Benim için bir şey yapsana?”

Nedense bu çok makul bir istek gibi geldi ve hızlıca başımı salladım. “Ne yapayım?”

“Gel.”

Eli bu gece üçüncü kez belime yerleşti ve beni yumuşakça kavrayarak yürümem için teşvik etti. Önüme döndüm ve o başımın üzerinden beni izlerken eteğimi düzelterek yürüdüm. Etek kabarık olduğu için yoğun rüzgâr altında uçuşuyordu. Terasa girdiğimizde yeterince cesur olamadım ve başımı öne eğdim. Nazım’ı bir kez daha gördüğümde, Hazer belimi daha sıkı kavradı ve vestiyere kadar hiç duraksamadan ilerledi. Vestiyerden paltomu alarak giyindiğimde Hazer paltomun yakasını düzeltti ve bu bana çok tatlı geldi. Altdudağımı ısırıp ve Hazer Kerem’e bir el işareti yaparken kapıdan dışarıya çıktım.

Mekândan ayrıldığımızda Kerem bizimle gelmemiştî, zaten biz de arabaya binmemiştik. Salondan ayrılmış olmamıza ve artık kalabalıkta kaybolmayacak olmama rağmen Han belimi hâlâ bırakmamıştı ve ben de bırakmasını söylemiyordum. Kaldırımdaydık ama ben onun bir adım kadar önünde duruyordum. Yan yana kaldırıma sığmamız biraz zordu zaten. Sokağın köşesini döndük ve kimsenin olmadığı boş bir sokağa girdiğimizde, Hazer Han durdu. İlk önce onun durduğunu fark etmeden

ileriye doğru birkaç adım attım ama eli belimden kaydığına durduğunu anladım. Elektrik direğinin altında durdu ve kendisinden daha kısa olan bana baktı. “Dans etsene... Fakat bu sefer benim için?”

Dans... Benden istediği bu muydu? İlginçti, çünkü kimse benden böyle bir şey istememişti. “Burada mı?” diye sordum garipseyerek. “Sokak ortasında?”

“Eve gidene kadar beklemek istemiyorum.”

Bu gece müziği duymaya başladığımdan beri zaten dans etmeyi istemiştim. Dans etmemi istiyorsa edecektim, o benim için, ne ifade ettiğini anlayamadığı büyüklükte bir şey yapmıştı sonuçta. Babacığımı bulmuştu. Yanağıma dökülen bir iki tutam saç kulağımın arkasına koyduktan sonra parmak uçlarımda koştum ve çantamı kaldırımın kenarına bıraktım. Dans ederken rahat edebilmek için üzerimdeki uzun paltoyu çıkardım ve Hazer’in avuçlarına uzattım. “Tutar mısın?”

“Tutayım,” dedi sessizce.

“*Gracias.*”

İç çekti. “Ben *gracias.*”

Hazer irkilerek paltomu aldı. Paltom olmadığına üşüdüğümü hissetmiştim ama dans ederken zaten ısınacaktım. O geçip kaldırıma oturduğunda geriye doğru adımladım ve onun kadrajından çıkmadan durdum. Hazer Han ceketinin cebinden çıkardığı sigara pakedinden bir dal çıkardı. Sigarayı dudaklarının arasına yaslayarak siyah çakmağıyla ateşledi. Gözlerimi gözlerine hizalayarak ellerimi iki yanımda açtım. “Senin için,” diye fısıldadıktan sonra parmak uçlarımda yükselmeye başladım. Hazer Han ağzında sigarası olmasına rağmen dudağının kenarını ısırды ve beni tekrarladı: “Benim için.”

Müziği duyamıyordum ama bu sefer müzik onun gözlerinin gürültüsü olabilir. O gözlerle kulak vererek vücudumu esnettim. Parmak uçlarımda tamamen yükselerek ufak adımlarla kendi etrafımda döndüm. Sırtım ve bacaklarımda zorlama yüzünden meydana gelen yanmayı hissettim ve tekrar ona döndüğümde tabanlarımin üzerine yavaşça bastım. Kollarımı da iki yana indirirken, Hazer’in ceketini çıkarttığını gördüm. Bu soğuğa rağmen gömlekle kalmıştı. Sigarasını dudakları arasından çıkarırken, gözleri vücudumu yavaşça izlemeye devam etti. Sık sık yutkunduğunu es geçemezdim.

Sol bacağımlı kaldırıarak esnettim ve yukarıya doğru kaldırırken, eteğimin açıldığını hissettim. Utandım ama Hazer gözlerini acele içinde yukarıya çıkarma nezaketi gösterdiğinde, ona minnettar kaldım. Uzun bacağımlı tamamen yukarıya çıktığında ayağım neredeyse yüzüme yaklaşmıştı ve baldırlarım yanmıştı. Bu hareket zordu. O yüzden kısa tuttum ve ağırlığımı diğer ayağıma vererek kendi etrafımda, eteklerimi uçuşturarak birkaç tur attım. Rüzgâr bıçak kadar keskin manevralarla çıplak kalan vücuduma çarparken, Hazer'in titrek soluğunu duyar gibi oldum. Döndüm, döndüm, döndüm. Ahenk ve uyum içinde, onun benim için çaldığı müziğe kapılarak, şevkle... Hazer sigarasını son kez dudaklarına verirken, dönüşümü tamamladım ve boynumdan aşağıya akan soğuk teri hissederken reverans yapmak için önünde eğildim. O an, hiç ummadığım bir şey oldu, bileğim yan yattı ve vücudum düşmeye meyletti.

Kendimi sert yüzeye düşmeye hazırlayarak ufak bir çığlık attığımda kendimi yerde değil de Hazer'in kollarında buldum. Kolu beni düşmeden yakalayarak sarmış ve vücudumu vücuduna yaslamıştı. Aniden gelişen olayla beraber hazırlıksız yakalanarak ellerimi omuzlarına yasladığımda, ikimiz de nefesimizi tutarak karanlık içinde birbirimize giden yokuşu çıkmaya başladık. Hazer de buna benim kadar hazırlıksız yakalanmış görünüyordu. Yutkunarak beni yönlendirdi ve döndürerek yanındaki kaldırıma doğru bıraktı. Kalçam soğuk yüzeyle buluştuğunda, Hazer hiçbir aceleye gerek görmeden benden uzaklaştı ve elini belimden çekti. "*Gracias.*"

Bir şey demedi. Önüne döndü ve parmakları arasındaki izmariti kaldırımın kenarına bırakarak ellerini kucığına koydu. Mahcup olmuştum, heyecandan yeterince iyi dans edememiştim. Üzüntüyle iç çekerken, bacaklarımı kendime çektim ve Hazer'in paltomu dizlerimden aşağıya bırakmasını izledim. Palto bacaklarımı tamamen örttü. Bana hiç bakmadan ellerini tekrar üzerimden çekti ve başını önüne eğerek parmaklarıyla oynamaya başladı. Esnedim ve çenemi dizime dayadığımda, Hazer'in Kerem'le konuştuğunu duydum. Arabayı getirmesini istedi. Telefonu cebine bıraktığındaysa gözlerini bana çevirdi. O an bazı yüreklerin altında kötü canavarlar olduğu gibi bazılarının altında da güzel canlılar olduğunu gördüm.

“Uykun geldiyse, başını omzuma yaslayabilirsin. Tabii, istersen... Gözlerin kapanacak gibi duruyor, onun için dedim. Ben hiç kıpırdamam, rahatsız etmem...”

Gözlerimi yumdum ve o ara vermeden konuşmaya devam ederken, başımı yumuşakça sol omzuna bıraktım. Yanağım geniş omzunu kaplayan gömleğine yerleşti ve teninin sıcaklığı yanaklarımı büyük oranda kızarttı. *Çok utandım.* Gözlerimi kapatmasam ya da böyle çok uyumak istemesem bunu yapmaya cesaret edemezdim. Zaten gözlerine tekrar nasıl bakacağımı da bilmiyordum. *Sanırım ondan kaçacağım.* Elimin içindeki ipek kravatını sıkarken, gözlerimi daha sıkı yumdum ve burnuma yükselen kokuyu hissettim. *Tanrım, bazı insanların vücutlarına dünyanın en güzel kokularını saklamış olabilir misin?*

“Kül Kedisi’ni bir günlük de olsa Sindirella’ya çevirdiğin için teşekkür ederim Hazer...”

“MESAFE”

Ağladığımda ıslanır kirpiklerim, hiç öpülmedi ıslak gözlerim.

Yalan olmasın, aslında babamın ıslak gözlerimi öptüğünü hatırladığım kasvet dolu bir gece vardı. Çok ağladığım bir geceydi. Yanıma gelip beni kucağına almış ve küçük bedenimdeki tüm sızlanışlar babamın merhametiyle sanki dinmişti.. Yaşlarla dolmuş gözlerime bakıp ıslak kirpiklerimin üstünden öperken, “Sen ağlarsan, gözyaşın benim canımı yakar,” demişti. “*Öperim o çocuk telaşesindeki, ıslak gözlerinden.*”

Bu gece de o gecelerden biriydi. Uyandığımda tam olarak hatırlamasam da gök gürültüsüyle huzursuz olduğumu şimdi az çok hatırlıyordum. Yaklaşık on dakika önce uyandığımda kendimi birkaç gece kaldığım misafir odasında, yatağın içinde bulmuş ve önceki akşam yaşadıklarımı hatırlayarak utançla gözlerimi yummuştum.

Kokusu hakkında düşündüklerimi sesli söylemiş olabilir miydim?

Bunu hatırlayamıyordum, tek ümidim uyuyakalmadan önce daha fazla pervasız davranmamış olmamdı. Hazer’in bana zarar vermeyeceğini biliyor olmak başka, onun omzuna başımı koymuş olmak başkaydı. Mahcuptum. Beni evine taşıdığını, yatağa bıraktığını düşündükçe bütün vücudum ısınıyordu. Neden son zamanlarda olduğumdan farklı davranmaya başlamıştım?

Belki de... Hazer’le arama mesafe koymalıydım.

Bu düşünce, beynimin içinde bir yanık yarası gibi açıldı ve sanki yarasu toplayarak beni rahatsız etti. Üzerimdeki ince yorganı kaldırıp özenle kenara koyduğumda, bakışlarım üzerime düştü. Balo için giydiğim elbise üzerimde kırıkmıştı. Yukarı toplanarak bacaklarımın büyük kısmını açıkta bırakmıştı. Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Hazer beni kucağında mı taşımıştı? Elbette öyleydi.

Ayağa kalktım. Topuzu gevşemiş saçlarıma belli belirsiz tutunan lastiğimi çıkardım. Üstümü değiştirip aşağıya inmeliydim ama Hazer’le

karşılaşmak yüreğimi ağzıma getirecekti, biliyordum. Etrafıma bakınırken çantamın koltuğun üzerinde olduğunu gördüm, sanırım akşam çantamı da odaya çıkarmıştı. Bu düşünceli hali beni gülümsetti.

Çantanın yanına ilerleyerek içinden bir buz mavisi penye ile uzun çorap çıkardım. Penyeyi çamaşırumın üstüne giyinip siyah, opak çorabımın üstüne de dizlerime kadar inen kot bir etek geçirdim. Evet, ben buydum. Dekoltesiz giyinen, dikkat çekmemeye çalışan, herhangi birisi. *Parlamayı istediğimi tek yer sahneydi.*

Banyoda rutin işlerimi hallettikten sonra çıktım ve etrafımı kontrol ederek merdivenlere yöneldim. Ayaklarımda ince çorap olduğu için hiç ses yapmıyordum. Saçlarımı gözümün önünden çekerken bir iki basamak kadar indim ve gözlerimi kaldırdığımda Hazer Han'ı gördüm.

Kaç.

Doğrudan gözlerini gördüm. Camın önündeydi ve her nasıl olduysa ses çıkarmamama rağmen benim geldiğimi anlayarak omzunun üzerinden dönmüştü olduğum yöne. Üzerinde, sanki onun vücudu için dikilmiş gibi duran gri bir takım vardı ve suratı pürüzsüzdü. Gri giymesine gülümseyerek düşünmeden "Aaa," dedim. "Ne bakıyorsun!"

Sonra arkamı döndüm ve telaş içinde merdivenleri tırmandım.

Onun şaşırp kaldığını hissederken çoktan merdivenleri tırmanıp bakış açısından çıkmıştım.

"Safır," diye seslendiğini duydum. Adım seslerini duydum, sanırım merdivenlerin olduğu tarafa gelmişti. Yanağımı soğuk duvara yaslayarak bakışlarımı duvarın arkasından merdivenlere düşürdüm ve tekrar onunla göz göze geldiğimizde kafamı çevirdim. Bir garip gülme sesi duydum. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu, sanki... Eğleniyor gibiydi.

"Hiç," dedim titreyen sesimle. Soğuk duvara tamamen yaslanarak telaşla konuştum. "Duvarlara bakıyorum, boyası ne renk buranın? Açık gri gibi sanki, güzel bir tercih..." Durarak yüzünün halini görmek için tekrar merdivenlere bakacak oldum ama başımı döndürdüğüm anda Han'ı daha yakından görerek afalladım. İlk basamaktaydı ve suratımı döndüğüm an yüz yüze kalmıştık. "Hazer..."

"Boyanın ne renk olmasını isterdin?" diye sordu hiç beklemediğim şekilde. Elinin biri korkulukta dururken, kısıtçı gözleriyle beni izliyordu. "Tuhaf ama... Sanki sen ne renk istiyorsan o renk olsun istedim bir an."

“Benim fikrimin bir önemi var mı ki?” diye sordum ve bakışlarımı suratından indirerek ellerime düşürdüm. “Ben burada yaşamıyorum, seni ilgilendirir.”

“Seni de ilgilendirmesin mi?” diye fısıldadı.

Omzumu güç almak için duvara daha sert bastırıırken, “İlgilendirsin mi?” diyebildim.

“İlgilendirsin Safır. İlgilendirse güzel olmaz mı yani? Bence ilgilendirsin.”

Benim gibi telaşla, daha çok ne dediğini bilmeden konuşuyor gibiydi. Bakışlarım kaçmayı istediği kadar yüzüne bakmayı da istiyordu. Kırpiklerini kırptırıyordu ve irisleri, vücudumun tamamından bile daha sıcak gözüküyordu. “Sen neden sürekli yani diyorsun Hazer? Yani ve bence diyorsun sürekli.”

Hazer duraksadı. “Öyle mi diyorum? Bence demiyorum ama...” Duraksayarak bakışlarını kaçırdı. “Şey, yine dedim değil mi?”

Kıkırdadım ve hemen parmaklarımı dudaklarımın üstüne bastırdım. “Affedersin, alay etmiyor...”

“Edeceksen sen alay et. Etme ama edebilirsin...” Genzini temizledi. “Yani istersen.”

“Bak, bu sefer de dedin.”

“Dedim,” dedi ansızın. Ruhum, gözlerinin ateşinde eriyip akışkan bir hal alıyordu. “Sana bakarken tutuluyor... Yani, tutuk kalıyorum! Ne diyeceğimi bilemiyorum. Demiştin zaten.”

“Demiştin,” diyerek yumuşak bir sesle onu onayladım. “Seninle konuşurken duraksıyorum, demiştin.”

Bir an sessizlik oldu. Bu sessizliği biliyordum. İkimizin de ne diyeceğini bilemeyip sustuğu ama yüreklerimizin gürültüyle konuştuğu uzun sessizlik ânydı. Aşağıya inmekle odaya kaçmak düşüncesi arasında bocaklar, “Mila,” dedi alçak tonda. *Mila. Bağırma Mila! Sus Mila! Keşke seni doğurmasaydım Mila!* Mila bana yalnızca bunları hatırlatıyordu. “Dün gece rahatsız olacağın hiçbir şey olmadı tamam mı? Seni önce arabaya, sonra eve taşıdım ve odaya çıkarttım. Işığı açtım zaten korkarsın diye de. Biliyorum, gece yüzünden şimdi kaçıp gitmek istiyorsun yanımdan.”

“Utandım,” diye kabullendim ve parmaklarımla oynarken iç geçirdim. “Böyle pervasızca, ardını düşünmeden davranmam hiç hoş değildi.

Beni taşımak zorunda kalmış olman benim için yaşanmaması gereken bir şeydi.”

“Utanma,” dedi, itiraz dolu bir sesle. “Sen benden utanınca ben kendimi sana çok yabancıymışım gibi hissediyorum.”

“Zaten,” dedim ona mesafe koyacağıma dair duyduğum düşünceye sadık kalarak. “Yabancı değil misin?”

Hazer’in duraksadığını hissettim. Yüzünü göremiyordum ama nefes almaya son vermiş gibi, bir daha kıpırdamamıştı göğsü. *Yabancı*. Dilim, bu kelimeden aldığı tadı sevmemişti sanki. “Sen öyle görüyorsan...” Sustu, sesi çok kısıldı. “Neden öyle görüyorsun ki? Çok mu yabancıyım? Ben sanıyordum ki...” Bir daha sustu ama bu sefer öncekinden daha uzun sürdü. “Her neyse, demek ki yanlış sanıyormuşum.”

Yanımdan geçip gitmek için hafifçe yana kaydığında, neden bilmiyorum ama bir telaş içimi kapladı. Gitmesi sanki yanıştı. Bir şey bende onu tutma isteği yaratmıştı ve Tanrı şahit ki, onunla savaşmamıştım. “Hayır,” dedim hızlıca. “Ne sandığını söyle, *por favor*.”

Kafamı kaldırıp çenesinin altından baktığımda, kaşlarının çatıklığı bir an ürküttü beni ama hiçbir şey ondan korkutmadı. “Ben sandım ki,” dedi. Dudaklarını birbirine bastırarak seslice yutkundu. Hüzünlü görünüyordu. “Olan şey bir tek bana olmuyor. Ama sen... İyi ki oluyor demiştin, şimdi nasıl yabancı olduğumuzu söylersin?”

Az önce parıl parıl parlayan gözlerindeki yıldızlar birer birer sönmüştü şimdi. “Ama... Öyle, yabancı olmamız gerekmez mi?”

Kafasını kati bir şekilde iki yana salladı. “Gerekmez. Ben senin yabancı değilim, olmak da istemiyorum.”

“Hazer,” dedim tek solukta. Yanaklarımın kızardığını biliyordum. “Doğru sandın. Olan şey bir tek sana olmuyor.”

Sonra ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık ve birbirimizden uzaklaşmaya çalıştık. Merdivende aynı anda hareket ettiğimiz için hafifçe çarpıştık. Hazer’in boğazından gülme sesi çıktı ve sırtını duvara vererek geçmem için önümden çekildi. Rahatlayarak ancak hâlâ soluk soluğa bana açtığı yerden inerken, “*Senorita*,” dedi arkamdan, usulca. “Dün... Gece bana seni Sindirella’ya çevirdiğim için teşekkür ettin. Ama ben bir şey yapmadım ki sen zaten öylesin.”

Kalbim duracak gibi oldu. Kozasından çıktı kelebek oldu, yumurta-
dan çıktı kuş oldu. Çırpındı çırpındı, hayata tutundu.

Arkamı döndüğümde Hazer gitmişti.

Kalan basamakları indim ve kendimi salonun duvarına dayayarak heyecanlı gözlerle etrafı izledim. Bir şey oluyordu ama söz konusu hisler ve duygular olduğunda onları asla anlayamazdım. Yutkunarak bluzumun yakasını açtım ve nefes almaya çalıştım. Belki de düşünceme sadık kalmalı, onunla arama mesafe açmalıyıldım.

O aşağıya inmeden önce hazırlandım ve portmantodaki montu üzerine geçirirken onun atkısını boynuma sarmayı ihmal etmedim. Bu atkı beni çok sıcak tutuyordu. Tamamıyla hazır olduğumda cüzdanımı montumun geniş cebine koydum. Ben de bu saatte çıkacaktım. Gazel ile buluşacak, geçen gün kiralamayı düşündüğüm eve gidecektik.

Hazer aşağıya indiğinde basamaklarının sonunda durdu. Kapının önünde duran bana baktı. Kabanının yakalarını boynuna siper etmişti, ellerinde deri eldivenler vardı. Aralık ayının ilk günlerinde olduğumuz için kalınca giymesinden her nedense memnuniyet duymuştum. Üşümelerini istemiyordum.

“Hazırlanmışsın,” dedi tekdüze bir sesle. “Ben ders saatimize kadar evde kalırsın sanıyordum.”

“Gazel’le buluşacağım,” dedim. Devamını gözlerine bakarak söyleyemeyeceğimi bildiğimden bakışlarımı uzaklaştırdım. “O eve bir daha gideceğim, Gazel’le orayı temizleyeceğiz. Ben... O evi tutacağım.”

Adımları kesildi. Sanki aramızda yazısız bir anlaşma vardı ve ben o anlaşmaya ihanet ediyordum. Biliyorum, bu doğru bir his değildi ama hissettiğim bunlardı.

“O ev senin hak ettiğin hiçbir şeye sahip değil,” derken sesi son derece keskin çıkıyordu. “Neden acele ediyorsun ki? Biraz daha araştırır, iyisini bulursun tamam mı? Hem öyle bir anda olmaz ki. Taşınmak günlerce süren bir şey.”

Hayatımın iplerini artık elime almalı, hep hayalini kurduğum gibi ayakları yere sağlam basan biri olmalıyıldım. “Ben ev taşımayacağım ki,” dedim ince bir sesle. “Sadece kendimi götüreceğim. Evi temizlersem bugün bile gidebilirim bence.”

Sesli sesli soluklandı. Portmantoyu açıp ayakkabılarını çıkarırken, “Sadece kendini götürmeyeceksin,” diye mırıldandı oldukça alçak bir sesle. “Hem... Bugün gidemezsin, evin elektriği suyu açılması gerekir. Sen duramazsın karanlıkta.”

Haklı düşüncesini kafamın içinde tarttım ama daha fazla bir şey de-
medim. Doğru, bir eve girdiğimde ilk o evin ışığını yakardım. Kara-
lıkta oturamazdım ama o ev kendi evim olunca korkumu yenebilirdim.
O kadar çok istiyordum ki kendi ayaklarımın üzerinde durup kimseye
borcum olmadan yaşamayı.

Hazer Han sessizliğimin üzerine hiçbir şey demeden kapıyı açtı. Aç-
tığı kapıdan arka arkaya çıkarken, bakışları boynuma doladığım atkıyı-
na kaydı. Dudaklarının kenarında bir tebessüm görüldü ama benim bunu
fark ettiğimi gördüğünde dudakları anında düzleşti ve bakışlarını kaçırdı.

Telaş içinde bir küçük oğlan çocuğu gibi.

Kerem, Hazer için arabanın kapısını açmıştı. Sırıtarak bize bakıyordu.
Han ona ters ters bakarak koltuğa yerleştiğinde, Kerem bana döndü.

“Günaydın Safir Hanım,” dedi nezaketle. Bir an arabanın camından
içeriye, Hazer’e baktı ve duymadığından emin olarak bana döndü. “Bu-
gün de huysuzluğundan hiçbir şey eksilmemiş, suratı sirke satıyor. Bu
aralar aklı başında da değil zaten, adamın hali ne olacak böyle bilmiyo-
rum vallahi. Kurşun mu döktürsek acaba?”

Onun gerçekten Hazer için dertlenmesi beni gülümsetecek oldu. “Gü-
naydın,” diye karşılık verdiğim sırada, “Seni duyuyorum,” diyen ses yük-
seldi arabanın içinden. Kerem gözlerini büyüttü bu cevap karşısında. “Sen
ciddi ciddi kovulmak istiyorsun herhalde,” diye devam etti Hazer’in sesi.

Kerem ağzına hayali bir fermuar çekerek şoför koltuğuna koşturdu ve
ben de onun açtığı kapıdan binerek deri koltuğa yerleştim. Ellerimi dizle-
rime koyup her zaman olduğu gibi yanağımı serin cama yasladım. Kerem
motoru ısıtıp arabayı çalıştırdığında, Hazer’in büyük evinden uzaklaştık
ve caddeye doğru yol almaya başladık.

Hazer Kerem’e bir pastanenin önünde durmasını söylediğinde Kerem
arabayı Leyla’nın çalıştığı hastanenin yanındaki pastaneye sürmüştü. Ara-
ba o pastanenin önünde durduğunda Kerem’e anlamsız bakışlar atmıştık.
O ise dönüp bize, “Ne var canım,” demişti sevimlice. “Buranın poğaçaları
çok güzel olur.”

Bizim bir şey dememize müsaade etmeden poğaça almak için arabadan
indiğinde Hazer arkasından homurdandı. “Herhalde onu sık sık kovaca-
ğımı söyleyerek tehdit ettiğim için beni artık ciddiye almıyor. Leyla oldu
resmen! Pastaneye giriyor ama gözleri fıldır fıldır hastane kapısında ya...”

Pastane kapısından içeriye girerken hastane kapısına baktığı için biriyle çarpıştı.. Adam ona söylenirken Kerem de tip tip baktı. Neyse ki poğaçaları alarak kısa sürede döndü. Neşeyle, "Leyla'yı gördüm," dedi. "Bana el salladı Hazer Bey. Kesin o da bana âşık."

Sırtımaya devam ederek önüne döndüğünde ne diyeceğini bilemeyecek sessiz kaldım ama Hazer çoktan söylenmeye başlamıştı. Torbanın ağzını açtığımda sıcak poğaçaların yanında içecek olduğunu gördüm. Kahve olduğunu tahmin ettiğim içeceği çıkarıp Han'a doğru uzattım. "Bu senin olmalı."

Karton bardağı altından kavrayarak elimin içinden alırken, "Eğer sen kahve içmek istersen..." diyecek oldu ama kabalığımı mazur görmesini dileyerek sözünü kestim. "*Gracias*. Ben kahve sevmem."

"Nasıl ya?" Hazer tek kaşını kaldırdı. "Biz şimdi seninle kahve içemeyecek miyiz?"

Kerem kıs kıs güldü.

Ağzımdan bir, "Hı?" mırıltısı çıktığında, Hazer dikiz aynasından Kerem'e bakarak omuz silktili. "Yok bir şey."

"*Bien*."

Torbanın içinden bir sıcak poğaçayı çıkarıp yemeye başladığımda, kırıntıları dökülmesin diye dikkat ediyordum. Bir tanesini alıp Hazer'e uzattığımda bana derin derin bakarak poğaçayı elimden aldı ve ben daha elimdeki poğaçayı ağzıma götürmeden ona verdiğim poğaçayı iki ısırıkta yiyip bitirdi. "Canavar," diye ağzımın içinde mırıldandığında, "Dikkat et," dedi ansızın, karanlık bir sesle. "Seni de yemesin."

Kızardım. Kızarıklığım boynuma taştığında, yanaklarımı saçlarımla örtterek poğaçayı yemeye devam ettim.

Yolun geri kalanında konuşmadık. Kerem sırtıyor, radyoda açtığı eğlenceli şarkılara bir yandan da eşlik ediyordu. Çok uzun olmayan bir sürenin ardından araba evin önüne kadar ilerledi ve kapı ağzında durdu. Heyecan ve buruk bir hisle beraber doğrulup camdan dışarıya bakarken, "Hadi in," dedi Hazer, kısık sesle. "Baksana, çok heyecanlısın."

Bir evimin olma düşüncesi beni mutlu ediyordu. Bir şeyleri başardığımı hissettiriyordu. "Evet, heyecanlıyım," diyerek kabul ettim ve evin etrafında dolanan Gazel'i görerek rahatladım. "İneyim, Gazel de gelmiş zaten."

* (İsp.) "Peki."

Hazer yanımda yanaklarını şişirerek soluduğunda, “Hayırdır Hazer Bey,” dedi Kerem. “Canınız mı sıkın?”

Hazer dilini dişlerinin arasında döndürerek ona tısladığında, Kerem’le göz göze gelip gülümsedik.

“Kerem gün içinde boş oluyor,” dedi bana doğru dönerek. Tüm direnişlere rağmen gözlerimiz birleşti. “İstersen kalıp size yardım etsin?”

Kerem memnuniyetle başını sallarken, “Hiç gereği yok,” dedim arabadan inmeyi isteyerek. “Ben başımın çaresine bakarım, Kerem’e ödeyecek bir ücretim olmadığı için benimle çalışmasını isteyemem.”

“Ne ücreti Safir Hanım.” Kerem abartılı bir mizansen takınarak elini kalbine yasladı, dudaklarını büktü. “Kırdınız kalbimi...”

Ben gülümserken, “Ücret falan istediği yok,” dedi Hazer. “Kalabilir.”

“Hayır,” diye kararlı şekilde karşı çıktığımda Hazer’in gözleri kapanan bir yara gibi kısılarak küçücük kaldı.

“Reddediyorum Hazer, reddedilmeyi sevmiyor musun?”

Boğazının gerisinden bir ses çıkarıp burnundan da derince nefes aldı. “Cüretin beni o kadar kıskırtıyor ki...”

“Camları açayım mı?” Kerem bize dahil olduğunda ikimiz de başımızı çevirip ona baktık. Yan yan gülerken devam etti. “İçerisi bir sıcak oldu sanki.”

Tamam, Hazer’le atışmak, ona karşı kendimi bile şaşırtacak cümleler kurmak bazen hoşuma gidiyordu ama sınırimi bilmeliydim. Vücudumu kapıya çevirdim ve açtığımda içeriye sürüklenen rüzgârı yüzümde hissettim. Ayağımı dışarıya atarken hep yaptığımız gibi vedalaşmak için onunla göz göze geldik. “Hoşça kal,” dedim sıcakça.

“Sen diyorsan... Kalayım.”

Kapıyı kapatırken gözümün gördüğü son şey hareleri oldu ve sevgi görmemiş kalbim tınaklarını derime geçirerek kendini dışarı çıkmaya zorladı. Doğrularak arabadan uzaklaşırken, dönüp arkama bakmamak için gözlerimi yumdum.

Düşmekten korktuğum için gözlerimi açtım ve evin sokak kapısına doğru yürürken, hâlâ bir motor sesi duymadığımı fark ettim. *Hâlâ burada.* Gazel adım seslerimi duyarak bana döndü. Kollarını açarak koştu. “İyi sabahlar canımın köşesi.” Yanıma varıp dost sıcaklığını taşıyan kollarını bir güneş gibi doladı vücuduma. “Sen biraz geç kalınca

yanlış yere geldiğimi sandım ama neyse ki doğru yere gelmişim. “Hemen özledim ya.”

Ona karşılık verip çelimsiz kollarımla vücudunu sararken, “*Buenos dias,*” diyerek nazikçe selamlamayı ihmal etmedim. “Abartıyorsun bence, o kadar özlememişsindir.”

“Yalan söylüyorsam iki gözüm önüme aksın,” dediğinde bakışlarım hızlıca onun ayağına kaydı ve tam da tahmin ettiğim gibi ayağını yerden kaldırmış olduğunu gördüm. Küçüklüğümüzden beri yalan söylerken bunu yapıyorduk.

“Şaka şaka.”

Yüzünü izlerken gözlerim tesadüfî bir şekilde dudaklarının kenarındaki şişliğe denk geldi ve kalbim acıyla buruştu. “Dudağına ne oldu?” diye sorar sormaz gözbebekleri büyüdü ve telaşla bana arkasını dönerek az ilerideki torbalara ilerledi. “Gelirken bunları aldın, temizlik için. Süpürge, deterjan falan.”

Torbaları alıp kapının önüne geçtiğinde, “Kapıyı aç,” dedi benim bir şey dememe izin vermeden. “Senin dersine kadar bitirelim Safır.”

Arkasından yaklaşırken anahtarı cebimden çıkardım. Ahşap sokak kapısını açıp onu içeri aldım. İlgiyle etrafı izleyerek içeriye girerken, kapıya yaslanarak onu izledim. Dudağındaki şişlik göze çarpacak, içimde endişe tohumları büyütecek kadar belirgindi. Ne olmuş, nasıl olmuştu? Neden canının acısını canının yarısıyla paylaşmıyordu ki? Üzüntüyle dudaklarım titrerken korna sesi duydum ve göğsümün altındaki zehirli havanın dağıldığını hissettim. Kasvetli rüzgâr yüzümde süzülürken, omzumun üzerinden arkaya döndüm ve vakit kaybetmeden gözleriyle kucaklaştım. Arabanın camını indirmiş, kafasını dışarıya çıkarmıştı. Bakışları aramızdaki havayı bile ateşe veriyordu ve yüzümü yalayan rüzgâr artık daha sıcaktı. Altdudağımı ısırarak utangaç bir şekilde ona omuz silktiğimde, dudakları gülmek için seğirdi ve bana ikinci kez göz kırptı.

Ardından araba sokağın sonuna doğru yavaşça yol almaya başladı.

Gazel’le birlikte uzun saatler boyunca evi temizledik. Süpürmüş, yerlerini, camını silmiş, tüm kaba pisliğinden arındırmıştık. Odaların

* (İsp.) “Günaydın.”

boyaya ihtiyacı vardı ama bunu ileride yapabilirdik. Temiz kokulu deterjanlarla sildiğimiz için ev artık daha ferah kokuyordu ve yaşanabilir hale gelmişti. Işığı ve suyu kapalıydı ama mumla ve hazır suyla bir müddet idare edebilirdim. Sahaftan alacağım ilk maaşıma kadar ne yazık ki sadece suyu açtırabilirdim. Elektrik biraz daha bekleyecekti. Gazel’le birlikte evi temizledikten sonra emlakçıya gitmiş, evi tuttuğumuza dair bir sözleşme imzalamıştık. Artık gerçekten bir evim vardı, cebimde o evin anahtarı...

Bir şeyleri başardığınızı hissettiğiniz o ânın sevinci...

Gazel’le ayrıldıktan sonra koştura koştura dans kursuna geldim. Şimdi kan ter içinde merdivenleri çıkıyordum. Saatler boyu temizlik yapmıştım ama dinlenemezdim, dans için çalışmalıyım. Onu görmeyeli neredeyse beş saat olmuştu, saatleri saymamıştım tabii ama...

Kapıya kadar yürürken aklımda hâlâ Gazel ve dudağındaki o yara vardı. Ne olduğunu öğrenmek istiyordum, onun inciniyor olma düşüncesi bile şu an gözlerimi dolduruyordu. Atkımın içinde kalan çenemi dışarı çıkararak salonun kapısını araladım ve bir çocuk telaşındaki gözlerimi içeriye doğrulttum.

Han, gelmişti.

Kapının sesini duyar duymaz, bir an bile beklemeden omzunun üzerinden bana döndüğünde sanki merhameti görmemiş kalbimin altından küçük bir kız kafasını çıkarıp ona baktı. Bakışlarımız kesiştiğinde parmaklarımı yün atkıya sıkıca sararak içeri adım attım. Meliha Hanım’la konuşuyordu, ayakta, karşılıklı olarak duruyorlardı. Aslında ikisi de bana doğru dönmüştü. “Hoş geldin bayan yıldız,” dedi, beni utandırmayı layığıyla başarmıştı.

“Çok yorgun görünüyorsun tatlım, koşturarak geldin sanırım. Kendini böyle hırpalama, Hazer Han’ın birkaç dakikalık gecikmelere kızacağını düşünmüyorum.”

“Hoş buldum,” diyerek içeriye girdim ve kapıyı ardımdan örttüm. “Evet, biraz yoruldum. Azıcık dinlenebilir miyim?”

“Senin konforun bizim için çok mühim, dinlen.”

İzleyici koltuklarından birine geçtim ve oturarak atkıyı boynumdan çıkardım. Meliha Hanım bana arkasını dönmüş, sahnenin ucuna koyduğu laptopa bakınıyordu. Montumun fermuarını indirirken, aynı anda, sanki anlaşılmış gibi Hazer Han’la birbirimize döndük. Saçlarında

parmaklarının izlerini görür gibiydim, asi tutamları her zamanki gibi hırpalamıştı. Gelip tam önümde durduğunda, sırtımı koltukla bütünleştirerek oturduğum yerden ona baktım.

“Çok terlemişsin,” dedi yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle. Hemen sonra eğildi ve boğazımda yine o susuzluk hissi baş gösterirken, yanımda duran koltuğun üstünden su şişesini alıp bana uzattı. “Ne kadar da yorulmuşsun.”

Su şişesini alırken tombul parmaklarımın onun elinin yanında ufacak kaldığını gördüm. “Bir daha kendini böyle yorma,” dedi sessizce. Tek elini oturduğum koltuğun kenarına koymuştu, aşağıya sarkmış kravatu yavaşça sallanıyordu. “Ben beklerim seni, sorun olmaz.”

Cam şişeyi ağızımdan indirerek elimin tersiyle ağzımın üzerini sildim ve suyunu ona geri uzatırken, “İş ciddiyeti senin için önemli,” dedim heyecanımı yatıştırmaya çalışarak. “Hatırlatırım ki daha öncesinde geç kaldığım için beni azarlayan sendin.”

“Beni mi iğneliyorsun sen?” dediğinde tek kaşı kavislenmişti. “Ben biraz öyle hissediyorum sanki?”

Altdudağımı ısırdım ve üzerimden montu çıkarırken, “Bilemem,” dedim. Kızaran yanaklarımı saklasın diye saçlarımı önüme aldım. “Sen iğnelendiğini mi hissediyorsun?”

“Beni kışkırtıp tahrik ediyorsun.”

Altdudağımı daha sert ısırdım. Bunu telafi edecek bir şeyler söylemeyi düşünürken Meliha Hanım’ın sesini duyduk. “Neler konuşuyorsunuz fısır fısır?”

Hazer Han başını vücuduyla beraber doğrulttu ve omuzlarını dikleştirerek ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirdi. Bana mesafe açtığında tuttuğum nefesi vererek bakışlarımı Meliha Hanım’a çevirdim. “Hi... hiç,” diye kekeledim ve bu yüzden kendimi kötü hissettim.

“Aynen, hiç konuşuyorduk,” diyerek mırıldandı Hazer Han ve kravatını düzelterek Meliha Hanım’a doğru döndü.

Meliha Hanım’ın kahverengi hareleri merakla ikimizin üzerinde gidip gelirken, “Öyle diyorsanız öyledir,” dedi ve genişçe gülümsedi. “Safir, sen geç üstünü giyin. Ben de sana ilham vereceğini düşündüğüm müzikleri açayım.”

Kalkıp sahneye doğru yürüdüm. Hazer Han kalktığım koltuğa oturduğunda bile gözlerini benden çekmedi. Sahnenin arkasındaki kabine

girdim ve geçen sefer lazım olur düşüncesiyle burada bıraktığım taytla tişörtü aldım. Derhal eteğimi, çorabımı ve bluzumu çıkararak taytla tişörtü giydikten sonra saçlarımı bileğimdeki lastikle bağladım. Burası küçük bir kabindi ve ayna olmadığı için nasıl görüldüğümü bilemiyordum. Ellerimi yanaklarıma bastırarak sıcaklığı hissederken, “Lütfen bana öyle bakmasın,” diye çaresiz bir yakarış döküldü dudaklarımdan. “Düşünceme sadık kalmalıyım, aramıza mesafe eklemeliyim. Ama o bana böyle bakarken çok zor.”

Hazır olduğumda kabinden çıktım ve kırmızı perdelerin arkasından geçerek sahneye yürüdüm. Meliha Hanım’ın açtığı müziğin sesini duydum ama ben zaten bu müziği yıllar önce keşfetmiştim. Hatta sevdiğim, kendi başıma dans ederken açtığım bir müzikti. Meliha Hanım, elinde bir hulahopla bana doğru yürürken, kaşlarını hayretle havaya kalktı ama vücudum çoktan dansa karışmıştı bile.

“Vücudunu daha da esnetmene yardımcı olması için bununla biraz çalışalım.” Meliha Hanım elindeki geniş halkayı bana doğru attığında hulahop havada süzülerek yere düştü. “Hem işi senin için biraz eğlenceli hale getirmiş oluruz, eminim ki sıkılıyorsundur her gün aynı şekilde dans etmekten.”

İnsan, kendisini tamamlayan şeylerden nasıl sıkılırdı ki? Ne altı yaşımdayken sıkılmıştım ne de şimdi sıkılıyordum. Kollarımı iki yana indirdim ve heyecanla yerdeki hulahopu aldım. Hazer Han’ın dikkatli bakışlarının yüzümde derin izler bıraktığından asla şüphe duymayarak doğruldum ve hulahopu kafamdan aşağıya geçirerek yere düşmesini sağladım. Bir an kendimi kaybederek, ne yaptığımı farkında olmaksızın kıkırdadım. “Çok eğlenceli.”

Onlara bakmadan yere düşen hulahopu aldım. Bu sefer açık pembe renkli halkayı başımdan aşağıya geçirerek belimin hizasında tuttum. Halkayı belimde ve kalçamda tutarak döndürmeyi diledim. Hulahopu serbest bırakırken belimi de aynı hızda kıvrarak halkanın hızına yetişmeye çalıştım. Vücudum, belim oldukça esnek ve harekete hazır olduğu için kıvrılıyor, halkanın hızına yetişerek onun düşmesine mâni oluyordu. Kalçam da tıpkı belim gibi hızlı şekilde kıvrılarak halkaya yetiştiğinde, hızımı hiç düşürmeden yumuşak hareketlerle hulahopu çevirdim. Meliha Hanım’ın alkış tuttuğunu işitirken, kalçamı belimle beraber son bir defa

daha döndürdüm ve geniş halkanın kalçama çarparak belimden aşağıya düşmesine izin verdim. Halka yerle buluştuğunda kafamı kaldırdım ve telaşlı soluklarım esnasında onun gözlerine kanatlanıp uçtum. Altdağın ısırmış, gözlerindeki takdirle bana bakıyordu. “Yaptım! Gördün değil mi Hazer?”

Gülümsedi. “Yaptın, balerinim.”

“Hazer mi? Balerinim mi?”

Meliha Hanım’ın sesini duyduğumuzda bakışlarımızı birbirinden kaçırdık ve ben telaş içinde dansıma başlarken, Hazer yanındaki cam şişeye uzandı. Bakış açımda olduğu için görebiliyordum. Şişenin kapağını açıp ağzına dayadığında ve kana kana içmeye başladığında, yanağımın içini ısırarak gözlerimi yumdum. O şişeden ben içmiştim ama şimdi kendisi de içebiliyordu? Ah, şimdi düşünüyordum da o şişe onunsa zaten onun içtiği şişeden ilk içen bendim ve... Çok garip, bu durumdan hiçbir rahatsızlık hissetmiyordum.

Bir daha ona doğru bakmadım. Küçükken bazı anlar kalbim yükseklerde attığında kalp krizi geçirdiğimi ve bu yüzden öleceğimi sanırdım. Ne gariptir ki Hazer’e baktığım kimi zaman da böyle oluyordu. Sanki kalp krizi geçiriyordum ama öyle olmadığını da biliyordum.

Sahnede tüm koreografiyi defalarca kez tekrar etmiş, artık ezberimde olan dansımı yapmıştım. İyi dans ediyordum ama bu beni daha fazlası için durdurmamalıydı. Uzun saatler sahnede kalmış, bir an bile bıkkınlık hissetmeden dans etmiştim. Kendimi kanat takmış, uçuyor gibi hissediyordum.

Dersin son dakikalarına girdiğimizde gözüm tamamen tesadüfî bir şekilde Hazer’e çarptı ve onun telefon ekranına bakarak koltuktan kalktığını gördüm. Sahneden uzaklaşarak telefonu açtı. Kulağına götürdüğünde gözlerim hafifçe kısıldı. Parmak uçlarımda yükselmeye devam ederken, sağ ayağımı diğer bacağımın üzerine yasladım vücudumu döndürürken, kulağımı müziğe vermeye çalıştım. Dansla arama Hazer’i aldığım da, dengem bozuluyordu.

“Dikkatin dağıldı,” dedi Meliha Hanım, sahnenin önünden. O bunu dediğinde vücudumu serbest bıraktım. “Neyse, zaten bitmişti. Birkaç dakika erken bitirmenin zararı olmaz.” Meliha Hanım seyirci koltuklarına kadar yürüdü ve elinde küçük bir havluyla dönerek bana doğru uzattı. “Terini sil.”

Havluyu elinden alarak sahnenin ucuna kadar yürüdüm. Birkaç basamağı yorgunca inerek havluyu terli boynuma bastırdım. Kırpıştırıp durduğum kirpiklerimin altından kaçamak şekilde Hazer'e bakıyordum. Telefonu kapattı ve cebine yerleştirerek bir süre, sırtı bize dönük halde durdu.

Havluyu enseme doğru kaydırırken, "Hazer'in işleri hep çok yoğun olur," dedi Meliha Hanım, garip bir ses tonuyla. "Bazen seni izlemek için böyle vakit ayırmasına bile şaşıyorum. Demiştin ya sana, diğer dansçıları izlememişti."

Beni izlemeyi... seviyor.

Onun ruhumda bir araya getirdiğini kim dağıtabilirdi ki? Yutkunuşum kıymık gibi ses tellerime dek batarken, "Beni izlemek istiyor," dedim usulca. "Beni izlemeyi istediğine göre işlerini buna göre programlamıştır bence."

"Öyle," dedi Meliha Hanım, eğilip koltuktaki havlusunu aldı. "Yann görüşürüz, güzelce dinlen. Hoşça kal."

O salondan çıktığında arkasından bir müddet baktım ve havluyla terimi kurulamaya devam ederken, Hazer'in seri şekilde buraya yürüdüğünü gördüm. Bir eli ensesindeydi ve parmaklarının biraz sonra dağıtmak için saçlarına gireceğine emindim. Yanıma gelirken kafasını kaldırdı. Meliha Hanım'ın gitmiş olduğunu fark ederek bana bakakaldı. Havluyu göğüslerimin arasına bastırarak ağır soluklar alırken, "Bir işim çıktı," dedi Hazer, aramızdaki mesafe tamamen eridiğinde. Şimdi tam yüz yüze bakarken, kim mesafeden söz edebilirdi ki? Ama ya o gözlerinin ardı? Ya gözlerimin ardı? Başını yavaşça sol tarafına doğru yatırdı. "Ama seni bırakırım sahafa, bırakayım mı? Yolumun üstü hem."

Mesafe.

Bu düşünce, bir mengeneye sıkışmış gibi zihnimin içine sıkıştı ve diğer tüm düşüncelerimi ayakları altında ezdi. "Bırakma," dedim fısıltıyla. "Hem... Sahaf yolunun üzerinde değil."

"Doğru, sahaf yolumun üzerinde değil ama... belki ben oradan gitmek istiyorum. Sana ne?"

"Oradan gitmek istiyorsan git tabii..." Bakışlarımı çektim. "Ama ben gelmeyeceğim."

Sesimdeki kararlılığa çarptığında, Hazer Han'ın yüzündeki ifade kayboldu ve yerini huzursuz bir asabiyete bıraktı. "Keşke gelseydin," dedi

ve ensesini kaşıyarak gözlerini etrafta bir tur döndürdü. Sonra yine bana çevirdi. "O zaman ben gideyim mi?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Git."

Dudağının sol tarafı hayal kırıklığıyla hafifçe kıvrıldı. "Ne kadar kolay *git* diyebiliyorsun..."

Hazer'in dudakları tek bir çizgi halini aldı ve eğilip koltuğa bıraktığını yeni gördüğüm kravatu elinin içine aldı. Doğrularak kravatu elinin etrafına sararken bana hiç bakmadan, "Hoşça kal," dedi ve ilk kez benimle göz teması kurmadan veda etti. "Sonra... Görüşürüz o zaman."

"Hazer?"

Beklemediğim kadar hızlı bir şekilde kafasını kaldırdı. "Evet?"

"Gözlerime bakmadan bana hoşça kal deme."

Ağzı aralık kaldı ve ruhumun çıkarttığı ateşi, eliyle kapatmayı istiyormuş gibi bana doğru bir adım attı. Çenesinin altında kaldım. Başımın üzerinde derin bir nefes alırken, "Neden?" dedi esrarengiz bir sesle. "Gözlerine bakmadan desem... Hoş kalamaz mısın?"

Gözlerimi kapattım, çünkü başım dönüyordu. Kendi vücuduma sınırlararak titrerken, sessizliğime rıza göstermeden, "Aç gözlerini," diye fısıldadı alçak sesle. Tekrarlamasına gerek kalmadan gözlerimi açtım. Gri gömleğini izleyerek yukarı çıktım. Gözlerimin en içine bakarken dudaklarını araladı ve acımasız derecede güzel bir sesle, "Hoşça kal," dedi, tıpkı söylediğim gibi.

O öyle değince... Hoş kaldım sanki.

"Sen de."

Gönderen: Sadece Hazer :)

Sahaftan çıkmış, eve gelmiş olman gerekmiyor muydu?

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Evet, normalde az önce kapıdan girmiş olmam gerekiyordu ama mesaiye kaldığım için geciktim.

Yanağımı kaşıyarak attığım mesaja baktım ve sebepsizce utanarak yüzümü kııştırdım. Hazer'in bana verdiği atkı çeneme sürtündü ve ikimizin karışmış kokusunu solumak hoşuma gitti.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Niye gelip seni alalım var?

Gülümseyip kaldırıma çıktım. Sahaf Hazer'in evine yakındı, yürüme mesafesiyle on beş dakika kadardı. O yolu gece karanlığında yürüyerek Han'ın evinin sokağına girdiğimde kalp atışlarımı kulaklarımda hissetmeye başladım. Kafamı kaldırıp rüzgârı yüzümde hissettim. İliklerime kadar üşüdüğümde, hücrelerime derinden işleyen yaşamı fark ettim. Kendi şeklini alarak yan yana gelen bulutların kasvetini, ayışığının yansımaları kırmıştı. Alçaklarda süzülen bir yıldıza elimi uzattım ve dokunup ışığını paylaştığımı düşünerek daha iyi hissettim.

Caddenin sonuna yürürken ellerimi cebimden çıkardım ve saçlarımı düzelttim. Atkının içinde kalan saçlarımı çıkarıp saçıma yaydım. Zayıf perçemleri alarak kulaklarımın arkasına ittim. Evet, düzgün görünüyor olmalıydım.

Bahçenin büyük, demir kapısı ben gireceğim için kilitlenmemişti. Açıp içeriye girerken, arabanın garajda olduğunu gördüm. Kerem yerde bir kediye seviyordu, kapının gıcirtısını duyarak bana döndü ve doğrulurken gülümsemeyi ihmal etmedi.

"Hoş geldiniz Safir Hanım, vallahi sokağa girdiğinizi etrafa dağılan ışıktan anladım."

"Bunları git de Leyla'ya söyle," dedim yumuşak bir sesle. "Bana böyle şeyler deme."

"Leyla'ya bunları söylemek için biraz vaktimiz olduğunu düşünüyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Haftaya söylerim ama."

İlahi Kerem. "Anahtar varsa kapıyı açabilir misin?"

Ceketinin cebinden anahtarı çıkarıp sokak kapısını açtığı anda içeriye girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Holün ışığı yanıyordu. Geleceğimi bildiğinden mi açık bırakmıştı? Dudaklarımın gülümsemeye meylettığını fark ederken atkıya uzandım ve çözerek iki yandan göğüslerimin aşağısına doğru bıraktım. Montumu çıkarmayacaktım.

Çünkü... gidecektim.

Bu gece burada kalmayacaktım.

Holü yürüdüm ve holün sonunda salona vardığımda, kafamı çevirip içeriye baktım. Hazer'i ilk an görmedim, çünkü salondaki abajur ışığı zayıftı. Fakat televizyon açıktı. Hazer tam da televizyonun karşısındaki

koltukta uzanmış, kaşlarını çatmış halde haber kuşağını izliyordu. Ceke-tini çıkarmıştı ama gömleğiyle kumaş pantolonu hâlâ üzerindeydi. Ba-şının altına koltuk yastıklarından birini almıştı ve elinde telefonu vardı.

Ayaklarımı sürüyerek içeriye doğru bir adım attığımda, Hazer'in önce kaşları çatıldı ve hemen sonrasında gözleri beni buldu. Karnıma onun ba-kışlarıyla eş zamanlı olarak bir ağrı saplandı ve hiç bilmediğim yerlerimde derin yırtıklar açıldı. Karşısında durup yalnızca bakışlarıyla bana türlü türlü eziyetler yapmasını izlerken, titreyen elimi kaldırarak ona, "Merha-ba," dedim. "Nasılsın?"

Yüzünde televizyondan ve abajurdan yansıyan zayıf gölgeler vardı. Başını yastıktan kaldırırken aramızdaki havanın titreştiğine neredeyse yemin edebilirdim. Gömleğinin birkaç düğmesi açıktı. "Merhaba," dedi benimki kadar alçak bir sesle. "Ben de... Sen mesaj atarsın diye bekliyor-dum."

Ah, mesajına yanıt vermemiştim. Yanaklarıma yayılan pembeliği his-sederken, ellerimi önümde kavuşturdum. "Geliyordum zaten, o yüzden gel al demedim."

Kafasını sallarken doğruldu. Ellerini kucığına koyarken, bakışları yüzümden aşağıya kaydı. Vücudumu göz ucuyla süzdüğünde, derimde bir kıvılcım süzüldü ve derimin ruhuma olan dikişlerini yakıp beni iki parçaya böldü âdeta.

"Montunu neden çıkarmadın?" diye sordu, gürültülü kalp atışlarım esnasında. "Hava çok soğuk, içerisi de sıcak. Ani hava değişimi üşütür, çıkar montu..."

"Ben gidiyorum."

Sesim kulaklarıma ulaştığı aynı zamanda Hazer'in de kulaklarına ulaştı ve üstüne basarak söylediğim kelimeler etrafta çınladı. Hazer yut-kundu ve çenesini dikleştirerek dudaklarını araladı. "İşin mi var? Varsa götürüyem ben?"

"Hayır," dedim ve beni zamanda eskiye, yaralarımı sardığım o günlere götüreren amber gözlerine çaresizce baktım. "Sabah bahsettiğim gibi evi tuttum ve bu geceyi orada geçireceğim."

Uzun bir sessizlik yaşandı. Başını önüne eğerken çenesini sıkıldığını gördüm. Dudakları tek bir çizgi halini almıştı. Evim olduğu için mutluy-dum ama içimde garip, adı olmayan bir huzursuzluk yüzüyordu. Ben de

tıpkı onun gibi sessizliğimi koruyarak parmaklarımla oynarken, “Gitme,” dedi. Her nedense bunu söylemesini beklediğim için şaşırmamıştım.

“Gitme... Bunu sana burs veren o adam olarak söylemiyorum Safir. Gitme.”

O zaman kim olarak söylüyordu?

Başımı önüme eğerek, “Gitmeliyim,” dedim kısıkça. “Bu böyle devam edemez. No.”

“Sana no!” Homurdandı. “No diyor ya! Yes diyorum ben de, kal hadi.”

Kaşlarımlı kaldırıarak suratına baktığımda, gözlerinin sıcaklığı altında gümüştten olsam yine eriyeceğimi anladım ve hemen eğdim gözlerimi önüme. “Hayır.”

“Hem sen nasıl bir günde o evi toparladın ki?” Sesi daha asabiydi ama ifadesizliğine zeval getirmemişti. “En az bir hafta lazım o evin yaşanılabilir olması için.”

“Zamanla toparlarım. Yaşarken güzelleştiririm orayı...” Tanrım, güzelleştirebilir miydim? “... beni bırakır mısın?”

Aramızdaki havanın ağırlığı göğsümü eziyordu. Nefesimi tutup ondan cevap beklediğim birkaç dakikadan sonra, “Giderken mum alalım,” dedi ve yavaşça koltuktan doğruldu. “Elektrik yok ya, mumları yakarsın, olur mu?”

“Olur.”

Başımı kaldırdığımda onu daha yakınımda, gözlerimin içine bakarken buldum. Tekrarlayan cümlelerimize tebessüm ettim. Han elini ensesine atmış kaşıırken, dudağının kenarını hafifçe kıvırdı ama bu bir gülümsemenin kırıntıları bile değildi. Bana doğru bir adım daha atarken, “Yanakların böyle kızarıkken,” dedi ve altdudağını ısırarak sustu. Devam etmesini bekledim ama etmedi. Kirpiklerimi kırıştırdım. “Evet?”

Gözleri ateşten olanı bile eritirdi.

“Avuçlarımı,” dedi yukarıdan beni izlerken. “Avuçlarımı götürmek istiyorum yanaklarına.”

O kadar kızardım ve afalladım ki, ona şaşkın şaşkın baktığımda Hazer bir kabahat işlemiş gibi başını önüne eğerek “Affedersin,” diyerek kısıkça mırıldandı. Ağzımı açamadım, bir şey diyemedim ama yanaklarım o kadar sızlamıştı ki, avuçlarını alıp yanaklarıma bastırmaktan korktum.

Geriye doğru bir adım attığım anda, kulaklarımdaki uğultu azalmış ve izlediği kanaldaki haberin sesini duymuştum. Haberde küçük bir kızdan bahsediliyordu. Gözlerimi refleksle televizyon ekranına çevirdiğimde, spikerin donuk sesini daha net duyar oldum. Ekranda adı geçen kız çocuğunun yanında kadraja bakan bir adamın fotoğrafı vardı. Spiker kızın adam tarafından tacize uğradığını anlatıyordu. Bir an bacaklarımdan beni tutmadığını hissederek geriye doğru sendelediğimde, gözlerimin önünde siyah benekler oluştu ve yüzüm işkence içinde kıristı. Kusmuğumun tadını neredeyse alacaktım, midem bulanıyordu. O adam küçük kıza...

Öğürdüm ve midemdeki baskının soluk boruma dayandığını hissettiğimde kararan gözlerle merdivenlere koşmaya başladım. Hazer'in kalakaldığını fark ettim ama umursayamadım. Merdivenleri tırmanarak üst kata çıktım ve saniyeler içinde kendimi banyoya atıp klozetin önüne eğildim.

Midemdeki her şeyi çıkarmaya başladım.

Acılarım, yaşanmışlıklarım beni o kadar zamansızca yakalamıştı ki, saniyeler içinde kendimi diktiğim yerlerden parçalanmış halde bulmuştum. Kulaklarımda spikerin sesiyle beraber o alçağın *sus* diyen aldatıcı sesi vardı. *Bağırma, sus! Küçüğüm, küçüğüm... Küçük Safır.* Ellerimi soğuk fayanslara yaslayarak kafamı biraz daha eğdim ve düşündükçe midemde oluşan zehri kustum. Duyuyordum, kendi içimdeki çığlığı duyuyordum. Kulaklarıma eziyet ediyordu bu çığlık. Bir el şimdi ağzımın üzerinde, çığlık atmamam için beni tutuyordu. *Çığlık atmaya başlarsan susamayız,* diyordu Mila. *Sus. Konuşamayız.* Tanrım, daha ne kadar sürecek? Öğürdüm, hıçkırdım ve ne kadar dikersem dikeyim bazı yaraların asla kapanmayacağını anladım.

Kötülük şeytanın ibadeti idi, onu neden insanlar yapıyordu?

Orada durdu, tam karşımda. Elini uzattı, ben gülümsüyordum. Cinayetimi gülümseyerek izledim. Ruhumu kanlı, günahkâr ellerle öldürdü. O bir katildi ama cinayetini sessiz sedasız işlemişti. İyi de bir canavardı, cebinden benim için şekerler çıkarırdı ve o şekerler benim *sus* payımdı.

Sus.

Artık susamıyorum.

Kusmuğum gözyaşlarımla karışmıştı. Kollarımı kendime sardım ve sarsılan omuzlarımı sakinleştirmeye çalıştım. Bir anda gözümün önünde

canlananlar maalesef ki beni bitirmişti. Saçlarımı geriye çektim ve yataklarımı silerken bir şeyleri yeni idrak ediyormuş gibi kafamı çevirip etrafıma baktım. Banyodaydım.

Dahast... Han beni izliyordu.

Göz göze gelmek ruhumu sıkıştırdı o yerde serbest bıraktı. Ruhum bedenimin içinde alçalırken, titreyen çenemi saklamak için yüzümü kucığıma gömdüm. Banyonun kapısında duruyordu. Yüzünde o kadar fazla duygu karışımı vardı ki neler hissettiğini anlayamıyordum. Şaşırmıştı besbelli. Dudakları aralık kalmıştı ve gözlerinde dehşet sirayet ediyordu.

“Sen...” Hazer bana doğru bir adım daha attığında, ellerimi yere yaslamış kalkmaya çalışıyordum. “Sen bir anda koşunca kalakaldım, hemen gelemedim arkandan. Hemen gelmeliydim aslında... Öğürüyordun, duydum. Ne oldu sana öyle?”

Hızla klozetin önüne yürüyerek sifonu çektim ve kenarda duran paspası alarak dizlerimin üzerinde, yeri silmeye başladım. Cevap veremedim, yalan söylemek istemiyordum. “Safir,” dedi, garip bir sesle. “Bırak şunu!”

“Bağışla lütfen, etrafı pislettim.”

Paspası alıp lavaboda yıkarken başımı hiç kaldırmadım. Ağzımı çalkalamam gerekiyordu. Paspası kenara bıraktıktan sonra ellerimi sabunla birkaç kez yıkadım. Hazer bu süre boyunca sessizdi.

Ağzımı çalkalayıp doğruldum. Askıdaki yumuşak havluyla elimi yüzümü sildim. Havluyu kenara bıraktım. Yürüyebileceğime emin olana dek bekledikten bir süre sonra banyodan çıktım. Ona hiç bakmadan kapıdan çıkıp gittiğimde, “Niye kaçırıyorsun?” diye sordu arkamdan, fısıltıyla. Gölgesini önümde görebiliyordum. “Ben sana bir şey yapmam. Gerçekten Safir...”

Karanlık koridorda çok durmadan kaldığım odaya girdim. Yavaşça eşyalarımı toplamaya başladım. Gazel’in bana verdiği elbiseleri torbaların içine koydum ve birkaç kıyafetimi de alarak çantada kalan boş yerlere yerleştirdim. Çantamı koltuğun üzerinden alırken içini kontrol ettim ama eksik bir şey göremedim.

Atkım hâlâ kayıptı.

Çantamı sırtıma taktım, poşetleri de elime alıp koridora çıktım. Kafamı çevirip Hazer Han’a bakamıyordum ama hâlâ onun bıraktığım yerde

durduğunu hissediyordum. Onu birkaç dakika içinde düşürdüğüm dehşete bir sebep arıyor olmalıydı.

Poşetleri kucağıma bastırıp merdivenleri inerken gözlerimi kapattım. Dudaklarımın arasında hâlâ açık olan televizyonun seslerini bastıran bir şarkı mırıldanmaya başladım. Hızla salonu yürüdüm. Ne televizyon ekranını görmek ne de haberin sesini duymak istiyordum. Kapıyı açtığı gibi dışarı çıktım. Burnumu çekerek bir elimle yanağımlı silerken, Kerem'in kafasını bana doğru çevirdiğini gördüm, gülümsemesi kısa sürede yerini derin bir şaşkınlığa bıraktı.

"Safır Hanım... Gidiyor musunuz? Ağlamış da görünüyorsunuz, iyi misiniz?"

İyi değilim ve bunun şu anla bir ilgisi yok. İyi değilim, bu yıllardır böyle.

"Anahtar sendeyse araba kapılarını açar mısın, bunları bırakayım."

"Tabii," derken sesi üzgün çıkmıştı.

Arabayı garajdan çıkarıp kapının önüne getirdikten sonra inerek arka kapıları açtı. Bahçenin kapısından çıktım. Eşyalarımı arka koltuğa bırakırken. Kerem'in omzumun üzerinden geriye baktığını gördüm. Sanırım Hazer de çıkmıştı. Kapıyı kapatarak vücudumun bir kısmıyla arabaya yaslandım ve montumun içinde kalan bluzumun kollarını çıkararak uçlarıyla gözyaşlarımı silmeye çalıştım. Birkaç şey konuşulduktan sonra Hazer'in buraya doğru yürüdüğünü göz ucuyla gördüm. Bahçe kapısından çıkıp önüme varana kadar yürüdükten sonra tam karşımda durup başını hafifçe bana doğru eğdi. "Burnunun ucu kıpkırmızı olmuş."

"İnsanlar ağlayınca yüzlerinin büyük kısmı kızarır Hazer."

Saçlarım yoğun rüzgârla beraber etrafa dağılırken kafamı kaldırıp ona baktım. Onu ilgiyle dağılan saçlarımı izlerken buldum. Çehresinde az önce yaşananlardan tek bir emare yoktu ama gözlerinin arkasında ele avuca sığmayacak bir kuşku vardı.

"Ee, artık kızardığında sana ne yapmayı istediğimi biliyorsun," dedi. Başını sol tarafa eğerek gözlerini kaçırdı. Başımı önüme eğdim. "Deme öyle şeyler, lütfen."

"Üşüdün, arabaya geç."

Arka koltukta oturmam için yer vardı ancak her nedense ön koltuğun kapısını açıp koltuğa yerleştim. Kapıyı yavaşça örterek koltukta bacaklarımı birbirine yasladım ve ellerimle oynamaya başladım. Hazer vakit

kaybetmeden kaputun etrafından dolanıp kapıyı açtı ve şoför koltuğuna yerleşip tek kelime etmeden arabayı sakince çalıştırdı.

Sokaklar henüz ışıltılıydı ama birkaç saat içinde her kötülüğü maskeleyecek bir karanlığa kavuşacaktı. Belki de korktuğumu bildiğinden arabanın tavan lambasını yakmıştı ama buna rağmen içerisi yeterince aydınlık değildi. Kenarından kıyısından geçtiğimiz sokakların gürültüsü ve ışıltısı da arabanın içini doldururken, onu açıkça izlediğimi fark ederek önüme döndüm.

Ev Hazer'in evine oldukça yakın olduğu için yolculuk tez zamanda bitmişti. Sadece yol esnasında bir marketin önünde durmuştuk ve her ne kadar kendim alabileceğimi söylesem de Hazer bildiğini okuyarak benim için birkaç mum almıştı. Kucağımda mumların olduğu torbayla beraber geçen birkaç dakikanın ardından araba sokağın sonunda yavaşladı ve ağırca durdu. Sık sık akan burnumu yavaşça çekerek saçlarımı kulağımın arkasına ittim ve dönüp çekingen bir şekilde Han'a baktım. Ellerini direksiyondan çekerek kucağına koymuş, yoğun kirpiklerinin altından eve bakıyordu. Ona baktığımı fark ederek buna devam etti ve birkaç saniye sonra bana dönerek normal hızındaki kalbimin atışlarını hızlandırdı.

"Ben de seninle ineyim," dedi kısık bir sesle. "Eve girdiğini göreyim."

"Seni yeterince meşgul ettim aslında, daha fazlasına gerek yok. Bence durma, eve git."

Yüzünü önüne eğdi ama kaşlarını çatıldığını görebilmiştım. Parmaklarına baktım, telaşlı şekilde onlarla oynuyordu ve tırnağının yanında biten etleri çekiştiriyordu. "Anlıyorum," dedi bir zaman sonra. "Sen... Uzaklaşmak istiyorsun işte benden."

O böyle dediğinde kelimeleriyle bölündüm sanki. Yüzümü cesaretsizce önüme düşürdüm ve hiçbir şey demeden kapıyı açtım. Ayaklarımı yere basarak doğrulduğumda ona bakamadan kapıyı yavaşça kapattım ve arka koltukta bulunan eşyalarımı almak için hareketlendim. Fakat aynı zamanda Hazer de şoför koltuğundan inmiş, arka koltuğun kapısını açmış ve sessizliğe sadık kalarak çantaları almıştı.. Ben de bana kalan tek çantayı kucağıma alarak kapıyı örttüm ve karşıya geçerek evin bahçesinden içeriye girdim. Anahtarı kilide yerleştirip birkaç kez çevirdim. Tok bir tık sesinin ardından giriş kapısı aralandığında anlık sevinçle gülümsedim.

Benim evim.

Hazer eğildi ve elimdeki torbaları açtığım kapının içine bırakarak doğruldu. Ardından yüzlerimizi birbirine döndürdük. Benim yüzüm onun çenesinin aşağısında kalıyordu ve beni görebilmek için başını önüne eğmişti. Kaşe kabanının üzerinde yün bir atkı vardı ve çenesi atkının içinde kalmıştı. Kış bereketli geçerse yazın sıcaklığı yakıcı olur derlerdi. Benim hayatımın kışı bereketli, felaketli geçmişti ve sanki yazı onun gözlerinde, yakıcı halde görüyordum. “*Gracias,*” dedim, bunu bir borç bilerek. “Getirdiğin için çok minnettarım. Ben gireyim, sen de eve girdiğimi görünce git artık olur mu?”

Hazer cümlelerimin ardından yüzüme bakmaya devam etti. “Bir şey diyeceğim.”

Kendi içinde çelişkileri varmış gibi karmaşık bir ifade vardı yüzünde. “Sen... boynundaki atkıyı bana versen, ben de sana bunu versem olur mu? Olsun bence.”

Dudaklarım aralıklı kaldı ve yanıtsız kalışımla eli ensesine gitti. Bakışlarını kaçırıyordu ki, nefesimi verdim ve bunu neden istediğini sormadan boynundaki atkının ucundan tuttum. Parmaklarım yün atkının ilmeklerinden geçerken, Hazer’in bakışları elimin üzerinde dondu ve bozulmuş, zamanda ileriye gidemeyen bir saat gibi kalakaldı. Evet, atkılarını değiştirebilirlerdik. Hazer, bekleyişin ardından benim gibi uzandı ve boynumdaki atkının ucundan yakalayıp atkıyı kendine doğru çekmeye başladı. İkimiz de sessizce birbirimizin boynundaki atkıyı alırken dudaklarımız bastırılmayan bir tebessümle kıvrıldı. Bizi gören biri neden gülümsediğimizi sorsa eminim ikimiz de cevap veremezdik. Atkılarını boyunlarımızdan tamamen çektikten sonra birbirimizden bir adım kadar uzaklaştık. Elimde sıcak, yünlü atkıyla beraber eşikten içeriye girdim. Az önce boynumda duran atkı şimdi onun elinde uçuşurken, kapıyı gözlerinin içine bakarak kapatmaya başladım. “*Buenas noches Hazer.*”

Han yutkunarak kafasını salladı. “Sana da buen nac...” Duraksadığında yanakları hafifçe kızardı. “Sana da ondan işte.”

Kelimeleri söyleyememesine tebessüm ederek yanağımı kapıya yasladım ve “İyi geceler,” dedim. Gördüğüm son şey, yün atkıyı avucunun içinde sımsıkı sarıştı olurken kapıyı kapattım. “İyi geceler Süper Kahraman.”

* (İsp.) “İyi geceler Hazer.”

“Yaa,” dediğini duydum kapının arkasından. “Süper Kahraman mı?”

Birbirimizi artık göremez olduğumuzda, sesinin ahenkli yankısı bir süre içimde çınladı ve hüzün bir mevsim gibi ruhuma dökülürken, boğazım su diye yakardı. Tanrım, sen daha doğrusunu bilirsin ama ben bu gecenin dün geceden daha karanlık ve yalnız olduğunu hisseden kalbime şimdi nasıl aksini söyleyeyim? Çünkü öyle, her nedense bu gece dün geceden daha karanlık ve yalnız bir gece.

“GELMEK...”

*Şeytan Tanrı'ya verdiği savaşı kazansın diye
kaybeden bizler oluyoruz...*

Sabah ışıklarını görür görmez uyanmışım. Aralık ayının soğuğu, artık sahip olduğum bu evin içinde fazlasıyla hissediliyordu. Gece boyunca üşümüş, kendimi kat kat sararak yere açtığım eşyalarımın üzerine yatmışım. Tam iki tane kazak giyinmişim. Dün Gazel'le evi temizledikten sonra marketten ücretsiz aldığımız kartonları yere sermiş, gece onların üzerinde yatmışım. Yastığım, yorganım, temiz çarşaf larım yoktu ve açığı çası vücudum epey ağrı mıştı ama ne yapabilirdim ki? Gücüm şimdilik bu kadarına yetiyordu.

Eşyalarımı çantaya koyduktan sonra uzanıp telefonu aldım, ekrana baktım. Ah, yalnızca Gazel iyi olup olmadığını soran bir mesaj atmıştı. Mesajı kalbimi sıcacık yaptığında ona cevap yazdım. Bir an sanki parmaklarım benden bağımsız şekilde hareketlendi ve yeni bir mesaj yazmak için başka bir ekrana girdi.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Günaydın.

Mesajı gönderir göndermez telefonu bir anda çantamın üzerine attım ve elimi açılan ağzıma götürdüm. Yaptığıma şaşır mışım. Neden böyle bir şey yapmış, ona günaydın mesajı atmışım? Çok aptaldım, dün mesafe açmamız gerektiğini düşünmüştüm ama bu sabah ona mesaj atmışım.

Tek dizimin üzerinde eğilerek titreyen parmaklarla telefona uzandım. Sanki bedenim, kırık kalple yaşarken alnım düşüncelerimin çatışmasıyla beraber kırıştı.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Kapıyı aç.

Yoksa... Telefonu kenara bırakarak dizimin üzerinden doğruldum ve salonun çıkışına yöneldim. Salon çıkışından sonra dümdüz bir hol vardı.

Holü yürürken ellerim telaşla saçlarımı düzeltmeye gitti. Ah, kapıyı böyle açamazdım. Salona döndüm ve telefon kamerasından kendime bakarak saçlarımı düzelttim. Tamam, şimdi muntazam görünüyordum. Telefonu bırakıp acele içinde tekrar salonu terk ettim. Vakit kaybetmeden ahşap kapıyı açtım.

Gözleri, tüm düşüncelerini süpürerek zihnime yerleşti ve bana sol göğsümün altında benim de bir kalp taşıdığımı hatırlattı. Soluğumu tuttum. Gözlerine bakarken, Hazer de beni görmenin duraksamasını yaşadı. Sadece susarak birbirimizi izlediğimiz bir dakikanın ardından dudakları nihayet yavaşça aralandı. “Bana her sabah mesaj atsana.”

Kapının kulpunu daha sert tutarken, “Her sabah mesaj atamam,” diyerek kızaran yanağımı kaşıdım. “Ütanırım.”

“Hımm,” dedi ve eşiğe, bana doğru bir adım daha attı. “O zaman bir sabah sen atarsın bir sabah ben, olur mu?”

Onun bu konuşması beni hafifçe gülümsetti ama yüzüm aşağıda olduğu için bunu göremediğine emindim. “Bilmem ki,” dedim, gözlerimi kırışık gömleğine çevirdim. “Neden sabahları birbirimize mesaj atıyoruz?”

“Artsak güzel olur çünkü. Atmayalım mı? Atalım atalım.”

Birbirimize her sabah mesaj atmak ne anlama gelirdi? Ne anlama geldiğini hesap edemeden altdudağımı ısırdım.

“Aa şey... Benim her zaman kontörüm olmaz, o yüzden devamlı mesaj atamam.”

Sesim buruk çıkmış olmalı ki, “Üzülme,” dedi hemencecik, başı başımın üzerinde kalıyordu, nefesi saçlarıma süzölmüştü. “Senin atmadığın sabahlarda da ben atarım.”

Kafamı heyecan içinde sallarken, “Olur,” dedim ve kısık sesle devam ettim. “Ama beni utandıracak mesajlar atma, cevap vermem yoksa!”

“Hımm.” Hafif bir gülme sesi geldi ama o kadar anlıktı ki, anlamayarak kaşlarımı çatmıştım. “Ama sen cevap vermezsen ben arabama atlar, buraya gelir, cevabını gözlerinin içine bakarak alırım.”

Gözlerimin içine bakmaktan bahsetmesi bile yetmişti. “Lütfen bana böyle şeyler söyleme... Bir anda nefes alamamaya başlıyorum.”

“Ah, Mila.” Sesi ismimi ilk kez bu kadar içten söylemişti. “Şimdi sakın o gözlerini kaldırıp bana bakma, yoksa ben de tıpkı öyle nefes alamamaya başlayacağım.”

İnsan içine kıymık gibi batacağını bildiği gözlerle bakar mıydı ki? Onu da nefessiz bırakmazdım hem. O esnada gözlerim Hazer'in vücudunda dolaşıyordu. Bugün diğer günlerden daha düzensiz görünüyordu. Onu hiç kırıksık kıyafetlerle görmezdim. Hem... Gözlerimi kısıp daha dikkatli baktım. Üzerindeki, dün giydiği takım değil miydi?

Bunu sormak için ağzımı araladığımda birkaç adım sesi duydum ve arkaya baktım. Kerem'in yanında bir adamla buraya doğru yürüdüğünü görerek kaşlarımı keskince çattım. "Bu adam kim? Kerem onu neden buraya getiriyor?"

Gerileyerek kendimi saklamaya çalıştığımda, Hazer omzunun üzerinden dönüp Kerem ile adama baktı.

"O mu? Kerem'den getirmesini ben istedim. Çilingir, kapının kilidini değiştirsin." Ben daha şaşkınlık belirtisi göstermeden, Hazer devam etti. "Bu evin anahtarı emlakçıda var, belki burada önce oturan kiracıda bile duruyordur hâlâ. Değiştirelim biz, güvene alalım kendimizi. Değişmenin sakıncası olmaz ne de olsa."

Evet, dediği gibi anahtar muhakkak emlakçıda vardı ve eğer eski kiracıda da varsa kendimi hiç güvende hissetmezdim. Bunu düşünememiştım ama Hazer "bizim" adımıza düşünmüştü.

"Günaydın Safir Hanım." Kerem'in enerji dolu sesini duyduğumda kafamı onlara doğru kaldırdım. "Bugün de ıltımanızdan bizi kör edecek gibi görünüyorsunuz."

Beni hafifçe gülümsettiğinde, "Günaydın," diyerek ona karşılık verdim ve ekledim. "Çok komiksin."

"Kadınlar komik erkeklere bayılır," diye karşılık verdi bana, Hazer'in bir adım kadar gerisindeydi. "Siz de mi komik erkekleri seversiniz Safir Hanım?"

Ben daha bunu düşünmeden, "Hayır," dedi Hazer ve ikimiz de dönüp ona baktık. Kerem'e huysuzca bakıyordu. "Komik erkek falan sevdiği yok. Nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri." Asabiyetle bana döndü. "Sevmiyorsun değil mi? Söylesene şuna!"

Bir dakika kadar sustuk.

Sonra Kerem yan yan güldü. "Kendisi komik olmadığı için... Anlıyorum tabii."

Hazer ona öldürücü bakışlar atana kadar Kerem sırtı ve Hazer'in bakışlarıyla karşı karşıya geldiğinde arkasını dönerek çilingirin yanına

ilerledi. Hazer bir süre daha onun arkasından baktıktan sonra bana döndü. Bakışlarımız, soğuk bir kış gününde üşüyen ellerin eldivenle buluşması gibi sıcak bir hisle kavuştu.

Hazer, "Bakma sen Kerem'e," dedi daha alçak bir sesle. "Bazen ne dediğini bilmiyor."

"Kerem'e bozulmuyorum, bence çok nazik, anlayışlı birisi. Oldukça da komik."

"Ben de anlayışlıyım," diye homurdandığında duraksayarak, "Peki," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Bakışlarını benden çekti. "Ama komik değildir."

"Ama bu aralar bir tek senin yanında gülümsüyorum."

Bakışları o kadar hızlı bir şekilde gözlerime tırmandı ki, sanki biri kalbime bir taş atmış ve onu parçalara ayırmıştı. "Yaa..."

Yemin ederim ben gülümsemezdim, hatta kahkahamın tınısını bile unutmuştum ama onun yanında dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyordum.

Salondan içeri girdim ve onun da az sonra gireceğini düşünerek etrafla düzelttim. Kartonu katladım ve çantamı da kartonun üzerine koyarak çaresiz bir avuntuyla bekledim. İçeriye gelirse oturamazdı, oturması için bir koltuğum yoktu. Bunun üzüntüsünü yaşarken eğildim ve kartonu tekrar yere serdim. Oturmak isterse buraya oturabilirdi. Önceki gün aldığımız sularla yüzümü yıkamak için mutfığa gittim. Koridora çıktığımda, Hazer'in çilingir adamla konuştuğunu duydum. Hemen kayboldum ve mutfığa girerek tezgâhta duran şeyi lavaboya doğru çekerek akıttım ve tek elimle yüzümü yıkadım.

Mutfığa baktım. Küçük ve evin kalanı gibi bakımsızdı. Yanaklarını sıkıntıyla şişirdim ama bunların beni üzmesine izin vermeyecektim. Omuzlarımı dikleştirerek salona yürüdüm. Çantamın yanına ilerleyip ön gözündeki peçeteyi çıkararak elimi yüzümü kurulamaya başladım. Hazer salondan içeriye ağırca girerken "Geleyim mi?" dedi.

Kendisine karşı bu kadar mı soğuk davranıyordum da içeriye girerken bile tereddüt ediyordu. "Gel, *por favor*."

Burnumu gıcıklayan kaşıntıyı hissederek peçeteyi burnuma götürdüm ve birkaç kez hapşırdım.

"İyi yaşa."

“Hep beraber.”

“Tabii,” dedi Hazer, derin bir sesle. “Hep beraber.”

Altdudağı mı ısırdım ve burnumu silerek kartonun kenarına oturdum. Sanırım çilingir işini bitirene kadar Hazer burada kalacaktı, kalabilirdi kalmasına ama ayakta durması mahcubiyetimi artırıyordu. Kartonun üstünde kenara kayarak yanımı gösterdim. “Oturmak ister misin?”

Hareketlendiğinde oturacağını anlayarak biraz rahatladım. Gözlerim üst üste hapsirdiğim için sulanmıştı. Hazer duraksadı ve ceketini çıkarttı, sanırım ceketinin üzerine oturacaktı. Ben de altına bir şey koysam iyi olurdu, zemin çok soğuktu. Eğilerek yanıma, aramızda belli bir mesafe koyarak oturduğunda ceketini bana uzattı. “Hadi, bunun üstüne otur da daha fazla üşütme.”

Ama Tanrı aşkına, o pahalı ceketinin üzerine nasıl oturabilirdim? “Ben montuma otururum.”

Hazer kafasını çevirip kenarda duran montuma baktı. “Tamam. Onun içi yünlüymüş, daha sıcak olur.”

Montu çektim ve içine oturarak kollarımı kendime sardım.

“Üstün çok kırıxık görünüyor,” deyiverdim ona.

Hazer duraksayarak bakışlarını kaçırdı. “Nasıl olmuş anlamadım, kırışmış.”

“Nasıl olmuş anlamadın, kırışmış.”

Gözlerini yeniden bana çevirdi ve cümlesini bilerek tekrar ettiğim için uyarıcı gibi baktı. Omzumu silktim. “Şaşıl.”

“Ne?” Esas bir şaşkınlık yaşadım. “Ben mi?”

Hazer’in ağzı aralık kaldı ve yüz ifadesi bocaladı. “Sen... Ama hakaret olsun diye söylemedim! Az önce sevimlilik yaptın ya, onun için dedim.”

“Sevimlilik mi yaptım?”

“Bu kelimeyi hiç kullanmam normalde.”

Mesela ben Leo’yu, bazen Gazel’i sevimli buluyordum. Ya da sokakta gördüğüm kedileri, köpekleri... Hazer’i nasıl mı buluyordum? Benim, onu tercüme edecek kelimelerim yoktu sanki. Birkaç dakika sessizlik yaşandı. *Kalbim, söylesene bu kadar hızlı atmak için sessizliği mi bekliyordun? Gürültü yapma artık, sus, duyacak.*

“O ses ne?”

Telaşla cevap verdim. “Kalbim değil!”

Hazer omzunun üzerinden bana doğru döndüğünde, ben de kalp atışlarımı duymuş olmasının endişesini yaşayarak ona doğru döndüm. Tek kaşını kaldırmış, sorar bakışlarla bana bakıyordu. “Dışarıdan ses geldi sanırım, onu anlamaya çalışıyordum.”

“Yaa,” dedim ve yanlış anlamanın utancıyla beraber suratımı önüme çevirdim. *Al sana bir pervasızlık daha!*

“Kapı kilidini değiştiriyor, onun sesi sanırım.”

“Sı, öyle olmalı.”

Si mi?

Türk aksanıyla bunu söylemesi ağzında çok... Bilmiyorum işte, güzel durmuştu. Kısa bir sessizlik oldu ve bu sessizlik gürültülü hapsirliklerimle dağıldığında, “Şifayı kapmış görünüyorsun,” dedi Hazer memnuniyetsizce. “İnatçı.”

“Despot.”

“İnatçı.”

“Despot.”

İkimiz de aynı anda birbirimize doğru döndüğümüzde, “Harika anlaşıyorsunuz,” diyen bir ses duyduk. Dönüp kapıdan giren Kerem’e baktık aynı anda. “Umarım ben de Leyla ile böyle anlaşırim.”

Ah, kendini Leyla’ya fena kaptırmış görünüyordu. “Eminim sana çok gülecektir,” dedim Kerem’e. “Onu ziyarete gidebilirsin.”

“Evet.” Kerem düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Ona gül alayım mı? Sever mi sizce?”

“Ona bir saksının içinde gül al. Bakmasını sevecektir, dalından koparılmış gül yalnızca kurur, ölür. Saksının içinde büyümeye devam eden bir gül al ki, gözünün önüne bırakıp her gün büyüttüğü çiçek ona seni hatırlatsın.”

Kerem’in gözleri öyle parladı ki, bir anda çok konuştuğumu fark ederek başımı önüme eğdim. “Safir Hanım, bu harika bir fikir. Hay ağzını...”

“Kes artık.” Hazer yanımda alçak tonda homurdandı. “Ağzından çıkan kulağın duysun.”

“Ya ben şey... Deyim olaraktan diyecektim vallahi!”

“Tamam, git de arabayı çalıştır.”

“Derhal.”

Kerem'in ayak sesleri uzaklaştığında, artık dış kapıdan ses gelmediğini fark ettim. Çilingirinin işi bitmiş olmalıydı, ücreti ödemeliydim. Kenarda duran çantama uzandım ve açıp içerisinden cüzdanımı çıkardım.

"Hazer, sence ücret ne kadar olur?"

"Ne ücreti?" Hazer kafasını çevirdi. Elimdeki cüzdana ve tereddütlü çehreme baktı. "Kerem halletmiştir onu, sen paranı kendin için harca olur mu?"

"Ama..." Omuzlarım düştü ve rahatsızlık hissi derime batan bir diken gibi beni rahatsız etmeye başladı. "Despotsun işte! İşleri hep bir şekilde istediğin gibi hallediyorsun."

"Hımm."

"Hımm diyor bir de..."

Cüzdanı çantamın içine koydum ve tekrar yerime oturup kollarımı kendime sardım. Ücretini ödeyebilirdim, ona veya Kerem'e borçlu kalmak istemiyordum. Telefonuma uzanıp ekrandan saate bakarken, "Biriyle mi buluşacaksın?" diye sordu Hazer, düz bir sesle. Bunu neden sorduğunu anlamayarak dönüp ona baktığımda, göz ucuyla telefon ekranına baktığını gördüm. "Saate baktın da onun için sordum."

"Suyu açtırmaya gideceğim, nasıl yapılır bilmiyorum ama sekizden sonra açılır sanırım."

Hazer gözlerini telefonumun ekranından çekti. "Açılmış olmalı, giderken seni bırakalım."

Kafamı sallayarak onu onayladığımda bakışları içimde gürültüyle yankılandı ve ağzını açıp bir şey diyecek oldu ki telefonu çaldı. "Çalacak zamanı buldu..."

Söylenerek oturduğu yerden doğrulduğunda, odadan çıkmasını kısık gözlerle izledim. O gözden kaybolduğunda, yokluğundan yararlanarak ellerimi kaldırdım. Sıcaklayan yüzümü serinletmeye çalıştım. Mumun etrafındaki pervane gibi beni yakan bu ışığın cazibesinden kaçamıyordum.

Sıkça yutkunarak kendimi ferahlatmaya devam ederken, Kerem'in içeriye girdiğini görerek kendime çekidüzen verdim. Hazer'in olmadığını gördüğünde kaşlarını sorarcasına çatı ve muzip bir sesle sordu. "Patronumu nereye sakladınız Safir Hanım?"

İlahi Kerem. "Mutfakta, telefonla konuşuyor."

“Ha...” Omzunun üzerinden koridora baktı ve Hazer’in yükselen sesini dinleyerek bana döndü. “Bugün ekstra gergin, can güvenliğim için yanında espri yapmasam iyi olur.”

Bana çok gergin gözükmemişti. “Affedersin... Neden gergin?”

“Maç var bugün.” Kerem sesini alçaltmış, ürpererek söylemişti bunu. “Hazer Bey Beşiktaş’ın maç günlerinde o kadar gergin olur ki patlayacak yer arar. Akşam da maça gidecek, Beşiktaş’ın maçını ne olursa olsun kaçırmaz.”

“O...” Doğru kelime aradım. “Fanatik mi?”

“Yok yok, fanatiktikten de beter bir şey bu.” Hazer’in duymaması için kısık sesle konuşmaya devam ediyordu. “Dört yıldır Hazer Bey’le çalışıyorum ve daha bir maçı kaçırdığımı bile görmedim. Hepsini izler, ben de tabii mecburen onunla gidiyorum. Maç sırasında tam bir Ankaralı oluyor, görseniz inanamazsınız. Hele Beşiktaş’ın kaybettiği günler... Genelde ben bile ortadan kaybolurum, çünkü o öfkeli hali çekilecek gibi olmaz. Şimdi aklıma o bakışları geldi de...” Kerem ürpermiş gibi başını iki yana salladı. “Fenerbahçeli olup sırf o bakışlara katlanmamak adına Beşiktaş’ın kazanması için dua etmek nedir bilir misiniz siz?”

Hazer hakkında bir şeyler öğrenmekte daha sabırsız hissettim. “Sen Fenerbahçeli misin?”

“Evet,” dedi işaret parmağını dudağının üstüne bastırdı. “Tabii, Hazer Bey’in bundan haberi yok. Behram da Fenerbahçeli, maçları Hazer Bey’den gizli izleriz beraber.”

Elimi ağzıma götürdüm, gülmek üzereydim. “Behram’ın Fenerbahçeli olduğundan haberi var yani?”

“Var,” diyerek içini dökmeye devam etti. “Bu maç muhabbeti yüzünden kavga etmişlikleri de var. Behram Hazer Bey’in çok fanatik olduğunu söylüyor, Hazer Bey de ona ‘Pis Fenerli’ diyor. Tabii o an ben de alınıyorum ama bunun bir önemi yok.”

“Çok ayıp, takım yüzünden kavga etmemeliler.”

“Bunu bir de Hazer Bey’e anlatın.”

Onların Hazer’den gizlice maç izlediğini düşünmek her nedense bana komik gelmişti. Neyse ki Kerem başka bir şey söylemedi. Az sonra Hazer telefon konuşmasını bitirerek içeriye geldiğinde bakışlarımızı ona çevirdik. Demek bu akşam maçı vardı.

Onu formanın içinde düşündüm de...

Hazer yüzümdeki manalı bakışları anlamaya çalışarak kaşlarını çatarken, "Araba hazır," diyerek sessizliği bozdu Kerem, eski neşesiyle. "Çıkalım mı Hazer Bey?"

"Sen çık, biz geliriz."

Kerem gülerek uzaklaşmaya başladı. "Çıkayım."

Kerem gözden kaybolduğunda bir hapşırık burnumu gıdıkladı. Peçeteyi burnuma götürürken güültüyle hapşırdım. Ah, gözlerim de sulanıyordu. Grip mi oluyordum? Eğer olursam işler çok aksardı ama ev o kadar soğuktu ki, gece uyurken kemiklerim âdeta sızlamıştı. Üzerimde dünkü kıyafetlerim vardı ve temiz görünüyorlardı, değişmemin bir lüzumu yoktu. Üstüne oturduğum montu alıp giydim ve çantanın yanında duran atkıyı alarak boynuma sardım.

Hazer kokuyordu. Mest ediciydi.

Düşüncemin yüzüme kattığı kırmızılığa rağmen kafamı kaldırıp ona baktım ve yanına doğru ilerledim. Ah, cüzdanım çantadaydı. Kafamı kaşıyarak tekrar çantaya ilerledim ve cüzdanı alarak doğruldum. Hazer'in gülmemek için uğraştığına yemin edebilirdim. Kafasını kapının kirişine yaslamış, boy farkımız dolayısıyla yukarıdan bana bakıyordu. Bugün diğer günlerden daha dağınıktı ama buna rağmen göz alıcı görünmeye devam ediyordu. Göz alıcı mı? Aniden gözlerimi irileştirdim ve altdudağımı ısıtarak, "Gidelim," dedim. O da "Gidelim," diye karşılık verdiğinde yanından geçmek istedim fakat o an bir şey oldu.

Hazer bana doğru uzandı.

Bu, duraksamama sebep oldu. Harelerim hayret içinde genişlerken havaya kalkan elinin bana yaklaşmasını izledim. Sessizliğim ona istediğini vermiş olmalı ki bir anlık bekleyişin ardından uzanmaya devam etti ve yanağıma düşmüş olan bir saç tutamını alarak usulca kulağımın arkasına yerleştirdi. Bunu yaparken öyle özenliydi ki sanki parmaklarının ucunda kırılmasından korktuğu bir porselen taşıyordu. Karşısında, kalbim elimde duruyor, âdeta ona uzatmak için sabırsızlanıyordum.

Saçıma dokundu, biraz kulağıma. Dokunuşunda o kadar çok şey vardı ki ayakta kalabilmek için uzanıp onun ceketinin yakasından tuttum. Karşımda durup parmağıyla saçıma dokunmaya devam etmesini çaresizlikle izledim.

Suya mı karışmış artık şaraplar,

Yoksa havadan mı?

Rüzgârdan mı?

Bir şeyler...

Sarhoş ediyor beni

Seni gördüğümünden beri.

İnsan, canı yerine koyduğu kişinin esiriymiş, anlıyordum.

Dans benim için böyle bir şey.

Derin bir nefes verip kurs binasına baktım. Hazer gelmiş olmalıydı ama Kerem'i arabada göremiyordum. Önüme döndüm ve basamakları tırmanırken, insanlarla göz göze gelmemek için başımı önüme eğdim.

O, kalabalıkta göğsünü gere gere geziyor, ben başımı eğiyordum.

Ama bir gün her şey değişecekti.

Binanın içine girdim. Asansörden pek hoşlanmadığım için hep yaptığım gibi merdivenleri çıkmaya başladım. Hazer'in arkısı beni sıcak tutmuştu, onu boynumdan çözerek elime aldıktan sonra kalan basamakları da çıktım. Koridora vardım ve başımı koridorun sonuna çevirmemle beraber kalakaldım. Gördüklerime inanamadım.

Hazer Han Müjgan'la konuşuyordu.

Ağzım şaşkınlıkla aralandığında, elimi duvara dayadım ve anlamsız gözlerle onlara baktım. Salon kapısının önündelerdi ve karşılıklı duruyorlardı. Hazer bir elini kot pantolonunun cebine yerleştirmiş, ifadesiz bir suratla Müjgan'a bakıyordu ama Müjgan gayet keyifli halde konuşuyordu. Hazer sadece kafasını sallıyor, bunun haricinde bir şey yapmıyordu. Dalgınca Müjgan'a baktım. Şık kıyafetlerinin içindeydi ve saçlarıyla oynayarak Hazer'in karşısında gülüyordu. Ona neler söylüyordu? Ben kazanmıştım işte, niye anlamıyordu hâlâ!

Sessizce orada durmaya devam ettim, başka ne yapabilirdim bilmiyorum. Hazer ağzını açtı, bir şeyler dedi ve sonra izin isteyerek salonun kapısını açıp içeriye girdi. Müjgan'ın neşesi kayboldu ve bir süre sıkıntıyla kapıya baktıktan sonra bu tarafa döndü. Beni görmeye hazırlıksız yakalanarak kaşlarını çattı ve çizmelerinin üzerinde yanıma kadar yürüdü. "Merhaba Kül Kedisi."

Hayır, Sindrella.

En azından Hazer için böyle.

Ona sakince bakarak omuzlarımı dikleştirdiğimde, "Hazer'le konuşmaya geldim," diye devam etti sessizliğimi fırsat bilerek. "Beni görür görmez tanıdı, hatta ders saati olmasa bir şeyler içmeyi istediğinden bahsetti. Ama eminim ki beni bir daha görmek bile onun fikirlerini değiştirmiştir."

Ben iyi kalmak istedikçe insanlar için kolay bir av halini alıyordum. Hazer'in atkısını avuççimde sıkıca tutarken, "Ona Hazer değil, Hazer Bey diyeceksin," diyerek düz bir sesle uyardım. Nezaketimi korumaya çalışıyordum, çirkinleşmek istemezdim. "Ayrıca eminim ki ne seni gördüğünde tanıdı ne de bir şeyler içmekten bahsetti. Seni çıkaramadığına, kim olduğunu sorduğuna eminim. Hazer fikrini değiştirmeyecek, çünkü doğru kişiyi seçtiğini biliyor."

Kollarını asabiyetle göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O kadar paspal, ışsız görünüyorsun ki Safır... Kimse kafasını çevirip sana ikinci kez bakmaz, bunu sen de biliyorsun. Karşımda ne kadar dik görünsen de faydasız, çünkü sen bana yetişemezsin."

"Sana yetişemem, çünkü zaten önündeyim."

"Sen..."

"Neden böylesin?" diye sordum ona, gerçekten anlamayı isteyerek. "İmkânın var, şartların var, dünyanın her yerinde eğitim görüp müzikallere katılabilirsin Müjgan. Neden illa benim yerimde olmak istiyorsun?"

Cevap vermek yerine beni baştan aşağıya süzdü ve dudağının kenarı tembelce kıvrıldı. "Bacaklarını çok seviyorsun değil mi Safır? Ben de bacaklarımı çok severim..." Bana son bir bakış atıp yanımdan ilerledi. "Dilerim bacaklarına hiçbir şey olmaz."

Bu ne demekti şimdi?

Ben henüz ağzımı açıp bir şey demeden Müjgan yanımdan uzaklaştı ve merdivenleri inerek gözden kayboldu.

Afallayarak önüme döndüm ve koridoru yürüyerek salon kapısı önünde duraksadım. Ne konuştuklarını Hazer'e sormalı mıydım? Kapıyı açıp içeriye girdiğimde gözlerim derhal onu buldu ve Hazer omzunun üstünden bana döndü. Gözleri, kalbimi kaburgalarımın kendisi arasında sıkıştırmıştı sanki. Gergin omuzları gevşedi ve vücudunu tamamıyla bana çevirdi. "Mila..."

“Neden onunla konuşuyorsun?”

Hazer duraksarken, ben sırtımı örttüğüm kapıya yasladım ve ilk kez bu kadar cesurca gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm. Tek kaşını kaldırarak boyalı, temiz görünümlü ayakkabılarının üzerinde bana doğru yürüdü.

“Sen, Müjgan’dan mı bahsediyorsun?”

“Bana söz verdiğini unutmadın değil mi?” diye korku içinde sordum. “Onu izlemeni istemiyorum. Beni izlemeyi seviyorsun değil mi?”

Hazer de bu konuşmanın şaşkınlığını yaşamış olmalı, yüz ifadesi bunu garipsediğini açıkça belli ediyordu. Yanıma kadar geldi, *yanıma kadar sokuldu*. Aramızda bir adım bile bırakmadı, neredeyse ayakkabılarımızın burunları birbirine değiyordu. O bu kadar yakınımda durunca dediklerim kulaklarımda uğuldadı ve başım refleksle önüme düştü. Hazer o an daha önce yaptığı gibi başını aşağıya doğru eğdi ve gözlerimizi birleştirdi.

“Safir, babaannem hep der ki insanın gönlü bağlanınca gözleri de bağlanırmış.”

Üstdudağımı ısırđım ve Han’ın gözleri bir an yüzümün aşağısına kaydığında, “Şimdi neden bunu söyledin ki?” diye sordum, kesik kesik.

Sesim sanki kemiklerini kıra kıra içine giriyormuş gibi, dağınık bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Bilmem. Her nedense sen öyle sorunca aklıma bu cümle geldi.”

“Hımm,” diyerek belki ondan uzaklaşabilirim diye sırtımı kapıya biraz daha yasladım.

Hazer duraksadı. Ardından sanki rahatsız olduğumu düşünmüş gibi birkaç adım geriye giderek bana alan açtı. Onun da nefesini tutmuş olduğunu fark ettim. Kalbimin sakinleşmesi için zaman tanımadan, “Durma, sahneye çık da dans et,” dedi. O an sanki dünya tıpkı kalbim gibi parçalarına ayrılıp dört bir tarafa savrulsa, biz onunla aynı tarafa denk düşerdik. “Seni izleyeyim. Seni izlememi istiyorsun değil mi?”

“*Si si.*”

Gülümsediğime yemin edebilirdim.

Koşturarak sahneye çıktım ve kendimi perdelerin arkasına attım. Kabine girerek kapıyı kapattım ve soluklanmak için kendime izin verdim. Karşısında bazen dilimin kemiği olmuyor, ne dediğini kulaklarım

duymuyordu. Ama bir kez daha beni izleyeceğini söylemişti, sanki aynı zamanda “Hep seni izlemek istiyorum,” demişti.

Burada olan taytımı ve tişörtümü giyerek saçlarımı balerin topuzu yaptım ve çıkarak sahnenin ortasına yürümeye başladım. Meliha Hanım henüz gelmemişi, Hazer ile yalnızdık. Hazer camlara doğru yürümüş, kollarını göğsünde bağlamış, dikkatini bana vermişti. Ateşim yine başımdaydı, zaten hiç gittiği de yoktu. Benimle konuşmasından, beni soluk soluğa bırakmasından endişe ederek ona sırt çevirdim ve müziksiz dans etmeye başladım.

Vücudum çok halsizdi. Gece soğuğu kapığım için kırılganlık hissediyordum, enerjim kaybolmuştu. Yine de elimden geleni yapmaya çalıştım ama sürekli hapşırıyor, öksürüyor ve duraksamak zorunda kalıyordum. Meliha Hanım çok geçmeden aramıza katıldığında, benim için bir müzik açtı ve dansımı izlemeye koyuldu. O da sürekli duraksadığımı, halsiz göründüğümü fark etti ve bugün istirahat etmemi söyledi ama kabul etmedim. Vakit kaybedemezdim, yorulamazdım. Asla pes etmezdim.

Hazer’le dansımı izlediği süre boyunca defalarca göz göze geldik. Hepsinde huzursuz göründüğünü fark ettim. Gözünü dahi kırpmadan beni izliyordu. Öksürdüğüm birkaç seferde ağzını açıp bir şeyler diyecek oldu ama bunun yerine susarak sıkıntılı bir şekilde beni izlemeyi sürdürdü.

Uzun süreli dansın ardından Meliha Hanım mutlaka dinlenmem gerektiğini söyleyerek odadan çıkmış, beni Hazer’le tekrar yalnız bırakmıştı. Sahnenin ortasında bir süre oturarak küçük havluyla yüzümün ve boynumun terini silerken hapşırmaya devam ediyordum. “Terledin de,” dedi Hazer o an, uzun süreli sessizliği bozarak. “Daha kötü olacaksın.”

Ona hak verdim. “Merak etme, dansı aksatmam.”

“Dans için söylememiştim,” diyerek homurdandığında, gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Bazen onun yirmi sekiz yaşında olduğuna inanamıyordum, çünkü aksi bir çocuk gibi davranıyordu.

“Ama beni önemli yapan dansım değil mi? Dans etmiyor olsam burada, karşında olmazdım. Dans etmiyor olsam sen kafanı çevirip bana bakmazdın.”

Birkaç dakika boyunca yalnızca birbirimizin gözlerinin en derinine baktık. Hani göğüs kafesi kalbi sıkıca sarar ya, gözleri de beni öyle sarıp sarmalamıştı.

“Yine de bir yerde bir gün birbirimizi bulurduk,” dedi yalnızca dudaklarını kıpırdatarak. “Tesadüf seni karşıma çıkarırdı.”

“Tesadüf seni önüme çıkarmasaydı, gene aynı şekilde, fakat her şeyden habersiz, yaşayıp gidecektim...”

Devam etti. “Sen bana, dünyada başka türlü bir hayatın da mevcut olduğunu, benim bir de ruhum bulunduğunu öğrettin.”

Nefes almadan, elimin içinde taşıdığım bir kalple ona bakakaldım. Ben cüret edebilmiş, Sabahattin Ali’den alıntı yapmıştım ve o da devamını getirmişti... Utanarak yüzümü yana çevirdim. “Sen tesadüf deyince aklıma Sabahattin Ali’nin sözü geldi, o yüzden söyledim,” diye açıklama yapmak zorunda hissettim.

Yutkundum. “Ben de o yüzden...”

Başımı sallayarak aramızdaki bu garip elektriğin dağılması için doğruldum ve arkama bakmadan sahnenin arkasına ilerledim. Neden ona bakınca aklıma uzak kalmak dışında her şey geliyordu? Ben onunla mesafe istemiştim ama gözlerine bakıp güzel cümleler mi söylüyordum? Aman Tanrım! Sırtımı duvara yaslayarak ellerimi gerilen karnıma yasladım ve heyecanımın yatışmasını umdum. Karnımda bir şeyler uçuşuyordu sanki.

Sakinleşip üstümü değiştirdikten sonra bir banyoya ihtiyacım olduğunu düşünerek kabinden çıktım ve kafamı hiç kaldırmadan sahneyi yürüdüm. Aşağıya inerken montumu ve atkıyı kucağımda tutuyordum. Han bıraktığım yerdeydi. Titreyen ellerle montumu giydim. Atkıyı özenle boynuma sardım. Dans binasının içi sıcak olsa da dışarıda vahşi bir kış soğuğu vardı. Montumun fermuarını çekip ellerimi cebime yerleştirdikten sonra veda etmek için ona döndüm. İnsan kemik ve etten oluşuyordu ama ona baktığımda ben sadece ruhum ve kalbimden oluşuyordum.

“Ben gideyim,” dedim sakince. “Yarın görüşürüz.”

“Yarın mı?” dedi aniden. Duraksadı, kafası karışmış gibiydi. “Doğru... Sen akşam kendi evine gideceksin, biz de ta yarın görüşmüş olacağız.”

Kafamı salladım ama hareketlerim çok tutuktu. “Evet, öyle olacağız.”

“Yani yirmi dört saat sonra görüşeceğiz.”

“Aslında yirmi iki falan...”

Kafasını salladı, ben de öyle yaptım. Tamam, artık gitmeliydim ama ayaklarım neden kıpırdamıyordu? Bana bir şey demesini mi bekliyordum? Bakışlarımı ondan çekerek gözlerimizin ayrılmasını sağladım ve

* Sabahattin Ali, *Kürk Mantolu Madonna* (İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, 2017), 159.

sonra yavaşça kapıya doğru yürüdüm. Neden yavaşım? Hâlâ bir şey demesini mi bekliyordum? Kapıdan çıktım ve Hazer yalnızca arkamdan bakarken koridoru yürümeye başladım.

Sanırım onu yirmi iki saat sonra görecektim.

Koridoru yürüyüp merdivenleri inerken, adım sesleri kulağımda uğuldadı. Hazer'in de peşimden indiğini anladım. Yüzümün bir kısmını atkının içine saklayarak en alt kata indim ve binadan ayrıldım. Hazer hemen iki adım kadar gerimden geliyordu. Adımlarım bilinçsizce, sırf onunla yan yana yürümek için yavaşladı. Kısa bir an sonra yan yana yürümeye başladığımızda, ikimiz de dönüp birbirimize bakamadık.

Merdivenleri indiğimizde, kaldırım kenarındaki arabayı gördüm. Kerem arabadan inmiş bir şeyler yiyordu. Bizi gördüğünde doğruldu ve ceketini düzelterek başıyla selam verdi.

"Safir Hanım, tekrar merhaba. Dün de çok güzeldiniz, maşallah bugün de."

Onun esprili tavrına çoktandır alıştığım için nazik tebessümle karşılık verdim.

"Sofor Hanom, tokrordon morhobo," diyerek onu abartılı şekilde taklit etti Hazer, beni şaşkına uğratarak. Kerem ona gülmek için uğraştı. "Şu paltomu ver, arabanın arka koltuğundaydı."

Kerem vakit kaybetmeden arka kapıyı açtı ve Hazer'in paltosunu alırken, "Binmeyecek misiniz?" diye sordu.

"Sen arabayla eve geç, hatta geçerken kuru temizlemeciden formamı falan al, ben akşam geleceğim."

Kerem'in omuzları üzüntüyle çöktü. "Tabii ya, maç!"

Hazer paltosunu kollarından geçirip giyerken, "Bir şey mi diyorsun?" diye sordu ama onu zaten duyduğuna emindim. Kerem kafasını kati bir şekilde iki yana salladı.

"Tabii alırım diyordum."

Hazer paltosunu giyerken Kerem'e sırtıttı. Kerem bize el sallayarak mağdur bir şekilde arabaya yürüdü. Olur da Beşiktaş yenilirse Hazer sinirini ondan çıkartacaktı, tabii Kerem'in dediği buydu. Ne kadar da hoş olmayan bir davranıştı. Kerem'in suçu neydi ki sinirini ondan çıkaracaktı? Hazer'in böyle biri olabileceğini düşününce... Nedense çok üzülyordum.

Dudaklarımı ısırarak önüme döndüm. Onunla eş zamanlı olarak kaldırıma çıktım. Kerem arabayı çalıştırıp uzaklaşırken biz de kaldırımda arkalı önlü yürümeye başladık. Neden benimle geldiğini bilmiyordum ama ben de dönüp ona neden geldiğini sormuyordum. Sanki bu durum ikimiz için de çok doğaldı. Onun bir adım önüneydim, bazen parmak uçlarımda yükselerek yürüyor, bazen kendi etrafımda dönüyor ve onunla göz göze geldiğimde tabanlarıma basıyordum. Dans ederek yürüyordum, etraftaki insanlardan Hazer yanımdayken korkmuyordum. Kaldırımın sonuna doğru parmak uçlarımda yürürken, “Bu taraftan,” dedi Hazer, çenesiyle yol ayrımını işaret ederek. “Eczaneye uğrayacağız.”

Tabanlarıma basarken endişeyle sordum. “İyi misin? Bir yerin mi acıyor?”

Hazer ışıklara bakıp geçeceğimiz yolu kontrol etti. “Evet doktor hanım, göğsümde biraz ağrı var, beni muayene eder misiniz?”

Ah, beyefendi alay ediyordu. Kaşlarımı hafifçe çattım. Kızardığımı gizlemek için yüzümü ondan çevirdim. Hazer genzinden bir ses çıkarak benim gibi önüne döndü. Işıkların yanmasını bekleyip arabalar durduğunda yan yana karşıya geçtik ve sokağın başındaki eczaneye yöneldik. Buraya onun için değil, bana ilaç almak için gelmiştik. Hazer içeriye girerek kapıyı benim için açık tuttuğunda peşinden girdim ve onunla tezgâha yöneldim. Işıl ışıl gülümseyen bir hanımefendi tezgâhın arkasından kalktı.

“Buyurun?”

Hazer dirseğini tezgâha yaslayarak kasanın arkasındaki ilaçlara bakarken, “Soğuk algınlığı için ilaç alacaktık,” diye kısaca açıkladı. “Ağrı kesici, ateş düşürücü falan. Hep hapsiriyor ya!”

Ben dönüp ona bakarken, hanımefendi hafifçe kaşlarını çatarak bana döndü. Sanırım Hazer’in bahsettiği kişinin ben olduğumu anlamıştı. Gözleri ıslıl ıslıl parlarken, “Hanımefendi, ne kadar şanslısınız,” dedi bana, nazikçe. “Arkadaşınız sizin için epey endişelenmiş görünüyor.”

Hazer bana dönüp göz kırptı.

Kadının verdiği iki ilacı bir torbanın içinde alarak eczaneden ayrılırken sessizdik. Tamam, zaten yüzüne bakmama gerek yoktu. Şimdi yollarımız ayrılacaktı ve yarına kadar bunu unutmuş olurduk. Kaldırımda bekledik ve tekrar karşıya geçtiğimizde hiç duraksamadan metro istasyonuna yöneldim. Garip olansa Hazer’in hâlâ peşimde olmasıydı. “Affeder sin de... Neden hâlâ peşimden geliyorsun?”

“Ne alaka? Sahafa gidiyorum ben. Kitap okuyasım var.”

Kitap mı okuyacaktı? Şirkete falan gitmesi gerekmiyor muydu?

“Benimle sahafa mı geleceksin?”

“Aynen, kitap okumak için.”

Elimle ağzıma girecek gibi duran atkıyı düzelttim. “Lütfen kabalık olarak görme ama neden evinde okumuyorsun?”

“Manzaraya karşı okumak istiyorum.”

Manzaraya karşı... Beni mi kastediyordu? İltifat mı ediyordu?

Bunu sorgulamayacağım için yutkunarak ellerine baktım. Kaldırım kenarında, parmak uçlarımda yürürken, Hazer’in cebinden sigara paketi çıkarttığını gördüm. Tüm dağınıklığına rağmen kalabalık içinde seçici duran bir albenisi vardı. İnsan dönüp ona ikinci kez bakardı. Düşüncelerim yüzümü kızarttığında tüm atkıyla yüzümü örtmeyi istedim. Hava çok soğuktu. İnsanlar montlarına, kabanlarına sıkıca sarınmıştı. Yürürken önünden geçtiğimiz dükkânların yaklaşan yılbaşına hazırlanan ışıltılı süslerine baktım.

Metro istasyonuna vardığımızda aşağıya inerken sessizliğimizi koruyorduk. Birkaç dakika içinde gelen metroya binmiştik. Ben müsait bir köşeye çekilerek sırtımı metro camına yaslamıştım. Hazer önümdeki boşlukta, elinin biriyle tepesindeki demirden destek alarak dikiliyordu. Bir ara metro durağın birinde dururken o kadar ani fren yaptı ki, Hazer’in o koca bedeni bile sarsıldı. Neredeyse üzerime düşecekti. Ellerinden birini başımın yanından cama yaslayarak, kendini üzerime düşmemek için kontrol ederken yüzü yüzüme çok yakındı. İkimizin de gözleri büyümüştü. O anki ufacık kaza kalbimde büyük bir deprem etkisi yarattı.

Metrodan indiğimizde hâlâ ellerim titriyordu. Birbirimizin suratına hiç bakamadan sokağa girdik ve sahafa kadar yürüdük. Ben çalışırken geçip kitap mı okuyacaktı? Gözüm sürekli ona kayacaktı, biliyordum. Sahafın kapısını açtığımda o melodik ses etrafta çınladı. Kitap kokusu huzur verici şekilde genzime yükseldi. Tatlı patronuma, “*Hola,*” dedim ve cevabını bile beklemeden geçip montumu çıkarmaya başladım.

Hazer’e bakmayacaktım.

Evet, bunu yapabiliirdim.

.....
* (İsp.) “Merhaba.”

Montumu ve atkımı çıkararak dolaba koyduktan sonra ona hiç bakmamaya çalışarak rafların arasına karıştım. O ne yapıyordu bilmiyordum. Sanırım kendisi de rafların arasına karışmıştı. Tamam, azıcık kitap bakıp gidecek olmalıydı. Kendimi rafların arkasına saklayarak dağılmış kitapları özenle düzeltmeye başladım. Kitapları elime almak, sayfalarında parmaklarımı dolaştırmak hoşuma gidiyordu. İlk rafı düzelttikten sonra aşağıdaki rafları düzeltmek için hafifçe eğildim ve kendime engel olamayarak kitapların arasından olduğu yöne baktım. Yoktu.

“Kızcağızım, şu rafa da bir el at.”

Patronumun sesini duyunca başımı salladım ve rafı düzelttim. O rafı da düzelttikten sonra doğruldum ve beni gören birkaç iş arkadaşına selam verdim. Henüz bir lise öğrencisi olan Filiz, elindeki kitapları rafa koyarken, “Şu birlikte içeriye girdiğin beyefendi?” dedi sorarcasına. Ardından utangaç bir şekilde gülümsedi. “Senin bir tanıdığın mı? Birlikte geldiniz. Yoksa bir saniye... Abin mi!”

“Ne? Hayır!”

Duraksadı. “Tamam, abin değil. Arkadaşın mı o zaman?”

Sert çıktığım için mahcubiyet yaşarken, onu benim için tanımlayacak bir kelime aradım ama bulamadım. Hazer Han benim neyimdi? Patronum olsaydı, *beyi* aramızdan kaldırmazdık. Aramızdaki patron çalışan ilişkisi değildi artık. Birbirimizle sürekli konuşuyor, bir şekilde sürekli görüşüyorduk. Gerçekten, bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum.

“Her neyinse oldukça yakışıklı,” dedi alçak bir sesle. Yüzünde hayranlıkla karışık memnuniyetin emareleri vardı. “Adı ne?”

Nezaketimden ödün vermeden, “O senin için fazla büyük,” dedim ve elimdeki kitabı gergince rafa yerleştirdim. “Kırılma lütfen.”

“Ah, şey. Kaç yaşında?”

“Yirmi sekiz.”

“O halde ikimiz için de büyükmüş.”

Elindeki kitapların tümünü rafa yerleştirdikten sonra arkasını döndü. Bir müşteriye yardım etmek için uzaklaştı. Gözlerimi kırıştıtarak ellerimi rafa yasladım. Büyük müydü? Evet, benden yedi yaş kadar büyüktü ama biz onunla anlaşıyorduk, yaşımız hiç problem olmamıştı. Hem... Zaten neden bir problem olacaktı ki? Dudaklarımı büktüm. *Sadece yedi yaş* diye düşündüm, göğsümdeki sıkıntıyla. *Bu sorun değil.*

Rafin önünden ayrıldım ve öksürüğüm tuttuğu için kendimi başka bir rafın arkasına sakladım. Eteğimin cebindeki peçeteyi çıkarıp burnumu sil-dim. Gözlerim yanıyor, başım dönüyordu. Vücudum o kadar yorgundu ki bir yere düşmekten korkuyordum. Yaşaran gözlerimi silerek sırtımı raftan ayırdım ve bulanık gözlerle köşeyi döndüğümde, iri bir vücuda çarparak sendeledim. Bir el beni dirseğimden tuttuğunda, Tanrı şahidim olsun ki o sıcaklığı tanıdım. Ürkmedim, korkmadım, sadece sıcaklığının iliklerime işlemesine izin vererek gözlerimi ona kaldırdım. Yakınımdan bana bakı-yordu ve gözleri kabahatliymişim gibi kızgındı. “İlaçlarını içmelisin,” dedi bakışlarından daha sakın bir sesle. Bakışları fırtınalı bir denizken, sesi o deniz kıyısında huzurlu bir evdi. “Lütfen iç olur mu?”

Ama o böyle deyince nasıl içmezdim ki...

İç geçirerek kafamı salladım. “Oluuur...”

Elinin yumuşak ama hissedilir olan baskısını çektiğinde, sanki ruhu-mu bir arada tutan şey de çekildi ve ruhum boşlukta süzölmeye başladı. Parmaklarının sıcaklığını koruyarak elimi dokunduğu yere götürdüm ve bilinçsizce orayı okşarken, kafamı eğerek yanından geçtim.

Dolaba yürüyüp kapakları açtığımda ilaç torbasını çıkardım ama bir suyum olmadığını fark ederek iç geçirdim. Omuzlarım düştüğünde, “Ge-lirken bir bakkal görüyordum,” dedi Hazer, arkamdan. Ne için duraksa-dığımı hemen anlamıştı.

“Oradan gidip su alayım.”

“*Por favor*, benim için zahmete girme.”

“Şşt, beni bekle.”

Benim için zahmete giriyordu, benim için bunu yapan pek insan yok-tu. Dolabın kapağını kapattım ve ilaç torbasıyla beraber, patronum boş durduğum için beni azarlamadan üst katın merdivenlerini çıktım.

Yalnızca bir müşteri vardı ve benden epey uzak tarafta, elindeki kita-bın sayfalarını çeviriyordu. Diğer çalışma arkadaşlarım aşağıdaydı, bura-da yalnız kalmak iyi hissettirmişti. İlaç poşetini rafın kenarına bıraktım ve vücuduma yayılan sıcaklığın endişesini taşıyarak elimi alnıma taşıdım. Tenim normal sıcaklığının üzerindeydi. Öksürerek boğazımdaki kaşın-madan kurtulmaya çalıştım ve kitapları düzeltmeye koyuldum.

Birkaç dakika sonra ahşap merdivenler gıcırdadığında birinin çık-tığını anladım. Elimdeki kitabı koydum. Rafın ardına gizlenirken

vücudumu da rafa yaslayarak destek aldım. Çıkıp eve gidemezdim, daha düne kadar zaten bileğim incindiği için çalışmamışken bir de bunun için izin alamazdım. Adım sesleri daha da yaklaştığında ve sanki ben bir gölgenin ağırlığını sırtımda taşıyormuş gibi hissettiğimde, boğaz temizleme sesi duydum.

Ah, Hazer'di.

“Suyunu getirdim.”

Ahşap raftan destek alarak vücudumu ona çevirdiğimde, iki adım kadar ilerimde olduğunu gördüm. Elinde bir çanta vardı ama dediği gibi bakkal değil, Starbucks çantasıydı. Bu anda Kerem’in kapitalizm serzenişini hatırlayarak hafifçe gülümsedim.

“Bakkalda su 2 lira civarıyken Starbucks’ta en az 10 lira. Bu gerçekten kapitalizm işi.”

Hazer kurduğum bu cümle üzerine sadece, “Ha?” dediğinde boşboğazlığım için utandım.

“Affedersin, boşboğazlık ettim.”

Hazer derin bir iç çekti. Ben sırtımı tamamıyla arkamdaki rafa yaslayarak öksürürken o, mesafeyi kapatarak önümde dikildi. O bana yaklaştıkça aydınlığı gören geyikler gibi kaçışmak istiyor ama aydınlığın büyüüne kapıldığım için bir yere gidemiyordum. “İçecek sıcak bir şeyler aldım,” dedi fısıltıyla. “Geç otur, iç. Yanında da bir şeyler atıştır.”

“Olmaz,” dedim yüzüne yakından bakarken. “Ben çalışıyorum, oturamam. Patronum veya iş arkadaşlarım görürse hiç hoş olmaz.”

Bir elini başımın yanından, sırtımı yasladığım rafa yaslamıştı ve bize uzaktan bakan birisi aramızda mesafenin olmadığını düşünürdü. Ama hâlâ nefes alabiliyorsam mesafe var demekti.

“Hastasın,” dedi Hazer, her kelimenin üstüne basarak. “Senin yerinde bir başkası olsa doktora gider, bir rapor alır, istirahate ayrılırdı ama sen bunun yerine burada çalışıyorsun. Bırak da alttan alma nezaketi göster-sinler.”

Ah, haklı mıydı? Hayır, çalışmam lazımdı, rapor alamazdım ama madem çalışmak istiyordum, ayakta kalabilmem lazımdı. Başımı sallayarak onu nazikçe onayladığımda bakışlarını yüzümde son bir kere daha dolaştırarak benden acelesizce uzaklaştı. *Tanrım, takımının içinde hep beyefendi gibi görünüyordu.*

Eteğimin uçlarını düzelttim ve rafin kenarından yürüyerek masalara yöneldim. Sandalyeyi çekip oturduğumda ellerimi ahşap masaya yerleştirdim. Hazer de hiç vakit kaybetmeden karşıma geçti. Masa genişti ama ellerimizi uzatsak birbirimizi tutardık, tabii ellerimizi tutacağımızdan değil de... Sadece, masanın enini ölçüyordum. *Ölçünü onun elleriyle mi yapıyorsun.* diye fısıldadı iç sesim. *Peki onun ellerinin zarafeti neyle ölçülür?*

“Yanakların yine bir şeyler sürmüşsün gibi görünmeye başladı. Ateşin mi var? Ondan mı kızardın?”

Evet, biraz ateşten, biraz da hoş olmayan düşüncelerimdendi kızarıklıkım. Bunu ona söylemeyeceğim için sadece kafamı salladığımda Hazer raftan aldığı ilaç torbasını ve içecek bulunan torbayı masanın üzerine bıraktı. “Senin için çay aldım, yanında atıştırman için de kurabiye. Al, daha fazla soğumadan iç.”

“*Gracias.*”

Uzanıp keseeyi ve çayı önüme çektim. Taze kurabiye kokusu karşısında mest olmuştum. Kocaman çikolatalı kurabiyeyi aldım ve ağzıma götürerek iri lokmalar halinde yemeye başladım. Hımm, oldukça lezzetliydi. Yanında çayımdan birkaç yudum aldım, şekersizdi. Yüzümü buruşturduğumda, homurtu sesi yükseldi. Hazer şekerleri bana uzattı. “Al bakalım, pek şekere ihtiyacın varmış gibi görünmüyor ama...”

Hafifçe kıkırdadım. “Hazer...” İltifatına kıkırdamam beni bile şaşırttı. “Şapşal.”

Dolu ağzımla konuştum. “Despot.”

Gözlerini devirdiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Onunla böyle konuşma rahatlığına ne zaman kavuştuğumu bilmiyordum. Fakat buna rağmen hâlâ yanında soluk soluğa geziyordum. Buna alışmalı mıydım? İnsan nefes alamamaya ne kadar alışır? Ellerinin titremesine, vücuduna sıcak basmasına, düşüp bayılacakmış gibi olmasına... Nasıl alışır?

“Keşke biraz da bana verseydin.”

Hazer’in sesini duyduğumda başımı yukarı kaldırdım ve kurabiyenin son parçasını ağzıma atmak üzereyken duraksadım. Ona kurabiye verme inceliği göstermemiş olmam beni utandırdı.

“Ben... Haklısın, kabalık ettim.” Elimde bir parça kalmış kurabiyeyi ona uzattım. “Hadi, al da bunu ye.”

“Takıldığımı hiç anlamıyorsun değil mi?”

Benimle alay ediyordu. Onun günlük sakallarından yukarıya doğru uzanan yüzüne alınarak baktım. “Alay ediyorsun!”

Hazer yüzüme, muhtemelen alingan ifademe bakarken bir anlık bocalayışa düştü. “Ben... Halsizsin ya, sadece biraz takılıp rahatsızlığını unutturmak istemiştin. Alındın mı?”

Dürüst davrandım. “Alınmıştım ama geçti.”

Gözlerimi kaçırdım, o da öyle yaptı. Biraz konuştuktan sonra ikimiz de birbirimizle ilgilenmemeye çalışıyorduk ama birkaç dakika sonra kendimi yine ona bakarken buluyordum. Kurabiyenin son parçasını da ağzıma atarak çay sayesinde yuttum ve torbanın içindeki peçeteyi çıkarıp ağzımı sildim. Birazcık çayım kalmıştı, Hazer de kendine aldığı kahveyi içiyordu. İki bardağın üzerinde de adı yazılıydı. Henüz yukarıya kimse çıkmamıştı, zaten çıktıklarında ne açıklama yapacağımı da bilmiyordum. Az ilerideki müşteri bize kısa bir bakış atarak merdivenlerden inmeye başladığında, katta yalnız kalarak birbirimize baktık. O an aklımdan, her nedense tek şey geçti ve dudaklarım pervasızlıklarına bir yenisini eklemek adına aralandı.

“Sen benim için büyük müsün?”

Bu soruyu sormamın gerekçesini nasıl izah ederdim ki? Hazer’in hareketleri şaşkınlığıyla beraber büyüdü ve bu şaşkınlığın yüzünü ele geçirmemesi için direndi. Kendimi şuursuz, her zaman olduğu gibi pervasız hissettim. Onun dudakları aralanırken, “Ben,” dedim hızlıca. “Ben saçmaladım. Affedersin, lüzumsuz bir soruydu. Lütfen kaale alma.”

Hazer aralık durumdaki dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra yutkundu. Âdemelması odağıma girdi. Teni soluktu. Boynu, başına doğru zarifçe uzanıyordu ve boğazındaki yumru her defasında gösterişli bir şekilde kıvrılıyordu. Hazer masanın üzerindeki ellerinden birini gergince ensesine yerleştirdi ve dudakları bu sefer daha kararlı bir şekilde aralandı. “Değilim. Senin için büyük falan değilim.”

Omuzlarım, bedenimin kalanı gibi gevşedi ve dudaklarımdan sessiz bir nefes sızdı. Büyük değildi. Bu konu hakkında daha fazla konuşamazdım, hemen kapanması şarttı. Kafamı salladım, daha bir şey demedim. Hazer de ensesini kaşırken, gözlerini ahşap masaya dikti. O kadar gerilmiştim ki sanki aramızdaki hava tenimi ısıırıyordu.

Sessizlik esnasında birkaç kere hapsirdiğimde, Hazer ilaç torbasına davrandı. Ben cebimden peçetemi çıkarırken o da ilaçları çıkarmıştı.

Ağrıkessici, ateş düşürücü bir ilacı bana uzattığında minnetle aldım. Açıp içinden çıkan pembe ilaçlara baktım. Poşetteki şişeden yudum alarak ilacı içtim.

“Cildin ne kadar hassas, hemen kızarıyor,” diye mırıldandı o sırada Hazer. “Ayrıca çok ince, damarların çok belirgin.”

Evet, soluk, grimsi bir tenim vardı; bazen beyaza çalardı. Damarlarımı da diğer insanlardan bir tık daha belirgindi ve bunların beni hasta gibi gösterdiğini düşünürdüm. “Anneme benziyorum biraz,” diyebilirdim, ellerimi sıkarken. *Tırnaklarımız avuççıklarımıza ne de çok batıyor değil mi? İnsanların bize verdiği acıyı, biz kendimizden çıkarıyorduk.* “Oysa ona benzemeyi hiç istemezdim.”

“Annen,” dedi ama sesinin tereddütte kaldığını anlamıştım. “Neden onunla değilsin?”

“O benimle değil.”

Bu cümle, sanki Hazer’in susması için yeterli oldu ve bana bu konu hakkında tekrar ağzını açmadı.

Her şey farklı olabilirdi. Annem, bedenini sattığı kadar ruhunu da satmış olmasaydı, altında kaldığımız enkazı ellerimle görkemli olmasa da yaşanabilir bir yuvaya çevirebilirdim. Bunları düşünmek bile manasızdı. Çünkü ben annem için şatolar kurabilecekken o benim için bir taşı yerinden bile kaldırmazdı.

“İzninle, ben kalkayım.”

Nezaketimden ödün vermeden ama ona da itiraz etme hakkı tanımadan masadan kalktım. Hazer başını aceleyle bana kaldırdığında, ona yukarıdan bakma lüksünü yaşadım ve saçlarının hafif dalgalarını seyre daldım.

“Kalk ama gitme... Yani bu katta mı uğraşacaksın?”

Kattaki raflar dağınıktı, toplamak için burada kalabilirdim. “Siz.”

Hazer derin bir nefes aldı. “Peki.”

Başımı sallayarak yanından uzaklaşmaya başladım ve dönüp omzumun üzerinden ona bakmamak için muazzam bir gayret gösterdim. Rafların arasına karıştım ve okuması için ona bir kitap aramaya başladım. Şabahattin Ali okuduğuna göre Türk edebiyatını seviyor olmalıydı. Ya da dönem kitaplarını. Bunun bilincinde olarak rafları karıştırdım ve kısa süre içinde bir kitap seçtim.

Romeo ve Juliet.

Kitabı raftan aldım ve üzerindeki tozu üfleyerek rafların aralığından Hazer'c göz attım; bu şekilde tam bakış açımdaydı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kafasını arkaya doğru atmış, tavandaki abajuru izliyordu. Rafın arkasından çıkarak tereddütlü adımlarla masaya yaklaşıırken, Hazer adım seslerimi duyduğu gibi kafasını bana doğru çevirdi. Bir çehreme, bir de parmaklarımın arasındaki kitaba baktığında açıklama gereği duydum. “Manzaraya karşı kitap okuyacağını söylemiştin, bunu okumak ister misin?”

Altdudağını dişlerinin arasına aldığı anda bakışlarımı kaçırma ihtiyacı hissettim. Uzanıp parmaklarım arasındaki kitabı alırken, “*Romeo ve Juliet,*” diye fısıldadı alçak sesle. “Tam senin kitabın olmalı.”

Hakkımda bu kadar doğru bir düşünce beyan etmesinin şaşkınlığını yaşayarak kafamı salladım. “Çok severim.”

“Efsane derler... Doğru mu?”

“Okuyanın nasıl yorumladığına göre değişir.”

Dudaklarını serbest bıraktı ama bu sefer de dilinin ucuyla ıslattı. Karşıma yumruk yemiş gibi irkilerek geriledim.

“Öyle olsun balerinim.”

Ona sırtımı çevirdim. Gözünü çevirip bakamayacağı yerlere kadar kaçtım. Uzaklaştım, rafların arasına sığındım, saklandım. Kendime biraz zaman verdikten sonra halsizce işimi yapmaya devam ettim. Önünde durduğum rafı düzelttikten sonra gelen yeni kitap siparişlerimizi karton kolilerden çıkardım ve ait oldukları yerlere yerleştirdim.

Kurabiye yediğimde ve ilaç içtiğimde daha iyi olacağımı düşünmüştüm ama kötü olmaktan ileriye gidememiştim. Öksürüyor, sık sık burnumu temizliyordum. Kendimi işe verdim ve gözlerimi ondan tarafa değdirmeden işimi yaptım. Gökyüzü kararmaya başladığında, kasvet sahafin içine düşmüş ve batan güneşin ardında bıraktığı son kıvılcık da küçüldükçe küçülmüştü. Tüm vücudum ağırırken müşterilere yardımcı olmayı da sürdürdüm.

Hava artık tamamen karanlığa teslim olduğunda müşteriler de yavaş yavaş dükkânı terk etmeye başladılar. Halsizce cama doğru yürüdüm ve sokağa göz attım. Rüzgârda her şey sürükleniyordu. Gözüm birine takıldı, paltosuna sıkıca sarılmış yürüyen bu kişi Behram'dan başkası değildi.

Hazer'le buradan ayrılacak olmalıydı. Hazer'e dönmek üzereyken sokanın diğer ucundan gelen Gazel'i de gördüm ve şaşırarak ellerimi cama davadım. O da üzerindeki pelüş monta sarınmış, hızla yürüyordu. Birbirlerine gördüklerinde duraksadılar. Gazel, bu mesafeden bile görebileceğim kadar sevinçle gülümserken, Behram şaşkınlıkla ona baş selamı verdi ve geçmesi için sahafın kapısını açtı. İçeriye girerek gözden kaybolduklarında, dudaklarımı ısırarak arkamı döndüm ve Hazer'in zaten kalktığını gördüm. O da benden tarafa dönmüştü.

"Behram'ı gördüm," dedim. "İçeriye girdi."

Kafasını salladı. "Evet, beraber eve geçeceğiz."

Oradan da maça.

Dudaklarımı birbirine bastırarak geçmek için izin istediğimde, Hazer kenara çekilerek bana alan açtı. Gazel'e bir şey çaktırmak, onun da benimle buz gibi evde yaşamasını istemiyordum. Merdivenlerden inerken Hazer hemen arkamdaydı ve sıcaklığını bir yük gibi sırtımda taşıyordum. En alt basamağa indiğimde, beni ilk gören Gazel oldu ve yanıma doğru koşurdu. "*Hola*."

Kucaklaştık. Onun üstünden kışın kokusuyla soğukluğunu alırken, ellerimi yumuşakça sırtına doladım. "Geleceğini söylememiştin," dedim. Benden uzaklaştı ve güzel yüzünü omzuna doğru eğdi. "Sürpriz yapmak istemiştin."

Gülümseyerek yüzümü hemen ondan çektim, biraz uzun baksa ne kadar bitkin olduğumu hemen fark ederdi. "İyi yaptın," dedim içtenlikle. "Çok üşümüşsün."

Gazel nefesini ellerine verdi. "Evet, üşüdüm ama bahar gibi yüzünü görünce içim ısınıverdi."

"Deli kız."

Bakışlarım onun omzu üzerine kaydı. Hazer ve Behram el sıkışmış, bir şeylerden konuşuyorlardı. Hazer'in sırtı bana dönüktü. Gazel dirseği-me dokunarak dikkatimi çekti. "Mesain bitti mi?"

"Hayır, daha var."

"Olsun canım," dedi Gazel tatlılıkla. "Sana yardım edeyim."

Kafamı sallayarak dağılan atkısını nazikçe düzelttiğimde ılık ılık gözlerle bana baktı ama yine dudağındaki izi gördüğümde, ifadem yerini derin bir hüzne bıraktı. Ona, bunu sormak için ağzımı açtığımda,

“Kızcağızım,” diye seslendi patronum. Gazel’in başının üzerinden arkaya baktım. “Arkadaşlarını uğurla da işinin başına dön.”

Mahcubiyetle hızlıca kafamı salladım. Gazel bir daha azar yememem için benden uzaklaşırken, dönüp bir an arkasına baktı. Behram’la göz göze geldiklerinde ikisi de kafasını önüne çevirdi. Hazer de Behram’ın dalgınlığını fark etmiş olmalı ki, omuz üstünden bize doğru döndü. “Merhaba,” dedi Behram, beni onun gözlerinden kurtarıken. “Nasılsın? İyisindir inşallah Safir?”

Nazik tavrına karşı gülümsemeyi borç bilerek dudaklarımı kıvırdım.

“Siz, iyiyim. Sen nasılsın?”

Behram tek kaşını kaldırarak Hazer’e döndü. “Siz mi dedi?”

Ah, bazen konuştuğum insanların İspanyolca bilmediklerini gerçekten unutuyordum. “Siz,” diyerek Behram’ı tekrarladı Han. “Evet, demek.”

Behram anladığını belirterek kafasını salladıktan sonra kısa bir an yüzüne baktı. “Merak ettiğimden soruyorum, yabancı mısınız?”

“Babam Türk, annem İspanyol.”

“Zaten Türkçen de aksanlı.”

“Siz.”

“Siz, ha?” Behram suratını Hazer’e çevirdi. “Bundan sonra sana böyle diyeceğim. Siz, Hazer.”

Hazer ona dik dik bakarak, “Çık şuradan,” diyerek homurdandı. “Şunu ödeyeyim, çıkalım.”

Romeo ve Juliet’i alıyordu. Kasaya doğru yürüyerek bizden uzaklaştığında, birkaç kere hapsirdim ve derhal cebimdeki peçeteyi çıkardım. Behram endişeyle bana doğru bir adım attı. “Geçmiş olsun, grip misin?”

“Teşekkür ederim, sadece biraz kırılgan hissediyorum, iyiyim.”

Sürekli önüne düşen saç tutamıyla meşgul olarak, “Hayret, Hazer seni hastaneye götürmedi mi?” diye sordu.

“Eczaneden ilaç aldık.”

Behram kafasını sallarken, dik omuzlarının üzerinden Hazer’i gözetledim. Cüzdanını çıkarmış, ücreti ödüyordu. Saçları bugün epey dağınıktı. Hiç tarak sürmüyor muydu bu adam saçlarına? Behram, “Safir,” diyerek dikkatimi çektiğinde gözlerimi bir anlığına yüzüyle buluşturdum. Omzumun üzerinden, muhtemelen Gazel’e bakıyordu. Yüzü sıkıntılıydı ve kararsız görünüyordu.

"Ben sormadım... Sen sorsana Gazel'e, ağzına ne olmuş? Konuşurken bile zorluk çekiyordu."

İçimin garip bir duygu tarafından istila edildiğini hissederken sadece kafamı sallayabildim. Sanki Behram da yanlış bir şey dediğini düşünmüş gibi kızardı ve gergin şekilde kafasını çevirdi. Hapşırarak akan gözyaşımı sildim. Ağzına ne olduğuyla ilgili tahminim vardı ama gerçek olmasından korktuğum için düşünmeye bile katlanamıyordum. *Galip onu incitiyorsa ve Gazel buna, tıpkı benim gibi susuyorsa... Lütfen sen susma, ben incindiğimi, öldüğümü çok geç fark ettim ama sen fark ediyorsan lütfen susma.*

"Behram, hadi."

Hazer ödemesini yaptığında Behram başını salladı ve bana nazik bir gülümseme göndererek arkasını döndü. Behram kapıya doğru yürürken Hazer orada kalarak yanına gelmemi bekledi. *Vedalaşmak için. Vedalaşmadan ayrılmazdık.* Aramızda bir adım kalana kadar ilerledim ve evinin penceresinden, denizin manzarasını izleyen bir insanın iştahıyla onu izledim. *Tanrım senin kumaşın ne de et ve kemiği dikip böylesine güzel bir surat var ettin?*

"İlaçları aksatmadan iç," diyene kadar gözümü kırpmadığımı fark ettim. "Çok soğukta kalma."

"*Bien.*" Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeyerek birkaç kez öksürdüğümde Hazer'in yüzünü karmaşık bir ifade gölgeledi ve sıkıntıyla iç çekti.

"Bekletme Behram'ı."

Kafasını salladı. "O zaman hoşça kal," dedi.

"Kalayım..."

Elini ensesine attı ve dudağının kenarı hafifçe kıvrılırken, yavaşça ayakbılarının üzerinde döndü. İri vücudu anbean uzaklaşırken gidecek küçüldü ama kalp atışlarımın hızı o göz hapsimden tamamen çıkana kadar aynı kaldı.

Derhal işimin başına döndüm. Gazel üzerinden montunu ve atkısını çıkarmış, bana yardım etmeye başlamıştı. Halsizliğimi görmemesi için hızlı davrandım, onunla az konuştum ve öksürüp hapşırmamak için di-rendim. Hasta olduğumu anlarsa benimle kalmayı teklif ederdi ve onun buz gibi evde kalmasını istemezdim. Yetimhanede kaldığımız günlerden hatırlıyordum, benden bile daha çabuk hasta oluyordu.

Bu PDF'i para ile aldysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Patronum birkaç kez bizden tarafa baksa da çok şükür ki azarlama-mış, ağzını açıp bir şey dememişti. Elimi alnıma koyup tenimin sıcaklığına baktım. Sıcak olmama rağmen üşüyordum. Montumu giyip atkımı boynuma doladığımda, Gazel de çantasını omzuna asıyordu ve hemen yanımdaydı. “Safir... Sen iyi değilsin sanki?”

Elbette anlayacaktı, çünkü berbat görünüyordum. “Sadece yorul-dum, iyiyim.”

“Öksürüp duruyorsun.”

“Kış günü,” diyerek geçiştirmeye çalıştım. “Herkes öksürüyor.”

Gazel tatmin olmayan bir yüz ifadesiyle bana bakarken yanından sıyrılmaya çalıştım. İş arkadaşlarım da kıyafetlerini giyiyordu, onlara başım-la selam verdikten sonra çıkış kapısına ilerledim. Gözlerim patronumla kesiştiğinde, kasayı kapattığını ve kilitlediğini gördüm. “İyi akşamlar,” dedim.

“Sana da kızcağızım.”

Şükür ki ev buraya yakındı, çok yürümek zorunda kalmayacaktım. Gazel koluma girip benimle kaldırıma çıktığında, çenemi ve yüzümün bir kısmını yün atkının içine saklayarak öksürdüm. “Taksi çevirelim mi Safir? Yürüme o kadar.”

“On dakika sadece,” dedim. Var olan azıcık paramı taksiyle çarçur etmek istemiyordum. Gazel yanımda sıkıntıyla inleyerek, “Dur,” dedi ve kolunu kolumdan çıkararak elindeki eldivenlere uzandı. Ben daha ağzımı açmadan eldivenleri çıkardı ve ellerimi çekiştirdi. “Hadi, giy bunları.”

“Gazel,” diye serzenişte bulundum. “Hayır, sen giy eldivenlerini.”

Gazel ellerime dokunduğunda ne kadar sıcak olduğunu fark etti ve huzursuzlandı. “Ellerin çok sıcak.”

“Hararetten,” dedim ve ellerimi bir çırpıda ellerinin içinden çekerek ceplerime sakladım. Gözlerim sulanıyordu ve eğer sorarsa rüzgâr yüzün-den diyecektim. “İyi o zaman, sen giymiyorsan ben de giymiyorum.”

Kendini sürekli benim için bir şeyler yapmak adına parçalıyordu. Ne alırsa bana da alıyor ne yiyorsa bana da yediriyordu. Biliyorum, beni yalnız bıraktığı için içten içe vicdan azabı duyuyordu ama zaten yollarımız bir şekilde ayrılacaktı.

“Hazer bugün neden sahaftaydı?”

Gazel’in imalı bir sesle sorduğu soru karşısında bocaladım.

“Kitap okumak istemiş.”

“Hımm,” dedi aynı ses tonuyla. “İlginç. Koskoca işadımı, gün içeriğinde gelip senin çalıştığın sahafta kitap okuyor?”

Halsizce yürümeye devam ederken, karnımda bir jilet dönüyormuş gibi hissederek yüzümü buruşturdum. “Bugün işi pek yoktu, akşam da maça gidecekti zaten.”

“Ve sen bunların tümünü biliyorsun?”

“Yani...”

“Senin yanında nasıl bilmiyorum, pek aynı ortama girmedik ama Hazer bende soğuk bir adam izlenimi bıraktı,” dedi Gazel, düşünceleri için utanmış görünüyordu ama Han’ı soğuk bulmakta haklıydı. “Yalnız var ya, bence tam bir alfa.”

“Alfa mı?” diye sordum anlamayarak. “Ne kastediyorsun?”

“Ah.” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi birkaç saniye bekledi. “Centilmen, prensip sahibi, korkusuz, güçlü, kararlı, biraz dediğim dedik, cesur... Bak mesela ben Hazer’i kimsenin emri altında veya herhangi birinin karşısında başı eğik düşünemiyorum. Hem... Alfa erkekleri çekicidirler. Ne dersin? Hazer de sence öyle mi?”

Hazer aslında söylediklerinin hepsi gibiydi. Gözlerimi kaçırarak ıslak kaldırımlara bakarken, “Böyle şeyler deme,” diyerek serzenişte bulundum. “Ben hayatımda hiçbir erkeği çekici bulmadım. Bir erkeğe bu şekilde bakmadım bile. Benim dünyamda senden ve Leo’dan başkası yoktu.”

Başını yumuşakça omzuma yaslayarak yavaş adımlarıma uyum sağladı. “Biliyorum canımın köşesi. Ben senin hiç güvenmediğim, hoşlanmadığım biriyle olmanı ister miyim? Hazer soğuk görüntüsüne rağmen güçlü birisi ve sizi çok yakıştırıyorum.”

“Gazel...”

“Tamam, peki. Bu konu hakkında konuşmuyorum.”

“*Gracias*,” dediğimde başını omzuma sürterek gülümsedi.

“Şapşal ya, bir de teşekkür ediyor. Çok nazıksın Safır, garip olansa bu nezaketin sende hiç aldatıcı durmuyor olması.”

Her insandan nazik olmasını beklerdim, çünkü kaba ve kırıncı olmak için gerekçe bulamıyordum. İnsanlar o kadar vahşi, sabırsız ve anlayışsızdı ki böyle biri olmak için ne yaşamış olabileceklerini düşünüyordum. Ben o kadar şey yaşayıp hâlâ nezakete önem veriyordum ama insanlar

diğerlerine karşı nazik olmayı umursamıyorlardı. Bu dünyanın birçok yerinde böyleydi.

Evin kapısına kadar yürüdüğümüzde Gazel kolumdan çıktı ve ben sokak kapısını açarken sıkıntıyla iç geçirdi. “Bugün seninle kalayım mı Safır? Eskiden yaptığımız gibi camdan yıldızları izleriz olur mu?”

Olmazdı. “Hayır, evine git. Zaten biliyorsun, ben hep yalnız kalmayı daha çok sevmişimdir.”

Gazel omuzlarını düşürdü ve elleriyle kollarını sıvazlarken, açtığım kapıdan içeriye göz ucuyla baktı. “O zaman otele gidelim Safır, olur mu? Lütfen, böylesi hiç içime sinmiyor.”

Otele verecek param yoktu, ondan da vermesini istemiyordum. Kimin parası? Galip’in mi? Hayır, kalsın. “Hayır ama sen otele gidebilirsin Gazel.”

Sıkıntıyla yanaklarını şişirdi ve ümitsiz bir iç çekişin ardından kafasını salladı. Gazel beni o kadar uzun süre idare etmişti ki ondan hiçbir şey isteyemezdim. Kapıdan içeriye girdim ve karanlık sokağa ürkek bakışlar attıktan sonra, “Kendin için taksi çağır,” diye ricada bulundum ciddiyetle. “Bu ıssız yolu tek yürüme.”

“Çağırırım,” dedi, mutsuz görünüyordu. “Hadi, içeriye gir.”

Kafamı salladım, o taksi çağırmak için telefonunu cebinden çıkarırken ağzının kenarına bakarak üzüntüyle yüzümü buruşturdum. “Gazel?”

“Himm?” dedi.

“Behram, ağzına ne olduğunu sormamı istedi.” Bu cümleyi kurmakta ne kadar doğru yaptığımı bilemeyerek beklediğimde Gazel gözlerini büyütürerek bana bakakaldı.

“Dudağına ne oldu Gazel?”

Ansızın sol gözünden bir damla yaş aktığında, sanki derimde yara açılmış gibi içim acıdı ve ağlamaması için, “Yapma,” diyebildim çaresizce. “Grito.”

“Çok utaniyorum,” dedi kendini tutamayarak gözyaşı dökmeye devam ederken. “Behram’a söylediğim yalan yüzünden onu gördüğümde yüzüne bakamaz oldum. Yani o öyle dürüstken ben karşısında ezildiğimi hissettim. Oysa onu toplasan beş kere ancak görmüşümdür ama çok tuhaf hissediyorum.”

"Şş," dedim ve uzanıp gözyaşlarını yanaklarından silmesine eşlik ettim. "Seni anlamaya çalışacağımı ümit ediyorum."

"Bunun anlaşılacak bir yeri yok," dedi, hatasını kabul ederek. "Göz göre göre yalan söyledim."

"Gazel..."

"Boş versene," dedi ve gözyaşlarını daha hızlı şekilde silerek kaygıyla gülümsedi. "Sen nelerle uğraşıyorsun, ben neleri dert ediyorum. Hadi içeriye gir, ben de gideyim."

Onun derdi benim derdimdi. İnsan canının bir yarısı acırken diğer yarısıyla mutlu kalabilir miydi? Taksi gelene kadar onunla bekledim ve aksi geldiğinde, normalde birini öpmeyi sevmememe rağmen uzanıp yanağından öptüm. Taksiiye bindi, uzaklaşana kadar arkasından baktım. Sonra içeriye girdim ve karanlık koridorda korka korka salona geçtim. Ayışığı camdan içeriye zayıfça düşüyordu. Önceki gece yaktığım mumu vaktini. Ev aydınlandığında rahatladım. Çantamda sınırlı eşyam vardı ve ama örtebileceğim pek bir şey yoktu maalesef. Bakışlarımı etrafta gezdirirken gazeteleri gördüm ve halsizce ilerleyerek onları aldım.

Bugün aldığım bant sayesinde gazeteleri camlara yapıştırdım ve evin içi görünmez olduğunda rahatlayarak çantamın yanına yürüdüm. Adım atacak halim kalmamıştı, bir yere yığılmak istiyordum. Kartonlu açarak üzerine yığıldım ve kendimde kıyafetlerimi değiştirecek gücü bile bulamadım.

Titriyordum. Dertop olmuş, bacaklarımı kendime sararak küçücük kalmıştım. Ellerim birbirine sürttükçe ateşimin yüksekliğini hissetmişim ama sanki elimi alnıma götürüp ateşime bakasım bile yoktu. Montumlaydım, mum hemen başımda yanıyordu ve karanlık duvardaki gölgesi yavaşça dalgalanıyordu. Sanki tüm kemiklerim ağrıyor, sancıyordu.

Bu, uzun bir süre böyle devam etti. Titredim, hapsirdim, öksürdüm... Kendimi bir şeyler sayıklarken buluyor ama ne dediğimi duyamıyordum. Boğazım susuzluktan yanıyordu ama kalkıp mutfığa gidemiyor, suyu alamıyordum. Kimsem yoktu. Hastaydım ama kimse su verecek kadar yakınımdaya değildi. Bu ateş dinmezse ne olurdu? Sabaha kadar böyle mi olacaktım? Ya havale geçirirsem? Yüksek ateşin havaleye sebep olduğunı biliyordum. Gözyaşım yanağımdan aşağıya aktığında, dudağımı dışıledim. Kimsem yoktu. Ölsem ne kadar sonra fark edilirdim? Annem

burada olsaydı, tüm yaşananlara rağmen benimle kalsaydı şimdi ateşimi dindirmek için uğraşsardı.

“Kimsesizim, hiç kimsem yok. Ölecek miyim? Tanrım, neden bu kadar yalnızım...”

Gözümü açmakta bile zorlanıyordum. Uzun süredir bu kadar hasta etmemiştim ama bugün gerçekten başıma gelebileceklerden korkuyordum. Hıçkırdım. Yalnızlığımı ağladım. Kahretsin, ne kadar acı ki gözyaşlarım yastığa bile değil, pis kokulu bir kartona dökülüyordu...

Açarım, diye bir ses büyüdü kafamın içinde ansızın. Sen ne zaman ararsan açarım.

Gözümü birkaç denemeden sonra açtım ve ateşler içindeyken montumun cebine uzandım. Telefonu çıkarıp elimde tutarken ıslak gözlerle ekrana baktım ve parmaklarım benden bağımsız bir şekilde rehbera girdi. Adının üzerine tıklayıp telefonu güçsüzce kulağımın üzerine bıraktığımda, bir çocuk gibi ağlıyor ve kimsesizliğime üzülmüyordum. Telefon bir çaldı, iki çaldı... “Alo?”

Açmıştı.

Sözünde durmuştu. Kuru dudaklarımı kıvırdım ve titreyerek atkımın içerisine sokuldum. Gayret edip konuşmak istediğimde, hattın diğer ucundaki gürültülü sesleri duydum. Hazer’in sesini ayırt ediyordum ama sesiyle beraber boğuk, abartılı gürültülerde duyuyordum. Islıklar, alkışlar... Kendimde bulduğum son güçle, “Hazer,” diyebildim ve gözlerimi bitkince yumdum. “Ço... çok üşüyorum.”

Bir şeyler dedi, hiçbirini duymadım. Tabii ya, maçıydı. Neden aramıştım ki? Bu maç için çok sabırsızdı, bir an için bunu unutup yanıma gelmesini istemem büyük bencillikti. Sadece bir an... İhtiyacım varmış gibi hissettim. Kimsesiz olmak gücüne gitmiş, kemiklerim içime kırık camlar gibi batır olmuştu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama uzaktan takırtı seslerini duydum. Yer ve yön duygumu kaybetmiş gibiydim. Ellerimin vücuduma dolandığını hissediyordum ve çenem hâlâ titriyordu. Kendimi bir sanrının içinde hissediyor, gelişen şeyleri takip edemiyordum. Onlar adım sesleri miydi? Gözlerimi açmak, daha sıcak bir şeye sarınmak istiyordum. Duyabiliyordum, yalnız değildim. Birisi geliyordu, kimdi?

Titremelerim arasında, mumun cılız ışığının dalgalandığını kapalı gözlerime rağmen hissettim ve uzaklardan bir ses duydum. Ellerimden

biri kalktı, uzanmaya çalıştı ve parmaklarıma yumuşak bir şey dokundu. O şeye, bana yardım etmesi için sıkıca tutduğumda, bir gölgenin ağırlığını gözkapaklarımda hissettim ve kurumuş dudaklarımı araladım. “Hazer Han? Geldin mi? Ama maç...”

Kalbim, vücudumla beynim arasına sıkışmış gibi kararsız ve hızlı tempoda atarken, “Geldim,” dedi tanıdık birisi. Avuçlarımda içindeki şeye sıkıca tutunurken, soğuk bir dokunuşu alımda hissettim ve cennet ırmaklarından akan gürül gürül suyu bulmuş gibi çaresiz bir inilti koyuverdim. Yüzüme soğuk, üşümüş nefesi çarptı ve içimde şarkılar çalmaya başladı. *Hazer, söylemeyi bilmesem de dinlemeyi en çok istediğim şarkısının artık.* Az sonra sesini neredeyse duyamaz oldum. “Maçı bırakıp sana geldim...”

“DUDAKTAN KALBE”

Kalbim bir yük treni gibi yığınla ağırlıkla doluydu. Öyle ki kalbimin taşıyamadığı bu ağırlık kaburgalarımın da yükleniyor, omurgamı eğiyordu. İnsanın kalbi kendine yük olur muydu? Tanrı biliyor ya, bazen bunca ağırlığı kalbimin taşıyamadığını hissederek kalbimi çıkarıp göğsümden atmak istiyordum. O kadar çaresizdim ki acılarıma yer bırakmak için kalbimden bile vazgeçmeyi düşünüyordum.

Ama şu var ki, ben artık kalp atışlarımın sesini duyuyorum ve bundan vazgeçmek istemiyorum.

Hatta bazen bu sesi birisinin duymasından bile korkuyorum...

Hazer'in.

Gözkapaklarımın üstünde, acılarım kadar ağır bir yük vardı ve kirpiklerimi bile kırmak hüznünlü bir işkenceye dönüşüyordu. Rahat, yumuşak bir yerdeydim ve alnımda bir fazlalık hissediyordum. Uyanalı birkaç dakika olmuştu ama henüz yer yön duygumu kavrayamamıştım.

Anımsayabildiğim son an, Han'ın “Geldim,” diyen boğuk sesiydi. “Maçı bırakıp sana geldim.”

Gözkapaklarım fersizce aralandığında odağıma giren ilk şey tavan oldu ve kalbim endişeyle hopladı. Gözlerimin içleri hâlâ suluydu. Dudaklarımın arasından bıçare vaziyette inledim ve yavaşça gözlerimin ışığa alışmasını bekledim.

Birisi benim için ışıkları açık bırakmıştı.

Hazer oradaydı. Kalbim bir an duraksadı. Boğazımda bir susuzluk büyüdü ve endişe içinde kasılan vücudum gevşedi. Hazer buradaysa güvenderiydim. Bulanık gözlerle etrafıma baktığımda Hazer'in salonunda olduğumu fark ettim ve derin bir iç çekişin ardından gözlerimi tekrar ona çevirdim. Karşımdaki koltuktaydı ve muhtemelen uyuyordu. Gözleri kapalı, nefesi düzenliydi. Evin perdeleri örtülüydü ve ışığı açık olduğu için hâlâ gece vakti olduğunu düşünüyordum. Üzerimdeki çarşafı kenara bırakarak koltukta yan döndüm ve elimi yanağımanın altına koyarak ona baktım.

Uyuyakalmıştı.

Huzursuz görünüyordu ama bunun dışında oldukça sakindi. Çilleri dikkatimi çeken ilk şey oldu ve gözlerim yüzünden aşağıya indiğinde, dudaklarımdan bir ses çıktı. Üzerinde... Beşiktaş forması vardı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Altındaki kot pantolona bakarken bir ses duydum. Bakışlarım çehresine kaydı ve Hazer'in aralanan dudaklarına şahit oldu. Fısıltı halinde bir kelime duyduğuma emindim ama ne olduğunu anlamamıştım. Gözlerimi kırıştırdım ve uykusunda sayıkladığını düşündüğüm o anda, sesi daha belirgin yükseldi. "Tutamadım," dedi ve bunu aynı ses tonuyla tekrarladı. "Tutamadım..."

Kâbus mu görüyordu? Ellerimden güç alarak bedenimi doğrulttum ve aynı anda alnımdan bir şeyin düşmesini şaşkınlıkla karşıladım. Bir slak bezdi. *Alnıma soğuk bez koyup ateşimi mi almıştı?* Islak bezi aldım ve kenara koydum. Gözlerim tekrar endişeli yüzünü buldu ve o yüzün arandaki gerçeği düşünürken, Hazer'in dudaklarından yine "Tutamadım," cümlesi döküldü. Yanağını koltuğun döşemesine sürttü ve terli alnındaki saçların bir kısmı dağıldı. "Bilerek olmadı..."

Kendimi kontrol edemedim oturduğum yerden kalktım ve ayaklarımı sürüyerek onun oturduğu koltuğa ilerledim. Koltuğun önünde durup ezüntüyle ona baktığım birkaç saniyeden sonra aramıza mesafe ekleyerek koltuğun kenarına geçtim. Bakışlarım ellerine kaydı ve tırnaklarını sertçe kollarına geçirdiğini gördüm. Hasta olduğumdan mıdır bilmem ama onu bu kadar dertli görmek dudaklarımdan titremesini sağladı. Ne yaptığımı çok da farkında olmadan, tırnaklarını kollarından çekmek için ona doğru uzandım. Parmağım parmağına zayıfça dokunduğu esnada Hazer'in eli elimi yakaladı ve avuç içi elimin üzerine kapandı. "Tuttum..."

Tuttun.

Sıcak avuç içi elimin üzerine yumuşak ama kaygısızca yerleştiğinde, o sıcaklığın sesini duydum ve kulaklarım uğuldamaya başlarken gözlerimi yavaşça kapattım. *Aman Tanrım, elleri... Gerçekten zarif.*

"Tuttun," deyiverdim. "Hazer, tuttun."

Elimi tutarken sanki ormana elinde ateşle girip tüm ağaçların gözünü korkutuyor ama birini bile yakmaya kıyamadan çıkıyordu.

"Tuttum," diye tekrarladı ve gergin yüzü gevşediğinde, kalbim daha az acıdı, "Bırakmam."

Elimi sertçe değil ama bırakmak istemeyerek tutuyordu. “Olmaz,” dedim sanki beni duyuyormuş gibi. “Yeminle kalpten giderim!”

Hazer yanağını koltuğa sürttü. “Bırakamam...”

Elimi yumuşakça çekmeye çalıştım. “Tutmayı istediğin el benimki değil... Bıraksana Hazer.”

“Tıh, olmaz.”

O gerçekten bana cevap mı veriyordu? Yoksa hâlâ sayıklıyor muydu? Heyecan içinde büyüyen gözlerim yukarıya kalktığında, Hazer’in açık duran gözlerini gördüm ve nefesimi tuttum. Gözleri, içimde verdiğim savaşın sesinden daha gürültülü sesler çıkararak bana bakarken, “Hazer,” dedim nutkum tutulmuş halde. “Uyanmışsın.”

“Gece yarısı güneşi,” dedi Hazer, aniden. Boğazından güçlü bir yutkunuş akıp geçti. “Öylesin sanki. Gözlerim bir an kamaştı. Ama uykundandır bence, sence öyle midir?”

“Ben...” Elim tir tir titriyordu ve yemin ederim ki Hazer’in eli de benimle birlikte titriyordu. “Bilemem ki? Güneş miyim ben?”

“Gözümü alıyorsun...”

“Yaa...”

Aynı anda, sözleşmiş gibi bakışlarımızı birleşik ellerimize düşürdük ve yine aynı anda ellerimizi çektik. Birbirimizden geriye doğru sıçırırken, gözlerimizi başka yönler çevirdik. *Elim yanıyordu.* Hazer koltuğun kenarını sertçe sıkarken, “Herhalde ışık gözüme çarptı,” diyerek telaşla konuştu. “Gece yarısı güneşin ne işi var değil mi? Işıktır o.”

Öksürdüm ve saçlarımı kulağımın arkasına iterek gözlerimi etrafta dolandırdım. Az önce kalktığım koltuk oldukça dağınıktı. Ayakkabıları parkenin üzerinde duruyordu. Ayakkabı ve çoraplarımı kendisi mi çıkarmıştı? Kızardım ve onu bir kez daha meşgul etmiş olmanın mahcubiyetiyle omuzlarımı düşürdüm.

Elimi alnıma götürerek ateşime baktım. Sıcaktı ama yakıcı değildi. Yorgun ve terliydim. Saç diplerimdeki nem rahatsız ediciydi. Ateşimi düşürmüştü, bunu nasıl yapmıştı? O zarif sihirli elleriyle mi? Bir hastanede veya soğuk evimde değil de onun yanında olduğum için güvende hissediyordum.

Elimi tutmuştu.

“Ben,” diyen Hazer’in sesini duyduğumda ürperdim ve kıpırdamaz halde ona kulak verdim. “Seni evinden alıp arabaya taşıdıktan sonra

hastaneye götürmeyi düşündüm ama sen... Hastaneye gitmeyelim diye sızıklayıp durunca Muazzez'i aradım, ondan ateşini nasıl düşürebileceğini öğrendim..." Bakışlarının bana döndüğünü hissederek hüzünlü gözlerini ona doğru sürükledim. "Ateşin azaldı değil mi? Bence azalmalı. Ne öyle kafasına göre çıkıyorsa..."

Ben iğneden çok korkuyor, hastaneleri sevmiyordum. Dudağımın kenarını ısırırken, "Muazzez'i mi aradın?" demiş bulundum kendimi bu soruya hazırlamadan.

"Havale geçireceksin sandım," dedi Hazer, aynı ses tonuyla. "Onu aramam lazımdı."

Kafamı sakince salladım. "Anlıyorum."

"Anlıyorsun."

Dudağımın kenarını daha sert ısırırken, Hazer'in yüzünden garip bir duygunun geçtiğini görür gibi oldum. Merhamet miydi? *Tanrı, gözleri ruhumuzun aynası olsun diye yaratmış olmalıydı.* Onu tekrarlamam sanki beklediği, istediği şey gibiydi.

"Mila?"

"Efendim?"

"Bu basbayağı gece yarısı güneşiymiş, gözlerimi alıyor..."

"Ben mi?"

Hazer derin bir iç çekişin ardından gözlerini benden kaçırırken, "Ne söylediğimi bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Bu şarkıyı söylemeyi bilmiyoruz," dedim, gözlerimi tıpkı onun gibi önüne çekerken. "Ama dinlemesini seviyoruz."

"Sen de mi duyuyorsun o şarkıyı?"

"Sanki beni dansa kaldırıyorsun..."

Hazer'in güçlkle yutkunduğunu, ağırca nefeslendiğini duydum ama cesaret edip yüzüne bakamadım. Yemin ederim ki kendimi tutamamış, içimden geldiği gibi konuşmuştum ama bu cümlelerin tercümesi yok gibiydi.

Tanrım, bazı anlar nasıl anlatılır?

Ben anlatamıyor, sadece yaşıyordum. Bu gece de evinde kalsam Hazer bir şey demezdi, kaldığım odaya mı çıkmalıydım? Fakat banyo yapmak, terimi atmak istiyordum. Bu isteğimi nezaketle karşılar mıydı?

"Üzgünüm," dedim içtenlikle. "Seni arayarak bencillik ettim, maçını bile izlemene müsaade edemedim. Aslında maç bittikten sonra gelse..."

“Bitmişti zaten,” dedi bakışlarını benden kaçırarak. Bir an duraksadı, gözleri daha ilgili bir şekilde suratıma çarptı. “Sen benim maça olduğumu nereden biliyorsun?”

Tabii, o bana maça gittiğini söylemediği için bilmeme şaşırması normaldi. Kıvırmaya çalışırken Hazer’in kaşları derinden çatıldı. “Kerem söyledi değil mi?” Dilini dişlerinin arasına aldı ve sıktıktan bir an sonra serbest bıraktı. “Dedikodumu mu yapıyorsunuz?”

“Ne?” deyiverdim daha da utanarak. “Aaa resmen iftira!”

Hazer’in dudaklarından homurtuyu andıran bir ses çıktı ve kaşlarını daha derinden çatarken, ummadığım bir şey yaparak koltukta bana doğru yaklaşmaya başladı. Elinin birini koltuğun arkasına yerleştirerek yavaşça bana doğru yaklaşırken, “Bak sen,” dedi. Dikkatli bakışları daha da sıcaklaştı. Aramızdaki mesafe erirken, sırtımı koltuğun arkasına yapıştırarak parmaklarımla koltuğun kenarını sıktım.

“Sen... Hep baksana...”

“Sen de hep bak. Yani istersen bakabilirsin.”

Hızlıca kafasını salladı. “Bakayım.”

“Bak.”

Hazer elini koyduğu koltuğun kenarında kaydırarak, koltuğa yapışan saçlarıma yaklaştırdığında, tekrar saçıma dokunacak sandım ve yüreğim hopladı. Hazer de sanki benimle aynı şeyi düşünmüş gibi saçlarıma baktı ve derin bir iç çekti. “Bir daha dokunsam ya?”

“Saçlarıma mı?”

Göğsü daha seri şekilde alçalıp yükselmeye başladı. “Sen nereye istersen...”

“Bak, sen böyle konuşunca benim yine gözlerimi kapatıp seni dinleyişim geliyor.”

Hazer’in yüzü bir an kasıldı ve hemen sonrasında dudağı kıvrılırken, “Yaa,” dedi.

“Yaa.”

Eli saçlarıma dokunmak için kalktı ama ürktüğümü görmüş olmalı ki saçlarıma dokunmadan tekrar koltuğa yerleşti ve parmakları koltuğu sıktı. Başımı önüme eğerken, bir kalp atışı kadar zamanda, gözlerinin susuz kalmış olduğunu görmüştüm.

“Farkında olmadan o kadar çok şey diyorsun ki Mila...”

"İçimden gelince dudaklarımda tutamıyorum."

"İçinden hep böylesi gelsin o zaman."

"Hıhı."

Hazer bana yaklaşmaya son verdi ama aramızdaki yakın mesafeden bana bakarak kalbimi galeyana getirmeye devam ediyordu. "Şapşal."

"Despot."

"Şap..." Hazer âdeta benimle eğleniyordu. "... şal."

Formasının yakasından yukarıya, çehresine bakındım ve gözlerine sıkıştığımda, kurtuluşumun olmadığını fark ettim. Dudağımı büktüm, resmen eğleniyordu. Benimle alay ettiği için ona dil çıkardım. Yüzündeki ifade yerini şaşkınlığa bırakırken, benim çoğu zaman yaptığım gibi gözlerini kırpsıyordu ve ben yaptığımın yeni farkına varırken dilim dışarıda kalakaldı. Hazer'in dudakları seğirdi, başını tamamen önüne düşürdü ve yüzünü benden saklarken omuzları sarsılmaya başladı. *Ah, gülüyor muydu?*

"Be..."

"Bir tek benim yanımda böyle pervasızlıklar yap olur mu Safır? Ben bir şey demem, ama insanlar der; demesinler."

Yanımda çok sık pervasız davranıyordum ama Hazer neden bundan şikâyeti yok gibi davranıyordu?

"Üzgünüm, dil çıkarmak kabalıktı."

Alçak tondaki sesiyle, "Değildi," dedi. "Kaba olmak ve sen... Fenerbahçe ve ben gibi; asla yan yana gelmez."

Duraksayarak gözlerimi yüzüne diktim. "Fenerbahçe'den ne istiyorsun?"

Hazer bocaladı. "Fenerbahçeli değilsin değil mi?"

Aklıma bir fikir düştü ve bu fikri zihnimde tartmadan, "Öyleyim," deyiverdim, onu kandırarak. Utanç vericiydi ama ne yapayım, tepkisini çok merak etmiştim. "Şimdi sen Fenerbahçe ile yan yana gelmez misin?"

"Nasıl ya?" Hazer hayret ve yıkılmışlıkla bana bakarken, gülmemek için dudaklarımı zorladım. İnanılmazdı ama gerçekten Fenerbahçeli olmam onu dehşete düşürmüştü gibiydi. "Nasıl? Nasıl olabilir ya!"

"Öyle işte."

"Nasıl öyle ya?" Hazer omuzlarını düşürdü ve yanaklarını şişirdi. "Olmamış o iş. Sen bir daha takım tut, hadi."

Ciddiyetle bana dönüp tekrar takım tutmamı beklemesi karşısında içtenlikle gülebilirdim, kafamı iki yana salladım. “Hayır Hazer, olur mu öyle şey.”

“Ama...” Hazer kaşlarını çattı. “Ben siyah diyecektim, sen beyaz diyecektin. Yani öyle olmalıydı. Niye öyle olmadı ki? Allah Allah ya.”

Bir şey demedim, Hazer bunun doğru olduğunu düşünürken bunu düzeltmedim. Eliyle saçlarını arasında karıştırmasını, dönüp dönüp bana bakmasını izledim. O da bu sessizlikte konuşmadı, sadece bir an bana baktığı sırada nefes alamadığını hissettim. Benden uzaklaşıp koltuğun diğer tarafına giderken, elimi aramıza koyup merhametle onu izledim.

O esnada ezan sesini duydum, yakınlarda camiden sabah ezanı okunuyordu. Ezanı dinledikten sonra kollarımı kendime sardım.

“İzin verir misin, banyonu kullanayım?”

Göz ucuyla baktım, Hazer sakince kafasını sallıyordu. “Ben de zaten dışarıda bir sigara içecektim,” dedi ve kucağındaki parmaklarıyla oynamaya başladı.

“Ama dışarı çok soğuk.”

Genzini temizledi. “Zaten ben çok sıcaklamıştım.”

Ben onun için duyduğum endişeyi dile getiremeden Hazer doğruldu ve evin ahşap merdivenlerine doğru ilerledi. “Gel, sana temiz havlu vereyim.”

Koridora çıktığında yaptığı ilk şey ışığı yakmak ve bana yolumu göstermek oldu. Aramızdaki mesafeden onu takip ederek koridorun sonuna dek yürüdüm ve Hazer kendi odasından içeriye girdiğinde, eşığın önünde durdum. Olduğum açıdan sadece yerdeki beyaz, yün halıyla kocaman kıyafet dolabını görüyordum. Kapakları açıp içerisini karıştırdıktan biraz sonra elinde iki havluyla bana döndü.

“Bunlar var... Hiç kullanmadım.”

“Gracias.”

Genzini temizleyerek elindeki havluları bana doğru uzattığında kullanılmamış havluları alarak kucağıma çektim. “Sürekli sana yük oluyorum, *keşke seni hiç tanımasaydım* diyor musun Hazer?”

“Aksine, seni tanımakta geç bile kaldığımı düşünüyorum.”

Cümlesi beni ve düşüncelerimi hazırlıksız yakaladı. “Geciktin belki ama geldin... Değil mi?”

Hafifçe yana kaydı ve kollarından birini başımın sol tarafından uzatarak elini duvara yasladı. Vücudu önümde, kolu yanımdaydı. Onunla duvar arasında kalmıştım. Keskin bakışlarıyla yukarıdan beni izliyordu. Hazırlıksız yakalandığım durumun tadını çıkarıyor gibiydi. Bıraktığım nefesin onun yüzüne çarptığını gördüğümde, Hazer gözlerini sıkıca yumarak, “Geldim,” dedi usulca. Ardından diğer elini kaldırdı. Ben gözlerimi yoğunluğa dayanamayarak yumarken, parmaklarını yumuşakça alnıma dokundurarak ateşime baktı.

“Evet, a... ateşin azalmış.”

Zorlukla konuştum. “Daha iyi hissediyorum zaten.”

Gözlerim kapalıydı ama sanki o gözlerini açmış, beni izliyordu. “Senin yüzünden kekeleydim.”

“Duydum.”

“Bu aptallığımı Kerem’e anlatmazsın değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “İhıh, Kerem’e bundan bahsetmeyeceğim.”

“Güzel,” dedi ama bunu güzel olan başka bir şeymiş gibi söylemişti.

Gözlerimi açmaya cesaret edebildim ve doğrudan formasını görerek havluyu sıktım. Uzaklaşmıştı, hemen şimdi bir pervasızlık yapmadan banyoya girmem gerekiyordu. *Bir an*, diye düşündüm. Gözlerine baktığımda uzun bir yolu koşup onun gözlerinde soluklanmış gibi hissettim. Sanki ben bu âna onun gözlerini görmek için gelmiştim. “Gir sen, ben dışarıda olacağım.”

Ona bir an evde kalabileceğini de söylemek istedim ama... “Lütfen paltonu üzerine al, üşüme.”

“Banyodan sonra giymen için sana bir şeyler vereyim mi?” Bu aklına yeni gelmiş gibi aniden sormuştu. “Ben seni alırken çantayı orada unuttum, aklıma bile gelmedi. Benim temiz kıyafetlerim var, istiyorsan...”

“Gereği yok,” dedim hızlıca. “İdare edebilirim.”

“En azından bir tişört vereyim?”

“Peki o halde.”

Omuzları gevşedi. Bana bir tişört vermek için tekrar koridorun ucuna, odasına yürümeye başladı. Kazağımın yakasını çekiştirerek açtım ve derin nefesler aldım. Hazer gözden kaybolduktan kısa süre sonra elinde bir tişörtle döndü. “Bir kere bile giymedim.”

Tişörtü uçlarından kavrayarak aldım. “İnandım.”

Banyoya girmek üzereyken, "Ilık su kullan," dedi ciddiyetle. "Sıcak su ve çok soğuk su iyi gelmez şimdi sana. Aşağıda, tezgâhın üzerinde ağrı kesici var, onu içmeden de uyuma. Ateşin yine yükselecek olursa da seslen, ara, bir şey yap geleyim yanına..."

Başım la onayladım. "*Buenas noches Hazer.*"

"Beni postalıyorsun anlaşılan." Hazer bu cümleyi kurduğunda utanç la ağzımı açtım ve o bunu gördüğünde dudağı kıvrıldı. "*Buenos noches Safir.*"

Bana arkasını dönüp merdivenlere doğru ilerlediğinde, "Yanlış söyledin," diyerek kıkırdadım. "*Buenas noches* olacaktı."

Hazer merdivenlerin ortasında durdu. Arkasını dönüp bana ters ters baktı. Omzumu silktim ve kendimi hızla içeriye atıp kapıyı örttükten sonra elimi ağzıma kapatarak kıkırdamaya devam ettim. Sanki çetin geçen bu kara kış yerini bahara bırakmış, dudaklarım, bir çiçek gibi açılmıştı. Kafamı kapıya yaslayarak elimi havaya kaldırdım. Bakışlarımı tuttuğu elime çevirdim.

Bir süre orada durup yalnızca elimi izledim.

Banyonun kapısını kilitlememiştim, normalde bunu asla yapmazdım ama Hazer'in bu koridora bile çıkmayacağına emindim. Elimdekileri müsait bir yere koydum ve soyunmaya başladım. İç çamaşırlarımla kaldığımda küvetin içerisine geçtim ve ılık suyu ayarlayarak saçımı yıkamaya başladım. Banyoyu benden başka kullanan yoktu, bu yüzden rahattım.

Banyom bittiğinde girmeden önce de üstümde olan opak, siyah çorabı giydim. Üzerine eteğimi, üstüme de Hazer'in verdiği tişörtü geçirdim.

Saçlarımı havluya sardıktan sonra diş fırçasına uzanırken aynaya düşen aksime baktım. Hastalıklı görüdüğüm aşıkardı ama gözlerimin içinde mutsuzluk değil, taze bir heyecan vardı.

Başımdaki havlu ve üzerimdeki kıyafetlerle aşağıya indiğimde ışığın hâlâ yandığını gördüm. Hazer Han dediği gibi dışarıya çıkmıştı. Sebep olduğum dağınıklığı toplarken tezgâhta bahsettiği ilacı buldum. Hapı suyla yuttuktan sonra mutfaktan çıkıp pencerelerin yanına yürüdüm. Perdeyi kenara çekip gözlerimi merakla pencereden dışarı diktim. Hazer'i hiç aramadan buldum. Bahçede sigara içiyordu. Parmaklarını kaldırdım, düşünmeden camı tıklatarak dikkatini çektim. Hazer durdu, kafasını kaldırdı ve beni gördüğünde elini saçına atarak, rüzgârda uçuşan

saçlarını düzeltti. Yürüyüp karşıma geldi. Aramızda yalnızca cam vardı. Şa-
tık vakti gibi turuncu duran gözleriyle bana bakarken, sol elini kaldırdı ve
avuççini cama yasladı. Camın üzerindeki eline bakarken ben de titreyen
elimi kaldırdım ve camın diğer tarafından, onun eline yasladım. Avuçla-
rımız, aramızda bulunan camın üzerinde birleşirken, parmaklarımız da
birbirine denk düştü. Yutkunamadım, gözlerinin içine dalarak elimi ca-
mın üzerinden eline daha sıkı bastırdım.

Şeytan, hangi kadehi kaldırıyor gözyaşların için?

Sen ağlıyorsun,

Gülüyor.

Uzunca bir kahkaha...

Şimdi kulaklarında.

Sen ağlıyorsun,

Herkes gülüyor.

Sabaha karşı uyuduğum için ancak öğleden sonra uyanabilmiş, dans
dersimizin saatini kaçırdığım için kendime epey kızmıştım. Biraz önce
de kendime çekidiizen vermiş, onun tişörtünün üzerine kazağını giye-
rek aşağıya inmiş ve Hazer'in burada olduğunu, Kerem'le arabayı yıkıyor
olduklarını görerek şaşırmıştım. Geçip üçümüz için de sandviç yapmış,
bardaklara meyve suyu doldurmuştum. Aslında Hazer meyve suyu sev-
mediği için ona çay yapmıştım ama henüz arabayı yıkamayı bitiremedik-
leri için içeriye gelmemişlerdi.

Hazer direktif veriyor, Kerem arabayı yıkıyor ve sürekli konuşuyordu.
Kerem gömleğinin ve pantolonunun paçalarını katlamıştı ve açıkçası ko-
mik görünüyordu.

"İlahi Kerem."

Sandviçim bittiğinde Hazer'in Kerem'e söylenerek buraya yürüdü-
ğünü gördüm. Kerem elindeki hortumu yanlışlıkla Han'a doğrultmuş,
onu ıslatmıştı. Duyamamış olsam da Hazer'in o an küfredtiğini tahmin
ettim. Yerimden fırladım ve saçlarımı düzelttikten sonra deli gibi kalp çı-
rpıntısıyla dış kapıya yürüdüm. O henüz kapıyı anahtarına davranmadan
kapıyı açarak onunla yüz yüze geldim. Kışın soğuk fırtınası onun koku-
suyla beraber içeriye sürüklenirken, "Ben de tam kapıyı çalacaktım," dedi

Hazer ve eşikten içeriye girdi. “Anahtarım var ama kapıyı çalasım geliyor. Bence çok ilginç, sence de öyle mi?”

“Benim de anahtarın olduğunu bilmeme rağmen kapıyı açasım geldi. Bu da ilginç bence.”

Kızıla çalan amber gözlerinde bir kırılma oldu. Yanıma kadar geldiğinde, solgun yüzümü dikkatle inceledi. “İyisin ya? Öylesin değil mi? Ateşin ne durumda?”

“Gayet iyiyim,” dedim. “Hatta senin için sandviç bile yaptım. Yeşil zeytin de koydum içine, ister misin?”

Hazer omzunun üzerinden arkaya baktı. İşaret ettiğim tezgâhı gördüğünde yüzünden bir duygu geçti ama ne olduğunu anlamadım. Merhamet, şefkat karışımı bir duyguydu.

“Üstümü değiştirmem lazım,” dedi. Bakışlarını üstüne çevirdim, forması ve kot pantolonu epey ıslaktı. “Ama sonra hemen gelip yiyeceğim tamam mı?”

“Tabii.”

“Kendini yorma, geçip otur.”

“Despotluk?”

Hazer üzerindeki formanın eteğinden kaldırıp başını da hafifçe eğerek formasının etek kısmıyla yüzündeki ıslaklığı sildi. Karnının bir kısmının anlık olarak çıplak kalmasıyla bakışlarımı kaçırırken, “Hemen de despot oluyorum yahu,” dediğini duydum. “Yorulma diyorum despot oluyorum, yorul mu diyeyim o zaman? Ama yok, yorulma. Ben despot olayım, sen yorulma yeter...”

Mırıldanarak merdivenlere yönelmeye başladı. Tezgâha tutunarak bir anda çıkan ateşimi kontrol etmek için elimi alnuma koydum.

“Az önce ateşim yoktu ama benim...”

Hazer gözden kaybolmuştu ki kapı çaldı. Yerimden sıçradım. Koşar adımlarla gidip kapıyı açtım.

“Safir Hanım, sizin burada olduğunuzu bilmiyordum,” diyen Kerem’di.

“Buradayım,” dedim. “Beni görmekten bıktın mı yoksa Kerem?”

İçeri girerken güldü. “İlahi Safir Hanım, insan her gün güneşin doğmasından bıkar mı?”

“İltifatların çok tatlı, teşekkür ederim.”

Gururla yürüyerek içeriye geçtiğinde kapıyı kapatarak peşinden girdim. Kerem çoktan tezgâha ilerlemiş, sandviçleri kapmış, salondaki kolunğa yürümüşü. Ağzımı açtım, sandviçlerden birinin Hazer'e ait olduğunu söyleyecek gibi oldum ama bir kez daha bu kabalığı yapmadım. "Çok lezzetli," dedi dolu ağzıyla. "Hazer Bey çok şanslı."

Duraksadım. "Neden?"

"İlahi Safir Hanım, anlamamış gibi yapmayın." Bana işaret parmağını salladı ve imalı imalı güldü.

Kafamı kaşıdım ama bir şey demedim. Kerem sandviçlerini yerken televizyon kumandasına uzandı. Geniş ekranlı televizyonu açarak kanallar arasında zap yaptı. Bir futbol kanalında durduğunda ilgili gözlerle ekrana bakarken, basamaklardaki adım seslerini duyarak kafamı kaldırdım ve onu gördüm. Hızla üzerini değiştirmiş, vücuduna tam oturan bir takım giymişti. Lacivert takımını içinde arzı endam ederek merdivenleri inerken, sırtımı ardımdaki duvara yaslayarak dudaklarımı ıslattım. Hazer bakış açısına önce beni aldı ve göz kırparak seslere doğru döndü. Önce Kerem'e, elindeki yarım sandviçe ve sonra da ekrandaki maç tekrarına baktı. "Dün maçı bırakıp gittiniz," dedi Kerem ve sevimli bir ifadeyle Hazer'e baktı. "Tekrarını izlediniz mi? Beşiktaş kaybetmiş, nasıl üzüldüm anlatamam."

Hazer'in sol gözü seğirdi ve ellerini kumaş pantolonunun ceplerine yerleştirerek salona doğru ilerledi. "Hakem golü saymadı," dedi ciddi ciddi. "Yoksa Beşiktaş kazanacaktı!"

"İlahi Hazer Bey." Kerem sandviçin son parçasını da ağzına atarak Hazer'e güldü. "Beşiktaş'ın kaybettiği her üç maçtan ikisi için aynı şeyi diyorsunuz."

Hazer ona inanamamış gibi, "Ne diyon la?" dediğinde, ağzım hayretle aralandı.

Ne diyon la?

Kerem bana bakarak gülmeye devam etti. "Sinirlenince Ankara ağzına dönüyor Safir Hanım, çok takılmayın siz."

Hazer de bana doğru döndü. Duruşunu düzelterek kafasını iki yana salladı. Suratındaki o sinir dolu ifadeye gülmek için başımı önüme eğdiğimde, "Sandviçler de çok lezzetli olmuş, ellerinize sağlık," dedi Kerem. Ardından Hazer'e bir göz attı ve Hazer ona her nasıl baktıysa ürkeret koltuktan kalktı. "Özellikle zeytinli olan pek güzeldi."

Sonra kıs kıs gülerek kapıdan çıkıp gitti.

“Sandviçimi ona mı verdin?”

Bu pek hoşuna gitmemiş görünüyordu. “Sandviçleri görünce aldı, demek ki açtı. Elinden almam hoş olmazdı, doyuysa mutlu olurum.”

Han derin bir iç çekerek yüzümü izlemeyi sürdürdü. “Bari benimkini yemeseydi.”

“Paylaşımçı ol.”

Yanaklarını, şımarık bir oğlan çocuğu gibi şişirerek bakışlarını televizyon ekranına düşürdü. Dönen maç tekrarına ters ters bakarak bir hışımda kumandaya uzandı. O televizyonu kapatırken ben durmaya son vererek mutfağa koşturdum ve Hazer için yeni bir sandviç yapmaya başladım. Sırtım ona dönük şekilde, tezgâhta sandviçini hazırladım ve iki peçeteye sararak mutfaktan çıktım. Hazer kapıyı açmış, ayakkabılarını giyyordu. Arkasını döndüğü an beni görerek sırtını kapıya çarptı. *Sevimli*. Sandviçi ona uzattım. “Kahvaltını yolda ya da ofise varınca yiyebilirsin.”

Kanat çırparak kaçmak istiyordum ama manzara öyle güzeldi ki yapamıyordum. “İçine yine zeytin ekledim, dökülmesin diye de sardım ama eğer taşımam diyorsan götürmek zorunda değil...”

“Götürürüm,” dedi hemen ve uzanıp sandviçi avucunun içinde aldı. “Annem görse, karnımı doyurduğun için seni takdir ederdi,” diye devam etti ve elinin biriyle ensesini kaşıdı. “*Gracias* mı diyordun sen?”

“*Si*, teşekkür ederim demek.”

Hazer ellerime baktı, yüzüme, gözüme, saçlarıma... “*Gracias senorita*.”

Dudağımın kenarını ısırarak nezaketle yanıtladım. “*Que quieres decir senor*.”

Açık kapıdan dışarı çıkmadan önce bana bir bakış attı. Ben, bu bakışın benzerini bir daha kimsede göremeyeceğimi o an anladım. Sanki çıkıp gitmeden önce yapmayı istediği ama yapamadığı bir şey vardı.

Yapamadı...

Arkasını döndü ve gitti.

* (İsp.) “Ne demek bayım.”

Bugün evimi boyuyorduk.

Eve gelirken aldığımız boyalarla, öğleden sonra evimi boyamaya başlamıştık. Boya fırçaları oldukça ağırdı ve bir süre sonra ikimiz de yorulmaya başlamıştık. Gazel sürekli gelip ateşime bakıyor, her hapsirdiğimde tek başına yapabileceğini söylüyordu ama evimi boyamak açıkçası bana zevk veriyordu.

“Açık gri ha? Gri renge bayılırsın zaten, gözlerin gri olduğu için mi seviyorsun griyi?”

Fırçayı duvarda kaydırırken, “Hayır,” dedim. “Renklere anlam yüklemem. Griyi seviyorum, çünkü gözüme güzel görünüyor.”

Telefon ekranımın parladığını görerek elimdeki fırçayı yere düşürdüm. Gazel irkilerek geriye kaçarken, üstüme sıçrayan boyalara aldırmadan telefonumun yanına ilerledim ve ekranı açtım. Biliyordum işte, mesajı atan oydu.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Mila?

Ah, sadece bu kadar mıydı? Sadece adım. Mila ismimi pek sevmezdim ama o söylediğinde veya yazdığında beni rahatsız etmiyordu.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Evet?

Telefonu sabırsızca yoklayarak mesajı bekledim ve bir kalp çarpıntısı ardından telefon yanıp söndü.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Hiiii. Sana mesaj atmak hoşuma gidiyor.

Şapşalca bir şey yaparak kazağı yüzüme kadar çektim. Sanki Hazer karşımda beni izliyormuş gibi kızaran yüzümü gizledim.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Senin gibi meşgul işadamlarının yapması gereken daha önemli şeyler yok mu?

Bir müddet yanıt gelmedi.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Çokbilmişlik ediyorsun sanki... Ateşin nasıl, onu de bakayım.

Beni merak etmesi çok tatlıydı.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Ateşim yok, iyiyim; teşekkür ederim. Gazel ile boya aldık, evimi boyuyoruz.

Mesajı attıktan sonra bir süre bekledim ama cevap vermedi, meşgul olmalı diye düşündüm. İç çektim ve boyaya devam etmek üzere kalkarken, bildirim ekranına Han'ın mesajı düştü.

Gönderen: Sadece Hazer :)

Eline yüzüne boya bulaştırmışsındır şimdi... Fotoğrafını göndersene. Yani göndermek istersen ben talibim, fotoğrafa...

Asla yapamazdım. Elim yüzüm berbat halde, ben ter içindeydim. Parmaklarım ekranda belirdi ve harflere dokunmaya başladı.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Görmeyi istiyorsan gelir ve bakarsın.

Bu mesajı atmaya nasıl cesaret edebilmişim? Nezaketle geri çevirmem kâfi olabilirdi, bunu yazmamın hiçbir gereği yoktu.

"Kız, kiminle mesajlaşıyorsun sen?"

Yerdeki boya fırçasına uzandım. "Hazer, bir şey sordu da."

"Hımm, mesajlaşma evresi." Gazel'in sesi, beni utancın içinde boğacak kadar imalıydı. "Bir de hâlâ inkâr ediyorsun."

"Sadece konuştuk."

"Bakalım nereye kadar inkâr edeceksin canımın içi..."

Ben sadece içimden geleni söylüyordum. Bu şeylerden, mesajlaşmalardan, konuşmalardan anlamazdım, bu yüzden bunu bir şeylerle açıklayamıyordum.

Oturma odasının iki duvarını boyadığımızda, hava epey kararmış ve biz de birkaç mum yaktık. Dinlenirken, gelirken aldığımız kumpir ve kolayı yiyip içmeye başladık. Bu süre boyunca Gazel'in telefonu sık sık çalmış ama Gazel huzursuz olmak dışında bir şey yapmamıştı. Onun sıkıntısı sanki aynı kalbi taşıyormuşuz gibi benim de sıkıntım oluverdiğinde hüznle iç çektim. "Gazel?"

"Söyle canımın köşesi?"

"Sen," dedim ve cümleleri toparlamaya çalıştım. "Benimle yaşamak ister misin? Biliyorum, evim yetersiz ve hiç de güzel değil ama biz beraber güzelleştirebiliriz. Ne dersin?"

Gazel'in yüzünde güzel bir gülümse ışıldadı ama o ışık çok geçmeden boşlukta kırılarak parçalara bölündü. Onu anlayamamak beni çok incitiyordu.

“Çok güzel olurdu, çok,” dedi içtenlikle. Sesi yaprak misali titriyordu. “Ama Galip rahat bırakmaz beni, sonra seni de huzursuz eder. Biliyorsun, takıntılı bir adam. Gözünün önünden kaybolunca hemen kızıyor.”

Uzandım ve buz gibi olan ellerini tuttum. “Gazel, Galip çok kaba biri, seni incittiğini hissediyorum. Öyleyse lütfen buna izin verme. Korkuyorsun ondan, insana korktuğu insandan hayır gelmez. Gözündeki morluk, dudağındaki iz... Aklına kötü şeyler geliyor Gazel, ayrıl lütfen.”

“Galip’e çok alıştım,” dedi ve elimi sıkarak sürdürdü. “Ama o bana sarılmadıkça hiç ona sarılasım gelmiyor. Beni hep aşağılıyor. Haklı, hiçbir şey bildiğim yok! Çok cahilim, ne üniversite okudum ne kültürümü geliştirebildim. Bana hep ezik olduğumu hatırlatıyor sanki...”

“İşte bu sevgi değil,” dedim onun daha fazla incinmesinden çok korkarak.

“Galip peşimi bırakmaz.”

“Saygı duymak zorunda.”

“Bazı insanlar saygı duymaz Safir.”

Maalesef öyleydi. Fakat Gazel’in bunun altında kalmasını, bu mağduriyeti yaşamasını içime sindiremiyordum. Başka çare arıyordum ancak bulamıyordum. Onu, incineceğini bilmesine rağmen o eve göndermek canımı yakıyordu. “Hadi, ye.”

“Ben çok doydum, sen ye.”

Kaşığı zorla ağzına sokmaya çalıştığımda hafifçe gülüştük. Bir süre daha dinlenerek boya işlemine devam ettiğimizde, saat yediyi bulmuştu. Bir ara annemin kaldığı hastaneden aramış, annemin beni görmeyi istediğini söylemişlerdi. Annemin yanına gitmeyi istemiyordum. Çünkü bana bahsettiği tek şey nasıl fahişe olunacağıydı ve bu... Tanrım, çok iğrençti.

Hangi anne kızına fahişe olmasını istediğinden bahsederdi ki?

Boya fırçasını duvarda kaydırırken, mum ışığının dalgalanışını izlemeyi ihmal etmedim. O esnada, karanlığı delen bir ses duyuldu. Gözlerim Gazel’le kesişti. Sokak kapısı çalıyordu. “Acaba hangi hayranın?”

Boya fırçasını duvara dayadım ve kapıya yürüdüm. Soğuktan titreyen çenemi sabit tutmaya çalışırken kapıyı hevesle açtım ve gördüğüm ilk şey onun gözleri oldu. Amber bakışlar, kışın içinde üşümüş bir kuş gibi şakıyarak yüreğimin altına doğru uçtu.

“Merhaba,” dedi kısıkça. “Ben geldim.”

“Çok hoş geldin.”

Hazer ensesini kaşırken onun arkasındaki karartıyı görerek duraksadı. Biraz yaklaştığında Behram olduğunu anladım. Göz göze geldiğimiz ilk anda, “Selamünaleyküm,” diyerek beni selamladı ve elindeki poşeti uzatırken gülümsedi. “Ee, yeni eve gelip de ev hediyesi almamak olmazdı değil mi?”

Hayretle torbayı kucaklayarak, “Ne gereği vardı,” dedim, iyiliği altın da ezilerek. “Çok nazıksın, teşekkür ederim.”

“Lafı bile olmaz.”

İçeriye buyur ettiğimde soğuk ellerini ovalayarak içeriye girdi ve koridor sonunda gözden kayboldu. Dönüp tekrar Hazer’e baktım. Bakışları bir benim elimdeki poşete, bir de kendi ellerine dönüyordu. “Ben hediye almadım ama...”

Geçmesi için geriye çekilirken, “Ben de senin evine geldiğimde bir şey almamıştım,” diyerek durumları eşitlemeye çalıştım. “Almaman sorun değil.”

“Pis Behram,” diye söylendi ağzında, hiç beklemediğim şekilde. “Şovcu ya! Her zaman benden düşünceli.”

“Arkadaşını mı kıskanıyorsun?”

Hazer’in kulakları sanki dediklerini yeni duymuş gibi kısa anlığına duraksadı. “Hayır, sadece sinirlerimi bozuyor.”

“Sinirlerin çabuk bozuluyordu değil mi?”

Hazer’in bakışları bir an dağıldı. “Söylemiştim... Ben sinirlenince ağzıma sahip çıkamam, dilime geleni söylerim. Zehir olurum, sonra iş işten geçmiş olur ama...”

“Hiç...” deyip sözünü kestim ve bunun özüyle ona bakarak devam ettim. “Bana da sinirlendiğin oldu mu?”

“Olmadı,” dedi Hazer, sanki kendi de buna hayret ediyordu. “Niye olmadı ben de anlamadım. Olmaz ama... Sana sinirlenirsem kötü bir şey yapmış gibi hissederim ben.”

Dudaklarım soğuktan mı yoksa duygudan mı titredi bilemedim. “İnsanlar bazen birbirine sinirlenebilir.”

“Ben sana sinirlenemem,” dediğinde sesi bir yara gibi sızlanıyordu. “Sinirlensem bile hemencecik geçer.”

“Hı?”

“Hıhı.”

Gözlerini yüzümden çekti ve etrafa göz atarak içeri girdi.

Kalbimi içeride tutmaya çalışarak Hazer’in arkasından salona girdiğimde, Behram ile Gazel’in çekingen çekingen konuştuklarını gördüm. Bizi gördüklerinde kafalarını bizden yana çevirdiler. Gazel’le Hazer arasında gergin bir bakışma geçti, Gazel yalanı açığa çıktığı için Han’dan utanıyordu.

“Size yardım edelim,” diyerek gergin sessizliği böldü Behram. “Safir, geldim ama umarım rahatsız etmiyordum. Hazer laf arasında boya yaptığınızdan bahsedince yardımım dokunsun istedim.”

“Çok iyi yaptın,” dedi Gazel ve derin derin Behram’ın yüzüne baktı. Behram ondan tarafa bakmamaya çalıştı ama bir an için dudağının kıvrıldığını gördüm. “Yani, işimiz çabuk biter.”

“Yaa, tabii tabii,” dedi Hazer onlara imalı imalı bakarak. “Kesin o yüzdendir.”

Onu azarlamak istesem de hoş karşılanmayacağı için yapmadım. Bunun yerine hareketlendim ve hediye paketini özenle kenara bırakarak boya fırçasını Gazel’in eline tutuşturdum. “Ben diğer odaya geçeyim, orayı hiç boyamadık.”

Hazer, “Ben seninle içeriyi boyarım,” dediğinde, Behram da omuzlarını silkti. “O zaman ben de Gazel’e yardım edeyim.”

Gazel memnuniyetle gülümsediğinde, Hazer yerinden kıpırdandı ve açılmamış boya kutusunu alarak odanın çıkışına ilerledi. Ben de boya yaptığım fırçayla küçük fırçayı alarak onun peşine düştüm. “Soldaki oda,” diyerek yardımcı olduğumda başını sallayarak bahsettiğim odaya yürüdü.

Bu oda, kare bir yatak odasıydı. Hazer boya kovanı yere bırakarak doğrulduktan sonra üzerindeki kaşe kabanı çıkarmaya başladı. Ceketini de kabanının ardından çıkarıp koyu renkli gömleğiyle kaldığında, elimdeki fırçaları duvara dayayarak elindekilere uzandım. “İstersen alayım?”

“Uğraşma.”

Ceketleri aldım ve ona sırt çevirerek odadan çıktım. Koridoru yürüyerek tekrar salona girdiğimde Gazel ile Behram’ın boyamaya başladıklarını gördüm. Aralarındaki kısık sesli konuşmaları duydum ve onları rahatsız

etmeden Hazer'in yükünü çantamın üzerine bıraktım. Oradan bir de *mur*, alarak çıktıktan sonra yatak odasına geri döndüm. Hazer tek dizinin *üz*rinde, kovanın önünde eğilmişti. Gömleğinin kollarını kıvrımış, *yaka*sından birkaç düğmeyi çözmüştü. "Mum getirdim," diyerek elimdeki *mumu* pencerenin mermeri üzerine koydum. "Çakmağın var mı?"

Ardımdan pencereye yaklaştığını hissettim, zaten camın *üzerinde* de gölgesini görüyordum. Aramıza belli bir mesafe bırakarak *durdu*, elini kumaş pantolonunun cebine atarak bir çakmak çıkardı. Çakmağı *çakıp* ateşini muma yaklaştıırken, "Senin için karanlığı hep aydınlatırım," dedi ve mumun ipi tutuşurken, gözleri cama yansıyan gözlerimle *kesişt*i. *Tanrı'ya, merhametini istiyorum demişt*im, bu yüzden seni mi gönderdi bana? Eğer merhameti bu kadar görkemliyse, gazabından korkuyorum.

"Karanlıktan korkmama rağmen mum ışığını severim," dedim ve gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "Sen söylemedin, karanlıktan korkar mısın?"

"Hayır, aksine geçip karanlık bir odada oturmak ve tavana bakıp düşüncelerimi dinlemek hoşuma gider." Ateşini söndürdü ve çakmağını avucunun içine aldı. "Ama... Her nedense senin girdiğin hiçbir yeri karanlıkta bırakmak istemiyorum."

"Aslında korkularımız, geçmişteki bir anının, kafamızın içinde büyütüğümüz hali değil mi?"

"O zaman seni..." Hazer duraksadı, kelimelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Karanlıkta mı bıraktılar yani? Geçmişinde?"

"Işığımı çaldılar... Onlar ışığımı çalınca ben zaten karanlıkta kaldım."

"Safir?" Sesi, keskin bakışlarının aksine yumuşak ve derindendi. "Yanlış anlama ama Gazel de yetimhanede kalmış olmasına rağmen senden daha mutlu görünüyor. Bir şey var... Sürekli korktuğun bir şey var. Dedin ya hani bana, öncesinde başkasının eli vardı şimdi kendi elim var diye? Başkası kimdi, ne kastettin? Biri konuşmanı mı engelliyordu?"

Bakışlarımı kaçırdım ve gözlerimi gölgeleyen geçmişle mumun ipine baktım. "Susmamı söylerdi," dedim bilinçsizce. *Gözlerimdeki geçmiş, şimdi baktığım ateşle yakabilir miydim? Bir küçük ateş, koca bir geçmiş kül eder miydi?* "O kadar çok söylerdi ki, doğru olanın bu olduğunu düşünürdüm. O dahil herkes susmamı söylüyordu. Annem, o, Müdire Hanım... Hep *sus Mila* diye bağırıyorlardı. Ama en canileri oydu..."

Tırnaklarımı avuççilerime batırarak acıyı kendi bedenimden çıkarırken, daha fazla konuşmamın lüzumsuz olacağını düşünerek sustum. *Sımsak, yapmayı en iyi bildiğim şey.* “Neden eksik konuşuyorsun? Annem diyorsun, Müdire Hanım diyorsun, canı diyorsun? Yetimhaneden bahsediyorsun değil mi? Sana sürekli kızan birisi mi vardı? Peki annen? Onunla aran neden kötü?”

Çok fazla şey soruyordu ama hepsini yanıtlayacak gücüm yoktu. “Annem,” dedim ve tırnaklarımı elimin içlerinden çözüp parmak uçlarıma baktım. “O sürekli beni azarlardı, yani hatırlayabildiğim kadarıyla. Bir tane iğne vardı, sürekli parmak uçlarıma ba... batırırdı. Hastaneye gitmeyi bu yüzden sevmiyorum, iğnelerden hiç hoşlanmam.”

Dudaklarımı sertçe ısırardım ve dönüp Hazer’e bakmadan camın önünden ayrıldım. Ondan uzaklaşarak kenara koyduğum fırçalara yürürken, Hazer’in kıpırdıyamaz halde olduğunu hissettim. Sanki donup kalmıştı. “Nasıl yani... Parmaklarına gerçekten...” Sustuğunda, ona *bazen konuşmak işte bu kadar zor*, demek istedim. “Ama ben şimdi ellerini ne zaman görsem bunu düşüneceğim...”

Hayır, kafasının içinde böyle tatsız düşüncelere yer vermemeliydi. Konunun dağılması için, “Boyanın kapağını açar mısın?” dedim.

Hazer hemen hareket etmedi, belki de edemedi. Konuyu geçiştirmek istediğimin farkındaydı ama sormak istediği bir şeyler var gibiydi. Tek dizi üzerine eğilip boyanın kapağını açtığı anda, taze boya kokusuyla burnumu kırıştırdım. Hazer boyaya su katmak için odadan ayrıldı. Duyduklarını bu kadar çok mu önemsiyordu? Ya ben? Bunları Gazel’e bile anlatmazdım ki...

Elinde bir pet şişeyle döndü ve suyla boyayı karıştırarak kıvamı ayarladı. Doğrulduğunda, hâlâ yüzüne bakamıyordum. Hazer karşımda durarak ellerinden birini bana uzattı. “Fırçayı alayım mı? Sen epey boyamışsın. Elin yüzün zaten hep boya içinde...” Bir an ilgiyle bu halimi izledi ama buna rağmen yüzüne bakamadım. “Yorulmuşsundur, ben devam edeyim?”

Boya fırçasını uzatırken parmaklarıma yakından, dikkatle baktığını hissettim ve elimi arkama kaçırdım. Hazer de rahatsızlığımın farkına vararak sırtını döndü, duvara doğru ilerledi. Elimdeki küçük boya fırçasına baktım, bununla pencere kenarlarını boyayabilirdim. Eğilerek küçük fırçayı boyayla ıslattıktan sonra pencere kenarına yürüdüm.

Bir süre ikimiz de sessizliği bozmadık ve yalnız boya yaptık. Ara ara Behram ve Gazel'in alçak tondaki seslerini açık kapıdan duyar gibi oluyordum ama ne konuştuklarını anlamıyordum. Yere damlayan boyanın sesi sık sık kulağıma geliyordu. Birbirimizle sırt sırta çalışıyorduk. Mum eriyor, gözlerim loş ışığa her an daha çok aşinalık kazanıyordu. Yorulan bileğimi ovuşturarak pencereye arkamı döndüm ve fırçamdaki boyayı yenilemek için ilerlerken gözlerim Hazer'e takıldı.

Benim için zahmete girmesini izlemek mahcubiyetin yanında, derin ve çatışmalı bir hissi sürükledi ve ayaklarım ona doğru ilerledi. Arkasından durduğumda Hazer varlığımın farkına vararak fırçayı duvara sabitledi ve nefesini tutarak duvara bakmayı sürdürdü. Bir adım kala durmuş ve yanına, ne yapacağımı bilmeden gelmişim. Uzun, sağır edici sessizlik ilerleyerek ikimizin de nefeslerini hızlandırırken, buna bir son vermenin isteğiyle parmağımı elimdeki fırçaya sürdüm ve parmağıma bulaşan boyayı kaldırarak bir anda Hazer'in yanağına dokundurdum.

"Ne yaptın..." Hazer irkilerek geriye sıçradığında gülmemek için çabaladım. Gözleri elime kaydı ve boştaki parmakları yanağına çıkararak boyayı aradı. Boya parmağına bulaştığında, "Boya sürmüşsün," dedi ve tek kaşını kaldırdı. "Birilerinin canı mı sıkılmış?"

Eğilip fırçayı yere bıraktığında bana doğru bir adım attı. Gözbebeklerim hafifçe büyüdü. "Bir anda oluverdi," dedim ürkekçe. "Ne... neden üstüme yürüyorsun?"

"Kabalaşmak istemem fakat öç almayı sevdiğimi söylemiştim." Hazer kafasını sol yanına yatırdı ve yüreğimi hoplatacak kadar tehlikeli bir yakınlık kurarak bana tamamen yaklaştı. "Öç alacağım."

"Bu... bence kabalık olur yani..."

Sırtım, ardımdaki duvara çarptığında kaçacak yerim olmadığını fark ettim. Kirli ellerimi de bedenimle duvara yasladım. Hazer, kurduğu tehlikeli yakınlığın ölçüsünü kaçırmış gibi, şuursuzca bana bakarken telaş içinde bir şeyler demeye çalıştım. Elinden birini kaldırdı ve yüzüme yaklaştırdı. Boyalı parmağını yüzüme hizaladı ve parmak ucu burnumun ucuna dokundu. Sıcaklığını hissederek gözlerimi yumduğumda, "Şimdi geriye gitmek, burada kalmak kadar zor," diye fısıldadı. Parmağını burnum boyunca kaydırarak yanağıma indirdi. Sanki erkekler tam bu anda Hazer ve diğerleri olarak ikiye ayrılmıştı. Uzun süre nefessiz kalmış gibi

“kence içinde soluklandı ve ardından çarpıcı şekilde yutkundu. “Kızıyor musun bana, sana böyle yaklaşıyorum diye?”

Bir yere tutunmak istedim ama gömleğine tutunmaktan ürttüğüm için ellerimi yumruk yaptım. “Bana nasıl yaklaşıyorsun ki?”

“Bu şey,” dedi ve elini ağırca yüzümden çekti. “Şimdi ben geri gide miyorsam, sen gözlerini kapatıp karşımda kalıyorsan... bu şey yüzünden.”

“Hazer?”

“Mila?”

“Sen alfa mısın?”

Hazer’le bir dakika boyunca baktık. Ne o ağzını açıp bir şey dedi ne de ben dedim. Karşılıklı olarak birbirimize baktığımız sürenin ardından Hazer elini ensesine atarak geriledi ve aramıza, istediğim o mesafeyi koydu. Doğru duyup duymadığını düşünüyordu sanki. “Ne miyim? Alfa mı? Ben tam olarak neden bahsettiğini anlamadım...”

Hep Gazel yüzünden olmuştu, Hazer’e alfa deyip durmuştu ve ilk köşeye sıkıştığım anda pervasızca davranarak ona bunu sormuştum. “Ben,” diyerek dilimi ısırđım. “Her zamanki pervasızlıklarından işte, lütfen görmezden gel.”

“Sen bana alfa erkeğı misin diye mi sormak istedin?” Hazer’in sesi bu sefer... hafifçe alaylı gibiydi. “Bundan bahsediyorsun değil mi?”

Sırtımı duvardan ayırdım ve hızla onun bakış açısından çıkarken, kaçamak bir cevap vermek için dudaklarımı araladım. Fakat o esnada kordorda adım sesleri ve hemen ardından, “Kolay gelsin,” diyen Behram’ın sesi duyuldu. Kafalarımızı çevirip kapının önündeki siluete baktık. “Ben çıkıyorum, içeriği bitirdik zaten. Giderken Gazel’i de bırakacağım. Kardeşim, sen daha burada mısın?”

Hazer’in gözleri, Behram’ın arkasından bakış açımıza giren Gazel’e kaydı. Ona karşı haklı bir öfkesi vardı ve Gazel bunu hissederek hissetmez bakışlarını kaçırdı.

“Gazel’i abisi alırdı,” dedi Hazer, iğneleyici bir tonla. Behram sanki o an yanlış bir şey yaptığını düşünmüşüz gibi utandı ve başının üzerinden Gazel’e döndü. “Tabii, benimle seyahat etmek istemezsen...”

“Sorun yok,” dedi Gazel, Hazer’in bakışları altında ezilerek kafasını önüne çevirirken. “Sen beni caddeye kadar bırakabilirsin.”

Hazer sertçe boya fırçasını aldı ve boya kovasının içine daldırdı.

Behram onun bu tavrını anlamsız bakışlarla izlerken, “Bir sorun mu var?” diye sordu, kaş göz yaparak. “İyi misin?”

“İyiyim.” Hazer’in sesi dümdüzdü. “Sen Gazel’i bırak, yarın görüşürüz.”

“Maçın sinirini atamadın galiba hâlâ.” Behram, Han’a bulaştı ama karşılık alamadığında yüzündeki gülümseme yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. Sanırım biz olduğumuz için fazlasını da soramıyordu. Bana anlık bir bakış atarak selam verdi ve Gazel’e dönüp konuştu. “Atkını düzelt istersen, arabaya kadar yürüyeceğiz, üşürsün.”

Gazel başını salladı ve titreyen ellerle atkısını düzeltti. Kötüydü, çünkü Hazer onu suçladığını hissettiriyordu. Yanına koşturdum ve Behram sokak kapısına doğru ilerlerken uzanıp ellerini tuttum. “Fırsatı kaçırma ve ona doğruyu bugün, baş başlayken söyle.”

Gazel Hazer’den tarafa hiç bakmadan başını iki yana salladı. “Beni görmek istemez!”

Ben daha bir şey diyemeden Gazel ellerimden kayıp gitti, Behram’ın ardından dışarıya çıktı. Hazer Gazel’e karşı öfkesinde haklı bile olsa bunu böyle net belli etmesini istemezdim. Gazel’in geç kalmasından, Behram’ın bunu yakında ve zamansız olarak öğrenmesinden derin endişe duyuyordum. Ellerimi gerginlikle ovaladım ve sokaktan uzaklaşan arabanın sesine kulak verdim. Az sonra etraf sessizliğe gömülmüştü.

İç çekerek önüme döndüğümde, Hazer’in elleriyle ceplerini yokladığını gördüm. Aradığını bulamamış olmalı ki dudaklarının arasından gergin bir nefes bıraktı ve kafasını kaldırıp beni kadrajına aldı.

“Bir şey mi arıyorsun?” diye sorduğumda, “Paltomda olmalı,” dedi. Daha yakın olduğum için hareketlendim ve salona yürüdüm. Paltosunu koyduğum yerden alarak avuçlarımın içinde özenle tuttum ve odaya geri döndüm.

İçeriye girdiğimde Hazer, artık çok da temiz olmayan ayakları üzerinde bana doğru döndü. “Buyur.”

Hazer nezaketim altında ezilmiş gibi kızardı. “Eyvallah.”

Bu kelimeyi kullanacağını düşünmediğimden biraz garipseyerek ona baktığımda duraksadı ve açıklama gereği duydu. “Ankaralı olunca böyle oluyor işte...”

Dudağım kıvrıldı. “Anlıyorum... Daha önce dediğini duymamıştım.”

Bakışlarını kaçırdı ve elini kabanının cebine atarak arayışa çıktı. Karşısında durup onu izlemenin uygun olmadığını düşünerek telaşla uzaklaştım. Yerdeki küçük boya fırçasını tekrardan aldım. Paltosunun cebinden küçük, cam görünlü koyu renkli bir şişe çıkardı ve kapağını açtı. Bakışlarım hayretle büyüdü. İlaç kutusu muydu? Şişenin içinden bir ilaç alıp ağzının içine attı ve susuz olarak ilacı yutarken şişenin kapağını kapatıp cebine koydu. Neden ilaç kullandığına dair bir fikrim yoktu. Han meraklı bakışlarımı fark etmiş olmalı ki bana doğru döndü ve ifadesi bir an dondu.

“Buradan başka boyanmasını istediğin yer var mı?”

“Bugün burayı da boyayalım, yeterli.” Kafam karışmış bir halde ona cevap verdiğimde Hazer kovanın içinden fırçayı aldı ve bana sırt dönerek duvarı kaldığı yerden boyamaya devam etti. Sorma ihtiyacı hissederek dudaklarımı araladım.

“Affedersin... Rahatsız mısın? İlaç aldığını gördüm de?”

Bir an elleri sabit kaldı ve omuzları gerildi. Fakat beni ilk kez yanıtsız bıraktı ve ağzını hiç açmadan, kaldığı yerden fırçayı duvara sürmeye devam etti.

Haddimi aşmış olmalıydım.

Öyle ya, onun da cevap vermek istemediği sorular olabildi. Neden bu kadar merak etmiş, tedirgin olmuştum? Elime bulaşan boyaya bakarken, “Haddimi aştıysam kusura bakma,” dedim ve o henüz bana cevap vermeden bir başka soru sorarak bu konuyu dağıttım. “Gazel’e çok mu kızgınsın?”

“Evet, çok kızgınım.”

“Kızgınlığını haklı buluyorum,” dedim. “Fakat rica ederim ona tavrı alma, kötü niyetli biri değildir.”

“İyi niyetli insanlarda kimi zaman kötü şeyler yapar.”

Tabii öyleydi. İnsanlar ikiye ayrılır derler ama iyiler ve kötüler de kendi aralarında ayrılırdı bana kalırsa. “Evet ama Gazel’in sorunlarını bilemeden onu yargılama lütfen.”

“Bu iş nihayete kavuştuğunda Behram çok üzülecek ve ben bununla ilgileniyorum Safir.”

Aslında her ikimiz de aynı şeyleri istiyorduk ama sorun şu ki, bu bizimle ilgili bir olay değildi. “Ayrıca,” diye mırıldandı, oldukça kısıp şekilde. “Haddin olmadığını düşünmedim.”

Ah... İlaç. Pekâlâ... Bu daha iyi hissettirmişti. Farkında olmaksızın rahatladım ve dikkatimi boyaya verdim. Ellerimin büyük kısmı boya olmuştu ve yüzümde de lekelerin olduğuna emindim.

Mumun üstünde tüten aleve baktım.

İnce ince dağılıyordu ateşi.

“Tişörtüm, hâlâ üzerinde mi?”

Han’ın sorusuna hazırlıksız yakalanarak sıçradım ve dalgın bakışlarımı ona çevirdim. “Evet... Üstüne kazak giydim.”

“Anladım.”

Fırçayı parmaklarımda sıktım. “Geri mi isteyeceksin? Kıyafetlerimi çamaşırhaneye götürüp yıkıyorum, yıkadıktan sonra tişörtünü geri iade ederim.”

Hazer başını sol omzuna düşürdü ve gözleri süratle ilerleyip buz dağına çarpan bir gemi gibi çarptı gözlerime. “Ne verdiğem sana ne veriyorsam...”

“Peki madem,” dedim uysalca. “Geceleri giyerim tişörtü, büyük tişörtler gece giyerken pek rahat oluyor.”

İç çekti. “Olur, giy...”

“*Gracias.*”

“Ben *gracias...*”

Dudağımı ısırdım. “Sen de mi teşekkür ediyorsun?”

Hazer irkildi. Elinin biriyle alnına düşmüş saçını geriye iterken, yüzüne biraz boya bulaştırdı. Tenine misafir olmuş kusurların bile bir hoşluğu bulunuyordu sanki. Gözümü ondan çekemedim niyeysel. “Sen *gracias* deyince ben de öyle demiş bulundum. Doğru, ben de teşekkür etmiş oldum.. Allah Allah, niye ne dediğimi bilmiyorum acaba...”

Hazer çok garip bir adamdı. Hem ne dediğini çok iyi biliyordu hem de bazen karşımda ne dediğini bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Benim de karşısında düzgünce konuşabildiğim yoktu ama ben normal insanlarla da pek konuşamazdım. Üstelik Hazer söz konusu olduğunda fazla heyecanlanıyordum. Garipliğini yüzünde aradım ama ayışığı altında kalmış olan çehresine baktığımda, okkalı bir şekilde yutkunmaktan başkasını yapamadım. “Bir şey sormak istiyorum,” dedim ve cevabını beklemeden “Behram’dan bana bir şeyler öğretmesini istersem öğretir mi?” diye sordum.

“Ben öğretirim.”

“Yoo, hayır,” dedim ve doğru şekilde telaffuz etmek için duraksadım. “Din hakkında?”

Bu Hazer’i epey duraksattı ve gözleri tekrar beni buldu. “Benim de din hakkında bilgilerim var Mila. Senin kastettiğin ne?”

Hazer’e müslüman olmadığımı söylemek beni yargılamasına sebep olur muydu? Hayır, Hazer böyle birisi değildi. Onun hakkında böyle düşündüğüm için bile utandım ama ağzımı açıp bir şey diyemedim. Hazer gözlerini kısıp benden cevap beklerken hafifçe esnedi. Yarın erken kalkacak bir adamı meşgul etmem hoş değildi. Bunun bilincinde olarak, “Hazer,” dedim yumuşak bir sesle. “Evine gitsen iyi olur.”

Dudakları aralandı ve duvarlara baktı. “Ama daha bitmedi...”

“Uykum geldi,” dedim ve eğilerek fırçayı kovanın kapağı üzerine bıraktım. “Devam edemeyeceğim, uyumak istiyorum.”

Ona uyuması için gitmesi gerektiği söylesem inkâr ederdi. Bu yüzden benim uykum geldi demek istemiştım. Hazer vakurca kafasını salladı ve boya fırçasını kovanın içine bırakarak avuçlarına baktı. Zarif parmaklarını ovaladı ama boyayı çıkaramayacağını anladığında, kirpiklerinin altından bana mahcubiyet dolu bir bakış attı. “Ellerim kirlenmiş.”

Tanrı aşkına, o neden mahcup oluyordu ki? Benim odamı boyarken olmuştu. “Su var,” dedim hevesle. “Ellerini yıkabiliriz.”

“Hayır,” diyerek ekledi. “Senin suya ihtiyacın olacak.”

Başka bir şey demedim, çünkü oldukça kati görünüyordu. Bir an baktık ve bu, sürüklendiğim hayatın avuçlarımı açıp içine titreyen bir kalp koymasıyla eş zamanlı oldu. “O halde gideyim ben.”

Başımı salladım, ses etmedim. O ellerini çırparak pencere koluna astığı paltosunu alırken, yıldızlar kadar görkemli görünen silüetini izledim. Gözleri, gece vakitlerinde daha savunmasızdı. Ensesini kaşıyarak kapıya yürüdü. Koridora ilerledi, gözden kayboldu. Hareketlendim ve acele içinde koridora çıkıp ondan farklı yöne, salona ilerledim. Ceketini çantamın üzerinden alırken, heyecanla uzandım ve montumu kavradım. Elimi cebine attım ve montumdan siyah beyaz bileklikleri çıkardım.

Onun ceketi ve bilekliklerle koridora çıktığında, Hazer kapıyı açmış ve ayakkabılarını giymek için eğilmişti. Ayaklarımı yanına yürüdüm.

Ceketini göğsüme bastırarak ipleri avuççimde sıkıca tuttum. Tam karşımdaydım. Hazer doğrulduğunda, "Buyur," diyerek ceketini uzattım. "Bunu unutuyordun."

Hazer uzanıp ceketini alırken, "Bırak kalsaydı," dedi ama gözlerime bakarak konuşmadı. "Gelmek için bahanem olurdu..." Ben bahanelere ihtiyacı olmadığını söylemeden Hazer devam etti. "Aslında bir süre gele-meyeceğim."

"Neden ki?"

"Yurtdışına çıkmam gerekiyor."

Dilim, bir bıçağa sürtünmüş gibi sızladı. Uçağa binip buralardan gidecek miydi? "Neden gerekiyor?"

"Sürekli çıkarım," derken sesi düşünceliydi. "Bizim işler böyle yürüyor, anlaşmalar falan... Bazen oluyor bir ay gelmiyorum."

Omuzlarım çöktü. "Uzunmuş..."

Hazer'in ellerini sıkıttığını gördüm. "Şimdi, bana da uzun geliyor."

Rüzgâr esti ve fırtınanın habercisi olan gök, büyük bir patlamayla gürlledi. Sonra, "Ne zaman gideceksin?" diye sordum. "Ya derslerimiz?"

"Meliha seninle ilgilenecek," dedi ama ben ona o koltuğa bakıp gözlerimin sürekli onu arayacağını söylemedim. "Ben de biletim alınsın, yakında gideceğim."

Elimin birini yakama götürdüm ve mevcut fırtınaya rağmen, ateşte yanıyormuş gibi hissederek kendimi ferahlatmaya çalıştım. "Tatilin tadını çıkar," dediğimde Hazer sertçe soluklandı.

"Tatile çıkmıyorum, iş yapıyorum."

"Doğrudur."

Biraz sessizlik oldu.

"Bana," dedi sonrasında. "Sabahları mesaj atarsın değil mi? Yani, ben gittiğimde?"

"Ama, oranın sabahıyla buranın sabahı bir mi olur?"

"O zaman hem burada sabah olunca atarsın hem orada sabah olunca."

Dudağımın içini ısırıp ve tek kelime etmeden hüznü gözlerle, eşğin çıkıntısına baktım. Hazer de ne diyeceğini bilememiş gibi sustu. Bir süre geçince "Gideyim bari," dedi, sanki yapacak başka şeyi kalmamış gibi. "Hoşça kal."

"Hazer," dedim onun uzaklaşmasına engel olarak. "Bir saniye."

Buruk bir hezeyan taşıyan gözlerimi gözleriyle buluşturdum ve uzanıp bileğinin üstünden, kolundan yavaşça tuttum. Hazer buna tamamen hazırlıksız yakalandı. Gözlerine, ruhumdan bakarken, bugün onun için aldığım bileklikleri sırasıyla bileğine doladım ve uçlarından tutarak çözülmeleri için bağladım.

"Sen benim için maçı bırakıp geldin ya, hâlâ mahcubiyetini taşıyorum." İp şeklindeki siyah ve beyaz bilekliklere birer düğüm daha atarak parmaklarımı çektim. "Bunları görünce, sana almak istedim. Minnetimin bir göstergesi olarak..." Kirpiklerinin arasındaki koyu bakışlara uzunca baktım. "Umarım beğenir ve hep takarsın."

Gözleri beni ablukaya almıştı. Burada, cesedi ruhunda ağırlık yapan küçük bir kız vardı ve gerdanı kırılmış, içinden çiçekler bitmişti. Hazer nasıl görüyor bilmiyorum ama o çiçekleri sulama hasretiyle yanıyordu sanki. Yutkundu. Bir bileğine doladığım iplere, bir de bana baktı. Ve hiç ummadığım bir şey yaptı. İşaret parmağını önce dudağına götürdü, bir öpücük kondurdu ve sonra aynı parmağını teredditle uzatıp sırasıyla sol ve sağ gözümün üstüne, gözkapaklarıma bastırdı. *Öpücüğünü tenime pay etti.*

Anladım ki, beni iki gözümünden öptü.

“GECE YARISI GÜNEŞİ VE ÜSTÜNE KAR DÜŞMÜŞ DAĞ”

Ben su alan bir kayıkta sana gelsem, sen karada bana el sallasan...

Ölüm soğuktu, bunu babama sarılırken anladım. O gece bacağına sarılıp uyurken üzerime kar düşmüş gibi hissettiğimi şimdi bile hatırlıyordum. Hava soğuyor sanıyordum ama ölüm soğuğuymuş, anlamıyordum. Kendini o ipe asmadan önce üşümemem için sobayı yakmıştı ama ölümünün bütün evi buz keseceğini düşünememişti.

Baba sen o sobayı yaktığında ne beklemiştin?

O sobanın yanına geçip senin ipten sarkan bedenini izlememi mi?

Leo'nun yanına ne zaman gelsem annemi, babamı, geçmişini düşünürüm. Babam intihar etmişti ve içten içe sebep olanı annem olarak görmüştüm. Annemin olduğu kişiye dayanamamış ve benden vazgeçmişti. *Annemden geçemeyip benden geçmişti... Sanırım...*

Leo, annemin babama olan ihanetinin bir göstergesiydi ama ona baktığımda bu gerçeği düşünmekten bile utanıyordum. O, tüm bu çirkinliklerin gerisindeydi. Küçücüktü ve masumdu. Şimdi karşımda, ona aldığım çikolatayı kemiriyor, yetimhanenin renkli salıncığında sallanıyordu. Artık büyüdüğünü iddia etmiş, *ben kocaman adamım, sallanabiliyorum* demişti. O hep kocaman bir adam olmak isterdi.

Tıpkı onun gibi.

Hazer.

“Safir, ben kocaman adam olamamışım... Sallayamıyorum kendimi, beni sallar mısın?”

Onun tatlı sesini duyduğumda gözlerimi telefonumdan çekerek ona baktım. Salıncakta gayretle kendini ileriye itiyordu. Günün erken saatleriydi, kalkar kalmaz hazırlanıp buraya gelmiş, Leo ile vakit geçirmeye başlamıştım. “Tabii sallarım ama bana neden hâlâ ısrarla Safir diyorsun? Yoksa... Beni ablan olarak görmüyor musun?”

Dizlerimin üstünde salıncağın önünde eğildiğimde Leo'nun bakışları benimle buluştu ve kafasını kuvvetle iki yana salladı. "Benim burada hiç arkadaşım yok, sana Safır dediğimde sanki arkadaşımıydın gibi hissediyorum. O yüzden öyle diyorum Safır... Kızma bana."

Ona bakıp da kendimi görmemek ne mümkündü...

Benim gibi ürkek, benim gibi çekingendi. Kalabalıktan korkar, arkadaşlık kuramazdı. Uzanıp montumun cebinden peçete çıkardım ve çikolata bulaşan ellerini silmeye başladım.

"Ben zaten senin arkadaşını ama aynı zamanda ablanım da. İster Safır de ister abla de, hiç kızmam."

Şefkatim karşısında hem utandı hem de mutlu oldu. "Şey, başka çikolata var mı?"

"Var ama peş peşe yeme, bunu da akşam yemeğinden sonra yersin olur mu?"

"Olur," dedi ve ellerini salıncağın demirlerine yerleştirerek kendini ileriye itti. "Off! Olmuyor Safır, sallanamıyorum."

Parkta kimse yoktu, ben izin alarak onu aşağıya indirmiştim. Arkasına geçtim ve eğilerek onu sallamaya başladım. "Biraz daha büyüdüğünde tek başına sallanacaksın."

"Büyük adam olduğumda mı?"

Şefkatle dudacağımın kenarını kıvırdım. "Seni büyük bir adamla tanıştırmamı ister misin?"

"Yaa?" dedi hayret ve heyecan içinde. "Sen büyük adamları tanıyor musun?"

Gözlerimin önünde Hazer'in görüntüsü oluştu ve ruhumdaki canavarı korkutmaya sanki gölgesi bile yetti. "Dağ gibi," dedim Leo'nun dudığındaki tebessüme dalgınca bakarken. "Büyük mü büyük bir adam. Çok korkusuz görünüyor, hep senin o sevdiğin takım elbiselerden giyiyor ama... Büyük olmasına rağmen hiç de korkutucu değil."

Leo hayranlıkla beni dinliyordu. "Ne zaman tanıştıracaksın bizi Safır?"

"Aslında onu bir kere gördün."

Onları tanıştırma fikri aklıma nereden gelmişti? Leo büyük adamları sevdiği için mi? "Bir gün tanışırınsınız," dedim.

"Daha hızlı salla Safır, lütfen."

Bazı harfleri söyleyememesine gülümseyerek onu biraz daha hızlı salladım, bir yandan temkini elden bırakmıyordum. “Şapşal,” dedim ona ve o an bu kelimenin ağızma nereden yapıştığını hatırlayarak yutkundum.

Bana şapşal diyen Hazer için ben de böyle sevimli mi görünüyordum?

Kan yanaklarıma hücum ettiğinde Leo’yu kontrol ederek elimdeki telefona baktım ve hevesle mesajlara girdim. Hazer’le en son dün konuşmuştuk, o, beni iki gözümünden öpüp evimden ayrıldığında... Bir an gözkapaklarımdan üstünde parmağının yakıcı baskısını hissederek yanında durduğum direğe tutundum ve sık nefesler aldım. Yurtdışına çıkacağını söylemişti, uçup gitmiş miydi? Ne zaman dönecekti?

Çabuk dönse ya...

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Günaydın Han.

Mesajı gönderir göndermez telefonu elimle beraber kalbime yasladım ve yanağımda soğuk metali hissederek gözlerimi yumdum. Yurtdışındaysa mesajım hemen gider miydi? Birkaç dakika heyecan içinde bekledim ama telefon titremedi. Mesajı atalı dört dakika olmuştu ama cevap vermemişti, normalde hemen verirdi. Tabii olabilirdi ama bu kalbimin burkulmayacağı anlamına gelmiyordu.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Madem cevap vermeyecektin neden bana mesaj at dedin ki?

Soğuyan ellerimi nefesimle ısıttım ve düşen omuzlarımı dikleştirdim. Neden ikinci mesajı atmıştım ki? Meşgul olabilirdi, görmemiş de olabilirdi. Ona hesap mı soruyordum?

Gönderen: Sadece Hazer :)

Yüz ifaden çok komik.

Yüz ifadem mi? Yüz ifademi nereden biliyordu? Ne yazacağımı bilemeyerek ekrana baktım ve Leo’nun sesini duyduğumda irkildim. Salıncaktan inmiş, montumu çekiştiriyordu. Hafifçe eğilip onunla yüz yüze geldiğimizde, “Çok üşüdüm, içeriye girebilir miyim?” diye sordu. “Ama öbür çikolatayı da ver öyle gireyim.”

Uzanıp kızarmış yanaklarına birer tane öpücük kondurdum ve montumun cebinden çikolatayı çıkardım. Leo çikolatayı elimden kapıp sevgiyle yanaklarımı öptü. “Bir daha gel Safır.”

Onun sapsarı, güzel saçlarını okşayarak acıyla gözlerimi yumdum. Bana tereddütlü sarılışına karşılık verdim. O masumdu, acıları tarafından büyütüldüğünde de böyle kalacak mıydı? *Tanrım, o hep beyaz bir sayfa olarak kalsın, beni zaten yeterince karaladılar.*

“Geleceğim,” diye söz verdim ona. “Belki de büyük adamla...”

Kıkırdayarak benden ayrıldı. “Bir dahaki sefere üç çikolata isterim.”

“Kaç tane istersen alırım sana.”

Arkasını döndü, koşarak yetimhanenin kapısından içeriye girdi. Onu mutlu etmiştim. Ben kendi içimde büyük bir yaraydım ama bazen birilerinin ağır yarasına bez bastırmayı da seviyordum. Sevgiyi seviyordum, sevgiyi paylaşmayı.

Arkamı dönüp dış kapıya yöneldim. Telefonumu cebimden alırken başımı da önüme eğdim. Demir kapıdan çıkıp elimdeki telefona baktım ve relaşlı parmaklarımın mesajlara girmesine mâni olamadım.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Gittin mi?

Kaldırım boyunca yürürken nefesimi tutup mesajını bekledim.

Gönderen: Sadece Hazer.

Gidiyorum, uçaktayım şu an.

Daha yeni gidiyorsa Tanrı bilir ne zaman gelirdi? İç çektim. Ne yazacağımı bilemeyerek parmaklarımı mesajında gezdirdim.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Ne zaman döneceksin?

Tamam, burada olmadığı için kızarmamam gerekirdi ama boynuma kadar ısınmıştım. Bu mesajımı okuyunca ne düşünecekti?

Ben seni düşünüyorum Hazer, senin de beni düşündüğün oluyor mu?

Gönderen: Sadece Hazer :)

Şapşal, kafanı kaldır da yukarıya bak.

Ayaklarımın burnuna bir ayakkabı değdiğinde irkildim. Kafamı hızla yukarıya kaldırdığımda, Hazer'i hiç beklemediğim kadar yakınımdaydım. Karşımdaydı, doğrudan göz gözeydik ve beni büyük anlamda şaşırtmıştı. Sarsılarak geriye doğru bir adım attım ve sırtım duvarla bütünleştğinde, “Buradasın,” diye fısıldadım, ne dediğimi bilemeyerek. “Gitmemişsin...”

Elim, sanki burada olduğunu kendime kanıtlamak için ona doğru uzandığında, Hazer'in bakışları elime düştü ve o an parmaklarım ikimiz arasında asılı kaldı.

"Buradayım," dedi Hazer, benimki kadar kısık ve kaybolmuş bir sesle. "Ama sen bence bir dokunup kontrol et. Yani burada olup olmadığımı..."

Hazer yukarıdan aşağıya, nefesini tutup bana bakarken gözlerim bütün çehresini gezdi. Kalın kaşlarının altından gözlerini, gözlerinin altından çilli yanaklarını, sakalsız çenesini... Dudağımın kıvrıldığını fark ederken yanaklarımın kızaracağını bilerek uzandım. Ceketinin ucundan tutarak fısıldadım: "Buradasın."

Hazer hızlıca kafasını salladı ve gözlerini indirerek ceketinin ucuna baktı. Tombul parmaklarım ceketini ürkekçe kavramıştı ve o baktığında sanki çekecek gibi olmuştum. Hazer bunu anlamış gibi bana bir adım daha atarak o ceketini daha sıkı tutmamı sağladı. "Kendimi burada buldum," diye konuştu ve elinden birini sık sık yaptığı gibi ensesine götürdü. "Ben de anlamadım nasıl olduğunu."

Elim hâlâ ceketini tutuyordu. Ürkekçe ama isteyerek.

Şaşkınlığım yerini büyük kalp çarpıntılarına bıraktığında, verecek bir cevap arayışına çıktım. "Beni kandırdın, uçaktayım dedin!"

Eli ensesinde kalırken, "Uçakta telefonum kapalı olurdu, buradan anlayacağını düşünmüştüm," diye açıkladı hızlı bir şekilde. "Kandırmadım! Vallahi bak."

Ah, bu bilgiyi bildiğimi bile hatırlamıyordum. Kızardım, kendimi cahil hissederek mırıldandım. "Ben hiç uçağa binmedim, tabii bu uçakta telefon kullanılmadığını bilmememin bir sebebi olamaz ama..."

Hazer kaşlarını kaldırarak cümlemin arasına girdi. "Binmek ister misin?" "Efendim?"

"Uçağa?" dedi sorarcasına. Nefesi yüzüme doğru alçalıyordu. "Binmek ister misin?"

"Çok," dedim içimden geldiği gibi. Başımı yanına doğru eğdim ve kızaran yanaklarımı gizlemesi için saçlarımı önüme aldım. "Çok isterim ama binemedim işte. Benim dünyayı gezmek gibi hayallerim var ama gerçekleştiremiyorum. En çok da Kuzey Işıkları'nı görmek..."

"Belki gerçekleşir," dedi Hazer ve tekrardan ceketini kavrayan parmaklarına baktı. Dudağının kenarı kıvrıldığında, ileride bir gün bu ânı

en çok tebessümüyle hatırlayacağımı anladım. “Belki birinin hayali de senin hayallerini gerçekleştirmek olur.”

“O birisinin hiç kendi hayali yok mu ki?”

“Artık var.”

Bir an saçlarım yüzünden onu göremediğimde, ellerimi çekmek için saçlarıma götürdüm ve Hazer de o an saçlarıma uzandığında parmaklarımız buluştu, gözlerimiz kucaklaştı. O anda kaldık. Nefesimizi tuttuk. Üşümüş parmak uçlarımız sanki ısınmak için birbirine dokunurken, ikimizin de gözbebekleri hafifçe büyümüştü. Ne ben ne de o saçlarımı çekemedi, saç tutamlarım gözlerimizin önünde uçuşurken yalnızca birbirimize baktık.

“Affedersin,” dedi Hazer ve elini yavaşça çekerek yüzümden uzaklaştırdı. “Kazayla oldu.”

“Sorun değil ki.”

Başını salladı ve saçlarıma bakarak burnundan derin nefesler aldı. Parmaklarımı saçlarımda oylarken, iyi bir dikim ürünü olan takımını inceledim.. Lacivert renkli takımını yine aynı renk kravatıyla birleştirmişti.

“Burada olduğumu nereden biliyordun?” diye sordum, sessizlik bana bayılacakmışım gibi hissettirirken. “Üstelik senin işte olman gerekmiyor muydu?”

Başımın üzerinde derin bir nefes alırken, elinin birini açıp kapadı ve sanki kendini bir şey için zorluyormuş gibi gerginleşti. “Sabah evine geldim, sen çıkıyordun. Ben de kendimi senin arkandan gelirken buldum, buraya gelince de kardeşinin yanından ayrılmanı bekledim. Ayrıca evet, öğleden sonra şirkete geçeceğim *senorita*.”

Elim hâlâ ceketini tutuyordu...

Kafamı salladım, parmaklarım ceketinin uçlarını avucumun içine doğru hapsederken, boğazımdaki düğümleri çözmek için üst üste yutkundum. “Sana günaydın mesajı attım,” dedim, parmaklarımı yukarıya çıkararak ceketindeki düğmeyi tuttum. “Sıra sende. Yarın sabah da sen atacaksın değil mi?”

Hazer’in göğsü yükseldi ve ceketinin altındaki omuzları dikleşti. Aramızdaki sıcaklık öyle artmıştı ki sanki aldığım her nefeste içime ateşi çekiyordum. “Atarım, atmazsam ne olayım yani... Akşamları da atarım, iyi geceler yazarım, eğer istersen...”

“Olur,” derken, kalbimin âdeta boğazıma fırladığını hissediyordum. “Ben zaten akşamları seni düşünüyorum...”

Gözlerim onun ütülü gömleğine bakarken kocaman oldu ve ateş güçlü şekilde yanaklarıma hücum etti. Bunu söylemeyi planlamamıştım, sadece düşünmüştüm ve... Dudaklarım çaresizce, duruma uygun düşen birkaç kelime söylemek için aralandığında, “Yaa,” dedi Hazer Han. Se-
sindeki bir şey kaburgalarımın kalbime doğru batmasını sağladı. “Çok ilginç, çünkü ben de seni düşünüyorum. Bir anda oluveriyor, anlamıyorum. Allah Allah, neden acaba?”

“Yaa,” dedim incecik bir sesle.

“İşte o zaman elim telefona gidiyor,” dedi Hazer, boğuk sesiyle. Bir an durdu, sustu. “Hatta toplantıda olmuştu geçen, bir anda aklıma sen geldin. Seni düşününce işte konuşulanları da hep kaçırmışım, çalışanlarım fark etmesin diye üste çıkmak zorunda kaldım ve hepsini azarladım.”

Dudaklarım titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elimin biri kızarıklığı saklamak için yanağımda oyalanırken, “Çalışanlarını azarlaman hiç hoş değil,” dedim.

“Evet, daha hoş olan şeyler var.”

Nefesimi tuttum.

“Bence de daha hoş şeyler var.”

Cesaret edip gözlerine baktım. Ufuk çizgisindeki güneşin içimdeki kar-
ları erittiğini hissettim. “Bir daha öyle toplantılarda falan aklıma gelme.”

Utanarak bakışlarımı hemen indirdim. Ceketindeki düğmeyi çevirir-
ken, “Peki,” dedim, sanki bu benim elimdeymiş gibi. “Ama aklına gelme-
mem için beni düşünmemen gerek.”

“İşte,” dedi Hazer Han, derin bir iç çekiş sonrasında. “Onu yapabil-
sem...”

Kafamı salladım. Nihayet artık ceketini bırakmam gerektiğini hatırla-
yarak parmaklarımı uzaklaştırdım. “Özür dilerim,” dedim bir anda. “Ce-
ketini kırıstırmışım.”

Hızlıca cevap verdi. “Hiç problem değil!”

Bana kızmaması o kadar hoşuma gidiyordu ki, onun yanında rahat-
ça konuşabiliyordum. Hazer bana özgürlüğü veriyordu, yıllarca yapmak
istediğimi yapmamı sağlıyordu. *Beni konuşturuyordu. Bakışlarıyla da söz-
leriyle de beni susturuyordu.*

Merhamet kalbimde kök salıyordu.

Hazer mesafeyi açarak ayakkabılarının üstünde gerilediğinde kendime çekidüzen vermeye çalıştım. Arabası yoktu, Kerem neredeydi? Sanırım beni yürüyerek takip etmişti. Takip edilmek... Korkunç bir eylem olsa da Hazer söz konusu olduğunda tehlikede hissetmiyordum.

Hazer uzaklaştığında saçlarımı düzelterek kaldırımdan indim ve ona bakmadan, yürümeye başlayan adımlarını takip ettim. Şirkete sanırım dans provası yaptıktan sonra gidecekti ama o zamana kadar ne yapacaktık? *Yapacaktık?* Neden beraber hareket edeceğimizi düşünüyordum ki? Ellerimi montumun cebine soktum ve parmak uçlarımda tekrar kaldırırma çıkararak, dans eder gibi yürümeye başladım. Sokakta pek fazla insan olmadığı için bunu yaparken rahattım. “Hazer?”

“Efendim güzelim?”

O bir kâşif, diye düşünmüştüm. Kalbimin yerini keşfetti. O bir kâşif ve bu kalbi nasıl hızlandıracığını biliyor.

Vücudum bir an, gerçekleşmesini ümit edip hiç gerçekleşmeyen o hayallerimi taşıyormuş gibi ağırlaştı. Büyürken kalbimi bir canavarın ellerinde bulmuştum ama Hazer, o canavarı gölgesiyle ürkütüp korkularımı azaltıyordu. Ürküp kaçabilirdim ama bana bu kelimeyi kurduğunda sadece elimi göğsüme bastırıp gözlerimi kapatmıştım.

Hazer benim kaldırım kenarında durduğumu fark etmeden elleri cebinde sokağın sonuna doğru yürümeye devam etti. Çok manasızdı ama ayaklarımı kıpırdatıp öylece arkasından gidemiyordum. Hazer biraz sonra sokağın sonunda, muhtemelen adım seslerimi duymadığından olsa gerek duraksadı ve omzunun üzerinden bana döndü. Duraksadı, kaşları çatıldı. Ardından aniden yanakları kızardı. Sanki ne dediğini yeni fark etmişti. Aynı anda bakışlarımızı kaçırdık ve yüzlerimizi başka yönle çevirdik.

Montumun üzerinden elimi kalbime bastırmaya devam ettim ve tekrar onun peşine düştüm. Sanki ona yetişmem için daha yavaş adımlarla yürümeye başladığında aramızdaki mesafe azaldı. Az sonra yeniden ona yakın bir mesafede yürümeye başladığımda, terleyen avuçlarımı üstüme doğru sürmeye çalışıyordum.

“Ne diyecektin?” diye sordu Hazer, birkaç dakika sonrasında. Köşeden dönüp başka bir sokağa girmiştik. “Hazer dedin ya az önce?”

Sırtına baktım, üstünde yalnızca ceketini vardı ve üşümüyor olması imkânsızdı. Neden kabanını giymemişti? “Yurtdışına neden gitmediğini soracaktım,” dedim.

“Gideceğim,” diye yanıtladı ve içime çarpan dalganın sertliğine hayret ederek omuzlarımı düşürdüm. “Yalnızca biraz erteledim.”

Gidecek, kaçıış yok.

Kafamı salladım, bu konuda diyecek başka bir şeyim yoktu. “Peki şimdi nereye gidiyoruz?”

“Nereye gittiğimizi bilmiyorum,” dedi alçak bir sesle. “Kahvaltı yaptın mı sen?”

“Sim...”

“Buraya gelirken yolda alıp yediğin simiti kastetmiyorum,” dedi ben cümlem tamamlamadan. “Zaten yarısını yolda gelirken gördüğün kuşlara dağıttın.”

Parmak uçlarımda yükselirken, “Açlardı,” dedim. “Ben de simidimi paylaştım.”

“İyilik meleği misin sen?”

“Kanatlarım yok ki benim,” diyerek kendi etrafımda döndüğümde, Hazer’in dudağının kenarı kıvrıldı. “Şapşal.”

Tabanlarıma basarak ağrıyan parmaklarımı dinlendirirken, “Ayrıca melek olmam gerekmez,” dedim ve ensesini kaşıyan parmaklarına baktım. “Aç hayvanları doyurmak için insan olmam yeterli.”

“Evet,” dedi ve arkamızdaki araba sesini duyarak başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Kaşlarını çatı. “Kenara geçsene.”

Araba tekerleklerinin gürültülü sesini duyarak omzumun üzerinden arkama dönecek oldum ama Hazer elini sertçe uzatıp beni montumdan çektiğinde kaldırıma doğru savruldu. Hayret dolu bir inilti dudaklarımda ufanırken, ellerim düşme endişesiyle onun ceketinin yakalarına yapıştı. Araba müthiş bir hızda sokağın sonuna doğru giderek köşeyi döndü. Gözden kaybolduğunda dehşetin izlerini bedenimde taşıyarak Hazer’in ceketini avuçladım.

“Ara sokakta gittiği hıza bak!” Hazer dişlerinin arasından soluduğunda kendime gelmeye çalıştım ve birbirimizin ceketlerinden tuttuğumuzu fark ettim. “Korna bile çalıyor!”

Bacaklarım adrenalinle titrerken kaşlarımı çatıp sokağın sonuna bakmaya devam ettim. Sıkışan kalbim yatışmaya başladığında, “Plakasını

aldım,” diye homurdandı Hazer, ters ters. Bana döndüğünü hissettiğim-
de bakışlarımız buluştu. “Ben bir anda çektim seni ama... İyisin ya?”

“Sı.” Buz kesen parmaklarımla saçlarımı kulaklarımın arkasına doğru
itirdim ve ardından kollarımı kendime sararak kaldırıma çıktım.

“Dikkat et olur mu? Böyle ayı çok.”

“Ayı mı?” dedim tekrar onun peşine düştüğümde.

“Evet, ayı. Bunlar korkusuz korkaklar. Sokak aralarında artistlik yap-
maya bayılırlar ama bir köşeye çeksen elini eteğini öperler. İpsiz sapsız,
adam görünümü hıyarlar...”

“Belki bir kadındı,” dedim ellerimi kaldırarak nefesimle ısıtmaya ça-
lışırken. Hazer bir an ellerime baktı ve sonrasında omzunu silkti. “Erkek
olduğunu düşünerek konuşuyorum.”

“Anlıyorum.”

“Anlıyorsun.”

“Ne kadar anlıyorsun?”

Hazer duraksadı. “Ee, bunu nasıl tekrarlayabilirim ki?”

Parmaklarımı dudaklarımın üzerine bastırarak kıkırtımın önüne geç-
tim, alay edip nezaketsiz olmak istemezdim. Kaldırımda dans ettim, yük-
seldim, döndüm, saçlarım suratıma çarptığında gülümsedim, dansım bit-
tiğinde Hazer’in önünde bir balerin yaptığı şekilde reverans yaptım. *O
an dünyanın hiçbir yeri Hazer’in gözleri kadar sıcak olamazdı.*

Elini yakasına götürdü, kravatını gevşetti.

Caddeye çıktığımızda artık dans ederek değil, normal yürüyordum.
Atkıma sarınmış, ısınmaya çalışıyordum. Doğrusu bu, Hazer’in atkısıy-
dı. Nereye olduğunu bilmeden onunla yürüyor, *annemin yanına gidecek-
tim*, demişiyordum. Hazer buradaydı, yanıma gelmişti, şimdi beni peşinde
sürüklüyordu ve ben bunların tümüne engel olmuyordum.

Hatta dönüp dönüp ona bakıyor,

Dalgalanan saçlarını izliyor,

Bazen... Bazen elimi uzatıp saçlarını düzeltme isteğiyle doluyordum.

Işıkların önünde, yeşil ışığın yanması için durduğumuzda, Hazer’in
bana baktığını hissettim ama kızarık yanaklarımı göstermemek için sura-
tımı ona çevirmedi. Nefesinin soğuk havanın içinde süzülüğünü gö-
rüyor, göz ucuyla o nefesi takip ediyordum. “Bana bakmadığın zamanlar-
da sana bakmak daha kolay,” dedi ansızın, yalnızca benim duyabileceğim
bir sesle.

Dünyanın neresindeyim bilmem ama sanki ayaklarım yere basmıyor.

Heyecandan cevap veremeyerek altdudağımı ısırdığımda Hazer sertçe soluklandı ve bir şeyler daha mırıldanarak tekrar önüne döndü.

Evet Hazer, bana bakmadığın zamanlarda sana bakmak daha kolay.

Işığın yanmasıyla beraber karşıya geçtiğimizde ellerimi yeniden cebime koyarak sahil kenarında yürümeye başladım. Hazer seri ama beni arkasında bırakmayan adımlarla ilerliyordu. Denizin üstünde yükselen martıyı görüp oraya doğru koştum ve ellerimle martıyı taklit ederek parmaklarımı havaya kaldırdım. Dönüp baktığımdaysa Hazer'in bir taksii durdurmakta olduğunu görerek elimi indirdim. Parmaklarıma bir öpücük kondurarak martıya gönderdim.

“Öpücüğü martıya atıyor ya...”

Hazer'e yaklaşırken söylendiğini duydum. Omuzlarımı silkerek açtığı taksi kapısından içeriye yerleştim. Hazer şoför koltuğunun yanındaki koltuğa yerleşip kapıyı örttüğünde, ben de kendi tarafımdaki kapıyı örterek ellerimi dizlerime koydum.

“Aslında ben annemin yanına gidecektim,” dedim, Hazer daha ağzını açmadan. “İstersen beyefendi önce seni istediğin yere götürsün, sonra ben de annemin yanına giderim.”

Taksi şoförü hem Hazer'e hem de dikiz aynasından bana baktığında, “Beraber gidebiliriz,” dedi Hazer, beklemediğim şekilde. “Zaten oradan sonra kursa geçeceksin, beraber geçeriz.”

Annemin yanına Hazer'le gitmek... Buna hazır değildim. Tamam, elbette içeriye girip annemi görecektim değil ama benimle o hastaneye gelmesi bile rahatsız olmama yeterdi. “Gelmesen daha iyi.”

Taksi hareketlenip sokağın sonuna ilerlerken, Hazer dikiz aynasından bakıyordu. “Seni bekleyeceğim Safır, kapının önünde beklerim.”

Hastanenin kapısının önünde...

Daha fazla itiraz etmedim, zaten er ya da geç öğrenecekti. Taksi şoförünün benden bir adres istediğinden emin olarak, “Bakırköy,” dedim ve başımı daha da önüme eğdim. *Anne, sen benim başımı hep önüme eğdirdin.* “Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi.”

Arabanın tekerlekleri yere daha fevri sürtünürken, Hazer'in sertçe bana döndüğünü fark ettim ama yüzümü ona çeviremedim. Annemin orada olduğunu söylemek kolay değildi, artık Hazer de anneme ne

olduğunu biliyordu. Psikolojisinin bozuk olması utanılacak şey değildi elbette ama annemin fahişe olmasından utanıyordum. Çünkü bunu isteyerek olmuştu. Bedeninin yanında ruhuyla.

Beni emzirirken bile.

Taksi normal seyrinde ilerleyerek Bakırköy'e yaklaşırken camdan dışarıyı izliyor, tedirginlikle ellerimi sıkıyordum. Araba kırmızı ışıktaki durduğunda kafamı yukarıya kaldırdım ve o an genç taksi şoförünün dikiz aynasından bana baktığını gördüm. İrkildim, adam gülümserken savunma içgüdüleriyle beraber ellerimi kendime sardım ve bakışlarımı çekecek oldum ki, Hazer'in dikiz aynasını sertçe çevirdiğini gördüm.

Şimdi, onun gözlerini görüyordum.

"Yola bak," dedi Hazer, donuk bir sesle. Gözleri benimle kesişmişti ama bunu şoföre dediğini anlamıştım. Adam ağzını açıp bir şey demedi, yola döndü ve ben rahatlayarak ellerimi indirdim. Hazer bakabilirdi, Hazer'in gözleri gözlerime değebilirdi. O zaman ellerimi kendime sarıp ondan korunmak isteğim yok oluyordu.

Benim kalbim et ve kemikten,

Ama kırıldı.

Benim kalbim et ve kemikten,

Ama senin ellerin, sanki sarmaşıktan.

Çünkü dokunuşun, bahar bahçe.

Dayanamadım, kaçtım, bakışlarımla beraber. Onunla göz göze gele-meyeceğimiz şekilde oturarak bakışlarımı camın arkasına diktim. Beni o kadar sık nefessiz bırakıyordu ki bana bir şey yaptığını hissediyordum. Bana bir şey yapıyordu ve ben bu yüzden nefessiz kalıyordum.

Taksi durduğunda elimi cebime attım. En azından taksi ücretini beraber ödeyebileceğimizi düşünerek para çıkarmaya çalıştım. Kâğıt paralarının tümünü vermem gerekecekti. Omuzlarımı düşürerek uzanacak oldum ama Hazer yüklü bir parayı sertçe torpidoya bırakarak adama tip tip baktığında sadece gözlerimi kırıştırabildim.

"Bir dahakine sadece yola bak."

Hazer davranarak kapıyı açtığında daha fazla durmadan onu takip ettim ve kendimi dışarıya attım. Taksi, biz iner inmez bir saniye bile beklemeyen tozu dumana katarak uzaklaştı. Aramıza belli bir mesafe koyarak bana baktığında, kaçınılmaz olanı gerçekleştirerek gözlerimi onunla buluşturdum. Bakışları yüreğime merdiven dayamıştı.

“Ben burada beklerim seni,” dediğinde, sesinin tınısındaki bir şey beni derinden etkiledi. “Sigara falan içerim, zaten bugün hiç içmedim.”

Hastanenin geniş bahçesine baktım. “İçeriye gir, burası çok soğuk.”

“Ama sen... istemiyorsun gelmemi?”

İstemiyor değil, sadece utanıyordum. Çok utanıyordum. “*Quiero*,” dedim ve sonra özür dileyen bakışlarla ekledim. “İstiyorum. Gelir misin lütfen?”

Hazer başını yavaşça salladı. “Zaten sigara paketimi evde unutmuş-tum.”

“İyi olmuş, içmemiş olursun.”

Hazer’in bakışları bir an garipleşti. Sigara içmesini istemezdim, kendisine o kötülüğü yapmayı hak etmiyordu.

Binanın içine girdim. Hazer birkaç adım arkamdan beni takip ediyordu. Doktor odasının olduğu kata çıktığımda nefeslerimi düzene koyup Hazer’den beni burada beklemesini istedim ve o, duvara yaslanıp hastaneyi incelerken doktor odasına girdim. Doktorla birkaç dakika konuşup dikkatli davranmam koşuluyla beraber odadan çıktığımda Hazer’i bıraktığım yerde buldum. Annemin kapısı önüne geldiğimizdeyse içeriye girmeden önce omzumun üzerinden ona döndüm. “Sen burada bekle, kısa sürede döneceğim.”

Aramızdan hemşirenin zapt etmekte zorlandığı bir hasta geçti ve bakışlarımız o hastanın arkasında sürüklendi. Boğazıma güçlü bir yumru otururken, elim sertçe kapının kulpuna asıldı. “Acele etme,” dedi Hazer, düz bir sesle. “Bekliyor olacağım.”

“Beni almadan... Gitme tamam mı?”

Bu kapıdan çıktığımda annem yine beni parçalamış olacaktı ve bu kez yalnız olmak istememiştim.

Önüme döndüm ve kapıyı açtığımda doğrudan annemin yüzünü görerek duraksadım. Yatağının ucunda pembe bir gecelikle oturuyordu ve o da beni görmeye hazırlıksız yakalanmıştı. Bakışları yüzümde durduktan birkaç saniye sonra omzumun üzerine tırmandı ve o dakika, Hazer’le göz göze geldiklerini anladım.

Sırıttı.

* (İsp.) “İstiyorum.”

Kapıyı örttüm ve aralarına set çekerek içeriye yürüdüm. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemeyerek yatağın karşısındaki koltuğa yöneldim ve rahatsız biçimde oturarak ellerimi dizlerime koydum. Nasıl olduğunu görüp gidecektim, durmak istemiyordum.

“*Hola.*”

“*Hola pequena puto.*”

Bu kadar çabuk öldürmek zorunda mısın?

En azından kalbimi ölüme hazırlasan?

“Şimdi sana, bana n’olur böyle deme, demeyeceğim anne. Çünkü ben bir aptalım, zaten kırılacağımı bilerek buraya geliyorum. Eline bıçağı verip beni bıçakladığın için senden şikâyetçi olmayacağım.”

Kahkaha attı. Süslenmiş, saçlarını taramış, ruj sürmüştü. Kahkahası azalırken, “Senin şair ruhlu olduğunu hep biliyordum,” dedi. “Böyle süslü cümleler falan kurardın hep, çocukken bile.”

“Sen çocukken beni dinler miydin ki?”

Duraksadı. “Doğru, dinlemezdim.”

“Nasılsın?” diye sordum, sırf o sevmiyor diye Türkçe konuşarak. *Tanırım! Annem beni kötü düşünmeye itiyordu.* “Doktorun beni görmek istediğini söyledi.”

“Rüyamda seni gördüm,” dedi aniden. Gülüşü yüzünden temizlemişti ama gözleri oldukça sevinçli bakıyordu. “Çok zengin oluyordun, güzel bir evde yaşadığını, mutlu olduğunu gördüm... Çok paran vardı, bu yüzden görmek istedim seni. Gerçekten paran olup olmadığını öğrenmek için çağırdım seni.”

Yok, bu gerçekten şaka olmalıydı. Bu kadar da değil! “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır.” Ciddiyetle kafasını iki yana sallarken, oda kapısının açıldığını duydum. Refleksle o tarafa döndüğümde hemşirenin içeriye girdiğini gördüm. Kapıyı ardından açık bırakıp birkaç ilaçla buraya yürürken benim gözlerim duvara yaslanmış olan Hazer’e kilitlenmişti. Kaşları çatıktı, elleri ceplerindeydi ve olduğu yerden konuştuğumuz her şeyi duyabilirdi. Bu yüzden hızla anneme dönüp konuşmaması için yalvaran gözlerle baktım ama bunu fark edecek değildi.

* (İsp.) “Merhaba.”

** (İsp.) “Merhaba küçük fahişe.”

“Rüyam doğru çıktı demek ki,” dedi annem. Bakışları kapının dışına çevrildiğinde, dudaklarındaki o gülümsemesi sanki şeytana hizmet etti. “Baksana, kapmışsın zengin birini.”

Nefret ettiğim o kelimeyi söylemek zorunda kaldım. “Sus!”

Annem gülüp ona ilacını veren hemşireye döndüğünde, kapıyı örtmek için kalkmak istedim ama annem sanki bunun önüne geçmek istiyordu.

“Yalan mı?” dedi, şimdi kızmış görünüyordu. “Mila, ben tanırım böyle adamları! Az mı vakit geçirdim böyleleriyle... Bu da onlardan, zengin!”

Abarutlu bir kahkaha savurduğunda kilitlendim, kapıyı örtmek için bile kalkamadım. “İnkâr etsen de sende de benim huylarım var. Yıllarca ağzına alamadın ama sana söyledim, senden iyi bir fahişe olur. Bak olmuşsun, parayı bulduğuna göre beni artık buradan çıkar kızım, lütfen.”

Karşımda ağlamaya başladığında ufalmak, küçülmek istedim. Annem karşımda para için ağlarken, Hazer bunların hepsine şahit olurken, o pis kelime kafamın içine çarpıp dururken...

“Ben senin hiçbir huyunu taşımıyorum,” dedim ve koltuktan fırlayarak ona doğru yürüdüm. Hemşire anneme birkaç şey söylerken, onun burnunun dibine girerek fısıldadım.

“Ben fahişe değilim!”

Gözyaşları yanaklarından düşüp dudaklarındaki kırmızı ruju silerek aşağıya indi.

“Bu masumiyet sana hiçbir şey kazandırmayacak,” dedi bağırma devam ederek. *Masumiyetin bana kazandırmayacağı tek şey sensin anne.* “Benim gibi olman gerekiyor, bir sürü kişi olması da gerekmiyor. Zengin bir kişi yeter, onu memnun...”

“Aaa.” Hemşire annemin taşkınlığına dayanamayarak söylendi ve onun kırıışmış ellerini yakamdan çekmeye çalıştı. “Sen iyice delirdin kadın, neler diyorsun kız!”

Annem beni bırakıp hemşireyle boğuşmaya başladığında sarsak adımlarımla geriledim. Onun gibi olmamı nasıl isterdi? Kendisi olmak ona ne kazandırmıştı ki, bana onun gibi olmamı söylüyordu? Ben ne bedenimi ne de ruhumu pazarlığa çıkarmazdım.

“Sen bir hataydın,” dedi, annem bas bas bağırarak. *Niye bu kadar çok bağıırıyorsun, yüreğim de duysun diye mi?* Ölümcül bir kinle gözlerimin

içine baktı. “Seni doğurmasaydım şimdi hayatımı yaşıyor olacaktım. Ayak bağı oldun bana, dilerim senin bebeğin de senin ayak bağı olur!”

Zaten hiç duan olamadım, hep bedduan oldum.

Vücudumu taşımakta zorluk çekerek önüme döndüğümde, “Hata-sın,” diye bağırmaya devam etti. Beni neyin bitireceğini bilerek devam etti. “Öyle olmasa baban intihar etmezdi!”

Beni sağ bırakmamıştı, bunu hiçbir zaman yapmazdı. Hatta bazen başımda durup ölmemi beklediğini bile düşünürdüm. *Anne, ben bir su bitkisi olsam, sen toprağıma tükürürdün.*

Kapıyı örtüp çıktığımda çenem o kadar titriyordu ki elimle çenemin altını tutmak zorunda kalmıştım. Gözlerim çaresizce etrafıma bakarken onun gözleriyle rastlaştı ve yüzüme tokat yemiş gibi irkildim. Her şeyi duymuştu.

“Safir...”

Saçlarımı yüzüme örterek telaşlı halde koridorun ucuna doğru yürümeye başladığımda, Hazer de sert adımlarla ardıma düştü. Arkım boynumun iki yanından aşağıya doğru sarkıp fevri adımlarımla beraber savruluyordu. Bırakıp gitmesini, hatta bir süre yüzüme bakmamasını istiyordum. *Annemin beni ve onu yakıştırdığı şey...*

“Buraya gel!”

Hazer, sesinden daha nazik bir şekilde beni dirseğimden yakalayıp kendisine doğru döndürdüğünde, hıza uyum sağlayamayarak dengemi kaybettim. Ellerimi omzuna yaslayarak durdum. Beni arkamızda duran duvara dayayıp bir elini sertçe başımın yanından duvara yasladığında, gözlerimi kocaman açarak âna uyum sağlamaya çalıştım. Vücudu, bana temas etmeden beni kendisi ve duvar arasına kafeslemişti. Bu ilk kez olmuyordu ama onu ilk kez böyle... Sert görüyordum.

“Nereye gidiyorsun?” dedi, yüzü yüzüme doğru alçalırken. Fısıltısı, bakışlarından daha yumuşak ve nazikti. “Peşinden koşuyorum ya, neden beklemiyorsun beni?”

Gözyaşlarım hemen gözlerimin önündeydi, dökülüp yüzümü ıslatmalarından korkuyordum. Elimi gösterip *bak* demek istiyordum. *Bak, bu sefer de buramı kesti. Bak, orası da kanıyor. Hatta şurası da... Şurası da...* Başımı eğip boynunun altında kaldım.

“Yüzüne bakamıyorum çünkü,” dediğimde, tırnaklarım avuçlarıma batmıştı. “Duymuş olmaman gerekiyordu, duymuş olmaman gerekiyordu... Çok utanıyorum!”

Sesim o kadar kısıktı ki, yakınımında olmasa beni duyamazdı. “Mila,” dedi, sesinde bir çeşit inleyiş vardı. “Sen niye utanıyorsun ki? Ben bir ayıbını göremiyorum.”

Boğazım düğüm düğüm olurken, “O kadar çirkin şeyler söyledi ki, bir de bunları senin duyduğunu görünce çok utandım,” dedim.

“O çirkin şeyler diyor olabilir ama sen hâlâ, çok... çok...” Başımın yanında sustuğunda, gözlerimi yumarak duygularımın beni ele geçirmesine müsaade ettim. Az önce hüzünden ağlayacaktım ama şimdi onun kokusundan bayılacaktım. “İzin ver,” dedi Hazer ve tereddütle uzanıp montumun yakasını kenara çekti. Ne yaptığını anlamaya çalışırken itiraz etmek istedim ama Hazer buna fırsat vermedi. “Boynunu çizmiş...”

“Ah, öyle mi?”

Hazer daha ileriye gidemedi, bir an elini uzatıp boynumdaki çizige bakacak gibi oldu ama bunu yapamayarak elini geriye çekip yanına indirdi. Çenem titremeye devam ederken parmaklarımı kaldırıp boynumda arayışa çıktım ve aniden acıyı hissettiğimde, inledim. Ben inler inlemez Hazer kaşlarını çatı. “Dur, üfleymeyim.”

Sonra yaramın üstüne üfledi.

Parmaklarım yaramın üzerinde dururken, nefesimi tutup ona baka kaldım. Boynumdaki çizigin üzerine ince ince üflüyordu. Annemin tırnaklarıyla açtığı yarayı o, nefesiyle kapatıyordu. Şaşkınlığımdan ağzımı birkaç kez açıp kapadığımda, Hazer kafasını kaldırdı ve aralık dudaklarıyla bana bakakaldı. Yanakları ânında kızardı.

Onun utanabilmesini seviyordum.

Bir an gözlerini kaçırdı ve etrafta dolaştırarak utancını yaşadı. Hızla montumun yakalarını kapatıp ben de gözlerimi onun gibi kaçırdım. Hazer elini duvardan indirdi ve uzaklaşarak özel alanımın dışına çıktı. Bir dakika kadar sonra, “Şşt,” dediğinde, “Hımm,” diyerek gözlerimi ürkekçe onunla kavuşturdum. “İstersen ben tüm yaralarının üzerine üflerim, yani istersen... Sakınma benden yaralarını.”

Üfler miydi sahiden? O zaman üflesin, hemen şimdi. Dudaklarım istikrarlı bir şekilde titrerken ürkek bakışlarım eşliğinde elimi kaldırdım ve tırnaklarımı çekerek avuç içimi ona gösterdim.

“O zaman üfle,” dedim ve ıslak gözlerimi kırtım.

Hazer eğildi, avuççiime baktı ve yaramın üzerine ince ince üflemeye başladı.

Kış buhranı sanki sokakları sarmıştı.

Saat dörde geliyordu, bir süre önce dans kursundan çıkmış, şimdi âdeta koşarak sahafa ilerliyordum. Bugün Hazer’le beraber annemin yanından ayrıldıktan sonra dans kursuna geçmiş, saatlerce çalışmıştım. Meliha Hanım müzikalin yaklaştığını söyleyerek bugün benden hatasız bir performans çıkarmamı istemişti. Hazer... Dansımın ortasında çalan telefona kadar oturmuş, gözünü kırpmadan beni izlemişti.

Derin bir nefes alıp sokağın köşesini dönerken bakışlarım sahafın kapısına çevrildi ve gözlerim tesadüfen tanıdık gözlerle karşılaştı.

Nazım buradaydı.

Ellerim iki yana düştü ve bakışlarım şaşkınlık etkisiyle açıldı. Nazım Bey, vücudunu saran paltosunun içinde, çalıştığım sahafın önündeydi ve ciddi yüz ifadesiyle bana bakıyordu. İlk an bunun tesadüften ibaret olduğunu, beni görmek için gelmiş olamayacağını düşündüm ama doğrudan bana bakıyordu. Hiç konuşmadan içeriye girmeyi isteyerek bakışlarımı çektiğimde, “Bekle,” diye buyurdu Nazım, iki iri adımda önüme geçerek. “Senin için geldim, bir merhaba bile demeden içeriye mi gireceksin?”

Evet. “Affedersiniz ama iş yerimi nereden biliyorsunuz?”

“Ben... Geçen gün tesadüf eseri görmüştüm seni buraya girerken, uzun bir süre de çıkmayınca burada çalışıyor olacağını düşündüm.” Gülmüsedti. “Yanılmamışım.”

Etrafıma bakarak ondan bir adım kadar geriye gittim. “Bir daha buraya gelmeyin lütfen,” dedim.

“Seni görmek istedim.”

“Ne münasebet?”

Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Çok tatlı bir konuşma tarzın var.”

Bunu duymak hiç hoşuma gitmemişti. “Nazım Bey, buraya gelmiş neden bana böyle şeyler diyorsunuz?”

Bu soruma cevap vermek yerine elindeki saksıyı bana doğru uzattığında bakışlarım çiçeklere çevrildi. “Sana çiçek aldım.”

Hiçbir erkek bana çiçek vermemişti, hiçbir erkekten çiçek almamıştım. “Bana neden çiçek getirdiniz? Kabul edemem.”

Saksıyı bana doğru biraz daha itti. “Bunlar senin. Ne istiyorsun, çiçeklere yazık mı olsun?”

Omuzlarım düştü. Ben almazsam bu çiçekler ölecek miydi? Uzandım ve tereddütle saksıyı kavradım, bilhassa ona dokunmamaya gayret ediyordum. “Teşekkür ederim,” dedim mesafeli şekilde. “Sırf solmamaları için alıyorum, onlara bakacağım.”

“Rica ediyorum.”

Benim soğuk tavrımdan hoşlanmamıştı ama ona asla yakın olamazdım. Konuşmayı kesmek için önüme döndüğümde, “Erkek arkadaşın var mı?” diye sordu beni şaşkına çevirerek. “Ona göre sınırlarımı bilmek istiyorum.”

“Can sıkıcı olmaya başladınız,” dedim, hissettiğim huzursuzluğu dilime vurarak. “Haddiniz olmayan sorular sormayın.”

Hiçbir çekinme veya utanma belirtisi göstermeden ellerini kumaş pantolonun ceplerine yerleştirdi. “Safir, erkekler beğendikleri kadının sevgilisi olup olmadığını bilmek ister.”

Beğenmek mi? Kaskatı kesildim ve bir an saksıyı elimden düşüreceğim sandım. Hayır, bir erkekten böyle şeyler duymaya ne alışkın ne de hazırdım. Duymayı istemiyordum, hatta duyduklarımı hiç söylenmemiş var sayacaktım.

“Söylemeyin bana böyle şeyler. Duygularınızı incitmek istemiyorum ama ben böyle şeylere karşılık veremem. Lütfen, bir daha buraya gelmeyin.”

Kendimi bir an önce sahaftan içeriye girmek için hazırlarken, “Şansımı denemekten vazgeçmeyeceğim,” diyerek paltosunun yakalarını ense sine siper etti. “Hazer’e rağmen.”

Bana gülümsedi. Ardından ellerini paltosunun ceplerine koyarak kaldırımında ilerlemeyi sürdürdü. Tamam, bana zorla bir şey yaptırdığı, beni incittiği yoktu ama varlığı rahatsız ediciydi. Bir erkeğin etrafımda olma düşüncesi ürperticiydi, bu erkek Hazer değilse...

Hazer demişti değil mi?

Kendini neden onunla kıyaslamıştı?

Hazer’le aynı eve, odaya gözüm kapalı girerdim. Bir başkasıyla asla.

Sahafın kapısını dirseğimle açarak saksıyla beraber içeriye girdim. Aşinalık kazandığım o zil sesiyle beraber kapıyı arkamdan örttüğümde, vücudum da soğuktan sığağa geçişteki uyumu yakalamaya çalışıyordu. Elimdeki saksıyı düşürmemeye gayret ederek endişeyle kasaya döndüm ama patronumu göremedim. Daha fazla oyalanmadan dolaba doğru yürüdüm ve saksıyla üzerimdeki fazlalıkları dolabın içine koydum. Üstümde siyah, boğazlı bir kazak ile gri bir pantolon vardı. İkisi de eski olmalarına rağmen hâlâ kullanılıyordu. Saçlarımı düzelttim ve düşüncelerimi bir kenara bırakarak kendimi işime vermeye çalıştım.

Çıkış zamanım geldiğinde sahaftan ayrıldım. Akşam ezanı okunuyordu ve ayaklarım beni daha önce gitmediğim bir yere götürüyordu. İnce ince serptiren yağmurun altında atkıma sarınıp elimdeki saksıyı rüzgârdan korumaya çalışarak yürüdüm. Bugün epey yorulmuştum ama iyi hissediyordum. Evime gidip soğuk duvarların içinde, sessizlikte saatlerce boş boş oturmak canımı sıkıyordu. Fakat isyan etmeyecektim. Ben o ev için Tanrı'ya yalvarmıştım, şimdi şükürsüzlük edemezdim.

Karanlık sokakları yürüdüm ve sokak lambasının altından geçerek bir başka sokağa girdim. Bakışlarım sokağın sonundaki camiye düştü, adımlarım tereddütle yavaşladı. Buradan daha önce geçerken Hazer Behram'ın burada çalıştığını söylemişti. Akşam ezanı biraz önce okunmuştu ve erkekler namazlarını kılmış, dağılıyorlardı. Behram'a sormak, bilgilerini almak istediğim şeyler vardı. İçeride olabileceğini düşünüyordum.

Erkeklerin tamamen çıkıp camiye boşaltmasını bir köşede bekledikten sonra camiye girdim. Cami avlularında çok yatmıştım, sokaklardan güvenli olduğunu biliyordum ama karanlıktan korkuyordum. Etrafımı gözetleyerek ilerlerken bakışlarım bir silueti seçti ve yaklaştıkça onun Behram olduğunu anladım. Kafasını telefonuna eğmiş, beni görmeden ilerliyordu. "Behram?"

Karanlık yüzünden ilk an beni seçemedi ama sesimi tanımış olmalı ki, sorarcasına konuştu. "Safir?"

"Merhaba."

Telefonu kapatıp cebine koyduktan sonra yüzünde, saklayamadığı bir hayretle bana doğru yürüdü. "Hayırdır inşallah?" diyerek ilgiyle devam etti. "Seni görmeyi hiç beklemiyordum."

“Hak veriyorum,” dedim ve ne diyeceğimi bilemeyerek duraksadım. “Biraz oturabilir miyiz?”

“Tabii.”

Bir erkekle yalnız kalmak her zaman dehşet verici olmuştu ama Hazer, Kerem ve Behram bende sağladıkları güvenle onlardan korkmamam gerektiğini öğretmişlerdi.

Bankın ucuna yerleşip saksıyı kucağıma özenle koyduğumda, Behram da bankın diğer ucuna oturdu ve ellerini dizlerine koydu. Sırtımı dikleştirip sorularımı sormak için doğru kelimeler ararken, “İyisin değil mi?” diye sordu, garip tavırlarım onda endişe duygusu yaratmış olmalıydı.

“Eğer konuşmak, bahsetmek istediğin bir şey varsa beni bir... abi yerine koyup anlatabilirsin.”

Rahatladım ve kalbime yayılan sıcaklıkla ondan tarafa döndüm. Tebessümle elimdeki saksıya bakıyordu. “Teşekkür ederim,” dedim büyük bir sevinçle. Sesimdeki abartılı sevinçten utanıp bakışlarımı bir kez daha kaçırdığımda, “Çiçeklerin çok güzel,” dedi Behram, içtenlikle. “Onlara iyi bakacağına eminim.”

Uzanıp çiçeklerin ıslak yapraklarını okşadım. “Nasıl benden bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Sen oturup bir çiçeğin öylece solmasına izin verecek bir kız değilsin.”

Evet, değildim. “Peki senin dinin?” dedim. “Çiçekler hakkında ne düşünüyor?”

Yüzüne baktım. Önce duraksadı, ardından kaşlarını hafifçe çattı ama yüzünde beni yargılayan bir ifade oluşmadı. Sadece meraklanmış görünüyordu. Bir an için benimle göz teması kurdu. “Allah inancın var mı Mila?”

“*Si*,” dediğimde hafifçe tebessüm etti, bu kelime kendisine komik geliyordu sanırım. Kafasını sakince salladı. “Hangi dine mensupsun?”

Başımı önüme eğdim, sebepsizce utanmıştım. “Bilmiyorum,” dedim dürüst davranarak. “Babam Müslüman, annem Hristiyan. Ben her iki dini de öğrenmek, ona göre kendi dinimi seçmek istiyorum.”

“Sen kendine çok dürüst davranıyorsun,” dedi Behram, sesi yumuşaktı. “Sorguluyorsun, sorgulamaktan korkmuyor, körü körüne inanmıyorsun.”

Takdir mi ediliyordum? Başımı salladığımda, “Sana bu konuda doğru olduğuna inandığım her şeyi anlatırım,” dedi, aynı içtenlikle. “Biliyorsun

ben Müslümanım. Kitabım Kuran, dinim İslam. Bu yüzden Hristiyanlık hakkında Müslümanlık kadar çok şey bilmiyorum ama bildiklerimi anlatırım.”

Beni böyle kabul edip bana içtenlikle yardım etmesini minnetle karşıladım. “Teşekkür ederim beni kırmayıp cevap verdiğin için...”

“Benim dinim birini kırmak hakkında ne der bilmek ister misin?”

“Lütfen?”

“Bir kalbi kırmak Kabe’yi yıkmak gibidir.”

Tebessüm ettim. Kabe’yi biliyordum, yanlış hatırlamıyorsam bu sözü de daha önce duymuştum. Tuttuğum nefesi bırakıp saksımdaki çiçeği okşadım ve ne diyeceğimi bilemediğimden sustum. Behram bu sükunetime saygı duyarak susarken telefon sesi ortamı doldurdu ve elini cebine atarak telefonu çıkardı. Ekranı bir bakış atıp sırttıktan sonra telefonu açtı. “Söyle kardeşim?”

Kardeşim dediğinde aklıma Hazer gelmişti. Acaba onunla mı konuşuyordu? “Ben de avludayım zaten,” dedi Behram, karşı tarafı dinledikten sonra. “Geçerken beni de alırsın.”

Karşı tarafı bir süre daha dinleyip telefonu kapattığında lüzumsuz bir soru sormamak için dudağımı kemirdim. Başka arkadaşı da olabilirdi, illa Hazer olacak değildi ya...

“Hazer’di, geçerken seni de alayım mı diye sordu.”

Onu saatler sonra yeniden görececek olmanın heyecanı vücudumu kapladı.

“Bu arada,” dedi Behram, bir şeyi hatırlamış gibi. Cebinden cüzdanını çıkardığını gördüm. “Biliyorsun, geçen Gazel’i ben bıraktım evine. O esnada sanırım çantasından fotoğraf düşmüş bir tane. Onu bıraktığımda uzaktan görmüştüm, fotoğraftaki abisi. Sarıldıkları bir fotoğraf, sana versem de görüştüğünüzde kendisine versen...”

Bu Gazel ve Galip’in sarıldığı bir fotoğrafı. Behram onu gerçeklerden habersiz cüzdanında saklamıştı. Ağzımı açıp tüm doğruları konuşmak istedim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Buz kesip titreyen ellerle fotoğrafı kavradım. “Ve... veririm.”

“Teşekkür ederim.”

Yalanı söyleyen belki ben değildim ama bu yalana ortak olmuştum ve sustukça bu yalanın sahibi olmaya başlıyordum. Utançtan yüzüne bakamadan sessiz kaldım ve çenemi sıkarak saksımdaki çiçeği izledim.

Lütfen, Behram incinmesin.

Çünkü duydum, Gazel'in adını anarken sesi titriyordu.

Bir araba sokağa girip etrafı aydınlatana kadar hiç kıpırdamadık. Araba yavaşlayarak caminin önünde durduğunda heyecanla kalktım ve saksımla beraber arabaya doğru ilerledim. Behram acelem karşısında şaşırılmış olmalı ki, arkamdan mırıldandı. "Yolunu mu gözlüyordun anlamadım ki..."

Utandığım için cevap vermedim ve avludan çıkıp arabayla olan mesafemi kapattım. Behram da iri adımları sayesinde bana yetişmiş ve ikimiz de aynı anda, farkında olmaksızın ön koltuğa oturmak için davranmıştık. Aynı kapıya uzandığımızı fark ederek birbirimize döndüğümüzde, baştan aşağıya kızardım. Behram geri çekilirken gülmemeye çalışıyordu. "Ön koltuğu kaptırdım artık, ha?"

Arka kapıyı açarak kendini içeriye attığında, onu takiben kapıyı açtım ve gözlerimi sürücü koltuğuna çevirdim. Hazer'in hafifçe büyümüş gözleriyle kucaklaştığımda, güçten kesildim ve ihtiyaçla yutkundum. Hazer beni burada görmeyi hiç beklememişti, yüz ifadesinden anlaşılıyordu.

"Merhaba," dedim. "Girebilir miyim?"

"Beklediğin kabahat."

Elimdeki saksıya dikkat ederek kendimi içeriye attığımda, Hazer'in bakışları bir an elimdeki saksıya döndü. Kapıyı kapatıp saksıyı kucaklama yerleştirdikten sonra içeriinin sıcaklığında bunalmamak için atkıyı boynumdan çözdüm. Hazer pürdikkat bana bakarken, ceketinin cebine uzandığını gördüm. İpek mendilini bana uzattı. "İslenmişsin."

Mendili alıp yüzümdeki yağmur damlalarını silerken, "Yağmurda ıslanmayı severim," dedim, heyecanımı yatıştırmaya çalışarak. Mendili indirip avucuma sakladım.

"O zaman seninle yağmurda yürürüz," diye mırıldandı Hazer, oldukça alçak bir sesle. Neredeyse fısıldamıştı ama duymuştum. Kalbim, bir ağacın gövdesi gibi içimde çatırdadı.

"Kardeşim, haberin olsun ben de arabadayım." Behram elini Hazer'in yüzüne doğru salladığında, Hazer ona doğru döndü. "Görüyorum!"

"Ne bileyim, algıların sadece bir kişiye odaklanmış görünüyor..."

Hazer dilini dişleri arasına koyup onun elini savurdu. Behram sırtarak arkasına yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biz de Safır'le konuşuyorduk sen gelmeden önce."

Hazer tamamen önüne dönerken, bana anlık bir bakış attı. Hâlâ burada olmama bir anlam verememiş görünüyordu. “Evet?” dedi. “Ne konuşuyordunuz?”

“İki lafın belini kırdık,” dedi Behram, her nedense hâlâ sırtıyor, kinayeli konuşuyordu. “Her şeye maydanoz olma.”

Hazer direksiyonu kırıp bir başka caddeye girerken, silecekler can havliyle çalıştı ve ön camda biriken suyu temizledi. Ona anlattıklarımın Hazer’e bahsetmeyeceği için rahatladığımda, “İki lafın belini kırmışmıslar,” diye homurdandı Hazer, daha çok kendi kendine. Dikiz aynasından Behram’a bakıyordu. “Ne sırtıyon la?”

Kıkırdadım. “Ankara ağzıyla konuştun yine?”

Behram da sesli şekilde güldüğünde Hazer bir bana bir de ona bakarak yanaklarını şişirdi ve ağzında geveleyerek önüne döndü. Anlık gülüşümün şaşkınlığını yaşayarak tekrar sessizliğe gömüldüğümde, “Utanma lan,” diyerek Hazer’e takılmaya devam etti Behram. “Hayret bir şeysin kardeşim, ne konuşacağız? Sormak istediği sorular vardı.”

“İçeriye davet etseydin bari, kız yağmur altında ıslanmış.”

Behram gözlerini devirerek sırtını tekrar koltuğa yasladı ama sanki ne dese Hazer’le anlaşılamayacağını biliyormuş gibi sessiz kaldı. İyi dostlardı ama sürekli birbirlerini uyuz ediyorlardı.

Behram’ı isteği üzerine caddeye bıraktığımızda, yolculuğa iki kişi olarak devam ettik. Hazer arabayı nereye sürüyordu bilmiyorum ama sürdüğü yerlere gidebileceğimi biliyordum. Mesela neden bu arabanın içindeydim? Ya da neden akşamları onu görünce evime gidip yalnız kalmak zoruma gidiyordu? Bu düşünceler kafamın içinde dolanıp dururken yanıgımı koltuğun yüzeyine yerleştirdim. Kaçamak bakışlarla onu izliyordum. Bir kolunu kırıp dirseğinden cama yaslamış, tek eliyle arabayı kullanıyordu. Günün yorgunluğu yüzüne sinsice yerleşmişti. Çillerini kısık ışıktaki göremiyordum ama gözlerimi kapattığımda yüzünü gözlerimin önüne getirebiliyordum.

“Ön koltuğa binmen hoşuma gitti,” dediğinde, kalbim kelimelerine görünmez bir iple bağlıymış gibi harekete geçti ve hızlandı.

“Behram arkaya binince bana ön kaldı,” dedim, ufacık bir yalanla.

Hazer’in dudakları seğirdi ama sanki onun derinlerindeki bir şey dudaklarına meydan okuyarak gülümsemesine mâni oldu. “Ya tabii...”

Konuyu değiştirmeliydim, yoksa yakalanacaktım. “Hımm,” diye mırıldandım ve yüreğim pır pır ederken heyecanla sordum. “Bugün beni düşündün mü?”

Bir an Hazer’in nefesi kesilir gibi oldu ve aramızdaki hava ağırlaştı. “Seni düşünmüş olmamın ne anlama geldiğini anlıyor musun?”

Araba yavaşladığında durduğumuzu anlayarak etrafıma bakındım. Çıkamaz bir sokaktaydık, önümüzde bir duvar vardı ve sanki Hazer buraya bilecek gelmişti. Durduğumuz yerde sokağı aydınlatan bir sokak lambası vardı ve ışığın büyük miktarı arabanın içine düşüyordu. Aydınlık gözlerimi kamaştırırken bir kez daha ona döndüm. Ellerini direksiyondan çekerek kucağına koymuş, başını da deri koltuğa yaslamış, pürdikkat bana bakıyordu. “Biraz anlıyorum ve hoşuma gidiyor.” Titreyen ellerimi saklama umuduyla saksıyı daha sıkı tuttum. “Çünkü ben de seni düşündüm.”

Hazer gözle görülür bir şekilde yutkundu ve gözleri, kalbinin aynası olup benim kalbimin yansımasını taşıdı. *O gözlere bakıp kalbini gördüm ve o kalplerimizin aynı ritimde attığını duydum.* Tereddüde düşmüş gibi duraksadı. “Hayret bir şey, neden seni düşünüyorum ki...”

“Peki... Bir tek beni mi düşünüyorsun? Yoksa başka şeyleri de düşünüyor musun?”

Hazer’in gözlerinin içi muzipçe parladı. “Arada işlerimi falan düşünüyorum.”

Kendime gülerek bakışlarımı kaçırđım. Hazer bununla beraber duraksadı. “Yapma... Daha uzun bak bana.”

Daha uzun bak diyordu ama daha uzun bakarsam ne hale geleceğimi bilmiyor muydu? Ben, yamacı deniz olan bir evdim, pencereden onu izliyordum ama deniz taşıp sıçradığında korkuyordum. “Demesi kolay,” dedim sessizce. “Kalbime ne olacak ya sonra?”

Arabanın içini sessizlik kapladı.

Hazer’in nefesleri o kadar ağır ve derindi ki, çıt çıkaramıyordum. “Kimse olmadı değil mi?” diye sordu ansızın, boğuk bir sesle. Eli havalandı, gözlerim eline düştü ve Hazer’in parmakları boşlukta asılı kaldı. “İlişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Hazer...”

Tereddütlü parmaklar yüzüme çok yakın bir yerde durdu ve işaret parmağı alnımdan başlayarak hiçbir temasta bulunmadan yüzümün ya-

saçlarıma indi. Parmağı yüzümün hizasında, yüzümün çıkıntı-
ya paralel şekilde ilerliyor, bana dokunuyormuş gibi hissettiriyordu.
parmağı çenemin etrafını dolanarak yüzümün diğer tarafından yu-
raklarken gerdanımda nefeslerinin sıcaklık esintisini hissediyordum.
"Hazer," dedim, adının her harfı dudağımı karıncalandırdı. "Ne ya-
rarsun?"

"Dokunuyormuş gibi yapıyorum."

Gözlerimi yumdum, çünkü ona bakarken yapamazdım. Titreyen eli-
ni kaldırdım ve yüzümün berisinde duran eline uzattım. Parmaklarını
alayarak elini nazikçe çektim ve saçlarıma yaklaştırdım. "Dokunuyor-
muş gibi yapmana gerek yok. Do... dokunabilirsin."

Parmakları korku ve tereddütle kahverengi saçlarıma dokundu ve o
an iliklerimdeki her hücreyle beraber onunla doldum.

*O bir kayığın içinde bana gelmiş, ben karada onu bekliyormuşum, ka-
rarmışız...*

"Hiç korkmuyorum," dedim, ondan çok kendime. "Normalde çok
korkardım."

"Korkma," dedi, parmak uçları belli bir ritimde, yumuşak dokunuş-
larda saçlarımda geziniyordu. "Lütfen korkma."

Dudaklarımı sertçe ısırarak elimi elinden çektim. Utanarak başımı
sol tarafıma eğdim. Gözlerim kapalı olduğu için onu göremiyordum ama
bakışlarının yüzümü izlediğini hissedebiliyordum. Isırdığım dudağımı
serbest bıraktığımda, "Bilekliklerin nerede?" diye sordum merakla. "Bi-
leğinde göremedim."

Hazer elini hafifçe kaydırıp ve aynı esnada bileğini şakağıma sür-
tü. "Burada," dedi bileğine bağladığım ipler, şakağıma sürtündüğünde.
"Gömleğimin altında kalmış."

"Çıkarmayacaksın değil mi?"

"Asla çıkarmam."

O kadar titrek soluklar aldım ki, Hazer bana acıdığından olmalı elini
başımdan yavaşça çekti. Saç tutamlarım kemikli parmaklarının arasın-
dan düşüp başıma yaslandığında, teması son buldu ve gerisinde yakıcı
emareler bırakarak benden uzaklaştı. Kirpiklerimi kırıştıtarak aydınlığa
kavuştuğumda onun amber hareleriyle kesiştim. Bakışları, ruhunun sesi
gibi oldukça koyu ve esrarengizdi.

“Aslında çok büyük, ürkütücü görünüyorsun ama nedendir bilmem, senden hiç korkmuyorum.” Hazer bu dürüstlüğümü beklemiyor olmalı ki kaşlarını hafifçe çattı. Elini ensesine götürdü. “Leo senin gibi olmak istiyor.”

Bu onu daha da şaşırtmış gibiydi. “Beni tanımıyor ki.”

“Hayır, yani...” Bir an bunu dediğim için utandım, ne gereği vardı ki? Arabanın ön camına bakıp yağmur damlalarının seyrini izledim. “Senin gibi büyük adam olmak istiyor.”

“Ben... büyük müyüm?”

“Değil misin?” dedim, gözüm camdan aşağıya doğru kayan bir yağmur tanesini takip etti. “Dağ gibisin.”

“Bu dağın üzerinde çok kar var.”

Bakışlarım ona döndüğünde, gözlerimiz karanlık bu gecede bir daha keşişti. Çakan şimşegin aydınlığı arabanın içini kuvvetle doldururken, eş zamanlı olarak yutkunduk. Ruhum, öğrenmek istediği şarkıyı dinliyor, kalbim nakaratında takılı kalıyordu. *Bu şarkıyı söylemeyi öğreneceğim. Çünkü, bu şarkıyı söylerken dans etmek istiyorum.*

“Hazer?”

“Sı?”

“Beni babama götürür müsün?”

Hazer hiçbir şey demedi, sadece bir dakika kadar yüzüme baktı ve sonrasında önüne dönerek ellerini direksiyona yerleştirdi. Ben de önüme döndüm. Şakağımı soğuk cama yasladım. Az önce olanlar beni o kadar heyecanlandırmış ve etkilemişti ki her an ağlayabilirdim. Üstelik bir de babamın yanına gidecek olmak... Onu çok bekletmiştim, daha fazla bekletemezdim. O mezarlığa korkusuzca girip onun mezarına sarılacaktım. *Bir mezar taşı var mıydı? Yoksa kimse onunla o kadar bile ilgilenmemiş miydi?*

Araba çıkmaz sokağı geri çıkarak caddeye indiğinde, ellerimi sıkıyor ve peş peşe yutkunuyordum. Eğer ölümler bizi görebiliyorsa, ruhlarımızdan haberdar oluyorsa ne kadar incindiğimi ve kimsesiz olduğumu mutlaka görmüştür.

Baba, gökteki en büyük yıldız sensin.

Senin ışığını takip ediyorum.

Bakışlarım camdan dışarıyı gözlerken ve araba şehirden uzaklaşıp sık ağaçların, dar yolların olduğu yere inerken, tırnaklarım ellerime daha sert

başıyordu. Aramızdaki havanın yoğunluğundan ve gerginliğinden dönüp birbirimize bile bakamıyorduk. Hazer sık sık kıpırdandı, bir şey diyecek oldu ama araba mezarlığa girene kadar sustu.

“O saksı ne?” diye sordu, araba yavaşladığında. “Sen... kendine aldın değil mi? Bence öyledir...”

Avuçiçimde tuttuğum küçük saksıya ve üzerindeki renkli çiçeklere göz ucuyla baktım. “Ben almadım,” dedim yeterli bir cevapmış gibi ve ardından sustum.

Hazer de sustu.

Sadece bir an elimdeki saksıya baktı ve ifadesizce önüne döndü. Yanacağının içini ısırdım ama diyecek hiçbir şey bulamadım. Nazım'ın aldığını söylemem gerekir miydi? Bunu açıklamam gerekir miydi? Karşılıklı olarak sustuğumuz kısa bir zaman diliminden sonra, “Anlıyorum,” dedi Hazer ve direksiyonu serbest bırakarak arabanın kapısına uzandı. Aşağıya inip kapıyı örttüktan sonra arabanın etrafını dolandı ve bagajı açtı. Bagajın kapısını az sonra sertçe kapattığında, elinde şemsiye olduğunu gördüm.

Dışarıya çıktığım gibi bakışlarımı mezarlığın girişine diktim. Karanlık, ıssızdı. Hazer Han şemsiyeyi açtı ve az sonra yağmur taneleri hissedilemez oldu. Şemsiyesini benimle paylaştığını fark etmişim. Aynı şemsiyenin altında onu takip edip mezarlıktan içeriye girdiğimde, elimin birini cebimden çıkardım ve montumun yakasını açtım. Kalbim sıkıştıyordu.

“Buradan.”

Hazer'in sesini takip ettim ve gittiği yere gittim. Hava buz gibiydi ama benim vücudum kontrol edemediğim bir şekilde ısınıyordu. Dizlerim titriyordu, çok net hissediyordum. Gözümün önünden sayısız görüntü akıyor, zihnim babamın gülümsediği bir anı fotoğraf makinesi gibi yakalamaya çalışıyordu.

Babacığım, geldim.

Hazer durduğunda benim ayaklarım da yürümeyi kesti. Mezarı görmem için önümden çekildi ve uzaklaşarak bana izin verdi. Bakışlarım onun gerisinde açılan boşluğa kaydı ve o an, dünya ikinci kez başıma yıkılmış gibi hissettim. Elimini ağzıma kapattım ve titreyen dizlerimin üzerinde daha fazla kalamayarak sertçe yere yapıştım. Beyaz mezar taşı... Babamın ismi...

Adnan Safkan.

Gözyaşları aniden gözlerimden boşaldı ve ellerim kavuşma umuduyla ileriye uzandı. Buradaydı, mezarı hemen önümdeydi. Ölümü ilk kez bu kadar gerçekti. Saçlarım iki yanımdan düşerek suratımı kapattı ve parmaklarım soğuk, ıslak mezar taşına çarptı. Elimin biri çaresizce önümdeki toprağa uzanırken, dudaklarım harfleri bir araya getirmeye çalıştı. "Be... ben geldim babacığım."

Yapabilmişim, ölümüyle yüzleşmişim. Yıllarca onun mezarına kavuşmayı beklemiş, bunun için çabalamışım ama bunu Hazer yapmıştı. Aman Tanrım, inanılmazdı. Babacığımı buraya gömmüşlerdi. Eri kemiği buradaydı, bedeni burada toprağa karışıyordu.

Ben babamı bulmuştum!

Bu an için yıllarca beklemişim, o kadar çok istemişim ki sayısız dua etmişim. Gözlerimi acıyla yumdum ve titreyen dudaklarımla mezar taşına öpücükler kondurdum. "Seni çok özledim ba... baba. *Mi primero amor. Solamente papa.*"

O kadar duyguyu aynı anda hissediyordum ki kendimi bir arada tutmakta zorlanıyordum. Omuzlarımdan aşağısı sarsılıyor, dudaklarımın arasından iç acıtan hıçkırıklar yükseliyordu.

"Çok beklettim seni," dedim utançla. "Gücüm yetmedi baba, affet. Bir sürü mezarlığa baktım, aradım seni... Ama o kadar çok ölü var ki seni bulamadım o kalabalık yığında."

Yağmur taneleri sepken halinde, kuvvetle toprağa iniyordu ve belki de babamın çürümüş bedenine varıyordu. Onu gördüğüm son an... Onu canlı olarak gördüğüm son an... Gülümsüyordu ama demek ki içi kan ağlıyormuş. Onun toprağını kavradığımda, artık çamur olan toprağın tırnaklarımın arasına girdiğini hissettim. "Sen de beni çok bekledin değil mi baba? Çok mutluyum ama bir yandan ölümünü... ilk kez bu kadar net hissediyorum. Çünkü ben sen öldüğünde bile seni can... canlı sanmışım, bir türlü inanamıyorum..."

Yüzü gözümün önündeydi ama her gün daha eksilerek... Toprağını okşayarak, "Kimse bakmamış mezarına," dedim derin bir üzüntüyle. "Artık ben bakacağım, çiçeksiz bırakmayacağım babacığım." Avucumun içine bir öpücük kondurdum ve aynı avucumu mezarına yasladım. "Seni bir sürü öpüyorum, umarım kalbin huzurludur."

* (İsp.) "Benim ilk aşkım, biricik babacığım."

Buradan gitmek istemiyordum, tüm geceyi burada geçirebilirdim. Babamla konuşacak çok şeyim vardı. Ona diyecektim ki; *eğer acı çektiğimi gördüysen, hissettiysen, üzülme baba. Ben çok güçlü bir kız olacağım.*

“Çok büyüdüm, artık yirmi bir yaşındayım baba.” Fısıldayarak, sanki sadece ona konuşuyordum. Gözyaşları, yağmurun iri damlalarıyla beraber yüzümden aşağıya akıyordu. “Ama baba, seni hâlâ beş yaşındayken sevdiğim kadar çok seviyorum.”

Küçüldüm, sanki tekrar beş yaşında oldum. Annemden korktuğum için babamın paçasına asılıp işe gitmemesini söylediğim o anların birindeymiş gibi hissettim. *Baba paçandan tutsaydım, ölüme gitme deseydim...*

“Baba, kendini astığın o ipi... Ben istemiştım, ip atlamak için... Sen de çok istediğim için almıştın. Baba, o ipi keşke görmeseydim, al diye ısrar etmeseydim...”

Gözlerimi acıyla yumdum, bunun gerçekliğine dayanamıyordum. Çok küçüktüm, sadece atlamak için istemiştım babamdan. *Henüz bir ipin neler yapabileceğini bilmiyordum.* “Yetimhanede atlayayım diye ip verirdilerdi. Ağlayarak kaçırdım, hiç kimse anlamazdı... Dünya üzerindeki tüm ipleri alıp yakasım var baba...”

Mezar taşına isminin üstüne bir öpücük daha konurdum.

“Başardığım her güzel şeyin ardından elime bir öpücük koyup sana göndereceğim, *senin için*, diyeceğim içimden. *Bak baba, ben senin kızınım ve asla pes etmiyorum.*”

Şimşek çaktı ve mavi bir ışık etrafı aydınlatığında, dudaklarımdan üzüntü dolu bir hıçkırık döküldü. Bıçak kadar keskindi, sanki babamı bir kez daha kaybetmiş gibi, acı acı ağlıyordum. Bir sürü daha şey diyebilirdim ama zaten babamın demek istediğim her şeyi bildiğini hissediyordum. Bu yüzden sustum ve çamurlu ellerimi yanaklarıma götürüp gözyaşlarımı kurulamaya çalıştım. Sonra uzanıp onun toprağının üzerindeki pisliği temizledim. Artık bakacak, ihmal etmeyecektim burayı. Şimdi yağmur çok yağıyordu, artık Hazer’i daha fazla bekletemezdim. Hazer... Hâlâ buradaydı değil mi?

Dizlerimin üzerinden kalkmadan önce elimin içine bir öpücük konurdum ve götürüp mezar taşına yaslardım. Gözlerimi yumduğumda, yüzümden aşağıya yağmur suyu akıyordu. “*Te amo papa. Tu eres mi primer amor.*”

* (İsp.) “Seni seviyorum baba. Sen benim ilk aşkımsın.”

Dizlerimin üzerinden kalkmak için ellerimi yere yasladım ve yerden destek aldım. Fakat hayır, kalkamadım. Bacaklarımı tutmuyordu, bedenim yaşadığım duygusal âni kaldıramamıştı sanki. O yüzden pes ettim. Zaten kalkmak, buradan ayrılmak da istemediğim için bir daha denemedim ve mezarımın önünde oturdum.

Yıldızlar kadar uzaktasın madem, yıldız gibi kayıp gelsen ya baba...

Birkaç saniye sonra, önüme bir gölge düştüğünde başımı kaldırdım ve ayakta durmuş, şemsiyesinin altından beni izleyen Hazer'i gördüm. Etraftaki ışık zayıf olduğu için yüzündeki ifadeyi seçemiyordum ama çenesinin titrediğini görüyordum. Dudaklarımı sıkıp hıçkırmamak için direndiğimde bir şimşek mavi ışığıyla etrafı aydınlattı ve Hazer'in amber gözleri, kırık kalbim gibi tuzla buz oldu.

Zarafetle tek dizinin üzerine eğildiğinde şemsiyesi beni de korumaya başladı. Yüz yüze geldiğimizde ve etrafımı onun sıcaklığı sardığında, kirpiklerimi kırıştırtarak varlığına olan aşinalığımı hissettim. Hazer tek dizinin üzerindeyken elinden birini kaldırdı ve yüzüme yaklaştırdı. Yakından gördüğümde çehresinin ve saçlarının ıslandığını fark ettim. Eli yüzümün çevresinde oyalandı ve sonra hiçbir şey yapamadan aşağıya indi. "Ağlama," dedi boğuk bir ses tınısıyla. "Sen ağlayınca bir tuhaf oluyorum..."

"Babamla kavuştuğuma inanamıyorum hâlâ..."

Hazer bir an omzumun üzerinden arkaya, mezara bakarak başını salladı. "O da seni özlemiştir bence."

"Teşekkür ederim," dedim ani şekilde. Yağmur taneleri şemsiyenin üzerine pıt pıt düşüyor, rüzgâr hançer kadar keskin şekilde çarpıyordu. Karşısında, ayazda kalmış, titriyordum. Minnetle tekrarlardım. "Babamı buldun, beni buraya getirdin. Ne kadar da güçlüsün, gerçekten dağ gibisin..."

Yakıcı bakışları benden bir an bile kopmadan uzandı ve aramızda dalgalanan saçlarımı kenara çekti. Ama elini çekemedi, parmakları saçlarımın arasında kalırken, "Gece Yarısı Güneşi," dedi aniden, daha önce dediği gibi. Parmağını saçımın etrafına doladı ve o şarkı çalmaya başladı. *Hazer, ruhumu dansa kaldırıyorsun.* Aynı şarkıyı o da duydu ve her ikimiz de dönüp kalbimize baktıktan bir saniye sonra tekrar birbirimize baktık. Hazer güçlükle nefes alabildi. "Bu dağın üzerindeki tüm karı eritiyorsun."

"Hazer," diyebildim.

"Ben," dedi ve nuttu. Ayıpığına münnet duyarak onun kemikli çehresi ne baktım. Yüzünde dağılan çilleri izlerken, devam etmesini sabırsızlıkla bekledim. Kaşlarını olumsuz bir duygusunu yatırmak ister gibi çatıyordu ve dudakları acımasızca mırıyordu.

"Çok üzgünüm, eğer izin verlesen... seni çifliğime götürmek istiyorum..." Gözyaşım eline düşünce ırkıldı. "Hafta sonunu orada geçirelim, sana da iyi gelir. Acaba benimle gelir misin? Hem benim arlarım var, onları çok sever..."

O tüm bunları söyleyerek iffetle koruduğum kalbimi âdeta yumruğunun içine almaya teşebbüs ederken, anamız sessizliğimizi bir telefon sesi doldurdu. Eş zamanlı olarak ırkıldığımızda, "*Lo stento,*" dedim telefonum çalarak konuşmasını kestiği için.

Telefonumu pantolonumun arka cebinden çıkardım ve kayıtlı numaraya şaşkınca baktıktan sonra yanıtlayarak telefonu kulağıma götürdüm. Hazer tüm bu süre içinde ateş misali sıcak gözlerini kısmış beni izlerken, "Alo, Safir?" diyen sese kulak verdim. Kalbim duyacaklarımın belirsizliğine tepki göstererek sıkıştı.

"Ben Eylül Çocuk Yuvası'ndan arıyorum, Müdire Hanım... Kusura bakma Safir, seni bu saatte rahatsız ediyorum ama acil bir durum vardı." Bir anlık sessizlik oluştuğunda kalbime hüznü oturdu.

"Senin kardeşine düşkünlüğünü bildiğimden haber vermek istedim... Bir aile Leo'yu evlat edinmek istiyor."

“ACIYI RESMETMEK”

Anne, ben şimdi kör olsam, sen elimden tutup beni karşıdan karşıya geçirmezsin değil mi?

Babam geçirirdi anne, hem de sırtına alıp geçirirdi.

Bu yüzden babamı hep daha çok sevdim.

Annemin hikâyesini hep merak etmiştim. Aklımı başıma aldığımda, annemin ne olduğunu ve ne olamadığını anladığımda onun hayatını merak ettim. Annesini, babasını, kardeşi olup olmadığını, onu böyle biri haline getiren tüm şeyleri... En çok da ona, insanların kalplerini bu kadar kolay kırabileceğini öğreten kişiyi merak ettim.

Tanrım, anneler çocuklarını ölünce sever mi?

Duydum ki, cennette ne istersen o olurmuş. Bunu isteyeceğim.

Gerekirse zorla sevmesini...

Ben annemi ve onun avuç kadar küçük bir kızın kalbinde açtığı hasarları düşünüyor olsam da aslında bunların dışında çok daha fazla düşündüğüm bir şey vardı:

Hazer Han Dalgakıran.

Bugün cumartesi sabahıydı ve ben önceki geceden beri pek uyuyamamıştım. O telefon konuşmasından sonra çok üzülmüş, Hazer'e bir şey diyememiştım. Sessizce eve gelmiştik. Arkamdan seslendiğini duymuştım ama maalesef ki o dehşet ânı ve üzüntüyle ona kaba davranmış, cevap veremeden içeriye kaçmıştım. Ben içeriye geçip oturduğumda onun bir süre kapımın önünde durduğunu, evi izlediğini pencereimden görmüştüm. *Sanki gitmemiş değil, gidememişti.*

Giderken demişti ki, açmazsın diye kapıyı çalamıyorum.

O bir süre sonra gittiğinde ben kendime bir mum yakmış, sonra geçip oturmuştım. Uzunca bir süre o mumu izlemiş, ağlamamak için çaba sarf etmişim. Kardeşimi bir aile evlatlık istiyordu ve bu... Benim için kötüydü. Onu hiç tanımadığım insanlarla paylaşmayı istemiyordum, Leo'yu nasıl hiç tanımadığım insanlara emanet edebilirdim ki?

Cece ağlayarak sızana kadar bunları düşünmüş, birkaç saat sonra sabah uçaklarıyla beraber uyandığımdaysa geri uyuyamamıştım. Şu an saat yediye çevrek vardı ve ben küçük aynama bakıyor, saçlarımı tarıyordum. Şu vardı ki, nasıl yaptığımı anlayamadan uyandığımda Hazer'e bir mesaj çekmiştim.

Gönderilen: Sadece Hazer :)

Günaydın.

Beni ne zaman alacaksın?

Bu mesajı gönderdikten sonra pişman olmayı beklemiştim ama hissettiğim tek şey beklentiydi. Hazer Han bu şapşal mesajıma bir yanıt vermemişti ama ben o mesajı attıktan sonra hazırlanmaya başlamıştım. Çok saçmaydı, ben gerçekten pervasız bir şapşal olmalıydım. Beni çiftliğine davet etmesini nasıl böyle kabul etmişim aklım almıyordu ama uyandığımdan beri yerimde duramıyordum. Kalbim kasılıyordu, onunla iki günü beraber geçireceğimi düşündükçe dizlerim titriyordu.

"Sadece Hazer... Sadece Mila..."

Tarağı saçlarımdan aşağıya indirirken bunu fısıldadım ve tarak saçlarımdan uçlarından kayarken, gürültülü bir fren sesi duyarak elimdeki tarağı yere düşürdüm. Motor sesi o kadar yakından gelmişti ki onun Hazer olduğunu anlamam için başka hiçbir şeye ihtiyacım kalmamıştı. Aceleyle dizlerimin üzerinde doğruldum ve yatağın üzerini toparladıktan sonra kendime göz attım. Beyaz, dar bir pantolonun üzerine siyah bir gömlek giymiş, uçlarını bağlamıştım ama bu gömleği ilk kez böyle giyindiğim için güzel durup durmadığına emin değildim. Gömleğin iki düğmesini açık bırakmış, bir kolye takmış ve dudaklarıma biraz ruj sürmüştüm.

"Raju taşırdım mı sanki..."

Parmaklarımla rujun fazlalığını almayı düşünürken, sokak kapısına vardığımı duydum ve nefesimi tuttum. Tanrım, bu daha ne kadar devam edecekti? Uyuşan ellerimi ovuşturarak yürüdüm ve hiç beklemeden sokak kapısını açtım.

Gözlerim yüzüne kilitlendi ve bakışlarım hafızamın derinliğindeki anı taradı. Fark ettiğim ilk şey Hazer'in bugün sakal tıraşı olmadığıydı. Kiri sakalları çenesini kısmını sarmıştı. Saçları her günkü düzenine sahip değildi, dağınık ve karman çorman görünüyordu. Onu ikinci kez deri ceketde görüyordum, ikinci kez kot pantolonla görüyordum. Altında siyah bir pantolon, üzerinde gri, boğazlı kazakla deri ceket vardı.

"Günaydın güzelim."

Sesi, sanki kalbime yüklendi ve kemiklerimi acıttı. Ağzım kururken, "Buenos días," dedim ve çekingen bir şekilde uzanıp ceketinin yakasını düzelttim. Yakası hafifçe açılmıştı, üşüşün istemezdim. "Yine gri giymişsin?"

Parmaklarımı ceketinin yakasından uzaklaştı ve avucuma saklandı. Hazer bakışlarını bir ceketinin yakasına bir de elime çevirerek gözlerini kırıştırdı. Bana bir cevap vermek yerine ummadığım bir şey yaptı ve az önce düzelttiğim ceketin yakasını tekrar dağıtarak gözlerini gözlerime kenetledi. "Bozuldu, bir daha düzelt."

Altdudağıma ısındım ve Hazer'in yakıcı bakışları yüzümün aşağısına inerken, "Despot," diyerek parmaklarımla ceketinin yakasına uzandım. Hazer yutkundtu ve sanırım yakasını daha iyi düzeltebilmem için bana biraz daha yaklaşarak bir elini kapının pervazına yasladı. Böylelikle bana eğilmiş, yüzlerimizi yaklaştırmıştı.

"Madem istiyorsun, düzelteyim bari," diyerek özenle yakasını düzelttim.

Hazer gözlerimi yakalamak için başını eğerken, göğsündeki sıcaklık parmak uçlarıma yayılmış ve avuç içimi terletmeye başlamıştı. Ceketini düzelterip hemen uzaklaşmak istiyordum ama o kadar yakınımıdaydı ki, kaçamıyordum. "Şşt," dedi Hazer, sığ nefesler alırken. "Sen... az önce benimle flörtleştin mi?"

Bir an hayatla bağlantım kopmuş gibi hissettim. Bir yandan da kalbim ele avuca sığmaz şekilde atıyordu. "Bilmem," dedim. "Anlamam ki ben! Flört falan bilmiyorum, kimseyle öyle şeyler yapmadım."

Hazer başımın üzerinde derin bir iç çekti. "Benimle yapabilirsin, hem de her zaman. Yap bence."

Bakışlarımı hemen önüme indirdim, biraz utanmıştım galiba. "Sen de benimle mi flört edeceksin?"

Hazer boğazından garip bir ses çıkardı, gülümsemiş olabilirdi. "Çok şapşalsın."

Daha fazla şapşallık yapmamak için elimi yanına indirip ondan geriye bir adım attım. Aynı esnada, "O da ne?" dediğini duydum Hazer'in. Neyi kastettiğini anlamak için yüzüne baktığımda, onun doğrudan ağzıma baktığını fark ederek baştan aşağıya ürperdim. "Bir şey sürmüşsün," diye devam etti, aynı şaşkınlıkla.

Parmak uçlarım refleks haliyle beraber dudaklarıma yaslandığında, Hazer'in bakışları biraz daha kısıldı ve sanki gözlerinde, içeriye doğru akan derin kuyular oluştu. Gözlerinin rengi daha koyuydu. "Biraz ruj," verebildim nefes nefese. "Dudaklarım çok soluk duruyordu da..."

Hazer'in bakışları ayrılrsa belki nefes alabilecektim ama o kadar dik-katli bakıyordu ki başımda bir ateş hissediyordum.

"Senin dudakların pek soluk değil aslında..."

Bakışlarım bir an için onun yüzünün aşağısına, dudaklarına düştü ve biçimli dudaklarını ısıyor olduğunu görerek hızla önüme döndüm. Ondan bakışlarımı çektiğimde, iştahlı bir yemeği önümden itmiş gibi hissediyordum. Parmaklarımı aceleyle dudağımdan indirdim ve uçlarına bulaşan ruja bakarken, "Yarın sürmem o zaman," dedim ve içeriden çantamı almak için ondan uzaklaştım.

"Ama ben yarın da seni öp..." Eğer o an Hazer'le göz göze gelmeseydik o cümleyi belki bitirebilirdi ama göz göze geldiğimiz için dudaklarını birbirine bastırarak sustu ve kızarık yanaklarıyla önüne döndü.

Oturma odasına geçerek hazırladığım çantayı son kez kontrol ettim. Hazer'in bana verdiği atkıyı boynuma doladım. Anahtarı kapının üzerinden alırken Hazer'in az ileride, sırtı dönük vaziyette durduğunu gördüm. Kapıdan çıktım ve kilitleyip anahtarı cebime attım.

"Çantayı bana ver."

Araba buradaydı, çantamı taşıyabilirdim ama bunun için onunla çatışmayacaktım. Hazer bahçe boyu yürürken ben tedirginlikle onu takip ettim. Kerem'in bizimle gelip gelmeyeceğini merak ediyordum ama Hazer arabanın kapısını açtığında sadece ikimizin olacağını anladım. Çantamı arabanın arka koltuğuna yerleştirip kapıyı kapatırken bir an bana baktı.

"Ön koltuğa oturacaksın değil mi? Ben şimdi sürekli sana bakmak istersem yani... arkama dönmek zorunda kalıp arabayı çarparım falan."

"Öne bineceğim," diyerek heyecanla ön koltuğa yerleştim.

"İki gün boyunca dönmeyeceğimizi biliyorsun değil mi Safir?" diye sorana kadar alık alık onun yüzüne bakıyordum ama bu soruyu sorduğunda irkilerek başımı salladım. "Biliyorum," dedim. "Ama anlamadım, sen normalde hafta sonu da şirkete giderdin?"

"Ben patronum, kendime istediğimde izin verebiliyorum."

Onaylayan bir mırıltı çıkardıktan sonra, "Buradaki izin çiftlik mi oluyor?" diye sordum.

"Hayır, sen."

Karnımdaki o bildik ağrı sivrileşti. Düşünce akını zihnimin içinden gürültülü bir nehir gibi akıyor olmasına rağmen boğazım çöl misali susuz kalmıştı.

"Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını yukarı çıkar, rahat et tamam mı?"

Saçlarımı kaşıyarak ayaklarıma baktım ve ayakkabılarımdan bağcıklarını çözdüm. Çıkarıp kenara bıraktıktan sonra ayaklarımı koltuğa çıkardım ve kalçamın altına yerleştirerek sırtımı tamamen arkama yasladım.

Hazer Han direksiyonu sağa kıvrarak caddeye çıktığında buğulanan camı silerek etrafa baktım. Sokaklar kalabalık değildi, esnaf dükkânlarını henüz açıyor, insanlar işine yürüyordu. "Çiftliğin nerede?" diye sordum.

"Şehir dışında," diye cevap verdikten sonra dirseğini kapının kenarına yaslayarak parmaklarını şakağına dayadı. "Ben hızın delisiyim, normalde bir buçuk saatte oraya varırım ama bence sen hızdan korkuyorsun, o yüzden yavaş gideceğim."

Ben hızlı olan her şeyden korkardım, hızla başlayan her şeyin ölümü erken olurdu. "Başka neleri çok seversin? Yani hızı seviyorsun, onun kadar sevdiğin başka şeyler var mı?"

Çekingence sorduğum soruyla beraber omzunun üzerinden bana döndü ve amber gözleriyle kavuştuğumuzda, onun yelkenli gemisine çıkmam için bana elini uzattığını hissettim.

"Severim," dedi tek düze bir sesle. "Bazı şeyleri çok severim. Ben bir şeyi sevmeye göreyim... Büyük severim, gözüm hiçbir şeyi görmez, tutkulu davranırım, cesur olurum. Ben bir şeyi sevmeye göreyim Safır... belası olurum onun."

Kendimi bir suyun altında boğuluyormuş gibi hissettim. "Torpido-dan gözlüğümü verir misin?" diye mırıldandığını duyduğumdaysa irkilerak sakince başımı salladım. Deli miydim neydim, hoşuma gitmişti benden böyle bir şey istemesi. Torpidoyu açtım ve gözlüğü alacaktım ki bir anda elimin içine düşen ambalajlı çikolatayı görerek duraksadım. Sütlü bir çikolataydı ve burada ne işi olduğunu anla... *Ah Tanrım!*

Bana almıştı.

Torpidoyu yavaşça kapattım ve avucumdaki çikolataya bakarken du-
kkatımı ısrıldım. "Çikolata," diye fısıldayıp kıkırdadım. "Bu sefer sen se-
vimsun diye İspanyolca konuştum."

Yanağımdaki perçemleri alıp kulağımın arkasına sıkıştırmakla Ha-
zer'in delici bakışlarını suratımda hissettim ama çok heyecanlandığım
sarı dönüp bakamadım. "Al işte," dedi. "Benimle flört ettin."

Ben ne yaptığımı bilmiyordum, onunla konuşurken ne dediğimi de.
Beni korkutmadığı için onunla rahat konuşabiliyordum, bir kere sustursa
bana konuşamazdım. Bir kere *sus* dese, daha ağzımı açamazdım.

Nr olur, bana hiç sus deme.

"Safır, eğer fazla ileriye gidiyorsan... beni durdurabilirsin." Hazer'in
gözü hâlâ üzerimdeydi ve bakışları o kadar fazla şey söylüyordu ki...
'Durdur bence, yoksa ben fena şeyler yapabilirim.'

"İleriye giderken bana geliyorsun değil mi?" diye sordum. "Bana ge-
liyorsan durma."

Parmağımı dişlerimin arasına kısıtarak gülümsedim. Kızaran yüzü-
mü görmemesi için saçlarımı önüme aldım. Hazer genzini temizledi, bir-
kaç kez öksürerek önüne döndü ve beni çikolatamla bıraktı.

Araba bana yabancı yollardan ilerliyordu. Yabancı olan her şey beni
aklıyordu ama bu arabada, bu koltukta sadece sıcak hislerim vardı.
Yanağım camdaydı ama arabayı sakın kullandığı için başım çarpıp acımı-
yordu. Bir süre çikolatayı elimde tuttum ama erimesinden endişe ettiğim
için ambalajı yırtarak çikolatayı açtım. Başımı ondan tarafa çevirerek kir-
piklerimin altından çehresini süzdüğümde, hiç gecikmeden bakışlarını
bana çevirdi. "Yemek ister misin?"

"Bir parça kırabilirsin."

Çikolatanın bir kısmını kırarak ona uzattım. Direksiyonu çevirdi, eli-
ni uzattı ve çikolatadan iri bir ısırık aldı. Onu izlerken ben de elimdeki
çikolatayı ufak ufak kemirmeye başladım.

"Bir yerde ıslak mendil olacaktı..." Hazer mırıldanarak torpidoyu
çarken gözleriyle de ön camı gözetiyordu. Islak mendili çıkardı ve ku-
şağıma fırlattı.

"Çıkarsana bir tane."

Çikolatayı dizime koyduktan sonra paketten bir ıslak mendil çıkar-
dım. Hazer trafiği kontrol ederek yolu gözetlerken dizinin üzerinde duran

eline baktım. Bunu yaparken göz göze gelecek kadar cesur olamadım. için avucuna baktım ve parmaklarının ucundan tuttuğumda, Hazer'in bana döndüğünü hissettim. Sanki denizi yarmış, içinden yürüyerek geçiyordum. Kalbim coşkuyla atarken, parmaklarım avuç içine doğru ilerledi ve ellerimiz birbirinin ısını paylaşıırken, Hazer sertçe yutkundü. Islak mendille parmak uçlarını yavaşça temizledim. Parmakları çok güzeldi. "Elin," diye fısıldadı Hazer. Parmaklarının titrediğine yemin edebilirdim. "Keşke hep elimde kalsa."

Ben bu denizi yarmış, içinde kalmıştım ama burada nasıl yaşayacaktım? Yaşamayı öğrenebilir miydim? "Ya sıkılırsan? Eğer sıkılırsan üzülürüm ben."

"Sıkılmam," diye karşı çıktı Hazer, hızla. "Vallahi bak, hiç sıkılmam Safır."

Başımı hızlıca salladım. Aslında elini temizlemiştim, parmaklarımı çekebilirdim ama orada öylece duruyordu. Ellerimiz birkaç kez kazayla birbirine dokunmuştu ama ilk kez birbirimizin isteğiyle temas halindeydi. Diyecek bir şey bulamayarak, "Biraz da tombul parmaklarım," dedim.

"Eğer yeryüzündeki bütün elleri bir masanın üzerine koysalar..." dedi ve bu cümle kafamın içinde ikinci kez, onun sesiyle kendini tekrarladı. Sahafa geldiği ilk gün, arkamdan yaklaşıp bana kitaptaki bu cümleyi kurmuştu. "... ellerini bulabilirdim onların içinden."

Bulur muydu sahiden? Herkesin içinden ayırt edebilir miydi benim ellerimi? Ya ben bulabilir miydim onun ellerini? "Tombul oldukları için mi?"

Hazer Han homurdandı, bunu hep yapardı. "Hayır," dedi genzini temizleyip sesini topladıktan sonra. "Ellerini, tüm ayrıntılarıyla ezberlediğim için... Nasıl oldu anlamadım ama şimdi gözüm kapalı bile çizebilirim senin parmaklarını sanki. Yani... çizmedim tabii ki, hiç çizmedim, gerçekten..."

Gözlerimi kırpıttım. "Parmaklarımı çekeyim mi?"

"Yok yok." Parmak uçlarımız birbirine yaslıydı ve minik minik dokunuşlar bırakıyordu. "Ben hiç dokunmam, elimi bile kıpırdatmam, kalsın parmakların..."

"*Bien.*"

Bir tutam saçıyla oynarken hafifçe tebessüm ederek ellerimize baktım. Elim ilk kez isteyerek bir erkeğin eline dokunuyordu. Onunla ilk kez el sıkıştığımızda o eli zorla tutmuştum, hatta sonrasında elimi yıkarıyordum ve bunu düşününce her nedense utanıyordum. Hazer'in eli kirli değildi, çirkin değildi, aksine çok güzeldi.

"Tanrı güzel şeyler yaratıyor," dediğimde Hazer anlamayarak sordu. "Hı?"

"Hiiiç," dedim... Ama Hazer, sen nasıl bir hiç olabilirsin ki?

Elimin terlediğini fark ettim ve artık elimi ondan uzaklaştırmam gerektiğini anladım. Parmak uçlarımı yavaşça uzaklaştırdığımda Hazer'in eli, elimi tutacak gibi oldu ama tutmadı. Eskiden bu eli yıkardım, şimdi dokunuşunun emarelerini izliyordum.

Sessizlik arabanın içine hâkim olduğunda başımı koltuğun arkasına yaslayarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Gözlerimi yumdum. Gece pek uyuyamadığım için uykuluydum. Huzursuz olduğum için uyumak istiyordum. Leo aklımdan çıkmıyordu, düşündükçe kafam bir mengenenin içine sıkışıyor ve zihnim acı çekiyordu. Ne yapacaktım, onu nasıl kurtaracaktım? Ben henüz kendimi bile kurtaramamışken...

Gözlerim iyice kapandığında oturduğum koltukta büzüldüm ve uykuya karşı koyamadım. Araba sakince ilerlediği için bir müddet uyuduğumu anımsıyordum ama gözlerimi açtığımda arabanın durduğunu, benzinlikte olduğumuzu gördüm.

"Hazer?" diye fısıldadım, burada olduğundan emin olmak için.

"Buradayım balerinim."

Kasılan vücudumu serbest bıraktım. "Sen buradaysan tamam o zaman..."

Tekrar uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey saçlarımı okşayan eldi.

Ne zaman uyuduğumu tam olarak hatırlamıyordum ama arabanın sarsılmasıyla uyandım. Gözlerimi açtığımda gördüğüm şey, gökyüzüne doğru uzanan kalın gövdeli ağaçlar ve yaprakları oldu. Ormanlık, sık ağaçların olduğu, toprak bir zeminin üzerinde ilerliyorduk ve araba bu yüzden sarsılıyordu.

.....
* (İsp.) "Peki."

Hazer bana göz atıp arabayı yavaşlattığında, gürültülü sesin ilerimizdeki kapıdan geldiğini anladım. Çiftliğin siyah, demir kapısı kenara kayarak açılmıştı. Hazer tozu dumana katarak kapıdan içeriye girdi ve kocaman çiftlik gözlerime serildi.

Önümde büyük bir taş ev vardı. Tarihin içinden çıkıp gelmiş bir masal köşkünü anımsatıyordu. Tarihi şeylere, güzel yapılara, içinde sanatı barındıran her şeye bayılıyordum. Tanrı, bazı insanlara iki gözden fazlasını vermişti, var olanın arkasındaki incelikleri görebilmek için. Bakışlarım ilgiyle geniş arazi üzerinde dolaştı. Çiftliğin diğer kısmındaki atları görebiliyordum. Etrafında çit çekilmiş bir alanın içindeydi ve bir tanesi özgürce arazide oradan oraya savruluyordu.

Hazer kapıyı açtığında doğruldum ve onun ardından dışarıya çıktım. Han arabanın arka kapısından çantamı aldığı anda minnet dolu bakışlarla ve biraz da utanarak ona baktım. Hazer bunun karşılığında bana göz kırptı.

Altdudağımı ısırarak önüme döndüm ve montuma sarınarak çiftliğe doğru ilerledim. Ayağımın altındaki toprak taşlıydı ve yürürken zorluk çıkarabiliyordu. Hazer arabasının kapılarını kilitledi ve bedenlerimiz tuhaf şekilde birbirine doğru çekilince yan yana yürümeye başladık. Sanki bir şey bizi kuvvetle birbirimize itmişti.

“Sen de fark ettin mi?” diye şaşkınca sorduğunda onun da aynı şeyleri hissettiğini anlayarak heyecanla kafamı salladım.

Biz eve doğru ilerlerken ileride bulunan seyisin bize dönerek Hazer’e el salladığını gördüm. Hazer elini göğsüne koyarak selamı aldığı anda adamın bakışları bir an bana kaydı. Aramızdaki mesafeye rağmen herhangi birinin beni incelemesinden rahatsız olarak bakışlarımı kaçırdığımda, Hazer’in şüpheyle kısılan gözlerini gördüm.

Bazen... Anladığını düşünüyordum.

Kapının önüne geldiğimizde durduk. Hazer çantalarımızı ellerinde tutuyordu. Bana doğru dönerek omzunu kapının kenarına yaslarken çenesiyle ceketinin cebini gösterdi. “Anahtarı alıp açar mısın?”

“Ben mi açayım istiyorsun?”

“Çok yaklaşıp beni heyecanlandırma da,” diye ağzının içinde homurdandıktan sonra kafasını salladı.

Parmaklarımı çekingen şekilde deri ceketinin cebine uzattım. Birkaç şeyin içinde anahtarı aradım ve bulduğumda elimi aceleyle çıkardım.

Hazer pıncırttı ve beniz telerken kapıya döndüm ve anahtarı kilide yerleştirdim. Hazer başımın üzerinden fırladı.

"Kendit evlolu kapını gibi açabilirsin..."

Kilitli iki kez çevrildikten sonra kapı aralandı. İçeri ilk giren ben oldum. Hazer de kapıyı arkamızdan kapatıp da eve girdiğinde ellerimi önümde bağladım. İlgiyle etrafı izledim. Küçedeki portmanto dikkatimi çekti. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim. Hazer de çantaları girişe bırakıp benim gibi eğildi ve ayakkabılarını çıkardı.

"İçeri girip etrafı gezebilir miyim?" diye sordum inceliği elden bırakmadan.

"Yok, seni portmantonun yanında dur diye getirdim buraya..."

"Ne kadar da kıstah bir beyefendisin."

Hazer bir an kaşlarını çatı ve kırıştırdığım gözlerime bakarken gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Kısa holü geçip salona girdiğimde ilgiyle etrafı izledim. Etraf duvar ve camlarla çevriliydi, yerden tavana uzanan büyük camlar güneşin evin içerisine serbestçe girmesine sebep olmuştu. Bakışlarım etraftaki mobilyalara çevrildi. Üstün zevk sahibi birinin burayı döşediği çok belliydi. Yuvarlak orta sehpa ve yanlış görmüyorsam sehpanın üzerinde küçük balık akvaryumu vardı. Hayret ve hayranlıkla balıklara baktım, bu evle düzenli olarak ilgilenip onları besleyen birisi olmalıydı.

Hemen arkamda durduğunu hissettiğimde nefesimi tuttum. Gözlerimi kapatmamak için konuşma ihtiyacı hissettim. "Şömine gördüm, senin için bir sakıncası yoksa yakabilir miyiz?"

Hazer boğuk bir sesle konuştu. "Yanıyoruz ya..."

Konuşursam heyecandan kesin kekeler veya pervasız bir şey derdim. Ben koltuğa otururken, "Biraz odun kırmak lazım," dedi Hazer, sessizce. "Üşüdün, ben odunları kırarken yukarıya çıkıp sıcak bir duş alabilirsin."

En az bir saat geri dönmeyecekti. Sırf duş almam, giyinmem, evin içinde rahat edebilmem için... Böyle olacağını biliyordum, benim için birinin böyle ince düşünmesine duygulanarak başımı omzumun üzerinden ona çevirdim.

"Kalbimi ısıtıyorsun," deyiverdim aniden. Bunu hiç hesaplamadan söylemişim ama Hazer'in gözlerinden bir şeyler koptuğunu görürken devam ettim. "N'olur, sonra soğutma."

Bir şeyler diyebilirdi ama demedi. “Balıkların çok güzel,” dedim sırf ona konuşma fırsatı vermek için.

“Hayvanlarla aram iyidir,” diye mırıldandıktan sonra karşıma oturdu, uzanıp büyük elleriyle akvaryumu kavradı. Hazer’in elleri gerçekten büyüktü, acılarım içine sığar mıydı? “Ama yem vermeyi unutup öldürürüm diye korktuğumdan onları burada bırakıyorum, seyis bakıyor.”

Hazer uzun saatler çalışan, oldukça meşgul birisiydi. Papağını zaten vardı, bir de başka hayvana bakacak vakti yoktu elbette. Balıklarını düşünüyor olması da hoşuma gitmişti. “*No matas a nadie.*”

“Hiç

“Hiç canım...”

Hazer’in bakışları bir anda değişmeye başladığında ona kurduğum kelimeyle sertçe yüzleştim ve anında ısınmaya başlayarak aceleyle durumu toparlamaya çalıştım.

“Ben... Bir anda oldu, bazen kullanıyorum da, yanlışlıkla deyiverdim...”

“Bilerek de öyle diyebilirsin, yani ben canımdan cicimden pek hoşlanmam ama sen diyebilirsin. Tabii istersen...”

Böyle tuhaf anlarda bir süre susuyor, birbirimize izin veriyorduk. Bazen birbirimizi susturuyorduk ama bu tamamen o duygudan oluyordu. Duygu... Hazer’e duyulan duygular...

“Mila, yanıma gel.”

Hazer’i duyduğumda başımı kaldırdım. Akvaryumun üzerinden beni gözlüyordu. Koltuktan kalkarak çekingen şekilde oturduğu koltuğun kenarına yerleştim ve elindeki akvaryuma baktım. Hazer aramıza bıraktığım mesafeyi kapatarak bana yaklaştığında, bunu teredditle yapmıştı. Bir şey dememden endişe duymuş olmalıydı. Bir şey demezdim ki ona.

“Şuradaki balığa baksana,” diyerek fısıldadığında, bakışlarımı ilgiyle akvaryuma çevirdim. Gösterdiği yere baktığımda, mavi balığın diğer kırmızı balığı sıkıştırırmaya çalıştığını gördüm. Hafifçe tebessüm ettiğimde, “Şu mavi balık benim,” diye fısıldadı Hazer, esrarengiz bir sesle. Mavi balık kırmızı balığı sıkıştırmıştı. “Kırmızı balık da sensin...”

“Han...” diyerek ona doğru döndüğümde o da bana dönmüş, yüzlerimiz arasında beklenmedik bir yakınlık meydana gelmişti. Bunu fark eder etmez dudaklarım kapandı ve gözlerim kocaman oldu. Tanrım!

* (İsp.) “Sen birini öldürmezsin.”

Hazer'in yüzüne bu kadar yakından bakmak... Ruhumun mutluluk esigini gözlerini gördükçe yükseliyordu. Nefesi rüzgâr kadar hızla yüzümde dağılırken, Hazer hiç ummadığım bir şey yaptı. Tedirginlikle yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdı ve alnını yumuşak bir şekilde alnıma yaslayarak gözlerini yumdu. Nemli alnını alnımda hissettiğimde gözlerim kendiliğinden kapandı ve parmaklarım dizine yerleşti. Varla yok arası bir temastı, ufacıktı, biliyorum üç saniyeden fazla sürmeyecekti ama... Ben o an dünyanın başka hiçbir yerinde olmak istemiyordum. *İşer ki zaman satın alınabilseydi, işte ben bu üç saniyesini alardım. Ama zaman satın alınamaz... Zaten bu âna paha biçilemezdi...*

Kaçamadığın hayaleti öldürürsün.

Elimi alnıma koyduğumda hâlâ o sıcaklığı hissedebiliyordum. Biliyorum, delilik ama sanki alnı hâlâ alnımdaydı. Ufacık bir dokunuşun nasıl bu kadar çok hissedilebilir olduğunu kalbimle bile tartışamıyorken, beynime nasıl izah edebilirdim? *Tanrım, güzel şeyler hep böyle açıklanamaz mı olur?*

O andan sonra Hazer'i koltukta bırakıp kaçır gibi yukarıya çıkmış, kendimi misafir odasına atmıştım. O dakikadan sonra hiç aşağıya inmemiştim. Misafir odası olduğunu düşündüğüm odada, siyah çarşaflı yatağın üzerine kıvrılmış ve gözlerimi kapatarak uyuyakalmıştım. Uyanmışdaysa güneş ufukta alçalıyordu. Hazer beni hiç rahatsız etmemiş, bana seslenmemişti. Bir süre odada dolanıp dışarıyı, atların koşuşturmasını izledikten sonra odadan çıkmış, banyoya girmiştim.

Hazer'in evin içinde olup olmadığını bile bilmeden banyo yapmıştım. Ama nasıl bir histir bilinmez, hiç korkmadım.

Küçük el havlusuyla saçlarımı kurulamaya devam ederken, güneşin tamamen batmasını ve karanlığın çoğalmasını izledim. Artık aşağıya inmem gerekiyordu, misafir olarak geldiğim bir evde bu kadar uzun süre ortalıkta olmamam pek doğru değildi. Beyaz pantolonumun üstüne yanına aldığım kırmızı kazağı giymiştim. Hazer'in karşısında defalarca kez aynı kıyafetleri giyiyordum, ne yapayım az kıyafetim vardı.

Aşağıdan televizyonun sesi geliyordu, demek ki uyanıktı. Çıplak ayaklarımla merdivenleri inerek son basamakta durdum ve Hazer Han'a

baktım. Büyük ekranlı televizyonun karşısında, bir kolunu başının arkasına koymuş uzanıyordu. Beni fark edip fark etmediğini bilmiyordum ama dikkatle televizyona bakıyordu. Gerginlik vücudumu sararken birkaç adım daha atarak koltuklara ulaştım. Kendimi karşındaki koltuğa bıraktığımda Hazer'in baygın gözleri bana döndü.

Elinde bir kadeh vardı.

Yaktığı şömineden hafif çıtırtı sesleri geliyordu. Bakışları yüzümün hatları boyunca inerken, "Üstünü değiştirmişsin," diye fısıldadı. () böyle söyleyince benimle alakalı şeyleri çok çabuk fark ettiğini düşündüm. "Saçların ıslak..." Biraz daha doğruldu. "Ayakların da çıplak."

"Banyonu kullandım."

"Anlıyorum," dedikten sonra bir anda yerinden doğrulduğunda hızlı hareketiyle irkildim ama Hazer çoktan koltuktan kalkmıştı. Elindeki kadehi masanın kenarına bıraktı ve merdivenlere doğru yürüdü. Arkasından bakmaktan başka bir şey yapamayarak omuzlarımı düşürdüm. Nereye gidiyordu? Ben onu göreyim diye inmiştim halbuki.

Önüme döndüm. Televizyon ekranında daha önce görmediğim bir film oynuyordu. Kıyafetlerden anlaşıldığı kadarıyla tarihi bir yapımdı. Bir iki dakika kadar ilgiyle altyazılı ekranı takip ettim ama Hazer'in indiğini anladığımda heyecanlandım. Hazer'in gölgesini takiben vücudu da görüldü ve az sonra tam karşımda durduğunda bana doğru eğildi. Elindekileri koltuğun üzerine bıraktı. Benim için çorap, tarak ve saç kurutma makinesi getirmişti.

"*Gracias*," dedim o doğrulup tekrardan uzaklaşmaya başladığında. "Çok naziksin."

"Çorapları giy."

"Despotluk," diye mırıldanarak yanıma bıraktığı çoraba uzandım ve siyah, uzun çoraplara şaşkınca baktım. Temiz olduğundan şüphe duymayarak çorapları giydim. Ardından tarağa uzanarak saçlarımı taramaya başladım.

"Ya alırsam?" dediğini duydum Hazer'in, neredeyse fısıldayan bir sesle. Saçlarımı tarayan elimi ve saçlarımı izliyordu. "Alışılmayacak gibi değil çünkü..."

Onu ve düşüncelerini rahatsız etmeden sükûnetimi koruduğumda Hazer gözlerini yumdu ve kafasını arkaya yatırarak içkisini yudumlamaya

devam etti. Alını, düğünceleriyle çatışma halindeymiş gibi kırmıştı. Saçlarımı tamamen taradıktan sonra tarağı kenara bıraktım ve saçlarımı üç eşit parçaya böldüm. Saçlarımı örmeye başlayacak oldum ki “Safir,” diye seslendi Hazer. Elile oturdugu koltuğun kenarına dokundu. “Buraya gelsene.”

O, bu denizin altını üstüne getiren o geminin kaptanıydı ama nedense denizin ondan hiçbir şikâyeti yoktu. “Neden?”

“Saçlarımı nasıl ördüğünü izlemek istiyorum.”

“Neden?”

Aramızdaki hava sırtımda ağırlaşırken, “Çünkü nasıl örüldüğünü öğrenmek istiyorum,” dedi. “İleride nasıl öreceğimi bilmek için...”

Sarabı içen o, sarhoş olan neden benim?

“Öyleyse sen gel.”

Hazer tek kaşını kaldırdı. Oyalanmadan oturdugu koltuktan kalkarak tekinsiz adımlarla yanıma yürüdü. Hiçbir mesafe bırakmadan yanıma oturduğunda koltukta ona doğru döndüm ve yüz yüze geldik. O kadehini kaldırıp bir daha dudaklarının arasına yasladığında üç eşit parçaya ayırdığım saçlarımı örmeye başladım. “İşte böyle oluyor,” diyerek saçlarımı önüme aldım ve daha iyi görebilmesini sağladım. “Aslında basit olduğunu düşünüyorum, birkaç kere denersen öğrenebilirsin.”

Gözleri, bütün ormanı ateşe veriyordu ama asıl yakmak istediği kuş yuvarıda, yanan ormanı izliyordu. “Daha fazla içmesem iyi olacak,” diye mırıldandı ve uzanıp kadehi masaya bıraktıktan sonra kaçamak şekilde saçlarıma baktı. “Çok hoş.”

Dudaklarım kıvrıldı. “Saçlarım mı?”

“Her yerin.”

Ağzımın içi kurudu ama cesaretle ona bakmaya devam ettim. “Teşekkür ederim.”

Hazer güler gibi bir ses çıkardı ama bir şey demedi. Saçlarımı tamamen ördüğümde bileğimdeki lastikle bağladım ve sırtıma atarak önümdeki perçemleri düzelttim. Ellerimi bir süre nereye koyacağımı bilemeyip sonrasında koltuğun kenarıyla oynamaya başladığımda, bakışlarım Hazer’in bileğine rastladı. Siyah ve beyaz bileklikler oradaydı. “Bilekliklerin çok hoş, kim aldı?”

Hazer bileğine baktıktan sonra gözlerini bana çevirerek yüzümdeki yaramaz ifadeyi izledi. “Bir kız aldı,” diye mırıldanarak başlattığım oyunu

devamı ettirdi. Uzandı, saçına dokundu ve perçemlerimi kulağımın arkasına koydu. İki saniye sürdü. "Ama nasıl bir kız var ya..."

"Nasıl bir kız?"

"Hayal gücünü kaybetmiş birine sınırsız hayal gücü açan birisi... Tek bakışı bile ellerimi çalıştırıyor, o bakıştaki anlamlarla bile onlarca farklı şey çizip yazabilir, onlarca heykel dikebilirim..."

"Be... benden ilham mı alıyorsun?"

"Bakışlarının inceliğinden bile..."

Bana kimse böyle cümleler kurmamıştı, zaten bu kelimeleri ondan başkasından da duyacağımı sanmıyordum. Benden ilham aldığını söylemişti, ince bir hareketimden, farkında olmaksızın yaptığım şeylerden bile...

Ona ilham veriyordum.

Aldudacağımı sertçe ısırarak ekrana döndüm ve ona bakmamak için tüm ilgimi televizyona verdim. Hazer bakışlarımı takip ederek ekrana baktıktan sonra tekrar bana dönerek, "Dizi ilginı çekti mi?" diye sordu. "Bu dördüncü bölümü ama istersen sana ilk bölümünü açabilirim?"

"Ama dört bölümü tekrar izlerken sıkılmaz mısın?"

"Tekrar izlenmeye değer bir dizi."

"O zaman ilk bölümü açar mısın?"

Hazer elini ensesine götürüp kaşırken hafifçe gülümsedi. "En sevdiğim diziyi beraber izleyeceğiz..."

Hazer dizinin ilk bölümünü açmak için yerinden doğrulduğunda zil çaldı. Şaşkınlıkla soluyarak Hazer'in yüzüne baktığımda, yüzünü buruşturarak kapıya baktı. "Seyis herhalde..."

Kapıyı açmaya gittiğinde ben bakışlarımı yanan şömineye çevirdim. Ateşin sesini dinlerken kapının açıldığını duydum, ardından tanıdık bir erkek sesi işiterek kalktım, yürüdüm. Kapının önünde duran Hazer'in bedeni nedeniyle kimin geldiğini göremedim. Biraz daha yaklaşıp parmak uçlarımda yükseldiğimde Behram, Gazel ve Muazzez'in bakışları beni buldu.

Ben şaşkındım, onlarsa benden de şaşkın. Zihnim karşımdaki görüntüye bir açıklama getirmeye çalışırken, bakışlarım Gazel'le buluştu. Yüzünde hem rahatlamış hem de şaşırmış ifade vardı. Behram Hazer'e kaş göz yaparken gözlerim bir de Muazzez'le kesişti ve onun bakışlarında hepimizinkinden farklı bir ifade buldum.

"Şükûrler olsun," diyen Gazel'in sesini duydum. Eşikten içeriye girdi ve bana sarıldı. "Seni o kadar merak ettim ki..."

"Kardeşim... Sen çiftliğe gideceğin deyince ben de bir temiz hava alayım diye buraya gelecektim, misafirin olduğunu bilmiyordum. Gazel de beni aradı... Safir'e ulaşamıyorum, Hazer'le olabilir mi diye sordu. Ben onu da getirdim, çok endişelenmişti de..." dedi Behram.

Gazel'e Hazer'le olacağımdan bahsetmemiştim ama bu kadar merak edeceğini de düşünememişim. Hazer kapıyı tamamen açarak onları içeriye buyur ederken ben de Gazel'in kollarından sıyrıldım. "Seni defalarca aradım," dedi göz göze geldiğimizde. "Açmadın, çok endişe ettim Safir. Seni burada bulamasam ne yapardım bilemiyorum..."

"Ama buradayım," dedikten sonra endişelerini yatıştırmak isteyerek gülümsedim. "Telefonumun şarjı bitmiş olmalı, üzgünüm."

Derin bir iç çekerek ellerimi sıktı. "Tamam, shipimi yan yana bulduğum için çok kızmıyorum..."

Ona kızgın bir bakış atarak başımı çevirdim. Behram ve Muazzez üstlerindeki kabanları çıkarıyordu. Hazer dik dik Behram'a bakıyordu.

"Temiz hava niye alıyorsun kardeşim, alma ya..."

Behram garip garip ona baktı. "Hep sen çağırmas mıydın beni buraya?"

"Gelecek zamanı buldun değil mi?"

Muazzez alınmış olmalı ki, atkısını portmantoya asarken mırıldandı. "Keşke gelmeden önce arasaydık abi."

Hazer bakışlarını Muazzez'e çevirdi. "Abine takılıyorum Muazzez."

Muazzez şükûlla başını salladı ve gülümseyerek elindeki poşeti Hazer'e uzattı. Hazer poşeti onun elinden alırken, "Bu ne?" diye sordu. Muazzez şalını düzeltirken bakışlarını kaçırdı. "Kestane aldık, yeriz diye."

"Yeriz."

Kaşılarımın çatık olduğunu fark ettiğimde ellerimi iki yanıma indirdim ve bakışlarımı onlardan çektim. Behram ve Gazel içeri girmişti, ne zaman girdiklerini bile anlamamıştım. Gözlerimi o tarafa çevirmeden sırtımı döndüm. Sakince salona yürüyüp az önce kalktığım koltuğa tekrar oturdum. Gazel ve Behram karşılıklı koltuklarda oturuyor, ikisi de etrafı süzüyordu.

Gazel'le göz göze geldiğimizde bana imalı imalı gülerek üzerindeki siyah montunu ve beresini çıkararak kenara koydu. Bu sırada Hazer'le

Muazzez'in de içeri girdiğini görerek yana kaydım ve yanımda oturması için Hazer'e yer açtım. Muazzez abisinin yanına oturduğunda Behram dönerek ona kısa bir bakış attı. Muazzez bunun üzerine abisine gülümse-di. Behram, sehpadaki alkol kadehini gördüğünde yargılayıcı bir şekilde cık cık sesi çıkardı. Muazzez, ben ve Gazel gülmek için kendimizi tutarken Hazer pis pis güldü.

"Alsana bir yudum kardeşim?"

Behram homurdandı. "İmama dediği şeye bak..."

Gazel kıkırdadığında Behram bir an ona baktı fakat bu saniyelik bir bakıştı. Ben ve Muazzez onlara fark ettirmeden gülerken Hazer sırtımaya devam ederek bana döndü. Eğlendiğini görerek bana göz kırptı.

"Tamam, ne içersiniz?"

Hazer soruyu sorarak doğrulduğunda Behram omuzlarını silkti.

"Sıcak herhangi bir şey kâfi olur."

"Kâfi diyor ya, cool herif..."

Hazer Gazel'e döndüğünde Gazel hâlâ söylediği yalanın utancını yaşadığı için Hazer'e bakamadan cevap verdi sorusuna. "Ben de Behram ne alırsa... Yani sıcak herhangi bir şey..."

"Ağzınız yansın da geldiğinize pişman olun," diye söylenerek Muazzez'e döndü. "Sen ne içersin Muazzez?"

Muazzez koltuktan doğruldu. "Ben de geleyim, sana yardımcı olurum."

Hazer başını sallayarak mutfağa ilerlemeden önce bana doğru döndüğünde karmaşık duygularına ona duyduğum kalp çarpıntısı baskın geldi. Hazer ensesini kaşıyarak mutfağın yolunu tuttuğunda Muazzez de onun arkasından mutfağa gitti. Başımı omzumun üzerinden çevirip bir süre arkalarından baktım.

"Safir?"

Dalgınca Gazel'e döndüm. "Sî?"

"Sen de gitsene," dedi ve bana mutfağı gösterdi. "Hem Hazer sana ne içeceğini sormadı, git de ne içeceğini söyle."

Altıdudağımı ısırdım ve Behram'a bir göz attım. Kolunu başının arkasına koymuş, şömineyi izliyordu. Rahatsız olmasından endişe duyarak bakışlarımı kaçırdım ve yerimden doğrularak mutfağın yolunu tuttum.

Gazel ile Behram'ı salonda baş başa bırakarak mutfağa yürüdüm. Mutfak kapısında durduğumda adımlarımı onların sesini duyarak

kavuştum. Kulak misafiri olduğum halde durup onları izlemem pek doğru bir hareket değildi ama...

"Safir ile... birlikte misiniz?"

Muazzez'in sorduğu soruyla beraber elim kapının üzerinde kaldı ve paradan bile Hazer'in gerildiğini anladım. Ruhum askıda kalmış gibi sersemledi. Han su ısıtıcısını fişe takarken duraksamıştı ama sırtı bana dönmüş olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. "Bunu nereden çıkardın?" diye sordu.

"Sizi çok sık birlikte görüyoruz," diye açıkladı Muazzez. Sesinde sabit bir sükunet vardı. "Bunca yıldır arkadaşız, merak etmiş bulundum."

Hazer su ısıtıcısının fişini takarak ellerini tezgâha dayadı ve kafasını kaldırıp tam karşısına baktı. Vücudumu ter basarken kapıyı yavaşça ittim ve Hazer konuşmadan önce içeriye girdim. Her ikisi de kafasını çevirip bana baktığında çok ayıp, utanç verici bir şey yaparak konuşulanları unutmuş gibi yaptım.

"Ben de bir şeyler içmek istedim de..."

Hazer kalçasını tezgâha dayayarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda Muazzez tamamen önüne döndü ve yukarıdaki dolaba açarak bardakları indirdi. "Sana sormadım," diye mırıldandı Hazer, başımın yanında. "Peşimden gel diye..."

"Humm," diyerek uzandım. Onun da benim de hiç ummadığım bir şey yaparak elimi dirseğine yerleştirdim. Parmaklarım dirseğini yumuşakça kavradığında Hazer'in bakışlarında beyaz bir bayrak sallandı. Sanki onun topraklarına girmiştim, daha ileriye gitmemem için ateşkes istiyordu. Sanki daha ileriye gitsem onu vuracaktım, vurabilirdim ya sanki... Kalçasını tezgâhtan kaldırdı ve elini bana uzatıyordu ki, bakışlarım Muazzez'e çevrildi. Yüzü durgundu ama göz göze geldiğimiz an bakışlarını kaçırarak aceleyle bardakları repsiye dişdi. O an boğazımı boğucu, kötü bir his tırmalandı ve yaptığım şeyden duyduğum utançla beraber elimi Hazer'in dirseğinden çektim. Ondan geriye kaçarken, "Bunlar hep gri giydiğim için," diye mırıldandığını duydum Han'ın.

Muazzez oradayken bile isteye, göreceğini bilerek bunu yapmışım, çünkü içimdeki ruhaf hisse mâni olamamışım. Onunla göz göze geldiğimde ise öyle kötü hissetmişim ki tarif etmem imkânsız.

"Muazzez," dedim ona doğru yürürken. "Yardım edeyim mi?"

Yüzündeki sakinliğe bir çiçek gibi kondurdu tebessümünü. “Elbette,” dedi nazikçe. “Bir kâseye şeker koyabilir misin?”

Etrafı gözetleyerek şeker aradığımda, “Burada,” dedi Hazer ve kolunu başımın üzerinden uzatarak üstteki dolabı açtı. “Ne içmek istersin?”

Nefesi, kelimelerle beraber saçlarımın arasından süzülerek kulağıma ulaştı. “Sıcak çikolata içmek isterim. Tabii, varsa.”

Hazer, “Tahmin etmiştim,” diye mırıldandı. Yanımdan uzaklaşıp buzdolabına doğru yürümeye başladı ve bir cam şişe içindeki sütle geri döndüğünde, Muazzez tepsiyi alarak mutfaktan çıktı. Arkasından bakarken boğazımda hâlâ bir yumru vardı ve hislerim karmakarışık.

“Onların geleceğini hiç düşünmemiştim.”

Hazer’in sıkıntılı sesini duyduğumda ellerimi tezgâha yaslayarak ürkek bakışlarımı ona çevirdim. Benim için gri bir bardakta sıcak çikolara hazırlıyordu.

“Sorun değil, onlar senin arkadaşların. Yani arkadaşların değil mi? Behram da Muazzez de arkadaşın? Sadece arkadaşın değil mi?”

“Yok.” Hazer’in dudağının kıvrıldığını gördüm. “Biz Behram’la düzenli olarak flörtleşiyoruz.”

Uzandım ve ani bir hareketle omzuna vurdum. “Dalga geçme rica ederim.”

Hazer sütün içine kattığı sıcak çikolatayı karıştırırken omzuna baktı ve tek kaşını kaldırdı. Hızla elimi geriye çektim ve kendime kızarak dudağımı daha sert ısırđım.

“Şiddetli biriym diyorsun?” dedi Hazer, omzuna vurmama gönderme yaparak. Bakışları o kadar kısıldı ki, kendimi gözlerinin aralığında kalmış gibi hissettim.

“Tutkuların da şiddetli midir?”

Acılarım şiddetliydi, merhametim, iyiliğim, hırsım şiddetliydi ama tutkularım... Dans bir tutkuydu, bu konuda tutkumun şiddetli olduğunu söyleyebilirdim ama diğer konularda... Dilimin ucunda kelimelerimin ağırlığını hissederken faydasızca yutkundum. Hazer benim için hazırladığı sıcak çikolatadan bir yudum alarak anlamlı bakışlarla kupayı bana uzattığında kupayı almaktan başka bir şey yapamadım.

Bakışlarımı ürkekçe çekerek utancımı gizlemek için hemen çocuksu adımlarla mutfaktan koşarcasına çıktım.

Salondan içeriye girdiğinde Muazzez ile Behram'ın bir şeyler konuş-
tuğunu, Gazel'in Behram'ı izlediğini gördüm. Şöminenin önüne geç-
ken gözlerimi Gazel'den almadım. Bazı şeyler için neyi beklediğini anla-
mıyordum. Hıraf etmesi gereken şeyler, yapması gereken vedalar vardı. Ya
Behram'a böyle bakmaya veda edecektii ya da Galip'e.

Yerdeki kırmızı mindere bağdaş kurarak oturduğunda Hazer de mut-
faktan çıktı. Koltuğa yürürken gözleri etrafı aradı ve sonra beni şömine-
nin önünde bulduğunda koltuğa ilerlemeye devam etti. "Annem o işte
çok ısrarcı abi," dediğini duydum Muazzez'in. Behram'dan bir of yakın-
ması yükseldi. "Seni o kızla evlendirecek."

Kaşlarını çatılırken onlara kulak verdim ve o esnada Gazel'in birkaç
kere öksürdüğünü duydum. Behram uyarır tonda konuştu. "Kapat şu
meseleyi Muazzez."

"Ne?" Muazzez'in sesi biraz daha neşeli çıkıyordu. "Bu sefer kaçışın
yok, annem seni evlendirmeyi kafaya koydu. Üstelik annem Esmâ'yı se-
nin yanına çok yakıştırıyor, o da aynı senin gibi..."

"Esmâ mı?" Hazer'in mırıldanmasını duydum. "Hâlâ o kız mı?"

"Annem işte," dedi Behram, pek konuşmak istemiyor gibiydi. "Bir
meseleye taktı mı takıyor. Unutacaktır, benim ne istediğimi biliyor çün-
kü."

"Niye?" Hazer'in sesi rahatsız edici derecede imalı ve kışkırtıcıydı.
Kimi kışkırtıyordu? Gazel'i mi? "Esmâ tam senin istediğin gibi bir eş."

Kaşlarımı biraz daha çatarak başımın üzerinden koltuklara döndü-
ğüm esnada bir gürültü duyarak Gazel'e döndüm. Elindeki bardağı yere
düşürmüş, hızla oturduğu yerden doğrulmuştu. Büyük bir endişeyle kal-
karken Behram'ın da koltuktan fırlayarak Gazel'i nazıkçe uzaklaştırdığını
gördüm. "Sıçradı mı sana, kesildi mi bir yerin?"

Gazel kabahati için özürler dileyerek dizlerinin üzerine çöküp kırıkla-
rı toplamaya başladığında, "Ne yapıyorsun?" diyerek onun yanına eğildi
Behram. "Süpürgeyle alırsız, kalk sen."

Gazel'in yanına eğildim. Buz kesmiş ellerinden tutarak onu kendimle
beraber doğrulttum. Muazzez süpürge getirmek için hızla uzaklaşırken,
Hazer'e kırgın bir bakış atarak Gazel'le kenara çekildim. Hazer'in yerin-
den kalktığı yoktu, hâlâ şarabını içiyordu ama bakışımı gördüğü an için-
deki geniş uçuruma yürüdüğünü hissetmiştim.

Gazel'e döndüm. Bizi duymayacaklarından emin olacak kadar ona yaklaştım. Yüzü sararmıştı, bakışları karıştı ve ne yaptığının çok da farkında değil gibiydi.

"O ve ben asla bir olamayız!"

Karşımda o kadar üzgün durdu ki, ne cümle kuracağımı bile bilemedim. "Babam annemle olduysa bu dünyada herkes herkesle olabilir," diyerek buruk şekilde gülümsedim. "Yalvarırım, dürüst ol!"

Kafasını yana salladı. "Beni avutma, çünkü bunun böyle olduğunu sen de ben de biliyoruz..." Bakışları koltuklara çevrildi ama çok oyalanmadan tekrar bana döndü. "Esmâ nasıl birisidir sence? Tam Muazzez gibi biridir. Peki ya ben? Ben nasıl birisiyim? Ben... Dua bile bilmem! Anlıyor musun? Anlayabiliyor musun?"

Bahsettiği şeyi elbette anlıyordum ama... "Behram sana öğretir."

"O benim doğru kişim olabilir ama ben onun için yanlış kişiyim."

Omuzlarımın çökmesiyle beraber başımı bir daha arkaya çevirdim. Behram'ın Muazzez ile bardak kırıklarını bir torbaya topladıklarını gördüm. Behram torbayı dışarıya çıkarmak için uzaklaşırken Muazzez bizden yana endişeli bir bakış attı.

"Bir yerine gelmemiş değil mi?"

"Evet," dedi Gazel. "Teşekkür ederim."

Bakışlarımı önüme çevirirken tesadüfen bir kez daha Hazer'le göz göze geldim ve onun benimle konuşmasına fırsat tanımadan önüme döndüm.

"Abi biz geri dönecek miyiz?"

Muazzez bu soruyu sorduğunda Behram dış kapıyı kapatıyordu. "Gideriz gitmesine ama gecenin bir yarısı anca varırız." Sesi sıkıntılıydı. "Uygun mu geldi?"

"Uyumak istiyorum," diye itiraf etti Muazzez. "Biz kızlarla misafir odasında kalalım, sen zaten Han'la kalırsın."

Han'la...

Behram başını salladı ve bir an yanıma baktı ama ağzını açıp tek şey söylemedi. Herkeste bir gerginlik vardı. Sanırım uyku hepimize iyi gelebilirdi. Elimdeki kupayı şöminenin önüne bırakarak Gazel'in elini tuttum.

"Gel, çıkalım da yat canımın köşesi."

Gazel ellerini yüzünden indirdi. "Keşke buraya gelmeseydik, sizi rahatsız ettik. Sahi, sen ne ara buraya geldin, bana hiçbir şeyden bahsetmedin?"

"Hazer davet etti," diye fisiltıyla cevap verdim. "Ben... hayır diyemedim."

"Ah, yakışıklı erkeklere hayır demek zordur."

Gazel'in dirseğine çimdik attığımda halsizce gülümsedi. Bakışlarım ondan ayrılıp koltuğa çevrildi. Hazer'le göz teması kurduğumuzda gergin olduğunu fark ettim. Muazzez bizimle yukarıya çıkmak için doğrulduğunda, "Kalacağınız odayı göstereyim," diyerek Hazer de doğruldu ve süratle yürümeye başladı.

Muazzez, "Ben biliyorum ya," demiş olsa da fayda etmedi ve Hazer yanımıza kadar yürüyüp merdivenleri tırmanmaya başladı. Onun arkasından çıkarken Gazel omzunun üzerinden arkaya döndü ve alçak bir sesle, "İyi geceler," dedi Behram'a. "Sabah görüşürüz."

Behram sıkıntılı görünüyordu, eli ensesindeydi ve hâlâ bardağın düşüp kırıldığı yere bakıyordu. "Hayırlı geceler."

Hazer ile Muazzez üst kata çıkmışlardı. Biz de onların ardından merdivenleri çıktığımızda Hazer'i koridorun sonunda gördük. Bu, benim gün içinde kaldığım odaydı. Başımı kaldırıp Hazer'e bakmadan koridoru yürüdüm. Hazer'in yanından geçip kapıdan içeriye girerken Hazer yumuşakça dirseğimden tuttu. Baştan aşağıya ürperdim. Adımlarım duraksadı, Gazel odanın içine ilerlediğinde uzanıp kapıyı yavaşça örttüm. Sırtımı kapıya yaslayarak Hazer'le yüz yüze geldim. Elim kapının üzerinde kalmaya devam ederken gözlerimi Hazer'in uzun boynunda oyaladım. Boğazlı kazağı boynunu görmeme müsaade etmiyordu. Genzini temizleyerek parmaklarını dirseğimde yumuşakça gezdirirken, "Bana bir daha öyle bakma," dedi, bu emirden çok ricaydı. "Sen öyle bakınca... yutkunamadım ben."

"Gazel'e incinip incinmemesi hiç önemli değilmiş gibi davranıyorsun."

"Çok iyi biri değilim."

"Fakat o benim dostum," dedim ince bir sesle. "İncinirse çok üzülürüm."

"Tamam." Hazer'in soluduğunu duydum. "Ben incitmem, üzülme sakın sen."

Beni anlayışla karşılaşması rahatlatmıştı. Hazer'le bu durum üzerinden sürekli tartışmak istemezdim. Kızların içeride kısık sesle konuştuğunu duyduğumda burada daha fazla beklememin manasız olduğunu düşünerek geriledim.

“Dur dur,” dedi Hazer ve dirseğindeki parmaklarını biraz daha bastırdı. “Bir kere bakmadan gitme...”

Kabul bazen Hazer’e bakmak zor olabiliyordu ama bazen de bakmak daha zordu. Kırpıklarımın arasından ona bakmaya başladığımda sıcak vücudunun ağırlığını üzerimde taşıyormuş gibi bir anda ısındım. “Şimdi oldu,” diyerek gözlerimin en içine baktı. “Şimdi gidebilirsin ama gitmesen de olur tabii.”

Başımı yanına eğerek nazikçe tebessüm ettikten sonra uzanıp omzundaki hayali tozları silkeledim. “Gideyim, Behram da yalnız kaldı zaten.”

Ben elimi çekerken Hazer elime uzun uzun baktı ama ikimiz de ona dokunmam hakkında konuşmadık. Sakince başını salladıktan sonra elini aheste aheste dirseğimden çekti. “Güzel uyu, yarın seni ata bindireceğim.”

Gün boyu atları izlerken bunu düşünmüş ama Hazer’e bahsedememiştim. “Sen de güzel uyu. *Buenas noches*.”

“Sana da ondan...”

Ensesini kaşıyarak geriye doğru yürümeye başladığında sırtımı tamamen kapıya yasladım. Hazer merdiven basamağına dek yürüyüp orada durduğunda gözlerimi bile kırpamadım. Gitmesini bekledim ama Hazer koridorun diğer ucunda durup beni izlemeye devam etti. O gitmeden içeriye giremedim, ben de karşısında dikilip bakışlarına karşılık verdim. Birimizin buna son vermesi gerekiyordu ama ikimizin de bunu yapacağı yoktu. Kalbim büyüyüp patlama raddesine gelene kadar öylece durduk ancak az sonra ikimiz de ayrılarak ters istikametlere ilerledik.

Odadan içeriye girdiğimde ışığın söndüğünü, Gazel’in yatağın içine girdiğini gördüm. Muazzez yatağın ucunda oturuyordu ve şalını çıkardığı için uzun, gür saçlarını görebiliyordum. Kapıyı kapattığımda bana doğru döndü. Anlık bir tebessümle dudaklarını kıvrıdıktan sonra tekrar önüne döndü. Kararsız adımlarla geçip ben de yatağın diğer ucuna oturdum.

“Yatakta sen yat istersen Safır, ben koltukta yatarım.”

“Lütfen yatağın diğer tarafında yat,” dedim nezaketle. “Ben zaten kimseyle uyuyamam, siz yatın.”

Muazzez ısrar etmedi, lüzumu da yoktu. Yatağın ucundan doğruldu ve geçip yatağın diğer ucundaki yorganı kaldırırken benimle göz teması kurdu.

“Eğer iyi birisi olmasaydın benim için her şey daha kolay olurdu Safır. Fakat iyi birisin ve bana inceliğine karşılık vermekten başka şey kalmıyor.”

Bir dakika kadar gergin bir sessizlik oldu.

“Bana neden bunu söyledin?”

“Anladığımı biliyorum.” Yatağın içine girerek bana sırtını çevirdikten sonra yorgani omuzlarına doğru örttü. Karanlığın içindeki çarşaf seslerini dinledim. “Zaten ondan başka herkes anladı.”

Çok uzun bir sessizlik oldu. Benim diyecek hiçbir şeyim yoktu, sanırım onun da duymak istediği... Bunu unutmuyacaktım ama eziyet olmaması için kendime hatırlatamazdım da. O kadar dürüst davranmıştı ki onu sadece takdir edebilirdim.

Onu inkâr edemem ama... kabul de edemem.

Uzun saatler boyunca yatağın ucunda oturarak giderek koyulaşan karanlığı izlemeyi sürdürdüm. Düşüncelerimle ve yıldızlarla o kadar ilgilendim ki bir zaman sonra çok uzaklardan bir ezan sesi duydum. Dijital saate baktığımda sabahın dört buçuğu olduğunu gördüm. Yüzümü ovuştururken koridorda kapıların yavaşça açılıp kapandığını anladım.

Muhtemelen namaza kalkan Behram’dı.

Bacaklarımın uyuşukluğundan rahatsız olarak kalktım. Sesler dindiğinde kapıya yürüdüm. Hazer uyuyor olmalıydı, onun odasına girdiğini işaret eden bir ses duymamıştım ama bu saatte ayık olduğunu düşünmüyordum. Odadan dışarıya çıkarken Behram’ın koridorun sonundaki odaya girdiğini gördüm. Beni görmemişti, onu rahatsız etmeden merdivenleri indim ve son basamakta durarak etrafa baktım. Sessiz, ıssız ve karanlıktı. Hazer odasında idi sanırım, zaten ne umarak inmiştim ki...

“Gece Yarısı Güneşi...”

Bu fısıltı karanlığı delip kulaklarıma süzülürken uykulu gözlerim hızla etrafı taradı ama sesin sahibini bulamadı. Son basamağı da inerek koltukların olduğu yere ilerlerken gözlerim onu arıyordu. Beni görüyor olmalıydı ama o , benim bakış açımda değildi. “Sıcak,” dedi Hazer, sesi daha yakından geliyordu. “Yaklaşmaya devam et.”

Ah, oyun oynuyordu benimle.

“Daha sıcak oldu,” dediğinde sesi neredeyse yanımdan geliyordu. “Çok sıcak.”

Bir adım daha attığımda ayaklarıma bir şey çarptı ve irkilerek baktığımda Hazer’i buldum. Burada, şöminenin önündeydi ve bacaklarını ileriye doğru uzatmıştı. Bakışlarım yüzüne vardığında, şömine ateşinin

onu aydınlatıp ten rengini ısıttığını gördüm. Sırtını koltuğun arkasına yasladığı için ilk bakışta fark edilmiyordu, zaten etraf da karanlıktı. “Merhaba,” dedim ve bir adım daha atarak bacağına üzerinden geçtim. “Aşk olsun, beni neden kandırıyorsun da burada olduğunu söylemiyorsun?”

Omzunu silktiğinde şöminenin önündeki mindere oturdum. Ellerimi kucağımda bağlayarak karanlığın içindeki silüetini izledim. Pantolonunu çıkarmış, koyu renkli bir eşofmanla tişört giyinmişti. Omuzlarının genişliğine bakarken parmaklarımla oynadım ve vücudumun sıcakla beraber gevşediğini hissettim. Bir bacağına kendine doğru çekmiş, dizinin üzerine kalın bir defter yerleştirmişti ve elinde bir kalem vardı.

“Neden uyumadın?” diye sorduğunu duyduğumda, “Yerimi yadırgadım galiba,” dedim. Sesim çarpıcı derecede boğuktu. Ona bakmak... beni etkilemiş miydi?

“Hımm,” dedi Hazer ve kâğıda bir çizik daha atarak bakışlarını bana çevirdi. Bir dakika kadar gözlerime baktı. “Ben de senden uzaklaşınca yadırgadım yerimi...”

“Yaa...”

“Yaa.”

Yanağıma kaşıyarak kirpiklerimi kırıştırdım. “Ne çiziyorsun?” diye sordum ve oturduğum yerde hafifçe yükselerek defterine bakmaya çalıştım ama Hazer anında arkasına saklayarak kafasını hayır anlamında salladı. “Şimdi göstermek istemiyorum.”

“Peki,” diyerek kalçamı tekrar mindere koydum ve şömine içine baktım. Ateşten küller görünmüyordu, sarı ve turuncu renkli alevler yürek hoplatan bir dansa tutuşmuştu ve odunun sesi ince ince yükseliyordu. “Karanlıkta nasıl çizebiliyorsun ki?”

“Çizdiğimi görmem gerekmiyor,” dedi yumuşak sesle. “Gözlerimin önündeki güzelliği çiziyorum.”

İnkâr etse de faydasızdı, artık biliyordum; Hazer’in ince bir ruhu vardı. Dudaklarım yana doğru kıvrıldı ve gülümsemem yanaklarıma yayıldığında, “Birkaç saniye böyle kal,” diye fısıldadı efsunlu bir sesle. “Bunu zihnime kaydedeyim.”

Ricasını geri çevirmedim. Bu istek beni utandırdığı için birkaç dakika boyunca onunla hiç konuşmadım. Aslında Hazer’le konuşmaya alışmıştım, hatta ona Leo’dan bile bahsetmek istiyordum.

"Seninle bir şey yapalım." Hazer'ın sesi daha yakınımdan geliyor. Bana mecburiyetim olduğunu bilerek göz kontağı kurdum. "Sana bir kâğıt ve kalem vereyim. Sen de bana bir şey çiz Mila. Ama nasıl bir şey biliyor musun... Öyle bir şey olsun ki, o fırkek bakışlarını açıklasın bana..."

Deftere uzandı ve bir boş sayfayı koparıp kalemle birlikte dizlerimin üzerine koydu. Şaşkınlığı yüzümün her kıyısında taşıyarak ona bakıyordum. Bana öyle bir şey diyordu ki korkunç sırrımı öğrenmek istiyordu. *Hazer bu çok korkunç, şimdi sana ne anlatsam ellerini kulaklarına orna koymak istersin. Mesela şey diyebilirim Hazer... şekerler çok güzel yerler ama hep onlarla kandırıldım.*

"Sen de çizecek misin?" diye sordum. "Beraber çizip aynı anda görebiliriz mi?"

Bu onun bir an duraksamasına neden oldu. Huzursuz göründü ama sonra kafasını sallayarak defteri aldı ve eski pozisyonuna döndü. Ateşin ışığından yararlanmak için şömineye biraz daha yaklaştığımda, "Dikkat et." diyerek beni uyardı. Gülümsedim.

Birkaç dakika sonra ateşin ışığından faydalanmak için kâğıdı yere koymuş, kendim de eğilmek zorunda kalmıştım. Gözlerimi kapattım, ne çezeceğimi biliyordum. Boğazıma sert bir yumru oturdu ve ondan kurtulamadım. Kalemi kâğıda koydum ve gözlerimi açarak kalemi kâğıt üzerinde kaydurdum. Hazer'in hızlı hızlı bir şeyler çizdiğini görmüştüm, kalemin kâğıdı buruşturduğunu duyuyordum bazen.

Onu Hazer'le tanıştıracaktım.

Hazer sakın onunla el sıkışma, kiri üzerine bulaşır.

Kâğıdın köşesine küçük bir kız çizdim, elinde pelüş ördeği vardı ve saçları dağınıktı. Kâğıdın diğer tarafına, kızın karşısına onu çizdim. Önce eli yüzü düzgün, bakıldığında güzel görünen bir adamdı ve o adamın içine bir canavar yerleştirdim. Adam avucundaki şekerlemeleri kıza uzatırken tebessüm ediyordu ama içindeki canavar şeytani kahkahalar atıyordu. Kızın zihni, o şeytanı göremeyecek kadar küçük ve masumdu ama şeytan oradaysa, herkesin kaybedecek bir şeyi var demekti.

Zaten kız da kaybetti.

Kalemi kenara bırakıp elimdeki çizimle Hazer'e döndüğümde, onun da eş zamanlı olarak bana döndüğünü gördüm ve göz göze geldik. İkimiz de birkaç dakika içinde çizim yaptığımız için yorulmuştuk ve beklentiyle ellerimizdeki kâğıtlara bakıyorduk.

“Resimleri birbirimize göstermeden önce yapmak istediğim bir şey var...” Hazer fısıltımı duyduğunda kaşlarını çatdı. Kafasını sallayarak bana onay verdi. Kâğıdı nemli elimde sıkıca tutarken, beklenti dolu bakışlarına içimdeki çığlıklarla yanıt vererek onun bana daha evvel yaptığı şeyi yaptım. Başparmağımın kenarına bir öpücük bıraktım ve hızla uzanıp başparmağımı onun yanağına, elmacık kemiğinin altına nazikçe bastırdım. O beni gözlerimden öpmüştü, ben yanağından öpüyordum.

Hazer’in gözleri yırtıcı bir hal aldı. Parmağımı sıcak yanağından çekerken göz temasımız hiç bozulmadı. O karaya vuran geminin kaptanıydı, beni almış, güverteye çıkarmıştı ve şimdi önümüzdeki coşkulu denizin üstesinden beraber geliyorduk. *Nereye, nereden gidersen git bana varacaksın. Çünkü insan en nihayetinde hep evine döner.*

Hazer büyük bir yutkunuşla dudaklarını ısırduğında sessizliğine minnettar kalarak elimdeki kâğıdı açtım ve tereddütle onun bakış açısına kaldırdım. Aynı şekilde Hazer de elindeki kâğıdı açıp bana çizimini gösterdiğinde ikimizin de bakışları birbirimizin ellerinde olan kâğıtlara düştü.

O benim kâğıdımı izlerken benim onun kâğıdında gördüğüm ilk şey... küçük bir oğlan çocuğu oldu. Rasgele çizgilerle çizilmiş özensiz bir çizimdi ama ne anlattığı anlaşıyordu. O çocuğun arkasında biraz daha uzun, daha irice bir çocuk vardı ve elleri küçük çocuğun omuzundaydı. Resim bu iki çocuktan ibaretti, hem çok şey anlatıyor hem de hiçbir şey anlatmıyor gibiydi. Resimdeki çocuklardan birisi kendisi miydi? Hangisi oydu? Ona bunu sormak için bakışlarımı suratına çevirdiğimde, Hazer’in donmuş bir şekilde resmime bakıyor olduğunu gördüm.

Bak Hazer, bu cinayetin bir tanıdığı da sensin artık.

O, resme baktıkça ben küçüldüm. Kaçıp gitmek istedim ama hiçbir şey yapamadım. Resme baktıkça kaşları çatılıyor, parmakları ensesini daha sert sıvazlıyordu. Hazer’in çenesi titremeye başladığında bir anda fevrice elimdeki kâğıda uzandı ama kâğıdı hızla geriye çektiğimde gözleri gözlerimle buluştu. Zamanı dondurmak ne mümkündü Tanrı istemedikçe ama... Zaman bu anda donmazsa başka ne zaman donabilir ki? Ne şarkı vardı şimdi ne de müzik. Ne sahne vardı ne dans. Sadece... Küstah kahkahaları geçmişten yükselen bir şeytanın harcadığı bir çocuk vardı. Hazer artık bu kız çocuğunun canavarıyla tanışmıştı.

“GEMİDEKİ KAPTAN VE GÜVERTEDEKİ KIZ”

Rotayı nereye çevirirse çevirsin kaptanın kalbi karada.

Elini kalbine götürüp çıkarsan kime verirsin?

Şimdi elimi kalbimin üzerinde tutuyor, her an dışarıya fırlayacak gibi olan hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak karşımdaki gözlere bakıyordum. Nefesimi tutmuştum, kaçıp gitmekle ağzımı açıp bağırarak arasında bocalıyordum. Ben Hazer’in çizdiği o resimden yeteri kadar şey anlamamış olsam da, benim çizdiğim resim Hazer’i huzursuz etmeye yetmişti. Kaşları hâlâ çatıktı, çenesi titriyordu ve bakışları bir çizime iniyor, bir yüzüme çıkıveriyordu.

Ben bu cephede hep kendime karşı savaştım, birisi de çıkıp bana siper olmadı. Bu yüzden korkarım, açamam kalbimin kapısını kimseye.

“O küçük kız... Sensin değil mi?”

Sesi neden bunu reddetmemi istiyor gibiydi? “Benim, belli olmuyor mu? Baksana, ellerimi tombul çizdim...”

Bu şaşşal cümlemin ona ne yaptığını görmek için bakışlarımı bir an yüzüne kaydırdım ve gergin dudaklarının biraz gevşediğini gördüm.

“Sensin,” diyerek beni onayladı, sesi sertliğini muhafaza ediyordu. “Peki o kimdi, karşında duran adam? Kötü... Birisi miydi?”

Çizmiş, ona canavarımı göstermişim ama ondan nasıl bahsedebilirdim? Onun bahsini açmak gözümün önüne birden fazla sahneyi sürükledi ve midemi bulandırdı. “Çok kötü,” diye fısıldadım kendime mâni olamadan. “Midemi bulandırıyor.”

Hazer’in yüzüne tokat atmışım gibi kesildi soluğu. “Ne?”

Yurkundum. Hazer’in dudakları aralanırken kafamı iki yana sallayarak oturduğum yerden doğruldum. İleriye atıldım, âdeta koşarak ondan

uzaklaşmaya başladım. Yumruğumun içinde kâğıdı sıkarak merdivenlere koşarken, onun da kalktığını hissettim ve ilk basamağa çıkar çıkmaz ensemde nefesini hissettim. Bacaklarım titrerken Hazer dirseğimden nazikçe tuttu, beni durdurarak kendisine doğru çevirdi. Vücudum vücuduna temas etmeden durdu ve yakınlığı kalbimi acıtırken, “Ne olur kal,” dedi Hazer. sesi çatlamıştı. “Bana bir şey diyemeden gidemezsin tamam mı? Yani... Aslında gidebilirsin tabii ama gitme tamam mı? Hadi, bana o resmi açıkla! Yoksa ben uyuyamam bile.”

Belki o resmi hiç çizmemeli, onun kafasında soru işaretleri bırakmamalıydım ama benden bunu istediğinde onu geri çevirememiştim.

“O zaman sen de anlat,” dedim daha cesur bir şekilde. “Senin çizdiğin neydi? Kimdi onlar? Söyleyebilir misin? Söylesene Hazer, bana ne anlatmaya çalıştın?”

Bakışları donuklaştı, sivrileşti, bir an sanki Hazer’i kaybettim ama uzanıp titreyen parmaklarımla tişörtünün yakasından tuttuğumda onu kendine getirdim. Bir elime baktı, bir gözlerime. “Söyleyemem.”

“Söylememekle söyleyememek arasındaki farkı sen de biliyorsun değil mi?” Gözlerimi tişörtüne indirerek engel olamadığım bir şekilde sıcaklığına çekildim. “En çok duyduğum kelime neydi biliyor musun? *Sus*. Susuyorken bile sus dediler ve o zaman düşüncelerimin çıkardığı sestten bile korktum. Herkes susmamı istedi, boyun eğdim, şimdi sen istiyorsun diye konuşmayacağım, konuşmak istediğim zaman konuşacağım.”

“Bir keresinde bana...” Hazer başını tavana kaldırarak burnundan içeriye derin nefesler alırken susmak zorunda kaldı. “... ağzımda başkasının eli vardı demiştin, bununla alakalıydı değil mi?”

İnkâr etmeyecektim, zaten Hazer böyle olduğunu anlamıştı. Nefeslenerek başını yeniden önüne eğdiğinde bakışlarımı hızla kaçırdım ve parmaklarımı tişörtünün yakasından uzaklaştırarak bir adım kadar geriledim. “Ağzında her kimin eli varsa,” dedi Hazer ve yüzünü aşağıya eğerek hep yaptığı gibi gözlerimi yakalamaya çalıştı. “Çekinmem, kırarım o eli.”

Birisi ilk kez bu savaşta bana siper oldu.

Benim önüme beni korumak için geçeceğini söylüyordu ama bunu şiddetle yapamazdı. Madem gözlerimi görmeyi istiyordu, gösterirdim. Bakışlarına karşılık verirken parmaklarımı kaldırdım. Yanağına tereddüt-

lı, nazıkçe dokundunu. Hazer'ın gözleri neredeyse kapanacak oldu ama kendini zorlayarak açık tutabildi.

"Bastırmaya çalıştığın bir öfkenin olduğunu görüyorum," dedim. "Ama hiçbir şey sana nezaket ve incelik kadar yakışmıyor. Rica ederim beni inceliğinden mahrum etme."

Hazer bir an utanmış göründü ama yanağına temas ettiğim için baskınlığını benden kaçıramıyordu. "Gerçekten kötü biri değilim aslında," dedi ve o an tüm kalbimle bunun doğru olduğunu hissettim. "Ama nasıl oluyorsa bazen kontrolden çıkıyorum, pişman olacağım şeyler diyorum, yapıyorum ama gerçekten bak kötü biri değilim."

Parmaklarımı yanağından çektim. "Zaten kötü biriyim desen de inanmam."

"Yaa..."

"Yaa."

"Ama bazen ileriye gider, kötü şeyler dersem beni bağışlarsın değil mi?"

Öyle şeyler demezdi. Hem bağışlamak ağır bir kelimeydi, altında ezildiğimi hissederek, "Esağfurullah," dediğimde Hazer'in dudaklarından ufak bir gülümseme gelip geçti.

"Saçınla oynama öyle, sonra benim de dokunasım geliyor..."

Bu beklenmedik cümleye kızarak tepki verdikten sonra saçlarımı özenle omzuma koydum ve ellerimi çektim. "İki kere dokundun."

Hazer güler gibi bir ses çıkardı. "Saydın mı?"

Pervasızlığıma kızarak alt dudakımı ısırdım. "Saydım... Çünkü sen dokundun, benim için özel..."

Kollarım, sanki kaldıramayacağım kadar ağırlaştı ve nezaketimden ödün verip bir kez daha kaçmamak için direndim. "Benim için de özel," dedi Hazer hızlıca.

"Sadece o değil, söz konusu sensen her şey özel oluyor. Mesela sen birkaç kez ceketimin uçlarına falan dokundun, ceketini hiç çıkartmak istemedim ama sonra 'Hazer, kendine gel oğlum,' dedim."

Dalga geçtiğimi düşünmemesi için elimi dudaklarımın üzerine yaslayarak tebessümümü gizlediğimde Hazer utanmış gibi dirseğindeki elini uzaklaştırdı. Diyecek şey bulamayarak bir basamak daha çıkarken, "İyi geceler," diye fısıldadım.

Hazer bir an beni tutacak oldu ama ikinci kez bunu yapmak yerine başını salladı. Babam uysal bir adamdı, Leo uysal bir çocuktü, Hazer benim karşımda hep uysaldı. O an anladım ki, beni ona çeken şey bu sakinlikti. Hazer beni tutmadı ama basamağı çıkarak mesafemizi kapatırken, “İyi uykular,” diye karşılık verdi, sesi gecenin sakinliğiyle uyum içindeydi. “Affedersin ama sormak zorundayım, üçünüz yatakta rahat edebildiniz mi? Sıkışmışsınızdır tabii... Ben burada, salonda yatayım, sen istersen benim odama geç, yatağıımı kullanabilirsin...” Ensesini kaşdı. “Çarşafıı değıştirip yeni çarşaf örterim senin için.”

Odasına öylece giremezdim, özeliydi en nihayetinde. “Odanda sen kal lütfen. Ben rahatım, zaten birkaç saat sonra uyanacağız.”

Hazer bir daha başını sallayarak üst basamağı çıktı. Ben de eş zamanlı olarak üst basamağı çıkarak aramızdaki mesafeyi dengeledim. Ben önüme bakmadan, arkaya doğru adımlayarak basamakları çıkıyordum ve Hazer yüzümü izleyerek beni takip ediyordu. Yakın mesafede, birbirimizi izlediğimiz için nefesim kesiliyordu ve çekinsem de yüzüne bakmadan duranıyordum. Merdivenin ilk basamağına çıktığımda saçlarımı omuzlarıma atarak ona arkamı döndüm ve o beni takip ederken kaldığım odaya ilerledim. Odanın kapısı önüne kadar yavaşça yürüdüm ve belki bana bir şeyler der diye düşündüğümden kapıyı açmadan tekrar ona doğru döndüm. Hazer tahmin ettiğim gibi peşimden gelmişti ve ben ona döner dönmez göz göze kalmıştık. “Seni bir kere gördükten sonra,” diye fısıldadı. “Bırakıp gitmek çok zor nedense...”

Seni de Hazer.

“Bana sık sık iltifat ediyorsun. Şey, bazılarını anlamıyorum ama hepsi için teşekkür ederim.”

Güldüğünü anladığımda dudaklarının nasıl kıvrıldığını görmek istedim ama gülüşünü benden sakındı. Bunun burukluğuyla iç çekerken, “Ben hiçbirini anlamadığını düşünüyordum,” diyerek beni iğneledi Han.

“Bazen sadece duyuyorum, anlamıyorum,” dedim ve heyecan içinde ekledim. “Bizim için çalan o şarkıyı duyduğum gibi.”

Başını kaldırdığında gözlerinin güzelliğine hazırlıksız yakalandım. Üzerinde ceketı olsa hiç düşünmeden tutunacağımı fark ettim. Bakışları, beni tutup kendine çekiyor gibiydi ve sanki şimdi onunla olduğum için böylesine sıcaktım. Sanki kızmamdan endişe eder gibi yavaşça kulağıma

doğru eğildiğinde sıcacık nefesi kulağımın arkasını ısıttı. Bana, ruhuma yaklaştığı gibi yavaş ama güçlü şekilde yaklaşmıştı. Yutkundum. “Kalp atışlarımı da duymadığını söyleme Mila...”

Benim ben olmayan bir gölgem olsa, o kesin Hazer olurdu. Sanki şimdi bir aynaya baksam, kendimde Hazer’i görecektim. “Duyuyorum,” dedim güçlükle. “Ama sen benimkini duymuyormuş gibi yap, ben biraz utanabilirim de...”

“*Bien*,” dedi ve İspanyolca konuşmanın ona ne kadar çok yakıştığını fark ederek yutkundum. “Tamam kalbin hızlı atsın, ben duymamış gibi yaparım. Ama benim yanımda atsın, başkasının yanında öyle hızlı hızlı atmasın...”

Şapşallık ederek kafamı salladım. Utandığım için yine saçlarımla oynamaya başlayarak bakışlarımı ayak ucuma indirdim. Şimdi gitmeli, içeri girmeliydim. Terli avucumu üzerime doğru sürerken Hazer birkaç kez genzini temizleyerek kendini toparlamaya çalıştı. Saçlarımı özenle omuzlarıma doğru bırakıp vedalaşmak için gözlerini arayışa çıktım. İlk andan birbirimizi bulduk, göz göze düştük.

“Behram bizi basmadan gitsem iyi olacak...”

“Ah.” Gözlerimi kırıştırdım. “Bassa ne olur ki?”

“Eee, basıldığımıza göre...” Hazer omuzlarını silketti. “Evlenmemiz gerekir artık.”

Dünya şimdi etrafımda o kadar hızlı dönüyordu ki, benim de başımı döndürüyordu sanki. Yanağımın içini dişleyerek telaşla arkamı döndüğümde, “Espri,” dedi Hazer, sesi bir şeyleri açıklama gayesindeydi. “Sadece espri...”

“Han, anlıyorum.”

“Sus konuşma diyorsun, tamam.”

Belli belirsiz gülümseyerek kapıyı açtım. Eşikten içeri girdikten sonra örtmek için vücudumla beraber döndüm. Kapıyı iterken bakışlarımız aramızdaki bu garip hissi bölüştü. Hazer elini kaldırıp kapının aralığından içeriye soktuğunda, hüznünlü bakışlarım elini takip etti. Kapıyı, onun eli aramızdayken örtemezdim. Bu yüzden durdum ve onun parmakları yüzüme uzanmak için tereddütle kıpırdanırken, gözlerinin içindeki yansımama baktım. *İnsan gözlerinde neden bir başka insanı taşır? Oradayım, gözlerinde.*

Hazer'in parmakları bent daha fazla bekletmeden çeneme yerleşti ve çenemi parmaklarının arasına alıp zarılcı okuyarken, bakışlarıyla da yutkunuşumu takip etti. Sonra serseri bir şekilde göz kırparak etkileyici bir sesle fısıldadı: "Tatlı rüyalar Gece Yarısı Çiğney'im."

Çenemin altını bir kez daha, çok yumuşakça okuyarak elini tamamen çekti. Omuzlarını dikleştirerek ayaklarının üzerinde döndü. Karanlığın içine karışıp koltukların sonuna doğru ilerlediklerinde, vücutlarını yaslayarak kapıyı örttüm ve bir süre yastığımda o yerde kalarak ellerimi kapının üzerine dayadım. *Tanırım, bu da neyin uesydı?* Karmın ağrıyordu ama bu hem işkence veren hem de tatlı bir ağrıydı.

Bacaklarımdaki titreme biraz azaldığında kapıdan uzaklaştım. İçeri yürüyerek yatağın karşısındaki koltuğa oturdum. Üzerimdeki kazağı çıkararak kalbimin üzerine vurduktan sonra ellerimi kucığıma indirdim ve başımı arkaya yaslayarak tavana baktım. Abajurun zayıf ışığı içeriye olduğu gibi tavanı da aydınlatmıştı. Dudaklarımı ıslattım, çok kurumuşlardı. Elimini tavana doğru kaldırdım ve kuvvetli bir his göğsümü ayındırırken, parmaklarımı tavanın üzerinde bir kalem gibi hareket ettirerek "Hazer" yazdım, Hazer isminin hemen yanında bir kalp çizdim ve kalbin yanına kendi ismini yazdım:

Hazer ♥ Mila.

Sanki senin yakınsın bile hâlâ uzak bana.

Uyandığımdan beri ne giysem diye düşünüyör, çantamı karıştırıyordum. Hep aynı kazak ve pantolonlarım vardı. Hazer'in yanında sürekli bunları giymekten usanmıştım, elbette bu kadarına da şükrediyordum ama ne bileyim, onunlayken kendime biraz daha özenmek istiyordum. Yazlık birkaç eşyam Gazel'deydi, onları da bir ara almalıydım. Çantamın kenarına sıkıştırdığım elbiseye baktım ve onu çıkarıp elimde inceledim. Dizlerimin altına kadar gelen, soft pembe renkli şirin bir elbiseydi. Giyinip aynadan üzerimdeki duruşuna baktım. Bu elbise biraz baharlıktı, kumaşı inceydi ama elbiselerin içinde kendimi çok pozitif hissediyordum. Kendi etrafımda dönüp hemen sonra elbisemin uçlarını düzelttim ve saçlarımda durumuna baktım. İki gündür saçlarım çok dağınıktı, o yüzden çantamdan bir kurdele çıkardım ve saçlarımı yarı atkuyruğu

yapım. Yatağın üzerinde Gazel'e ait olan çantaya ilerleyerek içindeki ruju aldım. Bu dudagımdan bir iki ton koyu ama hoş bir renkti. Buluşturmadan, abartısızca sürerek ruju çantasına geri bıraktım ve aynadaki son halimden memnuniyet duyarak gülümsedim.

Çiftlik için fazla tatlı bir elbiseydi ama ne yapayım, güzel görünme isteğine yenilmiştim.

Odadan çıkıp merdivenleri inerken hafifçe üşüdüğümü hissettim ama alona vardığım an şöminenin sıcaklığı tarafından kuşatıldım. Gözlerimi arayıla etrafta gezdirdiğimde Muazzez ve Gazel'in mutfakta olduğunu gördüm. Behram da şöminenin içini karıştırıyordu. İndiğimi anlamış olmalı ki omzunun üzerinden bana döndü ve bir süre baktıktan sonra tekrar önüne çevirdi kafasını. "Günaydın Safir."

"Günaydın," dedim nazikçe. Koltuklara doğru ilerleyerek camlardan dışarıya baktım. Hazer neredeydi acaba? Elbiseyi onun için giymiştim, beni görmesini istiyordum. "Hazer acaba nerede, sen biliyor musun?"

Behram'ın omuzlarının sarsıldığını gördüm, komik olan neydi ki gü-lüyordu? "Sigara yaktı, dışarıda, birazdan gelir."

O sigara içtiğinde huzursuz oluyordum. Omuzlarımı düşürerek kol-nağa oturdum ve camlardan dışarıya bakıp onu aradım. Çok vaktimi al-madı, onu bulabildim. Bakış açımdaydı ve Behram'ın dediği gibi sigara içiyor, ufka doğru bakıyordu. Birkaç dakika boyunca sigarasını bitirip içeriye girmesini bekledim ama o sigarasını bitirip yeni bir tanesini yak-tığı anda kendimi ayağa kalkarken buldum. Dış kapıya doğru yürüdüm ve portmantodan ayakkabılarımı alıp dışarıya çıktım. Bir an soğuk havaya hazırlıksız yakalanarak titredim ve ayakkabılarımı giymek için eğildim.

Sabahın ilk saatlerinde onu görmek bende sanırım alışkanlık yap-mıştı.

Onunla konuşmak...

Onunla göz göze gelmek...

Onu dinlemek ya da ona bir şeyler anlatmak...

Çiftliğin arkasına yürüdüğümde Hazer bakış açıma girdi. Hâlâ kıpır-ırmazca duruyordu. Sessiz olmaya özen göstererek arkasından ilerlemeye başladım ama daha attığım birkaç adımda beni duydu, hissetti ve arkasını döndüğünde göz göze geldik. Yüzüme bakakaldığı birkaç saniyeden sonra hızla dudaklarındaki sigarayı çekip aldı ve kenarda duran çöp kutusunun

içine attı. "Benim için sigaranı söndürmene gerek yoktu," dedim, mahcup olduğumu hissederek.

Tekrar bana doğru dönüp mesafemizi kapatırken, "Senin yanında içmem," diye mırıldandı.

Heybetinin karşısında kendimi daha küçük hissederek bakışlarımı kaçındım ama onun çekindiği yoktu, tereddütsüzce yüzümü izliyordu.

"Neden yanında içemezsin ki?" diye sordum, başka diyecek bir şey bulamamam. Hazer hiç düşünmeden cevap verdi. "Sana bile bile kötülük etmem..."

Bu cümle bana, yanımdayken en büyük kötülüğü yapan babamı hatırlattı.

Bu beni her nedense çok duygulandırmıştı. Hazer bile bile bana kötülük etmeyeceğini söylüyordu ama beni çok sevdiğini söyleyen babam bunu nasıl yapmıştı? *Tanırım, keşke sevgiyi ölçebilecek bir terazi olsa.*

"Mila... Yanlış bir şey mi dedim?"

Hazer'in tereddütlü sesini duyarak hüznümlü bakışlarımı gözleriyle buluşturdum. "Bir anımı hatırladım," dedim ve enseme daha sert kaşıyarak ruhumdaki sıkıntıdan kurtulmaya çalıştım. "Birisi vardı... Bana hiç kötülük yapmayacağını hissettirmişti."

Bakışlarındaki amber rengi birkaç ton koyulaşmıştı. "Sonra... ne oldu?"

"Kötülük yaptı."

"Ben yapmam." Hazer kati bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Hiç yapmam."

Ona gülümsemek istedim, o an gülümsediğim son insanın da kendisi olduğunu hatırladım. Hatta uzun süredir içten şekilde beni gülümseten tek kişinin Hazer olduğunu fark ederek telaşa kapıldım. Neden onun yanında gülümsüyordum, komik olduğu için mi? Hayır, Hazer komik değildi, zaten ben de kahkahalar atmıyordum. Bana bir şeyler söylüyor, ben de heyecanlanıyor, kızarıyor ve gülümsüyordum. *Ah, galiba biz onunla gerçekten flört ediyorduk.*

Gözlerimi kocaman açarak suratına baktım. "Biz galiba seninle gerçekten flörtleşiyoruz."

Hazer gözlerini kırpıştırarak suratına bakakaldı ve o an dediklerimi yeni duyuyormuşum gibi kulaklarımda bir basınç hissettim.

Pervasızlığıma o da alışmış olmalıydı ki bu sefer gözlerini kırıştırmaktan başka şey yapmadı. *Ne yapayım*, der gibi omuzlarımı silktilim. Dudaklarımı ısırarak, “Şey ben senin yanında sürekli heyecanlanıyorum,” dedim ve dudaklarımı kıvrarak bakışlarımı kaçırdım. “Sanırım bunu söylememeliydim.” Parmak uçlarımda yükselip alçaldım. “Ama bir an içimden gelince söyleyiveriyorum, içimde tutamıyorum.”

Aramızdaki mesafe daha da azaldığında heyecana kapılarak sustum ve ona kulak verdim. *Kalp atışlarını duydum ve bu bana dünyada daha güzel bir şarkının olmadığını düşündürdü.* “Şimdi karşımda dururken... Seni kendime çekip sarılmamak nasıl zor biliyor musun Safır?”

Nefesim kesildi. Bana sarılmak istediğini söylemişti, bunu daha önce de hissetmiştim ama ağzından bu kadar net duymak önümde siper olmuş vücuduna sarılma isteği yaratmıştı.

Tanrım! Ona sarılmak istiyordum.

Bu hissin yüküyle kulaklarım uğuldadı ve ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemeyerek kafamı iki yana salladım. Hazer bu sessizliğimi anlayışla karşılaşmış olmalı ki konuşmam için ısrar etmedi ve sessizliğime katıldı. Hayatımda ilk defa bir erkeğe sarılmak istiyordum, üstelik bu hissi kabul etmiştim.

“Üşümüştün...” Hazer izin ister gibi gözlerime baktıktan sonra elinin içini çıplak dirseğime nazikçe koydu ve sanırım böylelikle üşüyüp üşümediğimi anlamaya çalıştı. Ama o an yemin ederim ki yandım. *O beni zehirli sarmaşıklarından kurtarmıştı ama beni yakmadan da duramamıştı; üstelik kendiyse beraber.* Han benimle bu çaresiz, insafsız duyguyu paylaşıyormuş gibi güçlüğü nefes alabildi ve elini kolumdan hızlıca çekerek arkasına götürdü. “Olamaz böyle bir şey,” diyerek yürümeye başladı ve ben arkasından ona bakarken tırnaklarımı koluma götürdüm. *Dokunuşunun üzerinden yumuşakça geçtim.*

Onun ardından eve doğru yürümeye başladığımda, Hazer’in elindeki bir şeyi cebine koyduğunu görerek kaşlarımı çatıtm. Çiftlik evinin etrafını dolaştık ve Hazer kapıyı çaldığında açan Behram oldu. Önden hızla eve girdiğimde üşümüş hissediyordum. Kollarımı ovuşturarak şömineye ilerlerken göz ucuyla Hazer’e baktım ve onun gözlerini kırıştırmakla, ilgiyle beni baştan aşağıya izlediğini gördüm. Beni izlemeyi bitirdiğinde ona baktığımı anca fark edebildi ve kızarak önüne döndü.

Şapşal.

“Kahvaltı hazır.”

Behram elini Hazer’in omzuna atarak onu mutfağa çektiğinde dönüp şömineye baktım. Biraz ısındıktan sonra mutfağa geçmeye karar verdim. Kızlar kahvaltı hazırlarken onlara yardım etmemiştim, alınmamış olmalarını diliyordum. Gazel’in yanındaki boş yere otururken hepsiyle kısa bir göz teması kurarak selam verdim.

“Bugün çok güzel görünüyorsun,” dedi Gazel baştan aşağıya beni süzerken. “Saçlarını da topuz yapmışsın, yüzünün güzelliği ortaya çıkmış.”

“*Gracias*,” dedim ve önümdeki çay bardağına uzandım.

“Pembe yakışmış,” diyerek Gazel’i destekledi Muazzez.

Böylelikle ona da bir teşekkür borcum olduğunu hissettim. “Teşekkür ederim.”

Hazer karşımdaydı, bu yüzden ona bakmak da bakmamak da çok kolaydı. Tabağıma aldığım domates ve salatalıkları yiyerek biraz ekmekle de karnımı doyurdum. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum. Zaten hiçbir zaman düzenli yemek yiyen birisi olmamıştım.

“Daha menemen var mı?”

Hazer’in tabağına aldığı menemen bitmişti, göz ucuyla ocağa bakıyordu. Menemen yemeyi seviyordu sanırım. Gülümseyecek gibi olduğumda Muazzez’in, “Var,” dediğini duydum. Hemen doğruldu, ocaktaki tavayı alarak masanın ortasına bıraktı ve Hazer’in tabağına biraz koyarak yerine oturdu. Çatalımı tabağımın kenarına koyarken bakışlarımı boşluğa diktim ve Hazer menemeni yerken omuzlarımı düşürdüm.

Menemeni Hazer için yapmıştı.

Sevdiğini biliyordu.

Kahvaltı boyunca hiç kimseyle konuşmadım, onlar sakince birbirlerine bir şey sordu ama hiçbirinin diyaloguna karışmadım. Sadece biraz yemek yedim ve karnımdaki huzursuzluğun uçup gitmesini diledim. Masadan ilk kalkan Muazzez oldu ve çayını alarak mutfaktan ayrıldığında, bir telefon sesi etrafta çınlamaya başladı. Gazel yanımda kıpırdanarak, “Benim,” dedi ve aceleyle kalkıp mutfağı terk ederken Behram’ın huzursuz sesi kısıkça kulağıma doldu. “Sanırım onu evine bırakırken abisine durumu açıklamam gerekecek.”

Hazer’in elindeki bardağı olduğundan daha sert bir şekilde masaya koyduğunu gördüm. “Saf mısın oğlum sen?”

Behram kaşlarını çattı. “Edebini takın, ne oluyor?”

Hazer tamamen ondan tarafa döndüğünde vücudumu rahatsızlık kapladı ve endişe sivrilerek yüzeye çıktı. “Asıl sana ne oluyor?” diyerek onu tekrarladı Hazer. “Gazel’le ne oluyor?”

Behram’ın yüzünü şaşkınlığı örttü ve bakışlarını bir kabahat işlemiş gibi kaçırdı. “Münasebetsiz sorular sorma. Ne olacak... Arada bir tesadüfen karşılaşırız işte.”

“Sen tesadüfe değil, kadere inanırsın kardeşim.”

Hazer’in kurduğu bu cümle bir süre havada asılı kaldı. İzlenilmekten rahatsız olacağını düşünüp bakışlarını Behram’dan kaçırırken, o, tadı bozulmuş gibi yüzünü buruşturarak masadan kalkıp mutfağı terk etti. Hazer uzanıp önündeki peçeteyi aldı ve ağzını silip peçeteyi fırlattı. Bu suç Gazel’indi, kendine getirmek için onu sarsmam mı gerekiyordu? Tırnaklarıyla oynarken Hazer’in tabağına baktım ve menemeni tamamen bitirdiğini görerek dudaklarımı büktüm. “Güzel olmuş galiba menemen?”

Hazer neden bahsettiğimi anlamak için duraksadı. “Menemem... Aa, evet, güzeldi.”

Ben hayatımda hiç menemen yapmamıştım, yapsam lezzetli olacağını sanmıyordum. Ümitsizce iç çektim. “Benim kreplerim de güzel olmuştu ama değil mi?” Heyecanla ondan bir cevap beklemeye başladım. Hazer gözlerini kıstı, bunu neden sorduğumu anlamaya çalışıyor gibiydi. Bakışlarına, gün yüzünü görmemiş bir çocuğun bakışlarındaki ümitsizlik bulaşmış gibiydi. İç çekti. “Gitsem ben, gelmezsin değil mi benimle?”

“No entiendo.”*

Hazer kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Sık sık unutuyorsun ama İspanyolca konuştuğunda seni anlamıyorum.”

“Hazer?”

“Hum?”

“Gitsen, belki gelemem ama... seni beklerim.”

Nefesi kesildi. “Yaa...”

Tanrı bana kızmasın, cennetini küçümsemiyorum ama bakışları sanki cenneti görmüş çocuklar gibi hissettiriyor... Ümitli, heyecanlı, mutlu...

“Yaa.”

* (İsp.) “Anlamıyorum.”

Bakışını ilk kaçırın ben oldum ve bunun akabinde Hazer'in beni izlemesine izin vermiş oldum. Demişti, bana bakmıyorken seni izlemek daha kolay, demişti. Onun karşısında durmakta ne vardı bilmiyorum ama başkasının karşısında durmak gibi değildi. Herkes herkeste ama Hazer herkes değildi.

"Biz çıkalım."

Başımı mutfak kapısına çevirdim. Behram üzerine paltosunu giymiş, doğrudan Hazer'e bakıyordu ama az önceki gerginliği üzerinde yok gibiydi. Öfkesinin kurbanı olmuyordu. Hazer sandalyesini iterek kalktı. Birkaç iri adımda Behram'ın yanına vararak elini omzuna attı. "Kalsanız, at binersiniz."

"Numara kesme bana." Behram gözlerini devirdi. "Gidelim diye dakika sayıyoursundur şimdi içinden. Konuşturma beni, tövbe tövbe..."

Hazer'in sırtıttığını gördüm. "Doğru."

Behram onun omzundaki elini ittiğinde Hazer sırtıtmaya devam ederek onun peşinden mutfaktan ayrıldı. Önüme dönerek derin bir nefes aldım. Az önceki heyecanımın yatışmasını bekledim. Hazer'in yanında hep böyle mi olacaktı? O zaman ölürdüm ben kesin!

Sakinleştiğimde Gazel'le vedalaşmak ve onları uğurlamak için mutfaktan çıktım. Hazer ile Behram salonun ağzında bir şeyler konuşurken Muazzez kabanını giyiyor, Gazel elindeki telefona bakıyordu. Sessiz adımlarla yanına ilerlediğimde, "Sana bir şey söyleyeceğim," dedim ve bana dönmesini bekledim. Telefonunu elinin içine alıp beklentiyle bana döndüğünde, "Biliyor musun?" diye kısık bir sesle devam ettim. "Biz Hazer'le flörtleşiyoruz. Yani Hazer öyle dedi, sen benimle flörtleşiyorsun de..."

Gazel suratıma bir kakhaha patlattığında gözlerim kocaman açıldı ve cümlemin devamı ağzımın içinde kayboldu. Elini ağzına kapatarak kakhahalar atarken Muazzez gülümseyerek bize döndü, aynı şekilde Hazer'le Behram da. Kızarak Gazel'in koluna çimdik atarken, "Rica ediyorum, gülme," diye onu azarladım. "Bize bakıyorlar Gazel, yapma lütfen."

"Afedersin." Kakhahalarını durdurmaya çalışsa da ağzından küçük gülme sesler kaçırıyordu. "Nasıl ya? Siz neler konuşuyorsunuz böyle?"

Küskün gözlerle ona bakarken, "Alay etme lütfen," dedim. "Komik bir şey mi ki bu gülüyorsun?"

"Hayır hayır." Gazel kakhahalarını tamamen sonlandırıp geniş bir tebessümle bana bakarken, oldukça kısık bir sesle konuştu. "Sadece, senden böyle bir itiraf beklemiyordum, hem de bu şekilde... Alay etmiyorum

canımın köşesi, yalnızca Hazer'in o hali gözümün önüne geliyor ve... Yalnız bir saniye... Siz cidden flörtleşiyor musunuz?"

Bakışlarımı kaçırma gaffetine düştüm. Bu, onun daha da emin olmasını sağladı. Gazel'e bir cevap vermedim, o da daha fazlasını sormadı ama evden çıkarken gözlerinin bana ısıll ısıll baktığına yemin edebilirim.

Onları uğurladığımızda bir süre salonun ortasında durarak birbirimizi baktık. Arkasını ilk dönen ben oldum ve mutfığa geri dönerek masayı toparlamaya başladım. Böylece hem oyalanmış hem bir süre ondan kaçmış oluyordum. Tabaktaki artıkları bir kabın içine koydum ve yemeleri için hayvanlara vermeyi aklıma kazıyarak bulaşıkları lavabonun içine yerleştirdim. Bulaşık makinesi vardı ama hiç çalıştırmadığım için riske girmiyordum. Masayı tamamen toparlayıp temiz bir bezle sildim ve ellerimi yıkayıp mutfaktan çıktığımda etrafta Hazer'i aradım.

Salonda yoktu.

Buraya dans etmeyi bile erteleyip ne için gelmiştim? Hazer'le daha çok vakit geçirmek için. Meliha Hanım bunu hiç hoş karşılamamıştı ama bir buçuk aydan uzun bir süredir ara vermeksizin dans ettiğim için tatile ihtiyacım olduğunu düşünerek kabul etmişti. Aramızda etik olmadığını hissettiği bir şey vardı, biliyordu.

Merdivenlere yöneldim. Basamakları çıkarken ilgiyle etrafı izledim. Bu ev büyük olmasının yanında güzeldi ve zevkle döşenmişti. Üst kata çıktığımda koridorda bir süre durdum ve nereye gideceğimi düşünürken kapılardan birinin açık olduğunu görerek oraya ilerledim. Önce kafamı aralıktan uzatıp içeriye baktım ve gözlerimle onu aradım. Burası bir... çalışma odasıydı ve kafamı çevirdiğim her yerde kitaplık vardı. Hazer'i rafta bir şey ararken buldum ve ses çıkarmadan kapıdan içeriye süzıldüm. Olduğum yerde durarak tabanlarıma bastım ve reverans yaparak ona selam verdim. "Yanına gelmeyi istedim de... Rahatsız etmiyorum değil mi?"

Yavaş adımlarıyla odanın tam ortasında bulunan çalışma masasına ilerledi. "Rahatsızlık ve sen... Bir araya gelmeyecek iki şeysiniz."

"*Gracias*," diyerek ekledim. "Rafları gezebilir miyim?"

"Aradığın bir kitap varsa... senin için bakarım."

"Sadece bakmak istiyorum."

Hazer kafasını salladı ve masanın üzerindeki dosyayı karıştırdıktan sonra cama doğru ilerledi. Bir rafın yanına yaklaşp daha önce hiç görmediğim kalın kitapları süzdüm ama bakışlarım sürekli ondan tarafa

kayıyordu. O önüne dönene kadar ona baktım ama önüne döneceğini anladığımda kitaplarıdan tarafa dönerek raftları karıştırmaya başladım. Onun kalçasını masaya dayayıp olduğu yerden beni izlemeye başladığını hissetmiştim. Yanaklarıma renk geldi, izlenildiğimi fark ederek kızardım ve önümdeki kalın kitabı çekip ellerime aldığımda, "Çok ağır," diyerek gülümsedim. "Bu kitabı okuyup bitirdiğine inanmalı mıyım?"

Parmaklarıyla kolunun üzerinde ritim tutarken, "İnan, kitap okumak için çok vaktim oldu," diyerek gözlerimin içine baktı. "Ben boş vakitlerimde hemcinslerimin yaptığı şeyleri yapmaktan ziyade kitap okudum, heykel yaptım."

"Hemcinslerin boş vakitlerinde ne yapıyor ki?"

Aslında erkeklerin boş vakitlerinde ne yaptığıyla ilgilenmiyordum, erkekler ne yazık ki umurumda bile değildi. Sadece onun hakkında daha çok şey öğrenmek için sormuş ama bu sorunun makul bir soru olup olmadığı çelişkisine düşmüştüm.

"Çoğu erkek boş vakitlerini arkadaşlarıyla veya kadınlarla geçirir," dedi, sesi toktu. "Ben öyle yapmadım. Ne çok arkadaşım vardı ne de kadınlarla münasebetim..."

Bazı cümleler bazı acılarımın kefareti gibi, acılarımın aksine bir mutlulukla beni kuşatıyordu ve zamansız gelen bu kuşatma karşısında duygularımı anlamaya çalışmaktan başka türlüünü yapamıyordum. Kalp atışlarım olağan seyrinden uzaklaşırken mahcubiyet dolu bakışlarım sakince elimdeki kitaba çevrildi.

"... o yüzden kitap okumak için çok zamanım olmuştu," diye devam etti Hazer, sanırım benim konuşamayacağımı anladığında. "Zaten... çok yalnızdım."

Göğsümün üzerinden bir bıçak geçmiş gibi ince ince bir sızı vücudumda dolandı. Hüzünlü bakışlarım yavaşça ona dokundu. "Artık yalnız değilsin," deyiverdim ve Hazer'in bakışları bana döndüğünde açıklamaya çalıştım. "Arkadaşların var, Behram, Muaz... yani çok olmasın ama Muazzez de var, sonra..." Elimdeki kitapla ona doğru bir adım attım ve gözlerine yaklaşmanın beni acılarımdan uzaklaştırdığını fark ettim. "Dilersen, istersen... ben de olurum."

Nasıl ki bazen elinizi bile sürmeden birinin ölümüne vesile olabilirsiniz, bazen de aynı şekilde yaşama bağlayabilirsiniz bir başkasını. Hazer'e ne yaptım bilmiyorum ama yaşamla onun arasına bir düğüm daha attığımı hissettim.

"Ol, tabii ki ol sen... Hem zaten yok musun? Varsın, hatta galiba her yerdesin ya da ben her yerde seni görüyorum... Çok garip."

Yüreğime sıcacık bir el değmiş gibi hissettim. "Ben de bazen seni görüyorum, kafanı çevirip baktığım her yerde... Ama aslında sen orada yoksun, yine de ben seni görmeye devam ediyorum."

Cümlelerimin onun tarafından hazmedilmeye ihtiyacı varmış gibi gayretle yutkundü ve tereddütle yanıma yürümeye başladı. Mesafe eriyip de Hazer karşımda dikildiğinde, kalbimin alt üst olduğunu hissettim. Elbisemin kenarını avucumun içine alarak dudağımdaki gülümsemeyle yere bakarken, "O çizim gözlerimin önünden gitmiyor," dedi ansızın ve bununla beraber dudağımdaki gülümseme bir cinayet gibi ortadan kalktı. "Mila, en azından bir şeyler söyle, görmüyor musun merak ediyorum!"

Tamam, çizdiğim şeyin görünürde korkunç olduğunu ve merak uyandırdığını biliyordum ama söyleyemiyordum; bir şey beni tutuyordu. Üstelik merak ettiğim halde o da çizimini bana anlatmıyorken, nasıl benden anlatmamı beklerdi?

"Bazı şeyler zamanını bekler," dedim ve kitaplıkların arasına doğru yavaş adımlarla yürüdüm.

"Şimdi duymayı istiyorum," dediğinde sesi aksi ve ısrarcıydı. "Öğrenene kadar o resmi kafamın içinde oradan oraya koyacağım, seni her kim nasıl incitseyse, onun yüzünü kuracağım kafamın içinde..." Bir rafın önünde durduğumda, vakit kaybetmeden yaklaştı ve tam arkamda belirerek beni kendisiyle raf arasına sıkıştırdı. Ona dokunmadan da sıcaklığını hissedebildim. Hazer başımın üstünde sertçe soluklandı. "... öğrenene kadar iflah olmayacağım anlamıyor musun?"

"Ne var, biliyor musun Hazer?" Hüzünlü gözlerle raftaki kitaba bakarken, kollarımdaki ağırlığı hissederek yutkundum. Sanki şimdi kafamı eğip kollarıma baksam çocukluğumun cesedini görecektim. "Şimdi duymayı istiyorsun ama inan, ben anlatmaya başladığımda kulaklarını kapatmak isteyeceksin."

Hazer'i şaşkınlığıyla bir arada bırakarak önünden çekildim ve kitaplığın kenarından yürüyerek diğer kitaplıkla arasına girdim. Onun bakış açısından çıktığımda sırtımı ahşap kitaplığa yasladım. Yumruklarımı sıkarak dalgın gözlerle camdan yağan sulu karı izlemeye başladım.

Bir süre ben kitaplığın bu tarafında dikildim, Hazer diğer tarafında. Bana daha fazlasını sormadı, çünkü zaten dediğim şey fazlasıyla kötüydü

ve kafasının içinde bunu sorguladığına emindim. Ben de onu merak ediyordum, çizdiği resmi de, bunun haricinde, mesela gün içinde ne yaptığını, nerede olduğunu, aç olup olmadığını, beni düşünüp düşünmediğini... Onu düşünüyordum, hep.

Az sonra ellerimle ıslanan kirpiklerimi temizledim ve elbisemin yakasını düzelterek sakince rafları gezmeye devam ettim. Ellerim kitaplarda dolaşırken bakışlarım duvarın kenarına asılmış duran tablolardan birine sabitlendi. Bu ünlü tabloyu biliyordum. *Korkunç İvan Oğlunu Öldürüyor*. Bakarken insanın yüreğine dokunan bir tabloydu.

“Resimleri sever misin?”

Omuz hizamın üzerinden ona doğru dönerek yanıma ilerleyişini izledim. “Sanatı severim,” dedim tekrar kendimi ânın heyecanına bırakarak.

“Pek tabii, zarafetinden anlaşıyor.”

Dudaklarımı kıvrıdıktan sonra başımı yeniden karşımdaki tabloya çevirdim. Başımın biraz üstüne denk geliyordu, oldukça geniş bir çerçeveydi. Tozlu olsa da bakımlı görünüyordu. Hazer yanıma yaklaştığında başını karşımdaki tabloya çevirdi ve sessiz kaldığı bir dakikadan sonra, “Çok acı bir tablo,” dedi. “Hikâyesini biliyor musun Mila?”

“Biliyorum,” dedim. “Adam çok sinirlenip asasıyla oğlunun başına vuruyor, onu öldürüyor.”

Anımsayabildiğim kadarıyla adam bir öfke anında elindeki asasını oğlunun başına vurarak onu öldürüyordu. Oğlunu öldüren adamın duyguları gözlemlerinden o kadar taşıyordu ki, bir insanın böyle bir yeteneğe sahip olup bu bakışı çizebilmesi... Tanrı’nın hikmeti olmalıydı.

“Bir anlık öfkeyle yapıyor,” dedi Hazer, aynı düşünceli sesle. Omzumun üzerinden tabloya bakıyorken kaşlarını çatmıştı. “Yapmayı istemiyor aslında ama bir anlık öfkesine kapılıp oğlunu öldürüyor işte. Öfke... Çok kötü bir şey Mila. Ben öfkeme yenilmekten korkarım.”

O, konuşmaya devam ederken tablodan daha çok ilgimi çekti ve bakışlarım ona çevrildi. Bana birkaç kez daha çok çabuk sinirlenip ağzına geleni söyleyebildiğini bahsetmişti. Keşke ona yardım edebilseydim ama ne yapabilirdim ki...

“Her insanın kusuru vardır Hazer.”

“Senin yok.”

Göz göre geldiğimizde zamanı yöneten şey kalbim oldu ve ona bakarken asarlar geçiyormuş gibi hissettim. Kimsenin beni çekip alamayacağı

bir yerdeydim sanki... “Tanrı, kusurlarımızı bile titizlikle yaratıyor,” dedim. “Herkesin olduğu gibi benim de kusurlarım var Hazer.”

“Ben görmüyorum.”

“İltifat ediyorsun, teşekkür ederim ama...”

“Mila, bırak kusurlarını göremeyişim benim kusurum olsun, sen kusursuz kal.”

Ah! Bunu çok sık yapıyordu, nefesimi kesmeyi... Bakışlarımı sakın ama ürkekçe önüme çevirirken, “*Eres tan dulce*,” deyiverdim ve dediğime kendim inanamayarak gözlerimi kocaman açtım.

“Ne dedin?”

“Sadece... çok ince olduğunu söyledim.”

Bir şey demedi, kafasını sallayarak yüzünü tabloya çevirdi. Ben kütüphanesinin geri kalanını gezerken Hazer tabloyu seyre daldı. Bazen aramıza sessizliği alıyorduk, çünkü aramızdaki o yoğunluğun dağılmasına ihtiyaç duyuyorduk. Ara ara durup tabloları izledim, bazısının hikâyesini merak ettim, bazılarını hayran kaldım. Hazer’in mesafemizi koruyarak yavaş adımlarla beni takip ettiğini hissediyordum ama bu hoşuma gittiği için ses etmiyordum. Bazı kitapları raftan alıp içlerini karıştırdım, bazı cümlelerini okudum, hatta bir tane kitapta altı çizili bir cümleye denk geldim.

“Bir insanın başka fırsatları olmasına rağmen onları reddedip sürekli aynı kişiyle sevişmek istemesine, bu mutluluk verici duyguya aşk denirdi.””

Masumiyet Müzesi kitabındandı. Hiç okumamış ama sıkça duymuştum bu kitabı. Altı çizili cümleleri okuduktan sonra güçlükle yutkundum ve gözlerimi Han’a çevirdim. Orada, az ötemdeki kitaplığa yaslanmış duruyordu ve elime hangi kitabı aldığımı görmüştü. Bu cümleyi okuyup okumadığımı tahmin etti mi bilmem ama az önceye kadar kararlı olan bakışlarının tereddütle benden uzaklaştığını fark ettiğimde, elimdeki kitabı kapatıp yerine koydum. “At binmeye gidelim mi?”

Çıplak ayaklarımın üzerinde ona doğru dönerken hevesle başımı salladım. “Çok memnun olurum.”

Han bakışlarını tekrar üzerime çevirip beni baştan aşağıya süzdü. Ensesini kaşıyordu. “Elbiseyle binemezsin ama.”

Ah, tabii ki. “Üstümü değiştiririm,” dedim. “Dilersen sen aşağıya in, beni bekle.”

* (İsp.) “Çok tatlısın.”

** Orhan Pamuk, *Masumiyet Müzesi* (İstanbul: Yapıkredi Yayınları, 2013), 78.

Hazer kafasını salladı. "Tamam, biraz atı sakinleştiririm."

Önünden geçerken dizlerimi kırarak eğildim ve reverans yaparak Hazer'e göz kırptım. Bakışları irileşti ve hafifçe gülümsediğinde utanç duygusu vücudumu etkisi altına aldı. Yanaklarım pembeleşirken ona konuşma fırsatı vermeden odayı terk ettim.

Tamam, bunun büyütülecek bir yanı yoktu. Üstelik o da bana göz kırpyordu, benim de bunu yapmamın hiçbir sakıncası yoktu ama bir erkeğe göz kırpmak...

Kaldığım odaya geçerek çantamdan boğazlı gri kazağımı ve pantolonumu çıkardım. Ben üstümü değiştirirken Hazer'in çıktığını anlamıştım, onu çok bekletmek istemiyordum. Dağılan saçlarımı bir kez daha, başımın tepesinde sıkıca bağladım ve ayaklarıma çoraplarımı giyerek odadan ayrıldım. Hızlıca aşağıya inip portmantodan montumu ve ayakkabılarımı aldım.

Çiftliğin geniş bahçesine çıkıp etrafını dolandım ve ahırların olduğu yöne yürümeye başladım. Atların koşturduğu alanın etrafı çitlerle örülmüştü ve içeride şu an yalnızca beyaz bir at vardı. Hazer ahırların orada seyisle konuşuyor, bir yandan da çitlerden içeriye elini uzatmış beyaz atı seviyordu. Merhameti, dudaklarıma bir gülümsemenin tohumunu bıraktı ve ona yaklaşırken sanki bu tohum büyüyüp yeşerdi.

"Kısa sürdü," diye mırıldandı geldiğimi ayak seslerinden anlayıp. Gözlerimi kırıştırdım. "Normalde beklediğin kadınlar daha mı yavaş hazırlanırdı?"

Planlanmamış olan bu soru bir süre aramızda asılı kaldı. Hazer'in boğazından garip bir ses çıktı. Yüzümü aşağıya eğerek bu soruyu hiç sormamış gibi yaptığımda çok şükür ki Hazer buna saygı duydu ve üstelemeden seyise döndü.

"Atın huysuzluğu üzerinde mi?"

Seyis, "Yok Hazer Bey," derken oldukça kendinden emin görünüyordu. "Zaten sizi görünce iyice yumuşadı, gayet sakin şu an."

"İyi iyi." Hazer'in sesi seyisle konuşurken sakindi. "Aç sen kapıyı."

Seyis başını sallayarak kapıyı açmak için Hazer'in etrafını dolandı ve yanımdaki kapıyı açarken, "Hoş geldiniz hanımefendi," dedi gülümseyerek. "Nasılsınız?"

Rahatsız olarak bir adım kadar geriledim ve Hazer'e yaklaştıktan sonra, "İyiyim," dedim. Adam alınmış görünmedi ama beni soğuk bulmuş olmalı ki bir daha konuşma girişiminde bulunmadı.

"Sağ ol, gerisini ben halledebilirim, sen lütfen bak."

"Keyifli sürüşler."

Adam uzaklaşmaya başladığında kaba davrandığımı düşünerek kötü hissettim. "Uladı," dedi Hazer ve elimi belli belirsiz bir şekilde belime yaslayarak beni kapıdan içeriye geçmem için teşvik etti. Monoton olduğu için dokunuşunu pek hissetmiyordum ama orada olduğunu bilmek bile lanetiden merhamet dileyenme yetiyordu.

"Seni ata bindireyim."

Çiftlerle örülmüş alanın içinde dörtlüde koan ata bakarken, "Sakin bir attır," diye konuştu. Nefesinin dudaklarından çıkıp soğuk havanın içinde süzülüşünü görüyordum. "Seni korkutmayacaktır, korkutursa bile ben hemen yanınızda olacağım. Sen onun üzerindeyken şimdiki gibi dörtlüde koşmayacak, sadece yavaşça ilerleyecek. Eğer seni ürkütürse hemen onu durdurup seni indireceğim."

At yanımıza gelirken Hazer bana bakıyordu, at yanımıza geldiğinde de Hazer bana bakıyordu. Ben elimi ürkekçe uzatıp atın beyaz tüylerine dokunduğumda da Hazer yalnızca bana bakıyordu. Sanki kendine getirebilmem için onu sarsmam gerekiyordu. Elim beyaz, iri atın tüylerinde gezinirken diğer elimle koluna dokunarak nazikçe konuştum. "Nasıl binebilirim?"

Hazer kolumdaki eline baktığında parmaklarımı uzaklaştırdım ve avuç içime bakarak sıcaklığını görmeye çalıştım. O kadar gerçekti ki, sanki avucumda, ümitlerimin yanında onu da tutuyordum. Hazer genzini temizleyerek atın tüylerini benim gibi okşarken bir elini cebine atarak kesme şeker çıkardı. Avucunu ona uzattığı an at kafasını kaldırdı ve güzel gözleriyle Hazer'e bakarak ağzını avucuna indirdi.

"Bak dostum, sakın onu üzerinden falan atıp bunca yıllık ahbablığımızı bozma tamam mı?"

At, şekerleri afiyetle yerken, Hazer umursanmadığı için homurdandı ve aralarındaki iletişim beni gülümsetti. Hazer tekrar yanıma yaklaştı; ruhu ve kalbiyle beraber. İkimizin de göğsü hızlı hızlı inip kalkarken, "Ben sana yardımcı olayım," dedi ve izin ister gibi bana baktı. Gözlerimi bir defa kırparak ona izin verdiğimde büyük elini uzatarak belime koydu ve mesafemizi tamamen kaybetti.

"Şimdi seni belinden tutup yukarı kaldıracağım, sen de bu sırada bir ayağını atın eyerine basıp diğer bacağını öbür tarafa atacaksın."

Belimden tutmak için arkama geçtiğinde onu göremez ama az öncekinden daha fazla hisseder olmuştum. Ensemde derin, sert bir nefes alarak diğer elini de bel kıvrımına yerleştirdi. İlk kez bana bu kadar fazla dokunuyordu ama teması benimde bile değil, montumun üzerinde kalıyordu. Boğazıma kurşun ağırlığında bir yutkunuş otururken, Hazer ellerinin yardımıyla ayaklarımı yerden kesti. Ben bir ayağımı atın eyerine yaslayıp diğer bacağımı atın öbür tarafına attığımda, vücudumu nazikçe atın üzerine yerleştirdi. Kalçam atın üzerine yerleşip de güvenliğim sağlandığında Hazer ellerini, belime sürterek çekti. Destegini kaybetmek beni telaşlandırdınca, “Ştt,” dedi usulca. “Gider miyim sanıyorsun...”

Rahatlayarak ellerimi atın üzerine yasladığımda, Han dengemi sağladığımdan emin olarak uzaklaştı. “Sıkı tutun,” dedi bana. “Ben atı yavaşça gezdireceğim, kendi başına hızlanmaması için. Ürkme, tadını çıkar.”

Tamam, ürktüğüm doğrudu ama sandığı kadar korkmuyordum. Rahatlamaya çalışarak vücudumu serbest bıraktım. “*Gracias*,” dedim minnetle. “Korkmaktan ziyade heyecanlı hissediyorum.”

Hazer biraz geriledi ve atın tasmaından tutarak yavaşça çekmeye başladı. Telaşa kapıldım ama Hazer’in bakışları sakinleştirici etkisindeydi. “Ben de ilk bindiğimde böyleydim,” dedi dikkatle beni izleyerek. “Korkmuyor, hevesli hissediyordum.”

Rüzgâr yüzüme olduğundan daha sert şekilde çarparken, “Sen neden binmedin?” diye sordum. “Yani sen de binseydin zaten atı sürebilirdin.”

“Bu kadar yakınlığa hazır değilsin,” diyerek başını başka tarafa çevirdiğinde, utanarak gözlerimi yumdum ve bu hissin tadına varmaya çalıştım. Eğer ata o da binseydi bahsettiği gibi çok yakın olmamız gerekecekti ve Hazer buna hazır olmadığının farkındaydı. Rüzgârın yüzümde süzülüşünü hissederek dakikalar boyunca gözlerimi yumdum ve at yavaşça yürürken Hazer’in gözlerini yüzümde hissettim. Uzandı ve atın üzerindeki parmaklarıma nazikçe dokundu.

Biliyorum, elimi tutmak istiyor...

Tıpkı, bana sarılmayı istediği gibi...

Bir süre beni atın üzerinde gezdirdi, bu süre içinde elbette elini benden çekmişti ve ben atıyla konuşurken sadece bizi izlemişti. Geniş alanda, uzunca vakit gezdikten sonra, atı çok yormaktan korktuğum için inmek istedim. Hazer atı kenara çekti, onu durdurmakta biraz zorlandı ve sonra onu kesme şeker vererek kandırdı. O an kendimi kötü hissettim, şekerlerle

kendilerini bir tek ben değilim. Biliyorum, elbette aynı şey değildi ama bu bir şeyleri hatırlamama münâ olamamıştı. Bu sakıncalıyken, Hazer elindeki mumumun üzerindeki belime yerleştirdi ve yavaş yavaş aşağıya indirildi. Ayaklarım yere indirildi. Ben de ayaklarımın üzerimdeymiş de az sonra yağmur olup yağmadığını gözlemledim.

Beni tamamen bıraktığında birbirimizden uzaklaştık. Hazer, bana gittiği sırada ben kollarımı kendime vararak onun bana geldiğini hissettim. Hazer bir müddet sonra bana doğru yürümeye başladığında ben de ona doğru yürümeye başladım. Orada buluştuğumuzda Hazer bana baktı ve çıkarıp izleyen gözlerle bana baktı. Mahcupiyetle bana baktı. Ben de dolamamı izlerken, "Keyif aldın mı?" diye sordu bana. Ben de "Keyifim doluydu. Ben at binmeyi çok severim, senin de sevdiğini duydum ama... Çok uzun kalmadın."

Onun cevap isteyen gözlerle bana baktığını fark ettiğimde kızıyan dudakları dilimin ucuyla ıslattım. "Çok keyif aldım, teşekkür ederim. Yalnızca at çok fazla yormak istemedim."

Hazer atıyı boyunumun etrafına vardıkten sonra ummadığım bir şey yaptı ve işaret parmağının ucuyla yüzümü burnuma dokundu. "Çok incisin, halerinim."

Yüzümü atının içerisine saklayarak parmak uçlarımda yükeldim. Sesiz kalarak etrafımı izledim. Hazer'in yanından ayrıldım. Çiftliğim içinde gezmeye başladım. Kendiinden uzaklaştığımda bir sigara yaktı ve sigarası bitene kadar yanıma gelmedi. Bu sırada ben alçaklarda süzülen bir kuşu taklit ediyor, elimi havaya kaldırmış, onunla uçuruyordum. Hazer'i görünce kuşu unuttum ve kuş uzaklaşırken Hazer sigarasının izmaritini atarak yanıma geldi. Bir şey diyecekti, anlamıştım. Susup demesini beklerken üzerindeki deri ceketinin uçlarına uzanıp biraz orayla oynadım. Parmaklarını aşağıya ve yukarıya doğru çekip indirirken, Hazer sesli soluklar alarak beni izledi. Diyeceği ne vardı bilmiyorum ama sessizliği de yaşanılabilir bir alandı.

"Ben... Yarın gideceğim."

Evet Hazer, sessizliğin daha yaşanılabilir miydi.

Parmaklarım hareket etmeyi kesti, sonra ceketinden uzaklaştı. Cümle kafamın içinde ikinci kez kendini tekrarladığında nefes almak gayretli bir iş oluverdi. Omuzlarım aşağıya düşerken gözlerimi de parmaklarıma indirdim. Kızdığı içinden söz ediyordu, gitme zamanı gelmişti artık demek.

Kış güneşi bulutların arkasında görünerek gözlerimi kamaştırdığında ona baktım. Kemikli yüzü çarpıcı derecede gergindi ve dudakları tek bir çizgi halini almıştı. Onu mutlu eden bir şey yoktu ama huzursuzluğu kalbimi açıp içine ağır bir taşı koymasına eşdeğerdi.

“Ne kadar sürecek?” diye sordum, her nedense gidişinin doğrudan beni ilgilendirdiğini düşünüyordum. “Ay falan sürmeyecek değil mi?”

“Bilemiyorum,” dedi hızlıca, eliyle alına düşen perçemlerini geriye itti, parmakları asabiyetle hareket ediyordu. “Çok sürmemesini umuyorum.”

Ben babamı aylarca, yıllarca beklemişsem Hazer’i de bir süre bekleyebilirdim. Hem dönecekti, babamın aksine onun döneceğine *emindim*. İç çekerek üzüntümü saklamaya çalıştım. “Yarın sabah mı gideceksin?”

Kafasını sakince salladığında, “O zaman seni havaalanına bırakabilir miyim?” diye sordum hevesle. Ümitle gözlerinin içine bakıyordum. “*Por favor.*”

Hazer buna şaşırmış gibiydi, bir süre sessizce gözlerime baktıktan sonra, “İşleri daha da zorlaştıracaksın,” dedi ve yanaklarını nefesiyle şişirerek başını salladı. “Biliyorsun değil mi?”

Uzanıp kolundan tuttuğumda, Hazer’in nefes alacak yeri kalmadı. Çenesi titredi. “Seni uğurlamak istiyorum Han.”

Tanrı, onun gözlerindeki merhametle beni müjdeliyor gibiydi. Orada, yıllar önce kök salmış bir ağaç vardı ama dalları kurumuştu, meyve vermiyordu. Ben gelmiş, onun toprağına su vermiş, onu ölecekken hayata döndürmüş gibiydim. Garip olansa onun gözlerinde gördüğüm her şeyi kendi içimde hissetmemdi.

Hiçbir şey demedi ama onu uğurlamama müsaade ettiğini anladım. Ricamı geri çevirmediği için ona nazikçe ama hüznle tebessüm ettiğimde, Hazer burnundan içeriye derin bir nefes alarak aramızda uçan birkaç rutam seyrek saçımı tuttu. Onları gözümün önünden çekmesini sıkışan kalbimle izledim. Saçlarımı yumuşak bir nezaketle alıp kulağımın arkasına koyarken, “Hani sen, dalındaki çiçekleri seviyorsun ya,” dedi ve sanki dahasını söylemek için zamana ihtiyacı varmış gibi sustu. “Dalındaki en güzel çiçek...” ... *sensin.*

Bu PDF'i para ile aldysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Kalbimi göğsümden çıkarsam kime mi veririm?

Sana... Sadece sana.

Denizler bugün kıyıya taşıyor, yelkenli bir gemi denizin üzerinde uzaklaşıyordu. Oradaydım, karada... Uzaklaşan gemiyi izliyor, kaptanı gözetliyordum. Ona el sallıyordum, onu uğurluyordum ama aslında... Onu yüreğimde, gittiğim her yere kendimle birlikte götürüyordum.

Sabah ezanından bir müddet sonra uyanmış, hazırlanmış, Hazer'le birlikte çiftlikten ayrılmıştık. Seyahat boyunca çok az konuşmuş, ekseriyetle sessiz kalmıştık. Onu uğurlayacağım için beni evime bırakmak yerine kendi evine getirmişti. Yol boyunca uyuduğum içim şimdi daha dinç hissediyordum ama Hazer'in valizini hazırladığını görmek, her nedense dilimin ucunu bir bıçağa batırıp çekiyormuşum gibi hissettiriyordu.

Odasında, indirdiği bir valizi hazırlıyordu. Ben odanın kapısı önünde, yanağımy kapının pervazına yaslamış, onu izliyordum. Odanın dışında olduğum için odanın dekorunu tam olarak göremiyordum ama görebildiğim her şey ya siyah ya da beyazdı. Mesela gardırobu simsiyahtı ve oldukça genişti. Gardırobun önünde beyaz bir puf vardı ve ortadaki yün halı oldukça yumuşak görünüyordu. Dolabını açtuğında sayısız takım elbisesi olduğunu görmüştüm. Takımlarını askısıyla beraber üst üste valize yerleştirmiş, kazaklar koymuştu. Az sonra elindeki saatler ve parfümle bakış açımı girdi. Hazer'i uzun süre göremeyecektim, ne yazık ki bu kuşağa hiç hoş gelmiyordu. Ben onu uzun bir süredir, her gün görüyordum ve şimdi günlerce göremeyecek olmak...

Bir anda elimi pantolonumun arka cebine uzattım ve telefonumu çıkararak kapının kenarına biraz daha saklandım. Aceleyle telefonu sessize aldım ve o, valiziyle oyalanırken kameraya girdim. Hazer kaşlarını çatmış, valizinin içine bakarken, kamerayı yüzüne odakladım ve tuşa dokunarak onun bu ânını kendisinden habersizce ölümsüzleştirdim. Hızla telefonu indirip yüzümü de önüme eğdiğimde, fotoğrafın titrediğini ve puslu olduğunu gördüm.

Puslu fotoğrafta bile... Güzeldi.

Birkaç dakika sonra bir şey açık etmemeye çalışarak kafamı kaldırdım ve ona baktım. "Hazer, nereye gideceğini öğrenebilir miyim?"

"Bana hesap mı soruyorsunuz hanımefendi?" diye mırıldandı, sesi kısık.

“Elbette öyle yapmıyorum, yalnızca nereye gittiğini öğrenmek ısrarım.”

“Çin’e gidiyorum.”

Kafamı salladığımda Hazer valizinin fermuarını kapatarak koltuğun üzerinden indirdi. Kapakları açık olan dolabına ilerledi. Ben odasına çıkmadan önce beyaz bir gömlekle siyah pantolon giymişti, şimdi üzerine ceket alıyordu. Ceketini giydikten sonra koyu gri bir kravatı askısından aldığında, “Takım elbiseyle rahat bir yolculuk geçirebilecek misin?” diye sordum ve fazla ileriye gitmemiş olmayı ümit ederek cevap bekledim. Hazer amber renkli gözleriyle bakışlarımdan çok ruhuma ağırlık yaparken, “İner inmez toplantım var,” diye açıkladı. “Aslında dün geceden gitmem gerekiyordu ama...”

Gidememişti.

Üzerimdeki kazağa sarınarak yanağımı kapının pervazından kaldırdım. Hazer başını önüne eğerek elinde kravatını yapmaya çalıştı. Gergindi, parmakları agresif şekilde hareket ediyordu. Kararsızca ileriye doğru bir adım attım. Hazer başını kaldırdı ve davet eder gibi gözlerimin içine baktığında eşikten içeriye girdim. Tamamen yanına yaklaştığımda, odadaki ayrıntılar gözüme çarpmıştı ama Hazer gözlerimi o kadar alıyordu ki gözlerimi çevirip başka şeye bakamıyordum.

“İzin ver,” diyerek kravatı elime aldım. “Yardımcı olayım.”

Dilinin ucuyla dudaklarını ıslattığında bakışlarım olması gerektiğinden fazla süre dudaklarında kaldı. “Kravat bağlayamadığını sanıyordum.”

Dudaklarına bakmaya devam ettim. “Kolay olmalı.”

“Sen bana bu kadar yakinken pek kolay değil ama...”

Bakışlarımı ütülü, beyaz gömleğinin yakasına çevirerek elimdeki kravatı sakince kaldırdım. Boynunun arkasından dolayarak iki ucundan tuttum. Hazer’in beni izlediğinden şüphe duymayarak kravatının uçlarını bağlamaya çalıştım ama daha önce hiç yapmadığım için bocalıyordum. Birkaç dakika boyunca çaresizce kravatını yapmaya çalıştım ama yapamayacağımı fark ettiğimde başımı iki yana salladım.

“O kadar kolay değilmiş.”

Tebessüm etti.

O an gülümsemesine dokunmak istedim.

Uzanıp ipek kravatı parmaklarımdan arasından aldı ve kravatı muhtemelen hep yaptığı gibi özenle gömleğinin yakasına yerleştirdi. İşini bitirip

ellerini indirirken, "Bak," dedim ve ardından onun gibi tebessüm ettim. "Yapım."

"Şapşal."

Gözlerini kırıştırarak bakışlarımı ondan aldım ve parmaklarımla kumaş ceketinin üzerindeki hayali tozları silkeledim. Hazer beni izledi, ona müsaade ettim ve hiç gereği olmadığı halde uzunca bir süre ceketindeki tozları silkeledim. Parmak uçlarım yakasından omzuna doğru tırmandı, isteyerek güçlü omuzlarını okşadı.

Hazer yutkunamadı bile.

Birbirimizden ayrılmayı başardığımızda odasını terk ettim. Aşağıya indiğimde Kerem'i gördüm. Hazer'in birkaç dakika içinde ineceğini bildiğimden eve geldiğimde çıkardığım montumu ve çantamı yanıma alarak dışarıya çıktım. Kerem henüz beni fark etmemişti, yanına ilerleyerek ona selam verdiğimde elindeki bezi bırakarak bana döndü.

"Günaydın Safir Hanım, beni özlediniz mi? Vallahi ben sizi özledim. Tatil kaçamağınız nasıldı? Hazer Bey'i o kadar aradım telefonlarıma çıkmadı, sonra kocaman harflerle BENİ ARAMA diye mesaj atmış... Hiç yakıştıramadım kendisine, bu sabah da trip atıp gelmeyecektim ama bilin bakalım ne oldu?"

"İşinle tehdit edildin?"

Yüzünü astı. "Beşiktaş maçında Fenerbahçe forması giyip 'En büyük Fenerbahçe!' diye bağırıp tüm bunların intikamını alacağım. Ne derler bilirsiniz Safir Hanım; intikam soğuk yenen bir yemektir."

Çantamın askılarını omuzlarıma geçirirken, "İntikam hiç de hoş bir şey değil," dedim. "Sense çok iyi birisin."

Kerem kıs kıs güldü. "Hazer Bey'in karşısında en büyük Fenerbahçe, diye bağırmadan ölemem."

Az sonra Hazer geldiğinde Kerem sevimli sevimli gülümsedi ve hiçbir şey olmamış gibi şoför koltuğuna yerleşti. Hazer'den yayılan o bildik enerjiyle beraber arabaya yürüdüm ve arka koltuğa yerleştim. Hazer valizini bagaja koyup arabanın etrafını dolandı ve az sonra kapıyı açıp içeriye girdi.

"Biliyor musun Kerem, seni hiç özlememişim."

Kerem'in sırtışı kayboldu. "Ben sizi özlemiştim ama. Ben balık burcuyum Hazer Bey, beni neden üzüyorsunuz?"

Hazer gözlerini devirerek sırtını tamamen koltuğa yasladı.

“Ağla istersen...”

Kerem sessizce Hazer’in görmediğini sanarak ağzının içinde onu taklit ettiğinde, Hazer hiçbir şey demeden camdan dışarıya döndü. Kerem birkaç saniye sonra arabayı çalıştırdı. Yolculuğumuz uzun sürmemişti, Hazer’in evi havaalanına uzak değildi. Seyahat boyunca hiç konuşmadık ve araba durduğunda, Kerem’in nazikçe kapımı açmasıyla arabadan indim. “Teşekkür ederim.”

Kerem omzumun üzerinden, arabadan inen Hazer’e bakarken sırtıttı. “Rica ederim Safirciğim.”

Kerem’in böyle seslenmesi beni rahatsız etmemişti, sadece sürekli hanım demeyi ihmal etmediği için şaşırmışım. Üzerinde fazla durmadan arabanın kapısını kapattım. Havalimanının kalabalığına baktım. Kalabalıktan ürkererek arabaya yaslandığımda Hazer’in bagajdan valizini aldığını gördüm.

Valizini alıp yanıma yürüdüğünde hiç konuşmadık, beraber havaalanının kapılarından içeri girdik. Aslında onu burada bırakıp gidebilirdim ama yüzü buradayken çekip gitmek çok zordu. Bir yığın insan kalabalığının arasında yan yana dikilerek güvenliği geçmeyi bekledik.

Uzun bir süre sonra güvenlikten geçip dış hatlar kapısına doğru yürümeye başladık. Hazer valizini bagaja verdi, bir süre bununla oyalandık ve bu bana onunla daha çok zaman geçirme fırsatı verdi. Bu kalabalıktaydım ama hiçbir insanın yüzü hafızamda üç saniyeden fazla kalmıyordu, onun yüzünün yanında. Dış hatlardan içeriye giremezdim, ona burada veda edecektim. Omuzlarım garip bir hisle beraber aşağıya çöktü. Bazen yolları dans ederek yürürdüm ama şimdi müziğin sesini bile duyamıyordum.

Az sonra dış hatların önünde durduğumuzda ellerimi kollarımdan çözdüm ve başımı kaldırıp ona baktım. İnsanlar sağımızdan ve solumuzdan aceleyle geçiyor, sıraya giriyor, biniş kartlarını gösteriyordu ama Hazer hâlâ karşımdaydı. Uçağının kalkmasına biraz daha vardı ama biniş saati yaklaşıyordu. Gözleri yüzümün her yerinde o kadar çok oyalandı ki, bir zaman sonra yüzümün avuçlarının içinde ufalandığını, toz olup havaya karışacağını sandım.

Sanki benim yüzüme ne kadar bakarsa yanında o kadarımı götürecekti. Sahi, yanında ne kadarımı götürecekti? Bakışlarının uzun süreli olması kalp atışlarımın dayanılmayacak raddeye gelmesini sağladı ve bununla beraber, bakışlarının dağılması için ona gülümsedim. Kirpiklerini kırıştırdı ve uzanıp atkıyı hafifçe aşağıya çekerek çenemi atkının içinden çıkardı. “Mila?”

"Han?"

"Beni bekler misin?"

Bu soru kalbimi incitti. "Beklerim," dedim hissettiğim şekilde. "İlk kez, döneceğinden emin olacağım birini bekleyeceğim."

Heyecanlandı. "Geldiğimde... sana söylemek istediğim şeyler var."

Yaa.

Şimdi duymayı dilerdim ama duyduklarım çok güzel olursa onu bırakmak da o kadar zor olacaktı. Bakışlarımı kaçırırken, "Ben de sana bir şeyler söylemek isterim," dedim.

Cümlem biter bitmez Hazer bana bir adım daha yaklaştı. Alınlarımızın temas etmesine çok az kaldı ve duygularım ruhumun üstüne bayrak dikip beni tamamıyla etkisi altına aldı. *Tanrım, sen benden sadece onu değil, müziği de alıp götürüyorsun. Ben neyin ritmine kapılıp dans edeceğim?*

Gözleri, bana fırtınalı bir akşamüstü gibi bakarken, "Beni evimde bekle," dedi, her kelimenin üzerine bastırarak. Nefesi alnımda dağıldı. "Yani istersen senin de evin olabilir, evim deyince sanki seni hiç ilgilen-dirmiyor gibi oldu ama benim evime istediğin zaman gelebilirsin, biliyorsun değil mi?" Hızlı hızlı konuşuyordu. "Ben gelene kadar orada kal, olur mu?"

"Ama Hazer... Nasıl olur ki?"

"Emniyetinden emin olmalıyım."

Ah, çok inceydi ama... Gözleri oldukça istekli bakıyor, ikna olmamı istiyordu. Kalabilir miydim? Kalırdım, hem evine ve Fıstık'a da bakardım. Dudağımın kenarını kıvrarak başımı salladığımda Hazer derin bir nefes aldı ve ardından konuştu.

"Kerem tüm ihtiyacını karşılar, herhangi bir sorun olduğunda kendisine iletmekten sakın çekinme. Ayrıca söyle bir daha öyle Safirciğim falan demesin. Yani, bence demesin..."

"Mahcup oluyorum Hazer..."

"Şır, hayır..." Hazer ellerini kaldırdı, o ellerin yüzümü tutmak istediğine yemin edebilirdim ama bunu nasıl kanıtlayabilirdim ki? Gözlerindeki o ihtiyaçla mı? Elleri boşlukta bocaladıktan sonra tekrar aşağıya indi ve devam etti. "Hiç mahcup olma, biliyorsun ki senle ben arasında, böyle tuhaf..." Yutkundu. "Gitmeden evvel sana sarıla..."

Bir anons sesi kulaklarımıza dolduğunda bizi ürperten şey bu anonsun Hazer'in uçağı için yankılanıyor olmasıydı. İrkildik ve birbirimize

kocaman gözlerle baktık. Aslında sadece bir saniye kadar sonra yapılıyordu bu anons... Gözleri vücudumdaki sıcaklığı arttırırken, "Gitmelisin," dedim ve uzanıp elimi koluna koydum. "Kapıların açıldı."

Hazer kafasını salladıktan sonra bir şeyleri kabullenmiş gibi gözlerini yumdu ve ardından bir iki adım gerileyerek özel alanımın dışına çıktı. Havaalanı hâlâ etrafımda dönüyordu ama onun yüzü sabit duruyor, gözleri beni izliyordu. Elim kolundan yavaşça uzaklaştı ve bileğindeki siyah beyaz bilekliklere dokunduktan sonra aşağıya düştü.

Titreyerek, heyecanlı bir gülümsemeyle ona bakarken, "Şimdi, kalbimi yerinden çıkaracak olsam," dedi ve susarak avucumu açtı. Elimi ağzının hizasına kaldırarak kalın dudaklarını yumuşacık bir baskıyla elimin içine bastırdı. O an avucumu öptüğünde, aslında ne demek istediğini anladım. O cümlemin devamı, sanki onun dudaklarından çıkmış gibi yankılandı zihnimin içinde.

... bu avucun içine bırakırdım.

Avucumda saklamam gereken bir şey vardı; öpücük. Aslında avucumdan öpmemiş, sadece dudaklarını bastırmıştı ama o kadar nazik bir dokunuştı ki kendimi çok kıymetli hissetmiştim. Onun dokunuşunu hissettiğim an kapanan gözlerim, yine onun dokunuşunun uzaklaşmasıyla beraber aralandı ve Hazer'in bana sırt çevirmiş, gidiyor olduğunu gördüm. O benden anbean uzaklaşırken parmaklarımı içeriye kapatarak avucumu yumruk yaptım ve yumruğumu kalbimin üzerine kapatarak kalabalığa karışan silüetini izledim. Parmak uçlarımda yükseldim, çünkü kalabalıkta onu kaybetmek istemiyordum. Kalabalık önüne geçtiğinde endişelendim. Hazer hissetmiş gibi omzunun üzerinden bana döndüğünde son kez göz göze geldik. Yakışıklı suretinin her kıymetli parçası hafızama kaydolurken elimi kaldırdım ve gülümseyerek ona veda ettim.

Gidiyordu,

Fakat dönecekti.

Çünkü karadaki kız, gemideki kaptanı hep bekleyecekti.

Onu alsın, güverteye çıkarsın diye.